

Giới thiệu Tiểu Thất, Chậm Đã!

Hắn nhìn ngang nhìn dọc cũng thấy nàng thật là ưng ý, mỗi lần nhìn thấy nàng cứ như là hắn đang tận hưởng một tiên cảnh vô hạn, đúng là một nét đẹp trời cho...

Nhưng tại sao lại như thế ? Một người như nàng mà hắn lại không cần sao ? Không lẽ tiêu chuẩn để có thể vào nhà hắn lại gay gắt đến như thế ? Nói chung là nàng vẫn chưa đủ tiêu chuẩn để có thể được chấp nhận...

Mời các bạn theo dõi câu chuyện Tiểu Thất, Chậm Đã! của tác giả Du Nhựt Thanh Phong để có thể biết được diễn biến giữa hai người bọn họ!!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Tiên Tiểu Thất, chậm đã.

Tổng phù không lớn, nhưng thực tình xảo.

Đại môn đỏ sậm, tiến vào chính là một hành lang rộng lớn, nối liền hành lang rộng lớn là một con đường nhỏ hẹp, thẳng tắp thông đến sân thứ hai. Kế bên con đường nhỏ có cây sồi xanh cùng hoa hồng đỏ thắm cho nên phía trước sân cũng không coi là trống trải. Vừa qua khỏi tết đoạn ngõ cũng là lúc mùa hoa hồng nở rộ, màu hoa nở đỏ rực như lửa thật đẹp.

Sở dĩ trong viện có vẻ trống trải là do có ít người, trừ bỏ trước cửa viện gã gia nhân đang ngồi ngủ gật, rốt cuộc cũng tìm không được người thứ hai.

Trong một góc sân ở sân vườn thứ hai có một chút náo nhiệt. Vào cửa nhỏ ở phía tây có thể thấy hai nữ tử đang may vá quần áo, ngẫu nhiên nói chuyện với nhau vài câu.

Nếu cẩn thận lắng nghe sẽ thấy ngoài âm thanh nói chuyện còn có âm thanh cắn hạt dưa ‘tách tách’.

"Khi đó tiểu thư mới mười lăm tuổi, cô gia cũng mới đến huyện Thông Hứa nhậm chức. Cô gia cưới con ngựa cao to, mặc áo trắng nguyên, đầu đội mũ cánh chuồn, rất uy phong lại văn nhã lịch lãm mê đảo không ít thiếu phu nhân, tiểu thư nhà quyền quý."

"Ngay cả phu nhân cũng mê?" Một nữ tử mặc váy tím nhạt vừa cắn hạt dưa vừa hỏi.

"Mê! Sao lại không mê! Có vài vị phu nhân ngồi trên trà lâu chỉ để ngắm nhìn! Khi đó tiểu thư đang ngồi ở bàn bên cạnh cửa sổ tầng hai của trà lâu. Người đã phải bỏ ra hơn trăm bạc mới có được vị trí này, các tiểu thư nhà giàu khác muốn đến đó mà cũng đâu có được." Nữ tử trông như nha hoàn chặc chặc lưỡi, bộ dạng luyến tiếc.

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó tiểu thư liền túm em kêu lên, 'A, Lục Liễu Lục Liễu, mau nhìn mau nhìn, hắn cười với ta'."

Nữ tử nuốt vội hạt dưa làm bản thân bị sặc, tiểu nha hoàn cuống quýt chạy đến phía sau nàng dùng sức vỗ, theo một tiếng ho một hạt dưa từ miệng nữ tử bay ra nằm úp sấp bất động trên bàn gỗ đen bóng cao cấp.

Nữ tử nuốt nuốt cổ, vẻ mặt đau khổ tiếp nhận ly trà nha hoàn đưa, uống một ngụm.

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó tiểu thư liền yêu cô gia và đã theo đuổi suốt hai năm. Sáng sớm mỗi ngày tiểu thư đều đứng ở cửa nha môn chờ. Đến giờ mọo canh ba cô gia vừa đến nha môn tiểu thư liền đem bánh nướng, sữa đậu nành đưa cho cô gia".

"Hắn nhận?"

"Nhưng cô gia không nhận, những thứ đó rút cuộc đều về tay Lục sư gia. Ban đầu cô gia còn khéo léo từ chối không nhận, sau này không nói lời nào nữa mà trực tiếp lướt qua tiểu thư vào nha môn. Nhưng tiểu thư vẫn kiên nhẫn suốt hai năm, mặc kệ mỗi ngày có chuyện gì xảy ra cũng chưa gián đoạn một ngày nào."

"Không gián đoạn ngày nào, vào giờ mọo?"

"Uhm, mặc kệ mưa gió cũng chưa gián đoạn. Khi đó còn có rất nhiều tiểu thư ăn mặc xinh đẹp đi qua đi lại ở chung quanh nha môn với hy vọng được cô gia chúng ta liếc mắt một cái. Đáng tiếc, cô gia một lần cũng chưa có nhìn qua. Chắc chắn, thật đúng là một cô gia tốt." Nha hoàn tán thưởng.

"Nếu vậy vì sao lại cưới tiểu thư nhà người?" Từ y cô nương cảm thấy khó hiểu.

"Sự si tình của tiểu thư trong suốt hai năm đã làm cho cô gia cảm động. Sắt đá cũng bị tiểu thư làm tan chảy. Rốt cục một tháng trước cô gia đến Tiền phủ cầu hôn. Lão gia ngay từ đầu đã không thích vì cô gia chỉ là quan thất phẩm nho nhỏ, nhưng tiểu thư không chịu, còn nói nếu không phải cô gia thì sẽ không lấy chồng. Cô gia sau lại nói, trong nhà có lão gia tử là quan ngũ phẩm, lão gia thế mới vui về đồng ý."

"Tiếp theo chuyện gì xảy ra?" Nữ tử đẩy hạt dưa ra, bắt đầu ăn ô mai.

"Sau đó tiểu thư đã cùng cô gia thành thân nhưng trong ngày cô gia cưới tiểu thư, không biết từ nơi nào xuất hiện Nhục Thủy cô nương, ngăn cản cô gia không cho cô gia thành thân. Tuy vậy cô gia vẫn tiến hành buổi lễ như bình thường, nhưng buổi tối lại không có động phòng. Có điều, tiểu thư là người có hiểu biết, người đã không so đo. Sáng sớm lại vì cô gia mà chuẩn bị điểm tâm. Kỳ thật, Nhục Thủy cô nương cũng giống tiểu thư. Nhưng cô gia đối với Nhục Thủy cô nương nho nhã lễ độ, còn tự mình lo lắng chăm sóc cho nàng ta vì thế mà tiểu thư cảm thấy không vui."

Nha hoàn bụng trà uống một ngụm, "Ngày hôm qua, trong lúc cô gia đi nha môn, tiểu thư cùng nàng ấy đi đến bên cạnh giếng nói chuyện. Sau Nhục Thủy tiểu thư không biết như thế nào mà lại bị ngã xuống giếng. Gia nhân trong phủ cùng Trương thúc đã cứu nàng ấy. Nhục Thủy cô nương sức khỏe cũng không tốt vì vậy mà sinh bệnh, khi cô gia trở về đã tức giận, lại không biết vì sao mà đánh tiểu thư."

"A, tiểu thư nhà người đem Nhục Thủy đẩy xuống giếng?" Nữ tử kinh hô, cảm thấy vì Nhục Thủy mà khó chịu.

"Không phải, tiểu thư nói không phải nàng làm, là Nhục Thủy cô nương chính mình tự ngã xuống. Nhưng là cô gia không tin, còn đánh tiểu thư." Nha hoàn liếc mắt nhìn nữ tử bĩu môi nói tiếp, "Tiểu thư bị đánh ngã đầu đụng vào cạnh bàn, đầu tuy không bị thương nặng nhưng lại nổi một cục u lớn."

Nữ tử cảm giác trên trán kéo đến một trận đau, nâng nhẹ tay xoa xoa thở dài, "Ta gọi là Tiền Tiểu Thất, Lục Liễu, vì sao tên này nghe thật thô tục?"

"Ha ha, tiểu thư hỏi trước cũng thích hỏi nô tỳ như vậy."

Tiền Tiểu Thất lại thở dài, dùng tay gom vỏ hạt dưa lại, "Tiền phủ cách nơi này gần không?"

"Không xa, phía đông huyện tòa nhà lớn nhất."

"Cha ta có rất nhiều tiền?"

"Rất nhiều tiền!" Lục Liễu nâng cằm kiêu ngạo nói "Tri huyện đại nhân đối với lão gia cũng phải kiêng nể ba phần, bao nhiêu người muốn kết hôn với nữ nhi của Tiền gia. Nếu không phải tiểu thư coi trọng cô gia, thanh niên huyện Thông Hứa cùng huyện Lâm rất nhiều đủ để cho tiểu thư lựa chọn."

"Cô gia kêu là gì?"

"Tống Lương Trác."

"Đưa hai bàn?" Tiền Tiểu Thất nhủ mảy, "Tên như thế nào mà nghe thật kỳ quái?"

"Không kỳ quái, trước kia tiểu thư trừ bỏ giúp đỡ lão gia trường quản chính là viết tên của cô gia, trong nhà tiểu thư viết tên cô gia nhét đầy trong rương khóa lại."

A, nguyên lai ta thật háo sắc! Tiền Tiểu Thất cảm thán.

Lục Liễu nhìn quanh trong viện, thấp giọng nói: "Tiểu thư còn không mau đến xem Nhục Thủy tiểu thư? Cô gia tuy nói không cho chúng ta đi sườn viện, nhưng nếu đem hiểu lầm sớm giải tỏa thì tốt hơn, Nhục Thủy tiểu thư cũng nói là chính mình không cần thận mà ngã xuống."

"Không đi!" Tiền Tiểu Thất bĩu môi, "Ta không biết nàng!"

Lục Liễu cúi đầu trầm mặc trong chốc lát, nhẹ giọng nói: "Tiểu thư, theo lý thuyết ngày mai phải về nhà. Thế mà mới tân hôn ngày thứ hai, cô gia liền trực tiếp làm công chuyện, cũng chưa gặp mặt nói chuyện."

"Nha môn có nhiều việc?"

Lục Liễu bĩu môi, nhìn Tiền Tiểu Thất than thở, "Tâm địa tiểu thư cũng thật tốt."

Tiền Tiểu Thất đem trên bàn hạt dưa đã tách vỏ bỏ vào trong lòng bàn tay, đem tất cả bỏ vào miệng, hít mát ăn một lát thỏa mãn thở dài.

Lục Liễu liếc mắt nhìn trong sân nhanh nhẹn đem vỏ hạt dưa trên bàn hất xuống đất, đem hạt ô mai trước mặt Tiền Tiểu Thất gom lại sau đó ho nhẹ một tiếng đứng lên đứng bên cạnh nàng.

Tiền Tiểu Thất cảm thấy kỳ quái nhìn về phía ngoài cửa, gặp một nữ tử áo trắng quần lụa mỏng manh nhẹ nhàng tiến tới. Tiền Tiểu Thất nuốt xuống hạt dưa thơm ngào ngạt, đem ô mai đưa tới miệng hung hăng cắn một cái.

Ách, nhìn thấy nàng ta, cảm giác, thật sự là, khó chịu!

Nữ tử rút cục nhẹ nhàng tiến vào, khinh thường nhìn Tiền Tiểu Thất: "Nghe nói cô nương bị đụng đầu mất trí nhớ?"

Tiền Tiểu Thất đem bên miệng vừa muốn chảy ra nước dãi nuốt trở về, đem ô mai cắn nát nuốt xuống. Đồng thời đem một viên nho nhỏ hoàng màu nâu hạnh hạch (hạt của ô mai) phun ra. Phun đến trên bàn, ra về cố ý làm như lơ đãng hướng về phía áo trắng nữ tử. Hạnh hạch thật đúng là nghe lời, trên bàn nhảy ra liền hướng về phía làn váy nữ tử.

Nữ tử liền lui hai bước, trừng mắt to nhìn hạnh hạch dính trên làn váy lụa trắng thượng hạng của mình, ngửa đầu mang theo ánh mắt chán ghét trừng mắt nhìn Tiền Tiểu Thất.

"Trác ca ca căn bản không thích cô nương, cô nương cho rằng mình có năng lực như thế nào? Bất quá cô nương chỉ có danh hiệu tri huyện phu nhân, những cái khác Trác ca ca cũng sẽ không cho cô nương."

Tiền Tiểu Thất liếc mắt một cái nhìn nữ tử, trên mặt tươi cười hiện ra, ngọt ngào mở miệng nói: "Nhược Thủy tỷ tỷ ngồi đi, chúng ta cùng nhau tâm sự."

"Ai, ai là tỷ tỷ của cô nương?" nữ tử trên mặt có chút hồng.

Tiền Tiểu Thất cũng không giận, đẩy hộp ô mai đến phía trước nói "Nhược Thủy tỷ tỷ ăn ô mai, ăn ngon lắm."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Tiền Tiểu Thất không hình dung ra cảm giác khi nhìn thấy Tổng Lương Trác, giống như trời nóng uống một ly ô mai ướp lạnh, giống như ngồi ở hoa sen thổi sáo xướng lên điệu nhạc dân gian, tóm lại hai chữ chính là thoải mái.

Nhưng loại thoải mái này là như thế nào? Tiểu Thất không cần biết trước kia nàng thương hấn bao nhiêu, bây giờ chỉ cần biết hấn đánh nàng, còn làm nàng đụng đầu. Về điểm này Tiểu Thất không phản nộ là chuyện không tưởng. Tiểu Thất loáng thoáng cảm thấy, từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên nàng bị đánh, nàng còn cảm thấy, nàng sẽ không bao giờ tỉnh. Đừng hỏi nàng vì sao biết, nàng chính là biết vậy thôi. Giác quan thứ sáu của nữ nhân rất chuẩn, Tiểu Thất rất tin tưởng chuyện này.

Tiền Tiểu Thất nhìn Tổng Lương Trác quần áo trắng đi vào có chút không thoải mái, hấn trên người mặc cùng trang phục giống Ôn Nhược Thủy. Ai! Đây chẳng phải là trang phục của vợ chồng! Từ nha môn trở về không phải nên mặc quan phục sao? Đây là khiêu khích nha, rõ ràng là khiêu khích.

Tổng Lương Trác thấy Tiền Tiểu Thất nhìn mình chằm chằm có chút xấu hổ còn có chút không vui, che miệng ho nhẹ nói: "Đã tỉnh lại? Có biết mình làm sai việc gì không?"

Tiền Tiểu Thất không thèm để ý đáp: "Nhược Thủy tiểu thư vừa mới ở đây."

"Sao?"

"Không sao." Tiền Tiểu Thất liếc mắt nhìn Tổng Lương Trác, nhấn mạnh nói: "Cảm tình của nàng với tri huyện đại nhân tốt lắm, hai người quen biết từ nhỏ?"

Tổng Lương Trác im lặng không trả lời.

"Nàng nhìn cũng được lắm." Tiền Tiểu Thất mắt nhìn thấy trong phòng trang trí màu sắc đỏ thắm vui mừng, nhú mày nói: "Lục Liễu nói ngày mai phải về nhà, còn trở về sao?"

"Ý phu nhân như thế nào?"

Tiền Tiểu Thất nôi da gà, nhếch miệng nói: "Tri huyện đại nhân đừng gọi ta là phu nhân, ta biết đại nhân không thích ta, vẫn nên gọi ta Tiểu Thất đi."

Tổng Lương Trác nghe lời hỏi: "Tiểu Thất thấy thế nào?"

"Trước không trở về, đại nhân cho người đưa thư về nhà báo một tiếng, chờ ta mặt bớt sưng sẽ tự trở về."

Tổng Lương Trác nhìn bên mặt nàng còn sưng có chút áy náy. Hấn không đánh nữ nhân, nhưng là hấn chưa từng thấy qua có người làm người khác bị thương còn cứng cổ kiên quyết không thừa nhận. Đến cuối cùng cũng không thừa nhận, còn nói "Ta đẩy nàng thì thế nào? Tri huyện đại nhân có năng lực cũng đem ta đẩy xuống đi!"

Hấn biết nàng không phải là người ôn lương hiền thực, nhưng lại không nghĩ tới có thể khốc lóc om sòm, làm sao cũng không ra dáng một tiểu thư. Hấn nhất thời tức giận liền ra tay đánh nàng.

Kỳ thật khi Tống Lương Trác ra tay liền cảm thấy rất hối hận. Hắn cưới nàng mặc dù không phải thực sự vừa lòng, nhưng hắn biết nàng có cảm tình với hắn, biết tuy rằng hành vi của nàng có chút thô bạo, nhưng tính tình ngay thẳng. Còn phải nói là không có người buộc hắn phải cưới mà là chính hắn tự tới cửa cầu hôn không phải sao? Mặc kệ như thế nào, hắn nên cho nàng một cuộc sống thoải mái trọn vẹn.

Tiền Tiểu Thất thừa dịp Tống Lương Trác sững sờ liền nhìn lên vài lần, phát hiện tiểu tử này quả thật là xem rất được, nhưng cũng không đến mức ngay cả phu nhân bác gái đều mê hắn? Tiền Tiểu Thất hơi hơi mị mắt, trước mắt liền xuất hiện một bộ hình ảnh.

Thương đông thương đông thương, một bác gái trên mặt đầy nếp nhăn ngồi trên khung cửa sổ từ lâu cảm chiếc khăn bất chấp nguy cơ ngã xuống đất, nị thanh kêu: "Tổng quan nhân, tổng quan nhân nhìn ta xem, ta thật nhớ đại nhân muốn chết!"

Tùng xềng tùng tùng xềng, Tống Lương Trác mị nhãn như tơ liếc nhìn, ánh mắt thấy hình ảnh bác gái, thật là mắt hôn mà hôn mê bất tỉnh.

Tiền Tiểu Thất nhắc chân đá đá bác gái... Ha ha, thực, hôn mê!

Tiền Tiểu Thất miệng cười, Tống Lương Trác không được tự nhiên khụ một tiếng, ôn nhu nói: "Thuốc uống tốt không?"

"A? Tốt!" Tiền Tiểu Thất hoàn hồn, quét mắt nhìn cái bàn, rót một ly trà đưa cho Tống Lương Trác.

Tống Lương Trác thờ dài, "Uống trà không thể uống như thế"

"A." Tiền Tiểu Thất nhìn chén trà pha từ toái lá trà, thờ dài nói: "Tổng tri huyện thật sự là tiết kiệm, uống trà được pha từ toái trà."

Một nữ nhân khoảng bốn mươi tuổi cười đi đến, Lục Liễu trước đó có nói cho Tiểu Thất biết đó là Phùng mẫu, luôn luôn làm việc tại Tống phủ, được cho là có chân rết.

Phùng mẫu cười nói với Tống Lương Trác: "Thiếu gia, thân mình của Nhượng Thủy tiểu thư không thoải mái, muốn mời thiếu gia qua xem." Dứt lời còn ý tứ hàm xúc nhìn thoáng qua Tiền Tiểu Thất.

Tiền Tiểu Thất bị Phùng mẫu liếc mắt nhìn liền nổi một trận da gà xua tay nói: "Đi thôi đi thôi, Tổng tri huyện đi thông thả."

Tống Lương Trác nghe thanh âm 'Tổng tri huyện' cảm thấy có chút bất đắc dĩ, nhưng lại không biết nói như thế nào, nàng giống như trước kia kêu mình là Tổng tri huyện.

Tống Lương Trác hướng Tiền Tiểu Thất gật đầu xin lỗi, đứng dậy ra khỏi phòng.

Tiểu Thất không biết rốt cuộc đáy lòng là phần uất hay như thế nào nữa. Tống Lương Trác ánh mắt kia rõ ràng nhìn nàng chỉ thấy chướng mắt thôi! Tiểu Thất rầu rĩ nghĩ, trước kia mình bị mờ heo che mắt tâm sao? Làm sao có thể kiên trì đuổi theo một nam nhân không thích mình? Thật sự là ma chứng!

Lục Liễu không phải nói nàng cũng có vài phần sắc đẹp sao? Tìm người yêu mình hắn cũng không phải việc khó! Không biết cũng không có khả năng có thể hỏi các tỷ tỷ ở nhà!

Tiểu Thất vỗ cái trán, tự trách mình làm sao lại biết bản thân mình có các tỷ tỷ. Ngẫm lại dù sao cũng đã cùng nhau sinh hoạt mười bảy năm, cho dù là quên mọi việc thì theo bản năng cũng nhớ rõ người thân của mình. Tiểu Thất chắc chắn miệng, thầm nghĩ, xem ra cảm tình đối với Tổng tri huyện cũng không phải thật sâu đậm, bằng không làm sao có thể không nhớ rõ mọi việc? Khẳng định trước kia là trùng tà.

Người một nhà cùng nhau ăn cơm chiều, cái gọi là người một nhà, kỳ thật chính là ba người. Tiểu Thất cắn chiếc đĩa liếc mắt nhìn người ngồi gần Tống Lương Trác - Ôn Nhượng Thủy có chút hâm mộ, trong lòng bắt đầu tính toán khi nào thì có thể tìm được một người nam nhân để dựa vào gần như vậy nhìn thật sự là một đôi trai tài gái sắc rất xứng đôi. Nàng - Tiền Tiểu Thất khi nào thì cũng có thể trở thành "Trai tài gái sắc"?

Ôn Nhượng Thủy liếc mắt một cái, đặc ý hát cảm gấp đồ ăn cho Tống Lương Trác.

Đồ ăn vốn không nhiều, Tiền Tiểu Thất nhìn đồ ăn ít ỏi cứ chạy vào trong bát của Tống Lương Trác có chút đau lòng. Cũng không dám suy nghĩ nhiều vội vàng vui đầu ăn cơm, vốn muốn đem đĩa thịt nướng duy nhất chiếm trước, nhưng cánh tay vừa vươn tới liền nghĩ tới chính mình bị mờ heo che mắt, nên cánh tay sửa đổi phương hướng tiến đến đĩa rau xanh.

Động tác này ở trong mắt của Ôn Nhượng Thủy cùng Tống Lương Trác lại có một ý nghĩa khác.

Trên mặt Ôn Nhượng Thủy hiện lên vẻ ghét bỏ nhăn mặt, nhìn Tiểu Thất mồm to ăn cơm nói: "Cô nương thật đúng là ăn rất được!"

Tiểu Thất mặt tròn trắng hờ hững. Tiểu Thất rốt cuộc không có động đũa vào đĩa thịt nướng kia, Tống Lương Trác nghĩ đến nàng vẫn nhớ tới việc bị mình giáo huấn lúc trước, mang theo chút áy náy gấp một khối thịt ba chỉ bỏ vào trong bát Tiểu Thất.

Tiểu Thất nhìn com tẻ thượng hạng thơm phức cùng mùi thơm nức của thịt ba chỉ có chút rối rắm, ăn, hay là không ăn, đó là một vấn đề.

Ăn, nàng không chỉ bị mờ heo hại nhiều hơn, còn có thể bị Ôn Nhượng Thủy chê cười. Nhưng nếu không ăn, ai, nàng lại rất muốn ăn.

Tiểu Thất khụt khịt tham lam hít mùi thơm sau đó rất có chí khí đem khối thịt kia gấp trả lại đĩa. Nàng cái gì cũng cần chỉ một khối thịt nướng?

Tiểu Thất ngẩn người, nhũn mày nghĩ chính mình khi còn ở Tiền gia, đáng tiếc trong đầu trống rỗng. Tiểu Thất lắc lắc đầu, cúi đầu tiếp tục ăn rau xanh com tẻ.

Thịt nướng này là do Tống Lương Trác cố ý sai bảo phòng bếp nấu để bôi bô cơ thể cho Tiền Tiểu Thất, thấy nàng một miếng cũng không ăn, nghĩ là nàng còn đang giận mình, cúi người âm giọng nói: "Tiểu Thất không thích thịt?"

Tiền Tiểu Thất nhìn nhìn miếng thịt thơm ngon, lắc đầu lại gật gật đầu, cuối cùng hào phóng cười nói: "Đưa cho Nhượng Thủy cô nướng ăn đi."

Tống Lương Trác vui mừng cười cười, "Về sau đừng làm chuyện gì sai phạm nữa là được."

Tiền Tiểu Thất tâm tình vốn là không tốt lắm lại nghe hắn nói những lời này rầu rĩ hừ một tiếng vội vàng ăn hết com, đứng dậy nói: "Hai người từ từ ăn, ta ra ngoài đi dạo một chút."

Tống Lương Trác thật đúng là không biết phải đối xử với nàng như thế nào, phía trước lại vẫn trốn tránh. Ngày hôm qua xảy ra biến cố như vậy hiện nay thấy nàng rõ ràng là đang tức giận, thật không biết có nên khuyên vài câu hay không.

Ôn Nhượng Thủy nhìn Tiền Tiểu Thất rời khỏi, nhìn Tống Lương Trác ngây người, cười nói: "Trác ca ca mau ăn thôi, thức ăn nguội ăn sẽ không tốt."

Tống Lương Trác hoàn hồn, thân nhiên cười cười, nhìn thịt nướng trong bát cũng không có khẩu vị. Từ khi đánh nàng một bạt tai, đáy lòng có cảm giác, giống như mắc nợ nàng.

Tiền Tiểu Thất ở trong sân đi dạo một vòng, gặp Lục Liễu từ phòng bếp ăn com trở về, nàng đi theo Lục Liễu đến phòng nhỏ của nàng. Tiền Tiểu Thất nhìn Lục Liễu ở trong phòng nhỏ đột nhiên liền có chút nhớ nhà.

"Tiểu thư, từ này về sau nơi này chính là nhà của chúng ta. Tiểu thư làm sao vậy? Trước kia vui mừng vì được gả vào nơi này, thế nào mới gả có vài ngày đã muốn trở về?"

Tiền Tiểu Thất cười gầy đi đến giường của Lục Liễu, khẽ hừ một tiếng nói: "Ta đã quên, người cũng không phải không biết, nếu đã quên, tự nhiên sao có thể thoải mái như thế!"

Lục Liễu vẻ mặt thì ra là thế, cười nói: "Tiểu thư lại chọc giận cô gia, Nhượng Thủy tiểu thư lại can rờ chuyện gì? Tiểu thư không phải là tri huyện phu nhân? Địa vị này ai cũng không thể thay đổi! Nô tỳ mới ở phòng bếp nghe đầu bếp nói, cô gia vốn là người tiết kiệm, đêm nay đặc biệt cố ý dặn nấu cho tiểu thư một đĩa thịt nướng. Tiểu thư không ăn sao?"

"Ừ hừ, ăn!"

Lục Liễu liếc mắt nhìn gương mặt đen xì nghiêm túc của Tiểu Thất, che miệng cười trộm.

"Lục Liễu nói thật chuyện này nha. Cô gia không phải đối với tiểu thư một chút ý tứ đều không có. Tiểu thư cũng đừng buồn, mọi việc sẽ tốt đẹp!"

Tiền Tiểu Thất ôm gối ngồi xuống, ánh mắt hoài nghi nhìn chằm chằm Lục Liễu, "Lục Liễu, người nói, cha ta có phải hay không cùng Tống tri huyện có giao dịch? Vì thế mà Tiền gia liền đem ta bán?"

"A? Tiểu thư làm sao có thể nghĩ như vậy?" Lục Liễu có chút bất ngờ vội nói: "Lão gia thấy tiểu thư theo đuổi vất vả, liền giúp đỡ để tiểu thư có thể được gả vào đây."

Tiền Tiểu Thất ủ rũ hai chân hai tay ôm chần ngả trở về giường, hừ nói: "Ta cùng tiểu Ha Da thật giống nhau"

Lục Liễu miệng cười, lại gần ngọn đèn bắt đầu làm tóc, miệng lại nói: "Tiểu thư nói chính mình mất trí nhớ nô tỳ thật ra không tin đâu, như thế nào tiểu Ha Da cũng nhớ rõ? Nó đúng là tâm can bảo bối của tiểu thư, có chút đồ ăn tốt đều dành cho nó."

"A?" Tiền Tiểu Thất tò mò ngồi dậy, đối với Lục Liễu cười nói: "Nó có hình dáng như thế nào?"

"Tròn tròn, lông xù, trắng nõn, ai gặp cũng đều yêu thích."

Tiền Tiểu Thất đối với câu trả lời của Lục Liễu không vừa lòng lắm, tròn, trắng nõn, còn có lông, rất giống một cái bánh bao tròn tròn trắng trắng có lông. Bất quá, cũng mau về nhà không phải sao? Tiểu Thất cuối cùng tìm được việc có thể làm cho nàng vui vẻ, ở trên giường lăn một vòng, bên trong cổ họng 'A' một tiếng, cười hắc hắc nói: "Ta ở với người nơi này?"

Lục Liễu liếc mắt, đứng dậy đi ra cửa làm động tác mời, mới quay đầu nhìn Tiền Tiểu Thất nói: "Tiểu thư trở về phòng đi."

Nụ cười trên mặt Tiền Tiểu Thất vụt biến mất, gương mặt trở nên quái dị. Nhìn bên ngoài cửa Tống Lương Trác đang bước chậm rãi từ trong bóng tối đi vào, miệng kinh hô "A" một tiếng, té ngã vào giường.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Tính nhẫn nại của Tống Lương Trác vô cùng tốt. Tối thiểu, Tiền Tiểu Thất cho là như vậy. Tiền Tiểu Thất dựa vào giường, trợn tròn mắt mãi không nhúc nhích, Tống Lương Trác cũng đứng yên ở cửa không nhúc nhích. Tiền Tiểu Thất kêu gào trong lòng, người đi đi, đi nhanh đi, ta không tranh giành với người khác, người cứ đi thân thiết với Thủy muội muội gì đó đi.

Đáy lòng Tiểu Thất gào thét, thờ dài hơn mười lần mà người đứng ở cửa vẫn không có dấu hiệu rời đi.

Lục Liễu đứng bên ngoài nhìn không được, liền đi đến bên giường, kéo Tiền Tiểu Thất đứng lên, nhỏ giọng uy hiếp: “Tiểu thư, nếu người lại cùng cô gia giận dỗi, em sẽ trở về nói với lão gia phu nhân, đến lúc đó không chừng bọn họ san bằng Tống phủ!”

Tiểu Thất khẽ cắn môi, chặc lưỡi đi xuống giường, vỗ vỗ tay cười nói: “Liễu nhi ngủ ngon nha, ta đi về trước.”

Lục Liễu cười đáp lễ: “Tiểu thư, cô gia đi thông thả!”

Đầu Tiểu Thất run lên, cúi người đi ra cửa.

Tiền Tiểu Thất đi theo Tống Lương Trác, một trước một sau im lặng trở về phòng ngủ. Vừa bước vào phòng, Tiểu Thất nhìn chăm chăm vào giường, giường không nhỏ, nhưng ngủ hai người, hừ hừ, nằng thật đúng là không quen.

Tiền Tiểu Thất ngồi xuống, thần nhiên rót trà uống, Tống Lương Trác tháo vạt áo, như chờ Tiểu Thất cởi áo, đưa lưng về phía nàng, thật lâu sau cũng không thấy người bước đến. Quay đầu lại thấy Tiểu Thất đang uống trà mà mắt nhìn mông lung, Tống Lương Trác bất đắc dĩ tự cởi lấy ngoại sam, đi đến bên giường nói: “Tiểu Thất, nên nghỉ ngơi thôi.”

Tiểu Thất quét mắt qua trang phục của Tống Lương Trác, ngượng ngùng đỏ mặt, quay đầu sang một bên nói: “Tổng tri huyện ngủ trước đi, ta, à, ta đang rất khát, phải uống trà một lát.”

Tống Lương Trác cảm thấy có vấn đề, vốn định phải bù đắp cho đêm động phòng, mang theo tâm lý sớm chết thì sớm siêu sinh để chuẩn bị. Nhìn thấy Tiểu Thất đỏ mặt, bộ dáng thẹn thùng, nghe Tiểu Thất nói vậy, Tống Lương Trác cũng thờ ơ nhẹ ra. Đáy lòng thâm nghĩ, cũng tốt, không thể khó xử người mới.

Tống Lương Trác nghĩ vậy nên ngủ thẳng bên trong, dành cho Tiểu Thất nửa bên kia giường ngủ. Tiểu Thất quay mặt ra ngoài, liếc Tống Lương Trác, đáy lòng khẽ hừ một tiếng.

Nhìn vị trí kia xem, rõ ràng là muốn nàng Tiền Tiểu Thất nửa đêm đứng lên bưng trà, rót nước hầu hạ cho hắn. Tiểu Thất bóp cổ tay, như thế nào mà nàng lại coi trọng con người này chứ? Đã cưới vợ rồi còn cùng nữ nhân khác làm chuyện không minh bạch, quan trọng nhất là, Tiểu Thất đập tay lên bàn, nhưng gương mặt nhỏ nhắn nhanh chóng nhăn lại, rút tay trở về.

Haiz! Nàng đâu phải đang ngồi ở trà quán nghe người ta kể chuyện, đâu thể nào đập mạnh lên bàn như vậy được!

Tiểu Thất ngồi thẳng lưng lên, gật gật đầu liên tục.

Trọng yếu nhất là, hắn thế nhưng lại không biết tốt xấu, vì nữ nhân khác đánh nàng, Tiểu Thất ôn nhu thiện lương như vậy, nữ tử yếu đuối, đáng yêu, đơn thuần như vậy. Haiz!

Uống xong một ấm trà, Tiểu Thất nhặt chỉ nằm sấp trên bàn, nhìn nển cháy mà ngáp liên tục.

“Lên đây ngủ đi, đã nửa đêm rồi.”

Tiểu Thất giật mình, tỉnh ngủ hẳn, suy nghĩ một hồi vẫn là cảm ngon nên đi qua bên giường, liếc mắt lên giường nói: “Trong phòng còn có cái chăn nào khác không?”

Tống Lương Trác nhú mày, “Trong rương còn.”

“Ừ.” Tiền Tiểu Thất cảm nên chạy đến bàn trà nhỏ bên giường, xoay người dạo một vòng trong phòng tìm rương. Cuối cùng cũng thấy cái rương có dán chữ hi thật lớn, trong rương có một chiếc chăn bằng lông thuộc loại thượng hạng. Tiền Tiểu Thất sờ sờ lớp lông thô mềm mượt, hài lòng gật gật đầu.

Tiểu Thất dùng tám chăn quấn chặt quanh người mình, từ từ đi đến bên giường, vừa trừng mắt đề phòng Tống Lương Trác vừa thôi tắt nến.

Tống Lương Trác nghi hoặc nhìn các động tác của Tiền Tiểu Thất, cảm thấy lạ nên hạ giọng hỏi: “Nàng thế nào lại không nhớ rõ trong phòng có cái gì? Thùng kia không phải là nàng để vào hay sao?”

“A?” Tiền Tiểu Thất ảo não, mặt nhăn mày nhu, “Đầu bị ngã nên đã quên đi nhiều thứ.”

“Có nặng lắm không?”

Tiểu Thất nghe thấy giọng nói thực tâm nên ừ một tiếng nói: “Không có việc gì.”

Mất thấy lũ định kỳ mùa hè muốn tới, Tổng Lương Trác trong lòng có chút không an ổn, lại nghĩ đến ước định lúc trước với cha vợ, thở dài nói: “Không có việc gì là tốt rồi, nếu ta đã cưới nàng thì sẽ đối tốt với nàng, đừng suy nghĩ nhiều quá.”

Tổng Lương Trác dừng một chút, lại nói, “Nhược Thủy muội muội cùng ta chỉ có tình cảm huynh muội, nàng cũng đừng để trong lòng.”

“Hai người có phải là tình cảm huynh muội hay không, ta không quan tâm, bắt quá,” Tiền Tiểu Thất ngáp một cái, một mồi nói: “Ta sẽ tìm cha nói rõ ràng, sẽ không làm khó hai người.”

Tổng Lương Trác ngoài ý muốn nhìn gáy của Tiểu Thất, khó hiểu nói: “Như thế nào? Còn giận? Vì cái tát kia?”

“Không phải.” Tiền Tiểu Thất muốn nói, kỳ thật là phát hiện ra không thích người, mọi người từ đây về sau không liên quan nhau. Nhưng lại quá buồn ngủ, nằm xuống giường liền không mở mắt ra được. Tiền Tiểu Thất cũng không biết mình có nói hay không, mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ.

Tổng Lương Trác cười, cúi xuống nói: “Vậy đó có thể xem là lời lúc nổi giận.”

Nhìn chăm chăm vào gáy của Tiểu Thất, suy nghĩ thật là lâu. Trong phòng tối đen, không nhìn rõ được biểu tình trên mặt.

Từ đây về sau sẽ sống với nhau, mặc dù tiếp nhận nàng có chút khó khăn, nhưng cũng không đến mức không thể. Nếu hắn đã quyết định cưới, cũng nên phụ trách kết cuộc.

Phải mau chóng có đứa nhỏ thôi!

Tổng Lương Trác nhắm mắt, đưa tay vào phía trong chăn lông thỏ của Tiểu Thất. Thấy nàng không nhúc nhích liền hít vào một hơi, đem Tiền Tiểu Thất ôm vào lòng, cúi xuống hôn nàng.

Tiền Tiểu Thất bị dọa tỉnh dậy, nhìn chăm chăm vào bóng đen phía trước, phát ra tiếng hét chói tai. Tổng Lương Trác vội vàng lấy tay che, thấp giọng nói: “Đừng kêu, là ta.”

Tiền Tiểu Thất ‘um, um’ một cách ôn ào, tay càng bị siết chặt, làm cho nàng nhúc nhích không được, chỉ có thể trừng mắt khó chịu.

Giọng Tổng Lương Trác khàn khàn: “Chúng ta chỉ động phòng thôi, đừng sợ.”

Tiền Tiểu Thất ‘um, um’ lắc đầu thật mạnh, Tổng Lương Trác liền bảo: “Ta buông tay, nàng đừng kêu, bên ngoài nghe được còn thể thống gì.”

Tiền Tiểu Thất liền gật đầu thật mạnh.

Tổng Lương Trác vừa buông tay, Tiền Tiểu Thất liền tránh ra khỏi vòng tay của hắn, trực tiếp nhảy ra xa, bắt chập đầu đón trên người, kéo chăn bao quanh ngồi dưới đất, nói: “Người muốn làm gì?”

Câu hỏi này có chút khó khăn, khiến cho cả Trạng Nguyên là hắn cũng khó trả lời. Hắn muốn làm gì? À, nên nói thế nào? Muốn cùng nàng động phòng?

Tổng Lương Trác lấy tay che miệng, khẽ ho nhẹ, cân nhắc hồi lâu rồi nói: “Chúng ta đã là vợ chồng.”

Không nói vợ chồng còn tốt, nói đến liền khiến Tiền gia Tiền Tiểu Thất nổi giận, cắn răng hung hăng nói: “Xê ra, Tổng Lương Trác! Dù người là Tổng tri huyện cũng đừng khi dễ người quá đáng. Ta biết người chướng mắt ta thô tục vô lễ, ta hiện tại cũng biết mình làm chướng mắt kẻ văn thư như người. Ngày mai ta sẽ trở về, nói rõ ràng với mọi người trong nhà. Người muốn cùng ai thân thiết thì cứ tự nhiên. Tiền Tiểu Thất ta mới không phụng bồi.”

Tiền Tiểu Thất kéo chăn đứng lên, nhưng lại bị vướng, chỉ kịp nghĩ không xong thì đã ngã xuống sàn, hét lên đau đớn, phía sau lại truyền lên tiếng cười rất khê.

Cười, cười cái rầm! Đem sự đau khổ của người khác ra làm trò cười, quả nhiên là vui sướng khi người gặp họa. Tiền Tiểu Thất nàng thật là không có mắt khi coi trọng kẻ táng tận lương tâm này, lại còn gả cho hắn – một quan thất phẩm nhỏ nhoi!

Tiền Tiểu Thất phần nộ đá đá chân, chưa kịp đá chân ra đã bị người ta ôm lên. Tiền Tiểu Thất xấu hổ, giận dữ không người, liền đâm đầu vào ngực hắn rồi đồng thời ném cái chân, nhảy xuống dưới.

Không quản chân quả nhiên có kết quả ngay, Tiền Tiểu Thất nằm thẳng đơ trên mặt đất mà kêu la “A a a” “A ha ha” “A nha nha”.

“Àm ỉ!” Tổng Lương Trác mang theo ý cười, cúi người xuống, không nhanh không chậm hỏi, “Đau?”

Tiền Tiểu Thất nghiêng người lườm hắn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta nói là sự thật, Tổng tri huyện người đừng lấy làm trò vui. Chờ ta về nhà liền thưa chuyện rõ ràng.”

“Chậm”

“Gi?” Tiền Tiểu Thất nhanh nhẹn ngồi xuống, xoa xoa cánh tay, nhú mồm nói: “Nghĩa là thế nào?”

“Nhạc phụ nhất định sẽ không đồng ý.”

“Vì sao?”

“Nào có nữ nhi gả đi chưa lâu lại bị hưu trở về? Sẽ làm mất thanh danh của cả nhà.”

“Không phải hưu, là hòa cách (*). Hòa cách, hiểu hay không?”

(*) Cùng cách: cái này nghĩa là cùng ly hôn

Tổng Lương Trác lắc đầu, “Ngủ đi, trời sắp sáng.”

“Ta không phải đang giận dỗi, ta thực sự không nghĩ gả cho người.”

.....

“Tổng tri huyện?”

Người trên giường đã xoay lưng.

“Tổng tri huyện, ta biết là mình không xinh đẹp, người cũng chê ta xấu. Ta và người không thể cùng cách sao? Nhất định là cha ta dùng cách gì bức người thú ta, đến lúc đó ta giúp người đòi lại là được.”

...

“Tổng tri huyện?”

...

Tiền Tiểu Thất thờ dài, Tổng tri huyện bị buộc phải thú nằng, nằng cũng bị vận mệnh thúc giục. Xem ra, nằng phải sớm về nhà một chuyến nói cho rõ ràng: Nằng, Tiền Tiểu Thất, thật không muốn gả cho hắn. Nằng mới mười bảy, mà hôm nay nằng mới biết, hắn đã muốn hai mươi tư tuổi rồi!

Bảy tuổi a!

Tiền Tiểu Thất dùng ba ngón tay nhéo nhéo mặt, trong đầu nhớ mưng máng ai đó nói qua, hơn tám, chín tuổi cũng không thể hơn bảy tuổi, nếu không cả đời bị người khi!

Có ai nói quá đâu? Tiền Tiểu Thất ôm chân ngồi chốc lát, hít vào hai cái liền cuộn lấy chăn, leo lên bàn, nằm nghiêng thành một góc, vừa nhắm mắt đã ngủ say.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Tiền Tiểu Thất ngủ một đêm, tỉnh lại thấy cả người đau ê ẩm. Theo thói quen, nằng từ từ mở hai mắt rồi vươn vai tỉnh dậy, giật mình nhớ ra bản thân đang ngủ ở trên bàn.

Tiền Tiểu Thất xoay người, nhìn chằm chằm vào mạn giường hồi lâu mới có phản ứng.

Sao lại nằm trên giường? Không phải nửa đêm qua nằng nằm trên bàn sao? Nằng cũng không có thói quen nửa đêm tìm nam nhân đâu. Thiên a, này là thế nào?

Tiền Tiểu Thất nhìn trái nhìn phải, cảm giác toàn thân cả người đều đau nhức, cảm thấy tui thân mà khóc.

Tên dân tộc kia, khẳng định là thừa dịp nằng ngủ liền cùng nằng động phòng! Nếu không sao cả người nằng đều đau thế này?! Quả nhiên, cảm thú là cảm thú a!

Tiền Tiểu Thất hấp hấp mũi khóc, lại bị tiếng bước chân của Lục Liễu làm giật mình. Lục Liễu vừa nhìn khẳng định là đã viên phòng, đáy mắt tươi cười

sáng lạn đi qua, dễ dàng nói: “Tiểu thư tỉnh? Cô gia đã đến nha môn, tiểu thư đừng thương tâm, nữ nhân nào cũng đều phải trải qua việc này mà!”

Lục Liễu cố giấu vẻ vui sướng trong lòng, “Lúc này cho Nhượng Thủy tiểu thư kia biết, em đã nói qua rồi, cô gia vẫn là thích tiểu thư.”

Lục Liễu cười cười, kéo tấm chăn trên người Tiền Tiểu Thất xuống, muốn xóa đi biểu hiện của trình tiết kia, có cái đó làm bệ đỡ thì cuộc sống về sau ở Tổng gia mới thuận lợi.

Tiền Tiểu Thất túm chặt chăn không chịu buông, Lục Liễu liền vạch chăn từ phía dưới lại vô cùng mất hứng khi nhìn thấy Tiền Tiểu Thất vẫn còn mặc đầy đủ trang phục trên người.

“Tiểu thư ngủ mà không cởi quần áo?”

Tiền Tiểu Thất hai mắt đầm lệ nhìn xuống, kinh hi vô cùng khi thấy bản thân vẫn còn mặc bộ y phục ngày hôm qua, mừng run cả người.

Tiền Tiểu Thất liền lau mặt ngồi xuống, vui vẻ thăm dò bản thân qua làn váy, quay đầu hướng Lục Liễu nói: “Đây chính là không có việc gì xảy ra?”

“Hừ hừ.” Lục Liễu nhut chỉ buông chăn ra, “Tiểu thư vui vẻ đến thế?”

“Đúng!” Tiền Tiểu Thất háp háp cánh mũi, “Ta đói bụng.”

Nàng nhảy xuống giường, đang cầm khăn lau mặt thì thấy Ôn Nhượng Thủy bước vào, vẻ mặt đầy ghen tuông, trừng mắt nhìn nàng chất vấn: “Ngươi cùng Trác ca ca đã làm cái gì?”

“Cô gia cùng tiểu thư ban đêm ở trong phòng còn có thể làm cái gì? Nhượng Thủy tiểu thư hỏi gì kỳ thế?!” Lục Liễu bĩu môi, ái muội nói.

Ôn Nhượng Thủy mặt đỏ lên, hằm hừ nói: “Ngươi buộc hắn, có phải không? Ngươi thật đúng là không biết hổ thẹn!”

“Ngươi, ngươi mới là kẻ không biết hổ thẹn!” Tiền Tiểu Thất ngốc nghếch vừa hoàn hồn, bị mắng không biết hổ thẹn liền cảm thấy ảo não.

“Hừ, ngươi buộc Trác ca ca cùng ngươi làm chuyện đó, không phải ngươi không biết hổ thẹn thì còn là gì?”

Lục Liễu liền chen miệng nói vào, “Có gì thì cũng là cô gia vui vẻ cùng tiểu thư làm, Nhượng Thủy tiểu thư hỏi như vậy có phải hay không là không đúng?”

“Ta không đúng thế nào?” Nhượng Thủy giận đỏ cả mặt.

“A, hai người ằm ỉ! Ta còn chưa ăn cơm!” Tiền Tiểu Thất nhảy vào giữa Lục Liễu và Ôn Nhượng Thủy lúc này đang giận đỏ mặt, nói: “Cơm nước xong rồi lại ằm ỉ, có được không?”

Cả hai người đều xoay lưng, hừ lạnh một tiếng. Tiền Tiểu Thất xoa xoa bụng, tâm tình vui vẻ rửa mặt đánh răng, hí hửng ngồi vào bàn chờ Lục Liễu đem đồ ăn lên.

Lục Liễu giận dữ, không cam lòng đi ra khỏi phòng.

Ôn Nhượng Thủy kiêu ngạo hất cằm ngồi đối diện với Tiền Tiểu Thất, hừ một tiếng nói: “Ngươi đừng vội đắc ý! Cho dù Trác ca ca cùng ngươi có chuyện gì thì đã sao? Tổng bá bá cùng đi nhất định cũng không nhận ngươi vào cửa!”

Tiền Tiểu Thất tâm tình vui vẻ, gật gật đầu nói: “Nhượng Thủy tiểu thư định ở nơi này bao lâu?”

“Hừ, ngươi đuổi ta đi cũng vô dụng, đây là nhà của Trác ca ca, Trác ca ca sẽ không để ta đi.”

“Không phải.” Tiền Tiểu Thất vội vàng xua tay, “Qua vài ngày nữa ta về thừa với cha mẹ, sẽ không cản trở ngươi cùng Tổng Lương Trác, ngươi giữ lấy hắn đi.”

Ôn Nhượng Thủy kinh ngạc, “Ngươi nói thật?”

“Thật!” Tiền Tiểu Thất nhăn mũi, nam nhân đánh người thì không phải là nam nhân tốt, không đáng tin cậy để giao phó cả đời. Lời này là của ai nói với nàng nhỉ?

“Ngươi,” Ôn Nhượng Thủy hoài nghi, “Không phải lúc trước rất thích Trác ca ca sao?”

Tiền Tiểu Thất bĩu môi, “Hắn không thích ta, không phải vì ngươi mà đánh ta sao? Ta đây trở về là tốt nhất!”

Ôn Nhượng Thủy cảm thấy có chút áy náy, tự nhéo nhẹ chân mình, thấp giọng nói: “Cái đó, lúc ấy là ta khó thờ, ngươi, ngươi không phải cũng không bị thương sao? Trác ca ca còn cố ý cho người tìm thuốc mỡ.”

Tiền Tiểu Thất nghi hoặc nhìn Ôn Nhượng Thủy, “Ngươi không phải là muốn ở cùng một chỗ với Trác ca ca của ngươi sao? Ta đi thì ngươi nên cao hứng mới phải.”

“Nga!” Ôn Nhực Thủy gật đầu, “VẬY NGƯỜI ĐI ĐI.”

Tiền Tiểu Thất bị sắc nước miếng, suy nghĩ rồi lại nói: “Thông Hứa vẫn là nơi có nhiều cảnh đẹp, chờ ta trở lại Tiền gia quen thuộc nơi này, người có thể đến tìm ta đi ngắm cảnh, ta mang người ra ngoài dạo cũng tốt.”

Ôn Nhực Thủy càng không được tự nhiên, bĩu môi đỏ mặt nói: “Ai, ai cần người dẫn đi ngoạn cảnh a.”

Ôn Nhực Thủy lại liếc nàng một cái, “Cái kia, nếu như bị hư sẽ không gả được cho người khác, người có tương tượng tới ?”

“Ta cũng không cùng hủn có chuyện gì, vì sao lại không gả được? Dĩ? Người nói làm ta tò mò quá!”

Ôn Nhực Thủy nắm tay áo trầm nghĩ, kia, đây chính là người tự đi, cũng không có ai bức người, người đi rồi đừng trách ta cướp Trác ca ca .

Điểm tâm thực phong phú, Tiền Tiểu Thất chán ghét mỡ heo từ trong tâm nên ngoại trừ chén thịt nướng ra, tất cả đều được ăn sạch sẽ. Ôn Nhực Thủy chống cằm nhìn nàng ăn cơm, rầu rĩ nói: “Người a, trong nhà không phải rất nhiều tiền sao? Sao lại không có một chút phong thái của tiểu thư ? Khẳng định là người được người nhà người làm hư, ai, Trác ca ca mệnh thực khổ!”

Ôn Nhực Thủy vừa dứt lời, lại cảm thấy Tiền Tiểu Thất có phong thái hay không, về sau nàng cùng Trác ca ca cũng không còn quan hệ, liền sửa lại khẩu khí nói: “Tương công tương lai của người thực mệnh khổ.”

Các nữ nhân muốn có quan hệ tốt cũng dễ, đặc biệt là Tiền Tiểu Thất và Ôn Nhực Thủy sau khi thống nhất với nhau, Ôn Nhực Thủy cũng không bắt bẻ nàng chỗ nào không vừa mắt, ngược lại, cùng nàng tán gẫu.

“Sau đó thế nào?” Tiền Tiểu Thất như cũ, ngồi ở bàn cắn hột dưa, trước mặt hai cánh tay đã có một đồng vỏ hạt dưa.

“Sau ta thường xuyên theo Trác ca ca ra ngoài chơi. Trác ca ca thường xuyên mang ta ra ngoài cưỡi ngựa, làm thơ từ cũng rất giỏi, Tống bá bá rất hài lòng về hủn. Kỳ thật, Trác ca ca không cần phải thi Trạng Nguyên mà làm chức quan thất phẩm nhỏ nhoi này, nhưng Trác ca ca có chí hướng, nói muốn dựa vào chính mình làm nên sự nghiệp. Sau đó đi thi khoa khảo, ta biết Trác ca ca có thể đậu Trạng Nguyên, quả thật không sai a.” Ôn Nhực Thủy về mặt sùng bái, “Ai, Trác ca ca thật lợi hại nha!”

Tiền Tiểu Thất nhìn nàng cười cười ánh mắt đầy vẻ mê luyến liền chịu không nổi, muốn cầm hạt dưa trong tay thoái lui.

“Ai, người biết không? Kỳ thật Trác ca ca thích nữ tử ôn nhu như nước, có thể cùng hủn đối ẩm là tốt nhất. Trác ca ca hủn thực thích câu “Mị nhân xấu hổ hợp, đan môi trực cười khai” bộ dạng của nữ tử.”

Ôn Nhực Thủy nâng cằm, hơi nhắm mắt, thấp giọng ngâm:

"Lạc phổ nghi hồi tuyết, vu sơn giống như sáng vãn.

Khuynh thành nay thủy gặp, khuynh quốc tích từng nghe thấy.

(Xinh đẹp tùy xấu hổ hợp, đan môi trực cười phân.

Gió cuốn nho mang, ánh sáng mặt trời quả lựu vấy.)

“Ai!” Ôn Nhực Thủy hướng nàng than nhẹ, “Mỹ nhân thế nào mới có được phong tư của tiên nhân như vậy? Giống như lạc thần, da thịt trắng như tuyết, nhìn thoáng như vu sơn thần nữ, hương vân thanh linh. Cười khuynh quốc khuynh thành. Xấu hổ gặp người đến, sóng mắt lưu chuyển, bộ dạng phục tùng, khe hở chu môi, lúm đồng tiền sinh huy.”

Ôn Nhực Thủy khẽ lắc đầu, cúi mặt xuống, lại nhẹ nhàng nâng lên, nhìn về phía Tiền Tiểu Thất chính là sóng mắt lưu chuyển, lệ quang nhiều điểm, một bộ yếu đuối, mảnh mai, chậm rãi chu môi, nét cười trên mặt dần lộ ra.

Về mặt của Tiền Tiểu Thất đầy biểu tình, khóe môi giật giật, cuối cùng nhịn không được, đành nôn khan một tiếng.

Thần thái tiểu mỹ nhân của Ôn Nhực Thủy bị tiếng nôn khan của Tiền Tiểu Thất làm cho biến mất không chút dấu vết. Ôn Nhực Thủy khẽ hừ một tiếng nói: “Người mới không có tư sắc.”

Tiền Tiểu Thất liu lười, “Chính người nói là tiên nhân, thế gian này làm gì có tiểu mỹ nhân như thế? Còn nữa, cho dù có, người ta cũng chường mắt Tống tri huyện a, thất phẩm thôi!”

Tiền Tiểu Thất giọng ngón út, “Thất phẩm! Là sao! Là sao! Người gặp qua sao? Chính là so với đậu xanh còn nhỏ hơn. Thất phẩm chỉ là một quan tếp riu!”

Ôn Nhực Thủy chu miệng, “Thế lực!”

Tiền Tiểu Thất cẩn thận đem hạt dưa gói vào trong khăn tay rồi nhẹ nhàng nhét vào tay áo. Ôn Nhực Thủy nhú má, “Kia, nhân hạt dưa kia không phải có nhiều rồi sao? Sao lại làm bộ đáng này?”

“Đó là do người ta cần, không phải của ta. Chính mình làm mới được gọi là cần hạt dưa, người ta cần không biết đã dính qua bao nhiêu nước miếng, người cũng đâu biết là người thế nào.”

Ôn Nhược Thủy nhìn hạt dưa đã lột vỏ sẵn trong tay, khó khăn nuốt nước miếng, ngượng ngùng đem nhân hạt dưa quăng lên bàn trà.

Ngày dài trôi qua, Tiền Tiểu Thất rất vừa lòng, có người bồi nằng đầu võ mồm, cãi nhau liền nhanh hết một ngày.

Com chiều vẫn như trước, là ba người cùng nhau ăn, Lục Liễu như cũ, bị Tiền Tiểu Thất đuổi đến phòng bếp ăn.

Tiền Tiểu Thất nhìn bát thịt nướng trên bàn liền nhú má, “Này, thịt không thể hâm lại rồi ăn, như vậy sẽ nóng trong người.”

Tổng Lương Trác nhìn thịt nướng trên bàn, ho nhẹ, nói: “Đây là giữa trưa mới làm, quý phủ còn không đến mức ăn com thừa.”

“À.” Tiền Tiểu Thất nhìn Tổng Lương Trác, hào tâm nhắc nhở: “Ta là sợ mọi người tiêu chảy.”

Ôn Nhược Thủy bữu môi không muốn ăn. Tiền Tiểu Thất vốn định quan tâm nằng nhưng cảm thấy hần là có Tổng Lương Trác quan tâm nên lại bắt đầu vùi đầu ăn com.

Đũa của Tổng Lương Trác dạo qua một vòng bàn ăn, lại thấy Ôn Nhược Thủy bộ dáng không muốn ăn, nhất thời cũng không có khẩu vị nên chỉ cầm đũa nhìn Tiền Tiểu Thất ăn.

Tiền Tiểu Thất ngẩng đầu, liếc mắt nhìn bọn họ, muốn làm rõ vì sao cả hai người lại cùng nhau buông đũa nhưng đáy lòng lại mơ hồ có chút phiền muộn. Tiền Tiểu Thất khẽ hừ một tiếng, nói: “Tổng tri huyện, ngày mai ta muốn về nhà.”

“À, ta về cùng nằng.”

“Không cần, Tổng tri huyện cứ xử lý việc công, ta về một mình là được rồi.”

“Không sao.”

Tiền Tiểu Thất như thấy quý, nhìn Tổng Lương Trác, vừa muốn nói rõ thì hần lại nói: “Ta vừa vặn có việc cần thưa với nhạc phụ.”

“À.”

Dối trá! Tiền Tiểu Thất thâm thò dài, rõ ràng chính là bản thân hần có việc, vậy mà còn muốn giả bộ bồi nằng về. Loại nam nhân này tuyệt đối không đáng tin, lời này của ai nói nhỉ?! Tiền Tiểu Thất có chút mơ hồ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Phải về nhà thôi.

Tiền Tiểu Thất tự trách mình vì sao lại từ trên bàn mà chạy xuống giường ngủ, liếc mắt thấy Tổng Lương Trác còn đang ngủ liền nhẹ nhàng bước xuống giường.

Tiền Tiểu Thất bắt đầu thu thập hành lý, tìm kiếm các rương quần áo.

Ở góc tường là cái rương mà hôm qua Tiền Tiểu Thất đã xem qua, có rất nhiều thứ trong đó, từ tượng đất nhỏ cho đến tượng gỗ lớn, đồ đeo tai bằng lông thỏ cho đến con rối gỗ vừa buồn cười vừa đáng yêu, lại còn có một xấp sổ sách, nhưng Tiền Tiểu Thất cảm thấy tất cả đều không để lại được.

Tiểu Thất lại sắp xếp một lần nữa, vẫn là cảm thấy không bỏ được liền ném xuống, quay đầu lại thấy Tổng Văn Trác đã tỉnh, đang ngồi ở đầu giường nhìn mình.

Tiểu Thất khép nép, thẹn thùng đứng lên, ngập ngừng mở miệng, “Tổng tri huyện.”

“Hử?”

"Này các rương đồ của ta đâu? Nơi này không có gì đáng giá, ta muốn chuyển đi"

“Nằng muốn chuyển đi chỗ nào?”

Tiền Tiểu Thất nhíu mày, “Ta muốn về nhà. Hôm nay ta trở về sẽ nói với cha chuyện của chúng ta, sẽ không quay lại đây nữa.”

Tổng Lương Trác khoanh tay trước ngực, “Ta không đồng ý chuyện này.”

“Vì sao không đồng ý? Ngươi cũng đâu thích ta!”

Tổng Lương Trác có chút khó xử, vì sao hắn lại không đồng ý? Dù sao cưới nàng hơn phân nửa là vì việc khởi công xây dựng đê điều. Tổng Lương Trác suy tính rồi mở miệng nói: “Quả thật ta cưới nàng là có nguyên nhân.”

Tiền Tiểu Thất nheo nheo mắt, bộ dáng rất đắc ý.

“Nhưng chúng ta vẫn không thể hòa cách(*) được.”

(*) hòa cách: ly hôn

“Vì sao?”

Tổng Lương Trác ngừng lại một lát: “Ta cần tiền bạc để xây dựng đê điều ở Hạ Tấn.”

Tiền Tiểu Thất trừng mắt, miệng phồng lên tức giận. Tổng Lương Trác vừa tính mở miệng giải thích thì Tiền Tiểu Thất đã ùng ùng nhảy xuống, cả giận nói: “Tiền lão đầu này thật đáng giận, lỗ vốn! Lỗ vốn sinh ý!”

Tổng Lương Trác cứng lưỡi, nhìn Tiền Tiểu Thất tức giận đang dậm chân mà không biết nên làm thế nào. Tiền Tiểu Thất nổi giận xong liền khoanh hai tay lại, cau mày ngẩng lên, nghi hoặc mở miệng nói: “Ngươi vì của hồi môn nên mới cưới ta?”

Vấn đề này trả lời cũng không tốt, Tiền Tiểu Thất cũng không đợi hắn trả lời, chống tay trái lên eo một cách hung tợn, kiên định gật gật đầu, “Vậy thì chúng ta càng nên hòa cách, ta càng không nghĩ muốn gả cho một người vì bạc mà cưới ta.”

Tiền Tiểu Thất xoay người, tiếp tục thu dọn đồ đạc, lần này nàng thu thập không chút khách khí, ngay cả phần son trên bàn trang điểm cũng quăng vào bao quần áo.

Tổng Lương Trác thở dài, nói: “Ta không nghĩ sẽ lừa nàng, nhưng là ta cần bạc. Đê Thái Hà cần gia cố, nước sông có thể sẽ tràn đầy, khiến cho toàn bộ Thông Hứa huyện đều gặp phải tai họa.”

Tiền Tiểu Thất bĩu môi, “Ngươi nói thế nào thì ta biết thế ấy, nơi này coi như là nơi có con sông lớn cần tiền để trị thủy. Nhưng nếu cần thì ngươi cứ mượn tiền, tại sao phải mượn ta tới đây làm gì? Hiện tại tốt lắm, ta muốn cũng khó mà đi được.”

“Ài, quả thật là có suy nghĩ này, nhưng là ta đã cưới nàng, làm sao để nàng chịu ủy khuất?”

Lời này nghe thật giả tạo! Tiền Tiểu Thất ngoáy ngoáy tai, “Việc trị thủy cha ta chắc hẳn sẽ có cách.”

"Nếu toàn bộ huyện bị lụt thì sao?"

“Điều đó không có khả năng, nếu lụt thì đã lụt từ sớm.”

“Ài, hai năm sau rõ ràng sông ngòi sẽ lại có sự chênh lệch về mực nước.” Tổng Lương Trác than thở.

“Vậy sang năm xây dựng lại là được.” Tiền Tiểu Thất bực mình.

Tổng Lương Trác thở dài cúi đầu, Tiền Tiểu Thất ra về người tốt bụng, nhìn Tổng Lương Trác, khẽ hừ một tiếng nói: “Trước là ta cảm phục tài văn chương của ngươi, ta cũng không phải người keo kiệt, sau khi trở về sẽ nói cha ta đem bạc cho ngươi mượn là được.”

“Không phải mượn, là quyên.”

“À!” Tiền Tiểu Thất sợ hãi kêu lên, “Tiền lão đầu sẽ thiệt thòi lớn nha!”

“Cũng không phải vậy!” Tổng Lương Trác lắc đầu, cười khổ.

Tiền Tiểu Thất nhíu mày, suy tư một lát liền gật gật đầu nói: “Vậy xem như là cúng đi, lão đầu mỗi ngày đếm nhiều ngân phiếu cũng mệt, dù sao cũng có thể xem là tạo phúc.”

“Đây là lưu danh tốt cho đời sau.”

“Đến lúc đó lão đầu đã chết, còn lưu danh tiếng làm cái gì?” Tiền Tiểu Thất nhanh nhẩu, nhận ra mình đã nói đến chuyện chết chóc, liền nói: “Phi phi, cái xấu không linh, cái tốt linh.”

Tổng Lương Trác cười, “Nàng nói thế nhưng đây đúng là sự thật.”

Tiền Tiểu Thất dương dương tự đắc, “Chỉ cần ta làm cho cha ta đem tiền đến quyền là được, người cùng ta cùng cách đi, quan án của người vẫn đem theo bên người chứ? Người phải cho ta một con dấu vào thư a?”

Tổng Lương Trác lắc đầu, “Cha người nói, chờ người hoài thai sẽ đem bạc chuyển đến đây.”

Tiền Tiểu Thất hít vào một hơi, híp mắt nói: “Người đáp ứng?”

Tổng Lương Trác gật đầu.

Trách không được nửa đêm vài lần nàng bị đụng chạm vào người, cũng may Tiền Tiểu Thất nàng giặt mình dậy, bằng không đã sớm bị ăn đến xương cốt cũng không còn. Tiền Tiểu Thất nheo mắt, mím môi nói: “Vậy chờ hoài thai đi.”

Tổng Lương Trác nhìn bộ dáng hung tợn của nàng không khỏi mỉm cười: “Vậy không cần cách thư(*) nữa?”

(*) cách thư: thư ly hôn

Tiền Tiểu Thất mặt lộ vẻ hung ác: “Cần, như thế nào không cần.”

Tiền Tiểu Thất nở một nụ cười giả tạo, nói: “Chúng ta cùng làm một vụ buôn bán, thế nào? Song thắng(*) a!”

(*) Song thắng: được lời gấp đôi

“Người biết song thắng?” Tổng Lương Trác tâm tình vui vẻ, hỏi.

“Có làm hay không?”

“Người nói xem.”

Tiền Tiểu Thất đoan chính ngồi xuống, cười nói: “Người viết cho ta thư hòa cách, ta giúp người đem bạc về. Chờ người đem bạc đến thì ta sẽ rời đi. Về sau chúng ta không ngủ cùng một phòng, sống trong Tổng phủ nhưng người cứ làm Tổng tri huyện của người, ta vẫn là Tiền Tiểu Thất, không phải là Tổng phu nhân của người nha!”

Tiền Tiểu Thất nháy mắt, “Như thế nào?”

“Nghe không tẽ.”

“Ừ.” Tiền Tiểu Thất cười nói: “Việc đắp đê xây bờ này, Tiền phủ cũng sẵn lòng giúp, người yên tâm, cha ta sẽ không làm người khó xử.”

Tổng Lương Trác cười nhưng không nói.

“Thật sự!” Tiền Tiểu Thất lại nghĩ hần không tin, suy nghĩ rồi nói: “Nếu không tin, hôm nay ta trở về trước, làm cho cha ta đưa bạc trước cho người, người có thể dùng để sửa chữa trước.”

“Ta tin, Tiền lão gia rất yêu thương nàng.”

Tiền Tiểu Thất tự tin tràn đầy, cười: “Vậy người nhanh viết thư hòa cách, đợi lát dùng điểm tâm xong ta sẽ đi lấy bạc.”

Tổng Lương Trác lắc đầu, “Như vậy ta đúng là không có phúc hậu, đã dùng bạc của Tiền gia, lại còn hư nữ nhi của Tiền gia.”

“Tóm lại là người đồng ý hay không? Không đồng ý thì thôi, ta cũng lười diễn trò.”

“Ai nói không đồng ý? Nàng chỉ được cái nôn nóng.”

Tổng Lương Trác tiêu sái bước đến bên bàn, lại nói: “Tiểu Thất biết chữ?”

“Dĩ nhiên, không biết chữ thì làm sao thay cha ta quản lý?”

Tổng Lương Trác gật gù, “Vậy nàng mài mực đi.”

Tiền Tiểu Thất ừ một tiếng đi qua, cầm nghiền mực mài. Tổng Lương Trác cầm bút, định viết lại nhìn nàng một cái, mở miệng hỏi: “Nàng thật sự biết chữ?”

Tiền Tiểu Thất tròn trĩnh mắt, “Tin hay không tùy người. Hừ, ta cũng không phải kẻ thô tục đến thế!”

Tổng Lương Trác nhanh chóng viết cách thư, nội dung rất đơn giản: Tổng Lương Trác cùng Tiền Tiểu Thất tình cảm tan vỡ, trao đổi hòa cách.

Tiền Tiểu Thất thấy hần ngừng bút, liền đi vòng qua nhìn nhìn, nói: “Như vậy được không?”

“Được, ta là tri huyện.”

“Ừ, vậy cũng đúng. Quan án đâu?”

“Nàng cứ giữ cái đó thư hòa cách, chờ chúng ta trao đổi xong rồi sẽ cho ngươi một quan án”

Tiền Tiểu Thất ngẫm nghĩ, đem mực cắt cẩn thận rồi vỗ nhẹ vào ngực, cười nói : “Ngươi yên tâm, Tiền Tiểu Thất ta đáp ứng người khác chưa bao giờ dối ý, chuyện bạc ngươi đừng lo lắng, ta sẽ đem đến cho ngươi.”

Tổng Lương Trác cười nhẹ, “Ta chờ.”

*****

Tổng Lương Trác cùng Tiền Tiểu Thất ngồi chung một chiếc xe ngựa. Dọc đường, Tiền Tiểu Thất vén màn xe nhìn ngã tư đường náo nhiệt, đầy lòng hưng phấn, chỉ hận không thể nhảy xuống xe để chạy về nhà.

Hưng phấn trên mặt không giấu được, Tổng Lương Trác nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vì vui mừng của nàng mà cũng bất tri bất giác làm theo nàng, vén màn xe nhìn ra bên ngoài.

Tháng năm, không phải là quá nóng, lại vừa kết thúc mùa thu hoạch lúa, việc mua bán ngũ cốc náo nhiệt, các nghề khác cũng náo nhiệt theo. Tổng Lương Trác nhìn trên đường cái có nhiều tiểu thương lui tới, trong lòng có chút thỏa mãn. Có thể nhậm chức ở đây vài năm, đem Thông Hứa phát triển, cũng không phải là chuyện dễ làm. Nhìn dân chúng an cư lạc nghiệp, đầy lòng Tổng Lương Trác không tránh khỏi có chút kiêu ngạo.

“Tổng tri huyện,” Tiền Tiểu Thất nhìn tiểu điểm ở phố, cười hỏi, “Muốn mua lễ vật cho cha ta không?”

“Đã chuẩn bị rồi.”

“À.” Tiền Tiểu Thất phùng má lên, tựa vào cửa xe, nhìn ra bên ngoài.

“Tổng tri huyện, ta nghĩ cũng nên mua cho tỷ tỷ trong nhà chút lễ vật.”

“Cũng chuẩn bị.”

Tiền Tiểu Thất khề hừ một tiếng, rầu rĩ nằm sắp trở lại.

“Tổng tri huyện...”

“Tiểu Thất muốn xuống đường đi dạo?”

“Ừ.” Tiểu Thất gật đầu.

“Chờ đến lúc về, chúng ta sẽ đi dạo phố.”

Tiền Tiểu Thất nhần nhần mũi, cười nói: “Đúng nha, về sau ta không phải Tổng phu nhân, có thể tùy tiện vui chơi. Ôi chao, còn phải nói thêm, không cho phép không cho ta xuất môn.”

“Vậy nàng cũng đáp ứng ta không sinh sự gây chuyện.”

Tiền Tiểu Thất nâng nâng cằm, "Ta cũng không sinh sự gây chuyện."

Kia nhưng thật ra, Tổng Lương Trác thầm nghĩ, đã hai năm nàng đều kiên nhẫn đứng đợi ở nha môn, đều có tính nhẫn nại giống như bộ khoái a.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Tiền phủ đối với Tiền Tiểu Thất đã khắc sâu vào tâm trí, vừa nhảy xuống xe ngựa liền cấp tốc chạy vào, không để chậm trễ. Tiểu Thất chỉ nhìn gã sai vặt và tổng quản Tiền phủ cười một cái rồi chạy vào trong. Đúng lúc đó một thân ảnh màu đỏ, đầu đầy châu sai, một nữ tử dung mạo diễm lệ, làm lay động lòng người đi đến, Tiểu Thất kêu một tiếng liền chạy đến.

Nữ tử rất vui mừng, ôm Tiểu Thất hai nàng xoay tròn một vòng.

"Tốt lắm tốt lắm, đừng nghịch nữa, làm cho muối phu chê cười rồi." Nữ tử cười cười chỉnh lại trâm cài trên tóc, ánh mắt dò xét liếc nhìn Tổng Lương Trác ở phía sau, cười nói: "Sao hôm nay mới về? Chúng ta đợi các người đến trưa hôm qua, kết quả chỉ nhận được một lời nhắn đơn giản."

Nữ tử cảm mặt Tiểu Thất nhìn nhìn, giọng nói "A" một tiếng nói: "Này, nửa mặt bên này của muối sao lại sưng?"

Tiền Tiểu Thất nhìn nữ tử nhỏ giọng: "Muối đau răng nên mặt bị sưng."

"A, đã xem qua đại phu chưa?"

"Không sao, chỉ là đau một ít thôi."

Tiền Tiểu Thất chu chu môi, không biết nên xưng hô thế nào, nhìn nữ tử bộ dáng giống như mẹ của mình, hắc hắc cười nói: "Tỷ, sao tỷ lại ở nhà?"

"Thối, ta không được về nhà nghỉ ngơi sao? Để nhị tỷ phu của người nghe thấy liền tức giận!" Nữ tử nhún mày quát.

Tiền Tiểu Thất đi qua ôm cánh tay nàng, "Đại tỷ đâu?"

"Hôm qua có lại đây, mấy đứa nhỏ nghịch ngợm nên buổi chiều đã trở về rồi."

Nữ tử quay đầu, cười với Tổng Lương Trác ở phía sau, "Muối phu đến đại sảnh trước đi, đừng đi phía sau nữ nhân chúng ta, không hợp thân phận."

Tổng Lương Trác cười nói: "Cùng nhau đi, ta và Tiểu Thất đến bãi kiến nhạc phụ nhạc mẫu."

"Hi, đúng là cô gia tốt, không uống công Tiểu Thất nhà ta theo đuổi nhiều năm thế này." Nữ tử cười khiến châu sai đình hương trên đầu rung động.

Tiểu Thất bĩu môi có chút tủi thân, làm như nàng vẫn còn là Tiền Tiểu Thất đuổi theo hấn vậy. Người đó cho dù là chính mình, nàng cũng cảm thấy là nói quá, cảm tình là một chuyện, nhưng với người trước mặt thì lại đại bại, Tiền Tiểu Thất nàng có phải đã bị thúc giục, ức hiếp hay không? Tiền Tiểu Thất nhúc đầu, lời này là của ai nói với nàng đây?

Một người đàn ông trung niên mập mạp từ trong phòng đi ra, bên cạnh là một phu nhân xinh đẹp, tao nhã, yếu điệu nhưng rất có phong thái. Béo lão đầu cười cười, ưỡn bụng bước tới, Tiểu Thất mắt sáng long lanh giang hai tay ra, nhưng béo lão đầu lại bước vòng qua con gái, vỗ vai Tổng Lương Trác, bộ dáng rất vui vẻ.

Cánh tay của Tiểu Thất vẫn còn gợn giữa không trung, có chút ghen tỵ liền thúc vào sườn của béo lão đầu. Béo lão đầu lúc này mới vui cười hớn hở quay sang, đưa tay sang ôm Tiểu Thất. Tiểu Thất nổi giận hừ một tiếng, chạy đến bên vị phu nhân xinh đẹp, ôm cánh tay của người đi vào bên trong.

"Ha ha, tiểu nha đầu này, đến tướng công nhà người mà người cũng so đo." Béo lão đầu cười ngất.

Mỹ phu nhân nhìn Tiểu Thất, vỗ vỗ tay nàng, cười nói: "Đừng để ý cha con, nhìn xem nương cho bảo bối Tiểu Thất của ta cái gì tốt! Ủa, sao lại không thấy Lục Liễu?"

"Lục Liễu ở nhà giúp đỡ phơi nắng quần áo, mấy ngày trước đây buồn triền." Tiền Tiểu Thất thuận miệng đáp.

Mỹ phu nhân cũng không hỏi nhiều, kéo Tiểu Thất đi trước.

Tiểu Thất cũng không kiên nhẫn nghe Tổng Lương Trác cùng béo lão đầu đầu đầu trí, ngoan ngoãn đi theo mỹ phu nhân vào hậu viện.

Mỹ phu nhân kéo Tiểu Thất đi một đường ra về thần bí, nhị nữ nhi Tiền Phán Đệ của Tiền gia cũng đi theo. Nàng lôi Tiểu Thất trực tiếp vào một gian phòng, Tiểu Thất nhìn căn phòng quen thuộc, chưa kịp lên tiếng hỏi chỉ thấy Tiền Phán Đệ nhanh chóng cửa phòng lại.

Tiền Tiểu Thất tùy tiện ngồi vào bàn, cười nói: "Nương, Tiểu Thất muốn quay về nhà cùng với người, có được không?"

Mỹ phu nhân là người đa sầu đa cảm, Tiểu Thất tuy cười tủm tỉm, nhưng trong mắt bà, Tiểu Thất không còn vui vẻ như lúc ở Tiền phủ. Nhất thời đau lòng, chưa nói tiếng nào thì nước mắt đã rơi.

Tiền Tiểu Thất bị hù nhảy dựng, vội vàng chạy đến bên cạnh mẫu thân, dịu dàng hỏi: "Nương, con đã trở lại rất tốt, sao người lại khóc thương tâm?"

Mỹ phu nhân cười nói: "Nương là đau lòng cho muối, muối làm cho người khóc đi, khóc khóc là tốt rồi."

"Kia cũng không thể khóc, khóc sẽ hỏng mắt." Tiểu Thất nhăn nhó cái mũi, hiểu được lòng nương đau xót, nâng nâng mũi nói: "Nương đừng khóc, nương sẽ làm Tiểu Thất khóc a." Nói xong thì đúng là hốc mắt đã phỉm hồng.

Mỹ phu nhân liền lau nước mắt, trừng mắt liếc Tiền Phán Đệ nói: "Vẫn là Tiểu Thất hiểu ta nhất."

Tiền Phán Đệ cười đồng ý, "Tiểu Thất nhỏ nhất nhưng lại rất nhu thuận."

Tiền phu nhân khóe mắt cười cười, "Không được nói mát như vậy."

Bà kéo Tiểu Thất nhìn một vòng, thấp giọng ra vẻ thần bí nói: "Tân lang đối với Tiểu Thất có được không?"

"Tốt!" Tiền Tiểu Thất gật đầu, "Tốt lắm!"

Mẫu thân nàng liếc mắt với Tiền Phán Đệ, giọng nói đầy thấu hiểu hỏi: "Đêm động phòng Tiểu Thất có chịu tui thân không? Tân lang có làm đau con không?"

Tiền Tiểu Thất mờ mịt gật đầu, "Không tui thân, hẳn tốt lắm, không làm đau con."

Tiền phu nhân xấu hổ dặn, "Bây giờ con đã lớn, cũng không thể cứ nói chuyện không suy nghĩ trước sau, dù sau này có chuyện gì cũng không thể nói với người khác biết đấy."

"Không phải nương vừa hỏi thôi!" Tiền Tiểu Thất càng mê mẩn.

Bà sờ mặt Tiểu Thất nhìn nhìn, nói: "Cứ sợ con chịu thiệt, bị dối, xem bộ đáng lại béo lên chút."

Tiểu Thất bĩu môi đứng lên, lại nghĩ đến chuyện đã nói cùng Tống Lương Trác, liền chạy đến bên mẫu thân, xoa bóp vai người, làm nũng nói: "Nương, người cũng biết, Tống Lương, à, tướng công nhà con gần đây có chuyện công cần dùng bạc, nương nói với cha, cho một chút bạc."

Nàng liếc mắt dò xét nhìn Tiền Tiểu Thất một cái, lại quay đầu nhìn Tiền Phán Đệ, cùng nhau bĩu môi nói: "Chỉ mới gả đi có vài ngày, vậy mà con đã vì viên quan tép riu kia nói chuyện rồi à?"

"Nương ~"

Tiền Tiểu Thất nũng nịu kêu nương thật uyển chuyển êm tai, mẫu thân nàng cười xoa xoa lỗ tai, "Ta và cha con đã nói chuyện với nhau, chuyện này không nhúng tay vào."

"Cha không nghe lời nương sao?" Tiền Tiểu Thất kinh ngạc, nàng còn nhớ là Tiền lão đầu rất sợ vợ à?

"Nghe! Dĩ nhiên nghe!" Mẫu thân nàng kiêu ngạo nhướn mi, "Nhưng mà bây giờ không được, phải đợi Tiểu Thất có tin vui mới..."

Nàng đột nhiên im lặng, trộm nhìn Tiểu Thất cười nói: "Tóm lại là trễ một chút."

"Nhưng mà nương, tướng công nhà con cũng vì dân làm chuyện tốt. Tướng công đều nói cho con biết, cả chuyện có con cũng đã nói." Tiền Tiểu Thất đỏ mặt nói: "Nương à, sinh con cũng không phải là gà mái đẻ trứng, "Phốc", có thể có một trứng."

Tiền phu nhân che miệng cười, Tiền Phán Đệ cười hào sảng, làm cho châu sai trên đầu vang lên như tiếng nhạc. Tiền Tiểu Thất trợn mắt nhìn nhăm nhăm khiến cho Tiền Phán Đệ miễn cưỡng ngừng cười, nâng nhẹ tay áo, nheo nheo khóe miệng, mong làm thế có thể khép miệng mình lại.

Tiền Phán Đệ mím môi chốc lát rồi mới áp chế ý cười, mở miệng nói: "Kia cũng không phải chưa thấy, đại tỷ không phải vừa gả đã có hi sao? Tiểu Thất đợi thêm một tháng nếu có thể chẵn hi mạch..."

Tiền Tiểu Thất chu miệng, ôm cổ mẫu thân nói: "Nương, con mặc kệ, người không cho tướng công nhà con bạc, tướng công lo lắng, hẳn càng lo lắng thì con càng lo lắng theo, càng lo lắng thì bụng cũng thế, lại càng khó hoài thai. Mặc kệ, mặc kệ, nương bảo cha cấp bạc, cấp bạc, cấp bạc."

Tiền phu nhân có chút quá mắt, cười đánh nhẹ tay nàng nói: "Được được được, lát sẽ quay về nói với cha con."

"Không cần, con muốn mang theo, không thấy bạc con sẽ không ngủ được!"

Mẫu thân nàng nhướn mày nói: "Chúng ta bạc nhiều, cũng không thể làm cho bảo bối Tiểu Thất ngủ không yên, đi, lát nữa sẽ cho Tiểu Thất mang bạc về."

Tiền Tiểu Thất ân cần bưng trà cho mẫu thân, cười nói: "Nương tốt nhất, nương, người nói với cha, nếu có chuyện gì cần Tống, à cần tướng công nhà con hỗ trợ thì cứ tìm hẳn."

Tiền phu nhân cười nói: "Tiểu Thất đúng là nhu thuận, che chở cho tướng công cũng không quên trong nhà. Ai, so với đại tỷ cường bạo của con, đã gả cho người ngoài liền suy nghĩ cho người ngoài là khác nhiều lắm."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Ăn cơm trưa xong, Tiểu Thất mới nhìn thấy cái mà Lục Liễu đã hình dung, đúng là giống như một cái bánh bao nhỏ màu trắng – Ha Da. Con chó nhỏ được nha hoàn ôm đến, rung rung kêu lên hai tiếng rồi nhảy xuống dưới, trực tiếp bỏ nhào vào lòng Tiểu Thất.

Ngồi một bên nhìn, Tống Lương Trác bị kinh ngạc, theo tiềm thức đưa cánh tay ngăn cản Tiểu Thất, Tiểu Thất vui sướng bước qua, ôm chó con vào lòng.

Nó nào có phải là bánh bao tròn, rõ ràng là một viên nếp mềm a. Tiểu Thất xoa đầu chó con nghĩ, nó lớn lên cũng không ý lại, so với người nào đó thì thuận mắt hơn nhiều.

Hành động bảo vệ Tiểu Thất của Tống Lương Trác không thoát khỏi con mắt của Tiền lão gia, khiến lão rất vui vẻ, vốn lão đang muốn cân nhắc có nên cấp bạc hay không, nhưng xem ra con rết này rất quan tâm đến nữ nhi của mình. Phu nhân của lão nói cũng có lý, trước cấp một nửa, chờ Tiểu Thất có chuyện vui lại cấp nửa còn lại.

Tiền lão gia đuổi chân, chuyện này cứ quyết định thế đi.

Sau khi ăn xong, các nam nhân nói chuyện, Tiểu Thất tranh thủ chuồn ra ngoài.

Tiền phủ rất rộng lớn, có nhiều sân, ngoài hậu hoa viên rộng lớn phía sau, còn có một hồ nước nhân tạo nằm trong Tiền phủ. Tiền Tiểu Thất ngồi xuống Lương đình lý bên cạnh hồ sen, gió nhẹ nhàng thổi khiến nàng không nghĩ đến việc trở về.

Tiền phu nhân ngồi cạnh nhìn Tiểu Thất đang cúi đầu ủ rũ nhìn hoa sen trong hồ cho cá ăn thì có chút đau lòng. Bà đã từng xem qua Tống phủ, chỉ có hai sân trước, không có hậu hoa viên hay hồ nước, nhất định là mùa hè rất nóng.

Mẫu thân nàng nhìn cá chép hồng trong ao đang tranh nhau ăn, ôn nhu nói: “Tiểu Thất có phải đã chịu ủy khuất không, nói cho nương nghe chút?”

“Không có.”

“Ôn cô nương kia có đến làm phiền con không? Tống Lương Trác và họ Ôn kia là quan hệ thế nào?”

“Quan hệ a?” Tiểu Thất nhìn ao sen xanh mướt, suy nghĩ rồi nói: “Có quan hệ, hai người đó biết nhau từ nhỏ.”

“Thanh mai trúc mã?” Tiền phu nhân kinh hô.

“Cũng không hẳn, không biết trúc mã có ý tứ với thanh mai hay không, nhưng thanh mai có ý với trúc mã.”

“Tiểu Thất, con phải cẩn thận đấy, không được bất cẩn thế đâu.”

Tiểu Thất nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, đưa nắm tay lên trời, cắn răng nói: “Quay lại đây để ta quản lý, chặt chẽ.” Khiến cho mẫu thân nàng bật cười.

Tiểu Thất nhìn đàn cá một lát, buồn bã lên tiếng: “Nương, con có thể về nhà mấy ngày không? Con thật thích cái sân nhà mình.”

Tiền phu nhân đau lòng nắm chặt khăn, dù trong lòng đau cho nữ nhi nhưng vẫn miễn cưỡng nói: “Tiểu Thất tốt nhất vẫn ở Tống phủ, để phòng Ôn cô nương chặt chẽ tý, nếu con muốn gặp nương thì cứ quay về đây gặp một lát.”

Về gặp một lát! Tiểu Thất cảm thấy một nỗi bi thương ập đến.

Quả thật con gái gả ra ngoài giống như bát nước đổ đi, trở về cũng không thể ở lại, chỉ có thể gặp một lát.

Tiểu Thất nhìn đàn cá nhỏ trong ao, nói: “Con muốn mang hai con cá này đi.”

“Ha ha, cứ đem cá ao cá này về chăm sóc đi.” Tiền phu nhân vỗ tay thấu hiểu nói: “Trong ao lớn có thể còn thủy tiên(*), mùa hè nhìn thấy thật thích mắt. Để hai hôm nữa nương sẽ kêu người đem sang vài chậu?”

(*)thủy tiên: hoa súng

“Không cần đâu!” Tiểu Thất rầu rĩ nói: “Con không muốn cho hai người bọn hần xem, con chăm sóc một chậu rồi để trong viện là được.”

“Tùy hứng!” Mẫu thân nàng khiển trách.

“Nương, con đem Ha Da theo, để nó buổi tối theo con ngủ.”

“Tống Lương Trác đồng ý?”

“Hần mới...” Tiểu Thất đảo mắt, sửa lại ngay: “Hần không sợ chó con, chỉ cần quay về con sẽ thương lượng với hần là được.”

“Cứ thế đi, Tiểu Thất thích thì cứ mang theo, xem còn thích cái gì nữa thì cứ mang theo luôn a.”

“Nương thật hào phóng!”

Tiền phu nhân liếc mắt thấy một dáng người đang đi đến từ chiếc cầu nhỏ, khẽ thở dài nói: “Tiểu Thất, tướng công nhà con đến tìm rồi, thật sự không muốn Tiểu Thất rời nhà đi thế này.”

Mắt Tiểu Thất sáng lấp lánh, “Con ở lại là được.”

“Không được!” Mẫu thân nàng vẻ mặt nghiêm túc, cúi đầu nói nhỏ: “Không thể để cho người ta thừa dịp chen vào phá hư, người nói xem sao nương có thể giữ cho cha con không ra ngoài ngoại tình gần ấy năm? Ba chữ thôi – nhìn chăm chăm!”

Tiểu Thất bĩu môi, nắm tay đang cảm thức ăn ném vào ao cá, vỗ vỗ tay kêu người tỳ nữ đến nói: “Kêu người đến đây bắt hai con cá lên, ta muốn con kia và con kia, còn có bên đây. Con màu đỏ nhỏ nhỏ kia, còn có hai con nhỏ kia, không nên lấy những con lớn quá.”

Tổng Lương Trác đi vào nhìn thoáng qua, cười nói: “Đây là muốn mang về nuôi sao? Chúng ta cũng nên trở về thôi.”

“Ừ.” Tiểu Thất cũng không muốn tìm hiểu về mặt vui vẻ của hắn, đến đứng bên cạnh hắn nói: “Vậy chúng ta về thôi.”

Tiền phu nhân cười nói: “Những thứ này sẽ giao qua cho người sau.”

“Không nên, để con mang luôn. Ha Da con có thể ôm, không phải còn bạc sao? Dù sao cũng phải chuyển sang mà.”

Ria mép của Tiền lão đầu giật giật, “Còn muốn lấy bạc ngay?”

Tiểu Thất nháy nháy mắt, “Là con muốn lấy bạc ngay, ngân phiếu nhiều cũng không tốt, đổi đi đổi lại cũng chỉ là hai ký hiệu thôi.”

“Con gặp qua Tiền gia tiền trang nào không giao ra bạc sao?” Tiền lão gia cau mày.

Tiểu Thất mím môi, Tiền phu nhân vội nói: “Tiểu Thất vất vả về nhà một chuyến, muốn bạc thì cứ lấy bạc đi, cũng không phải được sai sử đến? Chàng cho đại quân gia đi theo một chuyến là được!”

“Được rồi, được rồi, xem người kia lời nói đã khiến cho Tiểu Thất khó chịu rồi.” Tiền phu nhân liếc Tiền lão đầu một cái, đè nén tâm trạng không vui, cười nói: “Cũng không thể khốc lóc được, về nhà thăm cha mẹ thì phải mang tâm trạng vui vẻ. Vui về đến thì vui về về, lúc này mới đúng với câu nói “Vui về đến vui về đi, cả đời không khổ, không lo đến khó nhọc.” Tiểu Thất nếu muốn về thì cứ về, là con ta, lúc nào cũng có thể trở về?”

Tiểu Thất râu rí gạt đầu, ôm cánh tay mẫu thân rồi đi theo Tiền lão gia và Tổng Lương Trác ra ngoài. Tiền lão gia nhíu chặt mày lại, suy nghĩ rồi nói: “Tiểu Thất đừng khó chịu, đợi lát nữa cha đem con thỏ bằng ngọc phi thúy cho con, có được không?”

“A?” Tiểu Thất đang cúi mặt liền ngẩng lên, ngẫm lại liền đồng ý gật đầu: “Được!”

“Tiểu tham tiền!” Mẫu thân nàng cười mắng.

Tiểu Thất trực tiếp mang Ha Da vào trong xe, Tổng Lương Trác không nói gì nhưng lập tức ngồi vào góc, tránh xa Tiểu Thất ra.

Tiểu Thất nhoài đầu ra ngoài, vẫy tay tạm biệt Tiền lão gia cùng Tiền phu nhân, tới lúc không thấy người nữa mới chuyển người vào trong.

Tiểu Thất có chút thương cảm, ôm Ha Da trực tiếp ngồi xếp bằng, dựa vào tấm ván gỗ trong sườn xe, cúi đầu không nói lời nào. Tổng Lương Trác thờ dài nói: “Phải thích ứng thôi, sau này về quê còn xa hơn thế này sao?”

“Ai nói muốn quay về quê với người? Người mang theo Thủy muội muội gì đó là được rồi.”

Tổng Lương Trác không nói gì. Tiểu Thất liếc mắt nhìn, nhếch miệng nói: “Bạc ta đã xin cho người, sau này ta với Ha Da ngủ trong phòng, người tìm chỗ khác ngủ đi.”

Tổng Lương Trác từ chối cho ý kiến.

Ôn Nhược Thủy ở nhà đợi cả ngày, Tổng Lương Trác cùng Tiểu Thất còn chưa vào hậu viện, nàng đã từ sau nguyệt môn chạy ra. Nhanh như chớp chạy đến bên Tổng Lương Trác, nắm tay hắn, thở gấp nói: “Trác ca ca đã về rồi!”

Tiểu Thất bĩu môi, ôm Ha Da đi nhanh vào hậu viện. Tiểu Ha Da ở trong tay Tiểu Thất găm giữ trong cổ họng đưa đầu ra, hướng về phía Ôn Nhược Thủy “Uông” hai tiếng. Tiếng kêu của Ha Da ngọt ngào không khiến cho người ta sợ hãi.

Ôn Nhược Thủy thoáng nhìn, đôi mắt sáng lộ ra vẻ kinh khi, nhưng e ngại mặt mũi nên không mở miệng đùa. Đương nhiên, bảo bối sống của Tiểu Thất cũng làm cho Ôn Nhược Thủy muốn đùa giỡn chút.

Tổng Lương Trác rút nhẹ tay ra, cười nói: “Thủy muội muội cứ đi dạo, ta tìm Tiểu Thất có việc cần bàn.”

Ôn Nhược Thủy bĩu môi, khẽ hừ nói: “Trác ca ca cùng nàng có gì cần bàn? Muội ở đây đợi Trác ca ca cả ngày rồi!”

Tổng Lương Trác thấy Tiểu Thất đã đóng cửa phòng lại, đáy lòng thở dài nói: “Vậy Thủy muội muội có chuyện gì?”

Nhược Thủy trộm ngắm Tống Lương Trác, bĩu môi nói: “Không có gì cả, Trác ca ca cùng Nhược Thủy nói chuyện a!”

Tống Lương Trác đổi hướng, đi vào thư phòng, vừa đi vừa nói: “À, ta còn có chút việc, có vài công văn cần xem. Nếu Thủy muối muối buồn thì tìm Tiểu Thất đi, buổi tối chúng ta nói chuyện phiếm”

Ôn Nhược Thủy khẽ dậm chân, mang hy vọng nói: “Muội mài mực cho Trác ca ca.”

“Khụ, xem công văn, kỳ thực không cần viết chữ.”

Nhược Thủy như nhớ tới câu nói “Xinh đẹp tùy theo xấu hổ hợp, môi đỏ trực cười phân”, thả chậm cước bộ, đôi môi đỏ mọng chậm rãi mở miệng, nhỏ giọng nói: “Bóng hồng thêm hương thời, Trác ca ca không cần cảm thấy làm phiền muội.”

Tống Lương Trác cười khan hai tiếng, âm thầm thở hắt ra, đi vào thư phòng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Com tối hôm đó trên bàn có thêm một thành viên – Ha Da.

Ôn Nhược Thủy nhìn Ha Da với ánh mắt sáng rực, muốn giơ tay sờ một tý, nhưng Tiền Tiểu Thất không cho phép.

Tiền Tiểu Thất đem Ha Da để kế bên mình, lại kêu Lục Liễu làm cho Ha Da một đĩa ăn riêng. Hôm nay không có thịt kho tàu bị khét, lại có thêm một con gà hầm. Tiểu Thất lấy một miếng thịt rồi để vào đĩa cho Ha Da, điều này khiến Tống Lương Trác nhú mày.

Tiểu Thất nhìn Tống Lương Trác, bĩu môi nói: “Ha Da không ăn nhiều lắm.”

Tống Lương Trác khó khăn gạt đầu, suy xét nói: “Không nên lãng phí như vậy, Tiểu Thất có thể cho trẻ con ăn xin ngoài đường?”

Lời nói này tuy nhỏ nhẹ nhưng lại mang theo mùi vị chỉ trích nặng nề, Tiền Tiểu Thất cúi đầu ăn com, cả buổi ăn không đụng vào con gà hầm. Ha Da lại không thuận theo, cổ chen lên phía trước, Tiểu Thất ăn vội hai đĩa com rồi ôm lấy Ha Da nói: “Các người cứ ăn, ta về phòng trước.”

Ha Da ỳ ừ khuất rên rĩ trong cổ họng, Tiểu Thất cũng không thèm để ý đến hai người kia, ba bước thành hai đã ra khỏi phòng.

“Người chết cứng hai bàn, còn cho Ha Da ăn một miếng thịt gà thì sẽ chết người sao!” Tiểu Thất bĩu môi than thở với Lục Liễu.

Tiểu Thất rõ ràng là Tống Lương Trác không nói sai, dù sao cũng rất nhiều người không có com ăn, đối với những người nghèo khổ, một bữa ăn có thịt là đã rất đáng quý, chỉ dùng khi có đại sự. Nhưng Ha Da là do lão gia tử sau một lần ra biển mạng trở về, chính là được cho ăn sung sướng từ nhỏ, nếu giờ cho nó ăn bánh bao, uống nước lã, khẳng định hai ba ngày sau sẽ ốm.

Tiểu Thất rầu rĩ suy nghĩ, hay là hai ngày sau đem Ha Da trở về, đi theo mình sẽ ăn không no, ngủ cũng không no, thế chẳng phải rất tội nghiệp cho nó sao?!

Lục Liễu thấy Ha Da ăn không no cũng đau lòng cho nó, đem cho nó một cái bánh bao trắng, nhưng hết lần này tới lần khác, Ha Da cũng không thèm mở miệng, cũng không lên tiếng. Tiểu Thất mang theo chút ỳ khuất, lên ôm Ha Da vào phòng bếp.

Phòng bếp được quét dọn thật sạch sẽ! Tiểu Thất lần lượt mở tất cả các nồi, nhưng đều nản lòng rũ vai xuống.

Khô quá!

Tiền Tiểu Thất xoa xoa bụng của mình, trong lòng rất khó chịu lại thấy bộ dáng bị thương của Ha Da. Tiền Tiểu Thất ôm lấy Ha Da đang đứng trong góc bếp, cắn răng đứng lên, hừ một tiếng nói: “Người không cho ta ăn, ta không thể tự mua lấy sao?”

Nói liền làm liền.

Tiền Tiểu Thất liền quay về phòng, mở rương lấy bạc rồi mang theo Lục Liễu đang trở mình trong tiểu viện ra ngoài.

“Tiểu thư, bây giờ có phải là muộn quá rồi hay không?” Lục Liễu lo lắng nhìn ngó nhỏ tới đen phía trước, không đồng ý.

“Buổi tối là lúc từ lâu náo nhiệt, chúng ta là đi ăn bữa cơm, cũng không phải làm chuyện xấu.”

“Nếu cô gia lát nữa tìm không thấy tiểu thư thì có nổi giận hay không?”

“Không!” Tiền Tiểu Thất vẫy vẫy tay nói: “Hắn khẳng định là muốn cùng Thủy muội muội kia tâm sự, chúng ta ăn nhanh rồi về.”

Trên đường quả thật không có bóng người, Tiền Tiểu Thất ôm Ha Da cùng Lục Liễu đi một hồi lâu mới thấy một quán gà nướng chuẩn bị đóng cửa.

“Chủ quán chủ quán!” Tiền Tiểu Thất ôm Ha Da chạy vọt đến, hốt hoảng hỏi: “Còn gà nướng không?”

“Chỉ còn lại chân gà thôi, cô nướng lấy không?”

Tiền Tiểu Thất có một khuyết điểm, cái gì không sạch sẽ không ăn, nhìn không sạch không ăn, chạm vào đồ không sạch sẽ không ăn. Lục Liễu thấy Tiền Tiểu Thất thất vọng, vội vã nói: “Một ít là được rồi.”

“Được.” Chủ quán đem vài chân gà còn thừa lại, xoay xoay nướng cho đến khi mỡ được thoa đều quanh chân gà, cười nói: “Thế được rồi, dù sao cũng không để qua đêm được, chỉ mười quan tiền thôi.”

Lục Liễu nhanh chóng đưa tiền, kéo kéo tay Tiền Tiểu Thất: “Tiểu thư, cái này cho Ha Da ăn, nếu tiểu thư đói thì chúng ta tìm chỗ khác ăn.”

Chủ quán nhiệt tình, nghe vậy cười nói: “Như thế nào? Cô nướng chưa ăn sao? Nếu vậy thì vào tiểu điểm nhà ta đi, ta sẽ nói lão bà nấu bát mì là được.”

Lục Liễu cười gật đầu, kéo Tiền Tiểu Thất vào tiểu điểm.

Tiệm gà nướng này rất nhỏ, bởi vì không có khách nên trong phòng chỉ có một bàn lớn, chắc là nơi để đồ hoặc là chỗ để bọn họ dùng cơm.

Vợ chủ quán cũng rất nhiệt tình, thấy hai cô nướng trẻ tuổi liền vội vàng xuống bếp chuẩn bị.

Tiền Tiểu Thất tạ ơn chủ quán rồi ngồi xuống cái bàn bên cạnh, tính thả Ha Da lên bàn nhưng ngại chủ quán sẽ nổi giận nên nghĩ lại rồi thả Ha Da xuống đất.

“Đây là mèo hay chó? Nó lại mặc quần áo? Đúng là con vật hiếm thấy!” Chủ quán đại thúc cười hỏi.

Nhắc đến Tiểu Thất liền vui vẻ cười, nói: “Ha Da là chó, chỉ là nó hơi nhỏ chút.”

Lục Liễu vừa hỏi đại thúc lấy giấy dầu, vừa ném cho Ha Da hai chân gà.

“Ha ha, thật là có ý tứ, dùng thức ăn mà vẫn cần giấy ăn.” Đại thúc cười nói: “Xem bộ dáng cô nướng hai người, sao lại xuất môn vào giờ này? Không an toàn đâu!”

“Chúng ta đi dạo phố nhưng bị lạc đường, vừa lúc đói bụng nên tìm chỗ ăn.” Lục Liễu cười đáp.

“Hả? Lạc đường? Các người sống tại quý phủ nhà ai? Ăn xong ta sẽ sai tiểu nhị đưa hai người về.”

“Không cần, không cần!” Tiểu Thất trừng mắt nhìn Lục Liễu một cái, cười nói: “Vừa mới nhớ ra, không cần phiền đại thúc.”

Đúng lúc đó, vợ chủ quán bưng tô mì nước đi ra, Lục Liễu bước qua cầm, lão bản nướng lại quay vào, bưng một bát khác đi ra. Lục Liễu từ chối, tuy nhiên đành phải ngồi xuống cùng Tiền Tiểu Thất ăn.

Chỉ là sợi mì bình thường, hành lá xanh để phía trên, phía dưới có thêm một trứng gà hà bao, ngay cả một chút rau cải cũng không có, Tiểu Thất nhìn một cái đã có vẻ vui sướng, hài lòng.

Tiểu Thất hít một hơi thật sâu, cười nói: “Đi làm thật ngon.”

Bà chủ cười nói: “Chẳng qua chỉ là mì bình thường, không thể so với thức ăn

trong phủ của cô nướng, cô nướng không chê là tốt rồi.”

“Thật sự rất thơm!” Tiểu Thất uống một ngụm canh, chậm rãi nhận xét rồi vui đầu ăn mì.

Chủ quán đi vào hậu viện bắt gà để ngày mai nướng, bà chủ thấp giọng nện lên, cùng Tiểu Thất chủ tớ hai người trò chuyện.

Tiểu Thất được ăn ngon miệng, luyến tiếc cái trứng hà bao, không mở miệng ăn hết mà từ tốn ăn từng chút, từng chút một. Lão bản nướng thấy thế cười nói: “Cách ăn uống của cô nướng thật là nho nhã, có thể thấy là người giàu có đây.”

Tiểu Thất xáy hỏ đỏ mặt, ngập ngừng nói: “Ta chỉ là thấy ngon miệng, không muốn ăn vội vã.”

Bà chủ nghe vậy, cười nói: “Chỉ là một cái trứng gà, chẳng lẽ cô nướng chưa từng ăn sao?”

“Ăn không nhiều lắm, gần đây cũng chưa ăn.”

“A? Trong nhà xuống dốc?” Về mặt bà chủ lo lắng.

“Cũng không phải, chỉ là đổi nơi ở, cảm thấy ủy khuất, hoảng sợ.” Tiểu Thất lúng túng.

“À.” Bà chủ yên lòng, an ủi khuyên giải: “Con người bây giờ được làm trẻ nhỏ bao lâu, cô nương đã lập gia đình rồi? Ban đầu mới về nhà chồng thì có chút ủy khuất, phụng dưỡng cha mẹ chồng, rồi phải chăm sóc tương công nhà mình, ban đầu ngay cả cái bàn cũng không cho ngồi, nhiều khi còn phải chịu đựng mẹ chồng, mọi thứ cứ từ từ.”

Tiểu Thất trừng mắt, không tin hỏi: “Không cho ngồi trên bàn?”

“Đúng thế đấy!” Bà chủ thở dài nói: “Mỗi bữa đều là ăn ở phòng bếp, tôi còn phải rửa chân cho hai cụ.”

Bà chủ liếc thấy vẻ mặt lo lắng của Tiểu Thất, cười nói: “Thân phận cô nương không như vậy, hẳn là không cần lo lắng.”

“Ta cũng vậy.” Tiểu Thất rầu rĩ, “Cũng ăn không đủ no.”

“Đúng là ăn không đủ no.” Bà chủ gật đầu.

Tiểu Thất thở dài, hai ba bữa đã ăn hết trứng gà, cũng ăn nhanh mì trong tô, về mặt đau khổ trầm nghĩ, phải nhanh tìm cách thôi, cũng không thể mang chính mình đi cho người ta khi dễ, đến lúc đó thật sự bị kẻ ác lừa tha hương, Tiên Tiểu Thất năng không muốn bị người ta khi dễ mà chết a. Bây giờ đã không được ăn no rồi, sau này có thể hay không chỉ cho nàng ăn một bữa?

Tiểu Thất nhú mày càng lúc càng chặt, hốc mắt cũng phỉm hồng.

Lục Liễu thấy thế liền nhẹ giọng hỏi: “Tiểu thư làm sao vậy?”

“Lục Liễu,” Tiểu Thất hấp hấp mũi, “Ta không được rồi, sẽ bị chết đói mất!”

Đầu Lục Liễu nổ vang một trận, choáng váng hồ đồ hỏi: “Làm sao thế? Cô gia làm sao bỏ đói chúng ta?”

“Đói bụng, ba ngày qua ta không ăn no, nếu hôm nay ở nhà ta không bồi bổ một trận thì đã chết đói rồi.”

Lục Liễu tà ánh mắt xem vẻ mặt bị phẫn của Tiểu Thất, suốt ngày nàng cắn hột dưa, ăn quả khô, chính là không ăn cơm cũng không thể chết đói được a!

Ha Da ăn xong chân gà liền hít hít mũi, hướng hậu viện mà chạy, Tiểu Thất tâm tình không tốt nên cũng không chú ý đến nó. Lục Liễu thở dài trong lòng, gấp trứng trong tô của mình sang cho Tiểu Thất, nàng không khách khí ăn sạch sẽ, tô mì của mình cũng ăn không thừa chút gì, kể cả nước mì cũng uống sạch.

Tiểu Thất ăn no đặt đĩa xuống, nhận lấy giấy lau từ tay của Lục Liễu. Bà chủ thấy Tiểu Thất ăn uống như vậy, tưởng nàng ở nhà chịu ủy khuất, cũng thương cảm cho nàng.

Lục Liễu thu dọn bát đĩa, vừa thấy bóng người đứng trước cửa, cả thân hình liền cứng lại.

“Lục Liễu.” Tiểu Thất kéo kéo tay không cầm bát của Lục Liễu, “Nhanh thôi, chúng ta nên về rồi.”

“Không vội, để ta dọn là được rồi.” Bà chủ cười đứng dậy, đảo mắt thấy có người đứng trước cửa, đợi người nọ bước vào ánh sáng, trong chốc lát, ánh mắt sáng lên, vui vẻ cười nói: “Tri huyện đại nhân sao lại đến tiểu điểm này của chúng ta?”

Bà chủ quay vào hậu viện, cao giọng nói: “Lão gia, tri huyện đại nhân đến đây.”

Tiền Tiểu Thất cả người cứng ngắc ngồi thẳng lên, tâm không cam, tình không nguyện quay đầu lại, liếc mắt nhìn thấy Tổng Lương Trác, ủy khuất cúi đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chạm Đã!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Chủ quán gấp gấp bước vào, nhanh chóng lau ghế cho Tổng Lương Trác ngồi xuống. Tổng Lương Trác cười nói: “Sao đã trễ mà còn bận thế này?”

“Ha ha, chuẩn bị để ngày mai nướng gà sớm.” Ông chủ cười đáp.

Bà chủ rót một chén trà, kích động nói: “Tri huyện đại nhân uống nước.”

Tổng Lương Trác cầm chén trà, uống hai ngụm rồi hỏi vài chuyện buôn bán, một lát thì chuyển đề tài nói: “Trời cũng không còn sớm, chúng ta đi về trước, ông chủ cũng mệt rồi, nên nghỉ ngơi sớm.”

“Được được, tri huyện đại nhân đi thong thả.” Ông chủ cười đáp lại.

Tổng Lương Trác đứng dậy, liếc mắt nhìn Tiền Tiểu Thất vẫn còn ngồi bất động: “Sao vậy, Tiểu Thất vẫn còn muốn ngồi?”

“A, hóa ra tri huyện đại nhân có quen biết vị cô nương này. Vậy là tốt rồi. Khi này cô nương nói đã lạc đường, giờ có tri huyện đại nhân, cô nương có thể yên tâm rồi.”

Tiểu Thất bĩu môi đứng dậy, đi tới cửa mới nhớ ra Ha Da, mở miệng hô vài tiếng, một bóng trắng liền nhảy ra từ hậu viện. Tiểu Thất khom người xuống muốn ôm Ha Da đứng lên thì thấy miệng nó vẫn đang dính máu. Tổng Lương Trác vội vã kéo Tiểu Thất ra phía sau, cúi đầu nhìn cái miệng dính máu của Ha Da, có chút nhú mày.

“Ha ha, đây là lúc này ở hậu viện ăn lòng con ta làm, xem con chó nhỏ này thật là đáng yêu, ăn cũng vui vẻ.” Ông chủ cười giải thích.

Tiểu Thất chu chu môi, “Tổng tri huyện, người ôm nó đi.”

Khóe miệng Tổng Lương Trác hơi giật giật, suy nghĩ rồi đưa ngón tay dụ Ha Da lại, sau đó túm lấy mảnh vải màu trắng của nó xách lên.

Tổng Lương Trác gạt đầu cùng lão bản rồi bước nhanh ra phía cửa, Tiểu Thất nhìn Ha Da quấy đạp mà đau lòng, từ biệt vợ chồng ông chủ rồi nhanh chóng đuổi theo. Lục Liễu thấy vẻ mặt của Tổng Lương Trác vẫn bình thường thì thở phào nhẹ nhõm, móc ra bạc vụn muốn trả tiền cho ông chủ nhưng ông chủ không nhận, mắt thấy Tổng Lương Trác cùng Tiểu Thất đã đi xa liền nhét bạc vào tay bà chủ rồi xoay người đuổi theo.

Lục Liễu vẫy tay chào vợ chồng ông chủ rồi giữ một khoảng cách vừa phải phía sau Tổng Lương Trác cùng Tiểu Thất.

“Tổng tri huyện, người nhẹ tay thôi, bụng Ha Da không được thoải mái.”

Tổng Lương Trác liếc mắt nhìn Tiểu Thất, nâng tay đưa Ha Da sang cho Tiểu Thất, Tiểu Thất nhăn nhó mặt: “Cả miệng nó đều là máu, trên chân cũng dính máu.”

Tổng Lương Trác hạ tay xuống rồi đi tiếp, chậm rãi đi tới phía trước.

“Tổng tri huyện,” Tiểu Thất thấy Ha Da không hề rên rỉ, quay đầu nhìn Tổng Lương Trác một tý rồi hỏi: “Người chạy đến đây làm gì? Ta cũng đang chuẩn bị về.”

“Làm thế nào về? Không sợ phủ đóng cửa sao?”

“Trèo...” Tiền Tiểu Thất liếc nhìn Tổng Lương Trác, vội đổi cách nói: “Gõ cửa là được.”

Tổng Lương Trác gạt đầu, xoay mặt nhìn nàng một hồi rồi hạ giọng hỏi: “Tiểu Thất ở trong phủ chịu ủy khuất?”

Tiền Tiểu Thất lén bĩu môi, lắc đầu nói: “Không, Tổng tri huyện cứ lo sửa đề đập nhanh đi, bạc dùng ta sẽ đưa, chờ chúng ta thanh toán xong thì ta sẽ được về nhà.”

“Vậy vẫn là bị ủy khuất.”

Tiền Tiểu Thất khề hừ một tiếng, không trả lời.

“Tiểu Thất ăn không đủ no?”

Tiền Tiểu Thất nháy mắt mấy cái, “Nhược Thủy tỷ tỷ đâu?”

“Ngủ.”

“À.”

Hai người không nói thêm lời nào, không nhanh không chậm đi hết đoạn đường trở về Tổng phủ.

Tổng Lương Trác cũng không nói chuyện Tiểu Thất lên ra khỏi phủ, bước vào hậu viện liền đem Ha Da để xuống. Tiểu Thất liếc mắt một cái rồi cốc đầu Ha Da, thấp giọng nói: “Ta phải tắm cho Ha Da trước, nếu người ngại hao cùi thì ta sẽ đưa người bạc.”

Tổng Lương Trác vỗ vỗ trán, nói: “Ta không nghèo đến mức không thể nuôi nổi phu nhân và con chó nhỏ này.”

“Ừ.” Tiền Tiểu Thất xoay người dụ Ha Da đi vào bếp, lại xoay người nói nhỏ: “Tổng tri huyện, phòng ngủ là của ta nha, ta không ngủ trên bàn nữa đâu.”

Tổng Lương Trác nhìn Tiểu Thất ngây ngô dụ Ha Da đi ra khỏi tiểu viện, bắt tri bắt giác cười nhẹ một tiếng, tự nhiên bước vào phòng.

Lục Liễu đem đến một ấm nước nóng, giúp Tiểu Thất đem Ha Da vào bồn tắm phía trong, Tiểu Thất ngồi xồm bên cạnh, lâu lâu lại chỉ giúp một chút.

“Tiểu thư, sợ là rửa không sạch, ở đây không có hương cao.” Lục Liễu nắm phần lông phía dưới của Ha Da khó xử.

“Tiếp tục chà.” Tiểu Thất nắm chặt hai tay lại rồi ra dấu: “Dùng sức chà mạnh vào.”

“Tiểu thư, trừ phi cắt hết lông của nó, nếu không cũng không tẩy sạch được, bất quá sau này sẽ không thấy rõ.”

“Sẽ có mùi sao?”

“Không biết.” Lục Liễu đem Ha Da đặt lên ghế, một mặt dùng khăn lau cho nó một mặt nói: “Tiểu thư, Ha Da cần có người chăm sóc mà em thì đã có nhiều việc rồi, chỉ bằng chúng ta đem Ha Da về phủ, nếu không chúng ta nuôi hai ngày thôi Ha Da sẽ chỉ còn xương và da a.”

Tiểu Thất chu chu miệng, “Ta cũng nghĩ thế, nhưng đợi hai ngày nữa hãy đưa nó về, để nó ngủ cùng ta hai ngày này đã.”

“Vậy cô gia đâu?” Lục Liễu cau mày.

“Ta nói người nghe, ta và Tổng tri huyện không quan hệ gì cả, chờ thêm một thời gian là ta có thể về nhà rồi.” Tiểu Thất nhăn nhó mặt, trừng Lục Liễu, “Không cho phép nói lại với Tiền lão đầu.”

“Thế thì không phải là tiểu thư chấp tay dâng tặng cô gia cho Thủy cô nương kia hay sao? Không được, một chút cũng không được! Em phải nói cho phu nhân!”

“Người dám!” Tiền Tiểu Thất nhảy đến trước mặt Lục Liễu, “Người dám nói ta sẽ không cho người hầu hạ ta nữa, sẽ cho người trở về hầu hạ nhị tỷ.”

“Không được.”

“Vậy người cũng không được nói với ai.”

Lục Liễu cắn cắn môi không nói.

Tiền Tiểu Thất kéo kéo mặt Lục Liễu, cười nói: “Lục Liễu không thấy sao, chúng ta ở đây ăn không no, chơi không vui, ở nhà có phải sung sướng hơn nhiều sao? Sau này ta sẽ tìm cho người một cô gia tốt, ta ăn mặc ta, ta chơi mặc ta, còn làm cho Ha Da được no bụng nữa.”

“Cô gia người cũng tốt.”

Tiền Tiểu Thất trừng mắt, “Vậy người gả cho hắn đi.”

Lục Liễu đỏ bừng mặt, “Tiểu thư nói bậy.”

“Ta mặc kệ, ta thật không muốn ở đây.” Tiểu Thất có chút thương cảm, thờ dãi nói: “Ta muốn về nhà, Lục Liễu, chúng ta về nhà không tốt sao?”

Lục Liễu cả giận nói: “Tiểu thư thật vất vả mới có được nhân duyên này, bây giờ lại muốn vứt bỏ như vậy, tiểu thư không đau lòng nhưng em thì lo lắng!”

Tiền Tiểu Thất ôm Ha Da nói: “Lục Liễu, ta thật sự không nhớ rõ, mà ta cũng không thích nam nhân hoa tâm, sau này ta sẽ tìm nam nhân tốt hơn, nếu không cả đời ta sẽ bị khi dễ.”

Lục Liễu bĩu môi, lầm bầm nói: “Đây là tiểu thư nghĩ vậy, cô gia không phải hạng người như thế.”

Tiền Tiểu Thất chu chu miệng, ôm Ha Da về phòng.

Tổng Lương Trác đang ngồi bên bàn uống trà, gương mặt nhìn Tiểu Thất ôm Ha Da vào phòng.

Tiền Tiểu Thất vừa ôm Ha Da vào, thấy Tổng Lương Trác liền cả giận: “Tổng tri huyện nói không giữ lời, ta không muốn cùng người ngủ, ta ngủ cùng Ha Da.”

“Nàng cho nó ngủ cùng giường?”

Tiểu Thất hất hất cằm nói: “Luôn là vậy.”

“Không tốt với thân thể nàng.”

“Ai cần người lo!” Tiền Tiểu Thất ôm Ha Da đi qua Tổng Lương Trác tới bên giường, vừa xoa xoa lông nó vừa đặt nó lên giường, Ha Da vẫy vẫy đuôi hai cái rồi nằm im ngủ.

Tiền Tiểu Thất ném một cái chăn mềm cho Tống Lương Trác rồi nói: “Ngươi cũng ngủ đi, ta muốn ngủ.”

“Tiểu Thất, sau này không được ra ngoài lúc nửa đêm.” Tống Lương Trác thân nhiên nhưng cứng rắn nói.

Tiền Tiểu Thất ừ một tiếng, “Biết rồi.”

“Sau này cũng không được trèo tường.”

Tiền Tiểu Thất hơi giận, khóe mắt giật giật, ừ đại một tiếng.

Tống Lương Trác thấy nàng cô tình giờ hai tay chiếm cả giường, cười nói: “Tốt vậy giờ ngủ đi, tư thế như thế không khó chịu sao?”

Tiền Tiểu Thất nghiêng đầu nhìn, hỏi: “Còn ngươi?”

“Ta ngủ phòng ngoài.”

“Sao không ngủ ở thư phòng?”

“Truyền ra ngoài không tốt.”

Có gì không tốt! Tiền Tiểu Thất làm bầm, nhưng không ngủ cùng nàng là được rồi.

Tống Lương Trác nằm trên tiểu tháp ở phòng ngoài, thấy bên trong tắt đèn, khóe miệng khẽ cười, thở dài nhắm mắt.

Quả thật là một nữ hài tử, chỉ mới mười bảy tuổi. Trước kia mỗi ngày đều cầm cặp lồng thức ăn ở cửa nha môn, lần đầu thấy nàng, vẻ mặt nàng rất ngốc, mày nhíu lại, hai má ửng đỏ, làm hán tướng nàng là một cô nương nhà nông có thâm cừu đại hận mà không dám kêu oan, không ngờ lại là một nữ hài tử đứng cảm theo đuổi hán.

Tống Lương Trác nhớ tới người kia đã được tuyển tú vào cung, không biết đã được nguyện ý làm sủng phi rồi hay không? Không biết nàng có hối hận lúc đầu đã lựa chọn như thế không?

Người nọ, luôn muốn rất nhiều!

Tống Lương Trác chậm rãi trở mình nằm nghiêng một bên, lắng tai nghe tiếng ngáy nho nhỏ của Tiểu Thất cùng Ha Da, khẽ cười rồi cũng nhắm mắt ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Tổng tri huyện nói việc gia cô đề điều không phải chuyện đùa, gần đây rất bận rộn, sáng sớm đã không thấy bóng dáng, qua giờ Dậu mới trở về.

Tiền Tiểu Thất còn có một ao cá vàng để câu, còn Ôn Nhược Thủy gần đó thì trông có vẻ nhàm chán hơn nhiều.

Ôn Nhược Thủy rất hâm mộ Tiền Tiểu Thất, Tiền Tiểu Thất biết điều đó, nàng có thể cảm nhận được từ ánh mắt của Ôn Nhược Thủy.

Tiền Tiểu Thất không để ý tới ánh nhìn của Ôn Nhược Thủy, vẫn một tay ôm Ha Da như trước, một tay quăng cần câu bằng nhánh tre xuống ao, nằm xuống ghé tiêu dao, Lục Liễu ở phía sau bất cứ lúc nào cũng có thể gắn mỗi câu cá cho Tiểu Thất.

“Tiền Tiểu Thất, ngươi quá tiêu dao rồi. Trác ca ca sớm đi tối về, đáng ra ngươi nên chuẩn bị thức ăn chờ hán trở về.” Ôn Nhược Thủy không nhịn được nói.

Tiền Tiểu Thất ngay cả mí mắt cũng không nâng lên.

“Tiền Tiểu Thất, ngươi như vậy không xứng làm thê tử của Trác ca ca, ngươi hưởng thụ rất, rất, rất là thái quá rồi.”

Tiền Tiểu Thất cười ha hả, Lục Liễu ở phía sau cũng cười theo. Ôn Nhược Thủy đỏ mặt, vốn muốn lên mặt dạy dỗ một phen, thấy Tiền Tiểu Thất phản ứng như vậy liền vội vàng kiềm chế lại.

“A, có phải là cá cắn câu hay chưa?” Ôn Nhược Thủy hỏi.

“Mấy con cá đã ăn hết mỗi câu rồi, làm sao bây giờ? Ta cũng không muốn câu tiếp.”

Ôn Nhược Thủy chớp mắt, “Nếu vậy, ngươi chơi với ta một lát đi.”

Tiền Tiểu Thất suy nghĩ lại, cũng chớp chớp mắt nói: “Nếu Thủy tỷ tỷ đã nói, chúng ta ra ngoài nghe kể chuyện đi, rất vui đấy.”

“Kể chuyện? Hát hí khúc sao?”

“Cũng không khác lắm.”

Tiền Tiểu Thất thực tự hào vì đề nghị của chính mình, đã lâu nàng không đi ra ngoài, còn ngỡ rằng phải suy tính nhiều.

“Dễ nghe sao?”

“Dễ nghe, chính là kể chuyện xưa, chuyện xưa nào cũng có.”

Tiền Tiểu Thất thấy Ôn Nhược Thủy đã bị lay chuyển, cười nói: “Tổng tri huyện không cho ta chạy loạn, nhưng nhất định sẽ không mắng Thủy tỷ tỷ, tỷ tỷ cùng ta ra ngoài chơi, đi sớm về sớm, Tổng tri huyện khẳng định không biết, cho dù biết cũng sẽ không mắng Thủy tỷ tỷ, ra ngoài chẳng phải vui hơn ngồi ngây ngốc ở đây sao?”

Ôn Nhược Thủy chu chu miệng, “Ta không có bạc, ngươi phải mời khách.”

Tiền Tiểu Thất vội vàng gạt đầu rồi đem cần câu dựng thẳng một bên, nâng tay đưa Ha Da cho Lục Liễu, suy nghĩ một lát lại nói: “Hay là để Ha Da ở nhà đi.”

Tiền Tiểu Thất lấy bạc từ hộp trang sức của mình, Lục Liễu lấy hai bộ nam trang từ hành lý ra cho mình và Tiểu Thất, ngấm lại rồi lấy thêm một bộ cho Ôn Nhược Thủy.

Ôn Nhược Thủy nhìn bộ nam trang trong tay có chút kích động: “Tiểu Thất, sao ngươi lại có được nam trang này?”

Tiền Tiểu Thất cười thầm, “Không biết, cứ xem như là chuẩn bị sẵn đi.”

Ôn Nhược Thủy mặc nam trang vào, đội Lục Liễu bó ngực giúp rồi mới nói lên nghi hoặc: “Tại sao phải mặc nam trang? Nơi này không cho nữ tử ra đường sao?”

Tiền Tiểu Thất nháy mắt mấy cái nói: “Thủy tỷ tỷ rất xinh đẹp, nếu nữ trang sẽ bị người xấu trêu chọc thì làm thế nào?”

Ôn Nhược Thủy mân miệng cười, quay đầu lại cười phiến diện: “Tiểu Thất nói chuyện thật dễ nghe.”

Lục Liễu cùng Tiểu Thất liếc mắt nhìn nhau, cùng lè lưỡi rồi cũng đi theo cười lớn.

Dù sao thì nơi đây cũng ở trong thành, người đi trên đường không ít. Tiền Tiểu Thất thấy cái gì phải đến hỏi vài câu rồi mới chịu đi, còn Ôn Nhược Thủy thì cứ hướng thẳng phía trước, theo trực giác bước vào một quán trà.

Trong quán trà có rất nhiều người, Tiểu Thất kéo Ôn Nhược Thủy đến một chỗ khó bị chú ý. Ôn Nhược Thủy thấy trong quán trà nhiều người như vậy, lại dùng loại ghế dài này, tò mò thấp giọng nói: “Mọi người chen chúc nhau nơi này sao?”

“Nghe nói là như vậy.”

“Ừ. Thế nào mà không biết? Không cái nam trang sao?”

Tiểu Thất xoay người, mắt tròn trắng, “Ta chưa từng ra ngoài.”

Ôn Nhược Thủy xoay đầu nhìn những cây kẹo hồ lô được cắm trên cửa, rồi lại nhìn sang com rang màu đen nóng bỏng bên quán trà đối diện, tựa hồ cảm thấy rất hứng thú với hai món này.

Com rang đổ vào một cái nồi được bà lão cầm xẻng chậm rãi gom lại trong nồi, từ một ít hạt gạo màu đen đã chậm rãi phình to ra, trong chốc lát, từ một ít dưới đáy nồi đã biến thành nửa nồi rồi.

Ôn Nhược Thủy ôm lấy cánh tay của Tiểu Thất lay mạnh, hét lên: “Mau nhìn, mau nhìn, giỏi quá, thật là trắng.”

Tiền Tiểu Thất quay đầu lại, nhìn đạo thuốc hoa một cái, thở dài thấp giọng nói: “Đó là nhu thuốc hoa(*), Thủy tỷ tỷ có muốn ăn hay không?”

(*) nhu thuốc hoa : tên một đồ ăn vặt

Ôn Nhược Thủy liên tục gạt đầu, Tiểu Thất dặn: “Ta sẽ giữ chỗ cho ngươi và Lục Liễu, hai người các ngươi đi mua đi, nhớ mang về cho ta một phần nhỏ.”

“Được!” Ôn Nhược Thủy đối với món ăn đó rất có hứng thú, liền kéo Lục Liễu đi ra ngoài.

“Tiểu thư đừng đi đâu cả, em sẽ quay về ngay.” Lục Liễu lo lắng dặn dò.

“Ừ ừ, đi thôi đi thôi, nhớ mua hạt dưa ngũ vị nga!”

“Oành!” Phía sau bàn gỗ ở phía trên xuất hiện một nam tử trung niên mặc trường bào, nắm tay để phía trên bàn ăn, phía dưới nhất thời im lặng như tờ.

Tiểu Thất ngừng thở, thấy vậy tiên sinh kể chuyện chậm rãi sửa lại cổ tay áo, thanh âm chậm rãi mang theo từ tính.

“Lần trước nói đến, 'Hồ tiểu tiên đến tam đảo xin nguyên đan, dùng nguyên đan để cứu Mạnh Lang', lại nói kia Hồ tiểu tiên cùng Mạnh Lang từ trấn Nguyên Tử ra đi, sớm gặp một tòa núi cao, kia ngọn núi Nham Trọng Điệp, sống ngồi xung quanh. Hồ lang thành trận đi, kỷ lục làm đàn đi. Vô số chương chui đám đám, mẩn sơn hồ thỏ tụ từng từng. Ngàn thước đại mẫn, vạn trượng dài xà. Đại mẫn phun sâu vụ, dài xà phun quải phong.

Lại nhìn kia đạo bàng, đạo bàng bụi gai khiến mẩn, linh thượng từng nam tử lệ. Bệ la trước mắt, phương thảo mấy ngày liền. Ảnh lạc thương mình bắc, vân khai cán chòm sao Bắc Đẩu nam. Vạn cổ thường hàm nguyên khí lão, ngàn phong nguy liệt ánh nắng hàn.” (mượn 《 tây du ký 》 trung Hồi 26.)

Tiên sinh kể chuyện hoa lệ mở đầu, dẫn đến một trận ủng hộ đầy trời. Tiên Tiểu Thất vỗ tay cuồng nhiệt, thấy một bên có người cảm thước hoa ngồi xuống, không xoay người mà quay sang cảm lấy một nắm.

“Mạnh lang kia trốn trong bụi đói khát, khiến cho Hồ tiểu tiên phải đi tìm cơm bố thí lại. Hồ tiểu tiên cười nói ‘ân công rất thông minh, ngay lưng chừng núi này, trước không có thôn xóm, sau không có điểm khách, có tiền cũng không nơi mua, nói ta làm sao mua thức ăn?’ ”

Tiên Tiểu Thất liếm liếm nhu thước hoa, cau mày gật đầu liên tục.

“Mạnh lang có chút không hài lòng, miệng quát lên, ‘Ngươi con hồ ly này! Nhớ lại lúc ở Ma Nhai tự, bị cao tăng hạ chú, miệng có thể nói nhưng chân không thể cử động, cũng nhờ ta giảm bớt tuổi thọ cứu ngươi, mang ngươi thoát ly khỏi thống khổ. Như thế nào không chịu cố gắng, chỉ biết lười biếng!’”

Xi! Tiên Tiểu Thất cười giễu cợt, thầm nghĩ, xú nam nhân không có bản lĩnh, có năng lực thì chính mình đi tìm cơm đi, còn mắng Hồ tiểu tiên khà ái nhỏ nhắn kia!

Tiên Tiểu Thất tức giận nuốt thêm một cái thước hoa, lại bốc thêm một nắm.

“Hồ tiểu tiên có chút buồn bực, hóa thành một con bướm bay lên trên cao, nhìn khắp mọi nơi, thấy xa xa một trái đào hồng, cho rằng đó là trái cây có thể ăn được, tức thì đi qua Mạnh lang, hướng đến nơi đó hái. Mạnh Lang nghỉ tạm tại núi đá, chợt thấy hình ảnh vấy hoa cài ngọc trăm đang tiến đến. Cánh tay trắng như ngọc phi thủy thoáng ẩn thoáng hiện trong cánh tay áo, tà váy khê lộ ra gót ngọc.”

Yêu quái!

Tiên Tiểu Thất vẻ mặt đau khổ lại đem thước hoa ăn, tay vừa nâng lên thì lại mất, hươu hươu vài cái không thấy, nghĩ vốn là Ôn Nhược Thủy hẹp hòi không muốn nài ăn, Tiểu Thất cau mày chùi miệng rồi lại tiếp tục nghe.

“Nàng kia trời sinh thanh cao thoát, cộng thêm lớp áo lót để lộ ra bộ ngực sữa, mày liễu đen nhánh, mắt hạnh như tỏa ngân tinh. Khuôn mặt xinh xắn, thiên chất rõ ràng. Cơ thể liễu yếu đào tơ(*), thanh như chim hoàng oanh. Bán phóng hải đường lung liễu ngày, mới khai thước được làm xuân tình. Ôi chao, chi liếc mắt một cái, kia Mạnh Lang liền xem thẳng mắt, hồ ngôn loạn ngữ nói, nữ Bồ Tát, đây là chạy tới chạy đi đâu?”

(*) liễu yếu đào tơ : chỉ người con gái trẻ, mảnh dẻ, yếu ớt.

Háo sắc! Tiểu Thất nghiêng răng.

“...Lại nói đến Hồ tiểu tiên kia, sau khi hái được vài trái đào liền hóa thành hắc ung bay trở về, nhìn thấy Mạnh lang thân thiết cùng một nữ nhân xinh đẹp một cách lạ thường. Hồ tiểu tiên đề nén tức giận, cẩn thận quan sát, mới phát hiện nàng kia là một thi thể vừa chết, nếu Mạnh lang không cưỡng lại hấp dẫn mà cùng nàng giao hợp, chắc chắn sẽ mất mạng.”

Một tay Tiên Tiểu Thất nắm chặt lấy bao bông ngô, như đồng cảm với nàng mà khẽ quơ quơ tay, đồng thời còn có người nghe những lời này mà có chút đỏ mặt.

“Hồ tiểu tiên nhẩn nại bàng quan, nhưng lại thấy Mạnh lang kia đã cởi áo, tháo thắt lưng, cả thân thể nàng kia hiện lên trắng nõn như ngọc...”

Tiên Tiểu Thất nắm lấy tay áo của người bên cạnh, che miệng thấp giọng nói: “Sao lại kể chuyện ân ái? Không phải đang kể chuyện về võ nghệ đặc sắc Hồ tiểu tiên sao?”

Từ trên đỉnh đầu nàng truyền xuống tiếng cười nhẹ, âm thanh này sao có thể là Ôn Nhược Thủy, rõ ràng là một nam nhân.

Tiên Tiểu Thất ngẩng đầu lên, thấy một đôi mắt hoa đào đang nhìn mình cười. Tiên Tiểu Thất vội buông tay, quay đầu tìm kiếm chung quanh nhưng lại không thấy thân ảnh của Ôn Nhược Thủy cùng Lục Liễu.

“Lại nói Mạnh lang cùng nữ tử kia lửa cháy rừng rực, nữ tử cũng là muôn vàn nhu tình, vạn loại phong tình, khiến cho Mạnh lang quên mất mình đang ở nơi nào...”

Tiền Tiểu Thất ảo não che lỗ tai, liếc mắt thấy nam nhân phía dưới đều đang ủng hộ nồng nhiệt nên có chút tức giận.

“Tiên sinh thế nào lại nói đến chuyện này? Không phải đang kể chuyện xưa của Hồ tiểu tiên và Mạnh lang sao?” Nam tử trẻ tuổi bên cạnh Tiểu Thất mở miệng.

Tiên sinh kể chuyện thấy có người kháng nghị, liền đổi câu chuyện, “Lại nhìn Hồ tiểu tiên kia, hét lớn một tiếng liền hiện ra hình người...”

Nam tử quay đầu nhìn Tiền Tiểu Thất cười nhẹ, thấp giọng nói: “Buông tay ra đi, đã sửa lại rồi.”

Tiền Tiểu Thất liếc mắt nhìn nam tử một cái, chậm rãi buông tay xuống. Lục Liễu các nàng còn chưa trở về, Tiền Tiểu Thất muốn rời đi nhưng lại sợ chính mình sẽ lạc mất bọn họ, có chút đứng ngồi không yên trên ghế dài.

Tầm mắt nam tử đảo qua đôi môi đỏ của Tiểu Thất, lại thêm lỗ nhỏ trên tai, khóe miệng khẽ nhếch lên.

“Tiểu công tử đợi người?” Nam tử mở miệng.

“Ừ.” Tiền Tiểu Thất thấy nhu thược hoa trong tay hắn, đỏ mặt nói: “Xin lỗi, đã ăn của người rồi.”

“Ha ha, không sao, tiểu công tử thích là tốt rồi.”

Tiền Tiểu Thất quay đầu tiếp tục nghe chuyện, hoa y công tử cười nói: “Công tử đến một mình?”

“Hả? Không phải, ba người.”

Hoa y công tử gật đầu, “Tại hạ Trần Tử Cung, gặp công tử cũng là duyên phận, không biết công tử xưng hô thế nào?”

“Ách, ta gọi là, Tiền Thất.”

Hoa y công tử nhướng nhướng mi, Tiền Tiểu Thất không đợi hắn mở miệng liền nói: “Đúng là rất tục, người đừng cười.”

“Ha hả, Tiền Thất, rất tốt.”

Tiền Tiểu Thất liếc mắt nhìn hoa y công tử bên cạnh, thấy gương mặt hắn rất là, rất là... nhất thời Tiền Tiểu Thất không tìm được từ nào thích hợp để diễn tả. Nếu nói tướng mạo Tổng Lương Trắc làm cho nàng cảm giác thoải mái, thì nam nhân này lại cho nàng cảm giác giống như uống rượu đào, lay động mà xinh đẹp.

Tiền Tiểu Thất cau mày, sao lại dùng từ xinh đẹp này chứ? Cảm giác rất là éo là nha!

Tiền Tiểu Thất lại ngẫm thêm một cái, xem xem, nụ cười tươi tắn phiêu tới đôi mắt đào, đôi môi mỏng, cảm ngọt mà như nữ nhân, không phải xinh đẹp thì là cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Hoa y công tử thấy Tiểu Thất cứ đảo mắt nhìn qua nhìn lại, nhưng chỉ chốc lát đã thu về, không nhịn được khẽ cười nói: “Tiên tiểu công tử có hứng thú với Trần tử?”

Tiền Tiểu Thất lắc đầu, nhìn thấy Ôn Nhược Thủy cùng Lục Liễu rút cuộc đã quay lại, mang thêm một đồng đồ về, vội đứng dậy vẫy tay.

Ôn Nhược Thủy mang hai túi nhu thược hoa, một túi hạt dẻ rang, cúi lưng ngồi xuống cạnh Tiền Tiểu Thất, hạ thấp giọng kích động nói: “Thật nhiều thức ăn ngon, Tiểu Thất đáng ra người nên đi xem một chút, có một đại thức kéo kẹo kéo, rất là dài nha.”

Tiền Tiểu Thất cầm một túi nhu thược hoa, đưa qua cho hoa y công tử nói: “Trả lại cho người.”

“Không cần, chúng ta đã biết danh tính của nhau, cũng xem như là bằng hữu rồi, đã là bằng hữu thì ăn một nắm nhu thược hoa thì có là gì?”

Tiền Tiểu Thất chu miệng, cầm túi nhu thược hoa trở về.

Ôn Nhục Thủy nhào người nhìn phía bên kia của Tiểu Thất, nam tử liền hướng Ôn Nhục Thủy cười chào. Ôn Nhục Thủy đỏ mặt, kéo Tiểu Thất hỏi: “Người nào vậy? Sao người lại quen?”

Tiền Tiểu Thất nuốt nhu thước hoa, thấp giọng nói: “Không biết.”

Tiền sinh kể chuyện ở phía trước đã nói đến đoạn Hồ tiểu tiên do hại chết nữ tử xinh đẹp kia nên bị Mạnh Lang quát mắng thê thảm, Tiền Tiểu Thất có chút phẫn nộ, hàm hừ nhai rồi cầm lấy thêm một nắm nhu thước hoa, thấp giọng nói: “Cầm thú a cầm thú, Hồ tiểu tiên đúng là không có mắt!”

Ôn Nhục Thủy liếc mắt nhìn Trần Từ Cung một cái rồi cũng bắt đầu nghe chuyện, nửa chừng nghe có chút khó hiểu, bất quá thấy vẻ mặt phẫn nộ của Tiểu Thất, bản thân cũng hiểu một tý rồi bắt đầu ăn vật.

Đến trưa, tiền sinh kể chuyện gõ mạnh khúc gỗ, nói một câu: “Muốn biết phần sau thế nào, xin mời lần sau đến nghe kể tiếp” kết thúc nửa phần đầu truyền kỳ về Hồ tiểu tiên.

Tiền Tiểu Thất đem nhu thước hoa bỏ vào miệng, vừa nhai vừa nhìn chăm chăm tiền sinh kể chuyện. Ôn Nhục Thủy che hai tai, gương mặt đỏ đến mức có thể chảy ra máu, đợi đoàn người chậm rãi rồi đi mới cúi đầu oán giận nói: “Người không phải nói là nghe chuyện xưa sao? Thế nào lại nghe loại chuyện này? Thật là xấu hổ!”

Tiền Tiểu Thất ngậy ngốc ăn thêm một nắm thước hoa mới reo lên: “Xong hết rồi, tư tưởng thuần khiết của ta đã bị vậy bẩn rồi.”

Trần Từ Cung nghe vậy không nhịn được cười nhẹ một tiếng. Tiền Tiểu Thất làm như không nghe thấy, kéo Ôn Nhục Thủy đứng dậy đi ra ngoài. Trần Từ Cung vội đuổi theo, Lục Liễu đề phòng liếc hán một cái, nhưng thấy Tiền Tiểu Thất không để ý đến hán, hán cũng không có ý muốn đến gần, mới khề hừ một tiếng rồi đi phía sau Tiền Tiểu Thất.

Trên đường xác thực là nhiều thức ăn ngon, hơn nữa còn bán nhiều trang sức vật phẩm được điêu khắc tinh xảo, còn có các loại mã vĩ biểu diễn đường phố cổ quái làm cho Ôn Nhục Thủy không thể rời đi.

Ôn Nhục Thủy nhìn chăm chăm một đại thúc đang cầm một con chim nhỏ, thấy đại thúc cầm đuôi của con chim kéo ra, quai hàm nhát cổ kia chim nhỏ liền vang lên. Ôn Nhục Thủy túm lấy Tiểu Thất chỉ: “Cái đó là cái gì thế? Nhìn như là cái còi a?”

“Ha ha, tiểu cô nương thích thì cứ xem, chỉ vài quan tiền thôi.” Đại thúc thính tai liền bắt chuyện với Ôn Nhục Thủy.

Ôn Nhục Thủy thấy mình đang phần nam trang, liền đỏ mặt cãi lại: “Sao đại thúc biết ta là nữ nhi?”

Đại thúc hai mắt nhìn Tiền Tiểu Thất, Tiểu Thất “Soạt” một tiếng rồi mở quạt, tay chống nạnh đứng một bên. Thấy vậy đại thúc nhếch miệng cười, cũng không nói ra, chỉ lắc đầu nói: “Trên đường gặp qua rất nhiều người rồi, chẳng lẽ ta không thể nghe ra thanh âm của một nữ tử sao? Như thế mới không phải.”

Ôn Nhục Thủy nhìn quầy hàng của hán có đồ vật đủ màu, lại nhìn chậu bunn ở kế bên, kinh ngạc hỏi: “Đây là do chính đại thúc nặn ra?”

“Hắc hắc, đất dùng để nặn còi này là đất đã được nung qua lửa. Cô nương nhìn qua bên này đi, đây là đất hóa, không cần nung qua, cô nương thích cái gì ta đều có thể nặn được rồi phun màu lên, giá cả so với cái đã nung cũng rẻ mà tiện hơn.”

Ôn Nhục Thủy cầm một cái còi hình người, vui vẻ nói: “Đây là còi sao?”

“Cô nương thích không?” Đại thúc cười hỏi.

Ôn Nhục Thủy quay đầu vẫy Tiểu Thất lại, đợi nàng lại gần, cười nói với đại thúc: “Người nặn theo hình dáng của nàng một cái, ta một cái, rồi nặn một cái theo hình dáng của Trác ca ca, là Huyền lệnh của nơi này chắc người biết. Cứ theo hình dáng của hán mà nặn.”

Đại thúc ngồi vào ghế bắt đầu nắn bunn, một mặt cười nói: “Các người là người nhà của Tổng tri huyện?”

Ôn Nhục Thủy tư hào gật đầu, “Đại thúc hãy nắn thật đẹp, nếu tốt chúng ta sẽ đưa thêm bạc.”

Tiền Tiểu Thất tùy ý cầm một cái còi hình người thô thiển, mắt lại nhìn thấy một cái Tiểu Mã màu đỏ, đã được nung qua, so với những cái chỉ được nắn bunn thì cẩn thận hơn nhiều. Thuộc màu cũng không có bị phai màu, hoa văn được trang trí cẩn thận từ cổ Tiểu Mã kéo dài đến bụng. Tiểu Mã còn mở to miệng, hai mắt to đen láy, trên trán có một nhúm lông đen rất là xinh xắn. Tuy nói cỡ so với thân hình có chút không cân xứng, tứ chi lại quá nhỏ có vẻ khoa trương, nhưng nhìn lại cho người ta cảm giác nghịch ngợm đáng yêu.

Tiểu Thất nhìn chăm chăm Tiểu Mã, vừa muốn cầm lên thì đã có người thân thủ nhanh hơn, cầm lấy Tiểu hồng mã. Tiểu Thất chuyển tầm mắt từ Tiểu hồng mã sang người đang cầm lấy nó, chính là người nàng đã gặp tại trà quán – Trần Từ Cung.

Tiểu Thất nhìn Tiểu mã trong tay hán, hai mắt chớp chớp.

Trần Từ Cung nhìn vật bằng bunn trong tay, cười nói: “Tiểu Thất cũng coi trọng thứ đồ chơi bằng bunn này?”

Tiểu Thất mị mắt, nam tử này đã chuyển xưng hô với nàng từ tiểu công tử sang Tiền tiểu công tử, bây giờ lại chuyển thành Tiểu Thất. Không lên tiếng không có nghĩa là đồng ý, ăn của hán hai nắm nhu thước hoa không có nghĩa là có thể chiếm tiện nghi của nàng. Hoa đào yêu loại này nhất định theo một

khuôn mẫu, bây giờ kêu Tiểu Thất, tiếp theo nhất định gọi nàng là Thất Nhi, bước tiếp theo khẳng định là “Thăng thần thành khẩn” gấp lại, cũng giống với Bình Thu kia

Trần Từ Cung nhú mày, cười nói: “Tiểu Thất đang suy nghĩ chuyện gì?”

Tiền Tiểu Thất ôm cánh tay, dùng cây quạt nâng cằm, tròn mắt hơi chuyển rồi nói: “Trần công tử?”

“Hừ!”

“Ngươi là đoạn tay áo (*)?”

(*) đồng tính

Khóe miệng Trần Từ Cung co giật, “Sao lại nói thế?”

“Ngươi làm chi đi theo nhóm nam tử chúng ta? Tuy chúng ta trưởng thành có dáng vẻ phong lưu phóng khoáng, ôn nhuận như ngọc, nhưng vốn là nam nhân, còn đang suy tính chuyện cưới vợ a! Trần công tử đừng đi theo chúng ta nữa, nếu để lời đồn ta là đoạn tụ vang khắp thành, cắt đứt lương duyên tốt đẹp của ta thì không tốt.”

Trần Từ Cung dờ khóc dờ cười, tay cầm bạc vụn đặt lên bàn.

“Ngươi tính làm chi!” Tiền Tiểu Thất cầm bạc lên trả lại cho Trần Từ Cung, “Có hiểu hay không ai là người đến trước? Tiểu hồng mã này là ta đã chọn trước.”

“Ha ha, Tiểu Thất tựa hồ đã quên là đã ăn nhu thước hoa của ta.”

Tiểu Thất có chút dao động, bắt quá chi trong nháy mắt, càng cứng rắn nói: “Ta trả cho ngươi ngươi không cần, huống chi ngươi đã nói là bằng hữu thì một chút nhu thước hoa có là gì?”

“Đúng vậy, đã là bằng hữu, đồ chơi bằng bùn này có là gì?” Trần Từ Cung cười đùa.

Ha, quả nhiên là vậy, không chỉ là hoa đào nam, nhân phẩm cũng không tốt. Tiểu Thất nói thầm, vừa định quay người trở về, ánh mắt liếc thấy một dáng người quen thuộc đang cầm gì đó đi đến, liền vội cầm quạt che khuất mặt.

Trần Từ Cung tò mò, vốn chờ xem nàng đồ mặt hồn dôi thế nào, ngờ đâu không thấy đồ mặt đâu, chỉ thấy “Rầm” nàng giơ tay che khuất mặt. Trần Từ Cung nghi hoặc nhìn phía sau, ngoài người đi đường lui tới, cũng không có gì đặc biệt.

Tiền Tiểu Thất túm lấy tay áo Ôn Nhựt Thủy, thấp giọng nói: “Tổng tri huyện tới.”

“Hả? Ở nơi nào?” Ôn Nhựt Thủy quay đầu tìm, bị Tiểu Thất nắm vai quay lại.

“Ngươi tìm cho bị mắng a? Tổng tri huyện mà biết chúng ta lên ra ngoài thế nào cũng sẽ bị trách phạt.”

Ôn Nhựt Thủy le lưỡi, lấy tay kéo quạt của Tiểu Thất nhằm che khuất chính mình một chút, thấp giọng: “Vậy không cùng Trác ca ca nói chuyện hay sao?”

Tiền Tiểu Thất xoay người liếc mắt xem thường.

“Được được, không nói thì sẽ không nói.” Ôn Nhựt Thủy chu miệng, nhìn thấy tượng đất trong tay đại thúc cơ bản đã thành hình.

Đó là hình dáng một thiếu gia xinh đẹp đang chống nạnh, một tay lại cầm cây quạt, cầm hơi ngửa, nhìn bộ dáng có một tia ngạo khí mà nghịch ngợm. Ôn Nhựt Thủy mím môi, thấp giọng cười nói: “Xem kìa, bộ dáng của ngươi đấy, thật là quái lạ hiếm có.”

Tiền Tiểu Thất len lén khom người phía sau lưng Trần Từ Cung, không phát hiện thân ảnh của Tổng Lương Trác có chút kỳ quái.

“Đại thúc nặn nhanh nhanh cho ta một cái, tay nghề đại thúc thật tốt.” Ôn Nhựt Thủy cười thúc giục.

Tiền Tiểu Thất trốn phía sau Trần Từ Cung nửa ngày cũng không thấy thân ảnh của Tổng Lương Trác nữa, âm thầm thở phào trong lòng, lại đảo mắt nhìn lần nữa, yên tâm quay sang nói với Ôn Nhựt Thủy: “Sao ngươi không sợ bị Tổng tri huyện nhìn thấy?”

“Sợ cái gì? Trác ca ca chưa bao giờ mắng ta, còn cái này là do Tiểu Thất ngươi kéo ta ra ngoài mà.”

“Hừ, đúng là không có mắt, là ta ra bạc cho ngươi mua đồ mà.”

“Là do ngươi tự ra bạc thôi.”

Lục Liễu đứng ở phía sau hai người đang tranh cãi, hai mắt đỏ hoe, nhìn Tổng Lương Trác mặt lạnh như băng đứng kế bên mà không dám nhắc nhở.

Tiền Tiểu Thất buồn bực, quay đầu nhìn Tiểu hồng mã trong tay Trần Tử Cung: “Đưa ta đi, nếu ngươi thích thì tìm cái khác.”

Trần Tử Cung cười nói: “Tiểu Thất không phải đã đưa ta rồi sao?”

Hôm nay là đại hung sao? Sa xuất môn lại gặp người thế này! Tiền Tiểu Thất muốn đi qua Trần Tử Cung lấy lại Tiểu hồng mã thì thấy tay kia của nàng đã bị nắm ngược trở về.

Tiểu Thất có chút giận, hôm nay mấy lần nàng ra tay thì một lần bị người giành trước, lần này thì bị người túm trở về! Tiểu Thất hung ác quay đầu lại, chuẩn bị mở miệng mắng thì thấy gương mặt âm nghiêm của Tổng Lương Trác “Suru” một tiếng rồi im lặng.

Tiểu Thất cúi đầu kéo tay mình trở về, thế nhưng lại bàn tay kia giống như kiếm sắt giữ nàng lại, khó gãy ra. Tiểu Thất ngược mặt nhìn Tổng Lương Trác, chưa kịp mở miệng thì Ôn Nhược Thủy đã vui vẻ nói: “Trác ca ca, hôm nay trở về sớm thế? Trác ca ca xem này, đồ chơi bằng đất này thật thú vị!”

Tiểu Thất tức giận, mặt nhẩn lại. Trên đường đi dạo không tính là gì, nhưng các nàng đang là nam trang a, không hề mang một gia nhân nào theo, Ôn Nhược Thủy lại còn khoe khoang. Tổng tri huyện không tức giận mới lạ!

Nhưng đúng là Tổng Lương Trác không tức giận, còn khẽ cười cười nói: “Đây là nắn tượng đất sao?”

Tiền Tiểu Thất khiếp sợ nhìn, suy sụp gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Tổng Lương Trác nhẹ nhàng cười, giờ tay chỉnh tóc của Tiểu Thất ngay ngắn lại rồi quay đầu cười với Trần Tử Cung nói: “Không biết vị công tử này có việc gì?”

Tiểu Thất nhìn Tổng Lương Trác cười lãnh đạm, ngực bùm một tiếng, Tiểu Thất cuống quýt nâng tay che ngực, lòng thầm mắng tiểu bạch kiểm đầy uy lực.

Trần Tử Cung nhìn động tác tỏ rõ quyền sở hữu của Tổng Lương Trác, khoe miệng giật giật lắc đầu, ngược lại ho nhẹ một tiếng di chuyển sự chú ý của Tiền Tiểu Thất từ Tổng Lương Trác sang bản thân, khẽ cười nói: “VẬY Trần mỗ xin từ biệt, ngày khác sẽ cùng Tiểu Thất gặp lại.”

Tiền Tiểu Thất thấy hấn xoay người đi, cuống quýt đuổi theo, bị Tổng Lương Trác gương mặt u ám kéo trở về, Tiền Tiểu Thất cả giận nói: “Hắn cầm đồ của ta!”

Tổng Lương Trác nghe vậy thì hạ mày xuống, đưa túi vải trong tay cho Tiểu Thất cầm, bước tới hai bước, giơ giọng nói: “Trần công tử chậm đã!”

Trần Tử Cung quay đầu lại, Tổng Lương Trác bước qua, liếc mắt thấy Tiểu hồng mã bằng đất, hấn đang cầm trong tay nói: “Trần công tử không nhường được?”

Trần Tử Cung cười lắc đầu, “Không được!”

“Ha ha, vậy phiền Trần công tử gửi bạc lại cho ông chủ!” Tổng Lương Trác lơ đãng ngắm vật nhỏ trong tay hấn, “Phụ nhân của ta không tốt, không tiện tặng người đồ vật, tính rõ ràng vẫn tốt hơn.”

Trần Tử Cung hơi nhíu mày, ánh mắt liếc về phía Tiền Tiểu Thất nhìn không ra bộ dáng của một phụ nhân, có chút đáng tiếc lắc đầu, lấy ra một mẫu bạc vụn giơ tay ném vào lòng của đại thúc lão bản.

Tiền Tiểu Thất thấy Trần Tử Cung ném bạc lại, hằm hừ bước nhanh vượt đến, chưa tới trước mặt đã bị cánh tay của Tổng Lương Trác kéo trở về.

“Hắn, hắn cầm đồ của ta.” Tiền Tiểu Thất hừ giận.

“Hắn đã trả bạc.”

“Đó là do ta thấy trước!” Tiền Tiểu Thất ủy khuất, quay đầu nhìn đại thúc nói: “Đại thúc người nói xem, có phải là ta thấy trước hay không?”

Đại thúc chủ hàng cười nói: “Đúng là tri huyện phụ nhân thấy trước.”

Tiền Tiểu Thất liên tục gật đầu, tức giận trừng mắt nhìn Tổng Lương Trác, phùng mang trợn má lên trong rất đáng yêu. Tổng Lương Trác cười cười nói: “Tiểu Thất chọn lại cái khác đi.” Tổng Lương Trác cầm lấy một cái Tiểu Mã màu đen giống y như đúc đưa qua, “Này không phải giống nhau sao? Sao phải muốn cái kia làm gì?”

Tiền Tiểu Thất trừng to mắt nhìn Tống Lương Trác, trong mắt đầy ủy khuất thương tâm, quay qua một bên hung tợn nói với đại thúc chủ hàng: “Ai là tri huyện phu nhân? Ta là Tiền Tiểu Thất, Tiền gia Tam tiểu thư! Nhường chức vị phu nhân tri huyện đại nhân này cho quý đi!” Nói xong xoay vai vứt túi vải cho Tống Lương Trác, hàm hừ chạy đi.

Ôn Nhược Thủy thấy Tiền Tiểu Thất chạy đi xa, quay đầu lại nhìn lão bản đại thúc đang nắn một người đất có bộ dáng của mình, đắc ý nhẹ giọng nói: “Trác ca ca, chờ đại thúc làm xong cái này rồi chúng ta cùng nhau về?”

Tống Lương Trác thấy bóng dáng của Tiền Tiểu Thất đã khuất khỏi tầm mắt, nhẹ gật đầu. Lục Liễu đứng đó đợi Tống Lương Trác đuổi theo, thấy thế liền tức giận trừng Ôn Nhược Thủy rồi vội vàng đuổi theo Tiểu Thất.

Tống Lương Trác xem xét quầy hàng trong chốc lát, hỏi: “Nơi này không còn Tiểu mã màu đỏ giống như cái lúc nãy sao?”

“Không có, mỗi lần làm chỉ làm duy nhất một cái, mỗi dạng chỉ một cái.” Đại thúc chủ quầy một bên nặn người đất, một bên ngẩng đầu lên hỏi: “Tri huyện đại nhân cũng muốn cái màu đỏ đó sao?”

Tống Lương Trác lại cười nói: “Đúng vậy, không biết nung một lần nữa thì mất bao lâu?”

“Ha ha, cái này cũng không phải chính ta đã nói? Nếu đại nhân thích, ngày khác ta sẽ làm thêm là được.”

Ánh mắt Tống Lương Trác liếc qua người đất đang chống nạnh hất cằm kia, khỏe miệng không nhịn được câu lên một tý nói: “Loại người đất này cũng nung được?”

“Có thể, thêm một lớp đất sét nữa thì nhìn sẽ trơn bóng hơn là nặn bằng bùn.”

“Vậy nung đi, ngài cho ta thời điểm, đến lúc đó ta sẽ tới lấy.”

“Tri huyện đại nhân khách khí, khi nào làm xong ta sẽ đem đến phủ cho ngài.”

“Đưa đến nha môn đi.” Tống Lương Trác lấy ra một ít bạc vụn, thấy hai tay của lão bản đại thúc đều đang dính bùn đất liền đặt lên trên quầy hàng nói: “Đây là tiền trả trước, đến lúc đó ta sẽ đưa thêm cho người.”

Lão bản đại thúc biết tri huyện trẻ tuổi này không nhận không đồ vật của người khác, cũng không khách khí gật đầu, “Mấy ngày nữa là nung xong rồi.”

Ôn Nhược Thủy nhìn người đất có bộ dáng của Tiểu Thất, chu chu miệng nói: “Ta cũng muốn nung cái của ta, đại thúc trang trí cái của ta thật đẹp vào.”

“Ha ha, được!”

Tống Lương Trác cất bước đi trước, Ôn Nhược Thủy dặn dò đại thúc vài ba câu rồi cuống quýt đuổi theo, thấy tay hấn mang theo túi vải, dường như có mang theo một cỗ máu tanh từ khí, cau mày nói: “Trác ca ca đang cầm cái gì trong tay thế?”

“Lòng gà.”

“Dùng để làm gì?”

“Ăn.”

Hai mắt Ôn Nhược Thủy sáng bừng, “Ăn ngon sao?”

“Là cho Ha Da ăn.”

Ôn Nhược Thủy đỏ mặt, chạy lên kéo bàn tay rảnh rỗi của Tống Lương Trác, Tống Lương Trác cũng không đẩy ra, chỉ nghe thấy tiếng nói ảm áp: “Ta đã gửi thư cho Ôn bá, mấy ngày nữa sẽ có người từ phủ thượng đến đây.”

Ôn Nhược Thủy tỏ ý không vui, buông tay, cúi đầu xuống: “Trác ca ca không thể cho muội ở đây chơi đùa một thời gian sao?”

“Một cô nương gia...”

“Vậy Trác ca ca về cùng muội đi, Tiểu Thất nói sẽ đem Trác ca ca tặng cho muội.”

Tống Lương Trác cau mày, “Nhược Thủy, hôn nhân đại sự nào là trò đùa? Chớ nói ta đã cưới Tiểu Thất, cho dù chưa lập gia đình, chúng ta cũng chỉ là huynh muội.”

Tống Lương Trác rút tay về, vỗ nhẹ đầu Ôn Nhược Thủy, giọng nói trầm ấm: “Ta nói với Minh Hiền huynh rồi, vài ngày nữa hấn sẽ đến đón muội.”

“Trác ca ca!” Ôn Nhược Thủy mắt đỏ hoe, “Có phải Trác ca ca vẫn nhớ tới Từ Tiêu kia hay không?”

Nụ cười lãnh đạm trên mặt Tống Lương Trác biến mất, gương mặt không nhìn ra biểu tình gì. Ôn Nhược Thủy mím môi, sợ hãi nhưng vẫn tiếp tục nói:

“Người đó đã tiến cung hai năm rồi, không chừng đã có tiểu hoàng tử rồi.”

“Không có quan hệ gì với nàng cả.”

“Vậy tại sao Trác ca ca không quan tâm muội?”

Tổng Lương Trác quay sang, về mặt thâm thúy, nghiêm nghị nhìn Ôn Nhựt Thủy, chợt cười nói: “Nhựt Thủy, nghe Minh Hiên huynh nói, Hằng Chi huynh động tâm với muội? Hằng Chi huynh, người này nhân phẩm cũng không tệ.”

Ôn Nhựt Thủy đen mặt, lầm bầm nói: “Một người cả ngày chỉ biết chọc người tức giận có tính là nhân phẩm tốt được không? Hắn thật đáng đánh nha!”

Tổng Lương Trác cười lắc đầu.

Tiền Tiểu Thất chạy đi hơn nửa phố, lửa giận trong lòng chỉ tăng thêm chứ không giảm, ngay đầu phố lại thấy nam tử vừa nãy đã cướp Tiểu hồng mã của nàng, hắn cũng nhìn thấy nàng, tầm mắt hơi dừng lại, nhưng lại làm ra vẻ như không thấy nàng.

Tiền Tiểu Thất chống nạnh, tức giận đến thở hổn hển, hí mắt nhìn chằm chằm bóng lưng của Trần Tử Cung một lúc lâu, vốn muốn hăm hừ tiến lên đòi lại, nhưng nghĩ lại, cười lạnh một cái rồi ngay lúc Trần Tử Cung quay đầu lại nhìn thì lách mình đi vào một ngõ nhỏ, đi đường vòng trở về Tổng phủ.

Tại quầy hàng bán ngọc, Trần Tử Cung đang xem xét các loại ngọc thượng hạ đẳng, đợi Tiền Tiểu Thất tiến đến. Trần Tử Cung quay đầu lại nơi vừa nãy đã nhìn thấy nàng, nhưng lúc này lại không thấy bóng người nữa! Trần Tử Cung tức nuối lắc đầu, đảo mắt lại thấy Tổng Lương Trác cùng Ôn Nhựt Thủy đang đi tới, khước miệng Trần Tử Cung khẽ giật lên, quay lưng bước vào trong đám người.

Tiểu Thất chạy về Tổng phủ, trước tiên chạy vào phòng thay nữ trang, lại vội vã chạy qua phòng bếp lấy trộm ít đồ ăn ngon cho Ha Da. Mấy ngày trước Tổng Lương Trác không về nhà buổi trưa, nàng muốn thế nào thì làm thế nấy, lần này khẳng định là không được rồi.

Tiểu Thất đợi Phùng mẫu cạo da sạch sẽ con gà mái, lại cầm chạy về phòng cất dưới gầm giường, để tối nay cho Ha Da ăn.

Tiểu Thất vừa sắp xếp xong thì Lục Liễu cũng vội vã về tới, vừa xoa thắt lưng vừa thở hổn hển, về mặt đau khổ hồi lâu mới lên tiếng: “Tiểu thư chạy về sao không nói trước? Làm cho Lục Liễu đi tìm người!”

Tiểu Thất rót chén trà đưa qua, Lục Liễu ngửa đầu uống hết, cá giận: “Thủy tiểu thư kia hơi quá đáng, lại lôi kéo cô gia ở đó mua đồ chơi bằng đất. Cô gia cũng thật là, sao lại để cho người ngoài lôi kéo như thế?”

“Hừ hừ, đó là không tin được.” Tiểu Thất lầm bầm một cách kỳ quái.

Lục Liễu cười nói: “Nhưng tiểu thư cũng đừng nóng giận, em vừa thấy cô gia ở ngay phía sau, cũng đã trở về, cô gia cũng không ở cùng Thủy tiểu thư quá lâu.”

Tiểu Thất hừ một tiếng, Lục Liễu xem trên đầu nàng vẫn còn cái trâm cài của nam tử, cuống quýt đứng dậy gỡ xuống, mái tóc dài lúc này mới buông xõa xuống. Tổng Lương Trác vừa tiến vào, thấy đầu tóc Tiểu Thất không được gọn gàng đang trừng mắt to nhìn mình, trong nháy mắt lại ngây người.

Nữ tử xinh đẹp, dịu dàng, lương thiện như Từ Tiêu cũng tốt, mà nghịch ngợm, cố chấp như Tiểu Thất cũng không tệ, đáng yêu đơn thuần như Nhựt Thủy cũng được, đoan trang hiền thực như mẫu thân cũng tốt, mỗi người mỗi vẻ đều khiến người khác phải yêu thích.

Tổng Lương Trác còn chưa cảm thán xong, Tiền Tiểu Thất đã phồng má nói: “Ngươi vào đây làm chi? Không thấy ta đang trang điểm hay sao?”

Tiền Tiểu Thất cây ngay không sợ chết đứng, giọng nói lại mơ hồ mang theo một tia giận. Tổng Lương Trác hướng Lục Liễu khoát khoát tay, chờ nàng đi xuống thì chính mình mới cầm lược, muốn chải đầu cho Tiểu Thất, nàng lại nghiêng người tránh đi, cau mày hỏi: “Ngươi muốn làm gì?”

Tổng Lương Trác đưa lược cho Tiểu Thất, thông thả ngồi xuống một bên, thản nhiên nói: “Sao ra ngoài mà không mang theo ai?”

Nhìn đi! Cũng chỉ biết nói thế! Tiểu Thất bĩu môi không thèm trả lời.

“Về sau là tri huyện phu nhân, đừng chạy loạn như lúc trước nữa.”

Tiểu Thất khảy môi nói: “Lời này chúng ta đã nói nhiều rồi, ta cũng không muốn lặp lại. Ta là Tiền Tiểu Thất nha, không phải phu nhân của ngươi, ta đã có thư hòa cách rồi.”

Tổng Lương Trác cau mày, cúi mi nói: “Tuy vậy, trong thời gian này nàng vẫn ở Tổng phủ, ít nhất cũng có tác phong của tri huyện phu nhân đi.”

Mắt Tiểu Thất giật giật vài cái, gật đầu nói: “Được rồi, sau này ta không ra ngoài được, nhưng ngươi làm nhanh lên, đừng để ta buồn mà chết ghen nơi này là được.”

Tổng Lương Trác lại cười: “Nếu buồn thì nói với ta, ta mang nàng ra ngoài.”

Tiểu Thất vỗ vỗ ngực nói: “Quên đi, ngươi cùng Thủy muội muội ngươi đi đi, để ta tự tại là được rồi.”

Tổng Lương Trác nhìn Tiền Tiểu Thất, thấy trong mắt nàng không hề có một tia ghen ghét hay ái mộ nào cả, ánh mắt buông xuống nói: “Lời này ta cũng đã nói rất nhiều, Nhược Thủy chỉ là muội muội của ta.”

Tiểu Thất khề hừ, nói: “Vậy đi cùng muội muội người đi, dù sao cũng thế cả thôi.”

Tổng Lương Trác thờ dài, cúi đầu thấy vật nhỏ bốn chân Ha Da không biết đã xuất hiện khi nào.

Ha Da khề hừ rồi cứ đứng ngửi chân của Tổng Lương Trác hồi lâu, có thể là máu từ lòng gà đã vô tình dính vào giày của hắn, Ha Da liền đuổi theo bước chân hắn không buông. Tổng Lương Trác giờ hai chân lên né, thế nhưng Ha Da lại cắn được ống quần hắn không buông.

Tổng Lương Trác dờ khóc dờ cười, khề nâng chân về phía Tiểu Thất nói: “Ôm nó xuống đi.”

Tiểu Thất chu miệng đứng im ở đó, chính mình ngồi đó thất tốc lại, thấy sắc mặt Tổng Lương Trác ngày càng khó coi, ánh mắt sáng lên cười nói: “Người sợ chó? Ha ha, một đại nam nhân mà lại sợ vật nhỏ này, thật là đáng xấu hổ!”

Về mặt Tổng Lương Trác ngượng ngùng, nghiêng răng nói: “Ta bị dị ứng với chó.”

“Dị ứng?” Tiểu Thất cúi xuống ôm lấy Ha Da, “Dị ứng ngoài da? Người bị nổi sởi sao?”

Tổng Lương Trác gật đầu, phun ra được chữ một chữ vàng: “Ngứa.”

Tiểu Thất tưởng tượng hình ảnh Tổng Lương Trác nổi sởi khắp cả người, miệng cười tới mang tai không ngừng. Tổng Lương Trác thấy Tiểu Thất cười đến vô tâm vô phế (*), giống như đã đi vào cõi thần tiên, không nhận được lấy ngón tay búng vào trán.

(*) Vô tâm vô phế [没心没肺] ~ Một tâm một phế : Tạm hiểu là “Không tim, không phổi”, thường chỉ người vô tâm, nhẫn tâm, hay suy nghĩ đơn giản, thiếu suy nghĩ, thậm chí là... ngu dần.

“Úi!” Tiểu Thất vuốt vuốt trán, tức giận kêu lên: “Tổng tri huyện người thật quá đáng, lại dám đánh người.”

Thật đúng là một tiểu hài tử! Tổng Lương Trác thờ dài, đứng lên đi về thư phòng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Ha Da đến Tổng phủ nhiều ngày, rốt cuộc cũng có được thức ăn cho riêng mình, nhìn bánh ngô với lòng gà vàng ươm lại thơm ngào ngạt đến chảy nước dãi. Tiền Tiểu Thất cắn chiếc dưa, cúi xuống nhìn Ha Da rung rung ăn bánh ngô thơm ngon, kỳ quái nhìn thoáng qua Tổng Lương Trác.

Tổng Lương Trác ho nhẹ một tiếng nói: “Thích thì cứ giữ lại nuôi, cũng không phải là không nuôi nổi một con chó nhỏ.”

Tiền Tiểu Thất có chút không được tự nhiên, ngồi xoay xoay trên ghế không yên, hồi lâu mới tức giận nói: “Vậy có là gì, nó ăn cũng không nhiều lắm, ta sẽ gửi bạc lại cho người là được.”

Tổng Lương Trác từ chối cho ý kiến, vẫn ngồi ở mép bàn để tránh Ha Da, Ôn Nhược Thủy kỳ quái hỏi: “Trác ca ca, huynh mang một bao lòng gà là muốn làm thức ăn cho Ha Da ? Muội cứ nghĩ sẽ đem nó làm món ăn nha!”

Tổng Lương Trác cúi đầu chuyên tâm ăn cơm, Tiền Tiểu Thất vẫn ăn chay không ăn thịt như trước, Tổng Lương Trác gấp một miếng thịt gà qua, thấp giọng nói: “Đừng cho là ta keo kiệt, ta không thiếu tiền đâu.”

Nhược Thủy ngồi kế bên vừa ngẩng đầu lên, thấy Tổng Lương Trác gấp thịt cho Tiểu Thất, bực mình đưa bát tới trước mặt Tổng Lương Trác, Tổng Lương Trác bắt đầu dĩ cũng gấp một đĩa cho nàng, chỉ là cũng không nhìn Tiểu Thất nữa.

Qua bốn năm ngày sau, quả nhiên Ôn Minh Hiến đã tới, lại còn mang theo một bạch y nam tử, trông qua cơ thể cường tráng, hai mắt như đang phát sáng. Nam tử đó vừa nhìn thấy Ôn Nhược Thủy, hai mắt đã sáng nay càng thêm sáng, mơ hồ lại mang theo ý cười.

Trong mắt Tiểu Thất, nam nhân mặc đồ trắng chỉ có hai loại, một loại vốn cho mình là người đọc sách thanh cao, một loại là nguy quân tử giả thanh cao. Tổng Lương Trác chính là loại tự cho mình là người đọc sách thanh cao, còn người nam nhân mắt sáng này vừa liếc mắt qua, Tiểu Thất đã xếp vào loại người thứ hai.

Ôn Nhược Thủy tránh sau lưng Tiểu Thất, thấp giọng nói: “Tiểu Thất giúp ta tránh với, tên đó là một đại phơi dãn.”

Tiểu Thất nhìn thẳng vào nam nhân hai mắt như phát sáng kia, cau mày nói: “Tổng tri huyện đi huyện nha rồi, các người muốn tìm hấn thì sang đó.”

“Ngươi là tiểu thê tử của Lương Trác? Quả thật là nhỏ!” Bạch y nam tử cười, đánh giá trên dưới Tiểu Thất một phen, gật đầu nói: “Cũng được xem là thanh tú, chắc có chỗ hơn người, nếu không hòa thượng Lương Trác làm sao có thể phá sắc được?”

Tiểu Thất cau mày, nâng tay chỉ một gã gia nhân nói: “Đuổi ra ngoài, người nào cũng đuổi hết ra!”

Gã gia nhân nhìn hai vị hoa y nam tử, vẻ mặt nhăn nhó thấp giọng nói: “Hai vị này nói là bằng hữu của đại nhân.”

Ôn Nhược Thủy gật đầu, “Đuổi một người, chính là kẻ có mắt hồ ly kia.”

Gã gia nhân lại nhìn một cái, hiển nhiên không biết người nào là mắt hồ ly, khó xử im lặng đứng xoa xoa tay ở một bên.

Nhược Thủy ở phía sau Tiểu Thất thò đầu ra, lại gặp ngay ánh mắt của Ôn Minh Hiên. Ôn Minh Hiên cũng không nói gì nhiều, chỉ nghiêm mặt nhìn, Ôn Nhược Thủy nom nớp lo sợ bước ra, cúi đầu kêu nhẹ một tiếng, “Đại ca.”

Tiền Tiểu Thất gãi gãi tai, thấy điệu bộ Ôn Nhược Thủy cũng không phải là diễn trò, nhìn kỹ mới phát hiện hai người này có nét giống nhau. Tiền Tiểu Thất thấy không thú vị bĩu môi, thả Ha Da xuống để nó chạy phía trước còn mình cũng từng bước đi vào hậu viện.

Bạch y nam tử nhìn lưng của Tiền Tiểu Thất tấm tắc miệng, thấp giọng nói: “Tiểu tử Lương Trác đổi khẩu vị rồi sao? Trước kia không phải thích đoạn trang sao? Bất quá ta nói, hoạt bát một tý cũng tốt, có sức sống hơn.”

Ôn Nhược Thủy dè dặt đến bên Ôn Minh Hiên, ôm cánh tay hấn nói: “Đại ca, muội vừa tính về nhà thì đại ca đã đến đây rồi.”

Bạch y nam tử cười giễu một tiếng liền bị Ôn Nhược Thủy hung hăng lườm một cái xem thường.

Ôn Minh Hiên trầm giọng nói: “Gày?”

“Không có, ở đây ăn rất ngon miệng, Tiểu Thất và Trác ca ca rất tốt.” Ôn Nhược Thủy nửa dán lên người Ôn Minh Hiên, kéo hấn hướng vào phía tiểu viện, tới trước cửa tiểu viện thì trừng mắt liếc bạch y nam tử nói: “Đây là khuê phòng của ta, nam nhân không được đi vào!”

“Ha ha, bộ dáng của Minh Hiên huynh không lẽ không phải nam nhân sao!” Bạch y nam tử nhướn mi cười.

“Hừ, đây là ca ca ta, nam nhân xa lạ không được đi vào.” Ôn Nhược Thủy lời kéo Ôn Minh Hiên đi vào, chặn người ở trước cửa tiểu viện, phát tay đuổi bạch y nam tử như đuổi ruồi, đóng cánh cửa vào tiểu viện lại.

Bạch y nam tử sờ sờ cằm, cười đi theo gia nhân đến nơi khác.

Bạch y nam tử nhàm chán đi bộ trong sân, vừa vặn gặp Tổng Lương Trác trở về sớm. Bạch y nam tử cười, nhìn chằm chằm rồi chạy đến bên Tổng Lương Trác, kéo cánh tay tấm tắc nói: “Động tác của ngươi thật nhanh chóng, nói cười liền cười không sợ trở về lão gia tử bắt tội hay sao?”

Tổng Lương Trác đưa túi vải cho gã sai vặt, nhướn mày nói: “Lão gia tử chỉ quan tâm ta có thành thân hay không thôi, không quản ta lấy người nào.”

Bạch y nam tử chặn đường đi vào bếp của gã sai vặt, nhìn vật trong túi, phát tay nói: “Sao ngươi lại đem cái thứ ghê tởm này về nhà?”

Tổng Lương Trác lấy khăn ra lau tay, ngẩng đầu liếc nhìn sân sau một cái, “Cho con chó.”

Bạch y nam tử nháy mắt cười, “Nhìn không ra ngươi lại là một kẻ thương hương tiếc ngọc như thế.”

Tổng Lương Trác không nói nhiều, hướng hậu viện mà đi, bạch y nam tử mắt tinh tay nhanh liền cầm lấy cái túi nhỏ trong áo của hấn.

Tổng Lương Trác nhú mày, “Đưa đây.”

Bạch y nam tử mở ra thấy là một người đất làm bằng bùn, cười nói: “Ngươi cũng bắt đầu chơi những thứ này? Thật đúng là tính tình đã thay đổi!”

Tổng Lương Trác nhú mày tính đoạt lại, bạch y nam tử lại lấy ra người đất hình Ôn Nhược Thủy trong tay áo hấn, cười nói: “Cái này cho ta đi, tránh cho tẩu tử thấy lại không vui.”

Tổng Lương Trác lắc đầu, khoe miệng cong lên nói: “Ngươi nên nói rõ với Nhược Thủy, tránh cho nàng cứ đi theo ta.”

“Tự nhiên, tự nhiên.”

Tổng Lương Trác lấy lại đồ để vào trong lòng, dẫn hấn đi về hướng thư phòng.

“Không đi xem tẩu tử trước sao?” Bạch y nam tử nhướn mắt hồ ly cười hỏi.

Tổng Lương Trác nghiêng người liếc mắt một cái, biết tính khí của hấn là đang đùa giỡn, khẽ hừ một tiếng không để ý đến.

Bạch y nam tử cúi đầu nhìn kỹ người đất trong tay, ngón tay khẽ chạm qua, trong lòng vui vẻ nhét vào trong túi áo, lại lấy ra một phong thư đưa cho Tổng Lương Trác.

“Nhưng là, Lương Trác huynh, khi nào ngươi sẽ quay về Nhữ Châu? Xem qua ý của Tống bá là nếu đã thành thân thì nhanh chóng quay về.”

“Trị thủy hai năm, không thể lập tức trở về được, nhanh nhất cũng phải đợi một năm nữa.”

Bạch y nam tử lắc đầu, “Không phải vậy, Lương Trác huynh, nếu ngươi đi thì cũng sẽ có người được cử về làm tri huyện của Thông Hứa, lại có người tiếp tục trị thủy.”

“Dân chúng nơi này đáng được một cái công đạo.” Tống Lương Trác chậm rãi nói: “Chính mình nhìn thấy được sự thay đổi của Thông Hứa, thật sự rất vui.”

Bạch y nam tử giọng điệu trên tức, “Đúng vậy đúng vậy, vui mừng vì có thể thấy bản lãnh của ngươi như thế nào đây?”

Tống Lương Trác lắc đầu cười, “Không nói đến ta nữa, Hằng Chi ngươi có ý định gì?”

“Ta hà, ha hà, kế thừa gia nghiệp, làm rạng rỡ tổ tiên!”

Tống Lương Trác gật đầu, “Vẫn là như vậy.”

“Trước tiên phải nắm được một cô vợ.” Bạch y nam tử nhún vai.

Tống Lương Trác nhìn không được, cười nói: “Chỉ hướng này của Hằng Chi ngươi xem ra cũng gian nan, to lớn.”

Cơm tối hôm đó rất náo nhiệt, Tiền Tiểu Thất thừa dịp bọn họ uống rượu trò chuyện, trộm lấy cho Ha Da rất nhiều chân giò, Ha Da ăn nhiều đến nổi bụng căng tròn.

Tiểu Thất không biết bao nhiêu lần gấp thịt để dưới bàn cho đến khi Tống Lương Trác nắm tay giữ lại, để vào bát cho chính nàng, thấp giọng nói: “Nó no rồi, tới nàng ăn.”

Tiểu Thất lấy hai chân cọ cọ, Ha Da no quá đang nằm bất động dưới bàn, lại gấp thịt vào bát Tống Lương Trác.

“Ta không ăn thịt heo.”

Bạch y nam tử cười nói: “Lương Trác huynh cùng tẩu tử thật là ân ái, ha ha, Hằng Chi kính tẩu tử một chén.”

Lời này vừa nói ra khiến Ôn Nhược Thủy không vui, bữu môi nhìn phía Tiền Tiểu Thất, Tiền Tiểu Thất chớp mắt mấy cái, nhìn Tống Lương Trác, lại thấy hắn cười với mình, ngực bỗng đập một cái, trên mặt một màu đỏ. Tiền Tiểu Thất nâng tay che mặt, tự mắng mình không có tiền đồ, tại sao lại không chống được khi hắn cười với mình như vậy, hắn không phải Phan An tái thế, cũng không phải tuyệt thế mỹ nam, cũng không phải hoa đào của Tiền Tiểu Thất nàng.

“Tẩu tử?” Bạch y công tử cười, kêu lại lần nữa.

Tiền Tiểu Thất nhớ lại Tống Lương Trác mấy ngày trước đã nói muốn nàng đóng tròn vai của tri huyện phụ nhận, dầu môi rồi cũng giờ chén, hướng bạch y nam tử rồi cạn chén.

“Ha ha, tửu lượng của tẩu tử thật tốt.” Bạch y nam tử cũng uống cạn, gấp thức ăn rồi lại nói: “Tẩu tử thật là một nữ tử hào sảng, trách không được Lương Trác huynh đã thay đổi cách nhìn.”

Ôn Nhược Thủy càng thêm không vui, hướng Tống Lương Trác chuyển đề tài nói: “Trác ca ca, vậy người đất của muội đã đem về rồi?”

Tống Lương Trác gật đầu.

Hai mắt Ôn Nhược Thủy sáng lên, vội vàng nói: “Đâu nào? Cho muội xem qua một chút!”

Tống Lương Trác liếc nhìn Hằng Chi một cái, nâng nâng cầm hướng phía hắn.

Trong nháy mắt, gương mặt tươi cười lộ hai lúm đồng tiền của Ôn Nhược Thủy liền biến mất không thấy tăm hơi, nghiêm mặt nói: “Sao Trác ca ca có thể đưa cho hắn? Mặc kệ, Trác ca ca đến cho muội!”

Ôn Minh Hiền khẽ ho một tiếng, Ôn Nhược Thủy liếc mắt qua một cái, dầu môi rồi cuối đầu xuống.

Tống Lương Trác vẫn không nói nhiều, mắt có ý cười nhìn Lưu Hằng Chi. Lưu Hằng Chi cười nói: “Nhược Thủy đừng giận, ta cảm không tốt sao? Ta sẽ hảo hảo coi trọng, xem như đó là lễ vật của Nhược Thủy tặng ta.”

“Ngươi vô si!” Ôn Nhược Thủy vội ngẩng đầu, trong mắt đã có hơi nước.

Lưu Hằng Chi sờ sờ cằm, thanh âm trầm ấm nói: “Ngày mai ta cùng Nhượng Thủy đi làm lại một người khác, còn cái kia, ta đã làm mất, ừ đã làm mất.”

“Người gạt người!”

“Người gạt người!”

Tiểu Thất cùng Ôn Nhượng Thủy đồng thời lên tiếng, hai người liếc nhau, Tiểu Thất nâng nâng cằm ra hiệu cho Ôn Nhượng Thủy nói trước. Ôn Nhượng Thủy hăm hừ nói: “Tự tiện cầm đồ vật của người khác, còn làm như mình hợp tình hợp lý, người chính là vô sỉ!”

Tiểu Thất gật đầu, “Tổng tri huyện vừa cầm cái đó về, người lại đi ra sân, thế nào lại thành đánh mất? Đoạt đồ của người khác, thế mới là không đúng!”

Hiển nhiên Lưu Hằng Chi đối với cách xưng hô của Tiểu Thất lại càng thấy hứng thú, nhưng mà nhìn người không có phản ứng Tống Lương Trác, cười nói: “Quả thật cướp đồ của người khác là không đúng.”

Tiểu Thất gật đầu, chờ Lưu Hằng Chi lấy người đất ra, nhưng lại đợi không được nửa câu sau của hắn.

Ôn Nhượng Thủy muốn tiếp tục mắng hắn vô sỉ nhưng lại ngại Ôn Minh Hiền ngồi bên cạnh, tức đến mũi thở phì phò.

Lưu Hằng Chi nghiêng người qua, thấp giọng nói: “Nhượng Thủy đừng lo lắng, ngày khác ta sẽ đưa cho nàng một người đất khác tốt hơn.”

“Ta mới không cần của người!” Ôn Nhượng Thủy hung hăng đập bàn, đập Lưu Hằng Chi một cước, khóc chạy ra ngoài.

Lưu Hằng Chi chịu đau nhếch miệng, Ôn Minh Hiền cau mày nói: “Hằng Chi người nên có chừng mực.”

Tiền Tiểu Thất quay sang trừng Ôn Minh Hiền một cái, “Chính mũi mũi của người bị người khác khi dễ mà cũng không tức giận sao.”

Vừa nói xong liền cúi xuống ôm lấy Ha Da, không cần thận đụng đến cái cằm dính đầy mỡ của Ha Da, Tiểu Thất cau mày đem tay dính mỡ lau hai cái lên cánh tay áo Tống Lương Trác, tức giận nói “Hừ, người cũng cùng loại!”

Tiểu Thất ôm Ha Da bước nhanh ra khỏi phòng, để lại ba nam nhân ngây ngốc nhìn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Tiền viện của Tống phủ vốn không lớn, nay lại có thêm hai đại nam nhân đến ở nên có chút chật chội.

Buổi tối trước khi ngủ, Tiểu Thất còn có chút tức giận bất bình, nàng đã gặp những kẻ khi dễ nữ nhân, tỷ như, Tống Lương Trác hai lần đánh nàng, lần nọ búng vào trán của nàng cũng có thể xem là khi dễ a. Nhưng chưa từng thấy kẻ nào khi dễ nữ nhân đến thế, đã ngông nghênh cầm đồ của người khác mà còn nói chuyện lý lẽ giống như cây ngay không sợ chết đứng.

Có câu nói như thế này, quan kỳ hữu tri kỳ nhân(*), Tống Lương Trác có thể có bằng hữu không nói lý lẽ như vậy, thật đúng với câu “Vật dĩ loại tự, nhân dĩ quân phân”(**)!

(*)quan kỳ hữu tri kỳ nhân: xem bằng hữu để hiểu một người

(**) Vật dĩ loại tự, nhân dĩ quân phân: vật hợp theo loài

Bởi vì mỗi ngày Ha Da không ngủ yên trong chiếu khăn của nó, mà chui loạn hết tất cả các góc giường, nên Tiểu Thất đã chuyển nó xuống ngủ trên bàn đập trước giường. Tiểu Thất buông tay giữ giữ những nơi mà Ha Da đã làm bẩn, nhưng vẫn không buồn ngủ, ngồi nhìn ra gian ngoài.

Tống Lương Trác cũng chưa ngủ, đang đốt đèn đọc sách ở gian ngoài. Nghe tiếng Tiểu Thất xoay người qua lại trong phòng, khước miệng câu lên nói: “Tiểu Thất còn chưa ngủ?”

“Ngủ không được!” Tiền Tiểu Thất dứt khoát ngồi dậy, buồn bực nói: “Ăn rồi ngủ, cũng không có gì để chơi đùa, một ngày có bao nhiêu canh giờ? Ngủ thôi cũng đã mất sáu canh giờ.”

“Vậy ra đây xem sách đi.”

Tiền Tiểu Thất suy nghĩ một lát, rồi mang hài đi ra gian ngoài.

Vốn là đêm đầu hạ, nhưng tối nay lại đặc biệt nóng, Tiểu Thất một thân tơ lụa thuần trắng, tóc đen buông dài đi ra, ngồi vào phía bên kia bàn, tùy tiện

cầm vài quyển sách trên đó.

Lựa vốn mềm nhũn, Tiểu Thất nâng tay chống má, lại vòng tay lại khiến cho cánh tay áo trượt xuống dưới, lộ ra hơn nửa cánh tay trắng, dưới ánh nến mờ ảo lại như phát sáng rực rỡ. Tống Lương Trác vô tình liếc sang, thấy bộ dáng mặt ủ mày chau của nàng, ôn nhu nói: “Sao lại buồn bực rồi?”

“Đúng là rất buồn bực! Phủ của người rất buồn, người cũng rất chán!” Tiểu Thất chu miệng.

Tống Lương Trác lần đầu tiên thấy bộ dáng làm nũng của nữ tử, xấu hổ ho nhẹ một tiếng nói: “Cũng mới an ổn mấy ngày thôi.”

“Tống tri huyện?”

“Hả?”

Tiểu Thất dứt khoát nâng cằm, tròng mắt to thờ dãi nói: “Khi nào thì người mới tu sửa đề điều?”

“Tiểu Thất quan tâm chuyện trị thủy?”

“Ta quan tâm khi nào ta mới có thể về nhà.”

“À, sẽ sớm thôi.”

“Sao?” Tiểu Thất chớp mắt, “Cái gì là ‘sẽ sớm’ đây?”

Tống Lương Trác buông mắt xuống, nét mặt tựa hồ có chút không vui, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt đã khôi phục lại vẻ ôn hòa bình thường. Tiền Tiểu Thất hít mắt đánh giá Tống Lương Trác, hừ nói: “Tống tri huyện, có phải người đang nghĩ cách phá hoại chủ ý của ta không?”

“Ta cũng không muốn phá hoại chuyện này.” Tống Lương Trác suy nghĩ rồi nói: “Ngày mai ta sẽ mang nàng ra khỏi thành đi dạo một vòng, thế nào?”

“Thật sao!” Thần sắc ủ rũ của Tiền Tiểu Thất biến mất ngay lập tức, hai mắt sáng lấp lánh nhìn chăm chăm Tống Lương Trác, rất giống khi Ha Da nhìn miếng thịt.

Tống Lương Trác khoe miệng chậm rãi câu lên, lộ ra hàm răng trắng bóng hiếm thấy nói: “Dĩ nhiên là thật.”

“À!” Tiểu Thất đứng bật dậy, cười cười rồi chạy đến lấy cái quạt trên tháp thượng, ân cần chạy đến sau lưng Tống Lương Trác quạt hai cái, động tác mạnh mẽ bỗng dừng lại, kỳ quái hỏi: “Tống tri huyện thật sự muốn mang ta ra ngoài chơi? Không phải là đi nhìn người trị thủy chứ?”

Tống Lương Trác như bị nhìn thấu tâm tư liền xấu hổ, che miệng ho nhẹ một tiếng, nói: “Mang nàng đi xem một nơi rất đặc sắc.”

“Cái gì đặc sắc?”

“Tôi rồi sẽ biết.”

Tiền Tiểu Thất mừng khắp khỏi, nghĩ đến có thể là danh thắng của Thông Hứa huyện, đem toàn bộ mọi việc suy nghĩ một lần, sau đó mới phát hiện, nơi mình đi qua đều là ở trong Huyện Thành, nhưng có được ra ngoại thành mấy lần đâu, nên cũng chưa từng thấy qua cảnh sắc ở đó như thế nào

Trong lòng Tiền Tiểu Thất tràn đầy chờ mong, cười hai tiếng rồi tăng thêm lực tay, khiến cho ngon nết nhỏ trong phòng lung lay tắt, trong phòng nháy mắt lâm vào bóng tối.

Tiền Tiểu Thất xấu hổ lại có chút sợ hãi, nhích lại gần Tống Lương Trác, cười khan hai tiếng rồi nói: “Cửa sổ đóng không chắc đây?”

Khoe miệng Tống Lương Trác co giật, lục lọi tìm đá lửa trên bàn.

Tiểu Thất sợ bóng tối, nếu không phải e ngại không thân thiết với Tống Lương Trác, phỏng chừng đã sớm nhào vào lòng hắn rồi. Vị trí của nàng lúc này rất gần với Tống Lương Trác, lúc Tống Lương Trác di chuyển mơ hồ ngửi thấy mùi cơ thể của nàng.

Khoe miệng Tống Lương Trác khẽ nhếch, lần mò để thấp nển lại. Tiền Tiểu Thất lúc này mới thờ phào nhẹ nhõm, thối lui từng bước, an phận ngồi lại vào vị trí cũ, tựa vào bàn cười nói: “Ngoài cửa sổ có gió to rồi, ta không cần phải quạt cho người nữa.”

Tống Lương Trác gật đầu, cúi đầu tiếp tục xem quyển sách trước mặt. Tiền Tiểu Thất cũng tùy tiện lật lật một quyển sách, phát hiện đều là sách sử, không hứng thú buông xuống, ghé vào trên bàn ngắm người đang chăm chú xem sách Tống Lương Trác.

Đáng ghen tỵ, người này thật sự là đáng ghen tỵ mà! Tiểu Thất âm thầm cân nhắc, chính là có điểm không vui vẻ, tất cả các nam nhân đều đẹp như thế thì làm sao vui vẻ đây?

Tiền Tiểu Thất liếc mắt về một bên, nhìn chăm chăm vào lư hương đang tỏa ra khói nhẹ ngáp một cái.

Mắt cá chân có chút hơi ngứa, Tiền Tiểu Thất cau mày thu hai chân lên ghế, ôm đầu gối gãi gãi, bữu môi nói: “Tống tri huyện, trong phòng có muỗi đấy.”

Tổng Lương Trác ngẩng đầu nhìn qua, thấy Tiểu Thất ôm chân, mái tóc đen buông xuống ôm lấy đôi vai nhỏ nhắn, bộ dáng xinh xắn, khẽ cau mày. Nàng thật đúng là, không xem hán là nam nhân mà!

Tổng Lương Trác thở dài, lấy túi hương từ trên thắt lưng xuống đưa tới. Tiểu Thất cảm lên ngửi ngửi, cúi đầu đeo vào cổ chân mình.

“Muối thực độc, đã sưng lên rồi.” Tiểu Thất xoa mắt cá chân, lẩm bầm

“Tổng tri huyện, muối có cần ngửi không?”

Tổng Lương Trác buông sách, “Có muối thì sẽ có người bị cắn.”

“Nói là nói như vậy, nhưng ta nhớ có nghe nương nói qua, người không bị muối cắn.”

“Muối cũng có yêu thích của riêng nó đi.”

Tiểu Thất suy nghĩ rồi bật cười, nói: “Đúng nha, muối cũng là động vật sống, vốn là vật sống thì sẽ có yêu thích của riêng nó.” Trong nháy mắt bộ dáng Tiểu Thất lại chuyển sang đau khổ, cau mày nói: “Nhưng tại sao lại cắn ta chứ? Có phải máu của ta đặc biệt thơm hay không?”

Nhưng chỉ chớp mắt một cái lại thành vẻ mặt tươi cười, “Nói không chừng là vậy, muối không cần ngửi là ngại ngửi thôi, chính là vậy, máu thôi!”

Tiểu Thất ngẩng đầu khanh khách cười gian hai tiếng, cúi cầm xuống đất nói thầm

Tổng Lương Trác lắc đầu, lại cảm thấy không thể nào xem sách được nữa.

Tiền Tiểu Thất thì thầm một mình hồi lâu, thanh âm dần dần nhỏ lại. Tổng Lương Trác ngẩng đầu, thấy Tiền Tiểu Thất đã thu tròn người trên ghế, thân hình nghiêng qua nghiêng lại như muốn ngã xuống đất.

Tổng Lương Trác buông sách, đi qua đứng ở bên Tiểu Thất đang nghiêng qua nghiêng lại. Tiểu Thất như tìm được chỗ tựa vào, nghiêng qua một lúc lâu cũng không vô ý thức trở về như lúc trước, dựa vào bụng Tổng Lương Trác, miệng hơi hé, nâng tay vỗ vỗ Tổng Lương Trác, thì thầm nói ‘Ha Da’, gương mặt cọ cọ một cái rồi mới thiếp đi.

Tổng Lương Trác hừ nhẹ, “Đúng là to gan, đem ta trở thành Ha Da ?”

Giận thì giận, Tổng Lương Trác vẫn khom lưng ôm lấy thân thể đã vo tròn của Tiểu Thất, nhanh chân bước vào phòng trong.

Tiền Tiểu Thất mơ mơ màng màng mở mắt, nhìn Tổng Lương Trác đang đắp chăn cho mình, chu miệng nói: “Tổng tri huyện, giường này là của ta.”

Khóe miệng của Tổng Lương Trác lại co giật.

“Tổng tri huyện, ăn điểm tâm... A, bánh quây.”

Mi mắt Tổng Lương Trác lại giật giật.

“Uhm, ngủ ngon.”

Tổng Lương Trác vô lực buông vai xuống.

Nhìn thấy Tiền Tiểu Thất trở mình, tay chân mở ra hai bên, Tổng Lương Trác lắc đầu hạ màn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Tiền Tiểu Thất dậy thật sớm, lại còn cố ý lấy một cái mũ có vành rộng trong rương ra để thử. Tổng Lương Trác bị thanh âm ồn ào của nàng làm tỉnh, nhìn ra ngoài cửa sổ thấy sắc trời chỉ mới có trắng bạc, có chút bất đắc dĩ.

Tiểu Thất đi ra thăm dò, thấy Tổng Lương Trác đã dậy, vội vả đội cái nón lụa trắng cho hán xem, lại xoay một vòng cười hỏi: “Thế nào? Như vậy sẽ không cần che ô rồi, tay có thể cầm đồ vật.”

“Tốt.” Tổng Lương Trác xoa xoa thái dương, “Nàng còn muốn cầm vật gì nữa?”

“Nếu có quả đại thì chúng ta có thể đem về nha!”

“Bây giờ là mùa nào mà có quả đại?”

Tiểu Thất chớp chớp mắt nói “Vây thôi.” Trong nháy mắt lại cười hai tiếng rồi nói: “Như vậy làm mĩ hoa mang được rồi, đẹp mắt là được.”

Tổng Lương Trác lại nằm xuống, ôn nhu nói: “Khỏi hành sớm như vậy, cẩn thận tới nơi rồi lại mệt.”

“Đi ra ngoài chơi thì làm thế nào một?”

Tiểu Thất trốn sau màn thay đổi sang một thân sa y mát mẻ, ngoại tăng là lớp sa mỏng màu tím nhạt, bên trong là quần thụng bằng cảm trắng, nếu mặc váy ngại sự tình, có thể trực tiếp kéo lên. Tiểu Thất hài lòng xoay một vòng, lại chạy ra ngoại gian nói: “Tổng tri huyện sao lại ngủ nữa rồi? Mau dậy đi!”

“Bọn họ còn chưa có đi? Hơn nữa, phải ăn điểm tâm rồi mới đi.”

Tiểu Thất chạy đến cửa nhìn một chút, cười lấy lòng nói: “Nếu không chúng ta đi trước? Người để bọn họ đi sau cũng được. Không thì đem ta đến đó, rồi quay trở về đón bọn họ?”

Tổng Lương Trác cau mày nhìn về mặt hưng phấn của Tiểu Thất, “Gấp thế sao?”

Tiểu Thất đá đá nền nhà, “Ta buồn chán rất lâu rồi.”

Tổng Lương Trác nhớ tới hai năm nay, thân ảnh nàng ngày nào cũng đến sớm canh giữ trước công nha môn, đáy lòng có chút ảm áp, cười nhạt nói: “Vây cũng tốt, thuận đường ăn điểm tâm bên ngoài đi.”

Tiểu Thất liền gọi Lục Liễu vào tết tóc cho mình, một bên lau mặt vẫn không quên nói: “Ta muốn ăn bánh quẩy của Tiền phủ ở phố Đông.”

“Nàng là về nhà mẹ vợ hay là ra ngoài chơi?”

Tiền Tiểu Thất liếc mắt một cái, nhưng lại không nhìn ra vẻ mặt của Tổng Lương Trác, nuốt nước miếng rồi nói: “Không ăn thì thôi, chờ ta về nhà sẽ tâm bô lại.”

Tổng Lương Trác xoa xoa thái dương, đi rửa mặt.

Tóc Tiểu Thất được chải sơ, hơi bung lên phía trên, được thả lỏng phía sau đầu rồi oằn lên thành một búi tóc, còn lại thì rơi trên vai, nhìn có chút nghịch ngợm nhưng lại rất thích hợp với tính tình của nàng, cũng phù hợp với việc ra ngoài ngắm cảnh.

Tổng Lương Trác chậm rãi lau mặt, thấy nàng đang nhìn chăm chăm mình, đáy lòng cười khế, ung dung gọi gã sai vặt chuẩn bị đầu lạp(*) rồi mới nhắc chân ra ngoài. Tiểu Thất chạy đuổi theo, nhìn thấy trong tay hắn là đầu lạp, liền sờ sờ nói: “Có thể cho ta mang cái này không?”

(*) đầu lạp: chiếc nón rộng vành có một lớp vải che mặt mà nhân vật đi lại trên giang hồ thường dùng để che giấu thân phận hay nguy trang.

“Người không phải có mũ?”

“Hai cái này không giống nhau mà!”

Tiểu Thất thấy Tổng Lương Trác không đáp, tay cứ nắm chặt, vừa nắm vừa kéo, thẳng đến khi Tổng Lương Trác buông lỏng tay mới cười cảm lấy nhìn một chút, mang thử trên đầu, thầm thì: “Không biết người nào đã mang qua, nhìn thật quen.”

Còn có thể là ai? Là ai trời mưa cũng muốn chạy đến nha môn đưa đầu lạp đây? Không có một chút đáng vẻ rụt rè của nữ hài tử.

Tiểu Thất tay sờ sờ đầu lạp, chu chu miệng nói: “Tổng tri huyện, người đối với chính mình cũng thật hào phóng, đầu lạp này là dùng trúc Tương Phi a, bên ngoài lại bọc da, ta nói, sao lại tinh mắt thế!”

Tiểu Thất quơ quơ, sợ hãi kêu một tiếng nói: “A, lại còn, lại còn tẩm hương liệu định thần? Ai nha a, Tổng tri huyện cũng thật xa xỉ, không cấp thịt cho Ha Da ăn nhưng bản thân lại mang đồ tốt như vậy. Chắc chắc, tham quan a tham quan!”

Tổng Lương Trác thấy Tiểu Thất càng nói càng thái quá, tay liền đem đầu lạp trở về, giẫm chân lên ghế dài bước vào xe ngựa.

“Ai, Tổng tri huyện!” Tiểu Thất cũng đi theo vào trong xe, vừa mới ngồi xuống bụng liền kêu lên ừng ực.

“A, sấm kêu rồi.” Tiểu Thất ôm bụng lùi về phía sau, liếc mắt nhìn Tổng Lương Trác nói: “Tổng tri huyện, chúng ta ăn cái gì?”

Tổng Lương Trác nhắm mắt, hồi lâu mới nói: “Ăn cái gì có thể ăn.”

Tiểu Thất bĩu môi, ai chả biết là ăn cái gì có thể ăn nha, nếu không thể ăn nàng mới không hỏi nha! Tiểu Thất liếc nhìn Tổng Lương Trác đang nhắm mắt dưỡng thần, xoa bụng rồi cũng ngáp dài một cái.

Xe ngựa lắc lắc đi ra ngoài một đoạn, Tống Lương Trác không nghe thấy tiếng càn nhàn của Tiểu Thất, kỳ quái mở mắt, thấy Tiểu Thất đang ngồi ở trong xe, dựa vào nhuyển điểm bên sườn xe mà ngủ.

Thật đúng là, vừa mới nói xong! Cứ vậy mà ngủ được!

Tống Lương Trác bắt đầu đi lắc đầu, vén rèm thấp giọng dặn dò xa phu vòng đường sang Tiền phủ ở đầu phố Đông.

Tiền Tiểu Thất bị tiếng vang trong bụng mình làm tỉnh giấc, mở mắt ra thấy ánh mắt quỷ dị của Tống Lương Trác đang nhìn mình, Tiểu Thất lau lau khóe miệng, mơ mơ màng màng hỏi: “Làm sao vậy?”

Thái dương Tống Lương Trác giật giật, “Bụng, kêu vang như thế?”

“Tôi qua ta ăn không no.”

“Sao lúc nào nàng cũng ăn không no?”

“Đúng vậy!” Tiểu Thất chớp mắt, “Tổng tri huyện người nói, ta thế nào luôn ăn không đủ no?”

Sặc, ta biết còn cần hỏi nàng?

Tống Lương Trác thờ dài, đưa tay lấy ra bánh quẩy có rắc vừng đưa qua, Tiểu Thất cảm lên người người, mị mắt cười nói: “Nhà của ta trên đường này.”

Tiểu Thất hân hoan cắn một cái, nhìn Tống Lương Trác lấy ra một cái, “Cho người nè.”

Tống Lương Trác lắc đầu, “Ta ăn xong rồi.”

Tiểu Thất nhìn hai bên mép sạch sẽ của Tống Lương Trác, “Người ăn cái gì?”

“Bánh bao.”

“Sao người lại thích ăn bánh bao?” Tiểu Thất chán ghét nhú mày.

Tống Lương Trác thấy vẻ mặt khó chịu của nàng, ngực đột nhiên cảm thấy có chút thỏa mãn, mỉm cười nói: “Bánh bao có cái gì không tốt?”

“Ta không thích ăn nhân bánh bao, ai biết bọn họ cho cái gì bên trong a. Nôn, không sạch sẽ.”

Tống Lương Trác vỗ trán, thờ dài, trách không được nàng hai năm như một ngày nào cũng đem bánh quẩy sữa đậu nành, ăn đến nỗi Lục sư gia cũng nhú mày.

Xe ngựa chậm rãi dừng lại, Tiểu Thất vội vàng ăn nửa cái bánh còn lại, rút ra khăn lụa lau tay, nói năng không rõ ràng hỏi: “Tôi rồi? Nơi nào đặc sắc thế?”

Tống Lương Trác tóm lấy Tiểu Thất đang chuẩn bị chui ra ngoài, đưa sữa đậu nành qua. Trong miệng Tiểu Thất dường như vẫn còn gì đó, hé miệng giao hồi lâu vẫn không có gì dâng ra được, còn bị nghẹn đến khô nôn một trận.

Tống Lương Trác cau mày, vén cửa sổ xe lên, “Ồi ra!”

Tiểu Thất lắc đầu, lại giao một trận, nâng bình lên uống liền hai ngụm, xoa người, hướng Tống Lương Trác hé miệng để nhìn vào cổ họng mình, hí mắt nói: “Nghẹn không?”

Tống Lương Trác cảm thấy thái dương của mình như muốn nhảy dựng lên, nâng tay xoa xoa thái dương định thần lại, ngẩng đầu lên thì Tiểu Thất đã đi ra ngoài rồi.

“Aaaa~~~~~” một tiếng kêu to.

“Tổng tri huyện!” Một tiếng kêu oán giận.

“Này, này, này, đây là nơi nào a!” Tiếng chất vấn vang lên.

Tống Lương Trác bước xuống xe ngựa chậm như rùa, nhìn một mảnh hoang vu trước mắt, hít một hơi thật sâu, lại chậm rãi thở ra. Khóe miệng co rút nói: “Hoàng Hà thiên bãi(*), thế nào? Có phải rất rộng rãi hay không?”

(*)thiên bãi: bãi cát

Tiểu Thất nhìn bờ cát trước mặt rộng tới mấy trượng, vẻ mặt đau khổ nói: “Muốn đến chơi cát sao?”

Tổng tri huyện gật đầu.

“Ta không thích nơi này.” Tiền Tiểu Thất dẫu môi, “Cái gì cũng không có.”

Tổng Lương Trác đội đầu lạp, cỡi giày vải ném sang một bên, bước tới vài bước rồi nói: “Tiểu Thất đi thử xem, lạnh lạnh, cũng vừa phải.”

Tiểu Thất bĩu môi, nhìn giữa bãi cát chỉ có một vùng nước sông màu vàng nhợt nhạt, cau mày nói: “Sông này không phải rất rộng sao?”

“Năm nay đã lâu rồi không có mưa, phải không?”

Tiểu Thất phồng phồng má, nhón chân bước tới, thấy mặt nước trong màu vàng giữa sông lại có chút đen, cau mày hỏi: “Đó là cái gì?”

Tổng Lương Trác nhìn theo hướng Tiểu Thất chỉ, khẽ ‘A’ một tiếng, tiến đến gần giương giọng nói: “Tiểu Thất mau tới đây, Hoàng Hà chảy ngư(*).”

(*)Hoàng hà chảy ngư: ý nói sông Hoàng Hà cá đang bơi về

Tiểu Thất cuống quýt đạp giày ra, cỡi vớ ra, kéo cao quần lụa chạy tới.

Trong nước sông trong suốt lại hiện lên một mảnh đen đen của thân cá, Tiểu Thất chạy vào trong nước nhưng lại không dám đến gần hơn, cầm vớ lên chạy về, đá đá chân nói: “Tổng tri huyện bắt nhanh đi, nhanh lên một chút! Lát nữa sẽ chạy mất a!”

Tổng Lương Trác quay đầu lại hướng xa phu khoát tay, cao giọng nói: “Hoàng Hà chảy ngư, Vương thúc cũng tới bắt đi!”

Tiểu Thất túm tay hần, tức giận: “Người khác bắt hết thì chúng ta sẽ không có rồi.”

Khỏe miệng Tổng Lương Trác giật giật, “Nhưng chỉ trong một nén nhang nữa, chắc chắn sẽ có rất nhiều người đến bãi cát này, người nào bắt mà chẳng thể?”

Tiểu Thất chớp mắt, Tổng Lương Trác lại nói tiếp: “Đầu tháng sáu hàng năm, Hoàng Hà nước lên đều chảy ngư(*), lần này sớm hơn bình thường mấy ngày, không biết có phải là điềm lành hay không.”

(*)chảy ngư: cá về

Vương thúc bên kia đã cột ngựa ôn thỏa rồi mang đầu lạp đi đến, Tiểu Thất thấy thế bèn nhanh chóng đẩy Tổng Lương Trác, “Người nhanh lên chút, lát nữa mọi người kéo đến thì làm sao chúng ta bắt?”

Tổng Lương Trác lắc đầu, nhắc chân bước xuống sông. Có rất nhiều cá nhỏ, tuy lộ ra sống lưng, nhưng nếu muốn bắt cũng không phải đơn giản. Tổng Lương Trác cũng bắt trượt hết mấy lần, đều do lớp vảy trơn trượt của con cá mà không giữ được.

Vương thúc thế nhưng lại nhanh nhẹn hơn hần, đã bắt được hai con, Tiểu Thất nôn nóng dậm chân, tức giận: “Người nhanh lên một chút, người xem người ta kia, đã bắt được hai con rồi đấy!”

Vương thúc nghe vậy cười nói: “Phu nhân thích thì cứ lấy đi, đại nhân chắc là chưa từng đi xuống sông nước thế này. Cá này mặc dù nhiều, nhưng ở trong nước vẫn rất nhanh nhẹn.”

“Ta không nên lấy của thúc.” Tiền Tiểu Thất thấy phía xa xa đã có người xuống nước, vội vã khoa tay múa chân nói: “Tổng tri huyện, người nên ra ngoài bắt a, người xem xem Vương thúc làm thế nào bắt cá!”

Tổng Lương Trác thấy Tiểu Thất khom lưng, khoa tay múa chân trên bờ, cười nhẹ hai tiếng nói: “Nàng tìm đồ bỏ cá đi, không lát bắt lên bờ thì cá lại chuồn mất vào trong nước.”

“Ừ!” Tiểu Thất xoay qua xoay lại tìm, động tác này khiến cho Tổng Lương Trác nhớ lại hình ảnh Ha Da nằm xoay vòng, không nhịn được bật cười hai tiếng.

Vương thúc thấy bộ dáng của Tiểu Thất cũng bật cười theo, giương giọng nói: “Dưới đèm trong xe có sẵn vải thô, phu nhân có thể lấy cái đó đến đây dùng.”

Tiểu Thất cuống quýt chạy về, lê hai leo lên xe ngựa.

Tổng Lương Trác lo lắng nhìn chằm chằm thân ảnh của Tiểu Thất, đợi nàng vào hần trong xe mới cười nhẹ một tiếng, khom lưng tiếp tục bắt cá.

Tổng Lương Trác quả nhiên không phụ sự kỳ vọng của Tiểu Thất, khi nàng cầm một khối vải bố chạy trở ra thì đã bắt được một con cá chép nhỏ. Tiểu Thất cũng không ngại dơ, đem bốn góc của vải bố cột lại gọn ghẽ, bóc con cá nhỏ đã mất đuôi để vào, hai mắt như phát sáng nhìn Tổng Lương Trác.

Tổng Lương Trác ho nhẹ một tiếng nói: “Bỏ vào giúp Vương thúc đi.”

Tiểu Thất có chút không vui, nhìn Vương thúc bên kia đã có năm, sáu con cá lớn, chu miệng không thèm nhúc nhích. Tổng Lương Trác buồn cười, tiến lại gần hất hất cằm nói: “Lát nữa người khác tới nhất định sẽ bắt hết, nếu người nhặt thì Vương thúc có thể cho người một con.”

Hiển nhiên là Tiểu Thất còn có chút không vui, nhưng nàng cũng không muốn bị người khác lấy mất. Mặc kệ vậy, không phải của mình sẽ không cầm, nhưng lại thấy có người đang tiến đến gần, lại nghĩ Vương thúc với mình cũng gần hơn, không tình nguyện chu miệng nói: “Vương thúc, ta giúp thúc bỏ vào trước, ta không thích lấy nhảm của thúc, ta sẽ nhớ kỹ cá của ta thế nào.”

Vương thúc quay sang cười sang sảng nói: “Vay tạ ơn phu nhân trước.”

Tiểu Thất không được tự nhiên bĩu môi, nhìn kỹ cá của mình rồi mới buông vãi để thêm cá vào.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Khi Tổng Lương Trác bắt thành công con cá thứ ba, phía trước đã đầy người. Cá bên này cũng ít đi rất nhiều, ngay từ đầu rất dễ thấy một luồng cá màu đen nhưng giờ thì khó lắm mới thấy được một con. Đường như Tiên Tiểu Thất thấy một con cá nhỏ, liền kéo cao quần thụng rồi bước xuống nước.

Tổng Lương Trác thấy Tiểu Thất để lộ ra bắp chân, không đồng ý nhủ mảy. Nhưng thấy nông gia nam tử cũng cố ý tránh đoạn sông này, lại thêm bộ dạng vui mừng của Tiểu Thất, nhẫn nại không nói thêm gì. Vương thúc đi lên, đem đầu lạp cho Tiểu Thất để nàng bắt cá.

Tiểu Thất lắc mông xem xét hồi lâu, đợi hồi lâu thấy được bóng lưng của cá, mần môi chậm rãi đi qua, tiểu tâm dục dục(*) đem đầu lạp để xuống dưới.

(*) tiểu tâm dục dục: thật cẩn thận, nhẹ nhàng

Tổng Lương Trác che miệng cười, nhìn động tác của nàng, chờ đến khi nàng vui mừng giơ đầu lạp lên, nước sông chảy xuống, quả nhiên, không có gì cả.

Nụ cười trên mặt Tiểu Thất biến thành nghi hoặc, đảo mắt thấy Tổng Lương Trác đang nhìn nàng cười thỏa mãn, hung hăng trừng một cái, lại nảy sinh ý xấu, đem đầu lạp tát nước về phía hấn.

Tổng Lương Trác cũng không giận, nâng tay lau đi nước bùn trên mặt, cười nói: “Nơi này bắt cá phải nhanh, cá vốn rất nhanh nhạy, nàng lại chậm như rùa, có bao nhiêu cá cũng đều bơi đi mất cả rồi.”

Tiểu Thất hừ nhẹ, thăm thi: “Làm như người hiểu lắm, không phải người cũng bắt hụt mấy con như vậy sao?”

Tổng Lương Trác đi qua, cầm lấy đầu lạp trên tay nàng khom lưng rất nhanh mức phía bên cạnh một cái. Cá nhảy mạnh hai cái rồi quẩy một cái nữa vào trong nước.

Tiểu Thất vẻ mặt xấu hổ nói: “Tổng tri huyện cũng nói sai rồi, không thể quá chậm cũng không thể quá nhanh, hắc hắc, cái này gọi là tốt quá hóa dở.”

“Tiểu Thất nói cũng đúng, chỉ là không biết thế nào mới là vừa đúng?”

Tiểu Thất nghiêng đầu nói: “Vừa đúng a, bắt được cá thì xem như là đúng, đừng quản quá trình thế nào, bắt được cá mới là trọng điểm.”

Tiểu Thất lại khom lưng thử một lần nữa, lần này cá không lớn, nhảy khỏi nước cũng rất nhanh, Tiểu Thất vội vàng dùng đầu lạp ném lên bờ, Tiểu Thất đắc chí chỉ vào cá đang quẩy đạp trên bờ nói: “Thế nào? Vừa đúng đi!”

Tổng Lương Trác giật giật khóe miệng, thấy Ôn Minh Hiền dẫn Lưu Hằng Chi cùng Ôn Nhục Thủy đi đến, nhanh chóng kéo Tiểu Thất ra khỏi nước, khom lưng buông ống quần của nàng xuống, thuận tay lại kéo quần lụa mỏng giắt trên lưng của nàng xuống.

Động tác của Tổng Lương Trác diễn ra liên tục, đợi đến khi quần lụa mỏng của nàng quét qua mới tựa hồ thấy như vậy có chút không ổn.

Tiểu Thất thấy hấn khom lưng kéo ống quần của mình xuống đã ngậy người, thấy Tổng Lương Trác đứng thẳng dậy nhìn qua, vội nâng tay phẩy phẩy gió, ha ha hai tiếng nói: “Nơi này, ách, thực mát mẻ.”

Tổng Lương Trác liếc thấy vành tai nàng hồng lên, cũng không chọc phá, dịu dàng nói: “Minh Hiền huynh bọn họ tới, mang hài vào.”

“Ừ!” Tiểu Thất vừa bước đi hai ba bước, cầm lấy hài rồi lại chạy về, ngập ngừng nói: “Chân bẩn thì mang thế nào?”

Tổng Lương Trác thở dài trong lòng, nhìn hướng Ôn Minh Hiền ước lượng rồi kéo Tiên Tiểu Thất đến bờ sông, ngồi xổm xuống, đưa chân nàng đến một chỗ nước trong rửa sạch, rồi dùng vạt áo lau khô, mang hài vào cho nàng. Đợi nàng đứng vững thì kéo chân bên kia rửa sạch.

Tiên Tiểu Thất cảm thấy ngại ngùng, cũng không biết làm thế nào, nhìn đỉnh đầu của Tổng Lương Trác, đáy lòng cảm thấy rạo rực, tựa như có một cổ ám áp đang chảy vào, tràn đầy vui sướng như đã cầm được thứ gì đã mong chờ từ lâu.

Tổng Lương Trác lấy tay vốc nước rửa chân cho nàng, động tác phảng phất như vô cùng chậm rãi, Tiểu Thất cảm thấy có chút mê muội. Nàng nhớ có người nào đó nói cho nàng, nam tử rửa chân cho nữ tử, chính là thật tâm sở biểu, chính là cả đời cảm tạ nhau.

Tiểu Thất ngơ ngác nhìn Tổng Lương Trác, đợi hắn rửa tay đứng dậy cũng chưa lấy lại tinh thần.

Tổng Lương Trác cũng không hỏi nhiều, kéo nhanh tay nàng bước ra khỏi bờ sông. Tiểu Thất đi theo Tổng Lương Trác ra ngoài vài bước mới si ngốc hỏi: “Tổng tri huyện, có phải ta trước đây rất thích ngươi?”

Tổng Lương Trác dừng bước, cúi đầu nói: “Vốn là vậy.”

“Có phải ngươi không thích ta?”

Tiểu Thất thấy hai tay hắn nắm lại, không biết vì sao cảm thấy thương cảm, hạnh phúc nhỏ nhoi ở đáy lòng như bị chạm mạnh vào, ‘Vù’ một tiếng rồi biến mất nơi chân trời.

Tổng Lương Trác không biết trả lời thế nào, hắn không chán ghét nàng, cũng không thể nói là thích. Hắn không có ý định lấy thê tử, cho dù đó là người nhìn thấy hắn thì hai mắt phát sáng, lại còn là một cô nương xinh đẹp mang theo một lòng si tình.

Có lẽ hắn cũng có chút thích đi, nếu không ngay từ đầu đã không nghĩ đến Tiền gia mượn bạc, cũng có lẽ, hắn chỉ là, chỉ là không muốn nhìn thấy một thân ảnh nhỏ nhắn đứng trước công nha môn, mang theo hai phần sợ hãi, thẹn thùng cùng ba phần ái mộ nhìn hắn.

Tổng Lương Trác khó xử mở miệng, Tiểu Thất ngay lúc hắn lên tiếng đã buông tay ra. Tiểu Thất nhún nhảy bước đi, nâng cằm nói: “Ngươi cứ xem như ta chưa từng hỏi nha, ta cũng không biết vì sao lại hỏi vậy.”

Tiểu Thất ảo não lắc lắc đầu nói: “Cái đó là do ta không suy nghĩ mà hỏi, ta không thích ngươi, ta còn muốn quay về làm Tiền gia tam tiểu thư nha!”

Tổng Lương Trác cúi đầu nhìn bàn tay trống rỗng của mình, mơ hồ có một tia mất mát.

Tiểu Thất vỗ vỗ tay, đảo mắt thấy Ôn Nhược Thủy cầm đầu lạp cùng hai người nàng không muốn thấy đang đứng ngoài bờ cát, vì thế cười nói nhìn Tổng Lương Trác: “Nhược Thủy muội muội của ngươi tới rồi, ha ha, ngươi đi cùng nàng đi!”

Tổng Lương Trác nhìn gương mặt tươi cười của nàng, hơi nhíu mày. Tiểu Thất xoay người đi ra ngoài, không biết vì sao ngực có chút buồn bực. Tiểu Thất vỗ vỗ ngực, vừa thở dài một hơi thì bị Ôn Nhược Thủy xoay vai lại.

“Tiểu Thất không có nghĩa khí, thế nào lại cùng Trác ca ca hai người đi trước?” Giọng nói the thé vì tức giận của Nhược Thủy vang lên.

Tiểu Thất chu chu miệng, “Ài là người dậy trễ? Chúng ta cũng không phải là lén đi!”

Nhược Thủy thấy không truy cứu được, túm lấy ống tay áo của nàng nói: “Tại sao nhiều người vậy?”

“Bắt cá đấy.”

Nhược Thủy thấy Tổng Lương Trác đi tới, liền vội vã bước qua, kéo cánh tay hắn, cười nói: “Trác ca ca bắt cá rồi? Được bao nhiêu?”

Tiểu Thất bĩu môi nhìn hai người một cái, nhanh nhẹn hất tóc bước qua xe ngựa. Lưu Hằng Chi nhìn Tiền Tiểu Thất chu miệng về phía Tổng Lương Trác, cười quái dị hai tiếng nói: “Nhược Thủy, đi, ta mang nàng đi bắt cá.”

“Mới không cần.” Nhược Thủy lắc lắc cánh tay Tổng Lương Trác nói: “Trác ca ca mang muội đi bắt cá nha!”

Tổng Lương Trác nhẹ nhàng đẩy tay nàng ra, nói: “Ta cùng Minh Hiền huynh có việc cần nói, Nhược Thủy cùng Hằng Chi chơi đi.”

Nhược Thủy có ý không vui chu miệng, Lưu Hằng Chi vui vẻ đi qua, nắm tay nàng chỉ về phía trước nói: “Nhược Thủy xem một chút, người bên kia đang làm cái gì vậy? A a, lại thêm một con!”

Nhược Thủy nhin không được quay sang xem, vừa quay đầu lại, Tổng Lương Trác đã mang giày cùng Ôn Minh Hiền đi được một đoạn. Ôn Nhược Thủy hăm hừ dậm chân, cao giọng nói: “Lưu Hằng Chi, ngươi đừng đi theo ta!”

“Ta không theo, ta đi trước xem người ta bắt cá.” Lưu Hằng Chi nói rồi bỏ đi trước một đoạn, lại dừng lại nhìn Nhược Thủy nói: “Nhược Thủy không đến xem, bắt cá rồi tối có thể nướng ăn.”

Nhược Thủy mím môi nhìn bóng lưng đã đi xa của Tổng Lương Trác cùng Ôn Minh Hiền, lại quét mắt qua thân ảnh đội nón lạt trắng ngồi một bên xe ngựa của Tiền Tiểu Thất, buồn chán quyết miệng.

Lưu Hằng Chi cố ý kêu to xuống nước, chỉ chốc lát lại cầm một con cá lớn, khoa trương hô to. Nhược Thủy trong lòng khó chịu, không nhìn được cũng chạy nhanh xuống.

Tiểu Thất nhìn bộ dáng khoa trương của Lưu Hằng Chi, hừ mũi một tiếng, cúi đầu nhìn chăm chú vào bàn tay bị Tổng Lương Trác cầm vào.

Tiểu Thất rầu rĩ sờ cằm, thăm nghĩ, nguy hiểm thật, suýt chút nữa đã bị tiểu bạch kiểm lừa.

Ôn Minh Hiền hướng mắt nhìn chỗ bóng râm Tiểu Thất đang ngồi, mang theo ý cười mở miệng nói: “Lương Trác rốt cuộc cũng cưới vợ, ta còn tưởng rằng huynh sẽ mãi độc thân.”

Tổng Lương Trác cười khổ lắc đầu, “Nếu vẫn không thành thân, không nói song thân ở nhà, ngay cả ánh mắt người ngoài nhìn ta cũng sẽ rất quái dị.”

“Đúng vậy, Hằng Chi đã từng phỏng đoán huynh có đoạn tay áo phi chích(*).”

(*)đoạn tay áo phi chích: gay

Tổng Lương Trác tự giễu cười nói: “Đó chính là bản tính của hần.”

Ôn Minh Hiền quay đầu nhìn Lưu Hằng Chi vui vẻ cùng chơi đùa với Ôn Nhược Thủy, thờ dài nói: “Nhược Thủy có tâm ý với huynh, cũng biết huynh có thái độ với muội ấy. Nhưng cũng đã là quá khứ, Lương Trác huynh đã thành thân, trước khi có thêm chuyện như hôm qua, cũng nên buông xuống thôi.”

Tổng Lương Trác nhú mày, “Minh Hiền huynh cần gì phải nói ra lời ấy? Ta không phải là người không biết chùng mực, năm đó mặc kệ Từ Tiêu có tình nguyện hay không, nàng cũng đã tiến cung, chúng ta lại càng không thể quay lại.”

Ôn Minh Hiền gật đầu, đi một đoạn mới khẽ thờ dài, “Tháng trước ta cùng phụ thân đã vào cung một chuyến, hỏi thăm nhiều nơi, mới biết Từ Tiêu cô nương đã được Hoàng thượng ban cho Hạo Vương gia. Chỉ là..” Ôn Minh Hiền nhìn Tổng Lương Trác rồi tiếp tục nói: “Cũng không nghe nói Hạo Vương gia phủ có sủng phi hay sủng phi nào là Từ Tiêu, cũng có lẽ, Từ Tiêu cô nương đã sớm đổi tên họ rồi không chừng.”

Tổng Lương Trác mỉm môi không nói.

Ôn Minh Hiền nhìn kỹ bốn phía, hạ giọng nói: “Không có gia thế bối cảnh, nhưng lại tham huyền, muốn một người đắc đạo, gà chó thăng thiên, chỉ như trúng chọi đá.”

Tổng Lương Trác lắc đầu cười khổ, nói: “Mặc kệ là hoàng cung hay vương gia phủ, ở nơi đó, nàng sao có thể quay lại?”

Ôn Minh Hiền thờ dài, “Mỗi người đều có nhân duyên của riêng mình. Chỉ là nói đi nói lại, huynh thành thân cũng quá vội vàng, sao thành thân rồi mới báo tin về Nhữ Châu?”

“Cái này là do trên đường đi bị trì hoãn, vốn là phải đến từ sớm.”

Ôn Minh Hiền giật gật khóe miệng nói: “Tổng bá nói thế nào?”

“Ha ha, có thể nói thế nào? Nhưng là lời nói có vẻ không vui.”

Ôn Minh Hiền nhìn Hoàng Hà trải dài vô tận, thấp giọng nói: “Trị thủy, cũng không phải chuyện một hai năm, Lương Trác hay là suy nghĩ lại đi.”

“Ta đã nghĩ kỹ, hai năm sau ta sẽ quay về.”

Cá trong bao bồ như đang hấp hối, Tiểu Thất nhìn rồi hé miệng bao ra một chút, trái tim cũng thấp thỏm theo. Nàng vốn thích ăn cá, nhưng nhìn thấy chúng nó đang hấp hối, có chút, ách, không đành lòng nha.

Tiểu Thất chạm nhẹ vào đầu cá, quay đầu nhìn Vương thúc đang ngủ gật dưới tàn cây nói: “Vương thúc, con cá này muốn chết rồi, làm sao bây giờ?”

“Ha ha, phu nhân à, chúng ta không có hồ nước, cũng chỉ có thể để vậy.”

Tiểu Thất rầu rĩ gật đầu, thấy Tổng Lương Trác quay lưng đứng cách đó không xa, có cảm giác hơi xuất thần. Tiểu Thất không thích nhìn hần như vậy, giống như khoảng cách nhân gian khói lửa và tiên nhân. Tuy nói nàng muốn quay về làm Tiên gia Tam tiểu thư, nhưng mấy ngày nay, thân là Tri huyện phu nhân cũng không thể để phí năng lực như vậy, nếu hần xuất gia chẳng phải người khác sẽ nói nàng quân giáo vô phương?

Tiền Tiểu Thất gật gù gật đầu, vỗ vỗ tay đứng dậy, hướng về phía Tổng Lương Trác hô: “Tổng tri huyện, nên trở về nhà rồi!”

Tổng Lương Trác đang cảm thán nhìn bãi cát Hoàng Hà như vô tận suy nghĩ, bị Tiền Tiểu Thất kêu lên một tiếng, khóe miệng câu lên, ưu tư trong nháy mắt như hóa thành cát vàng trên tay chảy xuống. Khóe miệng Tổng Lương Trác không tự giác cong lên, quay đầu nhìn Ôn Minh Hiền nói: “Minh Hiền huynh, có trở về không?”

Ôn Minh Hiền lơ đãng thấy một tia dịu dàng toát ra từ Tổng Lương Trác, cười nói: “Huynh về trước, không cần tiếp đón Nhược Thủy, ta sẽ dẫn bọn hần đi.”

Tổng Lương Trác gật đầu, nhìn bãi cát một lần rồi chậm rãi hướng xe ngựa đi qua.

Chương 17

Tiểu Thất nói được làm được. Tổng Lương Trác thấy nàng ngồi xổm bên chậu gỗ, dùng cây đẩy từng con con cá ra, bên cạnh là Ha Da cũng đang ngồi chồm hòm, nhin không được nói: “Nàng lấy ra mấy con đi, còn lại đưa cho Vương thúc.”

Bùn đất trên người Tổng Lương Trác đã được rửa sạch, đang mặc một trường bào màu trắng, phía trên lại có một chút vàng nhạt. Tiểu Thất đảo mắt liếc qua một cái, từ trong bồn nước mò ra một con cá nhỏ phóng vào trong chậu gỗ, hất hất cằm nói: “Đây là con cá nhỏ mà Tổng tri huyện đã bắt.”

Tiểu Thất dùng gậy lật qua lật lại, thân thể con cá nhỏ bất động tùy ý trong nước, đáng tiếc lắc đầu nói: “Nửa sống nửa chết rồi, nếu còn sống thì ta thay người nuôi, nuôi lớn rồi ăn.”

Nuôi lớn rồi phòng chừng lại không nở ăn, Tổng Lương Trác lắc đầu.

Phùng mẫu kêu vài người đem nước nóng vào phòng, Tổng Lương Trác thấy bên trong đã chuẩn bị thỏa đáng, dịu dàng nói: “Tiểu Thất đi tắm đi, lát lại chơi tiếp.”

“Không cần, người tắm trước đi, ta bắt cá ra đây.”

Tổng Lương Trác nhìn sắc trời một chút, nghĩ tới Ôn Minh Hiền mấy người bọn họ cũng sắp quay về, tức thì đứng dậy vào phòng.

Tiểu Thất xem xét mấy con cá một lần, cuối cùng lựa ra khoảng bảy, tám con cá được cho là do Tổng Lương Trác bắt được, số còn lại thì kêu Lục Liễu cho vào trong bao, gọi người đem sang nhà Vương thúc ở bên cạnh.

Tiểu Thất rửa sạch tay, ngửi thấy mùi trên tay liền nhíu mày. Tiểu Thất lại thấy ông quần dính bùn đã ngả vàng, liền cầm quần lựa mỏng vào phòng.

Lục Liễu thấy nàng đã vào phòng, đóng cửa bên ngoài cẩn thận rồi đi ra tiểu viện.

Tiểu Thất chờ Lục Liễu đem quần áo vào cho nàng, đợi hồi lâu cũng không thấy người theo vào. Tiểu Thất bĩu môi, tự mình đi vào phòng trong, mắt liếc qua tấm bình phong mới nhớ đến, Tổng Lương Trác kia đang tắm rửa trong này.

Tắm rửa thì tắm rửa, sao lại tắm trong phòng nàng? Tiểu Thất nghe tiếng nước róc rách, khẽ hừ một tiếng, ngồi vào bên giường.

“Tiểu Thất, đưa ta bộ quần áo.” Tổng Lương Trác tự nhiên mở miệng.

“Người ở trong phòng ta tắm rửa, lại còn muốn ta đưa quần áo cho người, người có biết sự trong sạch của nữ hài tử là rất quan trọng hay không?”

“Nếu vậy, nàng gọi Lục Liễu hoặc Phùng mẫu vào.”

“Gi~~~~” Tiểu Thất hút một ngụm khí lạnh, trầm nghĩ, cảm thú quả đúng là cảm thú, ngay cả bà già như Phùng mẫu cũng không tha.

Tiểu Thất nhớ tới Phùng mẫu cảm đã có hai nòng, trong đầu lại nhớ tới cảm của Tổng Lương Trác, sau đó, sau đó... Tiểu Thất nhin không được rùng mình một cái.

Tắm phần là Tổng tri huyện cùng Phùng mẫu, Tiểu Thất có chút cảm giác tội lỗi. Tuy nói Tổng tri huyện vốn là không tốt, cần phải lấy Phùng mẫu, nhưng như vậy cũng có chút bi tráng. Tiểu Thất tâm tình vô hạn thương xót cho Tổng Lương Trác, tìm một cái áo mỏng sạch sẽ khoát lên tấm bình phong, nhin không được bèn trộm nhìn phía trên tấm bình phong, trừ mái tóc đen trên thung tắm thì cái gì cũng không thấy được.

Tiểu Thất càng lúc càng tiến lại gần, dựa sát vào hơn, tấm bình phong này vải vốn không dày, lại có chút nghiêng ngả. Tiểu Thất chớp chớp mắt, ngả rằm một cái vào người Tổng Lương Trác ở trong nước. Tiểu Thất vội vã xoay người lại, hai bước nhảy một, thận trọng ngồi vào giường mới thở ra nhẹ nhõm rồi ho liên hai tiếng.

“Nhìn lên người khác tắm là không có đạo đức, đặc biệt là nữ nhân, lại càng vi phạm thuần phong mỹ tục.” Phía sau bình phong truyền đến tiếng nói không vui của Tổng Lương Trác.

Tiểu Thất trở mình xem thường, nghe rằng nói: “Ta không phải là đem quần áo cho người sao? Ta lại không thấy gì, chỉ nhìn thấy một đúm lông đen tuyền.”

Tổng Lương Trác cúi đầu nhìn hạ thân của mình, tức giận đến gân xanh nổi lên.

“Nói tới, Tổng tri huyện, người tắm rửa thì tắm rửa, không phải sẽ không gọi đầu sao? Xõa tóc ra làm gì? Ta sẽ không buộc tóc đầu, người đừng nghĩ ta sẽ hầu hạ người à!”

Thật sự là hần không thuần khiết rồi sao?

Tổng Lương Trác xấu hổ ho một tiếng, giọng nói buồn bực: “Tóc đã bị nàng vấy nước sông vào, không xả ra thì làm sao rửa sạch được?”

Tổng Lương Trác mặc áo đi ra từ phía sau bình phong, liếc mắt nhìn Tiểu Thất đang nằm nghiêng trên giường nói: “Nàng cũng tắm rửa đi, ăn mặc bản hừ vậy làm người ta chê cười.”

Tiểu Thất cau mày nhìn Tổng Lương Trác đen mặt đi ra khỏi nội phòng, bĩu môi may mắn là chính mình sáng suốt. Hi nộ vô thường như vậy, quả không phải là phu quân tốt.

Com tối toàn bộ là một bữa tiệc rượu với cá, trù nghệ cũng không phải là tốt, mùi dấm chua từ cá còn rất nồng. Tiểu Thất chỉ ăn hai miếng cá chiên rồi lại thôi. Đến giữa bữa com, Ôn Nhược Thủy có chút rầu rĩ không vui, Tiểu Thất gầy gầy chén com của mình, cũng không hỏi nhiều.

Ôn Nhược Thủy cuối cùng không nén được, ừm khua bĩu môi nói: “Trác ca ca, muội có thể ở lại đây không?”

“Ngươi phải đi rồi?” Tiểu Thất kinh ngạc hỏi.

“Hừ, ngươi hài lòng rồi chứ, ta không tranh Trác ca ca với ngươi nữa rồi!” Ôn Nhược Thủy trừng mắt liếc Tiểu Thất, khoe mắt hồng lên, cúi đầu xuống.

“Ta sẽ nhớ ngươi, mặc dù ngươi rất ngốc.” Tiểu Thất nói thật. Ta đã nói qua là sẽ không cùng tranh Tổng tri huyện rồi, nàng làm sao có thể ngốc đến không tin Tiểu Thất nàng đây?

Lưu Hằng Chi ‘phụt’ một tiếng, cười lớn, vỗ ngực hai cái mới thở gấp nói: “Tẩu tử giải thích rất độc đáo, Hằng Chi bội phục.”

Nhược Thủy hung hăng đạp chân Lưu Hằng Chi một cái, Lưu Hằng Chi lại nhếch miệng, ôn nhu nói: “Nhược Thủy giận rất thoải mái.”

Mặt Ôn Nhược Thủy đỏ từ hồng sang tím trong nháy mắt, Tiểu Thất nghi hoặc cúi xuống bàn xem, hai mắt nhìn chăm chăm vào chân của Ôn Nhược Thủy và Lưu Hằng Chi đang đá qua đá lại.

“Khi nào thì Minh Hiền huynh xuất phát?” Tổng Lương Trác cười hỏi.

“Ngày mai đi, phụ thân dặn ta sớm mang Nhược Thủy trở về.”

Tổng Lương Trác gật đầu, nâng chén nói: “Vậy, dùng chén rượu này tiễn Minh Hiền huynh.”

Tiểu Thất cũng rót một chén, hướng Ôn Nhược Thủy nói: “Tổng tri huyện không phải cuối cùng cũng về sao? Đến lúc ấy không phải lại cùng một chỗ sao? Nhược Thủy tỷ tỷ khó chịu cái gì?”

Lời vừa nói ra, Tiểu Thất đã nhận một cái cước lực đạo không nhẹ.

Tổng Lương Trác mặt không thay đổi liếc nhìn Tiểu Thất, Tiểu Thất bị đá một cái có chút tức giận, lại bị ánh mắt sâu thâm thúy của Tổng Lương Trác nhìn, sợ hãi cười cười, về mặt đau khổ uống rượu.

Ôn Minh Hiền kinh ngạc nhìn hai người bọn họ, trái lại, hai mắt Nhược Thủy lại như sáng lên. Tổng Lương Trác nhẹ nhàng nói: “Nhược Thủy cùng Hằng Chi đã có đính ước, lúc nào thành thân thì nói cho ta một tiếng, ca ca cùng Tiểu Thất chắc chắn sẽ chuẩn bị một phần hậu lễ cho Nhược Thủy.”

“Trác ca ca không phải không biết, sao lại nói như vậy!”

Ôn Nhược Thủy hai mắt rung rung nhìn Tổng Lương Trác, Tổng Lương Trác cười cười nói: “Nhược Thủy muội muội, đợi Tiểu Thất đến Nhữ Châu, muội có thể đến tìm nàng chơi.”

Ôn Nhược Thủy muốn nói lại thôi, hai mắt vừa kinh ngạc vừa mờ mịt nhìn Tiểu Thất cùng vẻ mặt không biểu tình của Ôn Minh Hiền, muốn nói nhưng lại thôi. Ôn Nhược Thủy rót một chén rượu, cười nói: “Vậy, khi nào Trác ca ca trở về?”

Tổng Lương Trác ánh mắt hiện chút dịu dàng nhìn Tiểu Thất, âm giọng nói: “Cũng nhanh thôi, Tiểu Thất cũng nên về nhà gặp trưởng bối.”

Tiểu Thất ngơ ngác nhìn về phía Tổng Lương Trác, mày chậm rãi nhíu lên.

Đôi mắt dịu dàng này của hần nhìn thật châm chọc mà! Tiểu Thất không biết sao lại cảm thấy khó chịu trong lòng, vội cầm chén rượu uống hết, uống rượu rất nhanh, hai mắt của nàng lấp lánh như nước.

Tổng Lương Trác hơi nhíu mày, nâng tay lấy chén rượu trong tay nàng, Tiểu Thất quay người tránh, lại rót thêm một chén rượu hướng Nhược Thủy: “Nhược Thủy tỷ tỷ, kỳ thật người này không đáng cho tỷ tỷ chờ đợi.”

Tiểu Thất mờ mịt nghiêng đầu, cúi đầu lầm bầm câu gì đó, nhẹ nhàng nói: “Ngươi không biết, một điểm cũng không tốt.”

Tổng Lương Trác thấy Tiểu Thất đã uống liên tiếp ba bốn chén, cau mày nói: “Đưa chén rượu cho ta.”

“Không đưa.” Tiểu Thất nhét chén rượu vào trong miệng cắn, đồ sứ phát ra một trận ‘rắc rắc’.

Thái dương Tổng Lương Trác giật giật, đoạt lấy chén rượu nàng đang ngâm trong miệng, Tiểu Thất ‘Ngao’ một tiếng rồi nhảy lên, vội vã ôm chén rượu vào lòng, gất gao ôm, quát: “Tổng tri huyện là thiết công kê(*), thiết công kê, thiết công kê mao ngấn! Không cho ta ăn no, trả lại, trả lại đồ cho ta.”

(*)thiết công kê: vắt cổ chày ra nước, người keo kiệt

Lưu Hằng Chi che miệng cười thầm, Ôn Nhược Thủy vừa rồi cũng bị động tác của Tiểu Thất dọa người, ngây người nhìn chằm chằm vào nàng.

Tiểu Thất thật là tui thân, choáng váng hồ đồ nhích lại gần nhìn mặt Tổng Lương Trác, chỗ nào là mặt chứ, rõ ràng là đầu heo mà!

“Đầu heo!” Tiểu Thất chỉ vào Tổng Lương Trác hét lớn.

Ôn Minh Hiền vốn không bị quấy nhiễu bưng chén rượu uống, nghe Tiểu Thất hét lên mà cả kinh, ngón tay run lên, chén rượu đổ ra ngoài hơn nửa. Lưu Hằng Chi không thể nhịn nữa, vỗ bàn cười rộ lên.

Tổng Lương Trác cảm giác gân xanh đang nhảy cả lên trán, Lục Liễu ở phòng bên nghe thấy tiếng cũng chạy vào, thấy bộ dáng đồ bưng của Tiểu Thất vội vã xoa tay.

“Hừ, đại ~~~ tên khốn!” Tiểu Thất lắc đầu, gãi gãi tai, lắc lư cả người, bộ dáng không thèm nói gì.

Lục Liễu thấy vẻ mặt của Tổng Lương Trác càng ngày càng xấu, vội giải thích: “Tiểu thư không thể uống rượu, ngày thường nhiều nhất cũng chỉ hai chén thôi.”

Lục Liễu hành lễ hướng mọi người xin lỗi, đi qua dịu dàng nói: “Tiểu thư, trở về phòng thôi? Chấn mền vừa mới phơi nắng, vừa thơm lại vừa mềm mại!”

Tiểu Thất nghiêng đầu trong chốc lát, quyết quyết miệng nói: “Không nên, có muỗi.”

Lục Liễu vừa muốn tiến lại gần, Tiểu Thất đã đảo mắt, nhìn thấy trên bàn có vài miếng thịt cá ăn dở dang, reo lên: “Ha ha, ta ăn cá nhỏ, cá nhỏ, cá nhỏ của ta!”

“Không có, không có, cá nhỏ đã để trong chậu nước để nuôi rồi!”

Lục Liễu cau mày kéo Tiểu Thất, muốn kéo nàng ra ngoài. Tiểu Thất chạy vòng ra ngoài tránh nàng, còn quay đầu lại nhìn. Lục Liễu cuống quýt chạy theo, sợ nàng lại như lúc ở Tiền phủ, cứ như vậy mà bò lên trên cây cao, làm hại trên dưới cả phủ phải ngồi dưới cây đến hơn nửa đêm. Ha Da đang ngồi trước cửa cũng nhanh chóng chạy đi, trốn qua một bên còn kêu lên vài tiếng vui vẻ.

Tổng Lương Trác xoa thái dương, áy náy nói: “Minh Hiền huynh, Hằng Chi huynh, các người cùng Thủy muội muội từ từ dừng, ngày mai sẽ tiễn các người đi.”

Ôn Nhược Thủy ngây người nhìn Tổng Lương Trác rồi đi, kéo kéo tay áo của Lưu Hằng Chi, lẩm bẩm nói: “Tiểu Thất làm sao vậy? Có phải đã say không?”

Lưu Hằng Chi tranh thủ cơ hội nắm tay của Ôn Nhược Thủy, né ánh mắt phóng dao giết người của Ôn Minh Hiền, cười nói: “Say. Say rượu rồi, lần này lại được tăng thêm kiến thức.”

Tổng Lương Trác ba bước thành hai bước ra sân trước, Tiểu Thất đang ôm thân cây mà cô trèo lên. Lục Liễu túm lấy một chân của nàng nhưng không dám dùng sức, gấp đến độ trán đã chảy mồ hôi.

Tổng Lương Trác đen mặt đi qua, túm lấy chân của nàng kéo xuống, không để cho nàng kịp chạy trốn đã ôm lấy nàng đi về phòng ngủ ở hậu viện. Lục Liễu đuổi theo, vội vàng nói: “Cô gia đừng tức giận, tiểu thư cũng không biết mình đang làm gì cả, cô gia đừng chấp nhặt với tiểu thư.”

Tổng Lương Trác hừ khế, Lục Liễu đang khuyên nhủ, Tiểu Thất đã vung tay tát vào mặt Tổng Lương Trác.

Thanh âm rất thanh thúy, Lục Liễu che miệng như đại đi, Tổng Lương Trác cũng thế, ôm Tiểu Thất đứng sững sờ tại chỗ. Cách đó không xa có gã gia nhân đang cầm đèn lồng chạy đến, cũng đứng sững như tượng tại đó. Vốn đang chạy quanh chân Tổng Lương Trác, Ha Da đang rất là hưng phấn cũng ngồi xuống đất, khó hiểu nghiêng đầu nhìn Tổng Lương Trác cùng Lục Liễu đang đứng sững, gãi gãi móng vuốt rồi rên rĩ vài tiếng.

Tiểu Thất nâng tay sờ dấu ấn đã bị nàng đặt lên mặt kia, thương tâm bĩu môi nói: “Đánh người không tốt, Tổng tri huyện là người không tốt.” Vừa nói xong mím môi lại, không để ý hình tượng mà khóc lớn lên.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18

Trà thù, tuyệt đối là trà thù!

Tổng Lương Trác mím chặt môi, cánh tay dùng sức, giữ chặt Tiền Tiểu Thất đang muốn thoát đi.

Lục Liễu muốn đi theo, Tổng Lương Trác đã nhanh chân một cước đóng cửa lại. Lục Liễu muốn đi vào nhưng lại không dám, nồn nóng đứng ngoài cửa hô: “Cô gia, cô gia, tiểu thư đã uống rượu rồi, cô gia cũng đừng giận nàng, cô gia so với tiểu thư là đại nhân, cũng không thể đánh nàng!” Ha Da rất phối hợp với nàng, đứng trước cửa phòng đóng chặt ‘gâu gâu’ vài tiếng.

Khỏe miệng Tổng Lương Trác co giật dữ dội. Cái tát kia của hắn quả nhiên để lại hậu họa, chẳng những bị nữ nhân trong lòng đánh, còn bị nàng mượn rượu khóc lóc, tùy thời trả thù.

Tiểu Thất tựa hồ bị mấy tiếng hô kinh hoàng của Lục Liễu làm thanh tỉnh lại không ít, an tĩnh ngồi trên đùi Tổng Lương Trác đan tay lại, bắt quá trước mắt lại rất tối, giờ tay lên cũng không thấy ngón.

Tổng Lương Trác khề hừ một tiếng, xoay đầu nàng đối diện với mình, cau mày hỏi: “Mượn rượu báo thù?”

Tiểu Thất lắc lắc đầu, chu chu miệng nói: “Không đánh người.”

“Vậy vừa rồi là đánh ai?”

Tiểu Thất chớp chớp mắt, vẻ mặt mờ mịt vô tội nhìn một vòng trong phòng, nghi hoặc mở miệng: “Ha Da?”

Tổng Lương Trác nâng cằm nàng quay đầu lại, hừ nói: “Giả ngu?”

Tiểu Thất lắc đầu, cảm thấy đầu choáng váng, dứt khoát tựa vào người Tổng Lương Trác, lẩm bẩm nói: “Tiểu Thất không ngu, rất rất thông minh!”

Tổng Lương Trác khề cười một tiếng, vỗ vỗ lưng nàng, thấp giọng nói: “Đừng mang thù nữa, giả bộ mất trí nhớ có phải rất mệt hay không?”

“Uhm” Tiểu Thất cọ cọ mặt, hừ tức nói: “Tổng tri huyện đánh người, lại còn không cho Tiểu Thất ăn no.”

“Ha ha, thật sự ủy khuất nàng!”

“Ha Da cũng đói bụng. Cũng, cũng gầy!”

Tổng Lương Trác có chút vô lực, hắn đem lòng gà về nhà làm chi chứ! Tổng Lương Trác cười khổ, không phải là cho con chó ăn hay sao!

“Tiểu Thất!” Tổng Lương Trác thờ dài nhẹ gọi.

Tiểu Thất trừng mắt ngạc nhiên hồi lâu mới ưm một tiếng thờ phào nhẹ nhõm.

Tay Tổng Lương Trác nâng cằm nàng sờ nhẹ, dịu dàng nói: “Tiểu Thất, có phải cảm giác là đi theo ta là ủy khuất lắm không?”

Tiểu Thất hoảng hốt đỏ mặt, trong đầu toàn là một mảnh hỗn loạn, theo bản năng gạt đầu, duỗi tay chỉ ra cửa kêu hai tiếng ‘gâu gâu’.

Tổng Lương Trác khỏe miệng co giật, thờ dài chuẩn bị ôm nàng đi ngủ. Thế nhưng Tiểu Thất lại quay đầu lại, môi cánh hoa nhẹ nhàng lướt qua đôi môi lạnh của Tổng Lương Trác. Tiểu Thất thấy hơi lạnh kia rất thoải mái, cọ qua lại vài cái, lại còn thử thăm dò liếm liếm.

Tổng Lương Trác cảm thấy nóng rực, cánh tay ôm Tiểu Thất siết chặt lại, khép hờ mắt rồi hướng đến đôi môi quấy phá kia.

Đầu lưỡi Tổng Lương Trác vừa mới dò xét đi vào đã được Tiểu Thất hé miệng ngậm trụ rồi mút một cái, thân thể Tổng Lương Trác hơi cứng đờ, chậm rãi tăng thêm lực hôn.

Nàng là thê tử của hắn, là người hắn sẽ nắm tay đi cả cuộc đời này. Mặc dù hành vi quá mức tùy hứng, nhưng dù sao cũng đơn thuần đáng yêu. Hắn nên dễ dàng tha thứ sự vô lễ của nàng, chậm rãi dần nàng trưởng thành, không phải sao?

Tổng Lương Trác có chút xấu hổ không tự kim hãm được, lấy lại lý trí, hắn bắt quá cũng là một nam nhân huyết khí phương cương (ý nói thanh niên trai tráng sức khỏe có thừa), nhưng hắn lại có chút xấu hổ vì dục vọng xa lạ này, lúng túng không mở miệng được, đành tìm cách hạ hỏa chính mình, không chịu nổi đành nhìn thẳng...

Tổng Lương Trác nâng thất lưng Tiểu Thất làm cho nàng ngồi vững vàng trên đùi mình, đôi cánh tay gắt gao ôm lấy nàng càng lúc càng chặt. Môi dưới của hắn bị Tiểu Thất mút đến đau, Tổng Lương Trác thử kéo ra, Tiểu Thất như muốn chưa đủ ‘ôi’ một tiếng, cắn môi hắn, còn kéo kéo, Tổng Lương Trác đau hừ một tiếng, đưa tay muốn đẩy ra đã nghe Tiểu Thất khóc lóc: “Ta khát, Tổng tri huyện, ách, không cho uống nước, oa, đại keo kiệt, đàn ông

xấu!”

Tổng Lương Trác thờ dài, ôm sát Tiểu Thất, tựa đầu nàng vào vai điều chỉnh lại hơi thở. Tiểu Thất choáng váng dựa vào vai Tổng Lương Trác khóc nức nở, thân thể lại xoay tới xoay lui như cá chạch. Tay Tổng Lương Trác nắm chặt thắt lưng không cho nàng lộn xộn, đợi nhiệt độ trên người hạ xuống mới ôm nàng đi đến bên giường.

Tiểu Thất bám chặt lấy người Tổng Lương Trác, Tổng Lương Trác càng cố gỡ ra, nàng lại càng bám chặt, tựa hồ đem hân thành chung rượu mà nàng đã găt gao ôm lấy. Tổng Lương Trác cười khổ, đành nâng nàng đến bên cạnh bàn, rót chén trà dứt nàng uống.

Tổng Lương Trác thấy nàng uống ừng ực hết chén trà, hừ nói: “Không phải say? Sao lại uống trà làm gì?”

Tổng Lương Trác mấy lần lấy chén trà ra khỏi miệng nàng, chọc cho miệng nàng cong lên thỏa mãn cười khê mới cho nàng an an ổn ổn uống hết chén trà.

Tổng Lương Trác ôm Tiểu Thất trở lại giường, nhẹ nhàng đặt xuống, im lặng một lát, thấy Tiểu Thất không có ý buông mình ra, thờ dài kéo chăn đắp cho cả hai rồi nhắm mắt ngủ.

Ngày mai thức dậy, không biết lại la hét thế nào! Tổng Lương Trác cười khổ.

Thế nhưng lần này Tổng Lương Trác đoán sai. Sáng sớm thức dậy, Tiểu Thất đã lăn vào trong góc giường. Lục Liễu nom nóp lo sợ hầu hạ Tổng Lương Trác rửa mặt, hai mắt thủy chung không có dừng khi nhìn thẳng vào Tổng Lương Trác, ngược lại, luôn nhìn chăm chăm vào phòng trong. Tổng Lương Trác chỉnh sửa thỏa đáng rồi bước vào phòng trong, nhéo mũi nàng mấy cái nhưng nàng vẫn không tỉnh. Lục Liễu nhẹ nhàng đi vào, thấy Tiểu Thất còn sống liền thở phào nhẹ nhõm.

Lưu Hằng Chi ở ngoài cửa hô lên, Tổng Lương Trác mới lấy tay kéo chiếc chăn đã bị Tiểu Thất đạp đi, vén gọn ghê lại rồi quay sang dặn dò Lục Liễu: “Buổi chiều ta mới về, nếu nàng còn chưa tỉnh thì nấu một chén thuốc giải rượu.”

Lục Liễu nhìn hân đắp chăn cho Tiểu Thất liền cười tủm tỉm, lại nghe hân nói như thế, vội cười nói: “Tiểu thư say rượu chỉ cần ngủ là tốt rồi, phỏng chừng là sẽ ngủ đến buổi trưa đây.”

Tổng Lương Trác liếc nhìn tư thế ngủ bất nhã của Tiểu Thất một cái, mày khê nhăn rồi bước ra khỏi phòng.

Lục Liễu xốc chăn mềm lên, kéo tay Tiểu Thất xem xét kỹ lưỡng một lần, rồi lại xốc váy nàng lên nhìn chân, ngay cả áo lót cũng kéo lên để xem lưng của nàng rồi mới nhẹ nhõm thở ra: “Hoàn hảo, hoàn hảo. Ta đã nói cô gia là cô gia tốt, sẽ không đánh tiểu thư, ha ha.”

Lục Liễu xoay người Tiểu Thất ngay ngắn lại, mắt đảo qua đôi môi sưng mọng của nàng, khê ồ một tiếng, vội chạy sang nhìn tiểu tháp ngay ngắn ngoài ngoại gian, che miệng cười hi hi hai tiếng rồi mới chạy xuống phòng bếp.

Mấy người Ôn Minh Hiên đã thu xếp thỏa đáng, chỉ chờ ăn điểm tâm xong rồi xuất phát. Tâm tình Ôn Nhượng Thủy rõ ràng rất khó coi, Tổng Lương Trác vừa vào phòng khách, cũng không thèm nhìn qua, nhưng lại thấy tia bức mình hiện lên trong mắt.

Nhượng Thủy chep miệng một cái, nhìn ra phía cửa, khê hừ một tiếng, nói: “Tiểu Thất đâu? Muội phải đi rồi, sao nàng lại không đến tiễn?”

Tổng Lương Trác gật đầu xin lỗi với Ôn Minh Hiên cùng Lưu Hằng Chi, cười nhạt nói: “Vẫn còn say rượu.”

Nhượng Thủy hừ một tiếng, rầu rĩ đứng dậy nói: “Muội đi tìm nàng, có việc muốn nói.”

Tổng Lương Trác cũng không ngăn cản, chỉ là chuyển tầm mắt sang bộ dáng ngây ngốc, kinh ngạc của Lưu Hằng Chi. Lưu Hằng Chi khê nhếch miệng, cười nhẹ nói: “Lương Trác huynh cùng tẩu tử quả thật rất ân ái.”

Tổng Lương Trác mơ hồ không hiểu.

Lưu Hằng Chi chỉ chỉ vào môi dưới sưng lên cùng dấu răng trên mũi của hân, buồn cười nói: “Quả nhiên, đủ nhiệt tình!”

Khuôn mặt tuấn tú hiếm khi đỏ sẫm của Tổng Lương Trác hiện lên một tia đỏ. Tổng Lương Trác xấu hổ che miệng ho nhẹ một tiếng, cau mày nói: “Hằng Chi, đi quá giới hạn rồi.”

Ôn Minh Hiên cũng lộ ý cười, “Thật khó mà thấy được bộ dáng lúng túng của Lương Trác.”

Lưu Hằng Chi vỗ đùi, cười nói: “Bộ dáng làm bộ làm tịch của Lương Trác huynh, cũng chỉ có nhân tài như tẩu tử mới có thể đánh bại được.”

Tổng Lương Trác lắc đầu cười khổ.

Ôn Nhượng Thủy mang theo tức giận, một đường đến phòng ngủ của Tiểu Thất, nóng nảy nắm lấy vai Tiểu Thất đang mơ mơ màng màng, cá giận: “Tôi hôm qua ngủ cùng Trác ca ca làm gì rồi?”

Tiểu Thất mặt nhăn như bánh bao, đẩy tay Ôn Nhượng Thủy ra, khê hừ. Ôn Nhượng Thủy buông tay, ‘Ầm’ một tiếng, Tiểu Thất liền đụng vào tường, Tiểu Thất kinh hô một tiếng, giật mình mở mắt ra.

Tiền Tiểu Thất vô ý thức đảo mắt một vòng, nhìn thấy Ôn Nhược Thủy ngồi bên giường, vừa muốn mắng một tiếng thì nước mắt Nhược Thủy đã rơi rồi. Tiền Tiểu Thất ngơ ngác nhìn Ôn Nhược Thủy càng khóc càng thương tâm, khước miệng co giật hồi lâu mới cất giọng hỏi: “Nửa đêm canh ba, người phát điên cái gì?”

Cổ họng Tiểu Thất như bị nghẹn, mở miệng nói mới nhận ra thanh âm khàn khàn của mình. Nhược Thủy nghe giọng nói của nàng thay đổi, lại càng khóc thương tâm hơn. Nàng từng nghe mấy người bạn đã thành thân nói qua, phụ nữ đã làm cái chuyện xấu hổ đó thì thanh âm cũng thay đổi, có từ tính hơn.

Ôn Nhược Thủy đẩy vai Tiểu Thất, cá giận: “Người thật không biết xấu hổ, làm sao Trác ca ca có thể thích một nữ tử không hề có điểm hiền thực như người chứ? Đều là do người, là người câu dẫn Trác ca ca, có đúng hay không?”

Tiểu Thất vốn có chút choáng đầu, lại bị Ôn Nhược Thủy đẩy mà có chút đau. Tiểu Thất nâng tay gõ gõ đầu, nhũu mày nói: “Nhược Thủy tỷ tỷ làm sao vậy?”

“Oa oa, người không biết xấu hổ, người câu dẫn Trác ca ca. Ta chuẩn bị đi rồi, sẽ không ở lại cản trở người nữa, hừ, cho đáng đời người không có ai để cùng chơi.”

Tiểu Thất nhức đầu, cảm thấy có chút mờ mịt, lại thấy sắc trời bên ngoài đã sáng rõ, chớp chớp mắt nói: “Hôm nay đi rồi à, Nhược Thủy tỷ tỷ, ta sẽ nhớ tới người.”

Ôn Nhược Thủy bụm mặt khóc nức nở, Tiểu Thất cảm thấy có chút thương cảm, suy nghĩ rồi bước xuống giường, lác lác đầu cho bót choáng rồi nhảy đến hộp nữ trang bên cạnh, mở ra đóng lại hồi lâu. Tiểu Thất sờ sờ con thỏ bằng phi thủy mà béo lảo đầu đưa, không nỡ lòng, lại thả trở về, thỏ hất ra rồi lại ôm ra một đồng trăm cái tóc.

Tiểu Thất ôm những vật đó trở về giường, đem trăm cái đầu đủ các kiểu dáng trải ra trên giường, hào phóng mở miệng nói: “Nhược Thủy tỷ tỷ có thích không? Chọn vài thứ làm kỷ niệm đi.”

“Hừ, ai cần mấy thứ này của người!” Ôn Nhược Thủy lau mặt, nâng mũi nói: “Người phải đối tốt với Trác ca ca, ta biết Trác ca ca chỉ xem ta là muội muội, ta cũng không thật sự muốn gả cho hắn, là ta, chính là, chính là ta đau lòng cho hắn.”

“Hừ, nếu người dám làm tổn thương trái tim của Trác ca ca một lần nữa, ta sẽ từ Nhữ Châu quay lại đây đánh người!” Ôn Nhược Thủy giờ giờ nắm tay, liếc mắt qua châu thoa cài tóc đủ màu đang phát sáng trên giường, hừ một tiếng gom vào trong áo khoác, hất cằm nhìn Tiểu Thất nói: “Tất cả là của ta!”

Tiểu Thất dờ khóc dờ cười, đó đều là những vật tốt nhất nàng thu thập được, trong đó còn có những vật quý hiếm mà béo lảo đầu xuất ngoại đem về. Một đôi ngọc nhỏ, còn có ngọc mã não, ngọc trai, ngọc mắt mèo vân vân, rất nhiều thứ hiếm thấy.

“Sao? Không muốn?” Ôn Nhược Thủy trừng cặp mắt sung đỏ như đang phòng kẻ trộm.

Tiểu Thất nghiêng nghiêng răng, vừa muốn giơ tay kéo trở về vài món, Ôn Nhược Thủy đã ba bước thành hai, bước ra khỏi cửa, Tiểu Thất vội vã đuổi theo.

Bên kia đã ăn xong điểm tâm, đang đứng ở sân trước chờ Nhược Thủy. Ba người thấy Nhược Thủy ôm đồ chạy đến, phía sau lại có Tiểu Thất đầu tóc bù xù đuổi tới, cả ba đều mù mờ nhìn.

Nhược Thủy chạy tới liền trốn ngay sau lưng Tổng Lương Trác, thở gấp nói: “Phu nhân người nói không giữ lời, sao lại có chuyện cho ta rồi lại đòi lại chứ.”

Tiểu Thất thấy ánh mắt Tổng Lương Trác nhìn mình có chút bức bối, gục đầu xuống ngập ngừng nói: “Ta chỉ cho nàng chọn hai cái, nàng lại ôm hết cả.”

Lưu Hằng Chi liếc mắt nhìn hai mắt đỏ hoe của Nhược Thủy, đại để cũng đoán ra nàng có ý muốn trả đũa, nhưng điều này cũng cho thấy nàng đã khoan tâm, cố gắng buông tay.

Ôn Minh Hiền vốn định mở miệng trách cứ Nhược Thủy, Lưu Hằng Chi đã cười ha ha, mở miệng nói: “Tẩu tử đừng giận, thiếu cái gì thì huynh đệ ta sẽ gửi lại cho tẩu tử.”

Tổng Lương Trác bước qua che đi tầm mắt của Lưu Hằng Chi, đem áo của Tiểu Thất đang mở rộng kéo lại, bình tĩnh thấp giọng nói: “Sao không chỉnh trang thỏa đáng rồi hãy ra?”

Tiểu Thất ủy khuất méu máo, thấp giọng nói: “Ta nào có.”

“Hừ, hừ?”

Tổng Lương Trác chỉ khề nói hai từ, Tiểu Thất đã ngậm miệng lại ngay.

Ôn Nhược Thủy hài lòng nâng nâng cằm, giường giọng nói: “Dù sao người cũng sẽ đi Nhữ Châu, chờ người đến thì ta sẽ dẫn người đi ngắm cảnh, tìm vật tốt cho người, đừng hẹp hòi như vậy!”

“Người mới hẹp hòi!” Tiểu Thất tức giận, muốn trừng mắt qua nhưng lại bị bức tường lạnh như băng là Tổng Lương Trác ngăn cản.

Tổng Lương Trác nhìn gương mặt nhẵn nhụi của nàng, còn đang mặc quần lụa mỏng, khoe mắt vẫn còn ghen, thấp giọng nói: “Quay về phòng, rửa mặt rồi hãy ra đây.”

Tiểu Thất cũng là người biết xem sắc mặt, Tổng Lương Trác lúc này dù vẻ mặt bình tĩnh, nhưng Tiểu Thất cũng mơ hồ nghe ra bất mãn cùng tức giận của hắn.

Tiểu Thất trừng mắt nhìn vẻ mặt đắc ý của Ôn Nhược Thủy, hậm hực bước từng bước quay lại hậu viện.

Lưu Hằng Chi cười nói: “Lương Trác huynh nghiêm khắc quá mức rồi.”

“Nên! Tiểu Thất chính là cần nghiêm khắc giáo huấn!” Ôn Nhược Thủy bĩu môi hừ nhẹ.

Tổng Lương Trác ho nhẹ một tiếng nói: “Nhược Thủy muội muội muốn ăn điểm tâm trước hay là...”

“Xuất phát rồi ăn sau, sớm xuất phát thì sẽ sớm đến chỗ dịch trạm tiếp theo.” Ôn Minh Hiền mở miệng.

“Cũng tốt.”

Tổng Lương Trác đi trước dẫn đường. Lưu Hằng Chi đến bên cạnh Ôn Nhược Thủy nhìn thứ nàng đang cầm trong tay, tấm tắc miệng nói: “Đồ tốt, không dưới hai vạn. A, còn có mặt mèo nữa này!”

“Thật sự!” Ôn Nhược Thủy kinh ngạc mở miệng.

“Không chỉ như vậy!” Lưu Hằng Chi cầm lên một cái trầm cài, có điểm một viên đá trong suốt, cau mày nói: “Đây là cái gì? Không phải là mã não, cũng không phải ngọc, chắc chắn, lấy vàng làm nền, chắc chắn là rất quý giá.”

Ôn Nhược Thủy bĩu môi, trong lòng có chút không được tự nhiên, cúi đầu xem mấy chục cái trầm cài đầu, nhìn gã gia nhân hất hất cằm, đợi đến khi gã gia nhân nhận ra là đang kêu mình, hừ nói: “Chờ ngày một đưa lại cho Tiểu Thất, nghe thấy không? Nếu ta biết ngươi đưa sớm hơn thì dù phải bò từ Nhữ Châu lại đây, ta cũng không tha cho ngươi!”

Gã gia nhân vâng vâng dạ dạ đáp ứng, Ôn Nhược Thủy vừa bước vài bước đã chạy trở về, hừ nói: “Ta cầm vài món đi, nếu ngươi dám giấu đi thì cẩn thận da của ngươi.”

Ôn Nhược Thủy thấy đầu gã sai vặt như thấp xuống phân nửa, hải lòng gật đầu. Xem ra câu nói ‘Cẩn thận da của ngươi’ của lão nương trong nhà dùng thật tốt, khó trách mỗi lần bà giáo huấn hạ nhân đều nói như vậy.

Ôn Nhược Thủy cúi đầu lựa hồi lâu, lấy ra vài món có màu sắc trang nhã để vào trong ngực mới bước ra ngoài. Nhược Thủy không biết, mấy món nàng chọn bữa đều là do Tiên lão đầu đem từ hải ngoại về, được cao nhân chế tác theo yêu cầu, mặt trên được đính ở trên chính là lưu ly cùng thạch anh trong suốt, mỗi món dưới ánh mặt trời đều có thể phát ra bảy màu, cũng là những món quý hiếm của Tiểu Thất.

Nhiều năm sau, khi lưu ly được bán ngoài chợ với giá cao, Tiểu Thất lúc đó đã là thực nữ, trên đường liền túm áo Tổng Lương Trác cho hắn một quyền.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Tiểu Thất hậm hừ trở về phòng, túm lấy ống quần kéo cao, để lộ cả bắp chân, nhấc chân muốn đá cái ghế dài, nhưng ghế lại quá cao, một cước của Tiểu Thất rơi vào khoảng không, khiến cả người nghiêng ngả, chờ đến lúc đứng vững, hừ một tiếng, vỗ bàn nói: “Được, hảo cho Tổng tri huyện ngươi, dám bao che kẻ xấu lấy mất trầm cài đầu của Tiên Tiểu Thất ta.”

“Gâu!” Ha Da bị nhốt ngoài cửa cả đêm, vừa chạy vào phòng đã kêu lên thê lương.

Trái tim Tiểu Thất đau đớn, khoe miệng co rút lại, vẻ mặt đau khổ tiếp tục nói: “Tán tận lương tâm, làm xằng làm bậy, tham quan phóng đảng, đồ sắc quan, thói quan, quan huyện tép riu, quan hồ đồ! Làm quan nhưng lại không làm chủ cho dân, còn không bằng về nhà bán khoai lang. Đồ xấu xa!”

Tiểu Thất không còn biết dùng từ ngữ nào để diễn tả con phần nộ trong mình, học theo tiên sinh kể chuyện, chỉ tay về phía trước hồi lâu, bỗng chốc nhận ra có điều không đúng, cuối cùng đành đập mạnh xuống bàn để biểu đạt sự oán của mình.

Lục Liễu vừa bụng chén cháo tổ yến vào đã bị một âm thanh vang lên cả kinh, suất nửa thì trượt chân, đánh đổ cả mâm đựng thức ăn. Lục Liễu thấy vẻ mặt phần nộ, nghiêng răng nghiêng lợi của Tiểu Thất, cười nói: “Lần này tiểu thư dậy sớm thế? Ngủ đủ giấc rồi sao? Hay là tiểu thư ngủ tiếp đi, nếu không lại có thể bị ngất đấy!”

Có lẽ là thế! Tiểu Thất cảm giác đầu óc của mình ngây ngất, vô lực buông chân ngồi xuống cái bàn bên cạnh, đá đá Ha Da đang ngồi bên một cái, bữu mới nói: “Lục Liễu, oa oa, bảo bối của ta, trâm cài đầu của ta, tiểu tâm can của ta, mất rồi, ôi, mất rồi!”

“Hà? Mất cái gì?”

“Trâm cài đầu!” Tiểu Thất chỉ chỉ vào mái tóc rối loạn của mình.

Lục Liễu hít vào một hơi, vội vàng mở cái rương ở góc tường, lục lọi một phen, vội la lên: “Sao lại xảy ra chuyện này chứ? Có phải là trộm không? Ủ, nhanh báo nha môn thôi, vật nào cũng là trân phẩm cả!”

Tiểu Thất kêu hai tiếng, cá giận: “Ôn Nhược Thủy, Ôn Nhược Thủy, nàng, nàng nàng nàng ôm tất cả đi rồi!”

“A?” Lục Liễu sững sốt, vội chạy lại truy vấn: “Tại sao chứ? Sao nàng lại mở rương của tiểu thư?”

“Oa oa, ta cho nàng chọn vài món nàng thích để làm kỷ niệm, vậy mà nàng.” Tiểu Thất ôm vòng hai tay, miệng cứng đờ nói: “Cứ thế mà mang tất cả đi.”

Lục Liễu thờ dài nói: “Tiểu thư cũng đừng tức giận, tiểu thư cũng chưa nói là bao nhiêu món, nếu món nào nàng cũng thích, cũng có thể mang đi toàn bộ nha!”

“Càng đáng hận hơn là, Tổng tri huyện kia..... Ừm ừm!” Tiểu Thất nghiêng răng nghiêng lợi nói được một nửa thì đã bị Lục Liễu che miệng lại.

Ha Da vội đứng lên, ánh mắt khó hiểu nhìn Tiểu Thất và Lục Liễu, không biết nên cứu Tiểu Thất hay là giúp Lục Liễu.

“Tiểu thư đừng mắng cô gia như vậy, đừng nói cô gia nghe thấy sẽ tức giận, Lục Liễu nghe cũng đã tức giận rồi.”

Tiểu Thất xoa khoe miệng đã bị Lục Liễu đè mạnh, khụ hai tiếng rồi nói: “Hắn để cho Ôn Nhược Thủy ôm bảo bối của ta đi, lại còn, lại còn đuổi ta trở về!”

Lục Liễu nhìn Tiểu Thất một cái, lắc đầu nói: “Như vậy xuất môn thật sự là không ổn, lúc trước ở trong phủ, trong ngoài đều là nha hoàn, tiểu thư có thể chân trần chạy loạn, nhưng nơi này của cô gia lại có đại thúc giúp việc, cái gì cũng có, đừng nói là gặp khách nhân, thật sự là không ổn.”

Tiểu Thất trừng hai mắt nhìn chằm chằm Lục Liễu, tức giận gân gân cổ nói: “Người giúp người ngoài đồ ta!”

“Ừ! Lục Liễu làm tất cả vì muốn tốt cho tiểu thư thôi.” Lục Liễu bụng chén cháo tỏ yến qua, dịu dàng nói: “Tiểu thư mau uống đi, Lục Liễu đã để thêm quả trám mà tiểu thư thích.”

Tiểu Thất liếc mắt nhìn, hừ một tiếng nhìn ra ngoài, hung hăng nắm chặt nắm tay, nghiêng răng nói: “Tổng tri huyện, khi để Tiền Tiểu Thất ta thì phải trả giá lớn!”

Lục Liễu tròn trắng mắt, đem bát đặt lên tay Tiểu Thất, Tiểu Thất múc một muỗng rồi nuốt xuống, hừ nói: “Ăn cho họ Tổng người nghèo luôn!”

Lục Liễu cau mày, phụ họa nói: “Quả thật là trả giá lớn, tiểu thư ăn thêm đi!”

Tiểu Thất trắng mắt nhìn Lục Liễu, thờ ra rồi uống tỏ yến, chạy đến bên cái rương cẩn thận kiểm tra lại một lần, nhắc đi nhắc lại, “Không nghĩ nữa, Ôn Nhược Thủy ăn nhiều mập mập, biến thành lão cô nương a lão cô nương.” Đợi cho đến khi hết đau lòng mới đứng dậy để Lục Liễu giúp mình rửa mặt.

Tiểu Thất mang mũ lụa trắng ngồi câu cá bên hồ nước, hồi tưởng lại chuyện lúc sáng, rút ra được hai kết luận. Thứ nhất, Tiểu Thất rất thiện lương, không nên mang đồ vật đi ra như vậy. Thứ hai, Tiểu Thất đúng là quá tốt, khiến cho người ta vừa thấy đã sinh ra tham lam.

Hồ nước bùm một tiếng bọt nước tung tóe khắp nơi, Tiểu Thất dựa vào mép hồ nhìn mấy con cá chép lớn đều tránh cho mấy con cá nhỏ tung tăng bơi, lắc lắc ngón trỏ nói: “Không thể ỷ mình nhỏ mà khi dễ những con cá lớn hơn, biết không? Tiểu bắt điểm(*) tốt thì nghe lời, nên hòa thuận ở chung với hàng xóm.”

(*)Tiểu bắt điểm: con vật nhỏ

Tiểu Thất nhìn ảo ảnh của mình trong nước, cau mày nói: “Tiểu bắt điểm, người nói, ta sao lại sợ Tổng tri huyện? Hắn “Hừ hừ?” một tiếng là đã làm chân ta run cả rồi.”

Tiểu Thất chép chép miệng, lắc lắc đầu nói: “Đúng là như vậy, không có cách nào cho người ta sống. Ta lại không nợ gì hắn, hắn mới là người nợ ta!”

Tiểu Thất nhìn tiểu bắt điểm trong hồ cứ thổi khí, vỗ trán chợt hiểu nói: “A, có nợ chính là chủ! Thảo nào!”

Ha Da thấy Tiểu Thất ngồi bên hồ nói chuyện mà không thèm ôm nó, rên ri hai tiếng rồi chạy đi vào phòng bếp. Ha Da ngày càng giống một con chó bình thường, bất cứ góc ngách nào trong viện cũng bị nó đào bới, chỗ ngủ cũng nhiều hơn, bất quá Ha Da cũng thích thú với chuyện này, nó tìm thấy nhiều đồ chơi hơn, ngay cả đầu bếp cũng hay sờ sờ, thương thật cho nó ăn. Ha Da đột nhiên cảm giác được, không mặc quần tốt hơn nhiều, để thân thể trần sẽ chạy trốn nhanh hơn, người thích nó cũng nhiều hơn, lúc mới về, nó sạch sẽ trắng trẻo, trong viện không ai muốn chạm vào nó trừ Tiểu Thất và Lục Liễu.

Ha Da tìm ra cách thân thiết với mọi người nên cũng không bám dính lấy Tiểu Thất nữa. Tiểu Thất gặp nhiều chuyện phiền não, cũng không nhớ kỹ phải tắm cho nó mỗi ngày, chỉ cần biết nó được ăn no ngủ ngon là được, thỉnh thoảng mẫu tính nổi lên thì tắm cho nó rồi ôm về chơi hồi lâu.

Mặc dù Tiểu Thất nghĩ thông suốt rồi, nhưng vẫn mang khí thế hung hăng chờ Tống Lương Trác trở về thảo phạt một phen. Tiểu Thất duy trì khí thế cường đại cả ngày cho tới lúc mặt trời lặn, thất lưng cũng bắt đầu đau nhức, vẫn chưa thấy bóng dáng Tống Lương Trác trở về.

Tiểu Thất rầu rĩ ăn cơm tối, Lục Liễu dọn dẹp giúp nàng xong, chờ nàng nằm xuống giường mới để đèn lại rồi đi sang phòng bên.

Có lẽ do tối qua ngủ thật ngon, bây giờ vẫn còn tỉnh táo, Tiểu Thất không ngủ được, ngồi ở đầu giường. Trên đường mơ hồ truyền đến tiếng phu canh gõ mõ cảm canh Tiểu Thất đuổi đuổi thất lưng xuống giường, ngồi trên tiểu tháp của Tống Lương Trác ở ngoại gian, nhìn ra cửa.

“Đã qua canh một, Tống tri huyện, có phải ngươi đã bỏ trốn cùng Nhược Thủy tỷ rồi?” Tiểu Thất chớp mắt, ngực có chút đau.

“Ngươi chưa đền tiền cái trăm cái đầu cho ta, cũng đừng rời nhà đi chứ, cũng không có ai đi tìm, nếu bị người hại thì làm sao bây giờ?”

“A a phi, miệng thôi!” Tiểu Thất vỗ vỗ miệng của mình, lẩm bẩm nói: “Ngươi cũng đừng có chết, ngươi còn thiếu ta một dấu mộc trên thư hòa cách nữa!”

Tiểu Thất rút cái đệm cửa ra, ngồi xuống khung cửa, lẩm bẩm nói: “Ngươi không trở lại là ta về nhà đấy, chính ngươi cùng người khác bỏ trốn, ta một mình đi nha môn tìm con dấu.”

Tiểu Thất nhìn chăm chăm ra sân tối đen, đáy lòng cảm thấy có chút vắng vẻ khó hiểu. Thật đúng là không có tiền đồ, Tiểu Thất khẽ nhăn nhăn mũi. Chẳng lẽ lúc nào cũng bị hấn áp chế mới thư thái? Thật sự là đáng khinh mà!

Trước cửa có nhiều muỗi, Tiểu Thất đi vào lấy quạt ra, cau mày dựa vào cửa, phe phẩy quạt trái quạt phải đuổi muỗi.

Tống Lương Trác hai chân đầy bùn tiến vào liền thấy một thân ảnh đang ngồi quạt bên cửa.

Khóe miệng khẽ nhếch lên, cầm lấy đèn lồng từ tay gia nhân rồi khoát tay cho hấn ra ngoài. Tiểu Thất thấy ánh đèn lồng ở cửa sân, đáy lòng như được buông lỏng ra, cũng không hề nhúc nhích, vẫn ngồi tựa vào cửa mà quạt.

Tống Lương Trác về mặt mệt mỏi, nhưng khóe miệng mỉm cười nói lên tâm tình của hấn thật tốt. Tống Lương Trác đi tới cửa, tắt đèn lồng, để sang một bên rồi ngồi xuống cạnh Tiểu Thất, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm.

Tiểu Thất liếc mắt thấy có vết đen trên ống quần của hấn, cau mày nói: “Bạch y của ngươi sao lại thành đen rồi?”

“Đi ao đầu thôn.”

Tên kỳ quái! Tiểu Thất bĩu môi.

Tống Lương Trác quay sang nhìn Tiểu Thất, than nhẹ nói: “Nước lên rồi, quả là sớm hơn bình thường.”

“Ngươi đi đắp đê?”

“Chỉ có mình ta thì cũng không thể, nhưng,” Tống Lương Trác nhìn Tiểu Thất, dịu dàng nói: “Sợ là sau này không có thời gian mang nàng ra ngoài chơi, nếu nàng buồn chán quá thì cứ về phủ ở đi, nhưng đừng một mình đi trên phố nữa.”

Nham hiểm, lòng lang dạ sói! Cũng không cần ngươi dẫn ta ra ngoài chơi! Tiểu Thất hừ một tiếng trong lòng, không được tự nhiên đứng bật dậy vào phòng.

Tống Lương Trác trực tiếp cởi giày vút ngoài cửa, đi chân trần vào. Lục Liễu ở gian bên cạnh đã nhanh chóng đi lại, đem nước sạch cho Tống Lương Trác rửa mặt, lại đem nước nóng đi vào.

Tống Lương Trác cho Lục Liễu lui xuống, ngồi bên tiểu tháp rửa sạch chân, lại thay đổi quần áo sạch sẽ, thấy muỗi trong phòng quá nhiều, suy nghĩ rồi đi vào nội gian.

Tiểu Thất đã nằm xuống giường, thấy Tống Lương Trác tiến đến trước giường, trong chốc lát liền bật dậy.

“Ngươi làm chi?” Tiểu Thất ôm ngực nói.

Tống Lương Trác liếc mắt một cái, dựa vào mép giường ngoài nằm xuống, thuận tay kéo màn ngay ngắn lại.

“Hỏi ngươi đấy!” Tiểu Thất đá đá vào Tống Lương Trác.

Tống Lương Trác mệt mỏi nhướn mắt một cái rồi lại hạ xuống, cau mày nói: “Nàng để nhiều muỗi vào phòng như vậy, làm sao tối nay có thể ngủ?”

“Ta mặc kệ!” Tiểu Thất đá Tống Lương Trác ra ngoài, cá giận: “Ngươi cái gì cũng giành với ta, cả giường cũng đoạt lấy!”

Tổng Lương Trác cả người đau nhức, buổi chiều đã khiêng bao cát đến nỗi nơi nào cũng đau, thấy Tiểu Thất không thông cảm, buồn bực nắm lấy vai của Tiểu Thất đẩy xuống, trầm giọng nói: “Đừng nháo, giờ là lúc nào rồi!”

Tiểu Thất hét lên một tiếng, nhưng Tổng Lương Trác chỉ nhú nhủ mà đầu đã có chút mơ hồ. Tiểu Thất nâng tay đẩy hán, lại thấy vẻ mặt mệt mỏi của hán đang nhăn lại, đẩy đẩy vài cái vào ngực hán cũng không dám dùng lực mạnh.

Tiểu Thất tự nói với chính mình, ta không chấp nhặt với hán, Tiên Tiểu Thất ta dịu dàng hiểu lễ; Tiểu Thất lại tự nói với mình, không phải ta không muốn đây, chỉ sợ ngày mai Tổng tri huyện sẽ đánh ta; Tiểu Thất lại nói tiếp, Tổng tri huyện là một quan tốt của huyện Thông Hứa, cứ cho hán làm thế một hồi đi, nếu đẩy hán xuống giường, hán tàn phế thì làm thế nào, ta chưa muốn bị dân chúng huyện Thông Hứa giẫm lên đầu!

Tiểu Thất trái nghĩ phải nghĩ, nghĩ đến mí mắt muốn đánh nhau rồi cũng chưa tìm được lý do nào để đẩy Tổng Lương Trác xuống. Tiểu Thất ngáp một cái, nâng mu bàn tay vỗ vỗ mặt Tổng Lương Trác, thì thầm nói không rõ: “Ta cũng không chiếm tiện nghi của người, um, còn có... Thư đây!”

Khỏe miệng Tổng Lương Trác khẽ nhếch, dùng chân nhắc chân đáp lên cả hai rồi cũng thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Ngày thứ hai Tiểu Thất tỉnh dậy, nhìn mạn giường hồi lâu mới nhớ tới đêm qua đã đồng giường cộng chăn với Tổng Lương Trác.

Tiểu Thất “Hô ha” một tiếng trong miệng, dùng khuỷu tay thúc mạnh vào phía bên kia, nhưng lại đụng vào giường, cách một tiếng vang lên. Tiểu Thất chớp chớp mắt quay đầu lại, thấy chỗ bên cạnh đã trống từ lâu, miết miết môi xoa nhẹ vào khuỷu tay bị đau.

Không thể tiếp tục ở Tổng phủ nữa, sẽ bị ăn sống luôn!

Vừa nghĩ tới, Tiểu Thất nhanh nhẹn trở mình xuống giường, không phát hiện bên gối kia có một Tiểu hồng mã toàn thân lấp lánh.

Tiểu Thất kêu Lục Liễu vào, nhanh nhẹn rửa mặt, nhủ mà nói: “Lục Liễu, chúng ta về nhà.”

“A?” Lục Liễu phản ứng không kịp.

“Về nhà.”

“Không phải, tiểu thư, sao lại về chứ? Thật vất vả mới đuổi được Ôn tiểu thư kia về nhà!”

Tiểu Thất bực mình chu miệng: “Ta cũng không đuổi nàng, chính là nàng tự đi.”

Lục Liễu gật đầu, “Dù là vậy thì tiểu thư cũng không thể trở về.”

“Tại sao chứ?” Tiểu Thất có chút nóng nảy.

Lục Liễu đảo mắt, cười nói: “Tiểu thư nghĩ đi, cô gia đã để cho Nhục Thủy tiểu thư đoạt đi hết trăm cái của tiểu thư, tiểu thư đã nói phải ăn cho hán nghèo rồi mới đi, không vậy thì quá tiện nghi cho cô gia rồi!”

Nghĩ ta ngu à! Tiểu Thất xoay người xem thường, hừ nói: “Bỏ tiểu thư từ bỏ!”

“Nhưng vậy không được!” Lục Liễu vội vàng bổ sung nói, “Tiểu thư đã quên trong đó có bảo bối mà lão gia mang từ hải ngoại về sao? Lúc đầu lão gia đã ngăn dặn vạn đo tiểu thư không được lấy ra, còn nói nếu tiểu thư người làm mất thì sẽ không bao giờ cho ngài đồ mới nữa. Tiểu thư ở lại nơi này một thời gian đi, biết đâu chừng Ôn tiểu thư sẽ quay lại trả cho người, đến lúc đó hãy đi.”

Tiểu Thất mặc kệ nàng, tự thu thập một túi đồ nhỏ rồi quẳng lên vai, nhìn vào hộp nữ trang trong góc tường, đem chìa khóa khóa lại. Nhìn qua phòng một chút, xác định mọi thứ hết thấy đều thỏa đáng mới hướng Lục Liễu nói: “Người đừng lừa ta, ta biết người muốn ta làm tri huyện phụ nhân, nhưng đó là người muốn, còn ta muốn trở về làm Tiên Tiểu Thất.”

Tiểu Thất đi ra khỏi phòng, quay đầu lại nói: “Nếu người không đi thì chăm sóc thật tốt cho Ha Da, trở về ta sẽ cho người sang ôm Ha Da đi.”

Lục Liễu vội vã đuổi theo, “Nếu Tiểu thư thật muốn trở về cũng được, trước hãy nói với Phùng mẫu một tiếng, à, lưu lại phong thư cho cô gia, ăn điểm tâm xong rồi hãy đi a!”

Tiểu Thất suy nghĩ lại, cảm thấy đi trước hay sau khi ăn cũng không ảnh hưởng gì cả. Vì thế lập tức trở lại phòng, đợi Lục Liễu bùng điểm tâm lên, mặc

kệ đồ ăn ngon hay không đều ăn thật no. Lục Liễu cũng nhân lúc này để thu thập một bao quần áo, về mặt đau khổ nói: “Lục Liễu trở về cũng tiểu thư.”

Tiểu Thất lại đổi ý, buông túi đồ xuống thay nam trang. Lục Liễu cũng thay đổi theo, không vui chu miệng nói: “Nếu vậy, Lục Liễu tìm người đánh xe cho tiểu thư.”

“Đừng, trước mắt chúng ta ra phố dạo một lát, sau đó hãy thuê xe, buổi chiều là có thể về đến nhà.”

Lục Liễu biết nàng có ý muốn đi dạo một vòng trên đường, đành chu miệng đi theo Tiểu Thất ra cửa.

Gia nhân ở cửa thế nào lại không hề ngăn cản các nàng, điều này càng khiến Lục Liễu bất mãn, đi phía sau Tiểu Thất mà mang theo một cỗ sát khí chết người.

Tiểu Thất đã ăn no, nhìn mấy quán ăn vặt trên đường, dù có chút thèm, nhưng vẫn là ngấm nhìn mà thôi.

Tiểu Thất tìm quầy bán đồ chơi bằng bùn tại phố kia, tìm hồi lâu cũng không thấy đại thúc bán còi và hình nhân bằng bùn. Tiểu Thất rầu rĩ phồng má, lại thấy mọi người tập trung ở đầu phố, liền kéo Lục Liễu chạy sang.

“Trị thủy? Nhưng bây giờ đã sắp có lũ rồi? Nhiều năm qua đã không xây dựng.” Có người đứng bên ngoài cao giọng nói.

Trong đám người truyền đến thanh âm của một nam tử trung niên, “Tri huyện đại nhân đã viết mộ bình thư, nói ao ở ngoại thành đầu thôn địa thế(*) thấp, sợ là mưa to lại gặp lụt, mời các vị thanh niên, trung niên qua góp sức giúp đỡ, trước hết là giúp đắp đê ở bên ngoài.”

(*)địa thế: vị trí

“Ao đầu thôn vốn là thôn lớn, mấy trăm hộ ở đây đâu, lúc trước không phải đã ngập một lần sao? Sao lại trở về sau khi nước rút, nói ra, bọn họ nên dời đi, thay đổi chỗ ở chẳng phải tốt hơn sao?”

“A, Hoạt Tử nói thì nhẹ nhàng, đó là nơi mà tổ tiên truyền qua các đời, làm sao nói bỏ là bỏ ngay được? Nghe chính người nơi đó bảo, lúc trước là nơi rất tốt, gần sông lớn, dẫn kênh rạch cũng rất thuận lợi.”

Một ông lão vuốt râu nói: “Các ngươi là nam nhân khỏe mạnh, cũng qua giúp một tay đi, tri huyện đại nhân mấy ngày nay đều ăn tại bờ đê, các ngươi cũng nên giúp đỡ chút.”

“Tri huyện đại nhân không phải đã cưới con gái út Tiên gia sao? Nói không chừng còn có thể cấp chúng ta tiền thưởng đấy!” Một giọng cười nói vang lên.

“Phi, ngươi muốn bạc đến điên rồi, không thấy mộ bình thư là muốn mọi người qua góp một tay sao? Nhưng khẳng định là có cơm đây!”

Tiểu Thất đứng bên ngoài nghe chốc lát, nhón chân nhìn bên trong một chút, chỉ thấy một tờ giấy màu vàng. Một thân ảnh gầy từ trong đám người tiến đến, đụng phải Tiểu Thất rồi biến mất vào ngõ bên cạnh.

Tiểu Thất chưa từng thấy dáng vẻ lẩn tránh, khom lưng của nam tử như vậy bao giờ, không nhìn được nhìn theo, lơ đãng sờ vào thắt lưng, bất giác phát hiện túi bạc của mình đã mất rồi.

Tiểu Thất cau mày chớp mắt một cái, nhanh chóng kéo Lục Liễu đuổi theo vào ngõ nhỏ.

Trong ngõ đã không có bóng người, Tiểu Thất thở hổn hển chạy vào trong, thấy nơi chân tường có vật màu tím liền chạy đến. Tiểu Thất nhặt lên túi tiền của mình, cả giận: “Tên trộm thôi! Tổng tri huyện thực đàn, còn nói cái gì là quan tốt, ngay cả một tên trộm cũng không trị được.”

Lục Liễu bĩu môi, “Trộm vặt giống như ruồi bọ, luôn rất khó bắt.”

Tiểu Thất hừ một tiếng, khom lưng nhặt túi tiền màu lam lên, sờ sờ bên trong có vật gì đó có chút kinh ngạc. Tiểu Thất lấy ra, để vào lòng bàn tay, thấy đó là một miếng ngọc bội màu vàng, dây kết bằng tơ tằm. Tiểu Thất không biết nhìn ngọc, bắt quạ cũng hay nhìn đến, biết ngay đây là một khối ngọc tốt.

Tiểu Thất hươu hươu trong tay, nâng lên nhìn một chút. Ngọc bội khắc hoa văn hình rồng, Tiểu Thất cau mày thì thầm: “Ngọc bội của quan lớn? Không nghe Tổng tri huyện nói có quan lớn đến Thông Hứa mà? Có thể là cải trang vi hành mà đến!”

“A?” Tiểu Thất lật xem cả hai mặt của ngọc, tự nhủ: “Vương cái gì? Hảo trù tử! Vương đại quan?”

Lục Liễu đi đến gần, hỏi: “Tiểu thư biết?”

“Xi, ngươi mới biết á, muốn hủy danh dự của ta hả.” Tiểu Thất chu miệng, đem ngọc bội cất vào trong túi màu lam, để vào trong tay áo, đi ra ngoài.

Cuối ngõ hiện ra thân ảnh một người, nhìn kỹ thì đó là người khi nãy đã đụng Tiểu Thất. Người nọ thấy có người cầm đồ đi, nâng tay lau mồ hôi rồi biến mất.

Lục Liễu đi theo phía sau Tiểu Thất, thấp giọng nói: “Tiểu thư, vậy ngọc bội này làm sao bây giờ?”

“Trà lại cho người ta! Chúng ta đi vào đám người hỏi một chút, nói không chừng là có thể tìm được tin tức.” Tiểu Thất nhớ Tiền lão đầu cũng từng đặt người chạm trổ một khối ngọc, đó chính là một trong hai vật dùng để chứng minh thân phận của Tiền gia để lấy bạc.

Đám người trước chỗ dán mộ binh thư đã tản đi một ít, Tiểu Thất nhón chân tìm được khoảng bốn năm người đáng về phú quý, tìm hỏi lâu cũng không thấy ai có dáng vẻ của đại quan. Bất đắc dĩ không thể làm gì hơn là đem ngọc bội trong túi ra, giơ túi tiền đó đứng bên ngoài hỏi lâu.

Lục Liễu cũng nhìn theo vào đám người xem, tầm mắt lơ đãng thấy được một đôi mắt mang ý cười. Lục Liễu chần chờ chốc lát, vỗ vỗ Tiểu Thất thấp giọng nói: “Tiểu thư, kia là công tử chúng ta đã gặp tại quán trà.”

Tiểu Thất nhìn qua, đối với hoa đào nhân như người đó không có hứng thú, bất quá đảo qua nhìn xem những người khác. Trần Từ Cung xếp quạt, nói với nam tử phía sau gì đó, cười đi tới.

“Tiểu Thất, thật là vừa khéo.” Trần Từ Cung liếc mắt nhìn túi tiền trong tay nàng, cười nói: “Có thể hay không hoàn lại cho ta? Đương nhiên, nếu Tiểu Thất thích, cũng có thể giữ lại.”

Tiểu Thất hơi nhú mày, một tay vút thẳng túi tiền vào người hắn, khí hừ một tiếng mới nhớ tới cái gì, hỏi: “Trong túi của ngươi có ngọc bội?”

Trần Từ Cung gạt đầu, Tiểu Thất liền truy vấn: “Là hình dáng thế nào? Khắc hoa văn gì?”

Trần Từ Cung gạt gạt khóe miệng, nhẹ nhàng nói: “Hình tròn, bên cạnh chạm rồng, khắc long đồ.”

Tiểu Thất bữu môi, lấy ngọc bội từ trong tay áo đưa qua, “Vậy ra, ngươi họ Vương a.”

Trần Từ Cung có chút kinh ngạc, nhưng chỉ trong nháy mắt đã khôi phục ý cười. Tiểu Thất tùy ý khoát khoát tay, kéo Lục Liễu xoay người rời đi. Trần Từ Cung đuổi theo hai bước nói: “Tiểu Thất, ngươi đã giúp ta tìm về một vật quan trọng, ta nên hảo hảo cảm ơn ngươi mới đúng lễ.”

Tiểu Thất chớp chớp mắt, dừng cước bộ lại, nói: “Tạ ơn thế nào?”

“Ha ha, ta xin mời Tiểu Thất đi Phiêu Hương Lâu dùng bữa được không?”

Không được, dĩ nhiên không được! Buổi sáng nàng đã ăn bánh bao, trong miệng vẫn còn mùi vị đây!

Tiểu Thất lắc đầu nói: “Ngươi có phải là đại quan không?”

Trần Từ Cung suy nghĩ rồi gạt đầu.

“Vậy ngươi đến đây quán Tổng tri huyện phải không?”

“Đúng.” Trần Từ Cung lãnh đạm cười.

“Ngươi tiếp cận Tổng tri huyện, nên trông nom Thông Hứa, đúng không? Nếu vậy thì chuyện ngập lụt của ao đầu thôn ngươi cũng nên trông nom? Nếu như vậy, Tổng tri huyện tu sửa đê điều không phải vốn là chuyện của ngươi sao? Ngươi thế nào lại không cấp bạc cho Tổng tri huyện?”

Tiểu Thất mạch lạc nói ra, Lục Liễu bên cạnh có chút ngây ngốc. Trần Từ Cung cũng không nghĩ Tiểu Thất sẽ nói như vậy, nhất thời cũng ngây ngẩn cả người.

“Hừ, các ngươi cho một quan thất phẩm nhỏ nhoi đi tu sửa đê điều, thất phẩm a, lại không cấp bạc, các ngươi nghĩ mọi người đều đại phú đại quý ư! Quả thực là!”

Vốn dĩ nếu là một vị thương quốc thương dân nói thì như là khí thế mười phần, mạnh mẽ lại dứt khoát, nhưng hết lần này tới lần khác, Tiểu Thất mang bộ dáng như một tiểu kiều rất đáng yêu, lại có hơi thở không liên mạch, lông mi dài phối hợp, khiến cho người ta thấy một bộ dáng thẹn thùng vô hạn rất đáng yêu, mỉa mai.

Trần Từ Cung cười nói: “Vậy Tiểu Thất nói, ta nên làm gì?”

“Ngươi nên làm nhiều hơn đi.” Tiểu Thất nhăn mũi nói: “Tỷ như cấp bạc cho Tổng tri huyện, cấp nhân lực cho Tổng tri huyện, à, phải cai quản tốt nhánh Hoàng Hà này.”

Tiểu Thất gạt đầu khẳng định, suy nghĩ tiếp rồi nói: “Đây là quản lý đường chảy của nước, nơi nào nên đến nơi nào không nên, có như vậy thì đại quan các ngươi mới làm chuyện tốt đây.”

Lục Liễu túm túm tay áo của Tiểu Thất có chút lo lắng, Tiểu Thất cũng như ý thức được gì đó, vội khép miệng lại.

Trần Từ Cung cười nói: “Tiểu Thất nói có lý, hạ lưu này quả thật đáng hảo hảo quản lý một phen.”

Tiểu Thất gạt đầu, suy nghĩ rồi lại lùi về sau, cúi cằm xuống.

Trần Từ Cung trong mắt hiện lên một tia đánh giá, Tiểu Thất khí thế lúc này đã thu liễm lại, ở góc độ này lại là một Tiểu Thất khác, cẩn thận cùng phòng

bị, lại càng làm cho người khác không kim được mà muốn yêu thương, cung chiều.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Tiểu Thất đánh giá Trần Từ Cung, nàng không thích người này, nhưng ánh mắt cũng xem như là thẳng thắn, cũng không phải là người hiểm ác. Tiểu Thất nghĩ thế, kết giao bằng hữu cũng không tệ, nếu hần cấp bạc cho Tổng tri huyện, mình cũng có thể danh chính ngôn thuận quay về Tổng phủ rồi.

Nhưng lần trước Tổng tri huyện nhìn thấy hần thì rất không vui! Tiểu Thất ảo não lắc lắc đầu, thầm mắng chính mình không có tiền đồ, lúc nào cũng nghĩ tới Tổng tri huyện kia.

Trần Từ Cung thấy Tiểu Thất vừa mới lắc đầu rồi lại cau mày, cười nói: “Làm sao vậy? Còn muốn tự nghĩ ra yêu cầu tạ ơn?”

Tiểu Thất lắc đầu, cuối cùng cũng nói: “Ngươi nhớ kỹ lời của mình là được, ta còn có việc, đi trước đây.”

Trần Từ Cung cũng không ngăn lại, chỉ cười nói: “Nếu Tiểu Thất có việc thì cứ đi trước đi, hẹn gặp lại sau.”

Tiểu Thất chu chu miệng, khoát khoát tay rồi xoay người rời đi, Trần Từ Cung lại lên tiếng kêu nàng, cười nói: “Tiểu hồng mã mà Tiểu Thất coi trọng, hôm nào ta có thể trả lại cho Tiểu Thất?”

“Ngươi đã trả bạc nên là của ngươi, ta không cần.”

Trần Từ Cung nhìn Tiểu Thất đang nhún nhảy rời đi, nụ cười ở khóe miệng thật lâu mới mất đi.

Tiểu Thất cũng không đi dạo lâu, mua chút thịt nướng rồi thuê xe quay trở về Tiền phủ.

Tiểu Thất nhảy xuống xe ngựa, hoan hỉ chạy vào cửa. Tên gia nhân ở cửa thấy nàng về cũng tỏ vẻ vui mừng, vội chạy ra hậu viện thông báo cho mỹ phu nhân.

Tiểu Thất theo thói quen đưa xôi thịt nướng cho thủ vệ, cười nói: “Sau này ta sẽ quay về đây ở rồi, không được ngăn cản ta, biết không?”

“Hắc hắc, Tam tiểu thư trở về nhà là chuyện tốt, nhưng nếu muốn đi dạo phố, tốt nhất để cho tiểu nhân đi theo bảo hộ Tam tiểu thư.”

Lục Liễu hừ nhẹ, giọng nói: “Tiểu Sơn Từ thật là trung thành. Chỉ là mỗi lần đi dạo phố, một người người ăn còn nhiều hơn cả ta và tiểu thư, hừ, cuối cùng vẫn là để tiểu thư trả bạc.”

Tiểu Sơn Từ sờ sờ đầu cười hắc hắc, vừa tặng bóc được hai câu thì mỹ phu nhân đã đi như bay tới.

“Thất nhi, ai da, sao lại ăn mặc thế này trở về?” Mỹ phu nhân kéo Tiểu Thất vào lòng.

Tiểu Thất nắm chặt cánh tay của mỹ phu nhân đi vào trong, cười nói: “Nương, sau này Tiểu Thất sẽ ở lại trong phủ với người a, nương nên cao hứng đi.”

Khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần khẽ nhũn mày, đang cao hứng một phen, xoay người đẩy con ra kỳ quái nói: “Tại sao lại quay về ở? Họ Tổng kia khi dễ con rồi?”

“Không có, hần bận rộn, nói con nếu buồn bực thì có thể về nhà chơi.”

Mỹ phu nhân gật gật đầu, “Vậy Tiểu Thất cũng không nên ở đây, vẫn là về nhà tốt hơn.”

Tiểu Thất nghe vậy có chút đau lòng, đúng là nữ nhi gả đi thì như bát nước hắt đi, muốn trở về cũng không được nữa rồi. Tiểu Thất bi thảm hê hê, xịu mặt xuống, ghen ngào nói: “Tại sao chứ? Con muốn về với nương.”

Hốc mắt đỏ lên, mỹ phu nhân vỗ vỗ lưng Tiểu Thất, thờ dài kéo nàng đi vào khuê phòng của nàng.

Mỹ phu nhân đóng cửa rồi thấp giọng nói: “Tiểu Thất, phu quân muốn được dỗ dành, con dỗ dành cho hần thoải mái rồi, hần liền không thể rời khỏi con, cũng sẽ không nảy sinh ý muốn nạp thê thiếp.”

Tiểu Thất dầu môi không lên tiếng. Mỹ phu nhân chỉ chỉ thái dương nàng rồi nói tiếp: “Con nói xem, người như cha con làm sao có thể chỉ lấy một người là ta? Ông ấy không thể nghĩ đến chuyện ăn vụng bên ngoài, là do ta trên giường hầu hạ ông ấy thật tốt.”

Mỹ phu nhân cũng cảm giác là mình lỗ lòi, cầm khăn hoa xoa xoa chớp mũi, đảo mắt nhìn, thấy Tiểu Thất ngoại trừ dầu môi cũng không có phản ứng gì,

đánh trống lảng cười cười nói: “Tiểu Thất nghe lời của nương bao giờ cũng đúng. Ôn Nhược Thủy kia chẳng phải đã đi rồi hay sao? Tiểu Thất nhân cơ hội này nắm giữ luôn trái tim của Tổng Lương Trác kia đi, ném Ôn Nhược Thủy ra khỏi đầu hấn, cho dù sau này về nhà của quan gia tứ phẩm, có phu quân nhà con che chở, Tiểu Thất cũng không phải chịu thiệt thòi, phải không?”

Tiểu Thất trợn mắt lên, “Hấn nạp thiếp hay không cũng không có quan hệ gì với con.”

“Nói bừa!” Mỹ phu nhân trừng mắt liếc Tiểu Thất một cái, kéo tay nàng vỗ vỗ nói: “Tiểu Thất cùng hấn cãi nhau có phải không? Đã là phu thê sẽ không tránh khỏi tranh cãi, người ta nói phu thê đầu giường cãi, cuối giường hòa hợp, Tiểu Thất không thể chỉ vì một trận vỗ mồm mà giận dữ, việc này chỉ khiến nam nhân thêm phiền não. Nữ nhân nha, chỉ lấy khuyết điểm của nam nhân mà nói thì không bằng làm bộ như không nhìn thấy khuyết điểm đó, con tăng bốc, thuận theo hấn, thỉnh thoảng làm nũng, nếu hấn lại làm gì có lỗi với con, nghiêm khắc chỉ ra cho hấn điểm sai lầm trước, làm cho hấn cảm thấy hấn mắc nợ con...”

Tiểu Thất che lỗ tai, cá giận: “Sao nương lại nói nhiều như vậy nha, con chỉ là muốn về nhà chơi vài ngày thôi.”

“Nương còn chưa nói hết đây, nương nghe nói Tổng Lương Trác ngày nào cũng ăn cơm trưa tại hà đề, Thất nhi nên đem cơm nước qua. Áo đầu thôn tuy không có gì giàu sang, nhưng cũng không thể đảm bảo là không có kẻ xinh đẹp, lanh lợi, thủ đoạn nào nhân cơ hội này xen vào, Thất nhi nói xem, có phải thiệt thòi hay không?”

Mỹ phu nhân thấy Tiểu Thất nghe xong không có phản ứng gì, biết nữ nhi lương thiện này không phải nghe một lần là hiểu được, chỉ có thể thở dài hỏi: “Thất nhi, các người vì cái gì mà cãi nhau?”

“Ai cãi nhau?” Tiểu Thất mờ mịt.

“Không cãi nhau thì sao người lại có thể bỏ về đây? Phu thê tân hôn đều hận là không thể dính vào cùng một chỗ.”

Tiểu Thất chu miệng, hơi hoang mang nhú mày. Tiểu Thất suy nghĩ hồi lâu, thấp giọng nói: “Nương, Tổng tri huyện cầm tay con rồi.”

“A?” Mỹ phu nhân đương nhiên không hiểu được Tiểu Thất đang nói gì, hai đầu chân mày nhíu vào thành một đường.

“Nương, hấn cũng đã rửa chân cho con rồi.”

Mỹ phu nhân vẻ mặt kích động, liên tục gạt đầu, cười nói: “Quả nhiên biết cung chiều người.”

“Nương,” Tiểu Thất nhăn mặt đau khổ, hừ tức hồi lâu mới nói: “Con sợ hãi.”

“Sợ cái gì?”

Tiểu Thất lắc đầu, nhớ tới những khi Tổng Lương Trác dịu dàng thì ngực nàng chợt đập nhanh hơn, khi Tổng Lương Trác tức giận thì nàng kinh sợ trong lòng, khi Tổng Lương Trác mỉm cười, cả người nàng sẽ không được tự nhiên; Tổng Lương Trác khề nhều mày, nàng sẽ nom nớp lo sợ. Tổng Lương Trác còn dám ôm nàng ngủ, đúng, chính là ngủ cùng nhau.

Tiểu Thất không nhịn được muốn khóc. Tiểu Thất ôm cánh tay của mỹ phu nhân nói: “Nương, con sợ, con không lấy chồng nữa, nương cho con về đi.”

Mỹ phu nhân cười nói: “Sợ cái gì? Tiểu Thất không phải nói Tổng Lương Trác rất cung chiều con sao? Ha ha, ngay từ đầu nương đã thấy Tổng Lương Trác hấn rất xứng đôi với con, bây giờ xem ra đúng vậy thật.”

Tiểu Thất không biết làm thế nào nói ra hoang mang cùng bất an trong lòng mình, chỉ có thể kinh hoàng ôm cánh tay của mỹ phu nhân. Mỹ phu nhân ôm Tiểu Thất chốc lát, cười nói: “Cha con đã bắt đầu chuẩn bị bán cháo rồi, ha ha, lão nhân hư hỏng này, thật không mong được điểm tốt nào. Con quay về nói với phu quân nhà con, nếu không ngăn lũ tốt, đến lúc đó gặp nguy hiểm, Tiền gia sẽ lại mở lều bán cháo ở ngoài thành như trước.”

Tiểu Thất rầu rĩ gạt đầu, mỹ phu nhân lại nói: “Thất nhi khoan đã, trời đã tối, nói gì thì ngày mai cũng phải về. Tổng tri huyện bận rộn, buổi tối trở về cũng không thể không hiểu chuyện, chủ động cởi áo cho hấn tẩy rửa. Đã là nữ nhân có chồng, không thể ngang ngạnh như trước nữa.”

Mỹ phu nhân sờ sờ mặt Tiểu Thất, kiều ngạo nói: “Thất nhi xinh đẹp như vậy, nhất định là thừa hưởng của nương.”

Tiểu Thất khòe miệng giật giật, bị mỹ phu nhân vỗ cho bình thường lại.

Buổi chiều, mỹ phu nhân ngủ cùng Tiểu Thất. Nhưng đêm nay Tiểu Thất như không hợp ý, mỹ phu nhân cứ lảm nhảm, lái nhái đủ chuyện về ngự ph thuật(*) làm cho nàng không ngủ được. Tiểu Thất mấy lần muốn nói chuyện cùng cách thư của mình, nhưng lại sợ chính mình xúc động thì làm ảnh hưởng đến việc đắp đê của Tổng Lương Trác.

(*) ngự ph thuật: nghệ thuật quản lý chồng

Ai! Tiểu Thất thở dài suy nghĩ, cùng Tổng Lương Trác này xem như kết thù lớn, Tiền lão đầu cùng mỹ phu nhân hiểu nàng nhất trong nhà cũng không muốn cho nàng về nhà rồi. Quả đúng là, ôi, quả đúng là!

Mỹ phu nhân muốn Tiểu Thất đi một vòng, ngày thứ hai đã dẫn dò phòng bếp chưng thuốc bổ cùng nước ô mai, đưa cho Tiểu Thất một hộp cơm cùng nước, rồi lại gói mấy cái bánh, phái xe trực tiếp đưa Tiểu Thất đến chỗ con đập ngoài thành, Lục Liễu thì bị mỹ phu nhân dụng tâm kín đáo(*), trực tiếp

đuổi về Tổng phủ.

(*)dụng tâm kín đáo: có ý đồ riêng

Cách bài cát không xa, có thể thấy một cái đê cao bằng nửa người, nhưng cũng không dài, Tiểu Thất suy nghĩ, Tổng tri huyện chắc đã bắt tay vào làm một đoạn ngắn rồi, chỉ là nhân lực không nhiều, bạc cũng không nhiều, chỉ mới xây khoảng mười trượng.

Tiểu Thất cảm theo bọc nhỏ cùng bình nước xuống xe, nhìn mỹ phụ nhân quay đầu trở về xe ngựa, hừ mũi một tiếng.

Hiển nhiên sông này cùng nơi Tổng Lương Trác mang Tiểu Thất đi xem cũng không giống nhau, chỉ nhìn mặt sông rộng lớn, nhất định là nối liền với cái kia.

Hộp trên tay không nhẹ, găng cầm một hồi hai tay của Tiểu Thất có chút đau. Tiểu Thất đứng cách đó không xa, thấy một đám người khiêng bao cát tới lui, luôn hướng tới mặt sông phía xa.

Tiểu Thất đứng thẳng lên chốc lát, nhìn thấy hán đang ngồi chồm hổm, nhặt một nhánh cây vẽ gì đó trên mặt đất.

Trời hơi nổi gió, Tiểu Thất ngẩng đầu nhìn mặt trời phía sau đám mây, đáy lòng thầm nghĩ, trời đừng mưa a, như vậy sẽ làm thấp đê điều, thế mà chặn được lũ mới là lạ.

Tay Tiểu Thất vô cùng đau, dứt khoát để hộp com dành cho hai người để lên bao bố nhỏ trên mặt đất, còn mình thì tìm một bãi cỏ khô ráo ngồi xuống.

Sườn ngoài có mấy nữ tử cầm rô đi cùng nhau, thấy Tiểu Thất đang ngồi dưới đất thì lạng đi một chút, lại tiếp tục hướng đê điều mà đi.

Trong đó có một nữ tử tướng mạo tương đối xinh đẹp, rót một chén nước đem đến cho Tổng Lương Trác. Tiểu Thất thấy Tổng tri huyện gật đầu với nữ tử đó, tiếp nhận chén nước uống vài ngụm, lại đem bát đưa về. Trong lúc đó tựa hồ, tựa hồ như cười một chút?

Tiểu Thất hí hí hai mắt, khẽ hừ một tiếng, tựa cầm lên đầu gối, tóc để qua một bên như đang có tâm sự.

Gió thổi đến, có đám mây che mặt trời giúp Tiểu Thất, ngồi như vậy nhưng lại hơi ghê người. Tiểu Thất không tự chủ được nhắm mắt lại, mở mắt ra, trước mắt lại xuất hiện một đôi giày vải đầy bùn.

Tiểu Thất hơi ngẩng đầu, hí mắt nhìn người phía trước.

Người này mặc một bộ áo vải màu xanh, trên đầu mang khăn trùm dài tới thắt lưng cũng là màu xanh. Ánh mặt trời xuyên qua tầng mây chiếu xuống, Tiểu Thất bị nắng chiếu vào liền hạ mắt, người nọ không dấu vết đứng che cho nàng, đợi Tiểu Thất mở mắt ra rồi đầu mới dịch chuyển.

“Phu nhân thư thả chờ một chút, đại nhân dặn dò chính sự xong sẽ lại đây.”

Tiểu Thất gật đầu, quay đầu xem người đang đứng cạnh nàng. Tiểu Thất suy nghĩ rồi cười nói: “Huynh là Lục sư gia!”

Lục Lực Thừa thấy nàng hỏi như vậy có chút nghi hoặc, chỉ là nghe ngữ khí lại là khẳng định, liền cười gật đầu: “Đúng vậy.”

Tiểu Thất hí mắt đánh giá hán một phen, mặc dù hán ở dưới Tổng Lương Trác, nhưng người đầy chính khí, tự tin tràn đầy, có thể thấy là người bình tĩnh đến khó lường đây. Tiểu Thất nhớ Lục Liễu lúc trước nói, chính mình làm thức ăn mang qua thì Lục sư gia cũng có phần, mặt có chút đỏ lên.

Tiểu Thất sờ sờ mặt, cười nói: “Lục sư gia khát không? Ta có mang theo nước ô mai.”

Lục Lực Thừa gật đầu, giữ một khoảng cách rồi ngồi bên cạnh Tiểu Thất. Tiểu Thất cười lấy bát đã để sẵn trong hộp, rót một chén đưa qua.

Ô mai chua lại để thêm đá, Lục Lực Thừa uống một ngụm liền mím chặt môi. Tiểu Thất thấy thế vội hỏi: “Sao vậy? Có phải khó uống hay không? Ta cũng chưa nếm qua đây!”

Lục Lực Thừa lắc đầu, “Thực lạnh.”

“Oh, uống lạnh là tốt mà.” Tiểu Thất trong đầu nhớ đến tối qua ăn trái cây ướp lạnh, cười nói: “Kỳ thật bỏ thêm trái cây mới tốt đây, uống xong còn có trái cây ăn, ha ha, cái loại mơ chua này ăn cùng với quả trám giòn giòn là tốt nhất.” Tiểu Thất nói xong tự mình chấy nước miếng. Tiểu Thất che miệng nuốt nước bọt, giương mắt nhìn phía Lục Lực Thừa, không có ý từ buông mắt xuống.

Lục Lực Thừa cười cười, uống hết chỗ còn lại rồi đưa chén qua.

Tiểu Thất thấy hán gần gũi, không nhịn được hỏi: “Lục sư gia có đói bụng không? Ta có đem theo một con gà hầm đây. Nga, còn có bánh nhiều tầng.”

Lục Lực Thừa bật cười, thấy Tổng Lương Trác cách đó không xa đã xử lý hết sự tình hỗn loạn, đang đi tới, đứng dậy cười nói: “Phu nhân cùng đại nhân cứ dùng trước, tại hạ đi lên đê xem một chút.”

“Oh.” Tiểu Thất chu miệng nhìn Lục Lực Thừa rồi đi, nhìn chăm chú vào bóng lưng của hán càng có cảm giác gần gũi. Hán hình như đã cùng nói chuyện với nàng rất nhiều, hình như, hình như,...

Tiểu Thất nhìn chằm chằm bóng lưng của Lục Lực Thừa suy nghĩ, Tổng Lương Trác đi tới trước mặt nàng thì sắc mặt nhìn có chút không tốt.

Tổng Lương Trác đi qua cản trở tầm mắt của nàng. Tiểu Thất nghiêng người bước hai bước tránh Tổng Lương Trác, Tổng Lương Trác bực mình khề hừ một tiếng, khom lưng buông tay cầm cầm của nàng, chuyển mặt của nàng quay về phía mình.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Tiểu Thất chớp chớp mắt, lại chớp thêm một lần nữa, không nhìn rõ biểu tình trên mặt Tổng Lương Trác, quay đầu bỏ tay hấn ra, cúi đầu xuống.

Tổng Lương Trác khề thờ dài, ngồi xuống bên cạnh nàng nói: “Không phải về nhà sao, sao lại chạy đến chỗ này?”

Tầm mắt Tiểu Thất quét một vòng qua đám người, thấy dáng người của Lục Lực Thừa, không nhận được câu môi cười cười. Tổng Lương Trác nhìn theo tầm mắt của nàng, mày hơi nhăn lại một chút.

“Tiểu Thất.”

“A?” Tiểu Thất thu hồi tầm mắt, chớp chớp mắt nói: “Sao?”

Tổng Lương Trác tự mình động thủ, mở hộp ra nhìn một chút, ôn nhu nói: “Gà hầm sao? Tiểu Thất làm?”

“Bà vú làm, nương bảo ta mang cho người. Nương muốn ta nói với người, chờ bên này phát thủy thì Tiền gia có thể mở quầy bán cháo.”

Lời này đúng là lời nói hay, nhưng nói ra lại có chút không lọt tai. Tổng Lương Trác xoa xoa thái dương, chuyển đề tài nói: “Đây là được liệu gì?”

Tiểu Thất nhìn qua một chút, “Không biết, nương ta nói là gà gô hầm nhục thung dung.”

Nhục thung dung? Bỏ thận tráng dương? Tổng Lương Trác hơi đỏ mặt, ho nhẹ một tiếng nói: “Làm phiền nhạc mẫu.”

Tiểu Thất bĩu môi, hất cằm, bắt đầu đi vào cõi thần tiên, Tổng Lương Trác mở miệng nói: “Tiểu Thất đến một mình?”

“Uhm.”

“Trở một chút nữa ta mới về.”

“Oh.”

“Lát nữa Tiểu Thất về cùng ta đi.”

“Oh.”

Tổng Lương Trác thờ dài, tự rót cho mình một chén nước ô mai. Tiểu Thất thấy đối diện là nữ tử vừa rồi đã đem nước cho Tổng Lương Trác, bĩu môi nói: “Không phải người vừa mới uống một chén nước sao?”

Gương mặt Tổng Lương Trác chậm rãi hiện lên ý cười, nhẹ nhàng nói: “Không thể giải khát như nước của Tiểu Thất.”

Tiểu Thất khề hừ một tiếng. Tổng Lương Trác đảo mắt qua đôi môi khô khốc của nàng, cầm chén đưa qua nói: “Tiểu Thất cũng uống một chén cho thấm giọng.”

Tiểu Thất liếm liếm môi, nghiêng người qua, uống một ngụm, cảm giác được bà vú quả thật đã không xén bớt nguyên liệu, tựa hồ còn bỏ thêm bạc hà thơm mát, uống vào miệng thì có một hương vị ngọt ngào, mát lạnh chậm rãi xông lên. Tiểu Thất nhìn không được, nâng bát uống thêm hai ngụm, liếm liếm khóe miệng nói: “Bà vú đối với người thật tốt, nước ô mai làm cho người còn ngon hơn so với làm cho ta.”

Tổng Lương Trác cười khề, nâng tay lau đi giọt nước còn vương bên khóe môi Tiểu Thất. Ngón tay của Tổng Lương Trác dừng lại chốc lát bên khóe miệng Tiểu Thất, thấy gương mặt Tiểu Thất đỏ bừng lên mới hài lòng buông tay xuống.

Tiểu Thất hít một hơi thật sâu, Tổng Lương Trác thấy nàng trừng to hai mắt nhìn mình, khóe miệng cong lên chờ nàng phát tác. Bỗng nhiên Tiểu Thất gục đầu xuống ngực, hai tay che lỗ tai đã đỏ bừng lên.

Tổng Lương Trác cười khề, cầm chén nước ô mai uống, tâm tình thoải mái, thờ dài một tiếng. Tổng Lương Trác ngẩng đầu nhìn bầu trời nói: “Hy vọng

mấy ngày tới không có mưa, đề điều mặc dù thấp, nếu nước dâng chậm một chút thì cũng có thể dẫn mọi người rời khỏi đây.”

Tiểu Thất xoa xoa tai, thấp giọng nói: “Đề điều thế này là sai a, ta nghe ai đó nói qua, đề điều phải kéo dài trăm dặm dọc bờ sông, của người lúc này cũng chỉ mới có một chút.”

Tổng Lương Trác nhướng nhướng mày, kéo hai tay đang che tai của Tiểu Thất xuống, đặt trong bàn tay to lớn của mình, tay kia chống đất đứng dậy. Tổng Lương Trác kéo Tiểu Thất cùng đứng lên, vừa đi vừa nói: “Tiểu Thất đã xem qua sách trị thủy?”

Tiểu Thất giãy giụa tay ra, thấy Tổng Lương Trác cũng không có ý định buông tay. Tiểu Thất đứng bên cạnh chỉ thấy sườn mặt của Tổng Lương Trác, cùng cánh mũi thẳng và ánh mắt đen láy, thật không có tiền đồ mà đỏ mặt.

Tiểu Thất khăn trương nghiêng răng, ngập ngừng nói: “Hình như, hình như đã xem qua.”

Tổng Lương Trác khẽ gật đầu, kéo nàng thẳng đến một bãi đất, chỉ vào sông phía dưới nói: “Đây là sa thủy, còn có một nhánh sông khác, cũng là nơi lần trước ta đã mang nàng đi, tại chỗ này sẽ giao lại thành một. Chỉ là ở phần luồng này có một chỗ ứ đọng rất nguy hiểm, phía bên kia lại rất nghèo, nếu nước dâng, sẽ ngập hơn phân nửa sa thủy này, đến lúc đó không chỉ là ao đầu thôn, mà trong phạm vi vài dặm xung quanh, sợ đều trở thành một đại dương mênh mông.”

“Sẽ ngập đến trong thành sao?”

“Ngoài thành có thạch đê, địa thế lại ở nơi cao, nếu không phải là một trận đại hồng thủy, hẳn là không ngại.”

Tiểu Thất nhìn sa thủy trước mặt, nhăn nhó mũi nói: “Ta thế nào lại cảm thấy đã từng tới nơi này?”

Tiểu Thất chỉ vào dòng nước: “Giống như, giống như muốn khoét nước bùn có phải không? Nước bùn trong rồi, nước lại có thể tiếp tục chảy.”

Trong đầu dường như có hình ảnh chợt lóe lên, Tiểu Thất rút tay bước tới hai bước, duỗi hai cánh tay, cười nói: “Sông muốn chảy nhưng lại ứ đọng, nước bùn có thể dùng đắp đê, đề điều không nhất thiết phải dùng đá, chỉ cần giữ chặt một bên là được, đá có thể dùng để xây đền phượng, bên trong lấp bùn, lấp cho bằng phẳng là có thể trồng hoa quả ở trên rồi, có thể là dâu tây, hạnh. Nha, nếu nói như vậy, mùa xuân hàng năm là hoa hạnh sẽ phủ kín cả hà đê rồi.”

Mắt Tiểu Thất lấp lánh, nuốt nước bọt cảm thán, “Thật đẹp mà! Quả còn có thể ăn đấy!”

Tổng Lương Trác nhìn bộ dáng nuốt nước bọt của Tiểu Thất, đôi mắt tràn đầy kinh hi. Tổng Lương Trác đi qua, cầm tay Tiểu Thất, dịu dàng nói: “Suy nghĩ của Tiểu Thất thật độc đáo, cũng là phương pháp về lâu dài, tu sửa đê, nước bùn ứ đọng hàng năm cũng có thể sử dụng được.”

Tổng Lương Trác nâng tay vén lọn tóc vừa bị gió thổi tán loạn của Tiểu Thất vào sau tai, ánh mắt nhìn Tiểu Thất ẩn chứa gì đó.

Tiểu Thất ngưng cười, đỏ mặt tránh đi bàn tay kia, Tổng Lương Trác thế nhưng lại tiến đến một bước ôm nàng, hôn nhẹ xuống đỉnh đầu nàng.

Tiểu Thất ngây người, ngửa đầu nhìn khoe miệng Tổng Lương Trác đang cười, cả người hơi run rẩy.

Không phải kích động, mà là sợ run.

Nụ cười của Tổng Lương Trác càng mở rộng, khiến da đầu Tiểu Thất cảm thấy từng đợt tê dại, gương mặt cũng càng lúc càng nhẵn, cuối cùng nhẵn lại giống như bánh bao. Dùng lực mạnh nên tại xương gò má nhẵn lại, hiện nên hình dáng một tiểu oa nhi vừa nghịch ngợm, vừa quần bách.

Tổng Lương Trác đưa tay xoa xoa gò má của tiểu oa nhi, tâm tình vui vẻ mở miệng: “Tiểu Thất, mặt nhẵn như vậy sẽ xấu.”

Xấu thì tốt! Xấu thì không bị người xấu nhớ tới!

Tiểu Thất hạ mi mắt xuống, ánh mắt dừng lại tại cổ hán, có lẽ hán vừa nuốt nước bọt, yết hầu khẽ di chuyển một cái, Tiểu Thất cũng không nhận được, khẽ nuốt nước bọt. Ánh mắt một lần nữa chuyển động, tới lúc nhìn kỹ Tiểu Thất mới phát hiện, thì ra chính mình còn đứng không đến cảm của Tổng Lương Trác.

Tiểu Thất nâng tay so sánh, mũi cũng chỉ cao đến hai cúc áo của vạt áo trước của hán thôi.

Tay Tiểu Thất để trước ngực Tổng Lương Trác còn chưa kéo xuống, đã bị hán cầm lấy. Tổng Lương Trác nhìn trời một lát, thấy những người ngoài đề điều đã bắt đầu quay về thôn ăn cơm, liền kéo Tiểu Thất vẫn đang cúi đầu đi về phía bãi đất.

Nữ tử đưa nước đi đến từ phía trước, ngượng ngùng xấu hổ tiến lại gần Tổng Lương Trác rồi thi lễ. Nữ tử này nhìn gần, cũng có vài phần xinh đẹp. Chỉ nói đôi mắt hạnh to tròn cùng hàng mi đen dài, đã khiến Tiểu Thất cảm thấy mình không có gì quyền rũ.

Tiểu Thất nhìn chằm chằm hàng mi của nàng, có chút hâm mộ loại người chỉ nhìn mày cười cũng lộ ra được mi liễu đầy xinh đẹp.

“Đại nhân, đến nhà Thái Vân ăn cơm được không? Thái Vân đã chuẩn bị cá cùng bình rượu nhỏ.” Âm thanh nhu nhuyễn của nữ tử truyền đến.

Tiểu Thất cảm giác được ý tứ trong đó, mắt cũng sáng thêm vài phần. Nữ tử này rõ ràng đang bày tỏ với Tổng tri huyện đây. Tổng tri huyện này thật

đúng là một tiểu bạch kiểm, nói không chừng, nữ tử này là người đẹp nhất ở ao đầu thôn.

A? Trên trâm cài tóc có cài đóa đại thực dược? Hoa tươi?!

Tiểu Thất muốn giãy tay ra xem, bị Tống Lương Trác khế kéo trở về. Gương mặt Tống Lương Trác không chút biểu tình, mở miệng: “Tạ ơn hảo ý của Thái Vân cô nương, tiện nội(*) đã chuẩn bị thức ăn, sẽ không làm phiền.”

(*)tiện nội: vợ đây

Thái Vân cô nương hơi tủi thân cúi đầu xuống, Tống Lương Trác gật đầu xin lỗi rồi kéo Tiểu Thất trở về chỗ ngồi khi nãy.

Tiểu Thất cuồng quýt quay đầu lại. Cô nương kia xoay người rồi đi, đóa đại thực dược màu tím trên đầu vừa vụn rơi vào tầm mắt Tiểu Thất. Tiểu Thất chu miệng, lắc lắc cánh tay Tống Lương Trác, thấp giọng nói: “Màu tím không tốt, hồng phấn mới đẹp.”

“Sao?” Tống Lương Trác liếc mắt nhìn một cái, cười nói: “Có lẽ. Nhưng cũng chưa từng thấy Tiểu Thất cài hoa.”

Tiểu Thất nhăn nhăn mũi, sờ sờ mái tóc đen bóng của mình, tự tin mở miệng nói: “Ta không cần dùng cái gì cũng ưa nhìn.” Nói xong lại cười khanh khách hai tiếng.

Tống Lương Trác bật cười, nhưng vẫn gật đầu.

Tiểu Thất thấy Lục Lực Thừa đi tới, có chút không được tự nhiên nắm lấy tay của mình. Tống Lương Trác buông tay, Tiểu Thất thở ra, chưa thở hết một hơi, Tống Lương Trác quán tay quanh eo của nàng rồi kéo nàng vào trong lòng.

Tiểu Thất đỏ mặt, len lén nhìn về phía Lục Lực Thừa, thấp giọng nói: “Này, ách, Lục sư gia, cùng nhau ăn đi.”

Lục Lực Thừa nhìn tư thế bảo hộ rõ ràng của Tống Lương Trác có chút buồn cười, lắc đầu cười nói: “Không được, phu nhân cùng đại nhân hảo hảo ăn. Tại hạ đi vào thôn, chỉ là đến báo cho đại nhân một tiếng.”

Tiểu Thất nghe thấy tiếng cười của hán mặt càng đỏ thêm, dứt khoát chôn mặt trong ngực của Tống Lương Trác. Tống Lương Trác ngoắc ngoắc khoe miệng, gật đầu với Lục Lực Thừa. Lục Lực Thừa nhướn mày, tựa hồ như muốn nói gì, nhanh chóng đứng lên, cười nhẹ rồi xoay người đi vào trong thôn.

Nơi này đã không còn người khác, Tống Lương Trác buông Tiểu Thất ngồi xuống, lại nhanh chóng cầm lấy tay nàng.

Tiểu Thất tức giận, to gan vỗ tay hán xuống, tức giận cả lắm nói: “Ai, ai, ai, ai, ai cho ngươi ôm ta?”

Tống Lương Trác nhướn mày, “Vì sao ta không thể ôm nàng?”

“Ta, ta, ta, ta, ta không cho ngươi ôm” Tiểu Thất xấu hổ tức giận.

“Hừ hừ?”

Lại chuyển sang giọng điệu này!

Tiểu Thất hơi run rẩy, cau mày nhìn Tống Lương Trác. Không xem thì tốt, này vừa xem thì thấy hán cong môi, ý cười lan tới đáy mắt. Tiểu Thất ngây ngốc chốc lát, khế đảo mắt một vòng, che hai mắt vờ khóc: “Ngươi chỉ biết khi dễ ta!”

“Khóc thật à?” Thanh âm của Tống Lương Trác đầy ý cười.

Tống Lương Trác cười, nắm lấy tay Tiểu Thất, Tiểu Thất nóng nảy trả thù, khoe miệng khế nhếch, đẩy mạnh tay Tống Lương Trác ra.

Tựa như Tống Lương Trác không có phòng bị, ngã xuống đất, liền kéo vai Tiểu Thất ngã xuống với mình, vừa ngã lên người Tống Lương Trác, hai má chạm vào khuy áo của Tống Lương Trác, cả người hướng phía trước mà trượt tới.

Tiểu Thất nổi giận che mặt, dùng đầu đập thật mạnh vào ngực Tống Lương Trác một cái, thanh âm ghen ngào nói: “Ngươi đúng là, oa, đau.”

Tống Lương Trác cau mày kéo tay Tiểu Thất ra, thấy sườn mặt nàng hiện lên dấu đỏ, lấy tay khế vuốt rồi an ủi, ôn nhu nói: “Lần này là ta không tốt.”

“Ngươi có lúc nào là tốt? Trước ngươi không nói lý, lại khi dễ người. Khi dễ người mà không chớp mắt, người khác còn nói ngươi tốt.” Tiểu Thất càng nói càng ủy khuất, nhớ tới chính mình bị nhà mẫu thân đuổi đi, cảm giác cuộc sống tốt đẹp của mình đã bị một tay Tống Lương Trác phá hủy, ‘Rắc’ một tiếng giòn vang, đã vỡ như ngôi vụn.

Tiểu Thất ôm đầu ngồi dậy, đầu óc đang ảo não, cũng không để ý tư thế của hai người đang rất mập mờ.

Tống Lương Trác ôm khoe miệng nghe Tiểu Thất làm bầm, cười thờ dài ôm sát nàng, khế nâng đầu nhằm chặn đôi môi đang lái nhai của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 23

Nói hôn liền hôn như vậy, đối với Tiểu Thất mà nói quả thực là giống như trời sập xuống.

Tiểu Thất tự nhủ với mình, ta một chút cũng không hy vọng Tống tri huyện hôn ta. Nhưng khi nụ hôn càng sâu, Tiểu Thất cảm thấy máu như chảy lên đỉnh đầu, còn có một loại cảm giác mê muội như đang đi trong sương mù. Càng đáng sợ hơn chính là, cảm giác được luồng máu trong người càng ngày càng nóng, còn có xu thế ngày càng sôi trào, làm cho nàng không có cách nào chịu đựng, sau đó...

Tống Lương Trác nắm mũi của Tiểu Thất ngồi dậy, ngửa cổ của nàng ra sau để ngẩng đầu lên, Tiểu Thất lấy một chiếc khăn lụa trong lòng ra để lau máu mũi. Tống Lương Trác nhìn xung quanh một lát, dứt khoát ôm lấy Tiểu Thất xuống bờ sông.

Màu đỏ của máu mũi và màu tím trên mặt Tiểu Thất tương phản nhau, nhìn qua cảm thấy quái dị đến không nói nên lời. Tiểu Thất không dám nhìn mặt Tống Lương Trác, dứt khoát nhắm mắt lại giả vờ bất tỉnh. Chỉ là tại sao nhiệt độ trên mặt lại không giảm xuống? Khẳng định Tống tri huyện có thể thấy là nàng đang giả vờ bất tỉnh đây!

Tiểu Thất quýnh lên, trên mặt lại càng thêm đỏ.

“Đừng kích động.” Tống Lương Trác cười mở miệng.

Tiểu Thất mừng Tống Lương Trác vô số lần trong lòng mình, mở choàng mắt cả giận: “Người cố ý, người hại ta chảy máu.”

Tiểu Thất không mở miệng thì tốt, nhưng đang bóp mũi mà mở miệng, càng khiến Tống Lương Trác cười thêm vui vẻ. Tiểu Thất càng thêm tức giận, nâng tay muốn đánh vào mặt Tống Lương Trác. Tống Lương Trác cũng không tránh, nhưng khi Tiểu Thất đưa tay đến mặt hắn thì lại không dám xuống tay, do dự do dự hồi lại, lại nhụt chí thu tay trở về.

“Tiểu Thất còn dám đùa giỡn vì phụ?” Tống Lương Trác khẽ nhếch khóe miệng, thoải mái mở miệng.

Khóe miệng Tiểu Thất co rút, lại tiếp tục co rút, sau đó nồn khan một tiếng tròn mắt.

Đây là một ngày cực hắc ám, buổi tối khi ngủ, Tiểu Thất nhìn Tống Lương Trác chiếm giường trước mình, rốt cuộc cũng ý thức được điều này.

Tiểu Thất chỉ vào hắn môi run lên hồi lâu, tức giận rút đi tấm chăn mỏng của mình, rất có cốt khí quay đầu đi ra ngoại gian.

Đêm nay lại đặc biệt lạnh, nhưng vì nguyên nhân chính là lạnh, Tiểu Thất mới có thể đem chính mình bao lại thật chặt chẽ để tránh muỗi đột kích. Nhưng bên tai lại không ngừng vang lên âm thanh ong ong, làm cho tâm tình Tiểu Thất đã tệ, nay lại càng thêm sa sút.

Tiểu Thất cuộn tròn trên tiểu tháp, túi thân rơi lệ.

Tống tri huyện a, không phải người tốt mà. Đoạt giường của nàng nè, đoạt sủng ái của nàng nè, đoạt trăm cái của nàng nè, trả lại cuộc sống tốt đẹp cho nàng đi.

Đột nhiên có vật gì đó xoẹt qua cửa sổ, còn phát ra tiếng vang sần sật. Tiểu Thất hít hít mũi, trừng to mắt, đóng tai lên nghe. Vốn là có cái gì ngoài cửa sổ, lại gõ liên tục thật lâu, mang theo một cỗ âm trầm. Tiểu Thất run rẩy cả người, càng quẩn chặt mình lại hơn.

Trong phòng đột nhiên phát sáng, cả người Tiểu Thất cứng đờ, tiếp theo lại vang lên ầm ầm một trận. Tiểu Thất hét lên một tiếng rồi nhảy xuống tiểu tháp, chân trần chạy tới cửa. Một tia chớp đánh xuống, tựa hồ đánh xuống trong sân. Tiểu Thất ôm đầu chạy vào trong trôn, một đường tiến vào giường, ngay trong lòng Tống Lương Trác.

Tống Lương Trác đã khoác áo ngồi bên giường hồi lâu, bị Tiểu Thất đụng mạnh nên lại nằm trở về. Tống Lương Trác cảm giác thân thể Tiểu Thất đang run rẩy, nâng tay kéo chăn mỏng đắp lên cho nàng, dịu dàng nói: “Sợ sấm? Sét đánh xuống cũng không tới, Tiểu Thất đừng sợ.”

Tiểu Thất mở miệng khóc lớn, thanh âm không rõ oán giận nói: “Người đoạt giường của ta, nương ta cũng không quan tâm ta rồi, oa oa.”

Tống Lương Trác vỗ nhẹ lên lưng Tiểu Thất, “Ta không tốt, bước đi quá nhanh, sau này trả giường lại cho Tiểu Thất ngủ.”

Lại thêm một tiếng sấm rền, Tiểu Thất lại càng chôn sâu trong lòng Tống Lương Trác, khóc nức nở đầy túi hờn.

“Tiểu Thất đừng sợ, ngày hè trời mưa, nhiều sấm là bình thường.” Tống Lương Trác quay đầu nhìn bên ngoài màn, cau mày nói: “Đều nói lời công trước là ca hát, có múa cũng không nhiều, lần này cũng không nên múa nhiều như vậy mới phải.”

Tiểu Thất ở trong ngực Tống Lương Trác cọ xát qua lại, lau hết nước mắt nước mũi trên mặt. Khóc rồi lại ngai ngực hấn bần, vô ý thức càng ôm chặt hấn. Tống Lương Trác hơi xoay người nằm thẳng, Tiểu Thất vội vàng chiếm lấy một cánh tay của hấn, đem đầu chôn vào trong khuỷu tay của hấn.

Tống Lương Trác sờ sờ trước ngực một mảnh dính bần, cau mày đem tay dính bần lau đi. Vừa đứng dậy ném áo bần ném lên mặt đất, vừa muốn xuống giường tìm quần áo sạch sẽ, Tiểu Thất đã nhanh chóng bổ nhào lên người hấn, còn khóc nói: “Người muốn làm ma? Đều là tại người hại, nếu ta ở bên trong thì sẽ không sợ.”

Tống Lương Trác lại nằm trở về, chờ tiếng sấm bên ngoài đi qua, vỗ vỗ lưng Tiểu Thất, dỗ dành nói: “Ta đi lấy quần áo.”

“Không được.”

“Nếu vậy, cho ta một nửa cái chăn được không?”

“Không thể cho.” Tiểu Thất siết chặt chăn quanh mình thêm một chút, lại một tia sét đánh tới, tiếng sấm còn chưa vang lên thì Tiểu Thất đã nhanh trở lại trong vòng Tống Lương Trác.

Tống Lương Trác nâng tay che tai Tiểu Thất lại, cười nói: “Tai mềm như vậy, sao lại không chịu nghe lời ta nói?”

Chung quy Tiểu Thất vẫn là một người lương thiện, lúc ngủ đột nhiên nhớ tới, nếu để Tống tri huyện lạnh đến đi ngoài, ngày mai thôn dân nhất định sẽ tìm tri huyện phu nhân giả là nàng ra xét xử. Còn nói, ảnh hưởng việc tu sửa đề điều của Tống tri huyện cũng không tốt lắm.

Tiểu Thất mơ mơ màng màng nghĩ tới cảnh Tống Lương Trác ôm bụng chạy vào nhà xí, một lần lại một lần, còn Tiểu Thất thì đứng cách đó không xa, nghe âm thanh sấm nổ bên trong, đợi đến lúc mình báo thù hết giận, Tiểu Thất mới cười rộ lên, đem chăn qua cho Tống Lương Trác đắp. Chờ hấn chỉnh chăn cho tốt rồi tiến vào trong lòng hấn, không có chút nào chú ý hấn đang ở tình trạng nửa thân trần, cứ thế mà nhép nhép miệng, lại còn cọ xát ở ngực hấn hồi lâu rồi mới thiếp đi.

Tống Lương Trác cười khổ, một tay che tai Tiểu Thất, lại nghĩ đến đề điều có thể không chống đỡ nổi, đợi tiếng sấm bên ngoài ngừng lại, tiếng mưa rơi cũng nhỏ lại mới thả lỏng mà ngủ.

Tiểu Thất ngủ rất an ổn, trừ đem tay chân quấn quanh người Tống Lương Trác như gối ôm, khác đều khỏe.

Tống Lương Trác lo lắng nước ngoài sa thủy, sáng sớm đã tỉnh dậy. Nhìn thấy trước mắt chính là Tiểu Thất đang ngủ say sưa, đáy lòng mơ hồ sinh ra một tia thỏa mãn. Tống Lương Trác nghĩ, trách không được nhà nông có câu ‘lão bà hải tử ẩm áp như lò sưởi được đặt đầu giường’, như vậy cũng đúng, hơn một người thì giường thêm ẩm áp, trong lòng cũng yên ổn hơn.

Tống Lương Trác khẽ vuốt tóc Tiểu Thất, dịch cánh tay nàng đang ôm trên lưng, nhanh tay lẹ chân bước xuống giường.

Tống Lương Trác mặc quần áo đi ra ngoài, nhìn mặt trời đang lên, hít vào một hơi thoải mái.

Tiểu Thất thức dậy là lúc mặt trời đã lên cao ba sào rồi, vừa mở mắt ra đã thấy Lục Liễu đang nhìn nàng cười mập mờ. Tiểu Thất nhe răng, cau mày nói: “Tiểu quý cười cái gì?”

“Ha ha, tiểu thư ngủ có ngon giấc không?” Hai mắt Lục Liễu phát sáng tung chăn ra, bị Tiểu Thất trở mình chặn lại.

Lục Liễu lại cười càng quý dị, “Tiểu thư đừng xấu hổ, tiểu thư cũng học nhị tiểu thư, cứ sinh một nữ oa nhi đi, đến lúc đó mặc kệ bên này thế nào cũng không bị phu nhân lão gia làm khó rồi.”

Này đang nói cái gì vậy chứ! Tiểu Thất nhú mày nghĩ chốc lát, đột nhiên cảm thấy tình huống quá nghiêm trọng rồi. Nàng cùng Tống tri huyện đều hai lần ngủ say, mặc dù nương nói, nằm ngủ vốn là không thể sinh oa nhi, còn phải cời sạch hết, lăn lộn trên sàng đàn, nhưng nàng là hoàn toàn trong sạch như ngồi trang a, không biết không thấy tất nhiên sẽ không có.

Tiểu Thất chạy xuống giường, lao đến cửa nhìn một chút. Trong viện chỉ có một vũng nước, cũng không nhiều. Tiểu Thất nghĩ, bên kia hấn là không có việc gì đi.

Tiểu Thất gõ gõ đầu, tức giận chính mình nhưng tại sao lại quá lo lắng đề điều bị hỏng. Tiểu Thất thầm thì: “Ta đây là ưu quốc ưu dân, cử chỉ cao thượng, cùng Tống tri huyện kia một văn tiền quan hệ cũng không có.”

Lục Liễu ở một bên vội vàng đưa nước qua, “Cái gì tiền?”

“Không có.” Tiểu Thất nhận khăn ướt từ tay Lục Liễu, nghi hoặc hỏi: “Lục Liễu, ta cũng sẽ tu sửa hà đề sao?”

Lục Liễu nâng mặt, hất cằm nói: “Tiểu thư tự nhiên sẽ không.”

Tiểu Thất nhướng mắt, nếu không thì sao lại làm bộ đáng kiêu ngạo này!

“Nhưng là vậy, tiểu thư có nhiều sách như vậy. Tiểu thư không thích đọc sách nhất, nhưng lại có một ngày, tiểu thư từ nha môn chạy về trực tiếp tìm lão gia, cầu khẩn lão gia tìm cho người các loại sách về trị thủy. Tiểu thư đọc lâu lắm đấy, sau lại tự mình vẽ ra một quyển sách nhỏ, nói là muốn tìm thời cơ

tốt đưa cho cô gia.”

“Ta về?”

“Uhm” Hai mắt Lục Liễu sáng lên nói: “Khi đó em mới biết, tiểu thư cũng là rất lợi hại đây. Bức tranh này từng ô từng ô vuông lại có đánh dấu, nhìn rất có khí phách.”

“Vật đó đâu?”

“Tiểu thư tìm thôi.” Lục Liễu chớp chớp mắt nói: “Tiểu thư xem đó như là bảo bối, cũng không cho Lục Liễu xem qua nhiều, có phải đã để vào cửa hồi môn bên trong không?”

Tiểu Thất vội lau sạch mặt, bảo Lục Liễu dẫn nàng đi đến phòng cất của hồi môn. Tiểu Thất lắc lắc mông đào bới một hồi, cũng không tìm được cái gì là sách vở.

Khụ, sách ảnh thì thật ra có hai quyển, nhưng là sách xuân cung đồ. Tiểu Thất vừa mở ra nhìn, mặt đỏ lên rồi nhét thật sâu vào đáy rương.

Tiểu Thất cũng không hiểu được chính mình, ngay cả điểm tâm cũng không ăn liền trở về Tiền gia. Mỹ phu nhân liền cho người đi đến đầu phố mua bánh quẩy thịt mặn mà Tiểu Thất thích nhất, nhìn nàng ăn xong mới dẫn nàng đi đến thủy tạ cạnh Duyệt Thư Các.

Tiểu Thất ôm cánh tay mỹ phu nhân, lẩm bẩm nói: “Nurong, nhị tỷ con đâu?”

“Theo cha con đi tiền trang rồi.”

Mỹ phu nhân dẫn Tiểu Thất lên lầu hai, bảo Lục Liễu kéo từ tầng trên xuống một cái rương gỗ. Cái rương này là một cái rương cũ bằng gỗ lim, có mùi thơm mát, một góc còn bị rút ra một khối, lộ ra lớp gỗ trắng, thoạt nhìn như đã bị một kẻ vô dụng tàn phá. Cái rương không lớn nhưng rất nặng, Lục Liễu kéo ra không nổi, trực tiếp ném lên mặt đất.

Mỹ phu nhân kéo Tiểu Thất lui xuống vài bước, giờ khăn lụa hồng nhạt lên che mũi tránh bụi, cau mày nói: “Thất nhi bảo bối, nurong cho là con đã cất giữ kỹ lưỡng, Nhị tỷ phu của con mấy lần đến đây trộm, cũng không bị hấn lấy đi.”

Mỹ phu nhân đắc ý cười hai tiếng nói: “Tù này là cho con cất các vật hỗn tạp, nhị tỷ phu của con nghĩ cha con cho con cái này đều là bảo bối, như thế nào cũng không ngờ, ha ha, hay là ngu a. Vẫn là nữ nhân Tiền gia chúng ta thật thông minh, một đám con, có sắc còn có trí, ha ha.”

Mỹ phu nhân lăm bộ dáng thật là đắc ý, cuối cùng lại nói thêm một câu, “Vẫn là vi nurong có bản lĩnh đây!”

Tiểu Thất bước đến hôn lên mặt mỹ phu nhân một cái, cười nói: “Nurong con đẹp nhất, con đến bây giờ cũng không thấy người hấp dẫn hơn nurong đâu.”

Mỹ phu nhân vỗ vỗ mặt cười, hai mắt cười đến nheo lại, Tiểu Thất lại đi xem một cái, nghiêng người nói: “Nurong, chúng ta có buôn bán vật liệu đá không?”

“Vật liệu đá? Có ngọc thạch, bất quá ngọc đó cũng không phải là từ tảng đá đào ra. Cha con lúc đó tại Chu Sa trấn có vật liệu đá tràng đi, nhân tiện cũng mài theo nam dương nơi đó được ngọc thạch.”

“Nurong~~~~” Tiểu Thất xoay xoay eo nhỏ, mỹ phu nhân cau mày xoa lỗ tai.

“Nurong a, nếu vậy, người làm cho cha đem đá đến ao đầu thôn đi.”

“Làm gì?” Mỹ phu nhân trừng mắt.

Tiểu Thất sờ sờ mặt chốc lát, chu chu miệng nó: “Làm gì a, tu sửa dê điều á.” Tiểu Thất giương mắt nhìn mỹ phu nhân, chớp chớp mắt nói: “Nurong, là con đột nhiên có một ý nghĩ. Nurong nghĩ đi a, cha nếu ra tiền để tu sửa dê điều thì đó chính là của Tiền gia rồi, đến lúc đó trên dưới hà đề gì cũng là của Tiền gia, Tiền gia khẳng định sẽ...”

Tiểu Thất còn chưa miêu tả xong, mỹ phu nhân đã gõ vào đầu nàng một cái. Tiểu Thất ủy khuất meo meo, hừ tức hồi lâu rồi nói: “Nói cha trả tiền công đi.”

Mỹ phu nhân nghe vậy, cầm khăn lụa che miệng cười ha ha, cười hồi lâu mới thờ gấp nói: “Con lừa bạc của cha con, lại còn muốn cha con thuê nhân công, người mà để cha con biết được, cẩn thận ông ấy sẽ lột da Tổng Lương Trác.”

“Lột da người ta để làm chi?” Tiểu Thất nói thảm.

“Không lột da hấn thì lột da à?” Mỹ phu nhân lắc đầu, chỉ chỉ tay nói: “Con xem cha con, ba người con rể chẳng ai hợp ý. Lão cha của Tổng Lương Trác kia cũng xem là đại quan đi, nhưng là chúng ta gì cũng không thiếu, cũng không cần phải là hấn. Cha con a, kỳ thật phiền nhất là cùng quan gia có quan hệ. Quan gia, đều là kẻ làm việc chung, không rút một đồng, trước khi làm còn phải chi ra một xấp dày.”

Tiểu Thất nhớ tới Tổng phủ keo kiệt kia, cười khanh khách hai tiếng.

Mỹ phụ nhân vỗ vỗ nằng, mềm mại nói: “Con cười lại rồi, tối qua cha con đã gây bàn tính đây, nói gả con gái út này đã lỡ vốn rồi, còn không thể nào lại được một giọt lại đòi thêm một bút. Chắc, cha con vừa mới nói Tổng Lương Trắc là đây không động, nay con lại tới thay hẳn hỏi vật liệu đá.”

Tiểu Thất suy nghĩ, trịnh trọng nói: “Nurong, không phải còn có bạc sao? Không có bạc, mới cần đá. Người nói cha nhanh sai người mang bạc qua, hạnh phúc của nữ nhi cũng dựa vào người phụ thân rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Mỹ phụ nhân như lần trước, không giữ Tiểu Thất lại ăn cơm trưa, lại chuẩn bị sẵn canh giò, trực tiếp bảo phu xe đem Tiểu Thất đến ao đầu thôn, Lục Liễu thì mang rương sách về Tổng phủ.

Tiểu Thất rất hưng phấn, hưng phấn đến từng lỗ chân lông cũng đang rất khẩn trương. Từ Tiền phủ đi ra, Tiểu Thất đã đắm mồ hôi, Tiểu Thất lại một lần nữa vừa lau mồ hôi vừa cười hắc hắc, cẩn thận lấy tập tranh trong lòng ra tình tế xem.

Nói là tập tranh quả không sai tí nào.

Rộng chừng nửa thước, ở giữa được gắn một đường chỉ, đóng thành một quyển sách nhỏ, bên trong là tranh về các loại đề điều, công được vẽ tỉ mỉ, chủ yếu viết lại các phương pháp trị thủy. Cuối cùng lộ ra là đã được gấp lại, mở ra bốn lần là được một tờ giấy lớn. Đó là một bức tranh, trong đó là đề bằng đất, vốn chính là đề bằng đá đã được đắp lại, giống với hình dáng mà lần trước Tiểu Thất đã nói qua. Càng không thể không để ý chính là hai bên bờ hà đề là hoa đào được trồng thành dãy dài, hai hàng hồng phấn, kéo dài đến cuối đề.

Trong bức tranh mơ hồ có bóng lưng của một nam một nữ, bức tranh hoa đào mơ hồ, người cũng mơ hồ, nhưng hai tay đang nắm nhau thì lại rất rõ ràng. Tiểu Thất nghĩ thấy, đây chắc là mộng tưởng của nàng rồi, cỡ nào mộng tưởng a. Mặc kệ nam nhân trong bức kia là ai, nàng nhất định phải đến con đề xinh đẹp như vậy để hưởng thụ một chút cảm giác phiêu phiêu phêu dục tiên như vậy. Hắc hắc, cực kỳ giống hoa đào tiên tử trong truyền thuyết đây!

Suy nghĩ một chút, đứng trên đề, trước mặt là hai hàng hoa, ngăn cách nước sông cuộn cuộn. Mọi người không còn phải sợ hồng thủy tấn công nữa, tới mùa thu còn có thể hái mật đào. Nha nha, nhân gian tiên cảnh a! Giúp đỡ Tổng tri huyện đắp đề tốt, cũng chính là thực hiện giấc mộng của mình, lại còn có thể thoải mái về nhà làm Tam tiểu thư, nhất cử lưỡng tiện đây!

Tiểu Thất hưng phấn bay bay xuống xe ngựa, trước đem nơi hoang dã biến thành bức tranh trong mộng, đi vào cảnh giới kỳ lạ đặc ý một phen, mới cẩn thận bước từng bước nhỏ, dáng vẻ rất thực nữ đi tới phía trước một đoạn ngắn.

Tiểu Thất muốn tìm một chỗ ngồi, đáng tiếc, vừa hết mưa nên bãi cỏ vẫn còn ẩm ướt, thậm chí còn thấy nước trên ngọn cỏ.

Tổng Lương Trắc đi tới lúc Tiểu Thất còn đang cười khúc khích, ánh mắt mộng lung có chút bay bổng. Tổng Lương Trắc nghi hoặc nhướn nhướn mi, cầm lấy tay nàng đi đến dưới tàng cây.

“Hôm nay mang cái gì?”

“Canh giò.” Tiểu Thất kích động sờ sờ ngực, cười nói: “Ta tìm được một thứ rất tốt.”

“Hử?” Tổng Lương Trắc câu khước miệng, “Cái gì?”

Tiểu Thất nghiêng đầu một chút, lè lưỡi nói: “Sẽ đưa cho ngươi, nhưng là không có bạc, ta đã làm cho cha ta mang đá đến đây rồi.”

Tiểu Thất không đợi Tổng Lương Trắc nói chuyện đã phồng má nói: “Không cho phép tức giận. Còn có, chờ cho kế hoạch thành công ta sẽ trở lại Tiền gia, ngươi không thể nói chuyện mà không giữ lời.”

Tổng Lương Trắc hơi cau mày, cũng không đáp lại.

Tiểu Thất ngồi xuống dưới gốc cây, từ trong lòng lấy ra quyển sách được cất giữ như báu vật đưa qua. Tổng Lương Trắc để hộp xuống, cầm lấy rồi ngồi xuống đối diện, mở ra vài trang bất kỳ, vẻ không tin trong mắt chậm rãi biến thành kinh hi.

“Khoi thông sông, tu sửa đề, xây cống? Còn có, bức tranh của nàng?” Tổng Lương Trắc ngẩng đầu cười.

Tiểu Thất dụi dụi mắt, nghiêng đầu tránh tầm mắt làm người khác không tự nhiên của Tổng Lương Trắc. Kim nén trong chốc lát lại không nhịn được, cười ha ha, đặc ý nâng nâng cằm nói: “Chính là ta vẽ, Tổng tri huyện ngươi xem xem ở phía sau kia, nếu đó là hình ảnh của mấy năm sau thì thật tốt? Hắc hắc, lúc đó ta cùng phu quân nhà ta...”

Tiểu Thất liếc Tổng Lương Trắc một cái, xấu hổ che miệng cười cười: “Thế, chính là tốt lắm, có phải không?”

Tổng Lương Trác cúi đầu trầm mặc chốc lát, gạt đầu rồi bắt đầu ăn cơm. Tiểu Thất giống như không lấy được đồ chơi, cau mày bĩu môi quay đi, hồi lâu hắng hắng giọng rồi nói: “Nhân tiện này?”

Tổng Lương Trác ngẩng đầu, chỉ là không có ý cười. Tiểu Thất thấy hấn khôi phục gương mặt không chút biểu tình có chút mơ hồ, mơ hồ rồi lại bắt đầu khăn trương.

Tiểu Thất gầy gầy tay, Tổng Lương Trác khẽ thở dài, ngoắc ngoắc miệng nói: “Tiểu Thất làm tốt lắm, là lúc trước Tiểu Thất thu thập sao?”

Tiểu Thất chớp chớp mắt, chu miệng nói: “Đúng vậy, là Lục Liễu nói vậy.”

“Lục sư gia nói cho nàng?”

“A? Không, không biết. Làm sao vậy?”

Tổng Lương Trác buông đũa, nâng tay xoa xoa đầu Tiểu Thất, Tiểu Thất run rẩy một chút, toàn thân nổi da gà!

Tổng Lương Trác nhẹ nhàng mở miệng, “Tiểu Thất sợ ta?”

Tiểu Thất liếc mắt nhìn Tổng Lương Trác, cau mày suy nghĩ chốc lát rồi nói: “Không biết, chính là, cảm thấy là lạ thôi.”

“Tiểu Thất đừng sợ ta.”

Tiểu Thất gạt đầu, thấy vẻ mặt hấn không có biểu tình gì, cũng không lộ ra thần sắc tức giận, cười nói: “Ta đang nghĩ đi theo người đắp đê.”

“Tại sao?” Tổng Lương Trác cười nhạt.

“Không tại sao, ta chỉ thích.”

Tổng Lương Trác gạt đầu, “Tốt, để hai ngày sau ta xử lý vụ sự ở nha môn, chờ hết bề bộn ta sẽ mang nàng đi.”

Tổng Lương Trác đưa bát qua, “Tiểu Thất cũng chưa ăn cơm trưa, nàng cũng ăn đi.”

Tiểu Thất nhìn giò heo đầy thịt, lắc đầu cảm lấy một khối bánh, “Ta không ăn thịt heo.”

Tổng Lương Trác nhượng mày, gấp một khối củ cải đưa qua, Tiểu Thất lắc đầu, “Có mỡ heo đây!”

Tổng Lương Trác lại lấy một miếng bánh bao, lấy mỡ dính ra rồi lại đưa qua. Tiểu Thất nhìn Tổng Lương Trác, hai má liền đỏ bừng lên. Tiểu Thất cảm đũa ăn, cúi đầu một lúc lâu mới rầu rĩ nói: “Ta không phải tri huyện phụ nhân thật sự, Tổng tri huyện cũng đừng, cũng đừng đối tốt với ta đi. Ta biết người không thích ta, ta bây giờ, bây giờ cũng, cũng không...”

“Tiểu Thất!”

“Uhm?”

Tiểu Thất hốc mắt hoe đỏ ngẩng đầu, Tổng Lương Trác nhìn chăm chăm Tiểu Thất một lát, lắc đầu nói: “Không có gì, Tiểu Thất đừng suy nghĩ nhiều, sau này chúng ta sẽ bán lại.”

“Oh.” Nhưng là, nói chuyện gì đây? Tiểu Thất đáp ứng, tay nắm bánh không biết thế nào mà hơi run rẩy, hai mắt cũng cay cay theo.

Thật là! Tiểu Thất cắn cắn môi cố gắng không rơi lệ, nhẹ giọng nói thầm, “Vừa nhắc ma thì gặp ma, không phải vừa muốn nói không thích hấn hay sao? Thật là không có tiền đồ mà!”

Tiểu Thất rầu rĩ, lấy củ cải Tổng Lương Trác gấp qua ăn bánh, từ đầu đến cuối cũng không nói chuyện nhiều. Tổng Lương Trác có vẻ suy tư về cái gì, cũng không gọi chuyện, chỉ là gấp củ cải cho Tiểu Thất đang trong trạng thái buồn bực ăn xong bánh rồi mới ăn cơm.

“Đại nhân.” Một giọng nữ từ như vàng oanh xuất cốc cắt đứt suy nghĩ rối rắm của Tổng Lương Trác, cũng đem Tiểu Thất đang ở cõi thần tiên quay trở lại.

Tiểu Thất mờ mịt ngẩng đầu nhìn, mắt thấy Thái Văn đã đổi y phục, chu chu miệng rồi cúi đầu xuống. Thái Văn nhìn thoáng qua Tiểu Thất, xấu hổ ngượng ngùng hướng Tổng Lương Trác cười cười, nói: “Đại nhân, Thái Văn đã mang rau trộn, đại nhân cũng không vào thôn dùng cơm, thức ăn này...”

Thái Văn nói đến đó thì ngừng lại, chỉ còn chờ Tổng Lương Trác gạt đầu. Tổng Lương Trác lắc đầu nói: “Tạ ơn hảo ý của Thái Văn cô nương, tiện nội đã mang thức ăn đến đây.”

Mày liễu của Thái Văn hơi nhăn, mím môi nói: “Thái Văn cũng đã mang đến đây rồi, đại nhân ngài xem thử?”

Tổng Lương Trác thở dài, quay đầu nhìn Tiểu Thất nói: “Phu nhân xem thức ăn này, có thích?”

Tiểu Thất thật thà nhìn vào lồng com một chút, thấy đều là rau xanh, có một cây tươi tốt sáng bóng, nhìn cũng rất kích thích, Tiểu Thất gật đầu, “Tốt lắm đây.”

Tổng Lương Trác tiếp nhận lồng com, lấy thức ăn ra, cầm lồng com trả lại, hướng Tiểu Thất chỉ bảo: “Phu nhân đã thích, nên cảm ơn hảo ý của Thái Vân cô nương mới đúng.”

Tiểu Thất chớp chớp mắt, gật đầu “Oh” một tiếng, quay đầu thấy Tổng Lương Trác đang nhìn mình, lại nói thêm một câu, “Làm phiền cô nương rồi.”

Thái Vân ở lại cũng không được, đồ mặt hành lễ, cúi đầu trở về thôn.

Rau xanh quả thật rất ngon, Tiểu Thất muốn gấp vài đĩa ăn rồi lại thu đĩa trở về. Tổng Lương Trác cười nói: “Tiểu Thất thích ăn cái này?”

Tiểu Thất gật gật đầu rồi lại gác cầm, ôm gối nhìn về phía hà đê xa xa, Tổng Lương Trác khẽ thở dài, mơ hồ sinh ra một loại cảm giác sợ hãi không nắm giữ được.

Nàng muốn đối tốt với người nào đó thì có thể thuần túy đến thế. Quyền sách mỏng này, không biết đã tổn mất bao nhiêu tâm tư của nàng. Nàng làm ra, sợ là không chi bấy nhiêu tâm tư. Ở giữa bức tranh là một đôi nam nữ, phải là hân cùng nàng, đây hẳn là nguyện vọng của nàng đi.

Tổng Lương Trác nhìn sườn mặt của Tiểu Thất có chút xuất thần. Một tiểu cô nương mới mười bảy tuổi, có lẽ vài đêm ngủ cùng, đối với nàng mà nói cũng không khác gì hai miệng cùng ăn thức ăn.

Có lẽ, đến lúc hảo hảo nói chuyện rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Tiểu Thất có hơi sợ lúc ngủ buổi tối. Lần trước là bị Tổng Lương Trác áp đảo, lần sau là vì mình sợ sấm chớp mà chạy vào, nhưng lúc này cả hai đều thanh thanh tỉnh tỉnh ngồi đây thì nên làm sao cho tốt?

Tiểu Thất rồi rầm đứng bên cạnh bàn, Tổng Lương Trác nhẹ giọng nói: “Tiểu Thất không phải nói, có đem về rất nhiều sách sao?”

“A? À! À! À!”

Tiểu Thất cuồng quyết chạy nhanh ra ngoài, Tổng Lương Trác bước nhanh tới kéo nàng, lắc đầu nói: “Chậm đã, ngày mai tìm cũng không muộn.”

Tiểu Thất thấy hân cầm lấy tay mình thì có chút khấn trương, nuốt nuốt nước bọt. Tổng Lương Trác buông tay, buông sa màn trong phòng xuống, chính mình thì đi đến bên giường, cúi hải ngồi lên giường.

“Ngươi, ngươi ngươi ngươi, ngươi đã nói sẽ không đoạt giường của ta rồi.” Tiểu Thất to gan hừ một tiếng.

Tổng Lương Trác vẫy vẫy tay với Tiểu Thất, Tiểu Thất không tiến vào mà còn bước lùi lại.

“Tiểu Thất lại đây.” Âm thanh dịu dàng của Tổng Lương Trác đầy mê hoặc, vừa vẫy tay vừa cười nói: “Lại đây.”

Tiểu Thất nắm chặt lấy hai tay, tiến lên hai bước rồi dừng lại, cũng không tiến lại ngay mà chậm chạp đi đến bên giường.

Tổng Lương Trác kéo tay Tiểu Thất, để nàng ngồi lên giường rồi mới mở miệng.

“Tiểu Thất đừng sợ ta.”

“Ta mới không sợ ngươi. Ta là sợ muỗi, ừ, là sợ muỗi cắn.” Tiểu Thất liếc qua một bên gật gật đầu.

“Tiểu Thất.” Tổng Lương Trác xoay đầu Tiểu Thất lại nhìn vào mình, dịu dàng nói: “Tiểu Thất không thích ta rồi? Vì sao?”

Tại sao? Nhiều lời! Tiểu Thất tròn mắt lên nhìn.

“Tiểu Thất, chúng ta nói chuyện đi. Tiểu Thất nói đi, tại sao?” Tổng Lương Trác nhẹ nhàng hỏi.

“Ách, ngươi đánh ta!” Tiểu Thất liếc Tổng Lương Trác một cái, thấy hân cũng không tức giận, lại thêm ngang ngược nói: “Ngươi không cho ta ăn no, để người ta giành mất Tiểu hồng mã của ta, lại để Nhược Thủy đoạt lấy trăm cái của ta. Nương ta cũng không cho ta về nhà ở. Ngay cả bà vú của ta cũng

đôi tốt với người. Người, ta muốn về nhà.”

Tổng Lương Trác giang tay ôm Tiểu Thất vào lòng, thở dài nói: “Về nhà thì sẽ không được gặp ta nữa rồi.”

Tiểu Thất bị Tổng Lương Trác ôm, hốc mắt trong chốc lát dâng đầy nước mắt. Trong ngực lại không biết vì sao lại có cảm giác khiến nàng đau lòng, chua xót vô hạn.

Tiểu Thất hít hít mũi nói: “Ta không nghĩ muốn gặp người, người đánh người.”

“Tiểu Thất hôm nay còn nói muốn cùng ta tu sửa đề, đó không phải cũng là khát vọng của Tiểu Thất sao?”

Thật sự? Đúng vậy! Nhưng là, ta đã quên rất nhiều việc, tu sửa đề có lẽ là do nàng hướng đến một người mà làm, rất không khéo lại là rất giống những việc hân làm mà thôi.

Tổng Lương Trác thở dài, vỗ vỗ lưng Tiểu Thất nói: “Tại sao lại muốn cùng ta tu sửa đề?”

Tiểu Thất hít hít mũi, suy nghĩ rồi nói: “Không biết, nhìn thấy thích thôi.”

“Tiểu Thất đừng nên nhớ kỹ cái tát ngày đó. Lần đó Nhược Thủy suýt nữa mất mạng, vì thế mới...”

“Không phải ta đẩy!” Tiểu Thất ngẩng đầu, đôi mắt đầy nước nhìn Tổng Lương Trác.

Tổng Lương Trác gạt đầu, nâng tay giúp nàng lau nước mắt, giọng nói đầy áy náy: “Ta tin rồi, đáng tiếc có chút muộn. Nhưng là Tiểu Thất, có thể hay không, quên đi điều không thoải mái này?”

Tiểu Thất cách một lớp sương mù nhìn về mặt túng quẫn của Tổng Lương Trác, chớp chớp mắt rơi lệ, ngồi thẳng lưng nói: “Người thấy kẻ họ Vương kia đoạt đi Tiểu hồng mã của ta, người cũng không giúp ta lấy về.”

Tổng Lương Trác nhướn mày, “Hắn họ Vương?”

“Ừ.” Tiểu Thất gạt đầu.

“Làm sao Tiểu Thất biết được?”

“Ngày hôm trước ta về nhà, nhặt được ngọc bội của hắn nên biết.” Tiểu Thất ngửa cằm, chu miệng.

“Hừ hừ?”

Tiểu Thất run người, ngẩng đầu nhìn Tổng Lương Trác, không biết vì sao hắn lại thay đổi sắc mặt. Tiểu Thất cau mày chỉ vào mặt hắn nói: “Người nhìn người xem, lại vui buồn thất thường!”

Tổng Lương Trác buông Tiểu Thất ra, bước xuống giường, Tiểu Thất nhìn theo bóng lưng của hắn, nhai nhai vài cái trong miệng, nghiêng răng hừ một tiếng.

Tổng Lương Trác cầm lấy một hộp gỗ nhỏ rồi quay về giường, ngồi xếp bằng đối diện với nàng, mở hộp gỗ rồi đưa tới trước mặt nàng, dịu dàng nói: “Người đất cùng trăm cái đầu của nàng.”

“Sao?” Tiểu Thất cẩn thận lấy đồ ra, liệt kê từng vật từng vật một, tuy ít hơn vài món quý hiếm của nàng, nhưng vẫn tốt, chỉ là ít đi vài ba món đồ. Còn có Tiểu hồng mã kia, tựa hồ so với Tiểu mã nàng đã thấy còn tròn bóng đáng yêu hơn đây!

Tiểu Thất thổi thổi cái mõng ngựa, cái còi bằng đất phát ra một tiếng vang không trong trẻo lắm. Tiểu Thất nhếch miệng cười nói: “Người tìm được ở nơi nào? Sau đó ta có quay lại nhưng không tìm được đại thúc đó đây!”

Tổng Lương Trác ảm giọng nói: “Thích không?”

Tiểu Thất tròn tròn, đảo mắt hai vòng, che mặt cười không hề có ý tứ nói: “Người cho ta?”

“Đúng vậy.”

Tiểu Thất không nghĩ hắn trả lời nhanh như vậy, sững sờ chớp mắt rồi đỏ bừng mặt. Tiểu Thất cảm Tiểu hồng mã cọ qua cọ lại trên quần áo, thấp giọng nói: “Là ta thích, ta cũng không muốn đoạt đồ của người khác, nhưng là Tiểu mã này ta thích trước. Ta vừa muốn lấy, người kia, người kia...”

“Đừng nhắc đến hắn nữa.”

“A?” Tiểu Thất mơ hồ ngẩng đầu.

“Đừng nhắc đến hắn nữa, cũng chỉ là một người xa lạ, có phải không?”

Tiểu Thất suy nghĩ một chút, cười nói: “Đừng ha, mặc dù hần nói sau này muốn cùng ta...”

Tiểu Thất liếc nhìn Tổng Lương Trác, ho nhẹ một cái rồi cười hắc hắc.

Tổng Lương Trác gom trái cây lại, đem hộp gỗ để lên bàn nhỏ đầu giường, dịu dàng nói: “Trừ những cái đó, còn có gì không hài lòng thì nói lun đi.”

Tiểu Thất cau mày suy nghĩ hồi lâu, chu chu miệng nói: “Có rất nhiều, sau này nhớ sẽ nói lại cho ngươi.”

Tổng Lương Trác cười khẽ, “Vậy có thể ngủ rồi sao?”

Tiểu Thất ôm ngực, nhìn hần đề phòng, nói: “Ngươi lại ngủ ở đây?”

Tổng Lương Trác nâng nâng cằm, “Nàng muốn ngủ ngoại gian?”

Tiểu Thất trừng mắt, quả nhiên là tâm địa bất chính đây! Trong lòng Tiểu Thất chưa nghĩ ra đối sách, Tổng Lương Trác đã vươn tay ra, cười kéo nàng nằm xuống. Tiểu Thất kêu lên: “Tổng tri huyện là đại phôi đàn!”

“Ha ha, nàng nói ai bại hoại?” Tổng Lương Trác xoa xoa mặt Tiểu Thất đầy uy hiếp.

Tiểu Thất nuốt nước bọt ngập ngừng, “Nhưng là, không có thói quen ngủ cùng ngươi.”

“Ngủ nhiều sẽ thành thói quen.” Tổng Lương Trác che mắt Tiểu Thất nói: “Không tin nàng thử xem.”

“Xì, ngươi nói thật nhẹ nhàng!” Tiểu Thất bắt lấy tay hần, ôm chần chui vào sát góc.

“Tiểu Thất có sợ sấm không? Mùa hè nhiều sấm chớp!” Tổng Lương Trác cười mở miệng, “Nàng thử nghe xem, ầm ầm long...”

“A a a!” Tiểu Thất kêu lên một tiếng, nhào vào trong lòng Tổng Lương Trác, bóp cổ hần nói: “Tổng tri huyện dọa người!”

Tổng Lương Trác cười nắm lấy chân mông, đắp lên cho cả hai, ôn nhu nói: “Cứ ngủ đi, đừng sợ, ta sẽ chờ nàng.”

Tiểu Thất đỏ mặt rút tay lại, trán cọ cọ vào ngực hần.

“Tổng tri huyện, ngươi nói chuyện như vậy rất kỳ quái mà!”

“Kỳ quái chỗ nào?”

“Không biết.” Tiểu Thất vỗ vỗ ngực, cảm giác được nơi nào đó đang đập thật mạnh.

Tổng Lương Trác sờ sờ mặt Tiểu Thất, thấp giọng nói: “Ngủ đi, đêm khuya rồi.”

“Uhm.”

Tiểu Thất tròn tròn mắt sợ run một lúc lâu, đợi hô hấp bên tai nhẹ nhàng lại, hơi ngửa đầu nhìn hần. Trong bóng tối cũng không nhìn rõ được, nhưng Tiểu Thất lại cảm thấy trong lòng ngọt ngào đến ê ẩm, vốn là cái loại này chưa từng có qua, là hạnh phúc, hay là chua xót?

Tiểu Thất cắn ngón cái nghĩ một lát, xoay người ôm lấy thắt lưng của Tổng Lương Trác rồi từ từ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Ngủ cùng một giường với nam nhân vốn là không đúng!

Tiểu Thất đang rất bối rối, xem nàng cắn ngón cái ngồi bên bàn hồi lâu vẫn không nhúc nhích là biết, đáy lòng nàng bây giờ đang rối rắm như cả bàn đầy thức ăn. Ngón tay cái đã bị găm tới muốn cắn vào thịt luôn, thế nhưng nàng không hiểu được vì sao bản thân lại có thể tha thứ cho nam nhân đã ôm mình ngủ kia. Không, đúng hơn là tha thứ cho bản thân vì đã ôm nam nhân kia ngủ.

Động tác của Tiền lão gia rất nhanh, Tiểu Thất đang đau đầu suy nghĩ, đã có người vào viện nói là đã mang đá đến. Tiểu Thất cũng bỏ qua rắc rối này, trực tiếp theo người ra ao đầu thôn.

Tiểu Thất mang bản vẽ bằng lụa xuống xe, chỉ đưa mắt nhìn qua, thấy an nguy của ao đầu thôn có liên quan đến mình thì không tránh khỏi cảm giác tự hào cùng hưng phấn. Nghênh đón nàng chính là người vừa nhìn thấy đã cho nàng hảo cảm, Lục sư gia. Lúc này vẻ mặt Lục sư gia vẫn tươi cười ôn hòa, làm cho Tiểu Thất không kìm được ý nghĩ muốn thân cận.

“Phu nhân đến đây một mình?” Lục sư gia cười hỏi.

Tiểu Thất liên tục gật đầu, cầm lấy bản vẽ trong tay mình đưa qua, cười nói: “Lục sư gia, các khối đá này, một ngày có thể hoàn thành bao nhiêu khối?”

Lục Lục Thừa mở bản vẽ ra nhìn nhìn, chân mày hơi nhíu, nhưng cũng không có bao nhiêu kinh ngạc.

“Phu nhân đã đúc kết ra sao? Đúng là không sai, nhưng nếu quá gấp cũng không ổn.”

“Không ổn thế nào?” Tiểu Thất vội hỏi, lại nói tiếp: “Lục sư gia không cần phu nhân này, phu nhân nọ, cứ kêu ta Tiểu Thất là tốt rồi.”

Tiểu Thất nói xong lại cảm thấy không đúng, giống như là cử chỉ có điểm ái muội vậy, vừa muốn mở miệng giải thích, Lục Lục Thừa đã cười nói: “Vậy cứ giống như trước đây, Tiểu Thất kêu ta Lục đại ca là được rồi.”

Tiểu Thất chớp chớp mắt, suy nghĩ rồi cười nói: “Ta kêu huynh là đại ca sao? Trách không được lại cảm thấy rất thân thiết!”

Lục Lục Thừa cười gật đầu, dẫn Tiểu Thất lên cao. Tiểu Thất nhìn trước mắt là nước sông đã dâng lên rất cao ngoài ý muốn, nhíu mày nói: “Sẽ không mưa nữa chứ?”

“Trên thượng du cũng có mưa thế này. Tiểu Thất có thể để người mang đá đến đây là đại ân, chỉ là không thể đợi dựng được các khối đá thì nơi này đã bị lụt.”

Tiểu Thất thấy nước sông ngày càng dâng cao mà bờ đề lại thấp, lo lắng hỏi: “Vậy có thể sẽ ngập sao?”

Lục Lục Thừa gật đầu, “Nếu nước lên cao thế này, năm nay lụt là không thể nghi ngờ. Bất quá đề này sớm muộn gì cũng xây dựng lại, các khối đá kia hẳn là sẽ không hư hại, như vậy gia cố trước cũng có thể. Nếu như nước rút, cũng sẽ không bị phá hủy như bờ cát bình thường.”

“Nếu có đập nước thì tốt rồi, tối thiểu có thể ngăn nước từ trên xuống.” Tiểu Thất thở dài.

“Nếu có đập nước, cửa cống, đập đất cũng có thể điều chỉnh thế nước, còn có thể khơi thông con sông. Mưa nhiều thì có thể chặn nước, khô hạn thì có thể xả nước, một công trình như vậy thì phù sa có thể một đường đi vào. Kỳ thật cũng giúp giải quyết vấn đề lắng đọng cát, đào tốt, thậm chí có thể thông tàu thuyền. Mùa mưa Tiểu Thất có ra khỏi thành xem sa thủy?”

“Không đâu!”

Lục Lục Thừa gật đầu, tiếp tục nói: “Mùa khô cạn kiệt nước, giữa hè thì lại dâng đầy, chiều rộng có thể hơn bốn mươi trượng.” Lục Lục Thừa chỉ vào dòng nước cát màu vàng trước mắt, tiếp tục nói: “Rộng lớn như thế, nếu có thể thông thuyền, tất sẽ làm cho mức sống ở Thông Hứa lên như điều gặp gió.”

Tiểu Thất nhớ tới bức họa với đề thật dài với hàng hoa đào, cười nói: “Còn có thể cưỡi ngựa đi dạo trên đề, ngắm cảnh đẹp, rất vui vẻ.”

Lục Lục Thừa gật đầu, “Một công trình như vậy phải mất vài năm, trước mắt có thể làm chỉ là gia cố đề lại, bảo hộ ao đầu thôn tránh lụt. Đại nhân ở Thông Hứa cũng chỉ có thể gia cố đề thôi, nếu muốn làm được như lời chúng ta nói, có được quang cảnh như vậy, vẫn là phải đợi ý chỉ của Thánh Thượng.”

Tiểu Thất quay đầu nhìn tầng tầng cây xanh sau ao đầu thôn, đáy lòng có một tia âm ảm. Xem ra mặc kệ thế nào, thôn này là phải bỏ đi rồi. Tiểu Thất chu miệng, nháy mắt lại đứng lên. Tuy nói có khả năng nước rút, nhưng là chờ nước rút mới tiếp tục đắp đề, mùa hè sang năm có thể sẽ không có chuyện này nữa. Gia cố cả con đề dài qua nhiều tỉnh thì nàng không quản được, nhưng tối thiểu thì có thể bảo vệ Thông Hứa bình an.

Tiểu Thất ngửa đầu cười xán lạn, nói: “Có cố gắng mới biết được kết quả thôi, nói không chừng nước năm nay chỉ cao đến thế này rồi sẽ rút xuống đây.”

Tiểu Thất nâng tay che nắng nhìn lên bầu trời trong xanh, truy hỏi: “Một ngày có thể làm mấy khối?”

“Nam nhân ở ao đầu thôn đều ra làm, không ngừng làm thì có thể đạt được mười khối.”

Tiểu Thất hưng phấn gật đầu, “Làm thật chắc chắn, chờ nước lui rồi chúng ta có thể tu bổ đề.”

Kế hoạch của Tiểu Thất thật vĩ đại. Thế nhưng thời tiết lại đột nhiên biến hóa.

Lục Lục Thừa dùng trường bào che mưa cho Tiểu Thất chạy vào thôn dân, Tiểu Thất đột nhiên cảm thấy, nơi này, là muốn bỏ đi thật.

Mưa rất lớn, chạy về như vậy mà đã ướt cả người. Tiểu Thất cùng Lục Lục Thừa thật vất vả mới chạy về được nhà Thái Vân cô nương, Tiểu Thất có cảm tưởng, Thái Vân cô nương thấy Tiểu Thất liên đồ mặt, không hiểu là hưng phấn hay là xấu hổ.

Khi thay đồ Tiểu Thất mới biết, kia không phải là hưng phấn cũng không phải xấu hổ, mà chính xác là xấu hổ. Nhìn một nữ nhân quần áo bị ướt sũng, lộ ra cả đường cong, còn đi bên cạnh một nam nhân, không xấu hổ mới là lạ.

Tiểu Thất thay đồ của Thái Vân cô nương, nhìn mưa to bên ngoài, đáy lòng có chút bất an. Lục Lực Thừa cũng đã đổi sang áo sam màu lam của lão nông, đi đến bên Tiểu Thất, cùng nhìn ra ngoài sân thật lâu. Cuối cùng thở dài, hỏi mượn ô của Thái Vân rồi đi ra ngoài.

“Huynh đi đâu vậy?” Tiểu Thất đuổi theo hỏi.

“Đi xem thế nước.”

“Ta cũng đi.”

Lục Lực Thừa thấy thái độ kiên quyết của nàng, cũng không ngăn cản. Tiểu Thất đem mái tóc ướt đầm vắt sau đầu, mặc đầu lạp cùng áo mưa Thái Vân đưa, theo Lục Lực Thừa ra cửa.

“Lục đại ca, mưa lớn như vậy, sợ là không tốt.” Tiểu Thất hét lớn.

Thanh âm của Tiểu Thất biến mất trong tiếng mưa, Lục Lực Thừa quay đầu nhìn qua, Tiểu Thất bỗng trượt chân lao đảo. Lục Lực Thừa nhanh tay nắm lấy tay nàng, cao giọng nói: “Túm lấy tay ta.”

Tiểu Thất nhích lại gần Lục Lực Thừa, túm lấy cánh tay hắn nói: “Nếu nước dâng cao thì làm thế nào bây giờ?”

“Dời mọi người khỏi đây.”

“Sao lúc trước không trực tiếp kêu người chuyển đi?” Tiểu Thất nhũn mày nói.

“Trước kia cần phải xem xét, vô cớ di chuyển thôn dân thì không tốt.”

Tiểu Thất túm chặt lấy tay áo của Lục Lực Thừa đi lên, vạt áo đã mấy lần lún xuống bùn không chịu nổi. Đất cát càng ngày càng nhiều, Tiểu Thất hí mắt nhìn mảnh đục ngầu trước mắt, như thế nào cũng không nhìn ra đâu là bờ sông.

Lục Lực Thừa để Tiểu Thất đứng ở chỗ cao, chính mình thì nhảy xuống, đi sang sườn đồi bên kia. Tiểu Thất nhìn hắn mới đi vài bước thì có chút vô thố sa xuống sông. Lục Lực Thừa đi lên trên một đoạn dọc theo bờ sông, đứng yên trong nước nhìn sa thủy thật lâu, gặp thế nước càng lúc càng mạnh, nhanh chóng trở lại ái ngại, kéo Tiểu Thất chạy về.

“Làm sao vậy?” Tiểu Thất cao giọng hỏi.

“Dòng nước càng ngày càng thấp, như vậy một lát liền tăng ba tấc có thừa.”

Tiểu Thất cũng không hỏi chi tiết, chỉ sợ lần này thật sự không tốt. Đáy lòng Tiểu Thất có chút áy náy, chính mình trước kia đã xem qua rất nhiều sách trị thủy, vì sao không sớm có ý tưởng đắp bờ, như thế vẫn tốt hơn buông tay thế này, trở mắt nhìn một cái thôn lớn bị ngập.

Tiểu Thất bị Lục Lực Thừa kéo một đường trở về thôn, vừa mới tiến vào sân đã rơi vào một vòng tay ôm ấp quen thuộc. Đầu lạp bị rơi xuống, Tiểu Thất bị mưa lâm cho choáng váng đầu óc, ghé vào trong lòng người kia lau mặt, thở hắt ra nói: “Sao nàng lại tới đây?”

Tổng Lương Trác ừ nhẹ một tiếng giương giọng nói với Lục Lực Thừa: “Thế nước như thế nào?”

“Trước mắt chỉ có thể phòng bị, đưa người già, trẻ em cùng phụ nữ vào thành đi.”

“Được.” Tổng Lương Trác khẽ vuốt mái tóc ẩm ướt của Tiểu Thất, cởi áo toi của nàng ra, cầm lấy quần áo mà Thái Vân đưa qua, bao lấy nàng, rồi mới để Thái Vân dẫn nàng vào một gian phòng khác.

“Ta đã an bài tốt trong thành, gia đình bình thường sẽ an bài hai người một nhà, phú hộ thì có thể sắp xếp một gia đình. Sắp xếp thích hợp vừa vặn, đừng để nảy sinh tranh chấp.” Tổng Lương Trác nói xong rồi lấy áo toi Tiểu Thất vừa cởi xuống mặt vào, cầm theo đầu lạp nói thêm: “Chốc lát huynh mang Tiểu Thất cùng thôn dân rời nơi này trước đi, nơi này ta sẽ xử lý.”

Lục Lực Thừa gật gật đầu, theo ra cửa phòng.

Tiểu Thất đứng ở cửa gian bên cạnh lau tóc, thấy bọn họ đi ra liền kêu, “Tổng tri huyện, người đi đâu vậy?”

Tổng Lương Trác dừng chân lại, gật gật đầu với Lục Lực Thừa, đợi hắn cầm ô đi ra tới giữa sân mới quay trở lại, Tiểu Thất quần khăn quanh cổ, túm lấy hai đầu, cau mày nói: “Có phải muốn đem người dời đi hay không?”

Tổng Lương Trác gật gật đầu, liếc nhìn Thái Vân đang đứng một bên. Thái Vân cắn cắn môi, hành lễ rồi ra khỏi phòng. Tổng Lương Trác xoa xoa mái tóc ẩm ướt của Tiểu Thất, ôn nhu nói: “Chốc lát trở về thành cùng bọn họ.”

“Vậy còn người?”

“Ta sẽ về sau.”

Bầu trời chợt vang lên tiếng sấm, Tiểu Thất khẽ run run, túm lấy quần áo Tổng Lương Trác mà trốn.

“Đừng sợ, sấm kia không tổn thương đến Tiểu Thất. Nếu sợ, trở về nhà Tiểu Thất ngủ cùng Lục Liễu đi.”

Tiểu Thất giương mắt nhìn Tổng Lương Trác, “Ngươi không tranh giường với ta?”

“A, lại tranh cái nữa.” Tổng Lương Trác ngữ khí ôn hòa.

Tiểu Thất mím mím môi, tầm mắt liền bị ngăn trở, một đôi tay nhốt nàng vào ngực. Tiểu Thất hít một hơi thật sâu, hít vào hương vị khiến người khác an tâm độc nhất trên người Tổng Lương Trác.

“Vậy ngươi, vậy ngươi cũng nhanh chút trở về thành đi.” Tiểu Thất không được tự nhiên xoay người lăm bắm.

“Được.”

Tiểu Thất đẩy đẩy Tổng Lương Trác, hơi ngửa đầu nhìn lên, chớp chớp mắt, gương mặt thay đổi biểu tình liên tục, cuối cùng trong ánh mắt đều ngấn nước. Tổng Lương Trác khẽ nhăn mày, Tiểu Thất ngay tại lúc hấn đặt câu hỏi liền hắt xì một cái thật to.

Tiểu Thất xoa xoa cái mũi, lại đánh thêm vài cái, cái mũi ngứa ngứa, dẫn tới trong mắt cũng ề ề ẩm, một giọt nước mắt liền thuận lợi rơi xuống. Tiểu Thất xoa xoa cái mũi, chớp mắt: “Ta không phải luyện tiếu ngươi đâu, ta là, hắt xì, đúng vậy, ừ, cái mũi thật khó chịu mà!”

Tổng Lương Trác cười, xoa xoa hai má của nàng, “Trở về nhớ uống canh gừng, hết thấy phải cẩn thận.”

Đây là phải đi ư!

Tiểu Thất rời khỏi ngực Tổng Lương Trác, ầm áp ngay lập tức mất đi, làm cho Tiểu Thất cảm thấy có chút mất mát.

Tổng Lương lại nhìn Tiểu Thất, xoa xoa mái tóc ẩm ướt của nàng rồi xoay người bước ra cửa. Tiểu Thất như ma xui quỷ khiến suy nghĩ, Tổng tri huyện, có phải hay không có chút thích ta?

Tiểu Thất ngốc lảng lảng nhìn chằm chằm vào thân hình đứng yên, xoa xoa mũi nói: “Ngươi không phải có việc sao?”

Tổng Lương Trác quay đầu, trong mắt không biết là cảm xúc gì, Tiểu Thất chớp chớp mắt khó hiểu, Tổng Lương Trác đã xoay người trở về, kéo thắt lưng nàng ôm sát lại, gác trán lên trán của nàng.

Nụ hôn nhẹ nhàng, nhanh chóng, có lẽ bởi vì đầy tình ý, trên môi Tiểu Thất vẫn còn truyền đến cảm giác ầm ầm mềm mại kia. Tổng Lương Trác ngẩng đầu, lại hôn một cái lên trán nàng, đưa tay chạm vào ngực nàng, theo vạt áo rút ra một cái tơ hồng, lòi ra cái đó, hấn cười nói: “Sao vẫn còn đeo cái này?”

Tiểu Thất còn chưa hồi phục tinh thần từ trạng thái mềm yếu này, Tổng Lương Trác đã buông lỏng tay, Tiểu Thất như sợi mỳ nhuyễn dán vào người Tổng Lương Trác.

Tổng Lương Trác cười khẽ một tiếng, ôm lấy thân mình mềm mại Tiểu Thất trên người hấn đi đến bên giường.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Tổng Lương Trác đặt Tiểu Thất lên giường, nhíu mày nhìn nàng chảy nước mũi, dùng tay áo lau đi nước trên mặt Tiểu Thất. Tiểu Thất nhìn Tổng Lương Trác hơi run lên, thấy rõ động tác của Tổng Lương Trác, trừng mắt ngẩng đầu quát to: “Ngươi làm sao?”

“Trở về nhớ làm ấm người, không được thì mời đại phu xem, ta phải đi rồi.” Tổng Lương Trác ngừng lại rồi nói: “Còn có, đừng hỏi những vấn đề ngốc thế nữa.”

“Hừ?” Tiểu Thất còn chưa mở miệng hỏi, Tổng Lương Trác đã nhanh bước ra ngoài mưa.

“Hừ, ta mới không ngốc đâu!” Tiểu Thất sờ sờ môi, nhớ lại cảm giác mê muội thật tốt khi nãy, hoang mang dùng lưỡi liếm liếm, thật lâu sau mới then thùng che mặt ân hai tiếng, đá chân bàn lăm bắm: “Lão chiếm tiện nghi của ta, thói tri huyện, tri huyện xấu xa!”

Thái Vân cầm ấm trà tiến vào, gặp Tiểu Thất đang che mặt ân cũng đỏ mặt theo. Thái Vân nhẹ ho một tiếng nói: “Phu nhân, uống chút trà cho ấm người

đi.”

Tiểu Thất buông tay, hít hít cái mũi rồi nhảy xuống giường, nhận lấy cái bát từ Thái Vân. Tiểu Thất nhìn hơi nước từ trong bát tỏa ra, ngốc nghếch mở miệng cười hai tiếng, chớp mắt lại làm gương mặt như có thâm cừu đại hận, nghiêm mặt nhũ mày lại.

Thái Vân cũng không hỏi nhiều, bắt đầu nhanh chóng thu thập đồ đạc trong nhà. Tiểu Thất ngây ngốc ngồi nửa ngày, quay đầu thấy Thái Vân đang thu dọn phòng mới nhớ tới cái gì đó rồi hỏi: “Muốn chuyển đi sao? Nếu không ngại trọ nhà của ta, người nhà ta tốt lắm.”

Trong lòng Thái Vân mừng thầm, đỏ mặt nói: “Thái Vân cảm ơn phu nhân.”

Tiểu Thất lắc đầu cười, “Ta giúp người thu dọn. Đúng rồi, người nhà người đâu?”

Thái Vân đưa qua hai kiện quần áo, một mặt xếp gọn quần áo trong ngăn tủ một mặt nói: “Cha ta cùng ca ca gia cố lại nhà, nương đang ở nhà Vương thẩm giúp khâu bao bố.”

Thái Vân xoa xoa thái dương, vụng trộm nhìn thoáng qua những quần áo được xếp không gọn gàng lắm của Tiểu Thất, thấp giọng nói: “Phu nhân, có thể, có thể lưu Thái Vân lại để hầu hạ bên người không?”

Tiểu Thất nghi hoặc nhìn qua, chớp chớp mắt lắc đầu.

Thái Vân cảm thấy buồn bã, vội vàng nói: “Thái Vân không cầu danh phận, Thái Vân biết thân phận của mình, chỉ là, chỉ là muốn được hầu hạ bên người đại nhân. Thái Vân nhất định sẽ không tranh tình cảm với phu nhân.”

Tiểu Thất nhũ mày nhìn về mặt vội vàng của Thái Vân, cảm giác vui mừng khi nãy trong lòng chợt biến mất, một nỗi phiền chán cùng lo lắng không rõ vì sao xuất hiện. Tiểu Thất không kim được mà nhũ mày.

Thái Vân thấy Tiểu Thất như vậy, cúi đầu ngập ngừng nói: “Phu nhân bớt giận, là Thái Vân tham lam.”

Tiểu Thất cũng cúi đầu, lắc lắc đầu rồi mới thấp giọng nói: “Người hỏi Tổng tri huyện, ta mặc kệ chuyện của hắn. Nếu hắn nguyện ý thú người, ta, ta cũng sẽ không quản.”

Thái Vân kinh hi ngẩng đầu lên, chợt nhận ra không nên biểu lộ vui sướng như vậy, nháy mắt hít vào hai hơi rồi bình tĩnh lại. Thái Vân chạy đến ngăn tủ ở góc phòng, lục lọi cả ngày, lấy ra một miếng vải bọc gì đó.

Thái Vân cẩn thận mở miếng vải, bên trong là một đôi uyên ương bằng bạch ngọc tinh xảo. Thái Vân cầm qua, “Phu nhân có thích không? Đây là từ bà nội ta truyền lại, hắn là ngọc tốt, nếu thích thì phu nhân giữ lại bên mình.”

Tiểu Thất lùi lại mấy bước, lắc đầu, “Ta không cần.”

“Chẳng lẽ phu nhân ghét bỏ?” Thái Vân lại hiện lên vẻ mặt đau khổ.

Tiểu Thất cúi người xếp quần áo, tỏ ra vui vẻ mở miệng nói: “Bà nội người truyền lại hắn là muốn dành cho người làm hồi môn, người nên giữ lại. Ta lại, không thiếu những vật này, ta biết lòng của người là được.”

Thái Vân mỉm môi cười cười, thu hồi lại mảnh ngọc, trịnh trọng mở miệng nói: “Thái Vân sẽ hầu hạ phu nhân thật tốt.”

Trong lòng Tiểu Thất rất khó chịu, không thể quay đầu cười cười được, chỉ có thể cúi đầu im lặng mà thu thập đồ.

“Tiểu Thất, phải đi rồi.” Lục Lục Thừa miễn cưỡng đứng ngoài cửa, không bước vào, quay đầu lại nói với Thái Vân: “Thái Vân cô nương cùng cùng đi luôn, chỉ cần mang theo chút quần áo để thay cùng những vật nhỏ thôi, cái khác sẽ tính sau.”

Tiểu Thất nhẹ nhàng thở ra, chạy ra cửa chui vào dưới mưa, nâng mũi nói: “Đi thôi, ta muốn về.”

Lục Lục Thừa gật đầu, lại nói với Thái Vân: “Cô nương nhanh chút, đi cùng với đoàn người, chúng ta đợi người ngoài cửa.”

Tiểu Thất túm tay áo Lục Lục Thừa đi ra ngoài, sắc mặt Lục Lục Thừa rất nghiêm túc, Tiểu Thất nhũ mày nói: “Không tốt sao?”

“Sợ là không tốt.” Lục Lục Thừa hướng ô về phía bên kia của Tiểu Thất, giải thích nói: “Nước lên mau, chốc lát Tiểu Thất hãy giúp đỡ đưa người đi, ta phải quay lại giúp đại nhân.”

“Vi sao không bỏ? Dù sao cũng muốn gặp cả rồi!”

Lục Lục Thừa cười khổ, “Có khi, thuyết phục bọn họ bỏ thôn cũng không phải chuyện dễ dàng. Tiểu Thất yên tâm, thôn phía bắc địa thế cao, cho dù nước tràn vào, chúng ta cũng có thể tránh đi.”

Tiểu Thất cúi đầu, bước tới cổng thôn nhìn thấy nước ngập đã thành một sông nhỏ trên đường. Tiểu Thất biết, mưa lớn như vậy, sợ là thật sự không tốt.

Trên đường có một đám người, chủ yếu là phụ nhân cùng trẻ em, phía sau còn có mấy cái xe đẩy, ngồi trên đó là người già.

Lục Lực Thừa vẫy tay với một nam tử, cao giọng nói: “Đây là tri huyện phu nhân, người bảo hộ nàng an toàn, nàng sẽ mang các người vào thành.”

Nam tử kia rất cao, khoác áo toi đội đầu lập. Qua màn mưa, lại thêm sắc trời u ám nên Tiểu Thất cũng không nhìn rõ mặt.

“Tiểu Thất đi theo Vương Chí!” Lục Lực Thừa lấy ra một khối lệnh bài đưa cho Tiểu Thất, dặn nói: “Đi đường cẩn thận, đi cùng với Vương Chí, mau mau rời đi đi.”

Tiểu Thất còn chưa gạt đầu, trên đầu đã được đội lên đầu lập, còn được phủ thêm áo toi. Lục Lực Thừa cao giọng hô: “Mọi người đi nhanh chút, thôn lý không cần lo lắng, chúng ta sẽ cố hết sức bảo vệ.”

Tiểu Thất vốn định dặn Lục Lực Thừa cẩn thận, xoay người đã thấy hần đi ngược dòng người mất rồi.

“Phu nhân cẩn thận, đi lên trước đi.” Vương Chí mở miệng.

Tiểu Thất gạt đầu, liếc mắt nhìn đội ngũ một cái, đi đến bên cạnh một bà bà lớn tuổi, nâng bà dậy rồi nói với Vương Chí: “Đi thôi, không cần đặc biệt chiếu cố ta.”

Vương Chí gạt đầu, đi nói gì đó với người phía trước, lại nhanh chóng lui về phía sau.

Mưa càng lúc càng lớn, Tiểu Thất cảm thấy đây căn bản không phải là trời mưa mà là nước từ trên trời đổ xuống. Nước đổ mạnh trên đầu lập, đè lên cổ có chút đau nhức.

Không biết đã đi bao lâu, áo toi trên người càng lúc càng nặng. Cũng may đã đi gần đến tường thành rồi, đường càng rộng rãi, không cần phải bước một bước mà mất nửa ngày mới rút ra được. Tiểu Thất muốn giúp đỡ bà bà nên đã bị rút lại phía sau.

Mưa nhỏ lại một chút, sắc trời vẫn tối đen như mực, chỉ có phía trước và giữa đoàn người là có vài ánh đèn nhợt nhạt. Mũi Tiểu Thất không thông, càng đi càng khó chịu. Đem giao bà bà cho một phụ nhân, chính mình thì thả chậm cước bộ, sau thì ngồi hẳn xuống ven đường.

Vương Chí cảm lòng đèn đỡ nàng đứng dậy, nhìn đoàn người đã đi trước một đoạn, hạ lưng xuống nói: “Phu nhân ngồi lên, ta cũng phu nhân vào thành.”

Tiểu Thất lắc đầu, đem lệnh bài đưa cho hần, thờ gấp nói: “Đừng chậm trễ, người chạy nhanh mang các nàng đi đi. Bảo thủ thành tìm Tiền lão gia, người sẽ sắp xếp tốt chỗ ở cho các người.”

“Phu nhân phải cùng đi, đây là nơi dã ngoại hoang vu.”

Tiểu Thất ngẩng đầu nhìn trời tối đen, khoát tay nói: “Chạy nhanh đi, mưa sẽ ngừng, ta lập tức đuổi theo.”

Vương Chí thấy Tiểu Thất không cho mình cồng, chính mình cũng không dám hành động lỗ mãng, chỉ để lại lòng đèn, bước nhanh vượt qua đám người.

Cả người Tiểu Thất đều đau, cái mũi lại chảy nước. Nhìn chăm chăm vào ánh đèn le lói kia, không biết sao cái mũi càng thêm xót, mắt cũng nên không được mà chảy nước mắt. Tiểu Thất òa khóc nức nở nửa ngày, lấy Tiểu hồng mã trong ngực ra thổi thổi, xoa xoa cái mũi, lại nhét vào trong quần áo.

Tiểu Thất thực không thực nỡ dùng tay áo lau nước mũi, lại dùng tay bóp chặt hai mũi ‘khịt khịt’ hai tiếng, đem mũi lau sạch sẽ. Tiểu Thất nâng tay áo xoa xoa, buồn bực trong lòng cũng như nước mũi đã bị lau đi, cảm thấy khoan khoái hơn nhiều.

Tiểu Thất ngồi lại trong chốc lát, lúc này mới phát giác một mình một người ngồi ở nơi này ban đêm thật sự có chút đáng sợ. Tiểu Thất rung mình một cái, cầm đèn lồng đứng dậy, bước chân nhanh hơn, vừa chạy được vài bước đã nghe từ phía trước truyền đến âm thanh, cả người Tiểu Thất lập tức cứng đờ.

Tiểu Thất quay đầu lại, tối đen, cái gì cũng không thấy, nhưng thanh âm kia lại vang vọng ở nơi trống trải này thật lâu. Kia không phải sấm, Tiểu Thất nhìn mưa đã nhỏ đi, đứng bất động nửa ngày, lại nghe thấy âm thanh kia vang lên.

Là tiếng nước!

Môi Tiểu Thất run run, ném áo toi nặng nề xuống chạy trở về. Đèn lồng trong tay nàng đang đưa qua lại, lại thêm té ngã, lập tức tắt ngay. Tiểu Thất ném đèn tiếp tục chạy, cũng không biết khí lực từ đâu đến, bước chạy cực nhanh. Tiểu Thất vừa trượt ngã xuống nước, trong đầu cũng chợt sáng rõ.

Nàng không nên trở về thêm phiền, nên ngoan ngoãn quay về mới đúng. Tiểu Thất ngẩng đầu nhìn màu sắc trên bầu trời, từ vùng nước đứng lên, cả người bần hê hê đứng ngây ngốc trong chốc lát, lại tiếp tục hướng thôn mà chạy.

Nàng còn chưa có nói cho hần là nàng không thích hần đâu! Nếu hần chết thì làm sao bây giờ? Nàng có thể thành quả phụ, vẫn là góa phụ của quan thất phẩm, quan trên có thể hay không cho nàng tái giá? Có thể lập cái đèn thờ trình tiết không? A, vậy kế hoạch tái giá của nàng sẽ hỏng mất, béo lão đầu kia lợi hại thế nào cũng không thể đấu cùng quan lớn nha!

Tiểu Thất kêu loạn trong đầu, nhìn xuống thấy nước đã đến chân. Sắc trời càng thêm tối, Tiểu Thất chỉ nhìn thấy một mảnh đại dương mênh mông, muốn lui về thì mới phát hiện, căn bản là không thấy đường cũ.

Tiểu Thất thử bước trở về, lại bước nhào vào hố, suýt nữa là ngã lăn ra. Tiểu Thất đứng ở trong nước nhìn các bức tường trong thôn lý cùng các cây lớn, thật cẩn thận đi được một đoạn ngắn, cuối cùng cũng bước dưới một cây đại thụ, kinh hoàng hô vài tiếng. Thanh âm Tiểu Thất càng thêm khàn khàn, không ngừng hô Tổng tri huyện.

Tiểu Thất hiện tại không lo lắng Tổng Lương Trác sẽ chết, như vậy sẽ không thể trị thủy, sẽ dẫn đến đại hồng thủy, nàng sợ là sợ chính mình có thể hay không bị ngập chết nơi này. Cô họang Tiểu Thất đã đau đến không thể kêu ra tiếng, Tiểu Thất cúi đầu nhìn nước đã lên đến bắp đùi, miệng khóc òa đứng lên.

Tiểu Thất ôm cây muốn leo lên, nhưng không có cành cây lại bị nước thấm ẩm ướt, vài lần đều trượt xuống. Tiểu Thất ngẩng đầu nhìn nước rộng mênh mông, khóc nói: “Tổng tri huyện, ta muốn chết. Ta chán ghét người, ai cũng muốn gả cho người. Người đi thú đi, ta mới không cần. Oa oa, quý mới cần!”

Cả người Tiểu Thất lạnh như băng, tuyệt vọng ôm lấy cành cây khóc cả nửa ngày, tay cầm Tiểu hồng mã, run rẩy đưa lên môi, dùng hết khí lực thổi. Nàng hy vọng ai đó có thể nghe thấy tiếng còi tới cứu nàng. Tiểu Thất hỗn độn nghĩ, mặc kệ là ai, chỉ cần cứu nàng thì nàng nguyện ý đi theo hắn, đi chỗ nào cũng được, chỉ cần đừng để nàng gặp lại Tổng tri huyện, chỗ nào cũng được!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Tổng Lương Trác mang theo một đám người đi trong nước, giúp đỡ đem lương thực, cùng quần áo, đệm giường lên thuyền gỗ đến thôn Bắc ở chỗ cao.

Nơi này được mọi người trong thôn gọi là núi Thần Quy, kỳ thật không phải là núi, mà là một mảnh đất nhô cao lên. Lũ lụt mấy năm nay đã cứu được phần lớn thôn dân, vì vậy mà được thôn dân xem như là thần núi mà kính sợ thờ phụng. Chẳng những nơi này không bị ai lấy đất đi, ngược lại hàng năm còn có người lấp đất thêm, vì thế mấy năm trôi qua, nơi này thật đúng là trở thành một ngọn núi nhỏ.

Các nam nhân khuôn vác lương thực đến núi Thần Quy, đều đã có chút kiệt sức. Mắt thấy sắc trời sáng hơn, mực nước lại tăng lên rất nhiều, tất cả đều đứng lại chỗ này nghỉ tạm.

Tổng Lương Trác ngồi phía ngoài, nhìn nước sông phía dưới có chút bất đắc dĩ. Vẫn là chậm một bước, nếu lúc hắn vừa tới nơi này nghĩ ngay đến việc chỉnh sửa đề điều, hiện tại sẽ không khiến cho một cái thôn lớn gặp biến cố thế này. Cũng may nước không quá lớn, cũng cách các thôn khác khá xa, địa thế nơi khác cũng cao hơn nơi này một chút, hẳn là sẽ không ảnh hưởng đến tánh mạng.

Thái Vân không đi cùng đám người kia, có chút khiếp đảm ngồi bên cạnh Tổng Lương Trác, tự nàng đã làm trái lệnh của Tổng Lương Trác mà đi theo ra đây, gương mặt Tổng Lương Trác vẫn không chút thay đổi.

Thái Vân không biết đã vụng trộm nhìn lần thứ mấy, nhưng vẫn nhìn không được mà nhỏ giọng giải thích: “Đại nhân, Thái Vân chỉ là, chỉ là muốn ở cùng đại nhân.”

Tổng Lương Trác phảng phất như không nghe thấy, có chút ngầy người nhìn chằm chằm vùng ngập nước trước mặt.

“Đại nhân, Thái Vân, Thái Vân... Đại nhân là đang nổi giận với Thái Vân?” Thái Vân cắn cắn môi, cúi đầu tiếp tục nói.

Tổng Lương Trác khề cau mày nhăn mặt, đầu hơi hơi xoay, cẩn thận lắng nghe.

Lục Lực Thừa cầm bánh rán đi lại, đưa cho Tổng Lương Trác nói: “Đại nhân không cần lo lắng, không ai bị thương cả, phu nhân các nàng cũng đã vào đến thành.”

Tổng Lương Trác khề cau mày, nhìn Lục Lực Thừa không nói gì.

“Đại nhân không phải là...”

Tổng Lương Trác nâng tay đánh gãy lời hắn, đứng lên đi về phía trước vài bước, đóng tai nghe thật cẩn thận trong chốc lát rồi nói: “Xác định là thôn không có người?”

“Không có, Báo Chính đi trước cũng đã thông tri cho các gia hộ, lần này rời khỏi dù có hơi vội vàng, nhưng cũng không quên.”

Tổng Lương Trác bắt an đi qua đi lại vài bước, nhíu mày nói: “Huynh không nghe thấy tiếng của Tiểu Thất? Nàng kêu, kêu...”

Tổng Lương Trác hơi nhếch môi, đứng sát mép nước nghe cẩn thận.

“Đại nhân chắc là quá lo cho phu nhân, ta đã nhờ Vương Chí chăm sóc nàng, hẳn là không có việc gì.” Lục Lực Thừa liếc mắt nhìn Thái Vân đang cúi đầu, khề cau mày.

Tổng Lương Trác đứng ở mép nước thật lâu sau, ần ần nghe thấy có tiếng động nhỏ truyền đến, sắc mặt Tổng Lương Trác trong nháy mắt trắng bệch, cao giọng nói: “Thuyền, mau, có người!”

Tổng Lương Trác không đợi người đem thuyền đến đã bước xuống nước, lao đảo chạy đi vài bước đã được một nam tử cường tráng kéo lên thuyền. Lục Lực Thừa thấy hần như vậy cũng thay đổi sắc mặt, nhũn mày nói: “Đại nhân nghe thấy cái gì?”

“Tiểu Thất, Tiểu Thất đã quay lại.” Tổng Lương Trác nhắm mắt nắm tay siết chặt.

“Làm sao có thể?” Lục Lực Thừa nhìn nước dâng cao trước mặt mà nhẩn mặt mày, một lát lại cười khê khuyền nhủ: “Có thể là nghe lầm.”

Tổng Lương Trác lắc đầu, hít một hơi thật sâu, mở mắt ra, dùng một tấm ván giúp chèo thuyền đi nhanh hơn.

“Tổng đại nhân là lo lắng cho phu nhân sao?” Nam tử chèo thuyền an ủi nói: “Không có việc gì, phu nhân hẳn đã đi với đội người kia rồi.”

Vừa dứt lời, tiếng còi rõ ràng vang lên. Tay Tổng Lương Trác đang nắm tấm ván gỗ có chút run rẩy. Nếu hẳn tìm được nàng, chắc chắn phải đánh nàng thật mạnh! Đã đi rồi sao còn lại quay trở lại!

Nam tử chèo thuyền nghe thấy tiếng còi cũng cả kinh, không dám chậm trễ, vội vàng rẽ nước đi về phía trước.

Trong nước có rất nhiều tạp vật, ở giữa còn có một thân cây bị ngã, nhất thời thuyền không đi qua được. Nam tử có chút cấp bách, quỳ ở đầu thuyền mà đẩy thân cây kia đi, Tổng Lương Trác đã nhảy xuống nước, chui qua thân cây nói: “Ta đi trước, nếu không được thì các người đi vòng qua.”

Tổng Lương Trác vội vàng đi về phía trước, nhìn mực nước đã dâng đến ngực mà tâm rối loạn. Tiểu Thất đâu rồi, hay là đã bị chìm! Tiếng còi càng lúc càng yếu, Tổng Lương Trác vội vàng đi về phía trước, thấy được ở trên cây đại thụ phía trên mặt nước vài trượng là một cái đầu, chỉ thấy đầu, nước dâng thêm mấy tấc nữa là có thể ngập cả mũi miệng. Trái tim Tổng Lương Trác co rút lại thật mạnh, chuyển từ đi thành chạy thật nhanh.

Trong nước vốn rất khó chạy, Tổng Lương Trác nhảy lên vài bước đã ngã vào nước. Tổng Lương Trác lợi dụng sức nước mà miễn cưỡng đứng lên, không dám đi quá nhanh, miễn cưỡng áp chế bối rối trong lòng mà đi qua.

Sắc mặt Tiểu Thất đã trắng xanh, cái còi bằng đất kia đã không còn phát ra tiếng nào nữa. Tiểu Thất để cầm lên thân cây, miệng còn cố gắng ngậm lấy cái còi cố gắng thôi, chỉ là không còn khí lực mà thôi kêu lên.

Tổng Lương Trác cầm lấy Tiểu hồng mã kia, lạnh lùng nói: “Ai cho nàng quay lại? Nàng muốn chết sao?”

Cả người Tiểu Thất run run, ngấm ở trong nước gần một canh giờ, ngay cả chính nàng cũng không biết vì sao có thể kiên trì mà không rơi xuống nước. Tiểu Thất ngẩng đầu nhìn trời, ánh mắt trống rỗng vô thần, cảm đã bị in lên mấy vết thâm, còn hơi nổi vết máu.

Tổng Lương Trác ôm lấy thất lưng của nàng nâng lên cao, trong mắt nhìn không được có chút ẩm ướt. Tổng Lương Trác để nàng tựa vào thân cây, nâng tay nhẹ nhàng xoa mặt nàng, một lần rồi một lần nói: “Đừng sợ, đừng sợ. Ta đến đây, Tiểu Thất đừng sợ.”

Tiểu Thất theo quán tính thờ ra, đối với lời nói của Tổng Lương Trác không hề có phản ứng. Tổng Lương Trác không đành lòng nhìn nàng, nâng đầu nàng đặt vào hõm vai của mình.

Tổng Lương Trác hôn nhẹ lên thái dương, tai, môi của Tiểu Thất, thấp giọng nói: “Tiểu Thất tỉnh tỉnh, đừng sợ, Tiểu Thất tỉnh tỉnh.”

Đôi mắt to của Tiểu Thất chậm rãi hoàn hồn, đến khi cử động được liền đẩy Tổng Lương Trác ra, cổ họng khàn khàn khóc kêu, “Người biển, ta không cần người, không cần người. Oa oa, ta ghét, ta chán ghét người.”

Cổ họng Tiểu Thất đã khàn đến không thể phát ra tiếng, vừa thông cổ liền kêu như vậy, tai Tổng Lương Trác nghe vào không khác gì giấy nhám tra vào gỗ, khàn khàn làm cho hắn đau lòng không thôi.

“Tiểu Thất, đừng la, nghỉ một chút.” Tổng Lương Trác ôm chặt nàng run giọng nói: “Ta không tốt, ta vốn nên, vốn nên... Ai, Tiểu Thất đừng sợ, không bao giờ có việc này nữa, không bao giờ nữa.”

Tiểu Thất kiệt sức, vô lực dựa vào lòng Tổng Lương Trác anh anh khóc. Tổng Lương Trác ôm Tiểu Thất, nhẹ nhàng xoa hai má nàng, nhưng vết xanh tím trên mặt cũng không biến mất.

Tiểu Thất run lấy bầy mồ miệng nói: “Tổng tri huyện, ta không cần người. Ta, ta đau, không cần người! Thật sự, không cần người!”

Tổng Lương Trác xoa xoa trán nàng, ôn nhu nói: “Sẽ không đau, sẽ không. Tiểu Thất đừng sợ.”

Thuyền đã tiến lại gần, Tổng Lương Trác nâng Tiểu Thất lên cho Lục Lực Thừa đỡ, chính mình thì được nam tử chèo thuyền kéo lên thuyền. Tiểu Thất ngồi ở trong lòng Lục Lực Thừa, Tổng Lương Trác ngồi lên khoang thuyền muốn giữ lấy nàng, nhưng Tiểu Thất lại ôm chặt thất lưng Lục Lực Thừa không buông.

“Tiểu Thất?” Lục Lực Thừa khê goi.

“Không cần, chán ghét hán, không cần hán.” Tiểu Thất khẽ giọng nói đều đều.

Tổng Lương Trác nhìn Tiểu Thất ở trong lòng Lục Lực Thừa, chua xót cúi mắt, khẽ thở dài nói với nam tử chèo thuyền: “Trước đưa ta ra ngoài, mọi người cũng nhanh đi ra đi.”

Khi thuyền đến chỗ nước cạn, Tiểu Thất đã gần hôn mê. Tổng Lương Trác nhảy xuống thuyền, ôm Tiểu Thất nhảy ra khỏi nước.

“Tổng tri huyện, nếu không ta cùng ngươi đi? Đường cũng không gần đâu!” Nam tử cao giọng nói.

“Không cần.” Tổng Lương Trác quay đầu gắt gát đầu với Lục Lực Thừa nói: “Sư gia vất vả.”

Tổng Lương Trác ôm Tiểu Thất mà tâm tình phức tạp, hán vốn nên mắng nàng không biết vào vệ mình, nhưng đáy lòng hán cũng mơ hồ biết, nàng trở về, là do lo lắng cho hán, trở về tìm hán!

Tổng Lương Trác cúi đầu người trong lòng đã lạnh đến cả người xanh tím, lần đầu tiên cảm thấy chính mình thật vô lực. Nếu lúc trước hán sớm sửa đề đập, thì cũng sẽ không có ngày nước dâng; nếu là hán không mà xui quý khiến đến Tiền gia cầu hôn, Tiểu Thất cũng sẽ không bị ngâm nước lâu thế này; nếu lúc trước hán không cưới nàng, không trêu chọc nàng, nàng cũng sẽ không vì hán mà ngay cả tính mạng cũng không quan tâm.

Tổng Lương Trác thở dài, thấp giọng nói: “Tiểu Thất, ta sẽ không buông tay lần nữa, đừng chán ghét ta.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Vương Chí đã cười ngựa quay lại tìm, thấy Tổng Lương Trác cả người ướt sũng đang ôm lấy Tiểu Thất đã hôn mê vững vàng bước trên đường thì rất kinh ngạc, liền đưa ngựa cho hai người bọn họ về trước.

Tổng Lương Trác mang theo Tiểu Thất chạy trở về thành, ngay cửa thành liền gặp Tiền lão đầu cùng mỹ phụ nhân đang vô cùng lo lắng. Tiền lão đầu vừa thấy Tổng Lương Trác ôm Tiểu Thất về, chặn ngựa lại mà quát: “Thất nhi nhà ta làm sao thế này? Hảo cho Tổng tri huyện ngươi...”

Mỹ phụ nhân kéo tay Tiền lão đầu, nhón chân sờ sờ trán Tiểu Thất, thở phào nhẹ nhõm nói: “Con rể vất vả, Tiểu Thất liền giao cho con, mau trở về đi.”

Đôi mày Tổng Lương Trác vẫn nhíu chặt không buông, hướng Tiền lão đầu cùng Mỹ phụ nhân gật đầu rồi thúc ngựa chạy đi.

Tiền lão đầu giận dữ, hướng mỹ phụ nhân quát: “Thất nhi đã bị như vậy, còn giao cho dân tộc kia?”

“Cái gì mà dân tộc với không dân tộc? Đó là con rể của ông?” Mỹ phụ nhân không để ý nhiều người trên đường, điểm điểm đầu của Tiền lão đầu nói: “Nữ nhi thật vất vả và mới có được, ông không thấy Tổng Lương Trác kia đã rất gấp gáp rồi hay sao, thật vất vả mới chờ được hán thích Thất nhi, ông còn muốn âm ỉ cái gì?”

“Ta phil!” Tiền lão đầu vuốt râu, hừ nói: “Tiền Bách ta muốn cái gì mà không có? Khuê nữ của Tiền Bách ta cũng không cầu người khác thích. Hừ, vô phúc thì có!”

Mỹ phụ nhân trừng mắt liếc Tiền lão đầu một cái, suy nghĩ rồi lại trầm thờ dài.

Tổng Lương Trác cho người đun nước nóng rồi thỉnh đại phu, Tổng Lương Trác không biết tâm lý mình hồng mắt chỗ nào, hán biết Tiểu Thất bài xích mình, lại vẫn cho Lục Liễu ra ngoài, chính mình tự tay cởi sạch quần áo của Tiểu Thất rồi đặt vào trong nước ấm.

Tổng Lương Trác dùng khăn nóng lau mặt cho Tiểu Thất, thấp giọng nói: “Mặc kệ như thế nào, Tiểu Thất, ta cũng không buông tay, coi như là ta ti bi cũng tốt.”

Cả người Tiểu Thất đều tái xanh, đã ngâm nước ấm lâu như vậy, liền biến thành màu hồng tím quý dị, mà cả người đều sưng thũng lên. Tổng Lương Trác dùng tay xoa gương mặt lạnh lẽo của Tiểu Thất, cho đến khi môi nàng có chút huyết sắc mới ôm nàng ra khỏi thùng nước, nhẹ nhàng dùng khăn lau khô rồi lấy chăn bông bao cả người nàng lại.

Đại phu xem mạch, nói chỉ là có chút hàn khí tích tụ, kê thuốc rồi rời đi. Tổng Lương Trác cũng đã thay đổi quần áo, ngồi ở bên giường nhìn Tiểu Thất đang mê man mà vẫn còn vẻ tủi thân, đang nhẹ nhàng hít thở mà tâm tình phức tạp.

Tổng Lương Trác cầm tay Tiểu Thất ngồi im lặng, đến khi Lục Liễu nấu thuốc tiến vào, ôm lấy Tiểu Thất ngồi dậy rồi chính mình tự tay đút. Nhìn thấy Tiểu Thất mê man không nuốt được, mấy muỗng thuốc đều chảy theo khóe miệng xuống, ướt cả chăn.

Tổng Lương Trác thở dài, khoát tay cho Lục Liễu lui ra, chính mình thì uống lấy một ngụm lớn rồi để bên miệng Tiểu Thất, mỗi một lần đều đợi Tiểu Thất

nuốt thuốc xuống mới rời khỏi môi. Tổng Lương Trác dứt hết thuốc, ngoài trời lại bắt đầu mưa, bắt đầu đi đứng dậy, phân phó Lục Liễu chăm sóc cẩn thận rồi mới bước ra cửa.

Nhóm nam nhân ao đầu thôn đã rời đi, Tổng Lương Trác vừa cưỡi ngựa đến cửa thành đã thấy một nhóm người đi vào. Tổng Lương Trác nhảy xuống ngựa, hỏi tình hình, dẫn theo vài nha dịch chỉ đạo rõ ràng, an trí ổn thỏa, xoay người lại không ngờ Thái Vân đứng ngay phía sau.

Tổng Lương Trác hít vào một hơi, ào não không biết nên làm sao.

Đôi mày lá liễu của Thái Vân cau lại, lo lắng hỏi: "Đại nhân, thân mình phu nhân thế nào? Thái Vân đi hầu hạ phu nhân được không?"

"Không cần!" Tổng Lương Trác thở một hơi, nói nhanh.

Thái Vân không xác định nhìn về phía Tổng Lương Trác, nhẹ giọng nói: "Phu nhân nói, cho Thái Vân ở lại quý phủ. Phu nhân còn đồng ý cho Thái Vân hầu hạ đại nhân, Thái Vân..."

Tổng Lương Trác quay đầu bước đi, Thái Vân cũng đi theo, Tổng Lương Trác lại quay đầu cười, âm giọng nói: "Tiểu Thất luôn rất thân thiện với mọi người, đồng ý cho cô nương ở lại quý phủ, cô nương phải đến Tiền phủ, nhạc phụ đại nhân sẽ chiều cô. Thái Vân cô nương rất tốt."

Thái Vân muốn mở miệng, một giọng nam đã chặn ngang nói: "Đúng vậy, ý của Tam muội chắc là thế này. Vị cô nương này nếu không chê, xin mời đến Tiền phủ trụ lại, quý phủ chắc chắn sẽ hào hào chiều đãi cô nương đây."

Thái Vân nhìn về phía người nọ, thấy hắn mặc dù mặc quần áo mộc mạc nhưng là loại thượng hạng, nhất thời không biết nói thế nào cho phải phép đành im lặng.

Nam tử nói với gã sai vặt phía sau: "Son Tử, dẫn vị cô nương này hồi phủ đi, đã là bằng hữu của Tam tiểu thư, phải chiều đãi thật tốt."

Nam tử không để ý tới vẻ phản đối của Thái Vân, kéo tay Tổng Lương Trác sang một bên.

Nam tử đem ô che mưa cho Tổng Lương Trác, ha hả cười hai tiếng nói: "Muội phu thật là hưng trí, hồng thủy trước mắt, kiều thê ôm đau phía sau, còn có thể cùng giai nhân đàm tình dưới mưa. Chắc chắn, quả là hào độ lượng."

Tổng Lương Trác ôm quyền thi lễ, áy náy nói: "Tỷ phu nói giỡn."

"A, tiếng tỷ phu này nghe rất có áp lực." Nam tử duỗi tay phui phui ô, câu môi nói: "Người nếu không vui, mau chóng đem Tam muội ta đuổi về nhà, người một nhà giữ đồ ngọc kia như bảo bối, đừng vào Tổng phủ rồi thành cây cò. Người nói xem vì sao Tiên gia ra tiền xuất lực giúp người an trí nạn dân?"

Nam tử dừng lại, nụ cười bên khóe môi vẫn như cũ, nhìn qua đám người cười giỡn cột một tiếng nói: "Tiên gia cái gì cũng không thiếu, lại càng không sợ tái hôn thì sẽ mất đi thanh danh. Ta nghe Lục Liễu nói, Tam muội mất trí nhớ? Đây đầu cũng dụng khéo, vừa khéo lão gia tử không biết. Tổng tri huyện cũng dừng lại khiến ta phải nghe lại những lời này, nếu là lại có, ha ha, Mạnh mẽ cũng không cần biết Tổng tri huyện thế nào, nhưng bản lãnh để mang muội muội về nhà thì vẫn có."

Nam tử còn muốn nói gì nữa, đảo mắt dừng lại tại một chiếc xe ngựa, ho nhẹ một tiếng nói: "Ta sẽ phân phó người giúp đỡ thu thập quầy hàng, cam đoan sẽ cho dân chúng của người nơi ăn chốn ngủ, người chạy nhanh trở về chiếu cố Tam muội ta cho tốt."

Tổng Lương Trác lại ôm quyền thi lễ, mím chặt môi cũng không biết nên trả lời thế nào. Nam tử cười, lướt qua hắn đi đến bên cạnh xe, giúp đỡ một nữ tử xinh đẹp xuống xe, nữ tử này đúng là Tiên Phán Đệ. Phán Đệ vừa xuống xe ngựa đã cầm lấy tai Mạnh Vân Phi nhéo mạnh một cái, cắn răng thấp giọng nói: "Chàng đúng là thư sinh hư hỏng, có chuyện gì mà chàng lại chạy lung tung? Ngày hôm trước vẫn còn ho đấy!"

Phán Đệ buông tay ra, lại ôm lấy tai Mạnh Vân phi xoa xoa, Mạnh Vân Phi cười chế nhạo kéo tay nàng xuống, nghiêng người chỉ chỉ Tổng Lương Trác nói: "Phu nhân nhìn xem, ta đang muốn giúp đỡ Tam muội phu trông coi nơi này, để cho muội phu về nhà chăm sóc cho Tam muội nha."

Phán Đệ cười cười đi qua, gật gật đầu nói: "Cô gia về đi, nơi này đã có chúng ta giúp đỡ, cô gia còn sợ chúng ta để cho những người này ngủ trên đường hay sao?"

Tổng Lương Trác chấp tay hành lễ, xin lỗi nói: "Làm phiền nhị tỷ."

"Không cần để tâm, ha ha, không cần để tâm. Cô gia đối xử tốt với Tiểu Thất là được." Phán Đệ cười thanh thúy, thấy Tổng Lương Trác cả nửa ngày cũng không phản ứng, nụ cười trên mặt cũng muốn cứng lại.

Mạnh Vân Phi đi qua ôm thắt lưng của nàng, nói: "Phán Đệ trở về đi, mưa vừa tạnh, vẫn còn ẩm ướt, đừng chạy loạn."

Phán Đệ kinh ngạc nhìn Tổng Lương Trác không chút biểu tình, Mạnh Vân Phi ôm lấy Phán Đệ, gật gật đầu với Tổng Lương Trác, đem Phán Đệ đặt lên xe ngựa, dặn dò nói: "Buổi chiều ta trở về, Phán Đệ đừng chạy loạn, an tâm đi, ngọc."

Phán Đệ liếc mắt nhìn Tổng Lương Trác một cái, thấp giọng nói: "Cô gia đây là làm sao vậy?"

"Ha ha, không sao cả, giả bộ thâm trầm đây."

Phán Đệ ngồi trong xe ngựa, lo lắng lo đầu ra dặn dò: "Đừng mắc mưa, vừa mới hết ho khan."

Mạnh Vân Phi theo Phán Đệ lên xe, lát sau trong xe truyền ra tiếng thét kinh hãi, ngay sau đó lại là một trận cười khê thẹn thùng.

Tổng Lương Trác nhìn xe ngựa, thờ dài rồi đi ra cửa thành.

Cho dù lần này lụt không giống như mười mấy năm trước, trong một đêm thổi quét mất mười mấy cái thôn, nhưng phỏng chừng là sẽ không chỉ ngập một ao đầu thôn thôi đâu. Tổng Lương Trác dặn dò người giữ cửa thành, nếu lại có nạn dân lại đây, nhất định phải báo lại, lại dặn dò thêm một vài việc vặt vãnh khác, chia tay với Mạnh Vân Phi rồi cười ngựa quay về phủ.

Tiểu Thất vẫn chưa tỉnh lại, mắt sưng, môi cũng khô nứt, nhìn qua thê thảm không nói nên lời. Lục Liễu tựa hồ cũng bức bối với Tổng Lương Trác, vẫn nghiêm mặt không chủ động nói chuyện nhiều. Tiểu Thất đến chiều vẫn chưa tỉnh lại, Tổng Lương Trác lại cho người thỉnh đại phu, đại phu nói chỉ là ngủ thôi rồi lại đi.

Tiểu Thất có chút sốt, thân mình cũng không nóng. Lục Liễu đốt hai lò sưởi rồi dùng khăn bọc lại, nhét vào trong chăn, kéo lại nói: "Chốc lát thuốc hạ sốt của tiểu thư nấu xong thì phiên cô gia giúp nàng uống, nhưng cô gia đừng chọc tiểu thư tức giận nữa. Cô gia đi ra ngoài một lát thì tiểu thư đã gặp ác mộng hai lần, khóc đến không thở được."

Gương mặt Tổng Lương Trác vẫn như cũ, không chút thay đổi. Lục Liễu khê hừ một tiếng ra khỏi phòng, một lát lại bung thuốc vào, không tình nguyện mở miệng nói: "Phùng mẫu hỏi cô gia khi nào thì muốn dùng cơm chiều."

"Hiện tại đi." Tổng Lương Trác nhận lấy chén thuốc nói.

Lục Liễu sắc mặt càng thêm đen, thờ phỉ phỉ ra cửa.

Tổng Lương Trác dùng cách cũ cho Tiểu Thất uống thuốc, lại thêm mấy ngụm nước. Thấy Lục Liễu vẻ mặt không hảo hữu bụng đồ ăn tiến vào, vẫn không hé răng ngồi xuống bàn ăn vài miếng thức ăn. Thấy Lục Liễu ngồi bên giường đắp chăn ngăn ngăn lại cho Tiểu Thất, Tổng Lương Trác nói: "Ban đêm hâm nóng canh, sợ là Tiểu Thất tỉnh dậy sẽ đói."

"Vâng." Đấy lòng Lục Liễu thả ra một chút.

"Lại đắp thêm chăn, đồ mồ hôi mới tốt."

"Vâng." Lục Liễu đáp lời, đi ra ngoài lấy thêm chăn đắp lên. Tổng Lương Trác đã ăn xong, ra ý bảo Lục Liễu dọn dẹp rồi ra ngoài.

Tổng Lương Trác sờ sờ trán Tiểu Thất, coi ngoại sam rồi đi vào, ôm thắt lưng Tiểu Thất mới phát hiện Tiểu Thất vẫn không mặc gì cả. Tổng Lương Trác 囧 nhần mặt nhịu mày, mới lấy một cái lò sưởi đặt vào bên sườn vai Tiểu Thất, đắp chăn rồi ngủ.

Mơ hồ Tổng Lương Trác cũng cảm thấy người trong lòng đang lảng tránh, dịch ra ngoài, Tổng Lương Trác trợn mắt, nương theo ngọn nến trên bàn nhìn, Tiểu Thất vẫn chưa tỉnh, trên trán lại thêm một tầng mồ hôi. Tổng Lương Trác cũng nóng, cả người toàn mồ hôi, lại không dám xúc chạm của người đang ôm trong lòng.

Tiểu Thất mơ mơ màng màng tránh vài lần, lại y y nha nha nói mơ sẽ không động. Tổng Lương Trác khê nâng tay lau mồ hôi trên trán, chịu đựng nóng mà nhắm mắt, Tiểu Thất cảm thấy bị chèn ép, lần này phải nói chuyện rõ ràng.

Tiểu Thất từ trong ngực Tổng Lương Trác nhắm hai mắt từ từ nói: "Nóng, Tổng tri huyện, ta nóng."

Tổng Lương Trác mặt đen cả một ngày một đêm, giờ mới hơi hơi lộ cười, nhẹ giọng dỗ nói: "Chịu đựng chút, ra mồ hôi thì tốt rồi."

Tiểu Thất cau mày muốn nắm lấy cánh tay đẩy ra ngoài, một chân cũng không an phận hướng chân để ra ngoài tìm kiếm mát mẻ, bị Tổng Lương Trác câu chân đè dưới thân.

Tiểu Thất khó chịu vươn thẳng thắt lưng hừ hừ, Tổng Lương Trác ôm sát nàng nói: "Đừng tránh, lại cảm lạnh thì làm sao bây giờ?"

Tiểu Thất hồng hộc thờ ra hơi nóng, mơ mơ màng màng mở mắt ra, nửa ngày mới nhìn rõ người trước mắt. Tiểu Thất khốn đốn chớp mắt mấy cái, thờ dài nói: "Sao người lại ngủ trên giường của ta?"

"Tiểu Thất tỉnh? Có đói bụng không?"

Tiểu Thất khoanh tay sờ bụng của mình, Tiểu Thất chậm chậm sờ sờ bụng hai lần, cả người run lên, hít một hơi thật sâu, muốn há mồm kêu lên, lại bị Tổng Lương Trác cúi đầu hôn trụ.

Tiểu Thất nhấc chân muốn đạp lên, nhưng sức lực cạn kiệt, hai đùi lại đau, như thế nào cũng gãy không ra. Đấy lòng Tiểu Thất bỗng nhiên sinh ra một cỗ tuyệt vọng, động tác gãy dựa dừng lại, nước mắt rơi xuống.

Tiểu Thất bị ai nghĩ, chính mình lúc trước thế nào lại gả đi đây? Nàng tìm không thấy một chút cảm giác nào cả, mọi người đều nói nàng thương hấn, lòng của nàng cũng nhịn không được nhớ đến hấn, nhưng chính là trong lòng nàng đau, rất rất đau, vừa đau vừa sợ. Nàng không muốn cảm giác này, như vậy

rất nặng nề, đè nặng khiến nàng thở cũng không thở nổi

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Tổng Lương Trác thấy nàng giãy dụa đến khóc thút thít, cảm thấy đau xót, nhẹ nhàng buông cánh môi kia ra, chỉ là vòng tay ôm lấy nàng vẫn gắt gao như cũ.

Tổng Lương Trác dịch chân tốt cho người đang giãy dụa kia, ôn thanh nói: “Tiểu Thất đừng khóc, có cái gì thì nói ra.”

Tiểu Thất hút từng ngụm từng ngụm khí lạnh, nâng tay muốn lau mồ hôi, bị Tổng Lương Trác nắm được tay. Tiểu Thất cả giận: “Người đừng dựa vào ta, ta nóng!”

“Tiểu Thất nóng lên, ra hết mồ hôi mới tốt.”

Tiểu Thất hấp hấp mũi, nghẹn ngào nói: “Người thoát quần áo của ta sao? Ta và người ngủ?”

Tổng Lương Trác muốn nói, ngủ, về sau nàng cũng chỉ có thể là thê tử của ta, nhưng lời nói đến bên miệng lại như thế nào cũng không dám nói ra. Tổng Lương Trác thở dài nói: “Không có. Tiểu Thất đừng lo lắng, ta vẫn mặc quần áo, còn có, ta cái gì cũng không nhìn thấy cả.”

Tiểu Thất hồ nghi liếc mắt nhìn Tổng Lương Trác một cái, sau lại muốn rút thân thể ra, vừa động đã bị Tổng Lương Trác ôm lại vào trong lòng. Tổng Lương Trác không để nàng mở miệng đã nói trước: “Đừng tránh, ngoan ngoãn ôm, ta sẽ không làm gì cả.”

Tiểu Thất chớp chớp mắt nhìn màn, nghĩ chính mình đang quang thân mà nằm trong lòng một đại nam nhân thì cả người liền không được tự nhiên, nam nhân kia lại là người khiến nàng bị ngâm trong nước cả buổi, thiếu chút nữa đã khiến nàng phải chết trong nước rồi.

Tiểu Thất trầm mặc nửa ngày, hít một hơi thật sâu nói: “Tổng tri huyện, các nàng đều nói, ta theo đuổi người hai năm, khi đó có phải người thấy rất phiền hay không?”

“Khẳng định rất phiền!” Tiểu Thất chớp mắt, lui vào phía trong, không chế không cho bị thương lại tràn ra, cười khẽ một tiếng nói: “Tiểu Thất thật là ngu ngốc.”

“Tổng tri huyện, Thái Văn cô nương nói muốn hầu hạ người, ta không đáp ứng.” Tiểu Thất nhú mày, nửa ngày lại nói: “Hầu hạ có phải là cùng ngủ hay không? Giường này là của ta, ta đi rồi cũng muốn chuyển đi, các người nếu ngủ thì ngủ bên thấp ở ngoài.”

Tiểu Thất không biết nhớ tới cái gì, khoe miệng còn nở nụ cười hồi lâu, âm thanh cười cười còn có chút run rẩy.

“Tổng tri huyện, ngày mai ta muốn về nhà, không trở lại nữa, nương đuổi ta ra ta cũng không trở lại. Ta không biết chính mình muốn cái gì, ta sợ hãi.”

Tiểu Thất hoang mang chớp mắt rồi lại nói: “Về bạc người cũng đừng lo lắng, ta sẽ làm cho lão đầu đưa cho người. Chờ nước rút đi, ta còn đi sửa đê, kia cũng là chuyện ta muốn làm, cho nên, người đừng lo lắng.”

Lo lắng cái gì, bạc sao? Hẳn cho tới bây giờ lo lắng cũng không phải là bạc. Tổng Lương Trác cười khỏ, mọi việc bày ra rõ ràng, chỉ càng kéo xa khoảng cách giữa hai người. Có phải khi hắn muốn tiếp cận cũng đã chậm hay không?

Tổng Lương Trác đắn đo mở miệng, “Tiểu Thất, chẳng lẽ là, không quan tâm ta rồi?”

Tiểu Thất nghiêng mặt nhìn nam nhân trước mắt, ngay cả mắt trí nhớ cũng khiến cho nàng bất chợt nhớ về nam nhân này, nam nhân này lại khiến nàng suýt mất đi tánh mạng, trước mắt lại là một nam nhân tiểu tiểu dục dục(*). Cũng chỉ có một từ mới có thể khái quát toàn bộ con người hắn – gian trá.

(*) tiểu tiểu dục dục: cẩn thận từng li từng tí, dè dặt

Tiểu Thất vụng trộm nâng một tay lên, cẩn thận đặt lên bộ ngực không được đầy đặn lắm của mình. Ánh mắt mị mị hung hăng, tưởng rằng Tiểu Thất nàng không phát tác thì là kẻ ngốc đây. Hắn vừa rồi nếu dám nói, ngủ, Tiểu Thất, người chính là người của bản quan, xem Tiên Tiểu Thất nàng không nhảy bật lên đánh cho hắn mặt mũi bầm dập miệng rút gân thì không phải Tiên Tiểu Thất.

Hừ, còn dám thừa dịp nàng hôn mê mà cời sạch quần áo, dám thừa dịp nàng chưa kịp phát giác mà chiếm tiện nghi của nàng, quả thực là, quả thực là...

Tiểu Thất hít một hơi thật sâu, ánh mắt loạn phiêu phiêu nói: “Ta có hưu thư đây, muốn dùng hưu thư kia chính là, ách, muốn trở về.” Tiểu Thất gật gật đầu, “Là muốn trở về thật, nếu ta sớm quay về, Tổng tri huyện người không biết liền giảm đi bao nhiêu tâm tư.”

Nhìn xem nha, Tiểu Thất săn sóc thế, thời khắc như vậy mà còn nghĩ cho Tống tri huyện nguoi đây, đáy lòng Tiểu Thất khê nói.

Tống Lương Trác há miệng thở dốc, cuối cùng thở dài không nói gì.

“Còn có a,” Tiểu Thất lấy tay chỉ chỉ vào cánh tay của Tống Lương Trác đã sớm đỏ mề hôi ướt đầm, “Lấy tay ra, ta nằm yên, sẽ không tránh.”

Cánh tay Tống Lương Trác theo bản năng siết chặt một chút, nhận ra phản ứng của mình liền ho nhẹ xin lỗi một tiếng, thông thả nằm thẳng xuống, quay đầu nhìn ra phía ngoại sườn, “Tiểu Thất có muốn ăn vài thứ hay không?”

“Ta chỉ khát.” Tiểu Thất cảm thấy miệng lưỡi khô khốc nói

Tống Lương Trác cẩn thận xúc chân lên, xoay tay lại chỉnh chân cho thật kín. Đi ra ngoài rót một chén trà nóng từ lò than nhỏ, lại quay trở lại bên giường đợi nguoi đi chút ít mới hơi nâng Tiểu Thất lên, cúi đầu muốn giúp nàng uống. Tiểu Thất không được tự nhiên giờ tay lên, vì không mặc quần áo nên cũng không dám ngồi dậy, liền như vậy dựa vào cánh tay của Tống Lương Trác mà uống hết nước.

Tống Lương Trác bước ra khỏi chăn, liền không còn dừng khí tiến vào. Tống Lương Trác ngồi ở đầu giường nhìn một lát, thấy Tiểu Thất đề phòng nhìn mình, ho nhẹ một tiếng nói: “Tiểu Thất ngủ đi, ta ngồi chốc lát.”

“Nguoi,” Tiểu Thất nắm chặt chăn, “Ngủ chỗ nào?”

“Ta không ngủ, Tiểu Thất an tâm ngủ đi, ta ngồi chốc lát.”

“Oh.” Tiểu Thất nâng thất lưng, đem chăn phủ kín nguoi từ trên xuống dưới, quay qua quay lại như vậy liền đem chính mình trở thành một cái kén nguoi.

Vẫn là rất nóng, Tiểu Thất vụng trộm vươn cánh tay lên, còn chưa quạt được đã bị Tống Lương Trác nắm lại nhét vào chăn. Tiểu Thất trợn mắt, than thở vài câu, mơ mơ màng màng ngủ lại.

Ngày hôm sau, Tiểu Thất khó tin nhìn Tống Lương Trác vẫn tỉnh táo ngồi bên giường, vẫn là Tống Lương Trác với thần sắc cổ quái, nhìn chăm chăm vào mình không dời mắt. Tống Lương Trác thấy nàng tỉnh, nâng tay chạm vào trán nàng, một câu cũng không nói liền đi ra ngoài.

Tiểu Thất bĩu môi, đẩy cái chăn bao kín mít trên nguoi để thoát khỏi con nóng hừng hực, sờ sờ cái bụng lép xẹp, thương cảm cho thân mình không sạch sẽ của mình, lại ngo ngắc suy nghĩ vẫn vợ một lát mới để Lục Liễu hầu hạ rời khỏi giường.

Tống Lương Trác vẫn thực im lặng, im lặng đến quái dị, bất quá ăn cơm vẫn là vài lần gấp đồ ăn cho Tiểu Thất.

Tiểu Thất có chút khó hiểu, tìm chuyện để nói: “Tống tri huyện, không đi nhìn xem thôn sao?”

Tống Lương Trác nâng mắt lên nhìn, hỏi ngược lại: “Khi nào thì trở về?”

“Ăn cơm xong.”

Tống Lương Trác gật gật đầu, “Vừa hết sốt, đừng ăn nhiều quá. Còn có, mặc dày chút, đừng để lại bị trúng gió.”

Tiểu Thất chu miệng, nhũu mày gấp thức ăn. Tuy rằng sống trong phủ phú quý, nhưng nàng từ nhỏ đã chắc nịch, còn không đến mức sốt một cái liền ăn kiêng. Cho dù hiện tại cả nguoi đau nhức, miệng mặt cũng đau, nhưng chốc lát ra ngoài chạy một vòng là tốt rồi.

Tống Lương Trác vươn tay lau khôe miệng cho Tiểu Thất, ngón cái lại dừng ở bên miệng nàng thật lâu, đến khi mặt nàng hồng cả lên mới rời đi. Tiểu Thất nghiêng mắt nhìn Tống Lương Trác, Tống Lương Trác lại không biết đang nghĩ tới cái gì, sắc mặt trong chốc lát lại chuyển sang lạnh lẽo, làm như để một tảng đá bên mây.

“Nguoi, làm sao?”

Tống Lương Trác lắc đầu, “Tiểu Thất, vài ngày tới ta cũng qua nhà nhạc phụ ở mấy ngày, Tiểu Thất có đồng ý hay không?”

Tiểu Thất lui về sau, “Nhà ta không có chỗ ở.” Cũng không nên về phủ còn phải cùng hấn ngủ một giường.

“Ta chiếm không bao nhiêu chỗ, ngủ giường nhỏ cũng được.” Khoe miệng Tống Lương Trác mang theo nụ cười nhẹ, lắc lắc đầu, lại nói: “Ta đưa nàng trở về. Còn có, ta không nạp thiếp.”

Phong thủy lại thay đổi, còn chưa tới sang năm Tiểu Thất đã chuyển về nơi này. Dọc trên đường đi, Tống Lương Trác lại không ngại phiền hà mà giải thích cho nàng phương hướng trị thủy, bây giờ lại còn dụ dăng đỡ nàng xuống xe, khiến cho lòng ngực Tiểu Thất như đang đánh trống.

Tống Lương Trác nắm tay Tiểu Thất, đợi nàng đi đến bên nguoi thấp giọng nói: “Tiểu Thất, lời ta nói hãy nhớ kỹ, đừng nói những chuyện không thích hợp với Thái Văn cô nương nữa, nàng có nhân duyên của chính mình, không có liên quan gì với chúng ta cả.”

Tiểu Thất bĩu môi nhìn Tống Lương Trác, thấy ánh mắt hấn sáng quắc lại thì nghiêng đầu né tránh. Tiểu Thất kéo kéo tay về, Tống Lương Trác thực thuận theo mà buông lỏng tay ra. Bàn tay Tiểu Thất đột nhiên mất đi hơi ấm, nói đáy lòng không cảm thấy mất mát là giả.

Trong thành còn có rất nhiều việc cần Tổng Lương Trác an bài, Tổng Lương Trác cùng Tiền lão gia và mỹ phụ nhân nói mấy câu rồi cáo từ. Cả người Tiểu Thất vẫn đang run rẩy, nhưng trước khi hần kịp đi đã túm lấy cánh tay hần chạy đến lương đình.

Tiểu Thất nhìn trái nhìn phải, chìa tay nói: “Thư hòa cách đâu? Ngươi nói đến nơi này thì sẽ đưa cho ta. Ngươi thật đáng ghét, trộm đồ của ta.”

“Ta đã đóng dấu rồi, cho Tiểu Thất an tâm.”

Đáy lòng Tiểu Thất đầy căng thẳng, cũng không biết tiếp theo nên nói gì. Tổng Lương Trác xoa xoa hai má Tiểu Thất, nâng tay lau mồ hôi trên trán nàng, âm giọng nói: “Buổi sáng ngày mai ta mang điểm tâm cho nàng, Tiểu Thất nghỉ ngơi cho tốt...”

Tổng Lương Trác lấy một tờ giấy trong ngực ra, đưa một lá thư được gấp ngay ngắn cho Tiểu Thất. Tiểu Thất nhìn tờ giấy kia, lại nhìn Tổng Lương Trác muốn đến gần, hai tay lại nhanh chóng đề ra phía sau rồi bước lùi về sau. Tổng Lương Trác khẽ cười cười, kéo tay Tiểu Thất rồi đem cùng thư hòa cách nhét vào bàn tay nàng.

“Tiểu Thất không phải không hài lòng hôn sự này hay sao? Chúng ta cùng nhau tìm kiếm hài lòng là được?”

Tiểu Thất mở mồm muốn nói cái gì, lại một chữ cũng nói không nên lời. Tổng Lương Trác hôn lên trán nàng, xoa xoa lỗ tai nàng nói: “Tiểu Thất đừng nghĩ nhiều, cũng đừng ăn gì bậy bạ, quay về phòng ngủ một lát đi, ta đi đây.”

Đi rồi?

Tiểu Thất nhìn Tổng Lương Trác xoay người, theo bản năng đưa tay ra kéo lại, đụng đến tay hần lại như bị phỏng rút tay lại. Tổng Lương Trác quay lại xoa xoa lỗ tai nàng rồi mới rời đi.

Tiểu Thất đứng đó hồi lâu, trong ánh mắt đầy hơi nước như đang cố gắng kìm nén không khóc. Mắt to chớp rồi lại chớp, chớp đến lần thứ ba mới trở lại trong veo như cũ.

Tiểu Thất vỗ vỗ mạnh lên ngực, ha ha cười hai tiếng, nhìn mặt hồ mà quát: “Tiểu Thất phải làm Tam tiểu thư, oanh, hảo cho người Tổng tri huyện, người không có người đâu không có người yêu cho xứng đáng, người chỉ là một quan thất phẩm nhỏ nhoi. Thối, thất phẩm còn muốn giữ ta, hừ, quý hẹp hòi!”

Tiểu Thất lắc lắc đầu đắc ý than thở, “Ài, có Tiểu Thất ta là tốt, nương đều nói, Tiểu Thất xinh đẹp lại dịu dàng, thông minh, hiền lành, đa cảm lại si tình. Tiểu Thất à Tiểu Thất, về sau phải tìm người tốt mà gả đấy, phải tìm người mắng thì không được cãi lại, bị đá thì phải đưa mông cho người đá thêm mới là nam nhân tốt, hắc hắc hắc.”

Tiểu Thất che miệng cười hắc hắc, đưa hai chân lên đá. Dù sao cũng vừa hết sốt, đứng một lát như vậy chân đã có chút mỏi, lại dùng hai chân đá như mới này thiếu chút nữa đã làm chính mình ngã xuống hồ.

Tiểu Thất thờ hồn hèn ngồi lên ghế đá dài, nhìn vào hồ cá một lát, thấp giọng nói: “Xa nhau rồi, nhanh như chớp vậy.”

Tiểu Thất cúi đầu nhìn tay mình, nàng nhớ rõ có người nói, đừng chỉ tay nếu hỗn độn hoặc là xuất hiện những đoạn ngắn, hôn sự liền không thuận lợi. Tiểu Thất vẽ vẽ đường chỉ tay của mình hồi lâu cũng không thấy đúng, Tiểu Thất nhụt chí buông vai xuống, nhìn vào tay trái vẫn là tờ giấy kia, hừ mạnh một tiếng rồi cẩn thận mở ra xem.

Tiểu Thất nhìn tờ giấy kia, hai mắt nhú lại thật nhỏ, sắc mặt cũng thay đổi liên tục, khoe miệng dờ khóc dờ cười co rút mấy cái, cúi cùng đập một quyền lên bàn đá, mở miệng mắng: “Oanh, hảo cho người Tổng tri huyện, người, người, người, người, thật là gian ~ trá ~!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Tiểu Thất thờ gấp mấy lần, nhìn chăm chăm vào thư hòa cách kia.

Trên cách thư kia quả thật có một con dấu, hồng, màu hồng chói mắt. Phía trên quan ấn là hai dòng chữ ngay ngắn, từ không nhiều, chỉ có bốn chữ, nhưng là nội dung hoàn toàn không đúng.

Tình cảm của Tổng Lương Trác cùng Tiền Tiểu Thất tan vỡ là giả;

Trao đổi hòa cách, không có kết quả!

Ai! Tiểu Thất thờ dài. Trách không được lúc trước Tổng tri huyện sáng khoái viết thư hòa cách như vậy, còn viết riêng ra hai hàng như vậy, nguyên lai là đã chuẩn bị sẵn để thêm vào. Tổng tri huyện lại mưu tính sâu xa âm hiểm, giả dối như vậy? Tiểu Thất hắt cằm không nói gì nhìn trời.

Thân mình mệt mỏi, lại ngồi một đường xe ngựa chật chội lâu như vậy, Tiểu Thất bắt đầu cảm thấy choáng váng. Tiểu Thất vo tròn cùng cách thư trong tay, nâng tay muốn ném ra giữa hồ, nhưng suy nghĩ lại rồi lại rút tay về, xếp lại rồi cất vào lòng.

Tiểu Thất nặng nề trở về phòng, bảo Lục Liễu mài mực rồi bảo nàng đi ra ngoài. Tiểu Thất hấp hấp nước mũi, mở cùng cách thư nhún ra, ở phía sau viết thêm hai chữ. Tiểu Thất hài lòng nhìn tờ giấy, cẩn thận thổi khô rồi mới xếp lại.

Tiểu Thất nhìn một vòng trong phòng, cuối cùng đem cùng cách thư kia nhét vào gối nằm.

Suy nghĩ đến lúc mình hồi báo lại mấy con thù nhỏ kia, lại còn trả lại việc đã khiến mình sợ hãi ngấm trong nước, hơn nữa hành hạ Tổng Lương Trác kia cho nàng thống khoái một chút, Tiểu Thất ôm chăn từ từ nhắm mắt, cười cả buổi rồi mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ.

Nước ngập dĩ nhiên không phải chỉ ở ao đầu thôn, Tổng Lương Trác nhìn nạn dân ở cửa thành đang muốn vào thành thì sinh ra một cảm giác vô lực. Lúc trước ao đầu thôn cùng các thôn lân cận đã được hân phần đến các nhà trong thành giúp đỡ, nhưng Tổng Lương Trác biết, dân chúng trong thành giúp đỡ cũng có hạn độ, một nhà chia sẻ một hai miệng ăn còn có thể miễn cưỡng, một khi ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường của bọn họ, chẳng những không giúp được cho nạn dân mà còn khiến cho dân chúng trong thành bất mãn.

Để nạn dân đứng ngoài tường thành cũng không phải biện pháp, Tổng Lương Trác cho người ta ở ngoài, cách thành chừng một dặm, chưa bị ngập nước, dựng nên vài ngôi nhà tranh chống đỡ tạm. Một phần nhỏ để dựng nhà tranh là do dân chúng trong thành quyền ra, phần lớn kia vẫn là do Tổng Lương Trác nghĩ biện pháp.

Tấu chương dâng lên vẫn chưa có hồi âm, Tổng Lương Trác cũng không hướng Tiền gia mượn bạc nữa, mà triệu tập vài phú hộ trong thành muốn khuyên nhủ họ xuất bạc. Nói hồi lâu Tổng Lương Trác mới phát hiện, có cửa hôn nhân với Tiền gia này, muốn bọn họ xuất bạc thì đã khó lại càng thêm khó.

Quả thật ngày hôm sau Tổng Lương Trác dậy thật sớm, tự mình đi mua bánh quẩy cùng sữa đậu nành của nhà mà Tiểu Thất có nhắc tới, đi đến trước Tiền phủ nhưng không gõ cửa, mà lẳng lặng đứng bên con sư tử đá giữ cửa.

Hắn nghĩ, nếu mình là Tiểu Thất, sớm như vậy đứng ngoài cửa nha môn, cõi lòng đầy chờ mong người trong lòng đến, còn phải cố lấy dũng khí đối mặt với mỗi lần bị cự tuyệt. Nàng yêu thương hắn trước, còn lâu như vậy, đối với nàng, hoàn toàn không phải là chuyện công bằng.

Cửa Tiền phủ được mở ra, gã gia nhân mở cửa thấy Tổng Lương Trác liền chớp mắt mở to hai mắt, lắp bắp nói: “Đại, đại, tam cô gia, sao lại không gõ cửa?”

Tổng Lương Trác chỉ gật gật đầu, “Thân mình Tam tiểu thư đã tốt hơn chưa?”

“A, ta, ta đi hỏi một chút.” Gã gia nhân xoay người chạy đi, lại sò sò thất lưng rồi quay lại, cười nói: “Tam cô gia vào nhanh đi, nếu tam tiểu thư biết còn không lột da tiểu nhân sao.”

Tổng Lương Trác nhắc chân đi vào, thời gian còn sớm, trực tiếp đi theo gã gia nhân đến viện của Tiểu Thất.

Tiểu Thất còn ngủ, dùng tấm chăn đen bao kín cả người thành một cái kén, đầu đầy mồ hôi. Tổng Lương Trác nâng tay lau mồ hôi trên trán nàng, ngồi ở bên giường có chút ngây người.

Tổng Lương Trác nhìn Tiểu Thất ngủ say một lát, nhẹ giọng nói: “Mua điểm tâm cho nàng, lúc tỉnh dậy thì bảo Lục Liễu hâm nóng lại, ta phải đi rồi.”

Tổng Lương Trác vừa dứt lời, Tiểu Thất hơi dùng lực nhắc chân lên, nửa người trên bật dậy. Tổng Lương Trác nhìn Tiểu Thất vẫn đang nhắm mắt, khăn trương ướt nước miếng, đây không phải là nóng quá mà mắc bệnh lạ chứ?

Tổng Lương Trác lo lắng khẽ gọi: “Tiểu Thất?”

Không thanh âm đáp lại.

“Tiểu Thất, nằm xuống tiếp tục ngủ chứ?”

Tổng Lương Trác nghiêng người qua, muốn đỡ Tiểu Thất đang ngồi thẳng tắp đó nằm xuống, Tiểu Thất trong nháy mắt mở mắt ra, hai má phồng to há mồm rống lên một tiếng “Grao” thật lớn.

Tổng Lương Trác hít một ngụm khí lạnh, lùi nhanh xuống hai bước, Tiểu Thất lại vỗ giường cười ha ha.

“Ha ha, người nhất gan, ha ha, ai cho người lên vào phòng ta, xứng đáng!”

Tiểu Thất cười nửa ngày mà vẫn không nghe tiếng của Tổng Lương Trác, nghĩ mà sợ liền ngậm miệng, liếc mắt nhìn Tổng Lương Trác vẫn còn đang thất thần ho nhẹ một tiếng, đảo đảo mắt, lại ngao một tiếng, nhanh chóng nằm thẳng xuống.

Tổng Lương Trác quả thật bị dọa, hít vào ngực một hơi, cảm giác nơi đó hơi hơi đau.

Tổng Lương Trác nhìn Tiểu Thất đã nhắm mắt nằm xuống, trong lòng thế nhưng có vài phần khoan khoái, chọc hắn cười như vậy, chắc là mơ hồ đã quên ghi hận hắn.

Tổng Lương Trác trở lại ngồi bên giường, kéo tai Tiểu Thất, lực đạo không nặng, nhưng cũng đủ để nâng đầu Tiểu Thất lên. Tâm tư của Tiểu Thất nhanh chóng được kéo lại, ân anh một tiếng mở mắt ra, mơ mơ màng màng liếc Tổng Lương Trác một cái, nói: “Tổng tri huyện, đến đây lúc nào?”

Tổng Lương Trác không nhịn được, cười khê, nhéo nhéo hai má thịt của Tiểu Thất nói: “Ta phải đi rồi.”

“Oh, Tổng tri huyện đi thông thả.” Tiểu Thất dịu ngoan gật đầu, khê động gương mặt còn đang bị nắm, bị đau liền hít vào một hơi.

Tổng Lương Trác xoa xoa hai má Tiểu Thất, không biết sao lại cười hai tiếng, Tiểu Thất bị dọa đến tóc gáy dựng thẳng đứng lên, trộm ngấm hán đang nhắm hai mắt, sợ hán lại nghĩ đến cái gì dễ đánh nằng. Tổng Lương Trác thấy ánh mắt đề phòng của nàng, muốn nói gì, miệng mở ra nhưng lại không nói, xoa đầu nàng rồi bước ra khỏi phòng.

Tiểu Thất nhìn chằm chằm vào cửa khoảng nửa ngày, ôm chần rồi lần qua lần lại hai vòng, thờ hất ra rồi cười tùm tùm.

Lúc này nghĩ lại, Tiểu Thất cảm thấy Tổng Lương Trác tốt lắm. Tiểu Thất nghĩ, hán giúp nàng nuôi Ha Da, dù bị dị ứng với da lông cũng không bảo nàng phải đưa Ha Da về. Hán ôm nàng ngủ, cũng không làm gì cả, còn dứt nàng ăn cho hết cơm.

Nếu như, nếu như tốt một chút, hắc hắc, chính là tướng công tốt đây! Tiểu Thất cười ha ha.

Tiền gia dựng một trại cấp cháo ngoài thành, thức ăn được xem là tốt, giữa trưa còn có bánh bao trắng, Tiểu Thất chính là người chủ quầy cháo. Vì sợ có người tranh mua hoặc gây chuyện, còn thỉnh thêm vài tay chân bưng hán để duy trì trật tự, một mảnh cục diện hỗn loạn ban đầu đã chậm rãi trở nên có thứ tự ổn thỏa.

Đã nhiều ngày nay, mối quan hệ của Tổng Lương Trác cùng Tiểu Thất có vẻ dịu đi, xem đi, xem đi, Tổng Lương Trác mang theo hai cái bánh quẩy cùng một bình sữa đậu nành đứng bên cửa Tiền phủ chờ. Già gia nhân của Tiền phủ đã thấy đến hết kinh sợ rồi, đứng ở bên cửa cũng không quấy rầy hán cúi đầu trầm tư.

Đồng dạng là người, nhưng chỗ Tổng Lương Trác đứng lại có tình tở ra một cỗ khí chất mà người khác không thể có, Tiểu Thất đứng ở sau cửa nhìn xem, trong lòng có chút khó chịu. Nàng nghe Lục Liễu nói, lúc trước nàng ôm bình đứng ở trước cửa nha môn giống như là kẻ xin cơm, nhìn thế nào cũng thấy ngốc.

Tiểu Thất bĩu môi, mắt không nhìn công nữa, ánh mắt lại chạm phải đôi mắt không nhìn ra cảm xúc kia của Tổng Lương Trác. Tiểu Thất nhe răng làm động tác hung ác rồi nhảy từ trong cửa ra.

Tổng Lương Trác vẫn giúp nàng lên xe ngựa như cũ, chính mình cũng đi lên theo, “Điểm tâm, Tiểu Thất không muốn đổi khẩu vị sao?”

Người không mua cái khác thì làm sao ta đổi? Tiểu Thất oán thăm.

Tiểu Thất uống vài ngụm sữa đậu nành, chớp mắt nói: “Tổng tri huyện, người không sợ người khác nói người?”

“Nói cái gì?”

“Nói người không lo an trí nạn dân cho tốt, mỗi ngày đều đứng trước cửa Tiền gia, khụ khụ, liền vậy đó.”

Tổng Lương Trác ngoác ngoác khoe miệng, nói: “An trí nạn dân cần đồng thực đồng túc(*) sao?”

(*)đồng thực đồng túc: cùng ăn cùng ở

“Kia, không đến mức như vậy.” Tiểu Thất hí mắt cười, “Còn nữa, thức ăn trưa nay có thêm thịt, củ cải trắng hầm thịt heo.”

Tổng Lương Trác gật đầu, suy nghĩ thêm rồi nói: “Tiểu Thất, cho cháo, cũng phải tính toán tiêu dùng một chút, không cần dùng quá tốt, ta sẽ mau chóng giúp bọn họ khôi phục sản xuất.”

Tiểu Thất quái dị nhìn Tổng Lương Trác, “Lúa mạch bọn họ đều chưa thu, trực tiếp mất trong nước rồi, lại còn mất thân nhân và nhà cửa.”

Tổng Lương Trác ý bảo Tiểu Thất nói tiếp, Tiểu Thất nhìn Tổng Lương Trác, biết hán gần đây cơ hồ không để cho mình mất thể diện, đánh bạo hừ nói: “Tổng tri huyện quý hẹp hòi, lại không lừa bạc của người.”

Tổng Lương Trác cười đưa tay xoa xoa tai Tiểu Thất, Tiểu Thất theo quán tính liền kẹp lấy cổ.

“Tiểu Thất, nhưng tính thử xem một ngày tiêu phí tổng cộng bao nhiêu ngân lượng?”

“Lại không để người ra bạc.” Tiểu Thất nói thăm.

Tổng Lương Trác lắc đầu không nói nữa.

“Ồi chao,” Tiểu Thất đá đá chân của hán, “Muốn cho nạn dân ở lại Thông Hứa sao?”

“Nạn dân lưu lạc khắp nơi cũng không tốt, nếu có thể, liền cứ như vậy, vốn là bọn hán muốn về nhà, để cho nước rút liền giúp bọn họ trở về.”

“Vậy ruộng đồng làm sao?”

“Ngoài thành có vài dặm hoang mà, cứ để bọn họ ra đó khai khẩn đi.”

Tiểu Thất cau mày ăn bánh quẩy, ăn hai miếng lại lên nhìn Tống Lương Trác, trong tay áo lấy ra một quả trứng ngỗng đưa qua. Tống Lương Trác nhận lấy, nắm lấy trứng ngỗng ầm ập mà mím chặt môi.

“Mặn, bà vú ướp, thả mặt trà cùng nhiều thứ tốt, nhưng rất ngon đây, cũng không phải quá mặn.” Tiểu Thất trộm liếc mắt qua một cái, nói thêm, “Trong thành không mua được đâu.”

Tống Lương Trác khề thờ dài, đập lên thành xe, cẩn thận lột vỏ, đổi sang ngồi bên người Tiểu Thất, ôn thanh nói: “Tiểu Thất ăn đi, ăn cùng bánh quẩy.”

Tiểu Thất liếc mắt nhìn Tống Lương Trác, đỏ mặt ha ha cười hai tiếng, “Mỗi ngày ta đều ăn, ngươi ăn đi.”

Tống Lương Trác không biết trong đáy lòng mình rốt cuộc là cảm giác gì, ầm ập mềm mại lại thêm cảm động. Tống Lương Trác cắn một ngụm, trứng ngỗng muối quả thật không mặn, ăn vừa miệng, lại thêm mùi mặt trà độc đáo, tựa hồ còn có thêm hương liệu gì đó, tỏa ra một mùi thơm mát.

Tống Lương Trác ăn mấy cái, để lộ ra lòng đỏ trứng lại đưa cho Tiểu Thất: “Tiểu Thất cắn một ngụm, ăn ngon lắm.”

Tiểu Thất che miệng cười hi hi, không được tự nhiên cắn một ngụm, nói: “Ta biết ăn ngon mà, bà vú mới ướp một thùng nhỏ đây.”

Tống Lương Trác trầm mặc một lát, âm giọng nói: “Tiểu Thất không tức giận ta rồi?”

“Tức giận!” Tiểu Thất không cười nữa, khề hừ một tiếng, nghiêm mặt quay đi, một lát lại nhin không được cười nói: “Không giận.”

“Vì sao?”

Tiểu Thất chôn đầu giữa hai gối, không được tự nhiên hừ hừ. Tống Lương Trác vuốt vuốt tóc nàng truy vấn, “Vì sao?”

Tiểu Thất ngẩng đầu, chu miệng nói: “Ngươi rất tốt với ta đây, ngươi đối tốt với ta ta liền đối với ngươi tốt.”

“Chỉ như vậy?”

Tiểu Thất chu miệng không hé răng.

Tống Lương Trác sừng sốt một lát, thấp giọng hỏi: “Tiểu Thất, thư hòa cách kia...”

“A!” Tiểu Thất trừng to mắt nói: “Hắc hắc, ta còn giữ đây. Tống tri huyện ngươi phải cẩn thận đấy, ta còn giữ thư hòa cách, còn mang theo quan ấn đồ thẩm đây. Ngươi nếu đối với ta không tốt, hắc hắc.”

Tống Lương Trác cười nói: “Tiểu Thất giữ lại sẽ không thê đối ý.”

“Ta không đối ý mà.” Tiểu Thất nghĩ tới vài chữ mình đã thêm, kích động nắm lấy hai má.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Tống Lương Trác đưa Tiểu Thất đến chúc bằg(*), dặn dò Sơn Tử cùng Lục Liễu một vài việc, Thái Vân ở một bên muốn tiến đến chào đã bị người kéo đi, vừa xong việc muốn quay ra tìm, Tống Lương Trác đã vội vã bước lên xe ngựa trở về.

(*)chúc bằg: chỗ phát cháo (mà k biết để thế nào nên để nguyên HV vậy.)

Thái Vân mơ hồ biết, người Tiền gia không muốn nàng cùng Tống Lương Trác tiếp xúc. Từ ngày nàng đến Tiền phủ ở, cũng không có cơ hội để nói một câu với Tống Lương Trác. Ban ngày Tống Lương Trác không có ở Tiền phủ, buổi tối đến Tiền phủ không phải ở chủ viện thì chính là ở trong viện của Tiểu Thất, nàng cũng không có cơ hội nhìn thấy. Thật vất vả mới thuyết phục được Tiểu Thất cho mình đến đây phát cháo, nhưng mỗi buổi sáng cũng không thể ở cùng các nàng.

Thái Vân giương mắt lên nhìn Tiểu Thất đang cầm thìa bắt đầu phân phát com, ánh mắt có chút ai oán. Lục Liễu ở một bên đang phát bánh bao cho những đứa trẻ, một bên khẽ cười nói: “Thái Vân cô nương, cô gia nhà ta nói, chỉ thú một mình tiểu thư nhà ta, Thái Vân cô nương nói xem, có phải tiểu thư cùng cô gia nhà ta thật xứng hay không?”

Thái Vân yên lặng chia dưa muối, gật gật đầu không lên tiếng.

“Thái Vân cô nương, cô gia đối với tiểu thư nhà ta vô cùng tốt đây. Thái Vân cô nương không biết chứ, cô gia nhà ta mỗi ngày đều dậy thật sớm, mua điểm tâm cho tiểu thư rồi đứng ở cửa chờ tiểu thư cùng đến đây.”

Lục Liễu phieu mắt liếc Thái Vân đang cúi đầu xuống, cười nói: “Muốn nói a, mặc dù tiểu thư nhà ta hơi mờ mịt về tình cảm của mình, nhưng là có cô gia yêu thương, cũng sẽ không nạp thiếp hay gì đâu.”

Trong mắt Lục Liễu không hề che dấu vẻ hâm mộ kỳ nhìn về phía Thái Vân, thấp giọng nói: “Bộ dáng Thái Vân cô nương như thế này khẳng định cũng có thể tìm được một người như cô gia, chỉ giữ một mình Thái Vân cô nương bên người cả đời.”

Thái Vân nhìn Lục Liễu, ngập ngừng nói: “Ta không có ý tứ không thích hợp nào cả, đại nhân hân...”

“Oh.” Lục Liễu giật mình nói: “Cô gia nói, qua một thời gian ngắn nữa sẽ mang tiểu thư nhà ta về nhà gặp song thân đây, không biết có còn trở về đây hay không.”

“Thực, thật sự?”

Giả, nhưng vì sao phải nói cho người? Lục Liễu trầm nghĩ.

“Là thật đấy.” Lục Liễu cười khanh khách nhìn Thái Vân, “Thái Vân cô nương có thích Lục sư gia hay không? Cũng chỉ có một mình, trong nhà cũng không có song thân cần hầu hạ, còn có một ngôi nhà không nhỏ, lại là sư gia, nhìn cũng vừa mắt, là một nam nhân thật tốt a. Thái Vân cô nương xinh đẹp như vậy, khẳng định là vượt trội hơn người, cũng có thể đoạt được tâm của Lục sư gia!”

Thái Vân đỏ cả mặt lên, nhú mồm nói: “Lục Liễu cô nương chớ có nói thế nữa.”

“Sao, Thái Vân cô nương thẹn thùng cái gì chứ!” Lục Liễu nhìn thấy Lục Lữ Thừa đang dẫn lão lang trung đi tới gần, dương dương tự đắc cao giọng nói: “Lục sư gia, nơi này nơi này đây.”

Lục Liễu để bánh bao vào khuôn cho Sơn Tử phân phát tiếp, chính mình chạy hai bước đến bên người Lục Lữ Thừa nói: “Lục sư gia, Thái Vân cô nương vừa rồi mới nhắc tới người đây.”

Lục Liễu cầm lấy đôi đũa trong tay Thái Vân, đẩy nàng ra nói: “Mới vừa rồi không phải muốn nói gì sao? Ta phát dưa muối giúp cho, cô nương cùng sư gia cứ nói chuyện.”

Thái Vân xấu hổ quần bách, trong mắt long lanh nước, cúi đầu cắn môi đứng bất động bên người Lục Lữ Thừa. Tiểu Thất quay đầu thấy Lục Lữ Thừa, lại nhìn nhìn Thái Vân đang đỏ cả mặt, ái muội chớp chớp mắt với Lục Lữ Thừa rồi lại chuyên tâm cấp com.

Lục Lữ Thừa không rõ gì cả, nhìn Thái Vân vô thức cúi đầu, âm giọng nói: “Thái Vân cô nương có việc?”

Thái Vân cuống quýt lắc đầu.

“Oh, vậy Lục mỗ...”

“Lục sư gia.” Thái Vân không đợi hắn nói xong liền ngắt đầu nói: “Lục sư gia, có phải đại nhân muốn dẫn phu nhân về nhà hay không? Sẽ không trở lại sao?”

Lục Liễu vẫn đang nghe lén liền hướng Lục Lữ Thừa nháy mắt liên tục, Lục Lữ Thừa nhú mồm, dừng một lát rồi nói: “Có nghe đại nhân nói qua, xác nhận là có dự định này.”

Ánh mắt Thái Vân có chút ảm đạm, gật gật đầu rồi quay trở về tiếp tục hỗ trợ.

Lục Lữ Thừa không biết chuyện gì phát sinh, nhưng đại để có liên quan đến Tổng Lương Trắc, chỉ biết bắt đầu đi lắc đầu.

Tiểu Thất nhanh nhẹn chia hết cháo, ba bước thành hai nhảy đến bên người Lục Lữ Thừa cười nói: “Lục đại ca không đi cùng Tổng tri huyện?”

“Phía trên có đáp lại, đại nhân hồi nha môn rồi.”

“Cấp bạc?” Tiểu Thất kinh hi trừng to mắt.

Lục Lữ Thừa cười nói: “Nhưng thật ra không nghĩ nhanh vậy đã có đáp trả, tựa hồ là có lút liền cấp bạc ngay.”

“Xem như là có dùng lâu dài.” Tiểu Thất chớp mắt nhìn lão lang trung đứng phía sau Lục Lữ Thừa, nghiêng đầu nói: “Có người bị bệnh?”

“Có người sốt, sợ là bị bệnh sốt rét.”

Tiểu Thất vội tránh đường: “Vay mau đi nhanh đi, có muốn ta nấu trà được gì cấp cho mọi người uống hay không?”

Lục Lực Thừa nhìn về phía lão lang trung, lang trung vội nói: “Trước mắt cũng chưa cần, nếu phu nhân có rảnh, thật ra có thể chuẩn bị một chút thanh hao.”

“Cây thanh hao sao? Cũng không khó tìm!”

Ba người đồng thời quay đầu lại, nhìn về phía người mở miệng mà biểu tình khác nhau. Tiểu Thất mở miệng nói trước: “Vương công tử như thế nào ở chỗ này chứ?”

Trần Từ Cung sững sốt nhìn Tiểu Thất một lát, cười nói: “Là Tiền Thất Tiền tiểu công tử?”

Tiểu Thất nhìn lại nữ trang của chính mình, nhần nhần mặt rồi gật gật đầu.

Lục Lực Thừa cẩn thận đánh giá Trần Từ Cung, mặc dù nhìn ra hắn cùng Tiểu Thất quen biết, nhưng thấy ánh mắt hắn luôn đặt trên người Tiểu Thất không chuyển, vẫn là hơi nhíu mày lại.

“Không biết Vương công tử là người nơi nào? Tựa hồ chưa gặp qua Vương công tử.”

“Oh.” Trần Từ Cung dời tầm mắt khỏi người Tiểu Thất nói: “Từ kinh thành đến Thông Hứa du ngoạn, không khéo lại gặp phải lụt.”

Lục Lực Thừa gật gật đầu, nhìn Tiểu Thất nói: “Đại nhân còn muốn quay lại đây, phu nhân ở đây chờ hay là muốn trực tiếp hồi phủ?”

Tiểu Thất chớp chớp mắt, có chút không hiểu vì sao Lục Lực Thừa đột nhiên thay đổi cách xưng hô, nhưng thấy hắn vẫn đang nhìn mình, gật đầu nói: “Ta chờ hắn cùng về.”

Ánh mắt Trần Từ Cung chợt lóe lên, mi mắt lập tức cúi xuống làm cho người ta không nhìn ra cảm xúc gì. Lục Lực Thừa cười cười nói: “Không biết Vương công tử có biện pháp nào hay hơn không, không ngại cùng Lục mỗ bàn bạc.”

Trần Từ Cung ngoắc ngoắc khoe miệng, xoay lưng lại đi về phía trước. Tiểu Thất cũng hiếu kỳ muốn đi qua, bị ánh mắt sắc bén của Lục Lực Thừa đảo qua liền đứng im lại.

Tiểu Thất nhìn Lục Lực Thừa cùng Trần Từ Cung, cúi đầu hồi lâu cũng không nghĩ ra chỗ nào không đúng. Lục Liễu đã giúp thu thập gọn gàng mọi thứ, thở hắt ra hỏi: “Tiểu thư nhìn cái gì vậy?”

Tiểu Thất bĩu môi nói: “Lục đại ca tròng ta!”

Lục Liễu phì cười nói: “Lục sư gia không phải tròng người, là tròng Vương công tử kia.”

“Gi?” Tiểu Thất nghi hoặc, “Nhưng rõ ràng là hắn tròng ta.”

“Xi, tiểu thư, Vương công tử kia khẳng định là ham mê sắc đẹp của tiểu thư, bị Lục sư gia liếc mắt liền nhìn ra, mới không cho tiểu thư cùng sang.” Lục Liễu vuốt vuốt cằm nói: “Tiểu thư vẫn là đừng thân cận với Vương công tử kia qua, chỉ gặp vài lần, ai biết là loại người nào đâu? Tiểu thư đã gả cho người ta rồi!”

Tiểu Thất chu miệng, “Ta không xinh đẹp, người ta mới không có ý đó.”

Lục Liễu vỗ vỗ mặt mình dò xét nói: “Tiểu thư nói, ta xinh đẹp hay không?”

Tiểu Thất chớp mắt rồi nhìn qua, gật gật đầu nói: “Rất được mà, ta thích gương mặt tròn tròn mềm mại.”

Lục Liễu bĩu môi, “Cho dù người xấu cũng sẽ có người nói không phải.”

Tiểu Thất nghiêng đầu, lát sau lại hung ác tròng mắt nhìn Lục Liễu nói: “Ta cũng không xấu như vậy.”

Lục Liễu cười hi hi, quét mắt nhìn thấy Thái Vân đứng đó không xa, thấp giọng nói: “Tiểu thư muốn về không?”

“Lang trung muốn ta chuẩn bị cây thanh hao đây, chờ bọn hắn nói xong ta sẽ biết phải chuẩn bị bao nhiêu. Còn có, Lục đại ca nói Tổng tri huyện còn muốn quay lại.”

Lục Liễu lấy nón lụa cho nàng đội, dặn dò: “Tiểu thư nghe lời Lục sư gia, ngoan ngoãn đợi cô gia trở về, ta với Thái Vân cô nương về trước, lấy đồ này nọ xong rồi quay lại.”

Tiểu Thất nghiêng đầu nhìn Lục Liễu lên xe ngựa rồi đi, than thở nói: “Ta thực ngốc sao? Đề phải cẩn thận dặn dò ta!”

Tiểu Thất buồn chán ngồi một góc trong lều, dựa vào cây cột lại bắt đầu nhớ Tống Lương Trác, không, là nhớ biểu hiện của Tống Lương Trác. Tiểu Thất

híp mắt cười hi hi, từ lần đó nàng phát sốt, Tống Lương Trác không còn tranh giường với nàng, nhưng trước khi ngủ sẽ đến bên giường xem nàng. Nàng có lần cố ý đem chân đá xuống đất, Tống Lương Trác cũng không tức giận, chỉ là động tay động chân vén chân lại tốt cho nàng. Hi hi, còn vụng trộm sờ mặt của nàng.

Tiểu Thất híp mắt đưa tay sờ mặt mình, quay đầu nhìn mọi người đang dựng nhà, ngáp thật to, Tống tri huyện thật có bản lĩnh, việc nhiều như vậy mà mỗi sáng sớm còn đi mua bữa sáng cho chính mình. Tiểu Thất nhủ mày tự hỏi, Tống tri huyện có phải có âm mưu gì nữa không đây?

Tiểu Thất cảm thấy, hiện tại nàng cùng Tống Lương Trác giống như chó và mèo sống cùng nhà, mà con mèo nhỏ kia chính là nàng. Con chó nhỏ hung hăng, nàng cũng chỉ có dũng khí lui thành một đoàn, tội nghiệp nhìn hần. Con chó nhỏ không đánh nàng, nàng lại ngứa ngáy muốn đấm hần. Nếu hần không đánh nàng, nàng vui về cả ngày; nếu hần hung dữ với nàng, bất quá cũng chỉ là nhẹ răng hừ, cũng không thật sự lộ ra móng vuốt đánh nàng.

“Hắc hắc, Tống tri huyện là con chó nhỏ!” Tâm tình Tiểu Thất khoan khoái, nghiêng đầu, từ từ nhắm hai mắt.

Tiểu Thất nằm mơ, trong mơ Tống Lương Trác trở thành tướng công thập toàn trong lòng nàng. Tiểu Thất đánh hần một quyền, hần chủ động đem nửa mặt kia cho nàng đánh; Tiểu Thất đá hần một cước, hần liền xoay mông đem phía bên kia cho nàng đá tiếp; hần còn bung com đuôi theo Tiểu Thất đồ nàng ăn; hần còn không chiếm giường của nàng, buổi tối ôm nàng ngủ, lại còn kể chuyện xưa cho nàng nghe. Hi hi, còn hôn nàng!

Tống Lương Trác quả thật đến đây, đến cùng Mạnh Vân phi.

Tiểu Thất mơ mơ màng màng nhìn Tống Lương Trác đi tới, nhin không được nhếch miệng cười. Tống Lương Trác ngồi xổm xuống, đưa tay sờ sờ trán Tiểu Thất, nhủ mày nhẹ giọng nói: “Mệt nhọc? Sao lại không trở về nhà?”

Tiểu Thất hé miệng lắc đầu, nghĩ rằng, tri huyện đại nhân trong mơ cái gì cũng tốt, nói năng đều là ngữ điệu nhẹ nhàng, nhỏ nhẹ, hi hi, giống như tiểu tức phụ(*).

(*)tiểu tức phụ: con dâu nhỏ

Tiểu Thất cười nâng tay, hai tay chụp mạnh hai má của Tống Lương Trác, muốn nhìn thử xem hần có thể nghiêm mặt lại, làm cho nàng bị tím mắt nữa.

Hai tiếng ‘bốp’ thành một, nghe mạnh hơn rất nhiều. Tống Lương Trác đau đến nhủ mày, nhưng thật ra ánh mắt nhìn Tiểu Thất có nhiều lo lắng hơn tức giận, từ lúc nàng phát sốt, hành vi tựa hồ thực cổ quái.

Mạnh Vân Phi phía sau đầu tiên là che miệng ho nhẹ, thấy Tiểu Thất cùng Tống Lương Trác vẫn mắt to trừng mắt nhỏ không nhúc nhích, cuối cùng nhin không được mà cười phá lên.

Tiểu Thất chậm rãi nhìn qua, chớp mắt khó hiểu nhìn Mạnh Vân Phi đang cười nghiêng ngả phía sau, lại thu tầm mắt về nhìn người trước mắt, ‘vèo’ một cái thu tay trở về.

Tiểu Thất hít một hơi, ngượng ngập cười nói: “Tống tri huyện, đến đây lúc nào vậy?”

Tống Lương Trác đưa tay sờ trán Tiểu Thất, Tiểu Thất bị dọa đến rụt cổ nhắm mắt. Tay Tống Lương Trác đặt lên trán nàng một lát, nhủ mày nói: “Tiểu Thất không thoải mái?”

“A!” Tiểu Thất liên tục gật đầu, “Không thoải mái.”

“Tiểu Thất về nhà đi, xong việc ta cũng trở về.”

Tống Lương Trác kéo Tiểu Thất đứng dậy, Tiểu Thất liếc mắt nhìn hai má của hần bị mình đánh đỏ hồng, lắc đầu nói: “Ta muốn ở lại giúp đỡ.”

“Ta sẽ phái người đi hỗ trợ.” Tống Lương Trác kéo Tiểu Thất hướng đến xe ngựa.

Tiểu Thất cảm thấy áy náy, gạt người là không đúng, vẫn là đánh người mà lại vì thoát tội lại cố ý gạt người. Tiểu Thất kéo tay ra, thấp giọng nói: “Tống tri huyện, ta không không thoải mái.”

“Hử?”

Tiểu Thất lại nhìn xung quanh một cái, thấy Mạnh Vân Phi không tiến lại gần, nâng tay sờ mặt Tống Lương Trác nói: “Ta không phải cố ý.”

Tống Lương Trác sừng sốt chớp mắt, lại vẫn ôm nàng lên xe ngựa, “Về nhà trước đi, ngủ trưa một lát.”

Tiểu Thất chu miệng chui vào xe ngựa, chờ xe ngựa lắc lư tiêu sái bước đi mới nhin không được hừ, “Tống tri huyện thật nhỏ mọn, lại tức giận.”

Tiểu Thất xóc màn xe lên nhìn phía sau, thấy Tống Lương Trác vẫn còn đứng đó nhìn xe ngựa, le lưỡi lù vào trong, suy nghĩ rồi lại nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Tiểu Thất quả thực nghe lời mà ngủ trưa, đáng tiếc, vừa tỉnh lại thì Tổng Lương Trác đã cho người dặn Tiền phủ từ trước, không cho Tiểu Thất ra khỏi thành.

Tiểu Thất muốn đi ra ngoài xem, nhưng trong phủ đột nhiên canh gác cẩn mật hơn, nói gì cũng không cho nàng ra khỏi công.

Đêm nay Tổng Lương Trác cũng không về Tiền phủ, chẳng những là Tổng Lương Trác, cả Lục Liễu cùng Tiểu Sơn Tử, còn có vài hạ nhân trong Tiền phủ cũng không trở về. Tiểu Thất chong đèn, chống tay ngồi bên bàn đợi đến giờ Hợi(*) cũng không thấy bóng dáng Tổng Lương Trác trở về.

(*)giờ Hợi: khoảng 9-11h đêm

Tiểu Thất có chút nôn nóng, nửa đêm muốn chạy ra ngoài xem, lại sợ giống lần trước gây thêm nhiều phiền toái cho hấn. Nằm ở trên giường nhưng lại ngủ không hề an ổn đợi đến ngày hôm sau, sáng sớm liền đứng lên muốn ra ngoài, nhưng lại bị hạ nhân kiên quyết chặn lại.

Tiểu Thất không đi vào chủ viện mà quay về viện nhỏ của mình, vừa đem một cái ghế cao đặt dưới gốc cây hòe, đã bị tiếng quát của Mỹ phụ nhân làm giật mình rồi ngồi thụp xuống.

“Tiểu Thất, mới sáng tinh mơ mà muốn trèo tường làm cái gì?”

Mỹ phụ nhân mặc dù diện mạo xinh đẹp, nhưng khi hung dữ lên cũng không phải đùa. Tiểu Thất thấy lông mày nàng nhưu chặt lại, khóe môi vênh lên khác thường, sợ hãi chớp mắt nói: “Con muốn đi ra ngoài.”

“Đi chỗ nào? Đi gây thêm phiền phức cho tướng công nhà con?”

Mỹ phụ nhân kéo Tiểu Thất vào trong phòng, hung hăng quát lớn lên: “Tướng công nhà con lo lắng cho con như thế, lời hấn nói con xem là bỏ đi à, hôm qua đã dặn đi dặn lại không cho con chạy loạn, mới qua một đêm mà đã quên rồi à!”

“Nhị tỷ phu đâu?”

“Đi cùng Tổng Lương Trác.”

Tiểu Thất chớp chớp mắt, mũi chua xót, khóc rống nói: “Tổng tri huyện có chuyện rồi? Có phải bị bệnh hay không?”

Mỹ phụ nhân nhấn Tiểu Thất ngồi vào ghế, thanh âm vẫn dữ dội nhưng lại rất nhẹ nhàng lau nước mắt của nàng, nói: “Được, được, chúng ta không thiếu trân châu, đừng khóc. Tổng Lương Trác vẫn tốt lành, vài ngày nữa sẽ quay trở lại.”

Tiểu Thất khóc đến nấc lên, “Vậy nhị tỷ phu vì sao còn chưa trở lại?”

“Ở bên ngoài giúp đỡ tướng công con đấy!”

Tiểu Thất lau nước mắt, chớp chớp mắt, khăn trương nắm lấy tay Mỹ phụ nhân mà la lên: “Có phải có ôn dịch hay không? Không phải nói là sau thiên tai sẽ là ôn dịch hay sao? Có phải hấn bị nhiễm bệnh hay không?”

Mỹ phụ nhân nhướn mày nói: “Các con bắt quá chi tách ra có một đêm, có thể khăn trương như vậy sao? Thật là, một chút cũng không giống nữ nhi của đệ nhất mỹ nhân Thông Hứa ta!”

Tiểu Thất nghe vậy nhếch miệng cười, “Hấn không có việc gì à.”

Mỹ phụ nhân điểm điểm trán Tiểu Thất, cá giận: “Không nhớ gì cả, đã nói bao nhiêu lần, là mỹ nữ đều phải rụt rè. Rụt rè, hiểu hay không? Không thể để nam nhân xem thường chúng ta!”

Tiểu Thất nhăn mặt nhưu mày nói: “Vậy vì sao không cho con đi ra ngoài?”

“Nghĩ là có bệnh sốt rét, còn chưa xác định rõ, tướng công nhà con dặn không cho con ra ngoài chạy loạn.”

“Vậy nếu hấn nhiễm bệnh thì làm sao bây giờ?” Tiểu Thất trừng mắt.

“Phi, phi, phi phui cái miệng thôi!” Mỹ phụ nhân nheo hai má Tiểu Thất, nói: “Nhanh nhỏ ra đi, nhỏ ra nhanh.”

Tiểu Thất cũng không dám cãi lời, chạy nhanh phi phi hai tiếng, lại chạy đến ngoài cửa nhỏ ra một ngụm nước bọt rồi vội vàng chạy về nói: “Làm sao bây giờ đây?”

“Cái gì mà làm sao bây giờ chứ? Tiểu Thất cứ ngoan ngoãn ở trong nhà là được, ta sẽ bảo Tiểu Sơn Tử mỗi ngày đều truyền tin trở về, đừng lo lắng, nơi

nạn nhân ở rất sạch sẽ, cũng không có nước ngập, nên không có việc gì phải lo cả.”

Tiểu Thất khóc thút thít, sừng sốt một lát lại nói: “Con phải tìm được liệu cho hấn, hôm qua lang trung còn bảo con chuẩn bị cây thanh hao đây.”

Tiểu Thất trông chờ nhìn Mỹ phụ nhân, ôm lấy cánh tay nàng mà xoay tới xoay lui, miệng thì cứ ôn nhu, nũng nịu hô: “Nương ~”

Mỹ phụ nhân xoa xoa lỗ tai, “Nói!”

“Con không rời khỏi thành, con chỉ ra ngoài tìm được liệu cho hấn thôi.”

Mỹ phụ nhân nghiêng mắt liếc Tiểu Thất một cái, thờ dài nói: “Thật sự là tiểu ngu ngốc, muốn đi thì cứ đi. Bất quá, nếu để ta biết người lên ra khỏi thành, hừ hừ!”

“Con không đi đâu, Tổng tri huyện sẽ tức giận.”

“Ừ, biết là tốt rồi.”

Tiểu Thất vừa ra khỏi phủ là trực tiếp đi đến cổng thành. Cửa thành cũng không đóng lại, chỉ là ra vào thành thì kiểm tra nghiêm ngặt hơn bình thường, nếu không phải có việc gấp ra khỏi thành, cũng sẽ bị mọi loại lý do ngăn cản. Tiểu Thất nghĩ, hấn hấn là sợ rối loạn dân tâm, đồng thời trong lòng cũng khoan khoái hơn rất nhiều. Nếu vẫn chưa đóng cửa thành, kia khẳng định là vẫn chưa xác định có phải là bệnh sốt rét hay chưa.

Tiểu Thất đứng trước cửa thành nhìn ra đường nửa ngày, cúi đầu nhìn lá bùa bình an mà Phán Đế đưa cho nàng để giao cho Mạnh Vân Phi, lại ngoan ngoãn chạy trở về.

Tiểu Thất lần lượt chạy đến các hiệu thuốc bắc lớn nhỏ trong thành, mua hết tất cả các cây thanh hao. Lại làm như vô tình mà hỏi vài lang trung về bệnh trạng của bệnh sốt rét, lại hỏi mấy lang trung khác bệnh này thì dùng được gì trị, nhân tiện còn mua cả sài hồ, cát căn, quế chi, mạch đông, thương thuật(*), thượng vàng hạ cám mua chất đầy cả toa xe.

(*)các loại thuốc Đông Y

Tiểu Thất vội vàng bảo gia nhân quay xe ngựa trở về trước cửa thành, đứng ở trước nơi đó mà đợi người.

Thời tiết oi bức nhưng lại không có nắng, Tiểu Thất đứng đợi hơn nửa canh giờ cũng không thấy gương mặt quen thuộc nào cả. Thủ vệ thấy Tiểu Thất ngốc lảng lảng đứng đợi đã lâu, cũng không nói muốn ra khỏi thành, vì thế khách khí bước qua nói: “Phu nhân, đây là?”

“Ta chờ Tổng tri huyện.”

“Đại nhân không nhất định sẽ quay lại.”

“Ta chờ một lát.”

Thủ vệ khó xử nắm nắm bội đao(*), nhìn xe ngựa đang qua lại trên lộ nói: “Nếu không, phu nhân tìm một nơi nào ngồi nghỉ một lát đi? Nếu đại nhân đến thuộc hạ liền thông tri phu nhân!”

(*)bội đao: niêng ngọc bội đeo trên cán đao

“Không cần.” Tiểu Thất nhìn xe ngựa, bảo gia nhân đánh xe đến bên tường thành, vẫn đứng ở đối diện cửa thành như cũ.

Thủ vệ không thể làm gì hơn, chỉ có thể quay trở lại cửa thành.

Tiểu Thất đi qua đi lại, vốn là không ăn cơm trưa, lại đứng đợi hồi lâu nên có chút mệt, nhìn một vòng, đi xuống ngồi dưới gốc cây bên cạnh, lại tiếp tục nâng cằm nhìn chằm chằm vào cửa thành.

Tiểu Thất nhìn chằm chằm vào cửa thành, Trần Từ Cung cách đó không xa thì đang nhìn chằm chằm vào Tiểu Thất. Hấn vốn là muốn nhìn xem Tiểu Thất muốn làm gì, sau lại mơ hồ cảm giác hiểu được là đang đợi người. Hấn lại muốn nhìn một chút xem nàng đang đợi ai, hiện tại cũng thuần túy muốn nhìn một chút xem nàng có thể ngây ngốc ngồi đến khi nào.

Trần Từ Cung vừa uống hết một bình trà, mắt nhìn Tiểu Thất nâng cằm không đổi hướng mắt cười khê một tiếng. Xem bộ dáng cũng chỉ mười lăm mười sáu, thế mà đã già cho người rồi, thật đúng là năm ngoài dự đoán của người ta. Đáng tiếc! Trần Từ Cung chất lưỡi.

Thời gian qua thực mau, Trần Từ Cung nhìn xem mặt trời đã ngã về phía tây, lắc đầu thờ dài đi qua.

“Tiểu Thất, ha ha, thực khéo mà!”

Tiểu Thất xoa xoa cái cổ đau nhức, ngửa đầu nhìn rõ người trước mặt, kỳ quái hỏi: “Người như thế nào lại trở về thành? Hôm qua không phải vẫn ở trong thành sao?”

“Ta trở lại sau đó.”

Trần Từ Cung nhìn cửa thành, nơi đó vì thủ vệ cố ý ngăn cản người, đã muốn không có người đi đường. Trần Từ Cung thu hồi tầm mắt nói: “Tiểu Thất là đang đợi người?”

Tiểu Thất gật gật đầu, tầm mắt lại quay về cửa thành.

“Tiểu Thất ăn cơm chưa?”

Vốn là không có nhắc đến thì cũng không có gì không ổn, nhưng khi Trần Từ Cung nhắc tới thì liền phát ra một trận “Ọc ọc ọc”, làm cho Tiểu Thất lúng túng.

Tiểu Thất ôm lấy gương mặt đỏ bừng xoa xoa, ngập ngừng nói: “Ta chờ người, lát nữa sẽ về nhà ăn.”

Trần Từ Cung cười nói: “Không bằng cùng đến tiệm ăn nhỏ bên cạnh ăn một chút đi, nơi đó cũng có thể nhìn thấy cửa thành, sẽ không làm Tiểu Thất không nhìn thấy người.”

Tiểu Thất quả thực rất đói, lại nghe người khác mời, bụng liền bắt đầu biểu tình. Tiểu Thất nghĩ, hôm nay đợi không được, ngày mai phải đem theo bánh được mới tốt.

Trần Từ Cung chỉ chỉ quán nhỏ cách đó không xa, cười nói: “Một tô mì cũng không làm chậm trễ việc gì đâu.”

Tiểu Thất suy nghĩ xong rồi bước nhanh qua, chọn vị trí đối diện với cửa thành mà ngồi, phân phó chủ quán trước đem một tô mì lớn cho gia nhân ở cửa thành, còn chính mình thì nhanh chóng cầm đũa lên nuốt nước miếng chờ.

Trần Từ Cung cười cười đi qua, nhìn quần áo hơi dính dầu mỡ trên bàn, mày hơi cau lại. Quán trà mới ngồi khi nãy cũng không sạch sẽ, nơi này vẫn được dọn dẹp hơn.

Trần Từ Cung chọn một cái ghế sạch sẽ hơn, thấy chủ quán trước đem một tô mì cho gã gia nhân ở cửa thành, sau mới làm một tô cho Tiểu Thất, còn chính mình đợi hồi lâu cũng không có gì, hơi không vui nói: “Sao, ta không có mì sao?”

Chủ quán nhìn Tiểu Thất, khó hiểu nói: “Vị công tử này cũng muốn ăn mì sao? Hắc, cũng không nói tiếng nào, mới vừa rồi thấy công tử ngồi bên tiệm bên cạnh uống trà dùng bữa, ta tưởng chỉ ngồi nơi này nghỉ chân.”

Trần Từ Cung liếc mắt nhìn Tiểu Thất một cái, thấy nàng vẫn cầm cúi ăn mì không lên tiếng, ý là căn bản không mời hắn ăn mì nha. Trần Từ Cung đối với bột mì trắng cũng không có cảm tình gì, chỉ cau mày nuốt nước miếng nói: “Quên đi, một chén trà là tốt rồi.”

“Ta nơi này chỉ có chén trà lớn, công tử uống không?”

“Cứ mang lên đi.”

Tiểu Thất cũng không để ý Trần Từ Cung, vừa ăn vừa chăm chú nhìn cửa thành.

“Tiểu Thất chờ ai?”

“Chờ Tổng...” Tiểu Thất nhìn Trần Từ Cung, sửa lại: “Chờ tướng công nhà ta.”

“Tổng tri huyện?”

Tiểu Thất gật đầu.

“Tiểu Thất có việc chờ hắn?”

Tiểu Thất nhú mày liếc Trần Từ Cung một cái, “Vương công tử tò mò quá, ta muốn chờ tướng công nhà ta không được sao!”

Trần Từ Cung có chút xấu hổ, ho nhẹ một tiếng, đảo mắt thấy chủ quán mang lên một cái chén to thô ráp, gân mặt hơi co rút.

Chủ quán để cái chén lớn trước mặt Trần Từ Cung, cười nói: “Trà không ngon, chỉ có lá trà Liễu Diệp, công tử dùng chè. Nếu ngài đi cùng tri huyện phu nhân, vậy trà này miễn phí, hắc hắc, công tử từ từ dùng.”

Trần Từ Cung nhìn vài chiếc lá cây trong chiếc chén lớn, nhú mày nói: “Đây là trà gì?”

Tiểu Thất nghiêng đầu nhìn nhìn, “Không phải đã nói sao, trà Liễu Diệp.”

“Trà Liễu Diệp là trà gì?” Trần Từ Cung nghi hoặc.

“Lá liễu có thể dùng để hạ hỏa, nhất là dùng để pha trà uống. Ngay cả cái này mà Vương công tử cũng không biết?”

Trần Từ Cung xấu hổ sờ sờ cằm, gật đầu nói: “Là lá liễu a, là lá liễu a.”

Tiểu Thất lấy một chén nước rửa mặt, lại dùng tay lau miệng sạch sẽ. Trần Từ Cung thấy nàng mặc dù ăn tô lớn, nhưng cử chỉ nhỏ như mím môi vẫn là bộ dáng của một tiểu thư, không khỏi có chút tò mò.

Tiểu Thất thanh toán bạc rồi đứng dậy muốn đi ra gốc cây khi nãy mà ngồi, Trần Từ Cung vội hỏi: “Ngồi đây không phải cũng giống nhau sao Tiểu Thất?”

Tiểu Thất dừng lại nhìn cửa thành một lát.

Trần Từ Cung lại nói: “Tiểu hồng mã kia của Tiểu Thất, ngày khác ta cho người mang đến trả.”

Tiểu Thất lắc đầu, “Ta không cần, tướng công đã mua cho ta một cái.”

Tiểu Thất tự hào vỗ vỗ ngực, thẳng lưng lên nói: “Ta còn đeo đây.”

Trần Từ Cung nhìn bộ ngực nhỏ nhắn của nàng, xấu hổ đưa mắt sang một bên nói thầm: “Đã lớn như vậy còn mang một người bùn theo chơi, quả thật là khác người mà!”

Tiểu Thất cúi đầu nhìn ngực, mặt đỏ bừng lên mà buông thất lưng ra.

Tiểu Thất cũng không nói gì cũng Trần Từ Cung nữa, Trần Từ Cung ung dung cầm chén trà Liễu Diệp lên uống.

Tiểu Thất vẫn ngồi đến khi mặt trời lặn, Trần Từ Cung cũng cùng ngồi cho đến lúc đó.

Trần Từ Cung xoa xoa bả vai ê ẩm nói: “Tiểu Thất không trở về?”

“Ta chờ người.”

“A.” Trần Từ Cung cười khê, đứng dậy nói: “Ta đây trở về trước.”

Tiểu Thất gật gật đầu, cũng đứng dậy theo, không nói gì mà đi ra cửa thành.

Trần Từ Cung nhìn Tiểu Thất chạy đến cửa thành, lắc lắc đầu xoay người rời đi. Tiểu Thất ngồi dưới gốc cây, trong ánh hoàng hôn có một chiếc xe ngựa chậm rãi đi tới, cách ngoài cửa thành không xa thì dừng lại, có người đi xuống, mắt liền sáng lên, chạy nhanh qua.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Tổng tri huyện trông thật mệt mỏi, chỉ mới một ngày không gặp, Tiểu Thất liền cảm thấy hân hoan tuy đi rất nhiều. Tiểu Thất nhìn xe ngựa ngừng ngoài cửa thành tự dưng cảm thấy có chút sợ hãi.

Lục Liễu thấy Tiểu Thất thì rất kích động, vừa chạy đến vừa hét lớn: “Tiểu thư, làm sao người biết Lục Liễu quay trở lại?”

Tiểu Thất nhìn Tổng Lương Trác cùng Mạnh Vân Phi, nuốt nước miếng mới nói: “Bên ngoài làm sao vậy?”

Nụ cười trên mặt Lục Liễu liền biến mất ngay lập tức, bĩu môi không hé răng.

Tiểu Thất nhìn Mạnh Vân Phi, lấy bùa bình an đưa qua nói: “Nhị tỷ làm, nhờ muội đưa cho tỷ phụ.”

Mạnh Vân Phi cầm lấy, hướng Tổng Lương Trác gật gật đầu, dẫn Tiểu Sơn Từ trực tiếp quay trở về Tiền phủ.

Tiểu Thất nhìn Tổng Lương Trác, thấy hán cau mày nhìn mình, khăn trương nắm chặt nắm tay. Tiểu Thất cắn cắn môi, kéo hán đi đến một bên, cúi đầu nói: “Ngươi, sao bây giờ mới trở về? Ta chờ ngươi đã một ngày đây.”

Tổng Lương Trác xoa xoa tai Tiểu Thất, ôn thanh nói: “Đã nhiều ngày không thể về cùng nàng, nếu rảnh rồi quá thì trở về phủ xem Ha Da thế nào, đừng để nó chạy loạn.”

Tiểu Thất nhớ đến Ha Da bị mình ôm tới Tổng phủ nhưng lại không thể quản, nhăn mặt nhăn mày cười nói: “Thiếu chút nữa thì đã quên mất nó rồi.”

Tiểu Thất ngẩng đầu nhìn Tổng Lương Trác, nháu mày nói: “Ngươi còn chưa trở lại sao?”

Tổng Lương Trác chưa nói trở về hay không, dường như rất có hứng thú với lỗi tai thật mềm của Tiểu Thất mà nhẹ nhàng xoa thật lâu. Tiểu Thất rụt cổ lại, Tổng Lương Trác mới hoàn hồn, ngoắc ngoắc khóe miệng nói: “Chờ ta trở lại, chúng ta sẽ thành thân được không?”

“Không phải đã...” Tiểu Thất ngẩng đầu nhìn Tổng Lương Trác, đỏ mặt ngập ngừng.

Tiểu Thất mơ hồ nghe thấy tiếng Tổng Lương Trác khề thờ dài, đáy lòng căng thẳng liền ôm lấy cánh tay hắn đặt lên mặt mà cọ cọ.

Tiểu Thất ngẩng đầu cười hì hì, “Ta mang cho ngươi thứ này.”

Tiểu Thất kéo Tổng Lương Trác đến bên cạnh xe ngựa, cười nói: “Ta tìm thảo dược, nếu còn cần thêm thứ gì khác thì bảo người đem thư cho ta, ta giúp ngươi tìm a. Còn nữa, ta sẽ không chạy loạn, ngươi đừng lo lắng.”

Bóng đêm dần dần buông xuống, cửa thành đã hoàn toàn không còn người qua lại. Tổng Lương Trác ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, ôn nhu nói: “Tiểu Thất trở về đi.”

“Ngươi thì sao?”

Tổng Lương Trác cúi đầu nhìn Tiểu Thất, trong bóng đêm chỉ nhìn thấy đôi mắt đen thẫm lộ ra nồng đậm lo lắng cùng ý lại làm cho hắn cảm thấy ấm áp khác thường.

Tổng Lương Trác nghĩ, lúc trước Tiểu Thất giận hắn, cũng không phải là quá giận đi, chỉ là trong lòng khó chịu thì nổi giận như tiểu hài tử. Không biết sao nhưng Tổng Lương Trác lại nghĩ đến một đôi mắt khác. Ánh mắt kia cũng từng nhìn chính mình như vậy, chứa đầy tình cảm. Đã bao lâu hắn không nhớ tới ánh mắt kia? Ngay cả bản thân hắn cũng không tin được, lúc trước được xem là tình yêu đến chết cũng không đổi, cũng có thể bị thời gian làm phai nhạt đi.

Trái tim của hắn đã sớm bị tiểu cô nương ngây ngô này không biết nói chuyện với hắn như thế nào, lại kiên trì mỗi ngày đưa điểm tâm cho hắn chiếm mất rồi. Nàng như là một hạt mầm nhỏ, không chút khí lực, lại có thể từng bước từng bước chen vào trái tim chật chội của hắn.

Tổng Lương Trác lại nghĩ tới mấy trăm nạn dân ngoài thành kia, trên mặt không tự giác mà hiện lên vẻ mệt mỏi cùng lo lắng.

Tiểu Thất nâng bàn tay nhỏ bé lên xoa xoa hai má của hắn, nhẹ giọng nói: “Tổng tri huyện làm sao vậy? Tổng tri huyện đừng lo lắng, Tiểu Thất sẽ giúp ngươi.”

Tổng Lương Trác nhướng mày cười, gật gật đầu, xoa xoa lỗi tai Tiểu Thất.

Tiểu Thất nhìn hắn chăm chú, thấp giọng nói: “Không lẽ không thể trở về nhà một đêm hay sao?”

“Ta phải trở về.”

“Có phải hay không thật sự...”

Tổng Lương Trác đưa tay che miệng Tiểu Thất, lắc đầu thấp giọng nói: “Không có, không thể nói lung tung.”

Tiểu Thất cúi đầu, đá nhẹ lên mặt đất, thật lâu sau gật đầu nói: “Ngươi về đi, phải ngủ ngon, ngủ ngon thì thân thể mới tốt. Ngươi, có thể mỗi ngày đều đến gặp ta hay không? Ta chờ ngươi ở nơi này.”

“Được.”

Tiểu Thất kinh ngạc ngẩng đầu, nhếch miệng cười ôm lấy thắt lưng của hắn, lắc qua lắc lại một lát mới chậm rãi rời ra.

“Ta sẽ mang cơm đến đây cho ngươi, ngươi thích ăn cái gì? Oh, cũng không thể ăn nhiều mỡ, trở về ta sẽ suy nghĩ lại cho tốt.”

Tiểu Thất nhìn xe ngựa, cười nói: “Bảo hắn đem thảo dược qua đi?”

“Không cần.”

Tổng Lương Trác lại vuốt vuốt tai Tiểu Thất, đi qua cầm lấy dây cương nói: “Ngươi đem chủ tử ngươi trở về, trên đường nhớ cẩn thận.”

Lục Liễu kéo tay Tiểu Thất, cười nói: “Tiểu thư đừng lo lắng, em sẽ giúp tiểu thư chăm sóc cho cô gia.”

“Ngươi cũng không về sao?” Tiểu Thất kinh ngạc.

Lục Liễu gật gật đầu, “Em đi hỗ trợ, có chuyện gì thì sẽ nhờ người đưa thư cho tiểu thư mà.”

Tiểu Thất thấy Tổng Lương Trác không có ý phản đối, nghĩ là Lục Liễu đã nói qua với hắn, Tiểu Thất đứng nơi đó cảm thấy rất hâm mộ Lục Liễu.

Lục Liễu nhảy lên xe ngựa khoát khoát tay với Tiểu Thất, Tiểu Thất đuổi theo vài bước, lo lắng căn dặn: “Lục Liễu, ngươi đừng lại quá gần, nhớ chiều cố bản thân mình tốt.”

“Em biết, em khẳng định sẽ tránh ở phía ngoài, tiểu thư mau về phủ đi.”

Tiểu Thất lại nhìn Tống Lương Trác, suy nghĩ rồi nói: “Nếu mệt quá thì cũng đừng đến đây, ta, ta cũng không có việc gì gấp.”

Tống Lương Trác gật đầu, nhìn Tiểu Thất đứng yên.

Tiểu Thất chớp mắt, nở nụ cười rồi nói: “Ta đi đây!”

Tiểu Thất khoát tay với Tống Lương Trác, trong chớp mắt đã xoay người rời đi. Tống Lương Trác đứng đó nhìn cho đến khi bóng dáng đã chìm hẳn vào bóng đêm, không còn thấy được nữa mới dần ngửa rồi khỏi cửa thành.

Cửa thành bị phong tỏa.

Ngày hôm sau, Tiểu Thất nhân dịp giá cả còn chưa tăng lại vợ vét một vòng thảo dược, thấy cửa thành đóng chặt đột nhiên có chút sợ hãi.

Tiểu Thất đi lên tường thành, nhìn thấy những trà điểm bên ngoài thành đang đóng cửa, sợ run lên, thật lâu sau mới đi xuống, vào trong xe lấy ra mũ lụa rồi lại đi lên tường thành.

Tiểu Thất đợi hơn nửa ngày, một bên là Trần Tử Cung không biết đến từ lúc nào.

Tiếng ồn ào ở cửa thành càng lúc càng lớn, Tiểu Thất có chút thương tâm chu miệng. Nàng đoán là Tống Lương Trác đã hạ lệnh đóng tất cả cửa thành lại vì tình hình bệnh dịch bên ngoài rất nặng, hẳn sẽ không vô có mà gây trở ngại đến cuộc sống của bọn họ, như vậy cũng là vì lo lắng cho dân chúng trong thành, nhưng xem ra là mọi người không hề cảm kích đây!

“Này, đạo lý gì thế hả? Nói không cho ra khỏi thành thì sẽ không ra khỏi thành hay sao? Dù sao cũng phải giải thích rõ ràng chứ!”

“Đúng vậy, ta còn phải nhanh ra ngoài bán hàng hóa nữa!”

“Tổng tri huyện đi đâu rồi? Mới vừa nghe người ta nói, không ở nha môn đây!”

“Ai biết được? Gần đây cũng không gặp qua...”

“Có phải nạn dân ở ngoài thành có chuyện gì hay không? Thật là, mặc kệ dân chúng chúng ta trong thành, chạy ra ngoài quản chuyện của người ở ngoài.”

“Hừ, lời này người nói, lúc đó người chẳng phải nạn dân sao? Nếu không phải trước đó Tổng tri huyện đưa nhóm các người phân đến nhờ các gia đình, hiện tại người ở bên ngoài là các người.”

“Không cho vào cũng không cho ra, rốt cuộc là ý tứ gì?”

“Không có thông cáo của tri huyện đại nhân, cửa thành này không thể mở.”

“Hắc, đánh hạ cửa thành...”

Tiểu Thất thấy người tụ tập ở cửa thành càng lúc càng nhiều, chỉ là không biết có phải là người ở chỗ tập trung của nạn dân chạy đến hay không.

Tiếng ồn ở tường thành càng lúc càng tăng, Tiểu Thất nhìn chằm chằm những người ngoài cửa thành, muốn nhìn xem có người ở chỗ của nạn dân hay không. Bỗng nhiên thấy một nam tử trung niên cả người mềm nhũn liền ngã xuống. Thậm chí Tiểu Thất có thể nhìn thấy cả người nam tử kia đang phát run.

Người ngoài cửa thành tựa hồ cũng bị kinh hách, trong nháy mắt liền tránh khỏi người ngã xuống kia, tựa hồ như đang nói gì đó, có mấy người còn cầm những thanh gỗ lớn bắt đầu đánh lên cửa thành, Tiểu Thất hoảng hốt kêu lớn: “Các người đang làm cái gì? Mau trở về đi, ở đó có được liệu?”

Mười mấy người kia giống như là không nghe thấy càng đánh mạnh lên cửa thành. Tiểu Thất quát: “Không phải là các người trộm chạy đến chứ? Tổng tri huyện đâu? Các người mau trở về đi, ở đó có được liệu, sẽ không thiếu thức ăn cho các người, sẽ không chậm trễ mà chữa bệnh cho các người! Các người phá cửa thành là phải vào nhà lao!”

Thanh âm của Tiểu Thất bị một trận bão rồi la hét âm ỉ át đi mất. Tiểu Thất nóng nảy chạy xuống chân thành, đi đến cửa thành thì cao giọng quát: “Các người đừng âm ỉ, ngoài thành có ôn dịch, đi ra ngoài là sẽ nhiễm bệnh ngay thôi!”

Lời Tiểu Thất vừa nói ra, một đám người đều xanh mặt mà lui ra ngoài hai bước. Tiểu Thất lau mồ hôi nhíu mày nói: “Tổng tri huyện đóng cửa thành khẳng định là do bất đắc dĩ, các người...”

“A, con của ta a ~~~~”

Câu nói của Tiểu Thất còn chưa dứt đã bị một tiếng kêu dài át đi mất, một lão phụ nhân hoảng hốt chen chân đi qua, đưa tay muốn đẩy cửa thành đã bị chuyển dịch, bị thủ vệ nhanh tay lẹ mắt kéo ra.

Dường như là có vài người nhà ở ngoài thành, lão phụ nhân cứ vừa đi vừa khóc như vậy, vài người cũng vọt lên, dù không nên ra khỏi thành cũng không thể nữa. Tiểu Thất liền đưa hai tay chắn trước cửa thành, cấp bách đến nước mắt chảy dài.

Tiểu Thất khóc nói: “Các người đi ra ngoài chính là càng thêm phiền Tổng tri huyện, ta cũng lo lắng cho hân đây, ta vẫn phải nghe lời không đi ra ngoài. Nếu các người lo lắng thì nên tìm thảo dược tìm quần áo cho những người bên ngoài đi, các người như vậy, nếu làm cho ôn dịch truyền nhiễm đến trong thành, làm cho nhiều người nhiễm bệnh như vậy thì làm sao bây giờ đây!”

Trần Từ Cung đứng ở bên ngoài, nhìn Tiểu Thất đội mũ lụa, khóc đến nỗi nước mũi đều chảy ra, mày càng lúc càng nhíu chặt lại.

Tiểu Thất lau nước mắt đi, nói: “Tiên sinh kể chuyện đều nói, nếu có ôn dịch, nhất định phải ly khai ngay, các người muốn đi ra ngoài cũng có thể, nhưng không hứa là các người sẽ quay lại được a.”

“Nhưng là các người nghĩ thử xem, nếu các người ở lại trong thành, còn có thể cấp thảo dược cùng quần áo cho thân nhân, nếu đi ra ngoài, việc gì cũng không thể giúp. Tổng tri huyện cũng ở bên ngoài đấy, còn có Lục sư gia cùng Lục Liễu, bọn họ sẽ nghĩ biện pháp thu xếp ổn thỏa cho bọn họ, các người, oa, các người, các người khi dễ người!”

Tiểu Thất che miệng òa khóc nức nở, ngược lại những người vội vã muốn ra khỏi thành đều trở nên yên tĩnh hẳn.

“Đây là cô nương nhà ai đây?” Một thanh âm già nua hỏi.

“Tam tiểu thư Tiền gia, lúc trước lão thấy nàng luôn đứng trước cửa nha môn.”

“A? Vậy không phải tri huyện phu nhân sao?”

Mọi người than thở không thôi, thấy Tiểu Thất khóc thật thương tâm, có người đi lên khuyên bảo nói: “Phu nhân đừng khóc, tri huyện đại nhân phúc lớn mạng lớn, khẳng định sẽ không có việc gì!”

Tiểu Thất nghẹn ngào gật đầu, lại lắc đầu nói: “Hắn mới không có việc gì! Các người, ừc, các người đừng đi ra ngoài, ta sẽ nghĩ cách đưa thức ăn cùng đồ dùng cho bên ngoài. Còn có, bọn họ mới là không có việc gì, khẳng định đều tốt cả.”

Những người ngoài cửa thành kia hẳn là những người trong thành mới trở về, người bị bệnh ngã xuống khó mà nói. Tiểu Thất bảo thủ thành mở một cửa sổ nhà, vừa muốn cất tiếng nói đã bị một đầu gỗ đâm vào dọa đến lùi hẳn hai bước.

Hai mắt Tiểu Thất đỏ cả lên nhìn những người đứng bên cửa thành, hấp hấp mũi nói: “Không thể để bọn họ vào, ngoài đó có người ngã bệnh.”

Có nam tử tiến lên, dùng sức đẩy đầu cây gậy ra ngoài. Nam tử đóng cửa sổ lại xoay người nói: “Mọi người đều nghe tri huyện phu nhân nói! Tri huyện đại nhân vì dân chúng Thông Hứa cũng phải chịu không ít khổ, vài năm nay vì mọi người mà giảm thuế, lại không có áp bức nặng nề, đây không phải là công lao của tri huyện đại nhân hay sao? Tri huyện đại nhân làm cái gì cũng đều vì lợi ích của mọi người.”

Có nha dịch nhanh chóng chạy tới, không kịp thở đã dán cáo thị lên tường thành.

Nha dịch thở hổn hển nói: “Nửa đêm đại nhân đã đưa tới, vừa, vừa chép lại xong. Đã khiến cho dân chúng lo lắng. Mọi người yên tâm, tri huyện đại nhân nói, tình hình bệnh dịch cũng không phải không có cách khống chế, mọi người an tâm thả lỏng, hết thấy đều có đại nhân lo. Nơi này chúng ta hơn trăm năm qua cũng chưa từng có việc gì xảy ra, hiện tại có đại nhân chống đỡ, mọi người chỉ cần an tâm chờ tình hình bệnh dịch đi qua là được.”

Bố cáo viết đơn giản nhưng lại chân tình thực lòng, đại khái nói qua về tình huống của nạn dân ngoài kia, lại nói đến tình trạng của bệnh dịch, chủ yếu là vừa trấn an vừa kỳ vọng dân chúng.

Người vội vã ra khỏi thành lúc trước nay đã biết chuyện ôn dịch cũng bắt đầu hiểu rõ, mọi người đều biết tính nguy hiểm của việc không cẩn thận mà phát tán ôn dịch, những người có người thân bên ngoài ngược lại, lại không dám la hét ầm ĩ nữa.

Cần nhắc đi lại, lại còn theo Tiểu Thất lên tường thành, bắt đầu khuyên giải những người bên ngoài cửa.

Tiểu Thất lau nước mắt nằm sấp nửa người trên tường thành, nhìn con đường phía xa xa lại nhìn không được mà rơi lệ. Trần Từ Cung đi theo Tiểu Thất lên tường thành, trong mắt lại mơ hồ hiện lên cái gì đó ngoài ý muốn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Tổng Lương Trác quả thật đến đây, còn mang theo vài nam tử. Nam nhân bị bệnh ở cửa được đưa lên xe ngựa, nhanh chóng đưa đi khỏi nơi đó.

Tiểu Thất từ tường thành nhìn Tổng Lương Trác mà cảm giác trong lòng thật đau, nhưng trừ bỏ cầu nguyện cho hắn không bị nhiễm bệnh thì cũng không biết có thể làm gì hơn nữa.

Tổng Lương Trác cùng những người ở cửa thành tranh cãi trong chốc lát, Tiểu Thất thấy những người kia đi đến những quán trà ngoài cửa thành, cũng không kiên trì đi vào thành nữa, thăm thờ phào nhẹ nhõm.

Tổng Lương Trác ngẩng đầu nhìn Tiểu Thất đang dựa vào tường thành, khẽ cười cười. Tiểu Thất khoát tay, xoay người chạy xuống.

“Tổng tri huyện, ta vừa tìm thêm một ít thảo dược. Còn cần những loại khác nữa không?” – Tiểu Thất mở cửa sổ nhỏ ra, cao giọng hỏi.

“Phương thuốc đây.” Tổng Lương Trác vốn định mở cửa thành, nhìn lại những người phía sau rõ ràng còn chưa nguôi giận nên vẫn là đưa qua cửa sổ nhỏ.

“Còn nữa, chuẩn bị một ít tòi cùng tro than, ngày mai đem tới ngoài cửa thành là được, sẽ có người đến lấy.”

Tiểu Thất gật đầu, lại nhớ ra Tổng Lương Trác không thể nhìn thấy, lại cao giọng nói: “Ta nhớ kỹ. Tổng tri huyện, người không thể sinh bệnh đấy, người phải ăn ngon ngủ tốt. Nếu người bị bệnh, ta liền, ta liền... Dù sao cũng không thể sinh bệnh.”

Tiểu Thất không nghe thấy tiếng Tổng Lương Trác đáp lại, cũng không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, ghé vào cánh cửa nặng nề nhìn mà trong lòng lại cảm thấy hoảng loạn vô cùng. Trong mắt Tổng Lương Trác dần hiện lên vẻ dịu dàng, trầm mặc một lát mới nói: “Về sau không cần đến sớm chờ ta, đến giờ Thân(*) ta mới có thể lại đây.”

(*)giờ Thân: 15-17h

“Ta đã biết. Xe đâu?”

“Để lại trong thành là được rồi. Tiểu Thất trở về sớm đi, ta cũng phải quay lại.”

“À!”

Tổng Lương Trác đứng bên ngoài cửa thành một lúc lâu, tay đặt trên cửa thành không dời thật lâu.

Gần hai trăm người chỉ trong một đêm liền bị bệnh hơn ba mươi người, cũng may là xe thảo dược của Tiểu Thất đem đến kịp lúc, nhưng là dù thế nào, bệnh sốt rét đối với bọn họ cái chết không thể tránh khỏi. Nhìn một nam tử cường tráng chỉ trong một đêm đã run rẩy ngã xuống không dậy nổi nữa, nói không sợ hãi là không thể.

Tổng Lương Trác sợ, sợ hơn trăm sinh mệnh đang gào khóc kia cứ như vậy biến mất; hắn cũng sợ chính mình rồi cũng sẽ ngã xuống, để lại Tiểu Thất ngây ngốc đã bị hắn chiếm mất trong sạch kia một mình đối mặt với cuộc sống về sau. Chỉ cần rảnh rồi hắn sẽ nhớ tới những lời đã nói với Tiểu Thất khi ra khỏi thành, hắn hối hận đã nói ra câu nói kia, nhưng lại không cách nào thu hồi, y theo tính tình của Tiểu Thất, không trào tường đuổi theo đến đây mới là lạ.

Tổng Lương Trác cười khổ, lắc đầu vỗ nhẹ lên cửa thành rồi quay lại cái nơi làm cho lòng hắn đang lo lắng sẽ trở thành nơi một đi không trở lại kia.

Tiểu Thất nhìn chằm chằm Tổng Lương Trác qua cửa sổ, đợi cho đến khi thân ảnh của hắn biến mất mới nâng tay lau nước mắt, nhìn thủ vệ đứng một bên nói: “Tổng tri huyện bảo ta để xe ngựa lại cho người, nếu có người ngã bệnh thì cứ đưa ra khỏi thành, đừng để người ngoài tiến vào, cũng đừng để người ta đi ra ngoài.”

Tiểu Thất khóc thút thút quay trở về, Trần Từ Cung cũng không nói gì mà đi theo. Tiểu Thất trừng mắt liếc Trần Từ Cung một cái, nói: “Người đi theo ta làm cái gì?”

Trần Từ Cung lắc đầu, “Cần giúp không?”

“Giúp cái gì?”

Trần Từ Cung nói: “Dịch dân vốn là nên bị giam lỏng để không truyền bệnh đi khắp nơi, Tổng tri huyện lần này đã đi bước cò hiểm.”

Tiểu Thất hít hít nước mũi nói: “Giam lỏng? Không chữa trị sao?”

Trần Từ Cung nhủ mảy, “Mới vừa rồi Tiểu Thất không nhìn thấy người ngắt xiú kia sao? Run rẩy nôn mửa, nếu ta đoán không sai, hắn là đã bị bệnh mấy ngày rồi. Đây là bệnh sốt rét, không thể cứu được.”

“Người, người nói bậy!” Tiểu Thất nhìn chung quanh, hạ giọng nói: “Người thật đáng ghét! Đừng đi theo ta!”

Trần Từ Cung ngoắc ngoắc khoe miệng nói: “Không bằng phái binh...”

“Người dám!” Tiểu Thất xoay người lại, trong mắt hiện lên vẻ sắc bén, chỉ là trong chớp mắt lại hóa thành ủy khuất cùng bối rối vô cùng.

Tiểu Thất nâng tay áo lau nước mũi, hung hăng nói: “Nếu người dám, ta sẽ để cha ta cho người bắt người đến đại lao. Hừ, nhiễu loạn lòng dân!”

Trần Từ Cung nhủ mảy, Tiểu Thất đã nhanh chóng quay đầu chạy đi.

Tổng Lương Trác đúng hẹn giờ Thân lại đến đây, trừ bỏ ngày thứ hai đi qua lấy túi hương chống muỗi của Tiểu Thất đưa, còn lại đều không đến quá gần cửa thành.

Tiểu Thất mang đồ đến đều được thủ vệ để ra ngoài thành, sau đó có người mang đi.

Tổng Lương Trác cũng không nói chuyện nhiều cùng Tiểu Thất, chỉ là đứng bên ngoài cửa, nhìn Tiểu Thất trên tường thành đối diện một lát, hoặc là nhe răng cười, hoặc là khề khoát tay, có khi cái gì cũng không làm, chỉ là lẳng lặng đứng đó trong phút chốc.

Khung hoảng trước đó của Tiểu Thất chậm rãi mất đi, nàng cảm thấy hần không có việc gì, nàng còn cảm thấy, hần cũng có thể khiến cho nạn dân bình an, không có việc gì.

Đứng trên thành nhìn Tổng Lương Trác từ xe ngựa bước xuống, đã trở thành việc vui vẻ nhất mỗi ngày của Tiểu Thất. Tiểu Thất mỗi ngày đều lo lắng đến chờ, lại mang một lòng vui sướng trở về. Một ngày Tổng Lương Trác đến nhìn nàng, nàng biết hần lại an toàn thêm một ngày.

Mà cách cửa thành hơn một dặm, nơi ở tạm thời của nạn dân đã gần như trở thành địa ngục nhân gian. Mỗi ngày mở mắt ra lại có người chết, Tổng Lương Trác cũng không còn dũng khí hay tin tưởng mà lặp lại câu nói ‘Hết thấy đều khỏe mạnh lại’ kia.

Nhưng chỉ mới hơn nửa tháng, vậy mà nạn dân nơi này đã ngã bệnh hơn một nửa, mà trong một nửa này đã chết hơn một nửa. Cũng may người phát bệnh gần đây đã có dấu hiệu giảm bớt, thậm chí có thể nói là không có ai phát bệnh nữa.

Thôn nhỏ tạm thời này đã muốn đầy năm mồ, mỗi cỗ thi thể đều dùng vải rải lên toàn thân mới hạ táng.

Mỗi ngày đều có người dùng tro than rải khắp thôn một lần, ban đầu còn có người muốn rời đi, nhưng thấy Tổng Lương Trác thủy chung canh giữ bên người bệnh không rời khỏi nơi này, đều thờ dài mà ở lại.

Bọn họ cũng rõ ràng, nếu chính mình mang bệnh, đi đến nơi khác chính là hại dân chúng nơi đó. Cũng có người không muốn ở cùng người bệnh, nhưng đều nghe theo lời của trưởng thôn, ở lại nơi cách đó không xa, cũng không chạy ra khỏi thôn này.

Lục Lực Thừa cũng bị bệnh, ngày thứ ba ở đây đã ngã bệnh. Lục Liễu mỗi ngày đều săn sóc bên người hần. Con sốt của Lục Lực Thừa sau mười ngày đã hạ dần, những người bị bệnh cùng lúc với hần đã không còn mấy người còn sống, Lục Liễu thấy hần mặc dù còn sốt, nhưng lại có thể uống chút nước, ăn ít cơm, thực khẳng định là hần đã thoát ra khỏi bàn tay của tử thần.

Lục Liễu tâm tình tốt, mỗi ngày cũng nói nhiều hơn. Mỗi ngày đều nói lại tình hình bên ngoài với Lục Lực Thừa, chỉ là đem người đã chết nói thành người bị bệnh, người bệnh nói thành người khỏe, người khỏe lại nói thành người vui vẻ, cường tráng.

Hai lang trung thì đã có một người ngã bệnh, còn Tôn lang trung thì đã hơn năm mươi, mỗi ngày ngoài việc quan sát biến đổi của bệnh nhân thì cùng Lục Liễu và Tổng Lương Trác suy đoán bệnh.

Bọn họ là hai người tiếp xúc với bệnh nhân nhiều nhất, Tổng Lương Trác vì trấn an lòng dân, mỗi ngày đều phải vào nhà tranh tuần tra một lần, còn từng ôm qua đứa nhỏ bị bệnh, Lục Liễu thì cả ngày ở bên Lục Lực Thừa bị sốt không giảm.

Mỗi lần Lục Liễu đi vào nhà tranh của Tôn lang trung lấy thảo dược, đều bị ánh mắt sáng bùng của hần làm cho da đầu run lên.

“Cô nương!” Tôn lang trung vẫn không nhìn được mà lên tiếng, “Lại đây, lão phu bắt mạch cho ngươi.”

Lục Liễu sợ hãi đưa tay qua, nàng thật là sợ gia gia lớn tuổi mà ánh mắt lại sắc bén đến kỳ cục này.

Tôn lang trung cau mày bắt mạch thật lâu, nhìn Lục Liễu ngoại trừ có hơi nóng, cũng không thấy cái gì khác.

Lục Liễu nuốt nước miếng nói: “Tôn gia gia, có nhìn ra cái gì không?”

“À, cơ thể tiểu cô nương hơi ẩm, trở lại ta cho ngươi thuốc hạ sốt.”

“Ấm thế nào?”

“Ha ha, chịu ảnh hưởng chút ít, nhưng cũng không trở ngại gì.”

Ánh mắt Tôn lang trung dừng lại hai túi hương bên hông của Lục Liễu, cười nói: “Đây là cái gì? Còn đeo đến hai cái?”

“Túi hương trừ muỗi, cô gia cũng đeo hai cái, tiểu thư cố ý làm cho người mang tới.”

“Đeo cái này sẽ không bị muỗi cắn?”

Lục Liễu gật gật đầu, “Trong này là dạ lý hương do lão gia ta mang từ nước ngoài về, còn có thất lý hương cùng cỏ đuổi muỗi, bình thường đeo sẽ không bị muỗi cắn.”

“Là đồ tốt.” Tôn lang trung gật gù đầu, xoay người đi đến nhà tranh có người bệnh.

Lục Liễu nhíu mày lại, khó hiểu bĩu môi, ôm thảo dược dành cho Lục Lực Thừa rồi khỏi phòng.

Ngày hôm sau Tôn lang trung liền đưa ra phương pháp diệt muỗi, đem theo mấy người lấp đầy những vũng nước tù đọng xung quanh thôn. Lại trồng rất nhiều cây ngải xung quanh, tình hình thật sự có thay đổi. Trừ bỏ vài người bệnh đã nguy kịch, đã không còn người bệnh mới nữa.

Sau đó Lục Liễu đem túi đuổi muỗi đeo lên lưng của Lục Lực Thừa, Lục Lực Thừa khó hiểu nhìn xem, Lục Liễu hí mắt cười nói: “Ta có hai cái, mỗi người một cái. Đúng rồi, mấy ngày nay không có người phát bệnh, Tôn gia gia nói qua vài ngày nữa chúng ta có thể trở về. Lục sư gia, người cũng đã muốn khỏi hẳn đây.”

Lục Liễu bung thuốc đã nguội, nâng Lục Lực Thừa lên cho hắn uống hết thuốc, lại như thường lệ mà cho hắn ăn một viên mứt táo.

Lục Liễu thở phào nhẹ nhõm, ngậy ngậy chốc lát lại nói: “Lục sư gia, kỳ thật bệnh cùng người có liên hệ, người cảm thấy bản thân có thể tốt lên, không sai biệt lắm là có thể tốt. Nếu người cảm thấy, rất có khả năng, khả năng liền trở thành sự thật. Lục sư gia, ta đã hỏi qua Tôn gia gia rất nhiều lần, hắn thực khẳng định nói, bệnh sốt rét không phải người nào cũng chết. Lục sư gia, người có biết là thân thể của người đã tốt hơn không? Người không biết khẳng định sẽ nghĩ người là người khỏe mạnh đây.”

Đây là câu nói mà Lục Liễu đã lặp lại không biết bao nhiêu lần, từ lúc Lục Lực Thừa hôn mê thì nàng mỗi ngày nói một lần. Sau khi Lục Lực Thừa tỉnh lại, nàng mỗi ngày nói vô số lần. Lúc đầu Lục Lực Thừa nghe được câu này luôn không nhìn được cười, hiện tại đã nghe qua vô số lần nhưng chỉ đều là tràn đầy cảm động.

Đến khi tình hình dịch bệnh đã khống chế được thì một tháng đã trôi qua, bệnh nhân còn sống sót cũng không nhiều lắm, chỉ tám người, Lục Lực Thừa chính là một trong số những người may mắn đó. Nhưng cũng không phải khỏi hẳn, về sau thỉnh thoảng còn có thể tái phát.

Đến lúc mở cửa thành cũng là hai tháng sau, từ sáng sớm Tiểu Thất đã đứng chờ ở cửa thành, còn có người trong Tiền phủ cùng dân chúng trong thành cùng chờ.

Thi thể Lý lang trung cũng được an táng nơi thôn tạm thời đó, Tổng Lương Trác tự mình ôm bài vị hắn vào thành.

Tiểu Thất thấy Tổng Lương Trác đi tới, mắt đỏ hoe cả lên cắn chặt môi, nhưng thấy bài vị hắn ôm trong lòng, nhìn qua còn gầy đi rất nhiều, cũng không dám khóc lớn lên, lặng lẽ đi qua cầm lấy tay áo của hắn. Quay đầu nhìn thấy Lục Liễu đang đỡ Lục Lực Thừa phía sau, cả kinh đến nỗi nước mắt chảy xuống.

Dân chúng trong thành yên lặng đi theo phía sau, cùng đến hiệu thuốc của Lý lang trung.

Dàn xếp xong hết thảy cũng đến chạng vạng, mỹ phụ nhân cũng không lưu Tổng Lương Trác lại, để cho hắn mang theo Tiểu Thất trực tiếp quay về Tổng phủ, Lục Liễu ngay từ sớm đã theo Lục Lực Thừa đến Lục gia.

Tổng Lương Trác đi dọc đường đều nắm lấy tay Tiểu Thất, tay Tiểu Thất nằm trong lòng bàn tay thô ráp của hắn mà cảm thấy an tâm vô hạn.

Thỉnh thoảng Tiểu Thất nhìn Tổng Lương Trác, thấy hắn này giờ không nói gì có chút lo lắng.

“Tổng tri huyện, người, có sao không?”

Tổng Lương Trác im lặng một lát mới thở dài nói: “Không.”

Tổng Lương Trác ôm lấy Tiểu Thất đặt lên đùi của mình, vui mặt vào ngực nàng im lặng.

Đáy lòng Tiểu Thất có chút chua xót, vuốt vuốt tóc Tổng Lương Trác, đặt cằm lên đỉnh đầu hắn, thấp giọng nói: “Tổng tri huyện đừng thương tâm, không phải còn rất nhiều người sống sao? Bọn họ đều rất khỏe mạnh.”

Xe ngựa dừng lại, Tổng Lương Trác lại ôm chặt Tiểu Thất một lát mới đỡ nàng xuống xe ngựa. Tiểu Thất nhìn công Tổng phủ lại cảm thấy vừa sung sướng vừa khâm trọng, Tổng Lương Trác khẽ thở phào nhẹ nhõm, giữa đầu nhìn bầu trời đêm một lát như cáo biệt quá khứ.

Một thân hình đầy tro bụi từ trong viện chạy ào ra, trực tiếp bổ nhào vào người Tiểu Thất, Tiểu Thất bị dọa kêu lên một tiếng, nhảy dựng lên người Tổng Lương Trác.

Tổng Lương Trác ôm lấy Tiểu Thất, nhìn thấy vật nhỏ bám đầy bụi trên ống quần Tiểu Thất liền nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chạm Đã!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Tổng Lương Trác nhắc chân đá nhẹ vào Ha Da, cười nói: “Bảo bối của Tiểu Thất, sợ cái gì chứ?”

Tiểu Thất cúi đầu nhìn nhìn, hít một hơi thật sâu, nói: “Không phải màu trắng sao? Sao lại thành màu tro rồi?”

Tổng Lương Trác thả Tiểu Thất xuống dưới, nắm tay nàng đi vào trong, Ha Da tức giận cắn lấy ống quần Tiểu Thất không buông, Tiểu Thất bước đi bước nào thì nó liền bị tha đi theo bước đó.

Tiểu Thất không bước một chân được, nhăn mặt nhăn mày nhìn Tổng Lương Trác nói: “Ngươi ôm nó.”

Tổng Lương Trác nhún mày, “Sẽ bị nổi sởi.”

“Vậy làm sao bây giờ?”

Tổng Lương Trác nhắc chân nhắc Ha Da ngồi lên chân Tiểu Thất, ngồi xuống bệ Tiểu Thất vào sân.

Bộ dáng của mọi người trong phủ đều rất vui vẻ. Tiểu Thất cảm thấy người ở trong phủ vốn rất ít, hiện tại đều cố ý đứng ra ngoài cả, nhìn thấy nhiều hơn bình thường rất nhiều. Mọi người thấy Tổng Lương Trác ôm Tiểu Thất, hai chân Tiểu Thất lại đeo Ha Da, đều cười cười đầy thiện ý rồi quay trở lại làm việc.

Vốn Tiểu Thất cũng không cảm thấy gì cả, nhưng khi đến cửa lại nhìn thấy nụ cười ái muội của Phùng mẫu lại đỏ mặt lên. Tiểu Thất nhớ trước khi Tổng Lương Trác rời đi có nói, nói là nếu có thể trở về thì sẽ thành thân, nàng biết, khẳng định là nói, nếu trở về thì sẽ viên phòng đây.

Tiểu Thất không sợ viên phòng, thậm chí còn có chút chờ mong.

Mẫu thân nữ phụ nhân đã nói với nàng, viên phòng là chuyện thực hạnh phúc, chỉ như bị con kiến cắn một cái, sau đó là cả người đều thoải mái. Viên phòng thì sau này có thể có tiểu bảo bảo, cũng càng được tướng công yêu thương.

Tiểu Thất đã xem qua hình, chính là còi hết đồ rồi ngủ, sau đó nam nhân làm như vậy như vậy.

Hi hi, Tiểu Thất mân miệng cười. Hảo xấu hổ đây!

Tiểu Thất giương mắt nhìn Tổng Lương Trác, nâng Ha Da trên chân quơ quơ, cười nói: “Ta không sợ.”

“Hử?” Tổng Lương Trác không hiểu.

Tiểu Thất đỏ mặt nhìn Tổng Lương Trác, cho đến khi được đặt lên ghế thì thần trí vẫn còn đặt trên Ha Da nằm úp trên chân.

Ha Da quả là tức giận không nhỏ, cho đến khi vào phòng cũng không nhả miệng ra, miệng vẫn còn kêu ư ư.

Tiểu Thất xoay người vỗ vỗ đầu Ha Da, dỗ dành: “Tỷ tỷ còn có việc, Ha Da ngoan, ngủ được không? Có đói hay không đây?”

Khóe miệng Tổng Lương Trác co rút, ra cửa phất phó người chuẩn bị nước tắm.

“Tổng tri huyện, Ha Da biến dạng!”

Trên lỗ tai của Ha Da có một chỗ đen, Tiểu Thất xoa nhẹ thật lâu sau nhưng vẫn không mất đi, không biết đã bị dính cái gì. Nếu không phải Ha Da cắn ống quần của nàng không buông, Tiểu Thất còn cho rằng đây là chó nhà ai thả chạy rong.

“Tiểu Thất sẽ đánh đòn nó sao? Nếu không thì vẫn là đưa trở về đi.” Tổng Lương Trác có chút thương tiếc nhìn con chó lông xù này, thế mà đã trở nên lười thôi, lông rụng còn đổi màu nữa, tất nhiên là không khiến người ta yêu thích nữa.

Tiểu Thất không phản đối, xoa xoa đầu Ha Da, suy nghĩ rồi nhếch môi ôm lên nói: “Vậy đem về cho nương là tốt rồi. A, này là gì? Dính quá đi!”

Tiểu Thất cau mày nắm lấy hai chân trước của Ha Da thả xuống dưới, dùng chân cọ cọ xin lỗi Ha Da nói: “Ngày mai lại ôm ngươi nha, mai sẽ mua thịt cho Ha Da ăn nha.”

Phùng mẫu cùng hai hạ nhân mang nước ấm vào, xoay người lắc lắc ngón tay kêu Ha Da chạy qua. Phùng mẫu ôm lấy Ha Da cười nói: “Mấy ngày nay ta chưa tắm rửa cho nó, phu nhân đại nhân tắm rửa ngủ sớm đi, Tiểu Khôi sẽ ngủ cùng ta.”

Tiểu Thất tròn mắt, há hốc mồm nhìn Phùng mẫu ôm Ha Da đi ra ngoài, Ha Da còn tựa vào vai Phùng mẫu nũng nịu kêu một tiếng với Tiểu Thất. Tiểu Thất có chút ghen tị.

Tổng Lương Trác cười ngoai sam, thấy Tiểu Thất vẫn còn nhìn chằm chằm cửa phòng đã đóng, cho là nàng đang khản trương, âm giọng nói: “Tiểu Thất

tắm trước đi.”

“À.” Tiểu Thất mò mịt bước đến phía sau bình phong, cời hết một nửa quần áo lại mặc vào, chạy ra hỏi: “Tiểu Khôi là ai?”

“Chắc là Ha Da.” Biết ngay nàng đang phân vân chuyện này.

“Oh.” Tiểu Thất lại xoay người đi vào phía sau bình phong, nhảy vào thùng tắm cả buổi mới tức giận vỗ nước nói: “Ha Da không phải là Tiểu Khôi, Tiểu Khôi là dùng để kêu con thỏ nhỏ.”

Tổng Lương Trác mệt mỏi xoa xoa thái dương, không lên tiếng.

Tiểu Thất ngâm một lát rồi ra ngay, thấy Tổng Lương Trác đã tựa vào bàn ngủ mất rồi. Tiểu Thất nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là khều khều hần, thấp giọng nói: “Ngươi còn muốn tắm không?”

Tổng Lương Trác híp mắt gật gật đầu, thờ ơ ra rồi đi vào trong. Tiểu Thất quay đầu nhìn bình phong rồi lại nhìn giường, lại thăm dò nhìn nhìn vào giường nhỏ ở gian ngoài, cuối cùng vẫn là ngoan ngoãn leo lên giường.

Nước có chút lạnh, Tổng Lương Trác không tắm rửa nữa, tùy tiện cầm lấy một kiện áo dài rồi đi đến bên giường.

Tiểu Thất có chút khản trương, đợi Tổng Lương Trác vén màn đi vào vẫn không nhìn được mà khẽ run. Tổng Lương Trác liếc mắt nhìn Tiểu Thất đang cắn ngón cái nhìn hần, lại đứng dậy tắt nến rồi mới quay về giường nằm xuống.

Tiểu Thất tròn tròn mắt, gất gao nắm tay lại, chỉ cảm giác Tổng Lương Trác nằm xuống, cảm giác hần kéo chần sang một bên, sau đó, một cánh tay liền ôm lấy eo của nàng.

Tiểu Thất khản trương cắn ngón cái, đầu óc như nổ vang, đợi cả nửa ngày cũng không thấy Tổng Lương Trác cời quần áo của nàng. Tiểu Thất quay đầu nhìn Tổng Lương Trác, chỉ là cái gì cũng không nhìn thấy.

Có phải hay không muốn chính mình tự cời a, Tiểu Thất nhủ mảy nghĩ.

Tiểu Thất lại im lặng đợi thêm một lát, thấy Tổng Lương Trác ngoại trừ âm thanh hít thở cũng không phát ra cái gì, nhìn không được khẽ đẩy cánh tay hần.

“Hử? Làm sao vậy?” Tổng Lương Trác mơ mơ màng màng hỏi.

Không thể nào! Tiểu Thất bĩu môi hừ, Tổng tri huyện thực mất mặt, chỉ biết dọa người!

Tiểu Thất tức giận buông ngón cái ra, lau lên ngực Tổng Lương Trác, yên lặng một lát lại rầu rĩ nói: “Có phải ngươi mệt mỏi hay không?”

Tiểu Thất nghe thấy một tiếng cười khẽ, lưng lại một lần nữa mang vào trong ngực ấm áp.

“Ngươi không ngủ à!” Tiểu Thất kinh hô.

“Đã muốn ngủ.” Tổng Lương Trác khẽ thở dài, hôn lên trán Tiểu Thất, âm giọng nói: “Ngủ đi, trễ rồi.”

Tiểu Thất muốn hỏi, ngươi không thành thân cùng ta sao? Nhưng lại nghĩ lại, nương mỹ phụ nhân nói mỗi lần đều phải rụt rè, Tiền Tiểu Thất nàng cũng không phải là quá rụt rè, vậy rụt rè một lần cũng tốt. Dù sao, dù sao nàng cũng không gấp, có phải không?

“Vậy ngươi ngủ đi.” Tiểu Thất vòng tay ôm thắt lưng Tổng Lương Trác, ngáp một cái.

Tổng Lương Trác thật sự rất mệt mỏi, hai mắt từ từ nhắm lại, khẽ cười một tiếng, nhưng lại lập tức ngủ ngay.

Hết thấy đều khôi phục lại bình thường. Lục Liễu cũng đã quay lại, Tổng Lương Trác mỗi ngày đều đến nha môn, thỉnh thoảng buổi tối trở về còn mang theo điểm tâm của Phong Trạch Lâu.

Ha Da bị Tiểu Thất mang về Tiền phủ, mỹ phụ nhân gặp lại Ha Da, bị dọa đến ghen một trái nho trong cổ họng, cũng may Phán Đệ ở bên cạnh, vỗ một cái đã ho ra.

Mỹ phụ nhân vỗ ngực vội vàng hít thở liên tục, run rẩy chỉ tay vào hỏi: “Ha Da, Ha Da sao lại thành thế này, hử? Thật tàn nhẫn mà!”

Có thể là do mỗi ngày nhìn thấy, Tiểu Thất cũng không ngờ là Ha Da có thể xấu đến nỗi dọa người như vậy, nhưng lại có chút áy náy. Tiểu Thất kéo kéo góc áo, ngập ngừng nói: “Kia, là do không tắm rửa đi. Trong nhà, không có hương cao(*) sao.”

(*)hương cao: sữa tắm, dầu tắm

Mỹ phụ nhân đảo mắt nhìn Tiểu Thất đang dẩu môi, ánh mắt mỉ mỉ hỏi: “Thất nhi không hài lòng?”

Tiểu Thất dẩu dẩu miệng không vui, hừ tức hồi lâu mới rầu rĩ nói: “Nương, có phải con thực xấu hay không a?”

“Sao? Ai nói? Mờ mắt rồi sao!” Mỹ phụ nhân sờ sờ đôi mắt to của mình mà tức giận không thôi.

Mỹ phụ nhân chạm vào hàng lông mày của Tiểu Thất nói: “Màu sắc hơi nhạt một chút, không đen dài như của nương, nhưng cái gì gọi là mày ngài? Lông mày như Tiểu Thất vừa đáng yêu lại không mất đi tuyệt sắc!”

Phán Đệ bữu môi nói: “Nương, mày ngài cũng không phải là ý tứ đó.”

Mỹ phụ nhân trừng mắt liếc Phán Đệ một cái, “Không sai biệt lắm, cũng giống nhau cả thôi.”

Mỹ phụ nhân xoa mặt Tiểu Thất, gương mặt trắng nõn liền lưu lại dấu tay hồng hồng. Mỹ phụ nhân nói riu rít, “Nhìn xem, nhìn xem, hai má thật mềm, chỉ chạm nhẹ cũng có thể chảy nước, ai lại không có ánh mắt như vậy? Tiểu Thất không xinh đẹp, vậy Thông Hứa chẳng còn nữ nhân.”

Tiểu Thất chớp mắt, “Vi sao không còn nữ nhân?”

“Còn lại đều xấu đến thành nam nhân!” Phán Đệ chống má cười khê.

“Oh.” Lời nói này thực giả, Tiểu Thất trầm nghĩ, Thái Vân kia so với mình đẹp hơn. Tiểu Thất cúi đầu nhìn bộ ngực nhỏ nhắn của mình, dấu môi nghĩ, so với nàng còn ít thịt hơn đây.

Nhớ tới Thái Vân, Tiểu Thất còn có chút lo lắng, vội hỏi: “Nương, Thái Vân cô nương đâu?”

Mỹ phụ nhân cùng Phán Đệ liếc nhau, kiều ngạo nâng cằm nói: “Nương đã phái nàng đến khách điểm giúp xem sổ sách rồi, ha ha, bởi vậy không có cơ hội chen vào giữa người và tướng công nhà người. Còn nữa,” mỹ phụ nhân sờ sờ bụng Phán Đệ, cười tùm tùm, nói: “Thất nhi cần cố gắng thêm, nhị tỷ người đã có thai rồi.”

“Sao, mang thai!” Tiểu Thất kinh ngạc trừng to mắt, bước qua cẩn thận sờ sờ bụng nàng, cười nói: “Nhị tỷ thật lợi hại.”

Mỹ phụ nhân cười duyên, “Thất nhi cũng nên cố gắng, đến lúc đó có hai đứa, ha ha, nương thật vui mừng mà.”

Tiểu Thất ủy khuất mếu máo, mắt nhìn Phán Đệ, lại nhìn mỹ phụ nhân, hấp hấp mũi nói: “Nương, Tổng tri huyện, không ngủ cùng con.”

Tình thế nghiêm trọng rồi.

Mỹ phụ nhân đóng cửa phòng, hoang mang suy nghĩ một lát mới nói: “Các con, còn chưa viên phòng?”

Tiểu Thất lắc đầu, “Nhưng là, cùng nhau ngủ đây.”

Phán Đệ hít vào một hơi, cả kinh nói: “Hắn không cử?”

Mỹ phụ nhân trừng mắt liếc Phán Đệ, suy nghĩ rồi cũng có chút hoảng, “Không phải là bệnh kia đi, nhưng không phải thì là gì? Thời điểm Tổng Lương Trác cầu hôn cũng không nói hắn có bệnh mà?”

Phán Đệ bóp cổ tay, “Dù có bệnh khẳng định cũng giấu. Hừ, khi dễ Tiền gia lớn nhỏ chúng ta a, bệnh như vậy cũng dám giấu.”

Tiểu Thất chớp mắt, “Cái gì là không cử?”

Mỹ phụ nhân ho nhẹ một tiếng, ý bảo Phán Đệ giải thích. Tiểu Thất xoay người nhìn Phán Đệ, Phán Đệ nâng chung trà lên uống, hạ mắt xuống.

Tiểu Thất nóng nảy, “Có thể chết người hay không đây?”

Phán Đệ uống một ngụm, suy nghĩ cẩn thận nói: “Kia sẽ không chết. Ta hỏi muội, vì sao Tổng tri huyện không cùng muội viên phòng? Hắn cũng không chạm vào người muội?”

Tiểu Thất ním môi, đỏ mặt nói: “Ngay từ đầu muội không nghĩ muốn, sau khi ngoại thành có tình hình bệnh dịch, hắn nói trở về liền cùng muội viên phòng, nhưng là đêm đó trở về hắn mệt chết đi a, ôm muội rồi ngủ. Sau đó, sau đó, cũng chỉ ôm muội ngủ. Hắn, ừm, hắn còn hôn muội.” Tiểu Thất sờ sờ môi cúi thấp đầu.

“Hắn có hay không, có hay không...” Mặt Phán Đệ đỏ như mặt trời mọc.

“Có cái gì?” Tiểu Thất mờ mịt.

Mỹ phụ nhân cố gắng nói rõ, “Chính là phía dưới, nơi đó, nơi đó có cái kia hay không?”

“Ở đâu?” Tiểu Thất bỗng nhiên nhớ đến hai tập tranh mình đã nhìn qua, ở phía dưới cơ thể trần của nam nhân có một cây gậy thật xấu xí, đỏ mặt nói: “Cái kia à, con, con không có sờ qua!”

Lần này cả mỹ phụ nhân cũng đỏ cả mặt. Mỹ phụ nhân cùng Phán Đệ nhìn nhau thật lâu, Tiểu Thất không biết các nàng trao đổi cái gì, chỉ ngây ngốc

nhìn, đã bị mỹ phụ nhân thần bí hề hề kéo sang phòng ở cách vách.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Khi Tiểu Thất về đến Tổng phủ thì trời đã tối. Hôm nay Tổng Lương Trác trở về sớm, thấy Tiểu Thất rụt rè ôm một túi nhỏ tiến vào cửa, nghi hoặc nhíu mày.

Tiểu Thất ho nhẹ một tiếng, nói: “Tổng tri huyện, kia, người ăn cơm chưa?”

“Vẫn chưa ăn.”

“À, vậy, cùng nhau ăn đi.”

Tổng Lương Trác buông sách xuống, có chút khó hiểu nhìn Tiểu Thất.

Tiểu Thất chạy vào phòng trong, đem túi nhỏ nhét vào bên trong giường, lo lắng kéo kéo màn che một hồi mới đi ra, khoe miệng giật giật nói: “Ta đói bụng.”

Tổng Lương Trác liếc mắt nhìn Lục Liễu, “Mang cơm lên đi.”

“Tiểu Thất, có phải không vui hay không?” Tổng Lương Trác cân nhắc nói: “Nếu trở về xem Ha Da, nếu thật sự không rời đi được, chúng ta có thể...”

“Không có.” Tiểu Thất ngồi xuống bên cạnh Tổng Lương Trác, đỏ mặt nói: “Ta không có không vui.”

Tổng Lương Trác hồ nghi, thấy Tiểu Thất không chịu nói, suy nghĩ lại vẫn là không nên truy vấn.

Tiểu Thất ăn cơm chiều thật nhanh, Tổng Lương Trác ngồi bên cạnh vẫn luôn nhíu mày chú ý nhìn nàng.

Tổng Lương Trác lo lắng, vẫn chưa mở miệng nói, Tiểu Thất đã nhanh chóng buông đũa, lau miệng nói: “Ăn ngon, Tổng tri huyện cứ từ từ ăn.”

Tổng Lương Trác đưa tay giữ chặt Tiểu Thất, nhíu mày nói: “Làm sao vậy?”

Tiểu Thất chớp chớp mắt, hơi nghiêng đầu nói: “Ta, ách, muốn tắm rửa. Đi cả ngày nên đồ mồ hôi rất nhiều.”

Tổng Lương Trác nhìn chằm chằm Tiểu Thất thật lâu, Tiểu Thất nhìn mặt Tổng Lương Trác một cái rồi xoay đi tránh ánh mắt của hắn.

“Kia, ta muốn tắm rửa.”

Tổng Lương Trác thả tay ra, lo lắng dặn dò: “Trời lạnh, tắm nhanh chút.”

Tiểu Thất gật đầu, đứng dậy đi vào buồng trong, Lục Liễu đã dẫn nha hoàn mang nước ấm vào, nhưng chỉ một lát sau lại đi ra ngay, bung một giỏ cánh hoa vào. Tổng Lương Trác nhìn người ra ra vào vào có chút khó hiểu, nhớ lại hành động của Tiểu Thất, Tổng Lương Trác gõ nhẹ vào đĩa thức ăn trên bàn, ngoắc ngoắc khoe miệng cười.

Để phối hợp với Tiểu Thất, Tổng Lương Trác ăn cơm rất chậm. Quả thật rất chậm, một chén cháo loãng đã nguội lạnh rồi mà uống thật lâu mới cạn.

Lục Liễu vẫn đứng một bên hầu hạ, tựa hồ đối với động tác chậm chạp của Tổng Lương Trác hoàn toàn không có ý kiến, từ đầu đến cuối còn lộ vẻ tươi cười. Đến lúc Tổng Lương Trác ngừng đũa, Lục Liễu nhanh nhẹn bảo người thu dọn sạch sẽ, tự mình thấp hai ngọn nến đỏ.

Lúc này Tổng Lương Trác lại không biết muốn làm cái gì, chỉ có thể thực sự xin lỗi tâm tư của Tiểu Thất rồi. Lục Liễu đem nước ấm vào, cười nói: “Cô gia, rửa mặt đi.”

Tổng Lương Trác nhần nại cười, gật đầu tiếp nhận chậu rửa mặt.

Lục Liễu che miệng cười cười, hướng thân ảnh Tổng Lương Trác nói: “Lục Liễu đi ra ngoài, sáng mai lại tới hầu hạ.”

Tổng Lương Trác nghe thấy tiếng đóng cửa phòng, vẫn không nhin được mà cười khẽ một tiếng.

Tiểu Thất đã tắm rửa xong, mặc một cái váy ngủ màu hồng nhạt bằng tơ tằm do mỹ phụ nhân chuẩn bị cho nàng. Trên váy tơ tằm có xông hương, mùi hoa hồng nhàn nhạt, thực bình thường, cũng rất thanh nhã, đến mê người.

Quần áo thực trong suốt. Được rồi, chính xác mà nói, cũng không tính là thực trong suốt, chẳng qua là loại xinh đẹp mỏng lung mà thôi.

Quần áo còn thực lộ. Ách, hàm súc nói, cũng không tính là thực lộ, chẳng qua là lộ hay tay, cổ áo rộng hơn chút mà thôi.

Tiểu Thất xoắn tóc đứng phía sau bình phong, chu miệng nhìn quần áo trên người.

Quần áo thực rộng, cũng không phải là quá rộng, cũng không làm lộ ra đường cong của nàng quá nhiều. Tiểu Thất đưa tay chạm vào miếng vải dính chặt vào ngực, cau mày nghĩ, như vậy là có thể dụ hoặc nam nhân sao? Nàng thấy còn không bằng mặc váy dài viền hoa thật xinh đẹp đây? Còn có, Tổng tri huyện cũng không phải Tiên lão đâu, như thế nào có thể giống nhau!

Đã gần cuối tháng tám, ban đêm bắt đầu có khí lạnh, Tiểu Thất đứng như vậy một lát đã cảm thấy thật lạnh.

Tiểu Thất thăm dò nhìn phía ngoài bình phong, nhún mũi chân kéo váy muốn chạy đến trên giường, vừa cong thắt lưng bước đi hai bước thì thấy một thân ảnh thật to đang tiến đến đây. Trong nháy mắt Tiểu Thất đã đứng thẳng lưng, khăn trương nuốt nước miếng nhìn thân ảnh đang vén紗 màn đi vào.

Tầm mắt Tổng Lương Trác dừng trên người Tiểu Thất một lát, lại giống như bình thường bước sang ngồi xuống giường.

Tổng Lương Trác nhìn váy Tiểu Thất, vẫy tay, đợi đến khi nàng bước đến gần thì kéo nhẹ tay nàng, ngẩng đầu nhìn nàng vẫn đang cúi gằm mặt, khẽ cười cười.

Tiểu Thất cực tưng quẫn, đâm Tổng Lương Trác một cái rồi hừ lạnh.

“Không lạnh sao?” Tổng Lương Trác sờ sờ cánh tay lạnh lạnh của Tiểu Thất hỏi.

Không hỏi thì tốt, vừa hỏi một cái Tiểu Thất liền rùng mình.

Tổng Lương Trác ôm Tiểu Thất lên giường, âm giọng nói: “Trên giường có chăn rất ấm.”

Cả người Tiểu Thất tê dại chui vào trong chăn, ngấm lại rồi túm tay Tổng Lương Trác hỏi: “Váy ta có đẹp không?”

“Ai đưa cho Tiểu Thất?” Tổng Lương Trác không đáp mà hỏi lại.

Tiểu Thất tưng quẫn, nghĩ lại rồi thông minh mà ngậm miệng.

Tổng Lương Trác cũng chui vào chăn, ôm Tiểu Thất vào trong ngực, nhẹ nhàng chạm vào hai má của nàng, âm giọng hỏi: “Còn dạy Tiểu Thất cái gì?”

Tiểu Thất há hốc mồm, nhớ tới lời nói của mỹ phụ nhân, lại ngậm chặt miệng lại.

Tổng Lương Trác cười cười, cúi đầu hôn môi Tiểu Thất. Rất nhẹ, giống như lông chim lướt qua. Tiểu Thất vẫn còn mơ màng, đôi môi mềm mại kia lại di chuyển đến bên tai nàng, khẽ ngậm lấy.

Ngứa, còn thấy tê dại. So sánh với lúc trước hân hôn lên trán nàng, càng làm cho Tiểu Thất vừa bất lực vừa thẹn thùng vô cùng.

Tiểu Thất không thoải mái cong thắt lưng, nghiêng đầu tránh đôi môi của Tổng Lương Trác.

“Tiểu Thất, nương còn cho nàng cái gì?” Tổng Lương Trác nhẹ nhàng truy vấn.

“Uhm, hương, túi hương, còn có, ách, dược.”

“Đề ở nơi nào rồi?”

“Gối, gối đầu.”

Một bàn tay ấm áp hơi thô ráp, cực kỳ thông thả di chuyển từ thắt lưng lên vai của nàng, Tiểu Thất vừa muốn đẩy cái tay kia đi, lại chờ mong nó có thể ở lại một lát, mang nàng cách xa khỏi cảm giác lạnh lẽo bên ngoài kia, nhưng bàn tay kia lại rời khỏi vai mà đặt lên gối của nàng.

Tổng Lương Trác lấy túi hương cùng một bình sứ nhỏ ra, mày nhướng lên, xóc chẩn, vén góc màn ném ra ngoài.

Bình sứ rơi xuống đất phát ra tiếng vang chói tai, Tiểu Thất hoàn hồn, nhìn chăm chăm Tổng Lương Trác đang tựa nửa người trên người nàng mà không dám cử động.

“Cái gì khiến cho Tiểu Thất cảm thấy ta cần mảy thứ kia?”

“Ách, nương nói, không cử. Uhm, là có ý gì?” Tiểu Thất chớp mắt, tò mò hỏi.

Dù da mặt Tổng Lương Trác có dày, lúc này lại hơi ửng đỏ lên.

Lúc trước Tống Lương Trác không dám chạm vào nàng, chung quy là vì cảm thấy nàng vẫn còn nhỏ, thấy vừa ôm nàng ngủ lại đột nhiên làm chuyện như thế thật không tốt, cũng không nghĩ đến nàng lại có hành động như vậy.

Tống Lương Trác cười khỏ.

Nàng không biết nàng đối với hắn có bao nhiêu dụ hoặc, mỗi đêm ôm nàng ngủ đã trở thành chuyện thống khổ nhất đối với hắn. Tống Lương Trác ngủ thấy mùi hương hoa hòa lẫn với mùi hương xù nữ trên người Tiểu Thất, lại nhớ tới mái tóc dài khi nãy của Tiểu Thất, quần áo tơ tằm mỏng manh cùng bộ dáng e lệ, không khỏi nóng mặt một phen, cả người đều nóng cả lên.

Tiểu Thất đợi cả nửa ngày cũng không thấy Tống Lương Trác trả lời, dùng khuỷu tay huyệt vào người Tống Lương Trác, đảo mắt hỏi: “Tốt thôi, ta không hỏi, khẳng định không phải là chuyện tốt. Kia, người nói trở về sẽ thành thân, vì sao, ách, vì sao, không ngủ cùng ta?”

Tiểu Thất dùng hết dũng khí để hỏi, xong liền nhắm chặt mắt, nằm bất động.

Tống Lương Trác nương theo ánh nến mỏng manh ngoài mạn giường, nhìn làn mi lay động của Tiểu Thất liền nở nụ cười. Tống Lương Trác cúi đầu khẽ hôn môi Tiểu Thất, ôn nhu nói: “Lo nàng sợ hãi.”

Tiểu Thất nhắm hai mắt, chậm rãi lắc đầu, “Ta không sợ.”

“Tiểu Thất dùng hương gì?” Tống Lương Trác cười hỏi.

Tiểu Thất tròn mắt, liếc mắt khoe nói: “Thật thơm đi, vừa xông hương không lâu, ta chọn đấy.”

Tống Lương Trác khẽ cười một tiếng, thờ dài hôn lên đôi mắt đang hiện lên bộ dáng của chính mình.

Hai mắt này quá mức tinh thuần(*), quá mức si tình, cho dù nàng nói đã quên đi, hắn vẫn có thể nhìn thấy trong lúc nàng lơ đãng mà toát lên ái mộ đối với mình.

(*)tinh thuần: trong veo, thuần khiết

Tống Lương Trác nghĩ, có một người toàn tâm toàn ý yêu như vậy cũng là may mắn của hắn. Cho dù nàng không hiểu cảm kỳ thi họa, không hiểu hồng tự(*) cùng lời ngon tiếng ngọt, có lẽ không biết giúp chồng dạy con, nhưng chỉ bằng con người đáng quý tinh thuần của nàng, bằng toàn tâm toàn ý của nàng đối với mình, cũng đã đáng cho hắn toàn tâm đối đãi.

(*)hồng tự: may vá, thêu thùa

Tống Lương Trác tràn đầy nhu tình hôn lên chóp mũi, đôi môi của Tiểu Thất, cuối cùng dừng lại cái cổ trần trụi của Tiểu Thất. Tiểu Thất lại cong thắt lưng cười khúc khích.

“Ha ha, ngứa!” Tiểu Thất ngăn Tống Lương Trác lại, gãi gãi cổ.

Tống Lương Trác nâng tay xoa thắt lưng Tiểu Thất, Tiểu Thất lại cười xoay người né tránh.

“Tổng tri huyện đừng sờ, ha ha, rất ngứa.”

Tống Lương Trác dừng lại tựa vào người Tiểu Thất, nghĩ lại vẫn là xoay người nằm một bên.

Tiểu Thất từ từ dừng cười lại, đẩy đẩy Tống Lương Trác nói: “Làm sao vậy? Người đừng làm ta ngứa là tốt rồi, ta sợ ngứa.”

Tống Lương Trác nhẹ vỗ về đôi tai mềm mại của Tiểu Thất không cử động. Tiểu Thất đỏ mặt sờ sờ môi, mặc khác lại có chút lo lắng. Mỹ phụ nhân nói, nếu nàng mặc quần áo như vậy mà hắn vẫn không có phản ứng, vậy khẳng định là không cử.

Tiểu Thất lo lắng xoay qua, nhủ thầm nói: “Tổng tri huyện, người có phải thật sự, thật sự... hay không? Mẹ ta kể...”

“Đừng nghe nương nói lung tung.” Tống Lương Trác ảo não xoay người ôm lấy Tiểu Thất, bắt đầu chuyện tốt đẹp vừa ngừng lại.

Tiểu Thất ngứa, né hai lần lại thấy Tống Lương Trác hôn trụ mình, cũng không dám né nữa.

Cánh môi tê dại, Tiểu Thất mơ mơ màng màng nghĩ, Mỹ phụ nhân nói thực là đúng, viên phòng thật sự thực thoải mái. Chính là, ách, chính là, nóng quá a! Còn, uhm, thực xấu hổ.

Tiểu Thất cảm giác được cây gậy xấu xí kia rồi, chạm vào bắp đùi của nàng. Tiểu Thất muốn sờ thử xem, lại bị tay Tống Lương Trác nắm lại bên người.

A, thật tốt, không có không hề cử. Tiểu Thất hí mắt cười.

Nhưng là, nụ cười vừa hiện lại cứng ngắc không thôi.

Căn bản không phải chỉ là kiến căn thôi!

Mặt Tiểu Thất trắng bệch không nhúc nhích, Tổng Lương Trác lo lắng hôn lên đôi môi Tiểu Thất, một chút lại một chút. Tiểu Thất a a, “Oa” một tiếng liền khóc òa.

“Tổng tri huyện, oa, đại ngu ngốc, ta đau!”

Tổng Lương Trác dùng hết mọi biện pháp dỗ dành, hết sức ôn nhu mà hôn môi, Tiểu Thất giống như là không nghĩ đến đau liền bị dọa hoảng loạn, như thế nào cũng không dỗ được mà khóc nghẹn.

Tổng Lương Trác làm qua loa, ôm Tiểu Thất khẽ vỗ.

Tiểu Thất khóc thút thít thật lâu sau mới ngừng khóc, ôm Tổng Lương Trác lau nước mũi. Tiểu Thất giương mắt nhìn Tổng Lương Trác. Sắc mặt Tổng Lương Trác thật khó coi, trên mặt vẫn cố đè nén dục vọng.

Tiểu Thất hít hít mũi, vẫn nghĩ là Tổng Lương Trác quá ngu ngốc. Nương đều nói là giống như kiến cắn vậy, hấn lại làm cho nàng đau như dao cắt. Tiểu Thất nheo cánh tay Tổng Lương Trác cho hả giận một phen, thả tay ra lại cảm thấy sợ, sợ hãi ngẩng đầu nhìn Tổng Lương Trác, trước mắt tối sầm lại, đã bị đôi môi mềm mại hôn trụ.

“Được rồi, tha thứ cho người.” Tiểu Thất thấp giọng, “Về sau đừng làm cho ta đau nữa. Mẹ ta nói, chỉ giống như kiến cắn mà thôi, nhưng là Tổng tri huyện, thật nhiều kiến mới có thể cắn đau vậy a?” Tiểu Thất cau mày, khẽ run.

Tổng Lương Trác nghe vậy cũng run lên, cái dạng gia đình gì mới có thể dạy dỗ nữ tử đặc biệt như vậy chứ! Tổng Lương Trác thở dài, ôm Tiểu Thất đã ngừng khóc, vẻ mặt bất đắc dĩ cùng xấu hổ, vỗ về lưng trần của nàng, rốt cuộc kích không nổi nữa đành dục niệm.

Tổng Lương Trác không biết đêm đầu của nữ tử khác là như thế nào, nhưng là Tiểu Thất, quả thật làm cho hấn trở tay không kịp. Tổng Lương Trác nghĩ, về sau thì tốt rồi, hấn còn chưa nghe loại sự tình này có thể khiến cho người ta thống khổ như vậy. Không phải đều nói 'Hong la trong lều hai hài hòa, một khắc thiên kim nan mua' hay sao? Kia thật là sự tình tốt đẹp

Tổng Lương Trác nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng hấn không biết, đoạn thời gian rất dài sắp tới, hấn, một nam nhân mang nỗi buồn khổ có dục vọng mà hoàn toàn không thể phát tiết. Về phần là dài bao lâu, không đề cập tới nhé!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Hôm nay Tiểu Thất dậy sớm.

Tiểu Thất ngẩng đầu nhìn Tổng Lương Trác vẫn còn đang ngủ, cắn cắn môi rồi nở nụ cười. Mặc kệ tối qua đau như thế nào, nàng rất thích được ôm ngủ, cảm giác thật ấm áp. So với Ha Da còn ấm áp hơn, Tiểu Thất cười hi hi nhớ lại.

Tiểu Thất nhớ tới chuyện tối hôm qua, đỏ mặt nhìn Tổng Lương Trác, len lén xóc chân lên xem.

Ánh sáng trong phòng le lói, Tiểu Thất lui lui đầu vào trong chăn, tầm mắt càng lúc càng mơ hồ. Tầm mắt của Tiểu Thất từ từ chuyển từ ngực trần của Tổng Lương Trác xuống dưới, vừa khấn trương vừa tò mò nhìn xuống phía dưới.

A, nhìn không tới! Tiểu Thất ảo não nâng tay đẩy chăn ra, đôi mắt vừa hé ra, trong chớp mắt đã bị một cánh tay kéo vào trong lòng ngực ấm áp.

“ Tỉnh?” Tiếng nói khàn khàn, đầy cuốn hút vang lên.

Tiểu Thất mân miệng xoa xoa tai nóng bỏng, gật đầu thật mạnh. Tiểu Thất xoay người nằm xuống giường, nghiêng đầu nhìn Tổng Lương Trác đang nhắm mắt lại.

“Tổng tri huyện, không cử là có ý tứ gì?”

Ai, sáng tỉnh mơ!

Tổng Lương Trác thở dài mở mắt ra, nhìn Tiểu Thất đang chống cằm lên tay rồi lại nhắm mắt.

“Ta muốn biết, nương cùng nhị tỷ đều biết, nhưng lại không nói cho ta biết.” Tiểu Thất hoang mang nhíu mày.

Trên mặt Tổng Lương Trác hiện lên sắc hồng, suy nghĩ rồi nghiêng người nói: “Chính là, nơi đó, không đứng dậy, không có cách nào để viên phòng.”

Tiểu Thất chớp chớp mắt, bỗng nhiên cười nói: “Nói đó à, ha ha, Tổng tri huyện, vậy chàng chính là thật tốt đấy.”

Đúng vậy, chẳng những thật tốt, lại còn rất rất tốt. Nhưng là, nói chuyện này cùng một cô nương mười bảy tuổi, lại cảm thấy như là đang dụ dỗ một cô gái ngây thơ đây?

Tổng Lương Trác còn chưa lên tiếng cảm thán, Tiểu Thất đã dựa nửa người lên người hắn, cười hì hì nói: “Ta trở về nói cho nương biết chàng không có bệnh kia.”

Tổng Lương Trác cau mày, “Những việc này không cần nói cho người khác.”

“Vì sao?”

“Đây là chuyện chỉ có hai vợ chồng mới có thể nói.” Kỳ thật vợ chồng cũng không đàm luận, Tổng Lương Trác thờ dài.

“Oh.” Tiểu Thất cọ cọ cằm lên ngực Tổng Lương Trác, cười nói: “Ta sẽ không nói.”

Tổng Lương Trác bị Tiểu Thất cọ cọ khiến cả người lại căng cứng, Tiểu Thất không biết mà còn vô tư chỉ chỉ vào ngực Tổng Lương Trác, đỏ mặt nói: “Nam nhân không giống nữ nhân, ha ha, thật là tò mò.”

Tổng Lương Trác cầm tay Tiểu Thất, nhẹ giọng nói: “Không dậy nổi sao?”

Tiểu Thất nín thở, nhìn Tổng Lương Trác chăm chăm, lắc đầu, thấy Tổng Lương Trác muốn đưa tay rời đi, cười hắc hắc nói: “Đừng chạy, Tổng tri huyện chưa từng cùng ta háo hảo nói chuyện đây.”

Tổng Lương Trác thờ dài, “Nói đi, muốn nói cái gì?”

Tiểu Thất đảo đảo mắt, nằm sấp lại, ghé vào bên tai Tổng Lương Trác, thấp giọng nói: “Có phải Lục Liễu cùng Lục đại ca có tiến triển không?”

“Sao lại nói vậy?” Tổng Lương Trác nhíu mày.

Tiểu Thất thờ dài, hạ giọng nói: “Đừng để Lục Liễu nghe thấy, nàng sẽ ngượng ngùng.”

Tổng Lương Trác không nói gì.

Tiểu Thất bỗng nhiên rầu rĩ nói: “Tổng tri huyện, bệnh của Lục đại ca có thể khỏi hẳn không? Lục Liễu nói, hàng năm đều có thể sẽ phát sốt.”

Tổng Lương Trác cũng trầm mặc thật lâu, sờ sờ hai má Tiểu Thất nói: “Có thể, danh y trên thiên hạ còn nhiều mà. Hơn nữa, con người có thể gặp rất nhiều chuyện bất ngờ, có lẽ vừa ngủ dậy, bệnh sẽ tốt hơn rất nhiều.”

Tiểu Thất gật gật đầu, xoay một vòng trong lòng Tổng Lương Trác, duỗi lưng một cái, nhìn chăm chăm vào Tổng Lương Trác, hỏi: “Tổng tri huyện, về sau ta gọi chàng là gì?”

“Tiểu Thất muốn gọi là gì?”

“Tướng công?”

Tổng Lương Trác nhướn nhướn chân mày.

“Quan nhân?”

Tổng Lương Trác mím chặt môi.

“Đương gia?”

Khóe miệng Tổng Lương Trác co rút.

“Ài, tất cả đều kỳ quái.” Tiểu Thất cắn cắn ngón cái, có chút khó xử.

“Tổng tri huyện, nương ta gọi cha là Béo lão đầu. Nhị tỷ kê nhị tỷ phụ là Phi ca, có khi gọi là Phi lang, nôn!” Tiểu Thất le lưỡi, tiếp tục nói: “Ta nhớ rõ khi còn nhỏ, nương gọi cha là Từ lão đầu, còn có một thời gian gọi là Thiết công kê(*), đến khi cha ta béo lên, nương lại kêu cha là đại mộc dũng(**), bây giờ gọi là béo lão đầu.”

(*)Thiết công kê: chỉ người keo kiệt

(**)đại mộc dũng: thùng nước lớn

Tiểu Thất chớp mắt hỏi: “Ta có thể gọi chàng là tri huyện gầy không?”

Đùa cái gì đây, Tổng Lương Trác muốn nghỉ là đùa, nhưng nhìn gương mặt nghiêm trang của Tiểu Thất lại không giống đùa.

“Gầy ca ca?” Tổng Lương Trác nũng nịu khẽ gọi.

Tổng Lương Trác hơi run lên, nhếch miệng nói: “Cứ gọi Tổng tri huyện đi.”

“À, ta cũng nghĩ Tổng tri huyện dễ nghe.” Tiểu Thất gật đầu.

Suy nghĩ này, thật sự là, thay đổi như gió(*), muốn đổi là đổi ngay, Tổng Lương Trác trầm nghĩ.

(*)nguyên văn là thiên mã hành không, nhưng ta nghĩ thế này dễ hiểu hơn

“Tổng tri huyện, chẳng có cưới thêm người khác không?” Tiểu Thất quay đầu hỏi.

“Sẽ không!”

Tiểu Thất lại xoay người, ôm lấy thắt lưng Tổng Lương Trác cọ cọ cằm.

“Chàng cưới người khác ta cũng không sợ, chàng cưới ta liền hưu chàng, ha ha.” Tiểu Thất nhớ tới hưu thư kia thì không nhịn được cười trộm.

“Lá gan của Tiểu Thất thật lớn nhì!”

Tiểu Thất liếc mắt nhìn Tổng Lương Trác, cười hi hi, nói: “Đánh người thì không phải người tốt, Tổng tri huyện là người tốt đấy.”

Lời nói đầy mâu thuẫn, lại làm cho Tổng Lương Trác nảy sinh áy náy trong lòng.

Tiểu Thất co chân lại theo thói quen, còn chậm rãi lướt qua chân Tổng Lương Trác.

Thật tron nhãn, Tiểu Thất vừa cọ chân vừa nghĩ.

Tiểu Thất xoay người đối diện Tổng Lương Trác, hai chân đã co lại một chỗ, đầu gối lại chạm phải một chỗ cực nóng. Cảm giác này nàng đã biết qua, ngay tối hôm qua, chính là cái hại nàng đau hồi lâu.

Tiểu Thất mếu máo, nhú mày nhìn Tổng Lương Trác, đáng thương hê hê mở miệng: “Ta sẽ đau. Chàng, có phải chàng cử hay không?”

Gương mặt Tổng Lương Trác đỏ bừng, cả người nóng bừng lên, đưa tay kéo lấy trường sam, bước xuống giường nhanh chóng mặc vào, Tiểu Thất đang nhìn chăm chăm vào hần chỉ mơ hồ nhìn thấy một tấm lưng trần.

Tổng Lương Trác đưa lưng về phía Tiểu Thất, hít một hơi thật sâu, ổn định hơi thở rồi nói: “Tiểu Thất nằm thêm một lát đi, lát sau hãy dậy.”

Tiểu Thất nhìn Tổng Lương Trác xuống giường, xuyên qua mạn giường thấy hần mặc quần áo đi ra gian ngoài. Tiểu Thất lại chui vào chăn nằm, chân lăn mò hơn nửa ngày, mới tìm được cái váy dài trong suốt bằng tơ tằm tối hôm qua.

Tiểu Thất kéo ra nhìn, thấy trên đó có một mảng nhỏ màu đỏ sậm, chán ghét quăng ra ngoài mạn giường.

Chờ Tiểu Thất lăn qua lăn lại, mặc đủ quần áo đi ra, Tổng Lương Trác đã thông thả đi hai vòng trong tiểu viện.

Lục Liễu nhanh chóng giúp Tiểu Thất tắm rửa, cười hỏi: “Tiểu thư, cô gia đối với người tốt không?”

Tiểu Thất mím mím môi, chớp chớp mắt nhìn Lục Liễu nói: “Có phải người vụng trộm cùng Lục đại ca hay không?”

Trong nháy mắt, mặt Lục Liễu đỏ bừng lên, nửa ngày mới hừ một tiếng nói: “Tiểu thư đừng nói bậy, em chỉ là đi đưa thuốc cho Lục sư gia thôi.”

Tiểu Thất liếc xéo Lục Liễu, cười hắc hắc đầy quái dị, quay đầu nói: “Tốt lắm, cũng không quan hệ gì, con người Lục đại ca tốt lắm.”

“Nhưng thật ra.” Lục Liễu bĩu môi nói: “Lúc trước đối với tiểu thư vô cùng tốt, còn dịu dàng hơn cả cô gia.”

“Hi, người biết cái gì gọi là dịu dàng?” Tiểu Thất nhăn mặt cười.

Lục Liễu cười nói: “Đương nhiên biết, Lục sư gia chính là như vậy, đối xử với mọi người rất tốt. Cô gia không có biểu tình gì với người khác, có đôi khi còn dọa người.”

Tiểu Thất chu miệng nói: “Tổng tri huyện tốt, hần cười với ta là đủ rồi, không biểu tình gì mới tốt. Nhưng Lục đại ca cũng lạ, nhìn rất thân thiết. Lục đại ca còn...”

Tổng Lương Trác ho khẽ một tiếng, Tiểu Thất nhìn liếc qua, le lưỡi với Lục Liễu rồi chạy đến bên người Tổng Lương Trác.

Lục Liễu buồn cười mím môi rời khỏi phòng. Tiểu Thất chờ Lục Liễu đi rồi liền cười tủm tỉm dựa vào người Tổng Lương Trác, cúi đầu nắm lấy ống tay

áo của hắn.

Tổng Lương Trác xoa xoa lỗ tai Tiểu Thất, Tiểu Thất hơi né ra, ngẩng đầu hỏi: “Tổng tri huyện, vì sao chàng thích sờ lỗ tai ta thế?”

Tổng Lương Trác hơi sững sốt, ngoắc ngoắc khóe miệng nói: “Mềm, lại thẳng.”

Tiểu Thất nhìn chằm chằm vào tai Tổng Lương Trác, mắt đảo qua lại hồi lâu, cuối cùng vẫn nâng tay nhéo nhéo lỗ tai Tổng Lương Trác.

Tiểu Thất nhéo nhéo lỗ tai kia, lại sờ lỗ tai của chính mình, cười nói: “Của chàng sao lại không đứng thẳng, thật là kỳ quái.”

Người bình thường đều không thẳng, thẳng thế mới kỳ quái, Tổng Lương Trác trầm nghĩ.

Tổng Lương Trác kéo Tiểu Thất ngồi xuống bàn, “Hôm nay Tiểu Thất muốn làm gì?”

“Chàng thì sao?”

“Ta đi nha môn.”

“Khi nào thì đi đắp bờ?”

“An trí tốt cuộc sống cho những người đó đã.”

Tiểu Thất gật đầu, “Ta ở nhà chờ chàng về là được rồi.”

Tổng Lương Trác nhìn vào đôi mắt to sáng rực của Tiểu Thất, nói: “Vậy, ta sẽ cố gắng về thật sớm.”

Tiểu Thất gật đầu thật mạnh, bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay Tổng Lương Trác quơ quơ, trên mặt lại hơi mang theo vẻ thẹn thùng của phụ nhân.

Điểm tâm cứ ăn như thường lệ, nhưng Tiểu Thất lại cảm thấy không giống với thường ngày. Tiểu Thất cùng Tổng Lương Trác gấp thức ăn qua lại cho nhau vài lần. Trong lúc ăn cơm cả hai người cũng không nói lời nào, Tiểu Thất lại cảm thấy Tổng Lương Trác như là ở chỗ nào cũng chiếu cố mình. Tiểu Thất không biết vì sao lại có loại cảm giác không nói nên lời này, đó thật là một cảm giác kì diệu, hai người cứ đối diện như vậy khiến cho nàng cảm thấy vui mừng.

Tổng Lương Trác rời khỏi nhà, Tiểu Thất ngượng ngùng cúi đầu cảm tay hắn đưa ra đến tận ngoài cửa, Tổng Lương Trác nhìn đỉnh đầu nàng liền nở nụ cười.

“A, Ha Da trở lại!” Tổng Lương Trác cười, mở miệng.

Tiểu Thất ngẩng đầu ngay lập tức, nụ cười trên mặt cùng ánh mắt nghịch ngợm, tràn đầy vui vẻ hiện lên thật rõ. Tiểu Thất tìm một vòng, lắc lắc tay Tổng Lương Trác nói: “Nơi nào chứ?”

Tổng Lương Trác niết niết hai má Tiểu Thất, cái này niết rất mạnh, trên mặt Tiểu Thất đều hồng lên. Tổng Lương Trác buông tay, cau mày nói thầm: “Sao lại nhéo như vậy chứ?”

Nói xong tầm mắt lại dừng lên dấu răng trên cổ Tiểu Thất, vẫn còn hơi đỏ, đó là khi hắn buồn bực để lại. Tổng Lương Trác ho nhẹ một tiếng, thu lại nụ cười, nói: “Tốt lắm, ta phải đi rồi.”

Tiểu Thất nhăn mặt xoa xoa hai má, cũng nắm lấy hai má Tổng Lương Trác nhéo nhẹ. Vương thúc thấy hai người dây dưa, cười nói: “Nếu phụ nhân lo lắng thì đi theo đến nha môn là được.”

Tổng Lương Trác buông mi mắt xuống, Tiểu Thất trừng mắt to nói: “Có thể đi vào sao?”

“Này a,” Vương thúc liếc mắt nhìn Tổng Lương Trác, bữu môi nhìn hắn nói: “Phải hỏi đại nhân.”

Tiểu Thất giương mắt nhìn Tổng Lương Trác, Tổng Lương Trác ho nhẹ một tiếng nói: “Ồ nhà đi, nếu không, cũng không phải là tốt.”

Tiểu Thất liếc mắt nhìn Vương thúc đang đứng bên cạnh, cắn cắn môi nói: “Được rồi, ta ở nhà chờ chàng. Còn có nga, Tổng tri huyện, có phải chàng bị cảm lạnh hay không? Ho khan như ông lão đấy!”

Tổng Lương Trác 囧, gật gật đầu, xoay người bước lên xe ngựa.

Tiểu Thất le lưỡi với Vương thúc, chờ đến khi xe ngựa biến mất, mới nhảy lên tại chỗ một cái, kéo váy dài chạy về sân.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Tiểu Thất muốn đi nha môn, liền mang theo Lục Liễu cùng đi.

Dù vừa trải qua lũ lụt cùng ôn dịch, nhưng tình trạng ổn định trật tự trước đó nhanh chóng được khôi phục, dân chúng thành Bắc so với lúc trước thì càng yên ổn hơn, trong nha môn cũng đã có thể thanh tịnh trở lại.

Tiểu Thất cùng Lục Liễu, mỗi người cầm một giỏ trúc nhỏ, đỡ nhau xuống xe ngựa. Giỏ của Tiểu Thất là cơm trưa chuẩn bị cho Tổng Lương Trác, còn của Lục Liễu tự nhiên là mang đồ ăn cùng điểm tâm cho Lục Lực Thừa.

Tiểu Thất đứng ở trước cổng nha môn nhìn mặt trống, ngây ngẩn một lát cười nói: “Lục Liễu, ta đứng nơi nào hả?”

Lời nói của Tiểu Thất không đầu không đuôi, Lục Liễu kéo tay nàng đi đến bên kia của trống, chu miệng nói: “Tiểu thư đứng ở đây.”

Lục Liễu liếc nhìn nha dịch một cái, hạ giọng nói: “Kỳ thật lần đầu tiên cô gia nhìn thấy tiểu thư liền cùng nói chuyện với tiểu thư đấy.”

“Nói cái gì?” Tiểu Thất kinh ngạc hỏi, nhìn bộ dáng Tổng Lương Trác không giống kẻ có thể đến gần cô nương gia người ta.

“Cô gia nhìn chằm chằm tiểu thư một lát, tiểu thư không dám mở miệng, cô gia liền đi vào. Nhưng lát sau lại đi ra. Cô gia nói là...” Lục Liễu nhìn Tiểu Thất cười cười.

Tiểu Thất chu miệng, bực bội hừ: “Không nói ta liền nói với Lục đại ca là người thích hấn.”

Mặt Lục Liễu đỏ ửng, nhưng vẫn nghiêng đầu nói: “Nói thì nói, Lục Liễu còn muốn tìm thời điểm để chính mình nói đây.”

Tiểu Thất néo chớp mũi Lục Liễu, cười hi hi, “Thật là không biết xấu hổ sao, ta biết là người không dám.”

Lục Liễu mếu máo, đảo mắt nói tiếp: “Cô gia nói là, ‘Cô nương có oan tình gì?’”

Tiểu Thất ngây ngẩn cả người, chớp mắt nhủ mảy nói: “Còn nói cái gì khác nữa không?”

“Không có.” Lục Liễu xoay người đối diện với Tiểu Thất, nhãn mặt nhãn mũi nói: “Cô gia cứ như vậy nhìn tiểu thư, tiểu thư cũng trùng mắt nhìn cô gia, hai người mắt to trùng mắt nhỏ trong khoảng một chén trà nhỏ, một câu tiểu thư cũng không nói.”

Tiểu Thất 囧.

Lục Liễu lắc lắc đầu nói tiếp: “Vừa vặn lúc Lục sư gia đến đây, cười hỏi tiểu thư có chuyện gì hay không. Tiểu thư kích động liền đem hộp thức ăn nhét vào tay Lục sư gia.”

“Hả?” Tiểu Thất trừng mắt.

Lục Liễu miễn cưỡng ngừng cười, quét mắt nhìn nha dịch đứng một bên nói: “Cũng may tiểu thư không hờ đồ đấy, chạy được một đoạn ngắn liền quay trở lại. Chỉ chỉ hộp thức ăn trong tay Lục sư gia nói, Lục sư gia, cái này là của ta.”

Tiểu Thất đỏ mặt, suy nghĩ kỹ rồi lại hờnghi híp mắt.

Lục Liễu nở nụ cười, lại nói: “Lục sư gia liền đưa trở lại, tiểu thư vừa cầm lại đem hộp thức ăn nhét vào tay cô gia, còn, ha ha, còn khom lưng xoay người thi lễ. Ha ha, hành lễ của nam tử.”

Mặt Tiểu Thất đỏ bừng lên, dậm chân cả giận: “Người nói vậy, ta, ta mới không ngốc như vậy.”

“Tiểu thư không ngốc, Lục Liễu còn sợ tiểu thư đưa sai người, cũng may tiểu thư đã quay lại.”

“Người, người nói vậy. Người làm sao biết rõ như vậy, người không có ở đó.”

“Em có nà.” Lục Liễu chỉ chỉ vào một gốc cây hòe nghiêng nghiêng nói: “Lục Liễu trốn ở đó chờ tiểu thư. Hắc, tiểu thư cũng thật là, chính mình lại chạy trước, hại Lục Liễu phải đuổi theo.”

Tiểu Thất quyết miệng đi vào đại viện nha môn. Nha dịch ở cửa cũng không ngăn cản, chỉ bước qua nói: “Đại nhân đang nghị sự cùng Lục sư gia ở sùan đường.”

Tiểu Thất rất có lễ hướng nha dịch kia quỳ gối thi lễ, dọa cho nha dịch kia hoảng hốt, nắm chặt cán đao chạy về cửa đứng.

Nét cười trên mặt Tiểu Thất còn lộ vẻ cứng ngắc, nghi hoặc hỏi Lục Liễu, “Hắn chạy cái gì?”

“Hắn và tiểu thư rất quen thuộc đấy, đã đối mặt với nhau suốt hai năm. Chắc là cảm thấy không nên chịu đại lễ của tri huyện phu nhân.”

Tiểu Thất trừng mắt liếc Lục Liễu một cái, hừ một tiếng rồi bước dọc theo hành lang đi vào trong.

Huyện nha cũng không phải rất lớn, Tiểu Thất rất nhanh đã đến sùnn đường theo lời của nha dịch.

Sân của sùnn đường này không lớn, chỉ là một phòng ngói, có vẻ chính là nơi cất giữ công văn sự vụ của địa phương, trước cửa có nha dịch đứng giữ như lệ thường.

Nha dịch thấy Tiểu Thất liền chấp tay thi lễ, Tiểu Thất có chút kinh ngạc, nha dịch kia cũng không nói thêm gì, trực tiếp gõ cửa phòng.

Tiểu Thất có chút ngơ ngẩn, Lục Liễu thế nhưng lại không bị ảnh hưởng.

“Đại nhân mời phu nhân đi vào.” Nha dịch kia đi ra nói.

Tiểu Thất gật gật đầu, dẫn Lục Liễu vào phòng.

Tiểu Thất đi vào, đầu tiên liền nhìn thấy Tổng Lương Trác đang đứng bên cạnh bàn. Tổng Lương Trác đã đem văn thư thu lại, thấp giọng nói gì đó với Lục Lực Thừa, cất bước đi tới.

Tầm mắt Tiểu Thất quét qua Lục Lực Thừa. Tiểu Thất biết hắn bệnh sẽ gầy đi rất nhiều, có thể là do hôm nay hắn mặc trường sam màu xanh, nhìn lại càng gầy hơn.

Tiểu Thất hơi nhú mảy, mở miệng nói: “Lục đại ca, còn không thoải mái sao?”

Lục Lực Thừa nhìn ánh mắt lấp lánh của Tiểu Thất, lập tức cười nói: “Tốt lắm, Tiểu Thất đừng lo lắng.”

Tiểu Thất chạy đến đưa lồng thức ăn cho Tổng Lương Trác, mím môi cảm lấy bàn tay của hắn thật chặt, cúi đầu yên lặng một lát lại nói: “Lục đại ca, ta nghe cha ta nói, sẽ tìm lang trung tốt cho Lục đại ca, Lục đại ca đừng lo.”

Lục Lực Thừa cười gật đầu, ánh mắt tràn đầy lo lắng.

Ánh mắt Tiểu Thất có chút chua xót, cúi đầu đứng đó một lúc lâu, lại gật gật đầu nói: “Thật sự, Lục đại ca đừng sợ.” Nói xong mới theo Tổng Lương Trác rời khỏi phòng.

Tổng Lương Trác đi rất chậm, nắm lấy tay Tiểu Thất không hề thả lỏng. Tiểu Thất vẫn không nhịn được mà hấp hấp mũi, thấp giọng nói: “Sao Lục đại ca lại gầy thế?”

Bước chân của Tổng Lương Trác khẽ ngừng, “Do khẩu vị không tốt thôi, về sau sẽ tốt lên, ta đã truyền tin đi Nhữ Châu nhờ tìm giúp lang trung rồi.”

Tổng Lương Trác quay đầu nhìn Tiểu Thất tâm tình đang sa sút, gắt gao kéo nàng đi vào công phòng của mình.

Tổng Lương Trác lấy đồ ăn ra, nhẹ giọng nói: “Sao Tiểu Thất lại chạy tới đây?”

“Vương thúc nói có thể tới được.” Tiểu Thất liếc mắt nhìn Tổng Lương Trác.

Tổng Lương Trác gật đầu, gấp thức ăn cho Tiểu Thất rồi mới mở miệng nói: “Tiểu Thất, nếu rời khỏi Thông Hứa, Tiểu Thất có thương tâm hay không?”

“Vì sao phải rời khỏi?” Tiểu Thất kinh ngạc.

“Qua một thời gian ngắn rồi sẽ quay về.” Tổng Lương Trác mím môi nói: “Tiểu Thất có thể tìm Nhữ Thuý đi ngắm cảnh.”

Tiểu Thất có chút tức giận, đá chân nói: “Ta cũng không phải là tiểu hài tử.”

Tổng Lương Trác ho nhẹ một tiếng, thấp giọng nói: “Tiểu Thất, nếu nói ta không thể không trở về, Tiểu Thất có thể đi theo ta hay không?”

Về mặt Tiểu Thất đau khổ nhìn Tổng Lương Trác, cắn môi không hé răng.

Tổng Lương Trác khẽ thở dài, đem đũa để vào tay Tiểu Thất, “Tiểu Thất đừng sợ, ta, dòi lại vài ngày nữa.”

Tiểu Thất mếu máo, nước mắt đã rơi xuống.

Tổng Lương Trác đưa tay lau nước mắt cho Tiểu Thất, lại bị Tiểu Thất xoay đầu né tránh.

Tiểu Thất quăng đũa lên bàn, cả giận: “Chàng cố ý, ngày hôm qua sao lại không nói cho ta biết? Chàng còn, còn như vậy! Oa, ta mới không về với chàng. Nếu mọi người, mọi người khi dễ ta, ta cũng không thể về nhà.”

Tổng Lương Trác thờ dài, đứng dậy kéo Tiểu Thất vào lòng mình, vỗ nhẹ lên lưng nàng nói: “Ta cam đoan, sẽ quay về, ta còn muốn cùng Tiểu Thất đắp bờ đê. Hôm nay ta vừa nhận được điều lệnh, làm sao ta có thể lừa Tiểu Thất chứ?”

“Hức, sao chàng không đi từ trước đi?” Tiểu Thất khóc thút thít.

“Nàng muốn thế sao? Nếu thật sự không muốn đi, ở lại Tiền phủ đi, ta sẽ thỉnh chi, qua lúc này sẽ quay về.”

Lúc nói lời này Tổng Lương Trác do dự, cảm thấy có chút cay đắng. Hắn thật không xác định là có thể thỉnh chi để làm quay về Thông Hứa làm quan thất phẩm nhỏ nhoi này hay không, hắn thậm chí không biết vì sao đột nhiên nhận được điều lệnh muốn hắn về Nhữ Châu. Hắn biết muốn Tiểu Thất có tính nết như tiểu hài tử này theo mình rời Thông Hứa, thật sự là có chút ép buộc. Nhưng nghĩ đến nghĩ lui, đã gả cho hắn, không phải là nên quay về Nhữ Châu làm con dâu hay sao? Nơi đó mới là nhà của hắn, hắn còn có cha mẹ song thân, hắn cũng không thể hằng năm đều rời nhà, chung quy vẫn nên quay về nhà làm tròn đạo hiếu.

Tổng Lương Trác cúi đầu nhìn đỉnh đầu Tiểu Thất, nghĩ nàng cũng là nữ nhi được mọi người trong nhà chiều chuộng, làm sao có thể rời khỏi người nhà. Đáy lòng Tổng Lương Trác sinh ra thương xót với nàng, cuối cùng thờ dài, “Mẫu thân là người nhân hậu, phụ thân mặc dù gương mặt lạnh lùng, nhưng cũng là người hiền lành. Bọn họ sẽ thích Tiểu Thất.”

Nước mắt Tiểu Thất chảy như mưa, bụng cũng tham gia náo nhiệt, ‘ọc ọc ọc’ vang lên, trong phòng yên lặng chỉ nghe thấy tiếng khóc thút thít của nàng lại càng phá lệ nghe rõ hơn.

Khóe miệng Tổng Lương Trác giật giật, nghiêm trang mở miệng, “Lại chưa ăn no sao? Tiểu Thất nàng nói xem, sao lúc nào cũng luôn ăn không đủ no?”

Lời này Tiểu Thất nghe đã quen tai, nhìn không được ngẩng đầu nhìn Tổng Lương Trác, thấy khóe môi hắn nhếch lên nụ cười trêu chọc, Tiểu Thất đá chân của hắn, hừ nói: “Tổng tri huyện tác quái!”

Tổng Lương Trác buông Tiểu Thất ra, ngồi xuống đối diện, ôn nhu nói: “Trước giờ Tiểu Thất chưa nghĩ đến sẽ có một ngày theo ta về Tổng gia?”

Tiểu Thất chu miệng, “Nhị tỷ phu của ta cũng ở trong nhà.”

“Ta là con trai độc nhất của Tổng gia, không có khả năng ở rể Tiền gia.”

“Chàng cũng không ở tại Tiền gia mà, người ở Tổng phủ.” Tiểu Thất thờ dài.

Tổng Lương Trác đổi cách nói: “Nhữ Châu cũng rất đẹp, Tiểu Thất có thể đi xem thử.”

Tiểu Thất gục đầu, ủy khuất không hé răng.

Tổng Lương Trác cũng không biết khuyên bảo thế nào, cầm lấy đĩa gấp lấy rau cần thơm mát cho Tiểu Thất, “Ăn cơm trước đi, ăn cho no đã, không bụng của ai kia lại đánh trống.”

Tiểu Thất bĩu môi, lại không nhìn được mà nở nụ cười.

Tiểu Thất nâng tay lau mắt, gắp một nắm cơm, chớp chớp mắt nói: “Nếu ta đi theo chàng, có người khi dễ ta thì làm sao bây giờ?”

“Không có người khi dễ nàng?”

“Nếu là có?”

“Ta không cho.”

Tiểu Thất đắc ý nhếch miệng, đảo mắt lại nói: “Nương chàng có thể không thích ta hay không?”

“Tiểu Thất cũng nên gọi mẫu thân.”

“Oh.” Tiểu Thất gật đầu, “Vậy, nương có thể không thích ta hay không?”

Tổng Lương Trác bị sặc một chút, hơi nhúu mày nói: “Sẽ không.”

Tiểu Thất bĩu môi, Tổng Lương Trác gấp đồ ăn vào bát cho nàng.

“Vậy chàng có còn đối xử tốt với ta hay không?”

Tổng Lương Trác há to miệng, nhìn vào đôi mắt sáng to của Tiểu Thất rồi lại xoay đi. Tổng Lương Trác gắp một đĩa thức ăn chậm rãi ăn, nuốt xong mới nói: “Tiểu Thất cảm thấy sao?”

Tiểu Thất nhăn mặt, “Hẹp hòi!”

Trên mặt Tống Lương Trác hơi nóng, tỏ vẻ bình thân mở miệng nói: “Bây giờ Tiểu Thất sẽ về nhà ta, sau ta cùng nàng quay về nhà, hảo hảo cáo biệt.”

Tiểu Thất chu miệng, nửa ngày sau lại nói: “Có thể mang theo Lục Liễu hay không?”

“Có thể.” Tống Lương Trác vừa dứt lời, lại nghĩ tới cái gì, hơi cau mày nói: “Vẫn là nên hỏi nàng một chút đi, có lẽ, nàng hiểu đấy.”

Tiểu Thất chớp chớp mắt, híp híp mắt cười nói: “Hắc hắc, chàng cũng cảm thấy vậy đúng không? Để nàng cùng Lục đại ca nói chuyện. Tổng tri huyện, trước khi chúng ta đi có thể được ăn bánh cưới hay không?”

Tống Lương Trác nhú nhú mày, “Để hấn mua trước là được.”

Tiểu Thất nhếch miệng cười ha ha, “Tổng tri huyện thật là xấu! Ha ha, vừa buồn bực lại vừa phá hư!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

Không phải do Tống Lương Trác ác ý hay buồn bực, nhưng ngày hôm sau, Lục Liễu vừa nghe Tiểu Thất nói xong, quả nhiên đã đi tìm Lục Lục Thừa.

Tống Lương Trác đi huyện nha an bài một vài chuyện sau cùng, chuẩn bị nghênh đón tri huyện đến nhậm chức, Tiểu Thất thì ngoan ngoãn ở nhà thu dọn đồ đạc.

Sau khi làm nũng với Tống Lương Trác một hồi, Tiểu Thất cũng suy nghĩ cẩn thận. Đã làm vợ người ta thì cũng thể không quay về nhà người ta sống, cũng giống như nương mỵ nhân ở nhà kia, cũng đã sống tại Thông Hứa mấy chục năm rồi.

Tiểu Thất nghĩ, theo Tống Lương Trác về nhà, sau đó xem bà bà giống như nương mỵ nhân, đều thương yêu mình là được rồi. Nhưng là để đạt được mục tiêu đó thì rất khó nha!

Lúc Tiểu Thất đang cau mày xếp quần áo mùa đông cho Tống Lương Trác thì Lục Liễu trở về, trên mặt tràn đầy sức sống.

Lục Liễu đứng trước cửa, vỗ vỗ hai má vẫn còn ửng hồng, điều chỉnh lại các loại cảm xúc trong lòng rồi mới tiến vào phòng.

“Tiểu thư.” Giọng nói của Lục Liễu thật nghiêm túc.

“Đã về rồi? Lục đại ca nói thế nào?” Tiểu Thất hân hoan chạy đến bên bàn, rót trà cho Lục Liễu.

“Tiểu thư!” Lục Liễu cắn cắn môi.

Tiểu Thất nhú mày, “Sao?”

“Oa, tiểu thư!” Lục Liễu che mặt khóc òa.

Hai chân mày của Tiểu Thất càng lúc càng nhíu chặt, nhưng chớp mắt liền thay đổi, cười nói: “Vậy cũng tốt, Lục Liễu theo chúng ta đến Nhữ Châu đi, Tổng tri huyện nói, nơi đó có rất nhiều thứ để chơi.”

Lục Liễu che mặt, lắc đầu.

“Lục Liễu đừng thương tâm, nếu không, nếu không chúng ta cùng sang đó xem sao. Nhanh lên, Lục đại ca vẫn còn là sư gia, phải ở trong huyện nha đúng không? Ngươi mang bánh quây đến cửa là được rồi. Sao?” Tiểu Thất gãi đầu, “Mang bánh quây cùng sữa đậu nành.”

Lục Liễu le lưỡi, ngẩng đầu lên, gương mặt đầy đau khổ, mày nhíu chặt, trong chớp mắt liền thay đổi, nháy lên, cười ha ha nói: “Em sẽ làm phu nhân sư gia nha!”

Tiểu Thất sùng sốt chớp chớp mắt.

Lục Liễu cầm chén trà Tiểu Thất đưa, uống một ngụm, ngẩng mặt nói: “Biện pháp của tiểu thư quá ngốc, Lục Liễu không cần đâu.”

Tiểu Thất cúi người xuống, cũng nâng cầm, trừng mắt nhìn Lục Liễu nói: “Mới không ngốc, Tổng tri huyện đối với ta rất tốt đây.”

Tuy nói như vậy nhưng Tiểu Thất vẫn có chút ghen tỵ.

Tiểu Thất nhần mặt ngồi xuống bên cạnh, một lát sau lại nhần nhỏ mặt mày. Tiểu Thất thấy Lục Liễu chỉ lo cầm chén trà cười, nhin không được chu miệng

nói: “Không công bằng.”

Lục Liễu cười hắc hắc nhưng không nói gì cả.

“Hừ, một chút cũng không công bằng.” Tiểu Thất nhìn Lục Liễu, lại hừ nói: “Ngươi biết rõ chuyện của ta và Tổng tri huyện, nhưng lại không nói cho ta biết chuyện của ngươi, một chút cũng không công bằng. Hừ, nếu biết thế thì sáng nay ta đã đi cùng ngươi.”

Lục Liễu nhếch miệng cười, tiến lại gần, thấp giọng nói: “Em à, chỉ nói cho biết chuyện này, ha ha, sau đó nói em quyết định ở lại.”

“Lục đại ca đáp ứng rồi?” Tiểu Thất trừng to mắt.

Lục Liễu lắc đầu, “Cũng không hẳn như vậy, nhưng là, ha ha, khẳng định không để hán chạy thoát, em phải ở đây giữ hán a.”

Tiểu Thất hoài nghi nhìn Lục Liễu, hí mắt nói: “Hừ, không nói thật.”

Nếu nỗi lòng của nữ hài tử có chuyện gì đạt thành thì luôn muốn tìm người chia sẻ. Quả nhiên Lục Liễu chưa nói xong, kéo ghế đến gần rồi thần thần bí bí chớp chớp mắt. Tiểu Thất bước nhanh qua, nghiêng người để nghe Lục Liễu nói cái bí mật nhỏ này cho mình nghe.

Lục Liễu phi cười. Tiểu Thất nổi giận, trên mặt cũng hiện rõ vẻ cáu gắt. Lục Liễu khoát tay nói: “Tiểu thư đừng giận, em nói, khẳng định là một câu cũng không giấu diếm.”

Tiểu Thất cong môi, “Ta không nghe, lát nữa ta sẽ đi tìm Lục đại ca.”

“Đừng nha.” Lục Liễu nén cười, trên mặt từ từ ửng hồng.

“Ta không nên đi tìm Lục sư gia sao? Hôm nay hán không đi nha môn, ta đem thuốc tốt cho hán, chờ hán uống xong sẽ nói...”

Tiểu Thất nhìn Lục Liễu, rất có khí phách mà không mở miệng truy hỏi.

Lục Liễu chờ mãi không thấy Tiểu Thất nói thêm, miễn cưỡng nói: “Em nói với Lục sư gia, vài ngày nữa tiểu thư sẽ cùng cô gia quay về Nhữ Châu.”

Lời mở đầu! Tiểu Thất mím môi nghĩ.

“Lục sư gia nói đã biết. Em vốn muốn chờ hán hỏi em có đi theo hay không, nhưng hán không hỏi, em đành phải tự mình nói tiếp.”

Lục Liễu sờ sờ mũi, “Em đã nói, Lục sư gia, ta là nha hoàn bên người tiểu thư, tuy là nha hoàn nhưng cũng không giống nha hoàn bình thường. Ta biết rất nhiều thứ, trước đây còn theo tiểu thư đọc sách, tuy rằng không thể nói là chữ nghĩa đầy người, nhưng cũng có chút học vấn.”

Giọng nói của Lục Liễu rất nhẹ, giống như không tự tin, lại giống như tùy ý kể lại.

Lục Liễu đưa mắt nhìn, nâng cằm nói: “Tiểu thư xem, dùng cái từ ‘chữ nghĩa đầy mình’ là được rồi, vừa đủ để nói em là người có văn hóa a.”

Tiểu Thất gật gật đầu, đây cũng chỉ là lời đệm thôi.

Lục Liễu ngồi thẳng lưng lên, cau mày nói tiếp: “Em còn biết rất nhiều thứ mà tiểu thư không biết đó. Khâu vá không tệ, còn có thể nấu cơm, giặt giũ, em còn có thể giúp đỡ Lục sư gia làm việc.”

Tiểu Thất nhú mày, “Vì sao lại so với ta?”

“Tự nhiên so với tiểu thư thôi!” Lục Liễu đảo mắt nhìn Tiểu Thất, nói: “So với tiểu thư thì Lục Liễu càng có vẻ hiểu chuyện!”

Về mặt kia lại nói là không phải nói như vậy! Tiểu Thất oán thầm.

Lục Liễu đứng dậy, xoay lưng về phía Tiểu Thất, về mặt còn mang chút u buồn, chẳng qua chỉ xuất hiện chốc lát, lại cười một trận đến run cả người rồi ngồi xuống nói tiếp: “Lục sư gia hỏi em nói nhiều thế để làm gì.”

Tiểu Thất gật đầu, “Đúng vậy, nói chuyện này để làm gì?”

“A, cái này tiểu thư không hiểu rồi, đây là lời mở đầu nha. Lục Liễu muốn dẫn cho Lục sư gia chủ động mở miệng, hán mở miệng thì Lục Liễu mới có thể ra vẻ rụt rè chứ.”

Tiểu Thất bĩu môi.

Đôi mắt Lục Liễu chợt hiện lên vẻ mát mẻ, cúi mi mắt, cong miệng nói: “Lục Liễu đã nói, nếu là Lục Liễu theo đuổi hán, hán có thể để Lục Liễu chờ hai năm hay không?”

Tiểu Thất lắc đầu, “Lục đại ca sẽ không, Lục đại ca đối xử với mọi người rất tốt.”

Lục Liễu chu miệng, “Chỉ là muốn so với người nào thôi mà.”

“Đúng à, trước kia người còn tác hợp cho Lục sư gia cùng Thái Vân cô nương ở cùng một chỗ, khẳng định là Lục đại ca biết.” Tiểu Thất lo lắng.

Không phải là vì tốt cho tiểu thư sao! Lục Liễu nói thầm.

“Lục đại ca nói thế nào?” Tiểu Thất truy hỏi.

Lục Liễu trừng mắt to nhìn vẻ mặt đơn thuần của Tiểu Thất, lại cảm thấy khó mà mở miệng, đành đứng dậy đi đến bên giường xếp quần áo. Tiểu Thất nín thở, bực mình hừ một tiếng.

Tiểu Thất lại suy nghĩ kỹ lại, có lẽ Lục đại ca đã thật sự cự tuyệt, nhìn Lục Liễu cũng không giống như thật sự vui vẻ.

Tiểu Thất đang vắt hết óc để nghĩ xem nên làm thế nào để Lục Liễu vui vẻ, tiếng nói yếu ớt của Lục Liễu lại vang lên: “Lục sư gia nói, thân thể hần không khỏe, cũng không nghĩ đến cưới vợ. Em nói, mặc kệ như thế nào, em cũng sẽ vì chính mình mà đợi hai năm, không phải chỉ có một người hiểu được việc ngu ngốc chờ đợi.”

Tiểu Thất không hiểu rõ, nhưng nghe giọng nói của Lục Liễu không nhẹ nhàng như bình thường, cảm xúc cũng suy giảm trong chốc lát.

“Lục sư gia nói, chờ hai năm, nhưng có lẽ hần không thể cho em một cái cam đoan. Hần nói, cảm ơn em đã chăm sóc hần hai tháng này, biết em là một cô nương lương thiện.”

Tiểu Thất cũng không dám thúc giục nữa, im lặng nhìn bóng dáng Lục Liễu, nắm tay không tự giác mà xiết chặt lại.

Lục Liễu thở dài thật khẽ, “Em nói, em không cần cảm ơn của hần. Lúc trước em cảm thấy thân phận của mình thật thấp hèn, cũng không dám mơ tưởng gì, nhưng là lòng em đã không chịu không chế của mình, hần không thể chiếm lấy trái tim của em rồi khoát tay đi thoải mái như vậy. Mặc kệ hần có khỏe hay không, em đều muốn đi cùng hần.”

“Tiểu thư, em cũng sẽ chờ, thời gian đối với em không là gì cả. Cùng lắm thì hai năm sau, em sẽ tìm một nơi ổn định mà gả, Lục Liễu em cũng là một người xinh đẹp đây. Lúc trước phu nhân cũng đã khen em, nếu so với với người khác, em không hề thua kém. Cho dù không có kết quả đi nữa, ít nhất em cũng đã cố gắng, sau này cũng sẽ không cảm thấy tiếc nuối mỗi khi nhớ lại.”

Không biết vì sao nhưng mũi Tiểu Thất có chút cay cay.

“Cũng không phải mọi người đều lấy yêu mà sống, em cũng phải lo kiếm sống mà. Em cũng chỉ có thể chờ hai năm, nếu lâu hơn nữa. Ha ha, em chỉ sợ qua hai mươi thì không thể gả đi nữa. Tiểu thư không cần cười em, em cũng chỉ dùng hai năm để làm một việc tốt thôi, coi như là tự cho mình một cái công đạo đi.”

Tiểu Thất cũng không biết nên mở miệng như thế nào cả, thậm chí nàng còn cảm thấy, ngay cả thân hình của Lục Liễu cũng lộ ra vẻ mỏng manh, thương cảm.

“Tiểu thư.” Giọng nói của Lục Liễu lại vang lên, “Lúc em muốn rời đi, Lục sư gia, hần cũng không phải kẻ làm khó người, nếu hần còn sống tốt như lời đã nói.”

Lục Liễu quay đầu cười, “Tiểu thư hiểu ý của hần không? Ha ha, vị trí phu nhân sư gia này tám, chín phần mười là em rồi.”

Tiểu Thất nhếch miệng cười theo, gật gù đầu, nhẹ giọng nói: “Thật tốt.”

“Đúng vậy, thật tốt.” Lục Liễu hít một hơi thật sâu, thầm nghĩ, bọn họ nói cũng không chỉ có bấy nhiêu thôi.

Nàng còn nói, người như tiểu thư chỉ có một, nếu hần đã không muốn miễn cưỡng, thì tiểu thư cũng như mặt trời sau đám mây mà thôi, hần nên chuyển tầm mắt nhìn sang nơi khác. Cho dù không nhìn đến Lục Liễu nàng, cũng nên nhìn đến những nữ hài tử tốt đẹp khác.

Thực rung động a, Lục Liễu cười giễu.

Có phải đáy lòng mỗi người đều như vậy, mang theo u buồn lạnh đạm, lộ ra như vậy lại có điểm giống tiểu thư khuê các. Lục Liễu bĩu môi nghĩ, không biết nhóm khuê tú u buồn này đều là do cõi lòng đầy sâu muộn mà khiến cho mọi người thương yêu, luyến tiếc, có lẽ là làm khác người đi.

Cuộc sống vốn là nên cười cười nháo nháo vui vẻ mà trôi qua, làm sau lại có nhiều sầu khổ như vậy a, cũng chỉ là không ốm mà rên thôi. Lục Liễu khẽ gật đầu.

Lục Liễu xếp xong hai ba bộ quần áo mùa đông, vỗ tay cười nói: “Lục Liễu sẽ không đi theo tiểu thư, chờ khi nào nhớ sẽ viết thư cho tiểu thư. Tiểu thư muốn ăn cái gì, cứ gửi thư cho Lục Liễu, Lục Liễu sẽ giúp tiểu thư tìm.”

Tiểu Thất gật gù đầu, không biết có phải là vừa bị cảm giác thương cảm tán ra trên người Lục Liễu ảnh hưởng hay không, nhưng nhìn Lục Liễu cười lại cảm thấy nụ cười này không hề sung sướng như lúc trước.

Tâm tình Tiểu Thất cứ lần lần cho đến buổi tối, khi Tổng Lương Trắc trở về, Lục Liễu để hai người ăn cơm riêng trong com chiều, còn mình thì quay về

phòng ổn định lại nỗi lòng quay cuồng cả một ngày.

Rõ ràng Tiểu Thất cứ ngây ngốc, ăn cơm cứ hai đũa là ngừng lại, Tổng Lương Trác thấy thế cũng ăn chậm theo.

“Tổng tri huyện.” Tiểu Thất hoang mang nhú mày, “Lục Liễu nói, Lục đại ca đáp ứng nàng, nhưng sao ta cảm thấy nàng không vui?”

Đũa của Tổng Lương Trác hơi dừng lại, nhẹ giọng nói: “Tiểu Thất nghĩ nhiều rồi.”

Tiểu Thất nhú mày, cắn đũa, Tổng Lương Trác liếc mắt nhìn qua, “Ngày mai về Tiền phủ đi, đã ở mấy ngày, chúng ta cũng nên lên đường thôi.”

Tiểu Thất đặt đũa xuống, cau mày nhìn Tổng Lương Trác, nửa ngày sau mới cong môi nũng nịu nói: “Tổng tri huyện, ta đã nghĩ rồi, ta trở về làm con dâu hiền, nhưng Tổng tri huyện phải đối xử tốt với ta. Nếu Tổng tri huyện không tốt với ta, hừ hừ, ta sẽ trở lại. Một mình ta cũng có thể quay về, đến lúc đó đừng mong lừa gạt ta theo chàng nữa nha.”

“Là chính mình là được rồi, còn có, nàng là thê tử của ta.”

Tiểu Thất mím môi cười, “Nghe thật tốt nha, ‘Thê’ cùng ‘Thất’ đồng âm. Tổng tri huyện, vậy là chàng kêu ta là ‘Tiểu Thất’ hay là ‘Tiểu Thê’?”

Tổng Lương Trác không trả lời, dường như Tiểu Thất cũng không có ý đợi hắn trả lời, cười cười, cảm giác đã tốt hơn nên tiếp tục ăn cơm.

Hai tháng sau khi trải qua ôn dịch, Tiểu Thất đối mặt với Tổng Lương Trác đã không còn cảm giác sợ hãi nữa. Lúc Tổng Lương Trác tức giận thì nàng có thể sợ hãi, nhưng đã lâu nàng không thấy hắn nổi nóng với mình.

Có thể thấy sau khi trải qua nguy khốn, phúc lợi của Tiểu Thất rõ ràng đã tăng lên. Giống như hiện tại.

Tiểu Thất rửa mặt xong cũng không đi thẳng lên giường, đứng ở một bên nhìn Tổng Lương Trác rửa mặt. Đợi hắn làm xong hết, Tiểu Thất đưa tay ra, nhìn chăm chăm vào Tổng Lương Trác.

Tổng Lương Trác đứng im, Tiểu Thất cứ quơ quơ cánh tay trước mặt hắn.

Tổng Lương Trác còn chưa mở miệng nói gì, Tiểu Thất đã chu miệng, “Chân ta đau.”

Mỹ phụ nhân đã nói, phải tập làm nũng.

Kỳ thật khả năng làm nũng của Tiểu Thất cũng không cần học, lúc còn ở Tiền phủ, cả ngày nàng cứ lăm bằm làm nũng, muốn có cái gì, muốn chơi cái gì, muốn ăn cái gì, muốn tính kẻ ai, cứ đến bên người béo lão nhân nói một tiếng là được ngay.

Có một lần Tiểu Thất thấy một tập tranh, thực ra nàng cũng xem không hiểu sách đó là gì, bên trong vẽ các viện, lầu, các này nọ, Mạnh Vân Phi lại thích thú, hai ba lần nói Phán Độ lấy từ chỗ nàng, Tiểu Thất cố ý để tập tranh ở thư phòng, sau đó liền trốn trong phòng nhìn Mạnh Vân Phi cúi lưng trộm sách đi, sau đó hi hi ha ha chạy đến cáo trạng với béo lão nhân.

Tiểu Thất nói một tiếng, béo lão nhân liền phạt Mạnh Vân Phi không được ăn mặn một tháng, trong một tháng kia, Tiểu Thất theo đuổi Tổng Lương Trác lại không thuận lợi, xem như là hợp ý. Sách kia cũng theo ý Mạnh Vân Phi mà thuộc về hắn. Những việc này tất nhiên Tiểu Thất cũng không nhớ được, nhưng bản tính cũng không vì mất trí nhớ mà thay đổi. Lúc trước bị Tổng Lương Trác đánh, chỉ là vì sợ quá mà thu bản tính lại, qua nhiều ngày thì lại càng lộ ra bản tính thật.

Tổng Lương Trác có chút ngây ngốc, Tiểu Thất dẫu dẫu môi lét từng bước về phía trước.

Trên mặt Tổng Lương Trác hơi nóng lên, đi lên ôm lấy thắt lưng Tiểu Thất, vỗ vỗ nhẹ, Tiểu Thất cũng ôm cổ hắn, nâng người lên.

Tổng Lương Trác nâng mông Tiểu Thất lên đi đến bên giường, cái miệng nhỏ nhắn của nàng ngáp một cái, chớp chớp mắt nói: “Chúng ta về nhà chàng thế nào, cưỡi ngựa hay là ngồi xe ngựa?”

“Ngồi xe ngựa.”

“Ta muốn cưỡi ngựa.”

Tổng Lương Trác đặt Tiểu Thất xuống giường, thấy nàng không có ý buông tay, dứt khoát ôm nàng nằm thẳng xuống, đắp chăn cho tốt mới hỏi: “Tiểu Thất muốn cưỡi ngựa?”

“Ta không cưỡi, chàng cưỡi a. Ta muốn cưỡi thì chàng mang ta đi được không?”

“Được.”

Tiểu Thất hôn một cái thật kêu lên khoe miệng Tổng Lương Trác, “Tướng công thật tốt!”

Tổng Lương Trác vuốt vuốt gáy Tiểu Thất, khoe miệng khe khẽ nhếch lên.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Có vẻ như mọi người trong Tiền phủ đều biết sớm muộn gì Tiểu Thất cũng phải rời khỏi Thông Hứa, trừ việc quyền luyện thì cũng không làm khó gì Tổng Lương Trác.

Com trưa thật phong phú, trên bàn toàn là những món ăn nổi tiếng trong thành Thông Hứa. Tất nhiên béo lão nhân là người luyện tiếu Tiểu Thất nhất, trong bữa ăn liên tục gấp thức ăn cho Tiểu Thất, tầm mắt của mỹ phụ nhân lại thường thường lướt qua Tổng Lương Trác.

Mạnh Vân Phi cũng không nói nhiều, dường như một lòng một dạ đều đặt trên đứa trẻ trong người Tiền Phán Đệ, chỉ thỉnh thoảng đưa ánh mắt tính kế nhìn sang Tiểu Thất. Lão đại Tiền Chiêu Đệ cũng tưởng công Chu Trí Viễn thì ngẫu nhiên nói vài câu, hỏi Tổng Lương Trác về tình hình ở Nhữ Châu.

Tiền Phán Đệ không biết đã trao đổi với Mạnh Vân Phi khi nào, cười khẽ nói: “Tiểu Thất này, lúc này đi cũng không biết khi nào quay đi, quyền sách trị thủy bảo bối của muội có thể cho nhị tỷ phụ mượn xem được không?”

Chu Trí Viễn cũng là người yêu thích tìm kiếm sách mới lạ, cũng hiểu biết Mạnh Vân Phi một chút, thấy Tiền Phán Đệ tự mình mở miệng nói, nhịn không được nói: “Lại có sách hay gì sao? Sao lại toàn rơi vào tay tam muội thôi?”

Mạnh Vân Phi cười nói: “Cũng chỉ là mấy quyển sách trị thủy, đại ca cũng sẽ không tranh với tiểu đệ chứ.”

“Vân Phi coi trọng trước, tự nhiên sẽ là của đệ, chẳng qua là, cho ta mượn xem thì chắc được đi.”

Mạnh Vân Phi cười gượng, “Xem qua cũng có thể, ha ha, nhưng mà đại ca, bản [Kỳ sơn truyền] lần trước, ha ha, khi nào đại ca có thể trả lại cho tiểu đệ nha?”

Chu Trí Viễn cũng cười, “Vân Phi nói thế là sai rồi. Đã gọi là sách, ta nghĩ hẳn là nên để mọi người chia sẻ với nhau, như vậy mới có thể thực hiện mục đích mà người xưa truyền sách lại chứ.”

Khóe miệng Mạnh Vân Phi co rút, quay đầu nhìn Tổng Lương Trác nói: “Muội phụ cảm thấy thế nào?”

Tổng Lương Trác liếc mắt thấy từ lúc hai người bọn họ bắt đầu thảo luận về sách của nàng thì mặt Tiểu Thất đã đen lại, khẽ gật đầu nói: “Lời nói của đại ca cũng không sai.”

Chu Trí Viễn vỗ tay cười nói: “Vẫn là tam muội phụ hiểu được đạo lý, ha ha, vậy tàng thư(*) của tam muội có thể cho đại ca xem được không?”

(*)tàng thư: kho sách, ta muốn tìm 1 từ thuần việt, nhưng lại k có nên đành chịu

Mạnh Vân Phi nhú mày, nhìn Tiểu Thất ở bên cạnh đã có điểm báo sẽ bùng nổ, sáng suốt ngậm miệng.

Tổng Lương Trác lại nói: “Nói là không sai, nhưng cái đã gọi là tàng thư, quý là quý ở chữ ‘Tàng’. Đã là ‘Tàng’, vậy thì đã được về của riêng. Chỉ có thể mượn đọc, không thể giữ làm của riêng.”

Tiểu Thất đắc ý, ôm lấy cánh tay Tổng Lương Trác mà lắc lắc.

Mạnh Vân Phi cười khẽ, “Lời của muội phụ rất đúng.”

Chu Trí Viễn cười gượng hai tiếng, liếc mắt nhìn Tiểu Thất nói: “Vây, mượn đọc cũng tốt.”

Tổng Lương Trác muốn mở miệng, Tiểu Thất đã vỗ bản nói: “Tổng tri huyện đừng tin đại ca, đại ca luôn sao chép lại rồi mới trả cho ta, không biết đã trộm bao nhiêu sách hay của ta!”

Chu Trí Viễn có chút xấu hổ, Tổng Lương Trác lại thấy ngoài ý muốn. Hắn nghe nói đại tỷ phụ này tuy là làm ăn buôn bán, nhưng tổ tiên cũng là người có học nổi danh, cũng được xem là dòng dõi thư hương, nhưng lại có thể làm ra loại việc treo đầu dê bán thịt chó này.

Chu Trí Viễn ho nhẹ, nói: “Tam muội thế là nói oan cho đại ca, sao đại ca lại có thể đưa cho muội thứ như thế chứ.”

“Nhị tỷ phụ nói đều là giả, tất cả đều là đồ sao chép.” Tiểu Thất yếu ớt mở miệng.

Lời vừa nói ra, quả nhiên, Chu Trí Viễn liền chau mày nhìn Mạnh Vân Phi. Tiểu Thất cong môi cười trộm, Chu Trí Viễn cùng Mạnh Vân Phi bên kia đã

sớm người một câu ta một câu rồi.

Mạnh Vân Phi thấy dáng vẻ vui vẻ của Tiểu Thất, trao đổi ánh mắt với Chu Trí Viễn, bi phẫn(*) gõ bát nói: “Đại ca đúng là không làm.”

(*)bi phẫn: tức giận, phẫn nộ

Về mặt Chu Trí Viễn xấu hổ, cúi đầu.

Tiểu Thất nhích lại gần bên người Tống Lương Trác, bộ dáng ngây thơ, vui vẻ khi gian kế đã thực hiện được.

Mạnh Vân Phi quay sang nhìn Tiểu Thất đang tỏ vẻ vô tâm, nói: “Như vậy đi tam muội, sách này nhị tỷ phụ sẽ giữ kỹ cho muội, chờ tam muội quay về, khẳng định sẽ châu về hộp phở(*).”

(*)châu về hộp phở: hoàn trả lại nguyên vẹn, trong convert là hoàn bích quy Triệu, nhưng ta nghĩ thế này thì dễ hiểu hơn ^^

Tiểu Thất đảo mắt nhìn Tống Lương Trác. Tống Lương Trác khẽ gật đầu, nói: “Có thể mượn.”

Tiểu Thất liền gật gật đầu, “Cũng không thể lại lừa muội nha, muội cũng không ngốc.”

Mạnh Vân Phi cười cười, gật đầu liên tục, Chu Trí Viễn bày ra vẻ mặt mất mát. Phán Đệ hung hăng đấm cho Mạnh Vân Phi một cái, nhưng cũng không nói gì thêm.

Về mặt Tống Lương Trác không thay đổi nhìn Mạnh Vân Phi đang cười tới mắt cũng hiện lên vẻ vui sướng, cùng Chu Trí Viễn vẻ ngoài thực thương tâm nhưng rất vui sướng, đưa tay vỗ nhẹ lên tay của Tiểu Thất đang đặt lên tay mình, nhận lấy chén canh của hạ nhân đưa qua cho Tiểu Thất.

Bữa cơm cũng trôi qua rất nhanh, cảm xúc của Mạnh Vân Phi rõ ràng tốt hẳn, suốt cả bữa ăn đều nói giỡn cười đùa.

Ánh mắt quý dị của mỹ phụ nhân vẫn thường lướt qua người Tống Lương Trác. Tống Lương Trác bị nhìn đến lưng đỏ mồ hôi lạnh, đợi mọi người trên bàn đều ăn xong mới đứng dậy, chấp tay thi lễ nói: “Không biết nhạc mẫu đại nhân có gì dạy bảo?”

Mỹ phụ nhân cười khẽ một tiếng, nhú đôi mày thanh tú nói: “Tam nữ tề(*) đi theo ta một lát, đúng là có chuyện muốn căn dặn.”

(*)tam nữ tề: con rể thứ ba

Ánh mắt đồng tình của Mạnh Vân Phi cùng Chu Trí Viễn đều nhìn Tống Lương Trác.

Tống Lương Trác lùi lại vài bước, chờ Mỹ phụ nhân đi qua mới theo sau ra ngoài. Đi được vài bước thì hắn quay lại nói: “Nhị vị huynh trưởng, sách kia Tiểu Thất đã tặng cho tiểu đệ, hiển nhiên trở thành sách của tiểu đệ, nhị vị huynh trưởng có thể chậm rãi xem, xem qua rồi đưa lại cho tiểu đệ là được.”

Tống Lương Trác khách khí khom người thi lễ rồi đi theo mỹ phụ nhân ra ngoài, béo lão đầu hừ một tiếng, nhìn hai người con rể nói: “Kỹ xảo nhỏ nhoi này, hừ hừ,..... Ai lại không nhìn thấu?”

Tam nữ nhi của người không phải nhìn không thấu sao? Mạnh Vân Phi nhú mày oán thầm.

“Còn có,” béo lão nhân trừng mắt liếc Mạnh Vân Phi, nói: “Không được phép oán thầm.”

“Cha yên tâm, nhị muội phụ không có can đảm đó đâu.”

Chu Trí Viễn vừa dứt lời, béo lão đầu liền híp mắt nhìn qua, “Người cũng thế, già mà không kính!”

Béo lão đầu nói xong thì dẫn Tiểu Thất đi tìm của quý, để lại hai nữ nhi cùng hai con rể bốn mắt nhìn nhau.

Mạnh Vân Phi gõ bát, kéo dài giọng ca: “Nghe, nghe, nghe! Nghe xong lời của nhạc phụ, lòng con rể thật đau! Già mà không kính nha! Oanh, Chu Trí Viễn huynh, già mà không kính nha ~!”

Phán Đệ đẩy vai Mạnh Vân Phi, cười mắng: “Không đứng đắn!”

Mạnh Vân Phi nhướn mày nhìn Chu Trí Viễn, ôm lấy eo nhỏ của Phán Đệ đứng dậy, lại ca: “Đi, đi, đi, vì tam muội bảo bối mà tìm bảo vật đi. Là bảo bối của cả Tiên gia, một khi gả đi thì cũng mất đi. Oanh, thành một ngọn cây nơi đầu tường, bay theo làn gió tà ác kia!”

“Tính tình thật là!” Phán Đệ cười rù.

Chu Trí Viễn xoa xoa như bị đau ngực, Chiêu Đệ đá chân hắn, nói: “Được rồi, không cần lừa đồ tốt của tam muội. Đi thôi, cũng phải tìm một thứ tốt làm quà chia tay. Cũng không biết có thường quay về không, nghe nói phải rời khỏi Thông Hứa như vậy chắc là trong lòng cũng hoảng sợ.”

Chu Trí Viễn đưa tay xoa ngực của Chiêu Đệ, liền bị nàng đánh một cái đẩy ra. Chu Trí Viễn cũng nắm tay Chiêu Đệ đứng lên, bắt chước giọng điệu của Mạnh Vân Phi mà ca: “Đi, đi, đi, đi tìm bảo vật cho tam muội bảo bối thôi. Bảo vật vào tay tam muội, liếc mắt cũng đều là vì tri huyện mà tìm. Oanh, đúng là một người khôn khéo, một chút cũng không thiệt thòi a!”

Mỹ phụ nhân cùng Tống Lương Trác đi thẳng đến thư phòng, bước vào thư phòng, không nói hai lời, đưa một tờ giấy cho Tống Lương Trác viết vào làm chứng.

Tống Lương Trác bị nhét bút lông vào tay vẫn ngây ngốc không hiểu, “Nhạc mẫu đại nhân muốn tiểu tể làm cam đoan gì?”

“Không phải cam đoan, đây là quy củ của Tiền gia. Khi nữ nhi rời khỏi Thông Hứa sẽ không còn người che chở, nhà trai phải lưu lại một lá hưu thư, nếu bạc đãi con gái nhà Tiền gia, việc hôn nhân này tự nhiên cũng sẽ được hủy bỏ.”

Thì ra thói quen viết hưu thư cũng là tính cách của gia tộc này. Tống Lương Trác nhú mày trầm nghĩ.

Mỹ phụ nhân xoay người ngồi một bên, chỉ ngón tay lên bàn nói: “Ta đọc con viết, nhưng đừng viết sai chữ, đến lúc đó lại không rõ ràng.”

Tống Lương Trác buông bút lông nói: “Nhạc mẫu đại nhân không cần lo lắng, tiểu tể sẽ không bạc đãi Tiểu Thất.”

Mỹ phụ nhân bĩu môi, “Thà tin có quỷ, cũng không thể tin tưởng miệng rộng của nam nhân! Con rě nhanh viết đi, Tiểu Thất làm gì cũng hồ đồ, ta chỉ muốn cho nữ nhi của mình một cái cam đoan.”

Lúc này Tống Lương Trác hơi nhướng cao mày, lời nói này chứng tỏ nhạc mẫu mười phần là đang mạo hiểm, nhạc mẫu đại nhân lúc này với người đoan trang lúc gặp lần đầu là cách xa nhau vạn dặm. Một người sao lại có thể thay đổi nhiều như thế? Tống Lương Trác nghĩ đến Tiểu Thất của mười năm, hai mươi năm sau thì trán đổ mồ hôi lạnh cả.

Mỹ phụ nhân lại gõ lên mặt bàn, “Khóc cũng vô dụng, hưu thư này nhất định phải viết.”

Thái dương của Tống Lương Trác hơi giật, neho mắt nói: “Tiểu tể đã viết một cùng cách thư cho Tiểu Thất, nếu nàng không hài lòng với tiểu tể, tự nhiên có thể rời đi.”

Mỹ phụ nhân mở to mắt chớp chớp, xoay mặt lại cười nói: “Đã khiến con rě chê cười, chủ yếu là muốn dẫn dò con rě vài câu. Ha ha, Tiểu Thất ngốc, cũng đã biết cách làm rồi đây. Đúng là bảo bối của nương ta đây, nhưng nàng rồi cũng phải gả cho con, ta cũng không thể cố chấp mà giữ nàng lại bên mình.”

Gương mặt mỹ phụ nhân hiện lên vẻ ưu sầu, một lát sau lại nghiêm mặt nói: “Nếu Tiểu Thất bị ủy khuất, nhất định ta sẽ mang nàng trở lại đây, không cho nàng rời đi, con rě biết nặng nhẹ là tốt rồi. Đừng để đến lúc xảy ra chuyện mới hối hận. Quy tắc đầu tiên của con rě Tiền gia, ngựa tốt thì không quay đầu.”

Mỹ phụ nhân nhìn Tống Lương Trác đang cúi mắt, ho nhẹ nói: “Nhưng ta cũng biết Lương Trác là một đứa trẻ ngoan, sẽ không để Tiểu Thất chịu ủy khuất. Ha ha, mấy ngày nay Tiểu Thất đã quấy phá người nhiều rồi.”

Dường như mỹ phụ nhân cũng cảm thấy mình nói càng lúc càng xa, cuối cùng nói một câu “Vậy con rě đi tìm Thất nhi đi.”

Bước ra khỏi phòng, Tống Lương Trác thở hắt ra. Tuy khẩu khí của mỹ phụ nhân không giống trường bối, nhưng một tiếng ‘đứa nhỏ ngoan’ kia thực làm cho khoe miệng Tống Lương Trác run rẩy không ít.

Tống Lương Trác vừa bước vào cổng tiểu viện thì Tiểu Thất đã bỏ nhào vào, hấn vội vàng đưa hai tay ra đỡ.

Tiểu Thất nắm cánh tay Tống Lương Trác hỏi: “Nương nói cái gì?”

“Không có gì.”

Tiểu Thất liếc mắt nhìn Tống Lương Trác, cười hắc hắc nói: “Khẳng định là không cho chàng khi dễ ta.”

Khoe miệng Tống Lương Trác ngoác ngoác, thả Tiểu Thất xuống đất, nắm tay nàng đi về tiểu viện của nàng.

“Tổng tri huyện, ngày mai tri huyện mới sẽ đến nhiệm chức, chúng ta đi xem đi.”

“Ở nhà với cha mẹ vẫn tốt hơn.”

Tiểu Thất chu chu miệng, lại cười nói: “Tổng tri huyện không biết, tri huyện này dù không phải là Trạng Nguyên, nhưng cũng là bảng nhãn nha. Nhóm khuê tú trong thành đều đã tìm vị trí tốt mà nhìn. Ta cùng nhị tỷ cũng có chỗ nhìn rồi. Chàng nghĩ đi, bảng nhãn, khẳng định là tướng mạo cũng giống Trạng Nguyên, một công tử văn vẻ bất phàm. Hi hi, không biết lần này là ai xem trọng đây.”

Tống Lương Trác hơi nhú mày. Hấn chưa nghe nói là tri huyện mới là một công tử tuổi trẻ, tướng mạo xuất chúng.

Tiểu Thất thực hưng phấn, tiếp tục nói: “Hắc hắc, ta phải tìm vị trí tốt nhất, bằng không lại tăng giá.”

Tiểu Thất lúi kúi Tống Lương Trác đang cúi đầu, hỏi: “Tổng tri huyện, có đi hay không?”

Tống Lương Trác nhìn đôi mắt sáng rỡ của Tiểu Thất, bỗng nhiên cảm thấy hứng thú muốn biết lần đầu Tiểu Thất nhìn thấy mình, có lẽ có thể nhân lần

này thấy tri huyện mới mà đoán xem. Ý tưởng này thực làm cho Tống Lương Trác không vui, thậm chí có chút ảo não khi ngay cả lần đầu nàng nhìn thấy hắn cũng không nhớ.

Tống Lương Trác cau mày tiếp tục đi, Tiểu Thất không thuận theo, kéo cánh tay hắn mãi không buông. Ha Da không biết chạy tới lúc nào, thấy Tống Lương Trác cũng hưng phấn mà cắn một chân của hắn. Cả người Tống Lương Trác cứng đờ, khẽ nhấc chân đẩy Ha Da sang một bên.

Nhan sắc của con chó nhỏ này thật đúng là mau thay đổi, đứng dưới mặt trời thì thật trắng bóng, sạch sẽ. Tống Lương Trác còn chưa kịp cảm thán, Ha Da liền ‘gâu’ một tiếng rồi lại nhào đến. Tống Lương Trác lại nhấc chân đẩy ra.

Rốt cục cũng tìm được người để chơi, đôi mắt của Ha Da hưng phấn hẳn lên. Lần này nhảy lên rất cao, trực tiếp đeo lên đuôi Tống Lương Trác. Không khỏi vui sướng, hai chân sau còn bám vào chân đang giơ cao của Tống Lương Trác mà quơ quào.

Tiểu Thất đứng bên cạnh Tống Lương Trác đang kích động mà xem náo nhiệt, còn thường kêu lên ‘gâu gâu’ hai tiếng giúp Ha Da phát uy. Chợt Tống Lương Trác cảm thấy cái chân đang bị Ha Da bám vào bắt đầu ngứa.

Tống Lương Trác đưa tay búng vào Tiểu Thất đang mở miệng cười, thờ dài nói: “Chân của vi phu, sợ là không được rồi.”

Ngữ khí của Tống Lương Trác mang theo sự dè dặt, dường như còn kèm theo ản nhẩn thống khổ, run rẩy. Tiểu Thất sững sốt, theo bản năng xoay người ôm lấy Ha Da, sờ sờ chân Tống Lương Trác hỏi: “Thật sao? Bị nổi sởi?”

Tống Lương Trác nhú mày gật đầu, lại hít một hơi nói: “Sợ là không đi đường được rồi.”

Tiểu Thất hơi hoảng, thấy một tiểu nha hoàn đang đi tìm chó cách đó không xa, liền vẫy tay đưa Ha Da đi, đến đờ Tống Lương Trác nói: “Ta đỡ chàng, không phải chỉ là nổi sởi thôi sao? Không lẽ lại làm chân không đi được sao?”

Tống Lương Trác nhìn nha hoàn ôm Ha Da đang kêu ‘gâu gâu’ kháng nghị rồi đi, quả thật là để cả người dựa vào Tiểu Thất mà chậm rãi quay trở về.

Tiểu Thất bị Tống Lương Trác đè lên đến hai chân run rẩy, trong lòng lại càng thêm khẩn trương, lúc này mở miệng lại mang theo tiếng nức nở.

“Tống tri huyện, có phải chân không tốt hay không? Ta bảo người mời lang trung!”

Khỏe miệng Tống Lương Trác cong lên, ngay lúc Tiểu Thất chuẩn bị chạy đi tìm lang trung thì ôm cổ nàng lại, cứ như thế mà mang nàng về phòng.

Sắc mặt Tiểu Thất liền thay đổi, thấy Tống Lương Trác ôm nàng mà bước đi như bay, làm sao có khả năng chân bị hỏng? Tiểu Thất nhăn mũi, vòng tay ôm chặt cổ Tống Lương Trác.

Tống Lương Trác bị xiết đến không thở nổi, ba bước thành hai đá cửa vào phòng, kéo tay Tiểu Thất xuống. Tiểu Thất hưng hăng nói: “Tống tri huyện người là tên đại lừa gạt (nguyên là đại phôi đàn), gạt người! Xiết chết chàng!”

“A, nếu ta chết thì Tiểu Thất phải làm sao bây giờ?” Tống Lương Trác cười, khẽ kéo tay Tiểu Thất xuống.

Nhìn từ góc độ này, dường như Tiểu Thất bị sắc đẹp làm cho mê hoặc.

Tống Lương Trác buông mi xuống, bộ dáng mang theo ngạo khí nhìn Tiểu Thất, ngay cả lông mày cũng hiện ra dịu dàng cùng vui sướng. Ánh nắng xuyên qua cửa sổ giấy, chiếu lên một vòng hào quang quanh người Tống Lương Trác, lại càng giống như được đeo băng ngọc. Làn môi mỏng đang cong lên khiến cho Tiểu Thất nhìn không được, đưa tay ra sờ sờ.

Tay Tiểu Thất làm theo ý mình, đúng là đưa tay lên sờ. Tiểu Thất nghĩ, thực mềm, chỉ là không biết có mềm như của mình hay không. Vì thế, Tiểu Thất lại đưa tay sờ môi của mình.

Tiểu Thất lại hoang mang vờn đầu lưỡi liếm liếm môi. Sờ rất mềm, nhưng cũng không có cảm giác mềm mại khi hôn. Tiểu Thất nhớ lần bị Tống Lương Trác hôn đến mê say, ánh mắt cũng dịu dàng hẳn lên.

Tiểu Thất lại ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào môi Tống Lương Trác, không hài lòng mà nhón chân tựa vào hắn, dường như muốn cảm nhận một phen mới cam tâm.

Ai, Tiểu Thất thật háo sắc a! Tiểu Thất thầm nghĩ khi bị Tống Lương Trác mãnh liệt ôm hôn.

Mềm, thật là mềm mại, ngay cả xương của Tiểu Thất cũng mềm nhũn ra rồi!

Nàng không rõ vì sao Tống Lương Trác lại hôn mạnh mẽ như vậy, giống như muốn ăn nàng vậy, cắn miệng nàng thật đau. Hừ, đã thế còn liếm đầu lưỡi của nàng, khiến cho cánh tay đang ôm cổ hắn của nàng như nhũn ra, không còn sức lực, lúc nàng như muốn trượt xuống dưới thì lại bị Tống Lương Trác nâng mông lên.

A, đừng cắn cổ ta! Tiểu Thất ngửa đầu, hí mắt nói thầm, phát ra cũng là tiếng ngâm nga. Nhẹ nhàng mềm mại, khiến cho trái tim Tống Lương Trác mềm như bùn.

Tiểu Thất sợ ngứa, nhưng thứ Tống Lương Trác gây ra cho nàng không phải là ngứa. A, là ngứa, nhưng nàng lại muốn lại gần hơn nữa.

Tiểu Thất lại ngâm dài, cảm thấy bàn tay đang ở sau gáy nàng hơi chuyển động, ngực giống như đang bị người ta cắn. Tiểu Thất mở đôi mắt đầy sương mù, cánh cửa đóng lại đập vào mắt, nhìn xuyên qua lớp giấy trên cửa sổ, chỉ có thể nhìn thấy ánh nắng sáng sủa bên ngoài.

A, mặt trời lớn! Đã hợp sao? Tiểu Thất nhướn mày nghĩ.

Động tác của người đang hôn bầu ngực nhỏ nhắn của nàng khẽ dừng lại, giữ chặt thắt lưng của nàng.

Tiểu Thất mơ mơ màng màng cúi đầu, lắc lắc thắt lưng hừ nói: “Tổng tri huyện, nóng.”

Tiểu Thất lại cảm thấy đôi môi kia di chuyển, lần này là từ dưới lên trên, không có lửa nóng kích thích như trước, chỉ có nhẹ nhàng, chậm rãi hôn.

Đôi môi kia lại đặt lên môi của nàng, Tiểu Thất si mê muốn đáp lại, đôi môi kia lại đặt lên hôn vành tai nàng thật lâu.

Đôi môi dán tại tai nàng nhẹ nhàng nói: “Tiểu Thất, ở trong phòng, không phải kết hợp ở dã ngoại.”

Gương mặt nhỏ nhắn của Tiểu Thất đỏ lên, thì thầm một tiếng bên sườn mặt của Tống Lương Trác, “Ta chưa nói.”

Tống Lương Trác khẽ vuốt lưng của Tiểu Thất, muốn chậm rãi đẩy lùi dục hòa này. Nhưng ngực trần của Tiểu Thất lại như tỏa lên một làn hơi thật thom, khiến cho tâm thần hân không yên.

Tống Lương Trác quay đầu nhìn nắng đến chói mắt, khẽ thở dài bực mình với sự cản trở của mình.

Dường như Tiểu Thất bắt mắt với việc Tống Lương Trác dừng lại, hừ một tiếng ôm lấy hân. Tống Lương Trác cảm thấy nên nói cái gì để dời đi lực chú ý mới tốt, vì thế mở miệng nói: “Sao Tiểu Thất lại không kêu ngựa?”

Tiểu Thất ôm lấy thân hình đang gãy dựa của Tống Lương Trác, cọ cọ hai má vào gáy của hân, “Cũng ngựa, nhưng là, ở đây cũng ngựa.”

Tiểu Thất chợt hoang mang, run rẩy đưa tay lên ngực của mình mới phát hiện yếm đã bị tháo ra, liền cúi đầu nhìn xuống liền thấy đôi nhũ hoa nhỏ nhắn, tình xảo của mình như đang vẫy gọi.

Tống Lương Trác nhìn theo tay nàng, tầm mắt cũng liền rơi xuống nơi hương diễm kia. Tiểu Thất bất động, Tống Lương Trác cũng không thể động đậy.

Trong chốc lát, tựa như Tiểu Thất đang nghiên cứu núi đôi đang đứng lên giữa không khí, đỉnh núi vẫn còn dính nước kia, lúc ngẩng đầu lên thì cả mặt đã đỏ bừng cả lên. Tiểu Thất thấy tầm mắt của Tống Lương Trác vẫn còn dừng ở nơi ngưng ngừng kia của nàng, bấu môi, dùng tay đánh lên mặt Tống Lương Trác, hừ nói: “Xấu hổ xấu hổ! Không được nhìn!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Ngày hôm qua thật sự rất thuần khiết!

Tiểu Thất tặng cho Tống Lương Trác hai cái tát, thật ra cũng không thể gọi là tát, chỉ là vỗ nhẹ nhẹ, đa phần chỉ như đang làm nũng.

Chẳng qua Tiểu Thất chỉ xoa xoa, vuốt vuốt hai má của Tống Lương Trác, khiến cho gương mặt hân thay hình đổi dạng. Tống Lương Trác cũng trừng phạt nàng bằng cách cắn cổ của nàng hơi đau một chút, đến khi tiếng của Phán Đệ vang lên bên ngoài mới kích động cột lại yếm cho nàng, chỉnh quần áo cho tốt, làm bộ làm tịch lên tiếng.

Tiểu Thất muốn mở cửa đi ra ngoài, lại bị Tống Lương Trác giữ lại, hân vẫn bình thản mà trả lời Phán Đệ. Tống Lương Trác giữ Tiểu Thất vẽ tranh này nọ ở trong phòng cả buổi chiều, trước lúc ra khỏi phòng lại bảo Tiểu Thất phải thay một cái áo mới, nàng đứng trước gương bên giường mới mơ hồ nhìn thấy một vài vết màu đỏ khá nghi ở xương quai xanh.

Đến lúc ngủ cũng thực thuần khiết!

Tống Lương Trác thật không hiểu, vì sao ban ngày Tiểu Thất vừa chui vào chăn lại sợ ngựa. Hân hôn, nàng liền cười; hân sờ, nàng liền trốn. Hân tức giận nghĩ cứ như vậy mà muốn nàng, nàng lại quyết kẹp chặt chân lại. Rốt cục hân cũng có thể đỡ nàng ngoan ngoãn mà ôm, đến lúc hân muốn tiến vào, nàng lại khóc nức nở cả lên, phản đối không cho con kiến cắn như lần trước.

Tống Lương Trác bực cả người đầy mồ hôi nằm xuống, Tiểu Thất còn hấp hấp mũi, quan tâm hỏi hân vì sao lại ra nhiều mồ hôi như vậy, có phải không khỏe hay không? Tống Lương Trác lại tiếp tục đổ mồ hôi.

Tiểu Thất tổng kết lại, con kiến lần này so với lần trước thì nhỏ hơn, nhưng nàng vẫn thích thân thiết mà không bị kiến cắn, hỏi Tổng Lương Trắc từ nay về sau có thể chỉ sờ và hôn hay không. Tổng Lương Trắc tự vỗ trán mình thật mạnh, xoay người áp sát Tiểu Thất, vừa buồn bực vừa choáng váng mà cố gắng dỗ Tiểu Thất ngủ đi.

Trước lúc ngủ Tiểu Thất cảm thấy sắc mặt Tổng Lương Trắc thật tồi tệ, đến buổi sáng tỉnh dậy lại cảm thấy sắc mặt của hắn tốt hơn. Lúc này đang kéo Tổng Lương Trắc đi xem tri huyện mới vào thành, lại cảm thấy sắc mặt hắn cũng không phải là thật tốt.

Nhưng mà Tiểu Thất là ai? Là Tiền gia Tiểu Thất sẽ thay người lo lắng, giúp người khác vui vẻ a!

Tiểu Thất bảo xe ngựa dừng lại, bản thân thì nhảy xuống ngựa mua năm xâu thịt nướng cay, hưng phấn leo lên xe. Chia cho Phán Đệ cùng Mạnh Vân Phi hai xâu, cho mình một xâu, còn lại hai xâu thì nhét vào tay Tổng Lương Trắc.

Phán Đệ đang trong thời gian mang thai nên không ăn cay, muốn đưa xâu của mình cho Mạnh Vân Phi, Tiểu Thất đã nhanh tay nhanh mắt giành lại, cũng đưa cho Tổng Lương Trắc.

Phán Đệ nhướn mày cười cười.

“Tiểu Thất đối với muội phu tốt thật.”

Mạnh Vân Phi đang ăn thịt nướng cũng nói: “Nhìn sắc mặt muội phu xem, có phải Tiểu Thất bắt nạt tướng công của mình không?”

Nàng có sao? Tổng Lương Trắc nghe vậy khề cau mày.

Phán Đệ che miệng cười, “Cũng đúng ha, ha ha, cho dù hôm nay có qua giữa trưa thì hai người vẫn thấy không đủ, phải đi ra ngoài thì muội phu có ý kiến rồi.”

Lần này không cần Tổng Lương Trắc phải nói gì, Tiểu Thất cũng đã nhủu mày tỏ vẻ không vui.

“Nhị tỷ nói vậy, Tổng tri huyện mới không có ý đó.”

Phán Đệ tỏ vẻ kinh ngạc, “Vậy là ý gì?”

Tiểu Thất chớp mắt, nhủu mày nhìn Tổng Lương Trắc, vẻ mặt đó chính là đang hỏi, Tổng tri huyện, ý của chàng là gì?”

Chân mày Tổng Lương Trắc nhăn lại thành một đường, ta không có ý gì cả.

Không biết Tiểu Thất có hiểu tín hiệu của Tổng Lương Trắc hay không, gật đầu nói: “Tổng tri huyện không có ý gì cả.”

Lời vừa nói ra, cả Phán Đệ và Mạnh Vân Phi đều cười.

Tiểu Thất nhìn hai người đang cười đắc ý, thờ dài ảo não, nhích lại gần trong lòng Tổng Lương Trắc. Tổng Lương Trắc khẽ ôm lấy eo của nàng, thấp giọng nói: “Tiểu Thất ăn đi, bọn họ chỉ đùa thôi.”

Thế cũng không giống! Tiểu Thất cong cong môi, ra sức cắn một miếng thịt nướng, ra sức nhai nuốt xuống, thè lưỡi treu tức Mạnh Vân Phi, rồi nói một cách dữ tợn: “Không cho tỷ phu ăn, cũng không phải là mua cho tỷ phu.”

Tiểu Thất nói xong liền đưa tay đoạt lại xâu thịt trên tay Mạnh Vân Phi, Mạnh Vân Phi liền mở miệng cắn lên xâu gỗ, ‘ực’ một tiếng, cả xâu thịt đều sạch trơn. Mạnh Vân Phi đưa xâu gỗ sạch sẽ kia qua, Tiểu Thất bực bội thu tay lại, nhăn mặt nhăn mũi nói với Tổng Lương Trắc: “Nhị tỷ phu thật đáng ghét, hừ.”

Tổng Lương Trắc cười cười, gật đầu.

Tiểu Thất thấy Tổng Lương Trắc cong môi cười, cũng vui vẻ cắn một ngụm. Thấy Tổng Lương Trắc không cử động, chớp chớp mắt nói: “Tổng tri huyện ăn đi, ngon lắm đấy.”

Tổng Lương Trắc liếc mắt nhìn Mạnh Vân Phi đang cố ý trừng to mắt nhìn hắn, lại nhìn thoáng qua xâu thịt cay bóng loáng dầu mỡ trong tay, khề cau mày, nhưng vẫn cắn một miếng.

Về mặt Tiểu Thất chờ mong, nhìn chăm chăm Tổng Lương Trắc hỏi: “Ăn được không?”

Khẩu vị của Tổng Lương Trắc rất nhẹ, Tổng phu lại coi trọng sức khỏe, đồ ăn cay cũng không nhiều, hoặc có thể nói là chưa bao giờ ăn qua, một ngụm này vừa nuốt xuống, trên mặt liền nóng giống như bị lửa đốt.

Mạnh Vân Phi thấy hai hốc mắt Tổng Lương Trắc đỏ cả lên, che miệng khẽ cười nói: “Tiểu Thất, xem ra tướng công nhà muội không ăn được cay, muội nhìn mặt hắn xem, đều đổi màu cả rồi!”

Tiểu Thất trừng mắt liếc Mạnh Vân Phi một cái, trực tiếp ngồi lên đùi Tổng Lương Trắc che tầm mắt từ phía đối diện, hừ nói: “Không cho phép nói Tổng tri huyện.”

“A, lập tức bảo vệ ngay.” Phán Đệ cười khê.

Miệng Tổng Lương Trác thực nóng, nhưng cũng chỉ đỏ mặt lên thôi. Mạnh Vân Phi đang muốn hỏi có phải đang lên le lưỡi hay không, Tổng Lương Trác đã đưa tay kéo cánh tay đang che mắt tầm mắt của mình, nhử mày nhìn Mạnh Vân Phi đang nhìn với ý khiêu khích.

Tiểu Thất khê sờ hai má của Tổng Lương Trác, chu miệng, “Chàng không nói là không ăn cay, ta còn tưởng chàng thích.”

Tổng Lương Trác ôm lấy Tiểu Thất ngồi xuống một bên, “Mùi vị ngon lắm.”

“Chỉ là cay quá.” Mạnh Vân Phi chế nhạo nói.

Tiểu Thất bĩu môi, trừng mắt liếc Mạnh Vân Phi, bàn tay nhỏ bé nắm thật chặt bàn tay to của Tổng Lương Trác tỏ ý xin lỗi.

Hai năm trước, lúc Tổng Lương Trác đến đây nhậm chức, ngồi trên lưng ngựa chỉ thấy là dân chúng đứng hai bên đường hoan nghênh, nhưng thế nào cũng không thể tưởng tượng là lại lớn thế này.

Vị trí bên cạnh cửa sổ trên lầu hai của tửu lâu đã hơn phân nửa đầy người, còn sót lại vài bàn thì đang được các cô nương hô giá với những người giàu có.

Phán Đệ xác nhận vị trí đã đặt trước, tiểu nhị ca liền dẫn bốn người đi đến bàn có góc nhìn tốt nhất ở cạnh cửa sổ.

Từ lúc Tổng Lương Trác bước lên lầu hai, các cô nương đang kêu giá kia liền tự động giảm tiếng nói của mình xuống. Nhưng Tổng Lương Trác vẫn bình thản buông mi đi theo tiểu nhị đến bàn đã được dọn sẵn, lúc này tiếng nói kia đã đổi thành tiếng hờn dỗi ngọt ngào.

Các nữ tử đó dường như có cùng một suy nghĩ, chen chúc ngồi xuống một cách hài hòa ở bàn bên cạnh. Tuy có chút chật, nhưng đều lộ ra phong thái mười phần, nếu như không để ý sẽ không thấy những người đó chỉ hận không thể đập được chân đối phương ở dưới gầm bàn. Trong lúc đó còn thường liếc mắt về phía Tổng Lương Trác, ánh mắt sáng rực như muốn chảy cả nước mắt ra.

Tiểu Thất bĩu môi nhìn những nữ nhân đó, ai nhìn qua liền hung tợn liếc một ánh mắt sắc như dao qua người đó. Nhưng lực sát thương của Tiểu Thất cực kỳ nhỏ, bộ dáng miệng chu, mắt trừng to, cái cằm nhỏ nhún đưa ra lại khiến cho Phán Đệ cùng Mạnh Vân Phi ngồi đối diện phải dở khóc dở cười.

Thế mà gọi là dọa người sao, đó chính là hành động làm nũng với người khác thôi. Chỉ là miệng chu ra thì cũng còn được, treo một bình muối lên đó cũng được.

Những nữ tử đối diện kia căn bản là không nhận ánh mắt uy hiếp mười phần của Tiểu Thất, còn khiêu khích giả vờ như cúi đầu nhìn về phía ngực nở nang của mình, lại làm một tư thế tao nhã nhất, nghiêng đầu nhìn về phía ngực nhỏ nhắn của Tiểu Thất.

Tiểu Thất tức đến mũi cũng phun lửa, ánh mắt lại càng trừng lớn hơn.

Một bàn tay duỗi qua, ngăn lại nổi căm tức của Tiểu Thất. Tiểu Thất cong miệng quay đầu, Tổng Lương Trác ngoác ngoác khoe môi, cúi xuống nhỏ giọng nói bên tai nàng: “Tiểu Thất mới là tri huyện phu nhân.”

Tư thế này đối với nữ nhân ở phía đối diện chính là biểu hiện của sùng thờ. Một đám người lúc trước không nắm lấy cơ hội, lại để cho một nha đầu vẫn còn ngồi chồm hổm giành lấy. Có lẽ các cô nương vẫn là nên chuẩn bị tinh thần đón tri huyện mới thôi, trước đó còn có vài nữ tử căn môi trộm nhìn Tổng Lương Trác, nhưng ánh mắt nhìn Tổng Lương Trác vẫn phải thu về, tuy rằng từ đầu đến cuối ngay cả đầu Tổng Lương Trác cũng chưa từng nâng.

Tiểu Thất chớp chớp mắt, nhìn nàng kia cười thật ngọt ngào, quay đầu nũng nịu ngân giọng nói: “Tướng công, Tiểu Thất muốn ăn bánh, tướng công dứt đi!”

“Phụt~~”

Trà trong miệng Mạnh Vân Phi bị phun ra, Tổng Lương Trác nhanh tay lẹ mắt đưa quạt giấy ra chặn lại. Phán Đệ cũng bị sặc, che miệng ho sặc sụa, hù dọa Mạnh Vân Phi phải vội vàng ôm nàng qua, khê vỗ lưng.

Mọi người xung quanh đều nhìn qua, mặt Tổng Lương Trác cũng hơi hồng lên. Tiểu Thất của hắn, sao lần nào cũng hiểu sai với ý hắn muốn biểu đạt đây?

Tiểu Thất liếc mắt nhìn nữ nhân ở đối diện kia, thấy trong mắt nàng đã không còn vẻ quyền rũ xinh đẹp như trước. Đặc ý nghiêng đầu, chân vừa chạm đến chân Tổng Lương Trác thì ngã lên người hắn.

Mọi người trong phòng đều nhìn chăm chăm vào một bàn thì thật làm cho người ta khó chịu. Mạnh Vân Phi kêu tiểu nhị để thêm một lợp bình phong ở giữa, tầm nhìn vừa được che lại, trên đường liền vang lên tiếng bàn tán sôi nổi, cửa sổ của trà lâu đối diện cũng bắt đầu xuất hiện đầy đầu người.

Tiểu Thất tự nhiên ngồi vào lòng Tổng Lương Trác, thò đầu ra bên ngoài xem Phán Đệ cùng Mạnh Vân Phi cũng không có phản ứng gì, dù sao lúc ở nhà thì Tiểu Thất cũng thích ngồi vào lòng của bố lão đầu, mỹ phụ nhân cùng các tỷ tỷ.

Suy nghĩ của Tổng Lương Trác đều đặt tại bàn tay của Tiểu Thất đang để trên cửa sổ, ôm lại eo nhỏ nhắn của nàng, chỉ sợ nàng kích động một cái có thể

roi ra khỏi cửa sổ, cũng đã quên mất phải tranh cãi về tư thế mập mờ này.

Chiêng trống mở đường, tân tri huyện mặc một thân đồ thẫm, cười một một con ngựa cao to, từng chút từng chút chậm rãi đến gần.

“Ô? Nhìn không cao bằng Tổng tri huyện!” Tiểu Thất chau môi.

Gần đó, các nữ nhân trên trà lâu đối diện đã tát hoa lên đường. Chỉ là rất quái lạ, ở những nơi tân tri huyện đã đi qua cách đó không xa, đám người nơi đó đã chậm rãi tản đi. Tiểu Thất chớp mắt rồi lại tò mò thò người ra, bị Tổng Lương Trác khẽ dùng sức kéo trở về.

Tiểu Thất vỗ tay Tổng Lương Trác xuống, ngay cả đầu cũng không quay lại, lại đưa đầu ra xem.

Càng lúc càng đến gần, Tiểu Thất cũng nhìn rõ mặt của Trạng Nguyên hơn.

Tiểu Thất chớp mắt, cau mày, ‘A’ một tiếng bỏ nhào vào lòng Tổng Lương Trác. Tiền Phán Đệ ở đối diện không rõ chuyện, cũng để chén trà xuống đưa đầu ra nhìn, lắc đầu nói: “Thật là người sau không bằng người trước! Cái này đúng là khiến cho rất nhiều cô gái Thông Hứa đau lòng nha.”

“Đúng là không đồng nhất.” Mạnh Vân Phi nhẹ nhàng đặt tay lên bụng Phán Đệ, cười nói: “Lớp sau lại tài giỏi hơn lớp trước.”

“Không chênh lệch nhau quá là được.” Phán Đệ khẽ đáp.

Tổng Lương Trác đưa đầu ra nhìn, khẽ nhăn mặt cau mày, mở miệng nói: “Tướng mạo xấu cũng không nói là năng lực không tốt, có lẽ, là một quan tri huyện tốt.”

Mạnh Vân Phi không cho là đúng, “Quan tốt hay không cũng không thể nói được, nhìn xem hán đã bao nhiêu tuổi, sợ là đã thi nhiều năm, không chừng lần này là mèo mù vớ phải cá rán, đánh bậy đánh bạ thôi.”

Tiểu Thất lộ mặt ra từ trong lòng Tổng Lương Trác, gạt đầu nói: “Ánh mắt rất sáng, không tham tiền thì tham sắc, muối không thích.”

Mạnh Vân Phi vỗ một cái thật vang, “Ánh mắt của tam muội là tốt nhất.”

Tiểu Thất dương dương tự đắc hất cằm, “Nhìn mắt có thể đoán được lòng người, cảm xúc gì cũng có thể nhìn ra từ trong mắt cả.”

Tổng Lương Trác cười khẽ, “Nàng nghe trong vở kịch nào?”

Tiểu Thất chau miệng, “Tổng tri huyện nói sai rồi, muốn làm năm...”

Muốn làm năm cái gì đây? Chính Tiểu Thất cũng chưa nghĩ ra, bàn tay nhỏ bé rất khí thế đưa lên không quơ quơ, cũng rất khí thế mà thu về. Lại còn gạt đầu nói: “Tiểu Thất thông minh nhất, đó là do Tiểu Thất nói.”

Tổng Lương Trác đặt Tiểu Thất sang một bên, ôn hòa nói: “Tiểu Thất nói cũng không sai. Nói chung, chỉ có Trạng Nguyên mới có thể trực tiếp phong quan, cũng chỉ có thể là thất phẩm, Bảng Nhân phong quan sẽ không ghi vào sử sách.”

Mạnh Vân Phi liên tục gạt đầu, “Không biết là phúc hay họa.”

“Tấu chương trị thủy đã được dâng lên vài lần, Thánh Thượng đã cấp một ít bạc, hán là cũng có ý muốn trị thủy. Như thế thì Thông Hứa sẽ nhận được nhiều chú ý, tân tri huyện cho dù có muốn cũng không thể làm bậy.”

“Muội phu nói thế là sai rồi. Ở trên cấp bạc trị thủy, đây chính là cơ hội tốt để vơ vét.”

Tiểu Thất gạt đầu, vỗ tay xuống nói: “Từ xưa tham quan đều là bọn tham không đáy, ở trên cấp hai trăm lượng, hán có thể bỏ túi riêng hơn một nửa, thật sự là khiến người ta tức đến ghen hòng.”

Mạnh Vân Phi nhìn động tác bóp cổ tay như trẻ con của Tiểu Thất, cười đến không khép miệng được, Phán Đệ đánh hán vài cái, cười nói: “Tiểu Thất thật hiểu chuyện, nói cái gì cũng không thiếu muối.”

Tiểu Thất cười gạt đầu thật mạnh, quay đầu nhìn Tổng Lương Trác khoe khoang, ánh mắt sáng rỡ như chờ hán khen ngợi. Tổng Lương Trác nắm tay Tiểu Thất thật chặt, rừ mắt xuống giấu đi ý cười trong mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Tổng Lương Trác cố ý tránh dân chúng trong thành, trời vừa tờ mờ sáng liền mang theo Tiểu Thất ra khỏi thành. Cả nhà già trẻ Tiền gia đưa tiễn đến cửa thành, Tiểu Thất hào hứng nhảy xuống chia tay với từng người, sau đó lại hào hứng lên xe ngựa, vừa bước vào thì nước mắt đã rơi xuống.

Nói không sợ rời đi đều là giả. Hiện tại Tiểu Thất đã bắt đầu lo lắng sẽ bị mẹ chồng mắng. Nương mỹ phụ nhân nói, đừng sợ đừng sợ, xem người kia như nương của nàng là được rồi, nhưng là, làm sao có thể giống nhau đây.

Tổng Lương Trác chấp tay từ biệt với từng người, lúc đến Mạnh Vân Phi thì nói: “Phiền tỷ phụ giúp đỡ xem tiến trình dê đập một chút. Ngân lượng đều để ở chỗ Lục sư gia, nhưng thân thể hân thể kia, sợ là không nên làm lụng vất vả.”

Mạnh Vân Phi cười gật đầu, “Có chuyện gì sẽ gửi thư cho người, ta còn chờ muội phụ quay về xem cảnh hoa đào nở rộ trên bờ dê kia.”

Tổng Lương Trác khom lưng thì lễ thật lâu với Tiền lão nhân cùng mỹ phụ nhân, xong rồi mới xoay người lên xe ngựa.

Mỹ phụ nhân nhìn chằm chằm vào xe ngựa, thấy Tiểu Thất từ đầu đến cuối cũng không lộ đầu ra nhìn nàng một cái, mặt mày méo máo rồi che miệng khóc.

Hốc mắt Tiền lão nhân hồng hồng, thở dài nói: “Con gái lớn thì không thể giữ a, đứa con lão yêu thương chiều chuộng nhất, lại gả đi xa nhất.”

Mạnh Vân Phi sờ sờ cằm, cười nói: “Cha cũng đừng quá lo lắng, nếu muội phụ không thể trở về thường xuyên, cả nhà chúng ta có thể chuyển đi Nhữ Châu, ở đâu kiếm bạc thì cũng thế, coi như là đi chơi.”

Tiểu Thất cũng không phải là không muốn lộ đầu ra chia tay, bình thường nàng khóc khóc nháo nháo, làm nũng đùa giỡn, lúc này ngược lại, không muốn để người nhà nhìn thấy nước mắt của mình.

Tổng Lương Trác vừa bước vào xe ngựa thì thấy gương mặt đầy nước mắt của Tiểu Thất quả là hơi kinh ngạc. Tiểu Thất khóc không giống lúc trước, chỉ là yên lặng rơi lệ, một chút âm thanh cũng không phát ra. Tiểu Thất cúi đầu, bả vai run run nói lên nàng đang đè nén cảm xúc thế nào.

Xe ngựa rất lớn, nửa sau của toa xe là do mỹ phụ nhân dẫn người ta lót một lớp thảm lông thật dày, là để cho Tiểu Thất nằm nghỉ ngơi nếu ngồi mệt. Tổng Lương Trác khom lưng đi qua, trực tiếp ngồi lên thảm lông, ôm Tiểu Thất vào trong ngực.

Xe ngựa chạy được một đoạn, Tiểu Thất mới ôm lấy Tổng Lương Trác mà khóc thật lớn. Tổng Lương Trác thở dài, lại càng ôm Tiểu Thất chặt hơn, nhẹ nhàng vỗ lên lưng nàng.

Tiểu Thất khóc đến nước mũi chảy ròng ròng, khó thở hít vào nói: “Tổng tri huyện, nước mũi của ta, oa, đã dính lên quần áo của chàng.”

Thái dương Tổng Lương Trác gật gật, lấy cái khăn từ trong lòng Tiểu Thất đưa qua.

Tiểu Thất lau sạch nước mũi, lại nức nở một lát, tìm một tư thế thoải mái cong người ở trong lòng hắn, nhắm đôi mắt sung đỏ lại, oán giận nói: “Tổng tri huyện cũng không dễ ta.”

Tổng Lương Trác nghe lời, cúi đầu hôn nhẹ lên đôi mắt sung đỏ của nàng.

“Tổng tri huyện, trong nhà chàng còn người nào?”

“Còn một muội muội, đã xuất giá.”

“Oh, vậy người có nha hoàn thông phòng hay không?”

Tổng Lương Trác nhún mày, “Nương bảo hỡi?”

Tiểu Thất liếc mắt nhìn một cái, chu miệng nói: “Chàng không có, ta biết.”

Tiểu Thất đưa tay ôm cổ Tổng Lương Trác, từ từ nhắm hai mắt, nhẹ giọng nói: “Tổng tri huyện, ta sợ, chàng đừng bắt nạt ta.”

Giọng nói của Tiểu Thất rất nhẹ, nghe giống như là cố ý che giấu sự khủng hoảng trong đó. Tổng Lương Trác ôm lấy Tiểu Thất ngồi lên đùi mình, tựa vào toa xe nói: “Tiểu Thất nên hiểu rõ.”

Nên hiểu rõ cái gì? Tiểu Thất không hỏi, nàng biết hiện tại đi theo và ở cùng một chỗ với Tổng Lương Trác rất là an tâm, lúc trước không có cảm giác này, cái này có tính là Tổng Lương Trác yêu thương nàng?

Tổng Lương Trác thả lỏng thân thể, dựa vào toa xe, cúi đầu nhìn mí mắt sung lên của Tiểu Thất, đưa tay xoa xoa, thấy lông mi thật dài của Tiểu Thất bị tay hắn chạm vào thì rung rung, khẽ miệng ngoéo một cái, nói: “Nhà của ta ba đời làm quan, mặc dù không phải là quan cao chức trọng, nhưng cũng tuyệt đối là dòng dõi thư hương. Cha ta là tứ phẩm, thích thanh tịnh, về mặt lạnh lùng nhưng đối với hạ nhân cũng không trách móc nặng nề. Nương cũng là xuất thân từ dòng dõi thư hương, hơn nữa cha lại làm quan, nên quy củ trong nhà sẽ nhiều hơn Tiền phủ một chút.”

Tiểu Thất nhắm mắt, cái miệng nhỏ nhắn cũng cong lên.

Tổng Lương Trác vỗ nhẹ lên gương mặt đã rửa qua bằng nước mắt của nàng, làn da có vẻ đặc biệt căng ra, nhẹ nhàng nói: “Tiểu Thất cũng không cần

quá lo lắng, chú ý một chút là tốt rồi.”

Tiểu Thất trợn mắt nhìn Tống Lương Trác, “Về sau có phải không thể nắm tay chàng hay không?”

“Đất tay, vẫn có thể.” Tống Lương Trác do dự đáp.

“Có phải chàng không thể dứt ta ăn cơm nữa hay không?”

Tống Lương Trác gật đầu.

“Cũng không thể tùy ý ôm ta?”

Tiểu Thất thực không vui khi thấy Tống Lương Trác lại gật đầu.

“Chính là, làm con dâu ‘tốt’ đi.” Tiểu Thất khề nhiu mày nói.

Tống Lương Trác nắm chặt tay tỏ ý xin lỗi, “Cũng không cần phải quá mức hà khắc với mình.”

Tiểu Thất gật đầu, “Ta sẽ làm con dâu hiền.”

Tống Lương Trác bất ngờ cúi đầu nhìn Tiểu Thất, Tiểu Thất le lưỡi nói: “Nương nói, ta đối xử với mẹ chồng như đối xử với nương là được rồi.”

Trong đầu Tống Lương Trác gõ ong ong, đối xử bình thường như với nhạc mẫu kia, sợ là sẽ có xung đột. Tống Lương Trác thờ dãi, nhưng không muốn gây áp lực cho Tiểu Thất, chỉ nhiu mày gật gật đầu.

Tiểu Thất vừa tỉnh ngủ trong lòng Tống Lương Trác, nhìn cảnh thu bên ngoài, hưng trí cũng dần dần nâng lên, lời kéo Tống Lương Trác cười ngửa.

Ngựa buộc phía sau xe ngựa, Tống Lương Trác xuống xe ngựa, xoay người ôm nàng xuống, nhìn phong cảnh rộng lớn trước mắt, lòng cũng buông lỏng xuống.

Tiểu Thất bị Tống Lương Trác ôm lên ngựa trước, vừa hưng phấn vừa sợ hãi, nằm úp sấp không dám cử động, chờ Tống Lương Trác xoay người lên ngựa mới ôm chặt lấy cánh tay của hắn, khẩn trương nói: “Chạy chậm một chút, cao quá!”

Tống Lương Trác nhìn dáng dấp của nàng mà thoải mái cười to, khiến cho Tiểu Thất kinh sợ như gặp quái vật, xoay người nhìn thẳng hắn. Tống Lương Trác đặt tay dưới nách nàng, ôm vào, cười nói: “Tiểu Thất không cần sợ, ngồi rất vững.”

Tiểu Thất nhìn chằm chằm vào Tống Lương Trác đang cười không ngừng, “Tổng tri huyện chưa từng cười như vậy, ta còn tưởng chàng sẽ không cười to đây.”

Tống Lương Trác nghe thế có điểm xúc động, chân đá nhẹ vào bụng ngựa, đợi ngựa chạy chậm được một đoạn mới cong môi cười cười. Dường như đã rất lâu hắn không có cười to, quả là đã đè nén cảm xúc của mình quá lâu rồi. Nếu không phải vì người trong lòng này, hắn sợ là thật sự đã quên cách biểu đạt bình thường như thế nào.

Tống Lương Trác nhớ tới cảnh lúc trước cười ngửa đạp thanh cùng Tử Tiêu, lại cúi đầu nhìn Tiểu Thất đang khẩn trương kè sát hắn, thầm than thời gian có thể thay đổi một người. Những màu sắc Tử Tiêu mang đến cho hắn, hoặc nồng đậm hoặc mỹ lệ, đều đã bị thời gian rửa sạch thành trắng đen.

“A a, cúi đầu, cây đấy!” Tiểu Thất ồn ào chỉ vào một nhánh cây đang vắt ngang trước mặt.

Tống Lương Trác hoàn hồn, ôm sát nàng cúi người về phía trước, Tiểu Thất nhân cơ hội này bèn túm lấy một nắm lá cây dương trong tay.

Tiểu Thất đem cuống lá này xâu chuỗi với phiên lá của lá khác, cứ như vậy kéo, kéo dài, chỉ chốc lát liền vòng thành một cái vòng tròn. Tiểu Thất hân hoan mang lên đầu, quay đầu nhìn Tống Lương Trác nói: “Xem được không?”

Cũng không xem là đẹp. Lá cây hơi vàng, mang lên đầu lại thấy quái dị không nói nên lời, nhưng lại được Tiểu Thất cảm nhận mắt ngọc mày ngài đeo lên, quả thật cũng có vài phần thú vị.

Tống Lương Trác cười gật đầu, “Đẹp mắt.”

Tiểu Thất lại hứng khởi quay đầu đi, tiếp tục chơi đùa những lá cây còn lại trong tay.

Tống Lương Trác muốn cho Tiểu Thất thêm thời gian để nàng giảm bớt cảm giác khủng hoảng khi vào Tống phủ, trên đường cũng không vội vã. Vào đến ranh giới của Nhữ Châu, thuận đường mang nàng đi ngắm một trong tám cảnh đẹp của Nhữ Châu “Ôn huyền hiểu tế”(*) một ngày.

(*) Ôn huyền hiểu tế: ngắm bình minh ở suối nước nóng

Đó là một nơi rất tốt. Tuy chỉ là một trấn nhỏ, đã có một suối nước nóng từ xa xưa dùng không hết. Trấn này chẳng những có suối nước nóng lộ thiên, còn có những bể nước nóng riêng biệt ở trong. Tuyệt vời nhất là phong cảnh. Mỗi ngày, vào tờ mờ sáng, sẽ có vô số con suối phun ra dòng nước nóng hôi, khiến cho hơi nước xung quanh đều bốc hơi, toàn bộ trấn đều được vây trong mây mù, tựa như mộng lại tựa như huyền ảo, như chốn tiên cảnh.

(trích đoạn trong tư liệu lịch sử).

Tổng Lương Trác cũng không phải là muốn cùng Tiểu Thất tắm suối nước nóng mới đến, không biết đây là lần thứ bao nhiêu Tiểu Thất hỏi Tổng Lương Trác, “Có phải muốn cùng nhau tắm hay không” thì phải thanh minh thêm một lần: “Không phải, mang Tiểu Thất đến xem cảnh đẹp tráng lệ khi mặt trời mọc. Vốn định mang nàng đi Xuân Đào Viên, nhưng lúc này lại không có hoa đào để ngắm.”

Tiểu Thất gật gật đầu, tựa vào lòng Tổng Lương Trác xem trấn nhỏ này. Quả thật là bị sương mù bao quanh khắp nơi, nhìn có chút mờ mịt.

Trong trấn có rất nhiều quán trọ, các quán trọ đều có tiểu nhị đứng đợi để phục vụ ngay lập tức. Tổng Lương Trác biết, thực ra các quan lớn, thậm chí Hoàng Thượng ngẫu nhiên cũng sẽ đến nơi này, điều đó cũng khiến cho trấn nhỏ này có vẻ phồn hoa khác thường.

Tổng Lương Trác tìm một quán trọ hạng trung, tiểu nhị ở ngoài cửa liền chạy đến cười giúp dẫn ngựa. Tổng Lương Trác ôm Tiểu Thất xuống ngựa, chọn một cây hợp hoan* nở đầy hoa màu đỏ trồng trước cửa một nhà cách đó không xa đập vào mắt. Tổng Lương Trác buông mắt xuống, chờ mã xa phu chạy đến mới dặn dò tiểu nhị, đi vào quán trọ.

Khi đó đã chạng vạng, dưới lầu là các khách nhân rải rác ngồi ăn cơm chiều. Tổng Lương Trác thuê hai gian phòng, dặn dò mã xa phu hai câu rồi theo tiểu nhị lên lầu.

Tiểu nhị tinh ranh, hơi khom lưng đi phía trước cười nói: “Gia có muốn tắm hay không? Ở hậu viện có bể nước nóng. Vừa có thể tắm rửa, vừa giải tỏa mệt mỏi. Gia đi đường mệt nhọc, không ngại thử xem, giá cả cũng không cao, chỉ có mười hai lượng bạc.”

Tổng Lương Trác quay đầu nhìn Tiểu Thất, Tiểu Thất chớp chớp mắt gật đầu.

Tiểu nhị thấy thế vui mừng nói: “Tiểu nhân sẽ đưa gia đến Phong nguyệt trì, hắc hắc, đêm nay đúng lúc nhàn rồi. Gia không cần lo lắng, ở đây cũng an toàn như ở nhà, tiếng động lớn thế nào cũng được.”

Tổng Lương Trác khẽ nhú mày, Tiểu Thất chỉ lo nhìn thực khách dưới lầu, cũng không nghe được ý tứ khác lạ gì.

Tiểu nhị nhanh nhẹn đổi đệm giường mới, mở cửa sổ nói: “Gia có thể xem thử, vị trí căn phòng này rất tốt. Sáng sớm không cần ra ngoài cũng có thể ngắm cảnh qua cửa sổ. Gia thấy thế còn chưa hết, nước trong phòng đều là nước nóng tự nhiên của nhà chúng ta. Ha ha.” Tiểu nhị nói xong thì xoa xoa tay cười cười.

Tổng Lương Trác biết là hẳn muốn được thưởng, từ lúc hắn làm tri huyện Thông Hứa đã không làm chuyện này, trên người cũng không mang theo bạc vụn, có hơi xấu hổ. Tiểu Thất liếc mắt nhìn tiểu nhị, vẫy tay nói: “Trong bể nước ấm có cá hay không?”

“A?” Tiểu nhị sùng sốt há mồm, liền cười nói: “Phu nhân nói đùa, nước kia nóng hổi, nếu có cá thì đã bỏng chết từ sớm rồi.”

“Oh.” Tiểu Thất lấy một viên trân châu đưa qua, “Thưởng cho người, chuẩn bị đồ ăn tốt một chút, ta muốn có cá hấp.”

Tiểu nhị cũng đã nhìn thấy ở chợ, thấy người trước mắt tuy không thưởng vàng bạc, nhưng viên trân châu kia lớn bằng ngón cái, vừa thấy cũng biết là hàng tốt. Tiểu nhị vội vàng cười cảm lấy, còn nói vài điều tốt lành nữa rồi mới lui ra ngoài.

Tặng thưởng cũng không phải là thói quen của Tiểu Thất. Bạc của Tiểu Thất cũng không dùng thưởng cho hạ nhân, có một lần Phán Đệ thưởng cho tiểu nhị ở tù lâu một nén bạc nhỏ, Tiểu Thất nhanh tay lẹ mắt lấy trở về, đổi thành bạc vụn ít ỏi. Tiểu Thất nói, dao tốt thì phải được dùng thường xuyên.

Nhưng trước khi đi mỹ phụ nhân đã cố ý dặn, ở Tổng phủ không thể keo kiệt giống như ở nhà, sẽ bị người ta chê cười, cho nên khi cần thưởng thì thưởng, còn đặc biệt chuẩn bị một túi vàng bạc vụn cùng trân châu. Mỹ phụ nhân nói, xã giao tốt cũng là một cách dùng dao tốt.

Về ngạc nhiên của Tiểu Thất với bể nước nóng là không hề che giấu. Tiểu nhị còn cố ý dặn lại, trước khi tắm nước nóng thì nên ăn một ít, nhưng không thể ăn quá nhiều. Tiểu Thất chỉ ăn một chén cháo thịt, dùng khăn gói vài miếng điểm tâm lại rồi nấn nỉ Tổng Lương Trác đi tắm.

Thật ra Tổng Lương Trác cũng chỉ ghé nơi này có một lần, là cùng Từ Tiêu cùng huynh muội Ôn gia đến đây ngắm cảnh. Thật ra hắn không có ý muốn đến chốn cũ ôn lại chuyện xưa, chỉ là khi này nhìn thấy cây hợp hoan mang ý nghĩa đoàn tụ trước cửa quán trọ, dưới đáy lòng vẫn có cảm giác hơi khác lạ.

Thời gian sẽ xóa đi rất nhiều, nhưng cũng không thể giống chữ viết trên cát bị gió thổi qua thì sẽ biến mất không để lại gì được.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

Phong Nguyệt tri

Tổng Lương Trác nắm tay Tiểu Thất đi theo tiểu nhị vào một cái lều vải rộng rãi như một căn phòng, lúc này mới biết, Phong Nguyệt tri mà tiểu nhị nói chính là hai bể tắm, một lớn một nhỏ ở cạnh nhau. Thực tế hai bể này là một, ở giữa có một khoảng rộng một thước, nghiêng người là có thể bước qua.

Tiểu nhị cười giới thiệu: “Phong Nguyệt tri này chính là bể tắm tốt nhất của quán ta, trong phòng còn có hai nệm thấp, nếu Gia một mồi, có thể cùng phu nhân nghỉ ở trong này. Ngài yên tâm, phòng này cũng an toàn như phòng khách.”

Tiểu Thất tò mò chạy đến nhìn nước ấm đang chảy “Ừng ực” trong bể, nhíu mày nói: “Có nhiều người tắm qua sao? Có bẩn hay không?”

Tiểu nhị vội nói: “Phu nhân yên tâm, đây là nước suối. Hơn nữa, trước khi khách nhân vào suối tắm thì đều phải xối nước trước ở phía sau bình phong.”

Tiểu Thất cúi người chạm vào nước suối, quả nhiên là rất nóng, tò mò mở to mắt nói: “Thật sự là thần kỳ, ta có nghe cha nói qua, nhưng cha lại chưa từng mang ta đi ngâm thử.”

Tổng Lương Trác khoát tay bảo tiểu nhị đi xuống, tiểu nhị nhanh nhẹn để bao y phục của hai người lên ghế, lại đặt khăn tắm lớn bên cạnh bể tắm rồi mới lui ra ngoài.

Tổng Lương Trác liếc mắt nhìn Tiểu Thất đang ngồi xỏm bên cạnh bể nói thầm, bản thân thì ra phía sau bình phong xối nước. Tiểu Thất cời giày ngâm chân vào bể, nhìn chăm chăm vào bình phong.

Tiểu Thất nghĩ, thật ra cũng không có cái gì phải thẹn thùng, cả người nàng đều bị hắt sờ qua, nàng cũng nhìn thân thể hắt không kém, trừ bỏ chỗ duy nhất kia của nàng. Ngâm thì ngâm thôi, cũng giống như tắm uyên ương mà tiên sinh kể chuyện đã nói, chỉ là không biết có thể thăng thiên như lời tiên sinh kể chuyện hay không thôi.

Tiểu Thất ngira đầu nhìn nóc nhà, dẩu dẩu môi.

Hắc, ra rồi!

Tiểu Thất trừng lớn hai mắt nhìn Tổng Lương Trác bước ra từ phía sau bình phong, trong chớp mắt lại trừng to hơn nữa, ngay sau đó lại hơi thất vọng khẽ cúi mắt xuống.

Cái gì chứ! Còn quần một cái khăn, có ai thèm nhìn đâu! Tiểu Thất oán thầm.

Mặc dù nói như vậy, nhưng Tiểu Thất vẫn là nhìn Tổng Lương Trác không chớp mắt, cho đến khi hắt bước vào bể, để cái khăn chướng mắt kia lên bờ mới cúi xuống.

Ai. Tiểu Thất than nhẹ. Thì ra Tổng tri huyện không mặc quần áo lại nhìn được như thế, khó trách bình thường đều mặc quần áo đây, khẳng định là sợ mê đảo tất cả các cô gái.

Ờ? Tiểu Thất nghĩ tới cảnh Tổng Lương Trác không mặc quần áo đi trên đường, không khỏi rùng mình, lẩm bẩm: “Không được, như vậy sẽ bị nha dịch bắt vào đại lao, ảnh hưởng đến trật tự trong thành.”

Nước có hơi nóng, nhưng khi quen thì cảm thấy rất thoải mái. Tổng Lương Trác dựa vào thành bể thoải mái thờ ra, mở mắt nói: “Tiểu Thất cũng ngâm đi, thư giãn.”

Tiểu Thất đảo mắt, đứng dậy đi chân trần ra phía sau bình phong, nghe lời dội nước. Tiểu Thất hé đầu ra khỏi bình phong, thấy Tổng Lương Trác vẫn đang nhắm hai mắt, để thân trần nhẹ nhàng đi đến một bể khác.

Tiểu Thất ngồi bên bờ bể nước đặt hai chân xuống trước, đến khi chạm đến thềm đá mới cẩn thận đứng vững, mới vịn vào thành bể mà ngồi xuống.

Tổng Lương Trác nhắm mắt lại, nói: “Đừng sợ, có thềm đá, cũng không sâu lắm.”

Tiểu Thất hơi kinh ngạc, chân lại trượt một cái, miệng còn chưa kịp kêu ra tiếng thì đã ngã sấp xuống mặt nước. Nước trong bể mang theo mùi lưu huỳnh chảy vào miệng, đầu óc Tiểu Thất như bị nổ tung, trước mắt lại như hiện ra nước sông Hoàng Hà vô biên vô hạn kia, có một mái tóc đen thật dài bay trước mắt, dường như còn có màu đỏ tươi.

Càng bối rối thì lại càng không đứng vững. Tiểu Thất đập nước uống vào mấy ngụm nước, khi cả lồng ngực đều đau đớn thì cả người được ôm ra khỏi mặt nước. Tiểu Thất nhắm chặt mắt hít lấy từng ngụm từng ngụm không khí, ho khan hai tiếng mới mở mắt nhìn ra.

Tổng Lương Trác chau mày, vỗ hai má của nàng hỏi: “Làm sao vậy? Sao lại không cẩn thận như vậy?”

Tiểu Thất thờ hồn hển, không biết thế nào nhưng đáy lòng có chút hoảng sợ, Tiểu Thất đưa tay ôm chặt lấy Tổng Lương Trác, lắc đầu ní non: “Không, vừa trượt, liền...”

Tổng Lương Trác lo lắng nhìn nàng, khẽ thở dài ngồi xuống thềm đá, ôm Tiểu Thất vào lòng nói: “Có bắn khoăn gì?”

Tiểu Thất nhớ lại một đoạn hỗn đoạn vừa nhìn thấy dưới nước, mở mắt lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Nhìn thấy rất nhiều tóc, sợ.”

Tổng Lương Trác nắm lấy mái tóc dài trước ngực của nàng, cười nói: “Bị tóc của chính mình dọa?”

Tiểu Thất ngây ngốc nhìn mái tóc dài trong tay Tổng Lương Trác, lát sau bật cười nói: “Thật dài! Còn có vòng cổ của ta, làm ta thật sợ!”

Tổng Lương Trác đưa tay dùng trâm cài quần tóc lại, âm giọng nói: “Nghỉ ngơi một chút cho tốt, đã rất mệt rồi mới có thể suy nghĩ miên man như vậy.”

Tiểu Thất giương mắt nhìn Tổng Lương Trác, đáng thương nhỏ giọng nói: “Chàng đừng qua bên kia là được rồi, ta hơi sợ nước.” Vừa dứt lời còn thật phối hợp mà run rẩy một chút.

Tổng Lương Trác gật đầu, “Không đi.”

Đừng nói là trong lòng Tổng Lương Trác không loạn, hẳn thật sự là bị Tiểu Thất dọa sợ. Thậm chí hẳn còn cảm thấy, qua mấy lần không thành công, hẳn có thể thật sự không đứng nổi. Cho nên trong nửa tháng đường đi này, hẳn chưa bao giờ chủ động cầu hoan. Chung quy hẳn cảm thấy, chỉ ôm nàng ngủ so với việc đem chính mình bị ép nổi điên thì thoải mái hơn nhiều.

Tiểu Thất im lặng ngồi trong lòng Tổng Lương Trác, hơi nước ẩm áp bay lên khiến nàng buồn ngủ.

Thật là tính tình nghịch ngợm, trong lúc mơ mơ màng màng, một bàn tay còn muốn đưa tay sờ sờ nơi khi này đã bị khăn của Tổng Lương Trác che mắt.

Tiểu Thất cúi mặt, một bàn tay nhỏ bé trượt xuống dưới liền cười khẽ. Tổng Lương Trác cũng chỉ nghĩ nàng tự làm chính mình ngứa, nhắm mắt lại tựa vào thành đá như lão tăng ngồi thiền. Chỉ là mỗi khi bàn tay nhỏ bé kia di chuyển đến bụng dưới của hắn thì lại đưa tay kéo về.

Tiểu Thất dường như rất thích trò chơi này, mỗi lần bị kéo trở về, ngừng một lát lại thông thả đi xuống.

Vì sao hòa thượng phá giới? Thật ra nữ nhân cũng chiếm một phần nguyên nhân rất lớn.

Giống như trước mắt, ánh mắt hòa thượng đang ngồi thiền kia cũng chậm rãi mà hiện lên ngọn lửa dục vọng.

Một lần nữa Tổng Lương Trác giữ chặt tay của Tiểu Thất, lần này không buông ra, mà trực tiếp đem tay kia vòng lên cổ của mình.

Một tay Tổng Lương Trác nắm cầm Tiểu Thất xoay lại đối diện với mình, rũ mắt xuống hỏi: “Tiểu Thất đùa giỡn với vi phu?”

Tiểu Thất cười tùm tùm nhìn qua. Ánh mắt kia không phải là do hơi nước hay không lại như tràn ngập sương mù, làm cho người ta nhìn là muốn giữ chặt lại. Khóe mắt thật dài câu lên, hiển nhiên là một hình thái quyến rũ tự nhiên.

Mỹ nhân xuất dục! Trong đầu Tổng Lương Trác đột nhiên nhảy ra một từ như vậy.

Tổng Lương Trác khẽ thở dài, cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ tươi của Tiểu Thất.

Nửa tháng qua Tổng Lương Trác không có hôn Tiểu Thất như vậy, Tiểu Thất liền ngăn người, sau đó liền cười đón nhận đôi môi kia, mang theo chút ai oán lầm bầm: “Tổng tri huyện, cũng, không hôn ta.”

Một tay Tổng Lương Trác ôm chặt thắt lưng của Tiểu Thất, một tay nâng lên gáy của nàng càng hôn sâu hơn. Có lẽ là do nước nóng quá, thân thể mềm mại của Tiểu Thất cứ trượt xuống, không thể không đưa tay ôm cổ Tổng Lương Trác. Nhưng chỉ có nàng biết được là để đứng với tư thế này là khó khăn như thế nào. Tiểu Thất nghĩ, nhất định là do ngâm nước nóng, cả thân người mềm mại không xương của nàng mới dán lên người Tổng Lương Trác, không ngờ hẳn lại đứng thẳng thắt lưng lên.

Một tay của Tổng Lương Trác chậm rãi xoa nơi mềm mại trước ngực, trong đầu đột nhiên hiện ra nghi vấn ---- sao Tiểu Thất lại không cười không nháo?

Tổng Lương Trác bị ý nghĩ trong đầu hành hạ một lát, hơi rời khỏi nàng, thấy ánh mắt của người trong lòng càng thêm mê ly, cong người khiến cho đôi bông đào nhỏ nhắn trước ngực càng thêm mê người. Trong đầu Tổng Lương Trác vì đang chờ Tiểu Thất cười đùa đến hàm kéo căng ra, rốt cuộc cũng buông ra, ngay sau đó liền dùng sức hôn lên đôi môi đỏ mọng đang khẽ nhếch kia, hung hăng cắn nhẹ, bàn tay kia cũng đặt lên nơi mềm mại kia mà khẽ xoa nắn.

“Ha ha, đừng nấn!” Tiểu Thất cười đẩy tay của Tổng Lương Trác đi, Tổng Lương Trác lại tăng thêm lực tay, đỉnh nhọn của bộ ngực nhỏ nhắn rất nhanh đã đứng thẳng lên. Tiểu Thất khẽ kêu một tiếng, ôm sát lấy cổ Tổng Lương Trác.

Tiểu Thất không thoải mái xoay xoay thắt lưng, mông liền chạm vào cái đã từng tra tấn nàng. Tiểu Thất giật mình mở mắt ra, Tổng Lương Trác lại xoay người nàng ngồi đối diện với chính mình, không đợi nàng nói liền phủ kín đôi môi của nàng một lần nữa.

Tiểu Thất muốn đẩy hắn ra, ngực nhỏ nhắn lại bị hắn nắm mạnh hơn một chút, Tiểu Thất đau khẽ cau mày, nhưng ngay lập tức liền có một trận tê dại nóng bỏng còn khó chịu hơn đau đón giày vò nàng.

Tiểu Thất cảm thấy như mình bị bệnh, tay của Tổng Lương Trác đến đâu thì nàng như bị đốt tới đó. Tiểu Thất thấy Tổng Lương Trác cũng bị bệnh, hẳn không phải là hôn nàng, mà là cắn nàng. Há miệng đến nơi nào cũng phải cắn liếm hai cái. Nhưng cứ gặm gặm cắn cắn hết lần này tới lần khác khiến nàng càng thêm nóng.

Cả người Tiểu Thất mềm nhũn muốn khóc, hai tay vô lực ôm lấy cổ Tổng Lương Trác, khẽ hô: “Nóng, nóng, đừng cắn ta, đừng cắn.”

Tổng Lương Trác nghe lời buông ra ngực mềm mại của nàng, một tay liền chuyển từ thất lưng mềm mại sang hông của nàng, ngừng một lát lại chuyển đến đôi chân trắng nõn mềm nhũn. Môi cũng đặt lên hai cánh môi hồng của Tiểu Thất, hôn nhẹ trấn an.

Tiểu Thất thoải mái thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó vì đùi bị vuốt ve mà run rẩy cả người.

Bỗng nhiên Tổng Lương Trác ôm lấy Tiểu Thất đặt lên bờ, lấy chân móng đặt trên ghế nằm trải ra mặt đất, rồi mới đem Tiểu Thất mơ mơ màng màng đặt lên trên.

Ra khỏi nước có chút lạnh, đôi mắt sưng mù của Tiểu Thất cuối cùng cũng dừng lại trên người Tổng Lương Trác, hân giống như một cái chân phủ lên thân hình nhỏ nhắn của nàng. Tổng Lương Trác khẽ đứng dậy, tầm mắt chậm rãi chuyển từ mặt của Tiểu Thất xuống dưới rồi đảo qua toàn thân của nàng. Tiểu Thất đột nhiên nhớ tới, nàng cũng phải nhìn hân mới đúng, nhưng thật sự là cả người mềm nhũn đến đáng thương, đến lúc ngo ngoáy ngẩng đầu lên, Tổng Lương Trác đã nâng đầu nàng, bắt đầu một vòng tra tấn mới.

Tiểu Thất cảm thấy chính mình như lại rơi vào trong nước ấm, đầu óc bắt đầu choáng váng cả lên.

“A, đừng, đừng cắn ta, đau!” Tiểu Thất đưa tay đẩy Tổng Lương Trác từ khi nào đã ngấm lấy đầu ngực của nàng.

Ngực còn chưa hết đau, dưới thân lại bị một lực mạnh tiến vào. Tiểu Thất hít vào một hơi, mắt cũng dần dần sáng lại. Không biết có phải là do quá tập trung vào điểm đau trên ngực, Tiểu Thất hoàn toàn không cảm thấy cảm giác đau lúc hân tiến vào. Chút đau đớn rất nhanh đi qua, chỉ còn lại nhiệt trường, dường như khiến cho cả người nàng đều căng ra.

“Đau?” Giọng nói khàn khàn của Tổng Lương Trác truyền đến.

Tiểu Thất mờ mịt lắc đầu, “Nóng!”

Tổng Lương Trác nhìn kỹ mặt của Tiểu Thất, khẽ cử động thân thể thăm dò. Cả người Tiểu Thất run rẩy, hai chân không tự chủ được mà nâng lên ôm lấy thất lưng của hân.

Tổng Lương Trác thở phào nhẹ nhõm, nhìn say mê vào gương mặt hồng hào của Tiểu Thất, ngay sau đó lại đâm vào thật sâu.

“Chàng đừng, người ta căng ra khó chịu.”

Tiểu Thất cau mày muốn đưa tay đẩy khi Tổng Lương Trác xâm nhập vào, bàn tay nhỏ bé lại bị đặt lên đỉnh đầu không chút lưu tình. Tiểu Thất cong thất lưng, lại như nghênh hợp người phía trên thân mình, dẫn hân xâm nhập thêm một bước.

Tiểu Thất hoảng sợ khi thân dưới truyền đến một cảm giác khác thường, cả người cũng căng ra, ánh mắt nhìn không chớp mắt vào Tổng Lương Trác đang mím môi.

“Thả lỏng, nghe lời, thả lỏng.”

Động tác của Tổng Lương Trác chậm rãi lại, cúi đầu khẽ hôn lên khoe miệng Tiểu Thất, lúc cảm nhận được cánh tay Tiểu Thất thả lỏng liền cúi đầu hôn sâu, lại bắt đầu tra tấn vĩnh viễn.

Mặc kệ là căng ra hay nóng, giờ phút này đều là tra tấn với Tiểu Thất. Tiểu Thất thấy chính mình như ở trên chiếc thuyền lá nhỏ, mỗi một con sóng đánh tới đều khiến nàng nhịn không được mà muốn bỏ trốn. Nhưng mỗi khi con sóng lui về, nàng lại nhịn không được mà muốn đuổi theo nắm lại.

Sóng nhiệt đánh vào liên tục khiến cho Tiểu Thất như muốn khóc, mở miệng phát ra những tiếng thở dốc yêu kiều.

Tiểu Thất cũng không biết bị Tổng Lương Trác ôm chặt, động tác của hân càng lúc càng mau, cuối cùng không nhịn được mà khẽ nấc ra tiếng.

“Tổng, a, tướng, tướng công, tướng công!”

Tiểu Thất cũng không biết là mình muốn cái gì, muốn nói cái gì, chỉ có thể dùng đôi mắt mông lung khóa chặt trên người Tổng Lương Trác.

Môi bị hôn chặt, trước mắt Tiểu Thất xuất hiện những cánh hoa đào thật to, gió thổi qua khiến cho hoa rơi thật nhiều. Trong rừng hoa đào là hình ảnh một đôi nam nữ đang nắm tay nhau, hình ảnh vừa mới rõ ràng, đã bị sự xâm nhập mạnh mẽ của Tổng Lương Trác đánh tan thành từng mảnh.

Một luồng nhiệt lưu ở bụng của nàng chậm rãi bốc lên, như đánh vào đầu óc của nàng. Ngón chân của Tiểu Thất co lại, tránh môi của Tổng Lương Trác mà khóc nói: “Tướng công, ta, ta muốn chết, a, muốn chết!”

Tổng Lương Trác giữ chặt eo của Tiểu Thất, cuối cùng nhiệt tình phóng thích chính mình ở trong Tiểu Thất. Tiểu Thất ôm chặt Tổng Lương Trác, môi hai người quấn lại một chỗ, cứ run rẩy ôm nhau tại một chỗ như vậy.

Tổng Lương Trác hôn nhẹ khiến Tiểu Thất dần dần trầm tĩnh lại, cả thân mình mềm nhũn, không chút sức lực tựa vào ngực Tổng Lương Trác.

Tổng Lương Trác cúi đầu nhìn hai má đỏ hồng của nàng, đôi mắt mông lung quyến rũ, cười nói: “Tiểu Thất trưởng thành.”

Tiểu Thất còn chưa phục hồi tinh thần sau dư vị, hơi nâng mắt lên nhìn Tổng Lương Trác, đầu môi nhéo nhẹ lên ngực hân rồi lại nằm yên.

Tổng Lương Trác nằm nghỉ một lát, ôm Tiểu Thất vào nước lại.

Sau khi thành thân nửa năm, rốt cuộc cũng là lần đầu tiên Tổng Lương Trác có cảm giác quan hệ hòa hợp gắn bó. Mà Tiểu Thất, rõ ràng còn chưa hoàn hồn sau kinh ngạc kia, ánh mắt si ngốc say mê nhìn chăm chăm vào Tổng Lương Trác đến gần người. Nàng cũng không biết, lăn lộn trên giường còn có thể lăn đến một tiên cảnh như thế. Ai, chỉ là hơi mệt a.

Tổng Lương Trác lấy khăn lau mồ hôi trên mặt cho Tiểu Thất, nhìn bộ dáng ngây ngốc của nàng có chút buồn cười.

Đôi mắt hàm chứa ý cười của Tổng Lương Trác đối diện với nàng thật lâu, cuối cùng Tiểu Thất ủ rũ chịu thua, lẳng lặng nhắm mắt nằm trong lòng Tổng Lương Trác.

Đây là lần đầu Tổng Lương Trác thấy Tiểu Thất yên lặng như vậy, hai má phẩn mang theo hơi thở xuân tình, ánh mắt nhắm lại cũng không khiến người không mơ màng đến đôi mắt đơn thuần linh hoạt kia lại mang theo dự hoặc. Đôi môi đỏ mọng hơi sưng lên, giống như phát ra ánh sáng long lánh trong suốt.

Tổng Lương Trác nghĩ, dùng ‘Nhân tình như nước’ hình dung hoàn toàn không sai. Chính là không phải dùng với liễu yếu, mà phải là gió mạnh. Tổng Lương Trác nhớ đến hình dáng lưu loát treo cây khi say rượu của Tiểu Thất, nhin không được mà cười khẽ.

Tiểu Thất vô lực đánh lên ngực đang rung động, lẩm bẩm: “Đừng cười, xấu hổ xấu hổ.”

Tổng Lương Trác cúi đầu hung hăng hôn Tiểu Thất, tư thế ôm nàng thoải mái hơn, nhắm mắt ôm chặt vào trong lòng. Tổng Lương Trác trầm nghĩ, xem ra về sau động tác phải kiên quyết hơn một chút, phải tiên phát chế nhân(*) động tác của Tiểu Thất, còn phải dương đông kích tây, như vậy mới có thể ngăn cản nàng cười đùa.

(*)tiên phát chế nhân: đánh đòn phủ đầu; hành động trước để kiềm chế đối phương

Cái này cũng phải bàn chiến lược? Tổng Lương Trác không nói gì nhủ mày.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

Khi Tổng Lương Trác ôm Tiểu Thất ngủ say về phòng thì đã là nửa đêm, Tổng Lương Trác nghĩ, sợ là không xem được cảnh suối nước nóng vào sáng sớm mai rồi.

Mặc dù lúc này rất mệt, nhưng Tổng Lương Trác lại không ngủ được, nhìn chăm chú vào Tiểu Thất đang ngủ say khẽ nhếch miệng cười, nhin không được liền đưa tay nhéo nhéo gương mặt của nàng. Tiểu Thất bị chọc nổi điên muốn tát cho Tổng Lương Trác một cái, còn lẩm bẩm mắng thầm

Tổng Lương Trác nhướn mày, một bàn tay lại xoa xoa lỗ tai của Tiểu Thất. Tiểu Thất sợ ngứa mà rụt cổ lại, đôi mày mỏng khẽ chau lại, lẩm bẩm: “Ha Da, ngủ đi.”

Tổng Lương Trác cười khẽ, dường như cũng cảm thấy hành động của mình có chút trẻ con, vuốt nhẹ hai má Tiểu Thất rồi nằm xuống một bên.

Lúc này đây thật là thả lỏng, từ lúc Tổng Lương Trác rời khỏi Nhữ Châu, hoặc là nói từ lúc Từ Tiêu tiến cung vẫn luôn đè nén chính mình. Làm quan ở Thông Hứa hai năm cũng luôn dồn ép chính mình chăm lo cho chính sự, trong suốt hai năm, trừ bỏ những lúc làm một ít việc riêng cho chính mình, hầu như ngày này qua tháng nọ đều không có lấy một ngày vui vẻ khoan khoái.

Mấy ngày nay, hân đều đem tất cả nhu tình đã vùi lấp dưới đáy lòng cho Tiểu Thất. Tổng Lương Trác theo bản năng mà dựa sát vào Tiểu Thất, lần đầu tiên không có cách biệt với làn da trắng nõn của nàng.

Ngày hôm sau Tổng Lương Trác dậy sớm, mở cửa ra liền nhìn thấy vàng sáng màu hồng nhạt lượn lờ trong sương mù. Tinh cò gặp ánh bình minh, càng khiến cho cánh rừng trong trăn giữa phong cảnh trời quang mây tạnh càng giống tiên cảnh nhân gian.

Tâm tình Tổng Lương Trác thật thoải mái hít một hơi thật sâu, đóng cửa sổ xoay người đến bên giường.

“Tiểu Thất, tỉnh tỉnh, mau tỉnh lại, ngắm cảnh rồi ngủ tiếp!”

Tiểu Thất xoay người tiếp tục ngủ.

Tổng Lương Trác không biết làm gì, vụng về cầm lấy quần áo của Tiểu Thất rồi mặc lên thân trần của nàng, sau đó dùng chăn bọc lại, ấm nàng đi đến bên cửa sổ.

Tổng Lương Trác lại đẩy cửa sổ ra, vỗ hai má Tiểu Thất nói: “Tiểu Thất nhìn xem, thực ra nhìn mưa tối qua mới là cảnh đẹp nhất. Nhưng hôm nay có ánh bình minh, cũng có thể xem là cảnh đẹp rồi.”

Tiểu Thất mơ mơ màng màng mở mắt ra, cái gì cũng không nhìn rõ liền khép mắt lại. Tổng Lương Trác cũng không dễ dàng buông tha, nắm lấy cằm của nàng: “Nhìn ánh bình minh đi, rất là khó thấy được, có thể nhìn qua lớp sương mù màu hồng nhạt. Người xưa có rất nhiều bài thơ về suối, cũng là nói đến tiên cảnh thế này cũng chỉ có thể dùng thơ ca để khen tặng.”

Tổng Lương Trác cúi đầu, nhìn Tiểu Thất không nói gì mà khoe miệng khẽ nhếch lên lại có một dòng nước trong suốt chảy xuống, “Vù” một tiếng, ý niệm muốn ca ngợi thơ văn bay lên chín tầng mây. Tổng Lương Trác cúi xuống, thổi mạnh một ngụm khí vào lỗ tai Tiểu Thất.

Quả nhiên!

Tiểu Thất hoảng hốt quơ quào tay chân, kêu oa oa mở mắt ra.

“Hừ, tỉnh?” Tổng Lương Trác hừ nhẹ, giống như giận dữ khi nhiệt tình của mình bị nước miếng của Tiểu Thất làm trở thành buồn bực.

Tiểu Thất mờ mịt nhìn chằm chằm vào Tổng Lương Trác, chớp chớp mắt một cách mệt mỏi nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này mới “Oạch” một tiếng nuốt nước miếng vào. Tổng Lương Trác khó chịu nuốt xuống một ngụm nước miếng, đột nhiên có xúc động muốn đánh cho nàng một trận.

Tiểu Thất lại nhìn chăm chú ra cửa sổ, trầm mặc thật lâu sau cũng không lên tiếng.

Tổng Lương Trác nghĩ nàng bị ép thức dậy mà dối, định tìm đề tài để chuyển dời sự không vui của nàng, lại thấy Tiểu Thất nhảy dựng lên, chân trần mà nhào người lên cửa sổ, hét lên: “Sương mù? Sao lại bay lên phía trên?”

Tổng Lương Trác khẽ cười, đem ghế dựa qua, ôm Tiểu Thất đang ngồi bên cửa sổ vào trong ngực, ầm ầm nói: “Là hơi nước. Mỗi ngày vào giờ này thì sẽ có nước nóng chảy ra từ suối, có giống tiên cảnh không?”

Tiểu Thất gật mạnh đầu, nâng tay lau khoe miệng nói: “Có bàn đào thì tốt nhất.”

Khoe miệng Tổng Lương Trác co rút, thờ dãi nói: “Sáng sớm đã đói bụng?”

Tiểu Thất quay đầu, hôn Tổng Lương Trác một cái thật kêu, “Tướng công tốt, tối qua ta đã gói bao nhiêu điểm tâm vậy?”

Hả, ai biết được? Chắc chắn đã bị tiểu nhị xem là rác mà ném đi rồi. Nhưng tiếng tướng công giòn giã này của Tiểu Thất đúng là lấy lòng Tổng Lương Trác.

Tổng Lương Trác cúi đầu hôn nhẹ vào khoe miệng Tiểu Thất, ôm Tiểu Thất đứng dậy, để nàng lên ghế rồi nói: “Ngồi xem cảnh đi, ta đi gọi người mang đồ ăn lên.”

Lúc Tổng Lương Trác mang hộp thức ăn vào, Tiểu Thất đang cúi đầu cởi áo yếm, thấy Tổng Lương Trác đi vào liền quay đầu nói: “Tổng tri huyện, chàng mặc ngược áo yếm cho ta. Đây là thêu hai mặt, nhưng mặt trước lại thêu hoa nổi lên, cọ vào da khiến ta khó chịu.”

Khó trách Tiểu Thất không biết e thẹn, kiêu dè. Từ nhỏ đã có Lục Liễu hầu hạ bên người, thỉnh thoảng còn có vài nha hoàn hầu hạ tắm rửa, việc Tiểu Thất để thân trần trước mặt người khác đã trở nên tự nhiên. Nàng lại tự động xếp Tổng Lương Trác vào hàng ngũ người một nhà, thế nên không hề có chút bận tâm, mở vạt áo rồi cởi áo ra.

Tổng Lương Trác thấy cửa sổ đã được đóng lại, thờ phào nhẹ nhõm nói: “Thu thập xong rồi đi rửa mặt.”

“Oh.” Tiểu Thất cúi đầu sờ soạn thật lâu, dây sau lưng cũng không thể cởi bỏ. Đang bực mình muốn tìm kéo, một đôi tay đã nắm chặt tay của nàng lại, để sau gáy nàng, chậm rãi cởi bỏ sợi dây đã bị biến thành nút chết vừa nãy.

“Tổng tri huyện, có phải sẽ nhanh đến nhà hay không?”

“Buổi trưa xuất phát, chiều mai có thể đến.”

Tiểu Thất gật gật đầu, lấy cái yếm nhìn nhìn, đem mặt có hình thêu hoa mẫu đơn màu hồng nhạt mặc sát người, ngửa đầu cười nói: “Tiểu Thất có mang lễ vật cho nương bà bà cùng cha công công(*) .”

(*) công công: cha chồng

Nương bà bà? Cha công công? Tổng Lương Trác nhíu mày, “Có thể cho ta xem không?”

“Không được.” Tiểu Thất ra vẻ lắc đầu, “Vật ấy rất quý trọng, phải phòng trộm cẩn thận.”

Khóe miệng Tống Lương Trác lại co rút, không nói gì ôm nàng đi đến bên giường mang hài.

Gần về đến nhà thì lại sợ hãi, cái này cũng không phải không có lý.

Khi vào cửa thành, Tống Lương Trác đã bắt đầu hơi khản trương, nhưng Tiểu Thất thì ngược lại, một bên cắn táo ngào đường, một bên nhòai người ra cửa sổ nhìn cửa thành lớn hơn Thông Hứa rất nhiều.

“Tống tri huyện, người kia sao cứ nhìn chằm chằm vào xe ngựa của chúng ta?”

Tống Lương Trác nhìn theo ngón tay của Tiểu Thất, ánh mắt của nam tử mà Tiểu Thất chỉ vào thì sáng ngời, bước nhanh chạy tới nói: “Thiếu gia đã về rồi! Nô tài trở về thông báo với lão gia phu nhân!”

“Tống Thiên!” Tống Lương Trác kêu nam tử kia lại, “Cùng nhau đi, người chạy về thì xe ngựa cũng tới nhà.”

Nam tử được gọi là Tống Thiên gật đầu, cười gật gật đầu, đi đến phía trước xe ngựa ngồi, cách màn xe nói: “Phu nhân đã bảo nô tài ở đây đợi mấy ngày, thiếu gia đi cũng đã rất lâu, chỉ có lẽ mừng năm mới mới về, lần này cũng hơn nửa năm rồi.”

Tiểu Thất chớp mắt nhìn Tống Lương Trác, Tống Lương Trác thấp giọng nói: “Con của lão quan gia, Tống Thiên.”

Tiểu Thất gật đầu, cất giọng nói: “Tống Thiên tốt lành.”

“Ha ha, cô nương tốt lành.” Tống Thiên cười khẽ.

Tiểu Thất sờ sờ phong bao lì xì trong tay áo, không biết nên thưởng bây giờ hay là chờ vào phủ. Nhưng nàng cảm thấy để tiền vào tay người ta cũng không tốt lắm, giống như tác phong gì gì mà nhị tỷ phu nói qua, thực không tốt.

Dường như Tống Lương Trác biết suy nghĩ này của nàng, xoa xoa đôi tay của nàng để trong tay áo nói: “Không có quy củ này, ngày lễ tết mới có.”

Tiểu Thất thờ phào nhẹ nhõm, lại cắn táo ngào đường một cái, nâng tay đưa phần nửa còn lại nhét vào miệng Tống Lương Trác, thấp giọng cười nói: “Vẫn còn sợ hãi.”

Tống Lương Trác nhú mày, chậm rãi nuốt xuống mới nói: “Đừng sợ, về nhà thôi chứ có gì đâu mà sợ?”

Tiểu Thất liếc Tống Lương Trác một cái, đưa tay đánh vào khuỷu tay hắn nói: “Ta cũng không sợ, nương nói Tiểu Thất là người gặp người thích, hoa gặp thua.”

“Thiếu gia, tháng trước Lâm gia nhị tiểu thư đã đến phủ. Ta đã hỏi thăm giúp thiếu gia, nói là làm tỷ nữ được cho về, vốn là muốn viết thư cho thiếu gia, nhưng sau đó nghe lão gia nói thiếu gia sẽ về đến, cũng không gửi thư nữa.”

Tống Lương Trác nghe đến Lâm gia nhị tiểu thư kia liền nhú chặt mày, nhưng lát sau lại giãn ra.

“Thiếu gia, phu nhân nói lần này trở về sẽ cho người một việc vui đấy.”

Tiểu Thất kỳ quái quay đầu nhìn Tống Lương Trác, “Còn muốn báai đường một lần nữa sao?”

Tống Lương Trác lắc đầu, xoa xoa hai má của nàng nói: “Không cần.”

Tiểu Thất nháy mắt, nghịch ngợm lắc đầu nói: “Báai đường một lần nữa cũng không sao, ta không nhớ rõ lần trước là thế nào nữa.”

Dường như Tống Thiên nghe được lời của Tiểu Thất, chần chờ hỏi: “Thiếu gia, vị cô nương này là?”

“Thiếu phu nhân!”

“O?!”

Tiếng nghi vấn của Tống Thiên rất nhỏ, nhưng Tiểu Thất vẫn nghe thấy. Chớp mắt nghi hoặc, Tống Lương Trác lại cầm tay nàng lúc nàng muốn mở miệng hỏi.

Ngoài xe ngựa truyền đến tiếng tuân lệnh của Tống Thiên, ngay sau đó xe ngựa lại rung một cái, Tiểu Thất biết, khẳng định là Tống Thiên kia đã nhảy xuống xe ngựa.

Xe ngựa chậm rãi ngừng lại, trong lòng Tiểu Thất vốn là đang bình tĩnh liền bắt đầu đập loạn nhịp. Tống Lương Trác ngồi im, Tiểu Thất cũng không cử động, bàn tay nhỏ bé đang nắm tay hắn hơi đỏ mề mòi.

“Đừng sợ.” Tống Lương Trác nghiêng đầu hôn lên thái dương của nàng.

Tiểu Thất ngẩng đầu cười cười: “Chỉ là ngực ta cứ đập liên tục.”

Bên ngoài xe có tiếng người đi lại, Tiểu Thất mở to mắt nhìn chăm chăm vào cửa xe, quả nhiên có người cung kính vén màn lên.

Tổng Lương Trác đứng dậy muốn đi ra, Tiểu Thất như nhớ tới gì đó liền liếm liếm môi, đỏ mặt giữ chặt hán hỏi: “Ngoài miệng ta có dính gì không?”

Tổng Lương Trác ra ý bảo hạ nhân buông màn xe xuống, quay lại cầm mặt Tiểu Thất nhìn thật kỹ, xoa xoa gương mặt đỏ bừng của nàng, khước miệng nhếch lên, “Tốt lắm.”

Hà? Tốt lắm là có ý gì?

Tiểu Thất còn muốn hỏi lại, Tổng Lương Trác đã gõ thùng xe, sau đó màn xe lại được xốc lên.

Tiểu Thất thấy Tổng Lương Trác đang đứng ở một bên xe ngựa chò nàg, không thể không lau miệng thật mạnh rồi đi ra khỏi xe. Dưới xe ngựa đặt một chiếc ghế nhỏ, Tiểu Thất nhìn độ cao, lại nhìn nha hoàn gia nhân đứng ở hai bên, nuốt nước miếng nhìn về phía Tổng Lương Trác.

Tổng Lương Trác buông mí mắt xuống, trực tiếp ôm Tiểu Thất xuống ngựa, phía sau còn có gia nhân nhanh nhẹn cầm ghế nhỏ, dẫn xe ngựa đi vào cửa hông.

Tổng Lương Trác nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Tiểu Thất, thật ra hán rất phối hợp, cố ý bước chậm lại để chờ Tiểu Thất bước đi. Tiểu Thất phải giữ dáng đi nghiêm trang đến nỗi chảy đầy mồ hôi, đi theo gia nhân vào viên cũng không thấy bóng dáng của Tổng mẩu, vì vậy len lén bước nhanh thấp giọng hỏi: “Nương bà bà đâu?”

Tổng Lương Trác vừa cúi đầu muốn mở miệng dặn dò, đã thấy một vị phụ nhân được vài nha hoàn vây quanh bước nhanh tới.

“Lương Trác, con ta, thế là đã quay về.”

Tiểu Thất chớp mắt nhìn chăm chăm vào phụ nhân. Phụ nhân này không phải cùng một dạng với mỹ phụ nhân Tiền phủ. Thất lung của mỹ phụ nhân nhỏ nhắn, thất lung của phụ nhân này tròn; bước đi của mỹ phụ nhân uyển chuyển, xinh đẹp, phụ nhân này thì đi đường đoan trang; mắt của mỹ phụ nhân to mà dài, mắt phụ nhân này to mà tròn; trên mặt của mỹ phụ nhân không có nếp nhăn, phụ nhân này cười thì lại có nếp nhăn nơi khóe mắt.

Tiểu Thất thầm so sánh một phen, cuối cùng âm thầm kết luận, nhưng nhìn vẫn thân thiết, giống Phùng mẫu ở Tổng phủ, nhưng so ra vẫn đẹp hơn Phùng mẫu nhiều.

Trong lúc Tiểu Thất ngây người thì mu bàn tay đã bị捏 cho tỉnh táo lại, quay đầu nhìn Tổng Lương Trác. Tổng Lương Trác khẽ thở dài nói: “Đây là nương.”

Tiểu Thất quay đầu lại nhìn phụ nhân kia, trên gương mặt mới vừa rồi còn tươi cười, lúc này đã mang theo vài phần nghiêm khắc. Tiểu Thất thầm nói với chính mình: đừng sợ đừng sợ, ta cũng là con nhà có giáo dục, có trường hợp nào mà chưa gặp qua? Liền đưa ra gương mặt tươi cười đẹp nhất của mình, ngọt ngào mở miệng nói: “Nương thật là đẹp!”

Tổng Lương Trác nhẹ nhàng thờ ra, thầm cảm thấy may mắn khi Tiểu Thất không mở miệng gọi “Nương bà bà”.

Tổng mẫu là người đoan trang, dù gương mặt không thật tinh tế nhưng cũng có khí chất, khi còn trẻ cũng được xem là duyên dáng. Lúc này bị ánh mắt sáng rực của Tiểu Thất nhìn chăm chú, nhất thời cũng có vài phần xấu hổ.

Tiểu Thất mỉm cười ngọt ngào như vậy, lại nhìn không ra chỗ nào không tốt. Tổng mẫu nhìn Tiểu Thất từ trên xuống dưới mấy lần, thấy Tiểu Thất không có ý hành lễ cũng có chút không vui.

“Nương, vào nhà rồi nói sau.” Tổng Lương Trác lên tiếng đánh vỡ không khí quý dị.

Tiểu Thất gật đầu phụ họa, “Tiểu Thất có mang theo lễ vật cho nương đây.”

Trong lòng Tổng mẫu lại có chút không vui.

Thứ nhất, cảm thấy tên Tiểu Thất này thật tục, tuy rằng Tổng Lương Trác đã gửi thư nói qua, nhưng cảm giác lúc đọc thư cùng chính bản thân nghe thấy thì không giống nhau. Vừa nghe đã biết là không phải xuất thân từ dòng dõi thư hương.

Thứ hai, cảm thấy con dâu này là người rất nịnh bợ, lần đầu tiên gặp mặt đã chuẩn bị lễ vật.

Thứ ba, con dâu này lại không quy củ, nhìn thấy mình ngay cả việc quỳ gối hành lễ cũng không có. Nhìn bộ dáng thế nào cũng là một nha đầu hoang dã không quản giáo.

Tổng mẫu chê trách một lượt trong đáy lòng, cho là Tiểu Thất không có ưu điểm gì đáng nói. Kỳ thật mẹ chồng và nàng dâu ở chung luôn rất khó khăn, chỉ vì các nàng cùng tranh một người nam nhân. Một người thì muốn giữ con mình lại bên cạnh, một người thì muốn giữ lấy tướng công chỉ yêu thương mình.

Quan hệ mẹ chồng nàng dâu luôn là việc khó ngàn đời a!

Nhưng Tổng mẫu cũng là người biết kiềm chế, những việc không vui cũng sẽ không trách móc nặng nề ngay lúc này.

Tổng mẫu gạt đầu, xoay người đi vào hậu viện, hòa nhã nói với Tổng Lương Trác ở một bên: “Vừa mới trở về, trước tiên hãy tắm rửa nghỉ ngơi cho tốt, chờ tới cha con về thì lại trò chuyện.”

Tổng Lương Trác gạt đầu, dẫn Tiểu Thất đi sùan viện.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Mặc dù Tổng phủ không xa hoa bằng Tiền phủ, nhưng cũng không kém phần sang trọng. Tiểu Thất đi theo Tổng Lương Trác, gặp không ít nha hoàn hành lễ.

Ai, chỉ là không khí ở đây không tốt bằng Tiền phủ. Tiểu Thất khẽ lắc đầu.

Phòng của Tổng Lương Trác vẫn như lúc trước, trên giá sách để không ít sách, còn có vài món đồ sứ. Nhìn tổng thể có chút trống rỗng, nhưng rất giống phòng ở của nam nhân. Trống rỗng, chỉnh tề, hào phóng, không giống phòng của Tiểu Thất, khắp nơi đều có đồ của nàng.

Tổng Lương Trác tựa vào đầu giường nghỉ tạm, chốc lát sau có nha hoàn đến mời hấn đến phòng khác tắm rửa. Tiểu Thất cùng đi qua nhìn, thấy nha hoàn kia không có ý đi xuống, không vui ho khan một tiếng.

“Nơi này có bồn tiểu thư, người đi xuống đi.” Tiểu Thất cố ý dùng thanh âm lạnh lùng nói.

Tiểu nha hoàn kinh ngạc nhìn qua, không rõ thân phận của Tiểu Thất, suy nghĩ rồi nói: “Nô tỳ đến hầu hạ thiếu gia tắm rửa.”

Tiểu Thất chớp mắt, nghiêng đầu nói: “Ta là phu nhân của hấn, hấn tắm rửa đều do ta hầu hạ.”

Tiểu nha hoàn khẽ hé miệng nhìn Tổng Lương Trác, Tổng Lương Trác gạt đầu bảo nha hoàn đi xuống.

Tiểu Thất không vui, hừ mạnh một tiếng rồi ngồi lên ghế ở bên cạnh, “Chàng vẫn để cho người ta nhìn người coi quần áo, chàng không biết xấu hổ sao?”

Tổng Lương Trác buồn cười, “Ta để cho ai nhìn?”

“Nam nhân tắm rửa là không thể để người khác hầu hạ, hừ, đại sắc lang.”

Tổng Lương Trác dở khóc dở cười, hấn cũng không muốn vào bồn tắm trước mặt nha hoàn, nhưng còn chưa mở miệng thì Tiểu Thất đã giành nói trước. Nhưng thật đúng là có việc, gia nhân cùng nha hoàn dường như không biết hấn đã lấy vợ, không biết có phải cha mẹ cố ý giấu diếm hay không.

Tiểu Thất trực tiếp nằm lên ghế, nhìn chằm chằm nóc nhà chốc lát, nghe thấy tiếng Tổng Lương Trác vào nước mới hừ một tiếng nói: “Vừa phải ngâm nước nóng, vừa phải tẩy rửa, thật nhiều quy củ.”

“Tổng tri huyện, sao ta lại cảm thấy người ở đây không ai biết ta là tri huyện phu nhân? Nương cũng giống như không thích ta, ta cười đến quai hàm đều cứng lại, bà cũng không hề rầy.”

Tiểu Thất liếc mắt nhìn gáy Tổng Lương Trác một cái, làm mặt quỷ rồi nhún nhảy đi ra ngoài.

Trong phòng cũng không có cái gì để chơi, Tiểu Thất dạo qua một vòng, thấy trong góc của giá sách có vài cuộn tranh lụa trong một bình hoa bằng sứ màu xanh, tò mò rút một cuộn tranh ra xem.

Đối với thi họa, Tiểu Thất cũng không hiểu biết, nhưng vì luôn thích tranh của động vật cùng mỹ nhân, bản thân mình cũng cất giữ mấy bức tranh cá chép trong ao sen cùng tranh về chim, còn có bức tranh của bản thân cùng với của mỹ phụ nhân.

Trong tay Tiểu Thất lúc này chính là một bức tranh mỹ nhân.

Bức tranh mỹ nhân này khác với những bức tranh mỹ nhân mà Tiểu Thất đã nhìn thấy. Lúc trước nàng nhìn thấy đều là những bức tranh đã chuẩn bị sẵn tư thế cho người ta vẽ, giống như của mỹ phụ nhân, hoặc đứng hoặc ngồi, nhiều nhất cũng chỉ là đứng dưới hoa mà cười đến run cả người.

Nhưng bức tranh này lại như được bắt giữ trong nháy mắt, Tiểu Thất không biết hình dung như thế nào, nhưng chỉ cảm thấy bức tranh này mang theo cảm tình. Vẽ cực kỳ giống người thật, như là mỹ nhân có linh tính.

Quần áo của nàng kia bay bay trong gió, cầm váy lên quay đầu cười thật thoải mái, thần sắc dường như còn mang theo kinh ngạc cùng lo lắng.

“Hừ, ở phía sau có ai đuổi người đây, chút nữa là bị vượt qua rồi.” Tiểu Thất thấp giọng lẩm bẩm.

Tiểu Thất đưa tay chỉ vào mũi nữ tử, chu miệng nói: “So với Tiểu Thất còn đẹp hơn.”

Tiểu Thất lại mở một bức tranh khác, vẫn là bức tranh của mỹ nhân.

Lần này là ngồi đánh đàn ở lương đình, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch, không biết có phải là đang nói chuyện với người hay là đang ca xướng. Xem ánh mắt kia, cũng là sáng rỡ lại lộ ra vẻ vui mừng.

Trong lòng Tiểu Thất mơ hồ có dự cảm không tốt, không kịp nhìn kỹ liền mở ra một bức tranh khác. Hoàn hảo, bức tranh dài nhất là tranh phong cảnh, lúc Tiểu Thất mở ra được một nửa bức tranh, nhìn thấy tranh vẽ sen mà thâm thở phào nhẹ nhõm.

Cái gì gọi là không tức chết người thì không bỏ qua? Nhìn tay nhỏ bé của Tiểu Thất run lên thì biết. Khi mở bức tranh dài được cuộn tròn kia thì cuối cùng vẫn thấy mỹ nhân đó, cười vui sướng như gió xuân lại mang theo về e thẹn, trên mặt là thâm tình vô hạn tỏa sáng. Cái làm cho người ta tức giận chính là, nàng thấy phía dưới bên phải của bức tranh có viết vài chữ rất nhỏ, rất nhỏ ---- Lương Trác?!

Trong lòng Tiểu Thất thật hoảng hốt, có chút khó chịu há há mũi. Nàng còn không biết tướng công nhà mình biết vẽ tranh đây, còn vẽ đẹp như vậy.

Không biết Tổng Lương Trác đã đứng phía sau Tiểu Thất từ lúc nào, nhìn thấy bức tranh trong tay nàng mày liền nhíu lại. Hắn nhớ rõ bức tranh này được vẽ khi nào, nhưng đã quên chúng còn nằm trong bình sứ màu xanh trong phòng mình.

Tổng Lương Trác cảm thấy không tốt, giống như là làm chuyện đuối lý, lại có cảm giác bức bối vì bị người khác nhìn vào chuyện riêng của mình, ngàn vạn cảm xúc nhưng khi thấy bà vai của Tiểu Thất run lên thì tất cả chỉ còn áy náy không thôi.

Tổng Lương Trác rút bức tranh trong tay Tiểu Thất ra, chậm rãi cuộn lại rồi để lại vào bình, đứng ở sau lưng Tiểu Thất thật lâu, khẽ thở dài nói: “Có cái gì muốn hỏi, hỏi đi.”

Hai mắt Tiểu Thất đắm lệ mờ mịt nhìn Tổng Lương Trác, cong môi hỏi: “Người nào đây?”

“Từ Tiêu.” Tổng Lương Trác trầm mặc một lát, “Đã là chuyện rất lâu về trước.”

Tiểu Thất nhớ tới lời Ôn Nhược Thủy đã từng nói với mình, nâng tay áo lau mắt nói: “Ta còn không biết chàng biết về tranh.”

“Đúng là đã lâu không vẽ.” Tổng Lương Trác nhìn phòng của mình, khẽ thở dài nói: “Hai năm nay không ở nhiều, ở đây cũng tốt, nếu Tiểu Thất không thích, chúng ta sang Tây viện đi.”

Tiểu Thất hít mắt nhìn Tổng Lương Trác, đảo mắt nói: “Ta hỏi chàng một chuyện, chàng phải thành thật trả lời ta.”

Tiểu Thất thấy Tổng Lương Trác gật đầu, đưa tay vỗ vỗ ngực hắn hỏi: “Bây giờ còn có nàng hay không?”

Tổng Lương Trác thực là kinh ngạc, không nghĩ tới Tiểu Thất tính tình trẻ con cũng có thể hỏi ra câu này. Tổng Lương Trác ngây ngốc một lát liền cười, ôm lấy Tiểu Thất đi đến bên bàn, yên lặng ôm Tiểu Thất một lát, nói: “Nói thật, ta cũng không biết. Nhưng là, Tiểu Thất nên tin tưởng chính mình.”

Tiểu Thất há há mũi, tủi thân mở miệng: “Ta không xinh đẹp như nàng.”

Tổng Lương Trác cúi đầu nhìn Tiểu Thất cười, Tiểu Thất trừng mắt, hung hăng nói: “Nhìn cái gì? Chàng lại dám so sánh? Tiểu Thất là đẹp nhất!”

Tổng Lương Trác cúi đầu cọ cái mũi đã hồng lên của Tiểu Thất, âm áp nói: “Đã là chuyện quá khứ, còn cái gì tốt để so đo?” Hắn đã sớm chia tay với quá khứ, bằng không cũng sẽ không thú nàng. Chỉ là, ai có thể quên hết tất cả đây?

Ngoài cửa truyền đến tiếng hỏi của nha hoàn. Tổng Lương Trác nâng tay nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt Tiểu Thất, “Chính mình tự tìm khó chịu cho bản thân; về sau có chuyện đều phải hỏi ta trước, đừng giống lúc trước, không biết nghĩ thông suốt.”

Tiểu Thất chớp mắt, suy nghĩ nửa ngày cũng không nhớ mình không nghĩ thông suốt lúc nào. Tiểu nha hoàn tiến vào, hầu hạ Tiểu Thất rửa mặt sạch sẽ. Tiểu Thất lại lấy ra lễ vật đã chuẩn bị cho nhị lão đưa nha hoàn cảm giúp, lúc này Tổng Lương Trác mới dẫn Tiểu Thất đi phòng ăn.

Tiểu Thất nhẹ nhàng bước từng bước rất có quy củ, lúc tiến vào phòng thì buông trán xuống, đôi tay nhỏ bé vẫn đặt ở trước bụng.

Ánh mắt Tiểu Thất quét qua hai lão đang ngồi phía trên, thấy hai người cũng xem như vừa lòng, không khỏi có chút đắc ý. Đây chính là do nàng xem diễn kịch, các tiểu thư đi đường đều bước từng bước nhỏ như nhún nhảy, nàng cảm thấy thú vị, còn tự tập đi vài lần đây!

Tổng Lương Trác đứng một bên nín cười, nhìn Tiểu Thất đang khẽ khàng bước từng bước như nhún nhảy, dè dặt giọng nói: “Cứ đi tự nhiên là được rồi.”

“Cha, nương!” Tổng Lương Trác cười mở miệng.

Tiểu Thất chớp mắt cũng mở miệng theo, “Cha tốt lành, nương tốt lành.”

Tổng mẫu nhếch miệng không hề răng. Tổng phụ Tổng Thanh Vân gật đầu, nhưng vẫn là bộ dáng bất ngôn cầu tiểu(*).

(*)bất cầu ngôn tiểu: ăn nói có ý tứ; nói năng thận trọng; trang trọng; không nói cười tùy tiện; nghiêm túc

Tổng Lương Trác ngồi xuống trước, khoe miệng câu lên vầy vầy Tiểu Thất. Tiểu Thất cũng cười, nhu thuận ngồi xuống bên cạnh Tổng Lương Trác.

Màn này khiến cho nhị lão trùng to hai mắt.

Tổng mẫu vẫn cảm thấy chuyện con mình thú Tiểu Thất nhất định là không tình nguyện, hoặc là có ý muốn trốn tránh, nhưng nhìn xem trước mắt, xem ra con mình cũng thích con dâu này. Tổng mẫu nhìn ánh mắt trong sáng của Tiểu Thất vẫn cảm thấy có chút khó hiểu.

“Nurong, Tiểu Thất có mang lễ vật cho người.” Tiểu Thất nhảy dựng lên, chợt nhớ tới động tác không được quá đáng, vội vàng bước chậm lại đến bên tiểu nha hoàn, cầm lấy một cái hộp gỗ hương đẹp để quý giá từ tay tiểu nha hoàn.

Tổng mẫu nhìn thoáng qua nhưng không có ý đưa tay nhận lấy, Tiểu Thất cười gượng hai tiếng, tui thân nhìn về phía Tổng Lương Trác, Tổng Lương Trác chỉ cười cười cổ vũ, không có ý nhúng tay vào.

Tiểu Thất cười hai tiếng, để hộp gỗ hương trước mặt Tổng mẫu, nắm tay nhỏ nhắn nắm chặt lại nói: “Đây là, ách, hương liệu còn có, còn có.... Rất nhiều, Tiểu Thất để nurong chọn.”

Tâm tình của Tiểu Thất hơi sa sút, nhưng vẫn quay đầu lấy một lễ vật khác từ tay tiểu nha hoàn, lần này Tiểu Thất không cười cũng không giới thiệu, trực tiếp đưa tới, nhét vào trong tay Tổng Thanh Vân.

Lễ vật thực nặng, nhất thời Tổng Thanh Vân không bắt bẻ, thiếu chút nữa làm rơi xuống đất.

Tổng Thanh Vân giật mình, mở túi lụa lấy ra một cuộn tranh rất nặng trải ra trên bàn, ánh mắt liền sáng ngời cả kính nói: “Thư pháp của Đạm Trai tiên sinh? [Thập Thất Thiếp]? Lối viết danh thảo a! Ai, tác phẩm tuyệt thế. Thứ tốt, thứ tốt a!”

Tổng Lương Trác chờ Tiểu Thất đi qua ngồi xuống, mở miệng nói: “Sách sử có ghi lại, Thái Tông hoàng đế đem ba ngàn giấy làm nên một cuộn dài một trượng hai thước, nhưng sau khi Đường triều bị diệt thì đã mất tung tích, từ đó về sau không còn thấy bản gốc nữa. Ha ha, con cũng mới là lần đầu được thấy đây.”

Tổng Thanh Vân liên tục gật đầu, “Bạc đều không mua được đồ quý!”

Tổng mẫu chỉ hơi liếc mắt một cái, lông mày nhíu lên, câu miệng nói: “Trong nhà Tiểu Thất còn ai?”

Tiểu Thất giương mắt nhìn Tổng mẫu, lại cúi đầu thấp giọng nói: “Hai tỷ tỷ, cha và nurong.”

“Không biết làm sao quen biết Lương Trác?” Tổng mẫu thấy Tiểu Thất đáp lời mà ngay cả kính ngữ cũng không dùng, ngữ khí liền không vui.

Tiểu Thất nhìn Tổng Lương Trác, muốn nói chính mình theo đuổi, lại thấy không ổn, miệng mở ra rồi khép lại mấy lần. Tiểu Thất lại quay đầu nhìn Tổng Lương Trác, lần này trong mắt còn đầm nước mắt.

Từ nhỏ đến lớn nàng còn chưa phải đợi để gặp người như vậy, cũng không phải nịnh bợ ai. Tiểu Thất vì tìm lễ vật cho Tổng mẫu, phải cùng mỹ phụ nhân bí mật bàn bạc mấy ngày, đề cập lễ vật cho Tổng Thanh Vân lại khiến cho Tiễn lão đầu phải chảy máu, đau lòng đến mấy bữa ăn cũng ăn không ngon. Đã như vậy mà bà bà còn không hòa nhã với nàng.

“Nurong, Tiểu Thất là người lương thiện. Ta trị thủy ở Thông Hứa, phương pháp tốt đều là do Tiểu Thất chỉnh sửa lại từ trong sách.” Tổng Lương Trác khẽ chạm chân Tiểu Thất dưới bàn, bị Tiểu Thất đá một cước trở về.

“Nurong, đúng là không bỏ tin tức ta thú thê? Trong nhà tựa hồ?” Tổng Lương Trác làm như vô tình mở miệng hỏi.

Tổng mẫu cùng Tổng Thanh Vân liếc nhau, ho nhẹ một tiếng nói: “Đường đường là đại thiếu gia của tri phủ, sao có thể không ở nhà mà thành thân?”

Tổng mẫu liếc nhìn Tiểu Thất đang trầm mặc không hề rảnh, nghĩ cô nương này quả thật là còn nhỏ, nhưng có tiềm lực có thể cải tạo, liền nói thêm: “Nếu đã trở lại, sẽ làm lại bổ sung, chủ yếu là phải có thể diện mới được. Hiện tại sẽ không cùng phòng, tháng sau sẽ tổ chức hỉ sự.”

Lần này Tiểu Thất không đá Tổng Lương Trác, đá trực tiếp vào chân bàn. Bàn gỗ này rất nặng, một cước của Tiểu Thất cũng chỉ tạo ra một tiếng vang nhỏ, làm cho chén trà trên bàn gợn sóng, nhưng ngón chân của Tiểu Thất lại đau rất cả lên.

“Còn có Tử Tiêu cô nương, còn có hôn ước với con, chờ hôn sự này làm xong thì đưa nàng vào cửa đi. Trước đây là nàng không đúng, nhưng cũng vì con mà chịu không ít khổ, con đã cưới chính thê, cũng chỉ có thể ủy khuất nàng làm sườn thối.” Tổng Thanh Vân mở miệng.

Tiểu Thất kinh sợ ngẩng đầu nhìn Tổng Thanh Vân, ‘Rầm’ một tiếng đứng lên, đưa tay ôm lấy lễ vật trên bàn, một câu cũng không nói liền quay đầu ra khỏi phòng ăn.

Động tác của Tiểu Thất liền mạch lưu loát, Tổng Thanh Vân không tin cúi đầu nhìn bàn, đáng tiếc sờ sờ mặt bàn thờ dài.

Tổng mẫu bị ghen ở ngực, hơn nửa ngày mới hít thở được quay qua con cả giận: “Thế nào lại không có quy củ như vậy? Ngay cả xin lỗi cũng không có

lại đột nhiên rời bàn. Còn có, đồ đưa cho trưởng bối, một tiếng thăm dò cũng không có, muốn ôm liền ôm đi. Còn có!”

Tổng mẫu quay đầu nói với Tổng Thanh Vân: “Từ Tiêu kia, làm suren cũng không cho! Lúc trước đã làm cái gì? Khiến con ta thương tâm! Nay thấy người sang bắt quàng làm họ không thành, lại đến đây treo cao, ta cũng không tin nữ nhân Hoàng thượng thương đi còn có thể là hoàn bích.”

Tổng Thanh Vân thờ dài nói: “Lúc trước cũng không nói rõ muốn từ hôn, nay người Lâm gia tìm tới cửa, làm sao không thừa nhận?”

Tổng mẫu nhú mày, “Sao phải thừa nhận? Chính là Lâm Từ Tiêu nàng thật sự là vợ chồng phu vợ chồng, lại vợ chồng, chỉ là Tổng gia không cưới.”

Tổng Thanh Vân thờ dài, chỉ vào Tổng mẫu nói: “Bà, lão thái bà bà, rốt cuộc đứng bên kia?”

“Người nào có lý thì ta theo.”

Nha hoàn nom nớp lo sợ tiến vào, thấp giọng nói: “Lão gia, phu nhân, có cần phải dọn cơm?”

Tổng mẫu thờ dài, “Dọn đi.” Quay đầu dè xuống con tức với Tổng Thanh Vân nói: “Ta không cùng ông gây chuyện, ta không đồng ý, Từ Tiêu kia cứ để Lâm gia bọn họ tự sản tự tiêu đi, đừng chú ý đến Lương Trác của chúng ta, ngựa tốt còn không quay đầu đây.”

Tổng Thanh Vân lắc đầu, quay đầu hỏi Tổng Lương Trác vẫn không mở miệng nói: “Ý Lương Trác thế nào?”

Tổng Lương Trác lại nhìn nhìn cửa nói: “Con đã đáp ứng Tiểu Thất là chỉ thú một mình nàng. Hơn nữa, chính thất không có lỗi lầm, theo lý thì không thể cưới suren.”

Tổng Thanh Vân thờ dài nói: “Đây là việc hôn nhân mà mọi người ở Nhữ Châu đều biết, nếu chúng ta từ hôn, chẳng phải là bội bạc?”

“Nếu không phải chúng ta giúp họ che giấu, người trong thiên hạ đều biết tiểu thư Lâm gia thấy người sang bắt quàng làm họ, đến lúc đó đừng nói là gả cho Tổng gia, gả ra ngoài cũng đã khó.” Tổng mẫu hừ nhẹ.

Sắc mặt Tổng Thanh Vân nghiêm lại, “Đừng vội nói gì, để nàng vào làm suren đã là một sự trừng phạt với nàng.”

Tổng mẫu thấy Tổng Thanh Vân hơi nổi giận, thờ dài nói: “Suren không được, nhiều nhất cũng chỉ có thể làm thiếp, tương lai đứa nhỏ cũng không thể nhập gia phả, Lâm gia đồng ý thì được, không đồng ý thì bỏ. Ông cũng ít nhúng tay, về sau người Lâm gia đến, ông để cho ta là được, giả bộ thể diện gì chứ? Ta cũng không tin ông có thể hơn thủ đoạn của bọn họ.”

Tổng Lương Trác nhìn nhị lão cứ ngơ ngác một câu ta một câu âm ỹ, lên tiếng nói: “Cha mẹ ăn cơm trước đi, đừng khắc khẩu vì việc này.”

Tổng mẫu Tổng phụ đều quay đầu nhìn Tổng Lương Trác, Tổng Lương Trác ho nhẹ một tiếng nói: “Việc này không cần bàn lại, con sẽ không lấy thêm vợ.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Đại khái Tổng Lương Trác cũng biết Tổng mẫu có ý lập uy, thấy Tổng mẫu ăn cơm vẫn rầu rĩ không vui, liền cười nói: “Nương, Tiểu Thất làm gì cũng không hay nghĩ, nhưng chưa bao giờ có ý bất kính. Nương đổi biện pháp xem, nói không chừng nàng sẽ thực nghe lời nương.”

Tổng mẫu nhượng mày nói: “Cái gì cũng do con nói, chẳng lẽ trách nương không cho vợ con mặt mũi?”

“Con không dám.”

“Con nói xem, vợ của con lại không cho ta quản giáo?”

“Nương có thể quản giáo nàng thì chính là phúc của nàng, nếu nàng không nghe, nương cứ việc đánh chửi là được.”

Tổng mẫu nghe vậy thì khẽ a một tiếng rồi lắc đầu, “Từ nhỏ đến lớn con có thấy nương đánh người chưa? Nói bậy bạ. Đừng tưởng nương nghe không hiểu, đúng là đang bảo hộ nha.”

Tổng Lương Trác cũng không che giấu cảm xúc của mình, cười nói: “Tình tình của Tiểu Thất là hoạt bát đơn thuần, nhưng nương có thể dạy nàng những điều bình thường, đừng để nương bị mệt là được rồi.”

Tổng mẫu trừng mắt nhìn Tổng Lương Trác nói: “Ta thật cho là nàng không được?”

Tâm tình của ba người đều không ở đây.

Trong mắt Tổng Thanh Vân thì chỉ có [Thập Thất Thiếp], trong đầu cứ nhớ đi nhớ lại những chữ viết vừa mới liếc nhìn khi nãy. Tổng mẫu thì bắt đầu suy tính kế hoạch dạy dỗ con dâu nhu thuận.

Tâm tình của Tổng Lương Trác từ lúc Tiểu Thất chạy ra đã có chút không yên, thấy nhị lão cũng không có tâm tình nói chuyện phiếm, trực tiếp chào rồi quay trở về viện của mình.

Trời đêm hơi u ám, chắc là sắp mưa rồi.

Tổng Lương Trác bước nhanh trở về viện mới biết, Tiểu Thất đã bị an bài tới Tây viện. Tổng Lương Trác liếc mắt nhìn căn phòng trống rỗng, thở dài rồi thu thập đồ.

Tổng Lương Trác đem các cuộn tranh để lên bàn, lại nhớ đến sách cùng con dấu cũng lấy ra. Tổng Lương Trác sững sờ nhìn vật gì đó trên bàn, ngẩng đầu nhìn ra cửa hỏi: “Trời mưa?”

“Vâng, thiếu gia muốn nghỉ ngơi?” Tiểu nha hoàn nhẹ giọng hỏi.

“Người tìm người đem mấy thứ này đi đi.” Tổng Lương Trác nói thật bình thản.

Tiểu nha hoàn nhìn sách cùng tranh trên bàn, hỏi: “Đem tới thư phòng?”

Tổng Lương Trác gật đầu, lại lắc đầu nói: “Đem tới tạp phòng là được rồi.”

Tổng Lương Trác lại lấy sách ra, ném thẳng đến chậu than.

Tiểu nha hoàn lĩnh mệnh đi. Tổng Lương Trác nhìn phòng ngủ một lượt, lắc đầu lấy dù đi ra ngoài.

Mưa lại thêm lạnh, tuy rằng chỉ mới bắt đầu rơi, Tổng Lương Trác đi trên hành lang cũng cảm thấy có chút lạnh.

Trên đầu truyền đến tiếng sấm vang rền, nặng nề mà áp lực. Tổng Lương Trác lo lắng nên bước chân nhanh hơn, đến trước cửa tây viện thì thấy cửa đã đóng lại.

Tổng Lương Trác gõ cửa hồi lâu mới có nha hoàn ra mở cửa, Tổng Lương Trác bực bội, quát lên: “Sao lại chậm như vậy?”

Từ trước đến nay nha hoàn vẫn chưa từng thấy Tổng Lương Trác nổi giận, vội trả lời: “Hồi thiếu gia, Tiễn cô nương đi nghỉ sớm, nô tỳ cũng ngủ theo.”

Tổng Lương Trác bỏ qua nha hoàn, trực tiếp đi vào trong, nha hoàn vội đuổi theo.

“Về sau phải gọi là thiếu phu nhân!” Tổng Lương Trác lạnh lùng mở miệng, “Nhưng đã ăn cơm chiều chưa?”

“Hồi thiếu gia, sau khi thiếu phu nhân trở về thì không bảo dọn cơm.”

Tổng Lương Trác cố đè nén cơn tức vô cớ đang nổi lên, mở miệng nói: “Đi bảo phòng bếp chuẩn bị cơm, nhanh chóng đem lại đây.”

Nha hoàn nhìn sân tối đen như mực, lại nhìn về đèn lồng duy nhất đang cầm trong tay, nhất thời không biết nên đưa cho Tổng Lương Trác đi hay là cầm về phía hậu viện để tìm đầu bếp nấu cơm.

“Đi đi, ta không cần đèn lồng.” Tổng Lương Trác thở dài, giọng nói hòa hoãn hơn.

Nha hoàn vội vàng cầm đèn lồng đi ra hậu viện, Tổng Lương Trác nhìn căn phòng tối đen như vậy, trong lòng đột nhiên cảm thấy bất an. Cô nàng này sẽ không chạy đi chứ?

Tổng Lương Trác vội bước qua, tới lúc đẩy cửa phòng mới biết là cửa phòng bị khóa lại từ bên trong. Lúc này Tổng Lương Trác mới thờ phào nhẹ nhõm, gõ cửa phòng, âm giọng nói: “Tiểu Thất ngủ chưa?”

Bởi vì Tiểu Thất đang ốm, được nha hoàn dẫn vào liền đóng cửa lại. Trong phòng có một hộp diêm nhưng Tiểu Thất lại chưa bao giờ dùng thứ này để châm đèn. Sở soạn nửa ngày cũng không biết phải làm thế nào, cuối cùng cũng không đốt đèn lên.

Lúc này Tiểu Thất đang cuộn người ôm lấy chân ngồi dưới bàn, nghe thấy tiếng của Tổng Lương Trác liền mếu máo khóc không ra tiếng.

Tổng tri huyện được lắm, nàng chỉ biết một lát sẽ áp bức nàng. Đầu tiên là không cho nàng ăn cơm, còn không đốt đèn cho nàng, trong phòng cũng không có xông hương. Nhưng quá đáng nhất chính là, lại còn muốn một lần lấy hai người!

Trong lòng Tiểu Thất bất mãn, liên tục quở trách Tổng Lương Trác, nghe thấy tiếng sấm ầm ầm đang truyền đến từ phía xa, đầu run run lại càng ôm chặt chân hơn.

Tổng Lương Trác không nghe thấy đáp lại, vừa tức vừa vội lại gấp phải cửa bị khóa, cuối cùng dứt khoát quăng cây dù qua cửa sổ, thuận lợi mà trèo vào cửa sổ.

Tiểu Thất nghe tiếng cửa sổ bị mở ra thì như bị điểm huyệt, không dám cử động, nhìn thấy bước chân của bóng đen kia dừng lại, sau đó lại bắt đầu bước đến bên bàn, dọa nàng phải vội vàng co chân lui về sau.

Lần này không phải nàng không kêu, mà là bị dọa đến kêu không ra tiếng. Tiểu Thất thử há mồm vài lần kêu Tổng Lương Trác ngoài cửa, nhưng cũng chỉ có tiếng thở, một tiếng la cũng không kêu lên được.

Trong phòng đột nhiên sáng lên, Tiểu Thất mở to mắt nhìn đôi hài bản trước mắt dọa đến môi cũng xanh tái lại.

Hài bản?! Cưng thi từ bài tha ma?!

Tiểu Thất chợt nhớ lại câu chuyện đáng sợ đã nghe lúc trước. Đầu lưỡi dài, không mắt, không đầu, không tay không chân; chết oan, chết già, bị sét đánh chết, rơi xuống nước chết đuối,....

Tổng Lương Trác đột thích ứng với ánh sáng trong phòng mới bước đến xốc mền giường lên, nhìn thấy giường trống rỗng thì cả kinh, tay hơi run lên.

Ngay lúc hán đến bên giường thì Tiểu Thất chui ra khỏi bàn, muốn đứng lên nhưng hai chân mềm nhũn phải ngồi xuống. Tiểu Thất dùng cả tay chân để bò nhanh qua, ngay cả dũng khí quay đầu liếc mắt một cái cũng không có.

“Tiểu Thất, nàng đang làm cái gì?” Tổng Lương Trác kinh ngạc hỏi.

Tay Tiểu Thất mềm nhũn nằm trên mặt đất, há to miệng mà hít thở, run rẩy đến không thể nói nên lời.

Tổng Lương Trác bước nhanh qua, ôm lấy Tiểu Thất, thấy môi nàng xanh tím, cả kinh hít một ngụm khí lạnh, vội vỗ lưng nàng nhẹ giọng dỗ dành: “Không có việc gì, không có việc gì, là ta, sao lại bị dọa đến thế này?”

Tổng Lương Trác ôm Tiểu Thất thật chặt, từng chút từng chút một hôn lên đôi môi lạnh lẽo của nàng, miệng thì khẽ nói những câu mà bản thân cũng không biết là đang nói gì.

Tiểu Thất run rẩy thật lâu, lát sau mới chậm rãi bình tĩnh lại, trợn mắt nhìn Tổng Lương Trác, “Oa” một tiếng khóc òa lên, đâm vào ngực hán nói: “Oa oa, Tổng tri huyện già quý, oa oa, chuyên làm ta sợ, các người, các người đều khi dễ ta.”

Tổng Lương Trác không biết là nên khóc hay cười, nhìn nàng khóc thành tiếng cũng thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi nói: “Tiểu Thất khóa cửa làm gì? Cũng không thấy ta?”

Còn chưa dứt lời, Tiểu Thất liền bạo phát. Cả tay chân đều mềm nhũn ra, nhưng răng vẫn còn cứng, liền cắn một cái vào miệng Tổng Lương Trác, chu miệng nói không rõ ràng: “Ai cho chàng cưới thêm suren, nói chuyện mà không giữ lời, oa oa, gạt ta rồi bây giờ đổi ý. Cắn sứt môi của chàng, cho chàng háo sắc. Ta muốn về nhà ~ nhà ~”

Tiếng khóc nức nở của Tiểu Thất vang lên, Tổng Lương Trác nhin cười, chậm rãi dùng đầu lưỡi muốn đẩy răng nàng đang cắn môi dưới của hán, ai ngờ Tiểu Thất càng cắn mạnh hơn, dường như có ý muốn cắn đứt thịt luôn.

Tổng Lương Trác đưa tay ôm lấy eo của nàng, còn nheo mạnh một cái trên làn da mềm mại của nàng, Tiểu Thất run lên liền buông ra. Tổng Lương Trác cười cười, ôm Tiểu Thất đứng dậy nói: “Ai nói ta muốn cưới? Không phải đã nói là có gì thì phải hỏi ta trước hay sao?”

Nha hoàn đi ra ngoài đã chạy trở về, nhìn thấy hai chân Tiểu Thất đang quấn quanh eo của Tổng Lương Trác, nhất thời xấu hổ đến mặt đỏ bừng.

Tổng Lương Trác ho khẽ nói: “Đem đồ ăn đến viện của ta đi.” Nói xong liền ôm chặt Tiểu Thất, cầm lấy dù trong tay nha hoàn rồi đi ra khỏi phòng.

Nha hoàn ngăn người, vội cầm đèn lồng đi theo.

Trở về phòng của Tổng Lương Trác thì tốt hơn rất nhiều, hán là đã sớm chuẩn bị cho hán trở về, trong phòng ấm áp rất thoải mái.

Tiểu Thất giận đến thở hổn hển, nắm lấy cổ áo của Tổng Lương Trác, hung tợn nói: “Cố ý, chính là cố ý. Đường đường là Tri phủ đại nhân, quan to tứ phẩm nha, còn ngược đãi con dâu trong nhà!”

Mắt của tiểu nha hoàn mang thức ăn vào như muốn rơi ra ngoài, chớp chớp mắt mới cúi mi xuống, để thức ăn lên bàn.

“Đi xuống đi, ngày mai đến thu dọn.”

Tổng Lương Trác nhìn thức ăn trên bàn mới biết, nha hoàn kia là hiểu lầm ý của hán, chẳng những chuẩn bị ra xào cùng canh nóng, còn có một bình rượu nóng.

Tổng Lương Trác ôm Tiểu Thất đi qua, “Có đói bụng không? Ăn cơm trước đi!”

Tiểu Thất vẫn còn khóc thút thít, nói giọng mũi: “Ta không qua bên kia ngủ, bên kia có quý.”

Tổng Lương Trác cười khề, “Không có quý cũng không cho nàng đi, bây giờ ở đây, sau này cũng ở đây.”

Tiểu Thất mở to mắt nhìn Tổng Lương Trác, không tình nguyện hôn một cái, không tình nguyện nói thắm một câu, “Tướng công tốt nhất.”

Mỹ phụ nhân nói, có cơ hội thì phải khen tướng công, như vậy mới có thể khiến đối phương cảm thấy hắn có địa vị trong lòng của mình. Tuy trong lòng Tiểu Thất vẫn còn giận, nhưng vẫn nghe lời mà làm theo. Tiểu Thất cũng hiểu là có hiệu quả, tuy nàng nói miễn cưỡng, nhưng sắc mặt của Tổng Lương Trác cũng dịu dàng thêm vài phần.

Tổng Lương Trác muốn Tiểu Thất ngồi một bên, Tiểu Thất lại lắc đầu ôm cổ hắn. Tổng Lương Trác cũng không nói gì, lấy tay múc canh đưa cho Tiểu Thất, nhìn nàng uống hết mới mở miệng: “Muốn ăn gì? Tự nàng chọn đi.”

Tiểu Thất nhìn thức ăn trên bàn, có lẽ là do quá đói, trong đầu hoàn toàn không có ý nghĩ nâng đũa. Tổng Lương Trác vài món thanh đạm đến trước mặt, đặt đũa qua, còn mình thì rót một chén rượu chậm rãi uống.

Tiểu Thất gấp một chút rau xanh, ánh mắt lại di chuyển tới tới lui lui theo tay của Tổng Lương Trác.

“Rượu gì?”

“Hoàng tửu.”

Tiểu Thất chớp mắt, tiến lại gần nhìn nói: “Thật ngon, ta muốn ném thử.”

Phản ứng đầu tiên của Tổng Lương Trác chính là nhìn cửa phòng có đóng kín hay chưa, tay ôm eo của Tiểu Thất cũng không tự chủ mà nắm chặt lại.

Tiểu Thất không nghe tiếng hắn đáp lại, kéo tay hắn uống hơn nửa chén, kinh ngạc mở miệng nói: “Nóng? Thơm quá!” Nói xong le lưỡi gấp một đũa thức ăn.

Uống rượu lên mặt, Tiểu Thất chính là điển hình. Chỉ uống nửa chén rượu, cả mặt đều đỏ bừng.

Tiểu Thất gấp một miếng ngó sen, cẩn thận nâng tay đưa cho Tổng Lương Trác, Tổng Lương Trác cau miệng ăn, cười nói: “Nàng ăn đi, không cần phải gấp cho ta.”

Tay nhỏ bé của Tiểu Thất ngăn lại nói: “Một miếng ngó sen, một chén rượu, ta muốn trao đổi.”

Tổng Lương Trác nhần nại cười: “Ta cũng không đáp ứng.”

Tiểu Thất trừng mắt, tự lấy bình rượu uống một ngụm.

“Tổng tri huyện nói chuyện không giữ lời, ăn của người ta mà còn chống chế.”

Tổng Lương Trác giành lại bình rượu, Tiểu Thất cuống quýt ôm chặt, co người lại nói: “Không được không được, chàng lấy chén rượu, ta rót cho chàng.”

Tay Tổng Lương Trác nắm chặt lại, cảm thấy Tiểu Thất tránh không thoát mới đưa chén rượu qua. Tiểu Thất thận trọng rót một chén, con mắt nheo lại nhìn chăm chăm vào miệng bình rượu, tự mình uống lấy một ngụm.

Hạt kê vàng cũng không quá mạnh, Tiểu Thất uống vào thấy cả người ấm áp thoải mái, nhin không được lại uống thêm hai ngụm. Ngược lại, Tổng Lương Trác bỏ chén xuống, hai tay ôm eo của Tiểu Thất.

Hắn chờ cho Tiểu Thất say rượu sẽ quậy phá, chờ cho nàng có dấu hiệu muốn chạy ra liền tiên phát chế nhân(*), ôm nàng đặt lên giường.

(*) tiên phát chế nhân: đánh đòn phủ đầu; hành động trước để kiềm chế đối phương

Tiểu Thất lại im lặng một cách thần kỳ, ném bình rượu cầm đũa lên, hai chiếc đũa một cái dài một cái ngắn, Tiểu Thất gấp thức ăn trên bàn thật lâu cũng không được. Tiểu Thất tức giận ném đũa đi, trực tiếp dùng tay cầm lên, bị Tổng Lương Trác nhanh tay lẹ mắt cầm lại.

“Ta muốn ăn củ sen!” Tiểu Thất bực bội kêu lên.

Tổng Lương Trác cầm một chiếc đũa xâu lấy một miếng đưa qua, Tiểu Thất còn chưa cắn đã phun ra, lại còn khóc nói: “Ta có răng nha, oa oa, đều không cắn được!”

Khóe miệng Tổng Lương Trác co rút, quyết đoán ôm lấy Tiểu Thất đi vào phòng trong.

Biểu hiện lần này của Tiểu Thất mười phần ngoan ngoãn, khi Tổng Lương Trác giúp nàng cởi áo khoác cũng không ầm ĩ, chỉ nhu thuận ngồi bên giường cúi đầu không nói. Lúc Tổng Lương Trác cởi vớ cho Tiểu Thất thì Tiểu Thất kêu lên một tiếng, đá tay Tổng Lương Trác ra.

Tiểu Thất nhanh chóng rút chân về, Tổng Lương Trác vẫn nhìn thấy đầu ngón chân bị nàg đá đến bầm xanh.

“Đá chỗ nào?” Tổng Lương Trác nắm chân Tiểu Thất, nhú mồm hỏi.

“Ha Da cắn, cắn.”

Thái dương Tổng Lương Trác giựt giựt, nắm lấy xoa nhẹ một lát giận dữ nói: “Còn đá bàn? Lần sau thử đá vào tảng đá xem!”

Tiểu Thất biết nghe lời gật gật đầu, nằm ngửa trên giường thuần thực cời sạch quần áo, cứ như vậy rồi nằm trên giường.

Tổng Lương Trác không biết nói gì nhìn Tiểu Thất cời sạch không hay biết, mở chăn ra đắp lên, đi ra ngoài đóng cửa lại, đến lúc quay về giường thì lại không thấy bóng dáng Tiểu Thất.

Tổng Lương Trác cũng biết thông minh, xoa xoa trán giường giọng nói: “Ha Da đâu? Cắn nàg rồi chạy?”

“Về nhà, ăn thịt.” Tiểu Thất muốn nhảy vào bồn tắm ở phía sau bình phong, nhưng cũng chậm rãi trả lời Tổng Lương Trác.

Tổng Lương Trác mặt không đổi sắc tiêu sái bước qua, ôm lấy Tiểu Thất đặt lên giường.

Hai mắt Tiểu Thất mê ly, đẩy đẩy Tổng Lương Trác nói: “Người là ai a, dám ngủ giường của ta?”

“Nàg là ai a? Vì sao ngủ giường của ta?” Tổng Lương Trác hỏi lại.

Tiểu Thất hoang mang chớp mắt, “Oh” một tiếng đứng dậy muốn đi, bị Tổng Lương Trác ôm chặt trở lại, nhẹ nhàng dỗ dành: “Ta là tướng công của nàg, mình trần chạy lung tung, không lạnh sao?”

“Lạnh!” Tiểu Thất chui vào lòng Tổng Lương Trác, nhìn chăm chăm vào mạn giường thật lâu, sau khi cả người nóng lên thì có mồ hôi chảy ra. Không biết Tiểu Thất nghĩ tới cái gì, cười quái dị rồi xoay người ôm Tổng Lương Trác nói: “Tướng công hôn rồi ngủ đi.”

Mặt Tổng Lương Trác nóng lên, 囧!

“Tướng công, tướng công, nhanh lên nhanh lên.” Tiểu Thất uốn người như rắn xoay qua xoay lại thúc giục.

Tổng Lương Trác bị Tiểu Thất cọ cọ bên người mà cả người nóng lên, nhắm mắt lại, xoay người hôn Tiểu Thất.

Tiểu Thất tránh ra, đẩy Tổng Lương Trác nói: “Đừng đè ta, đừng đè ta, ta đè người.”

Nương mỹ phụ nhân đã dạy tư thế ở trên, nương mỹ phụ nhân nói, cái này chẳng những có thể hầu hạ tướng công tốt, mình cũng thoải mái. Tiểu Thất muốn thoải mái, kiên quyết bò ra khỏi dưới thân Tổng Lương Trác, yếu đuối cười lên người Tổng Lương Trác.

Tổng Lương Trác trợn mắt há hốc mồm, nhìn Tiểu Thất cả người tản ra mị hoặc thì không biết làm sao. Cả người Tiểu Thất mềm nhũn trượt xuống người Tổng Lương Trác, híp mắt nắm lấy vạt áo của hắn, mở vài lần cũng không thành công, không vui mếu máo.

Tổng Lương Trác liền tự mình cời quần áo, Tiểu Thất nhìn chăm chăm vào ngực trần của Tổng Lương Trác cười hắc hắc thật quái dị, nằm nhoài trên ngực hắn làm hắn dính nước miếng, đụng phải cái gì đó lên, liền há mồm cắn mạnh một cái.

Tổng Lương Trác thét lớn một tiếng, cầm mặt Tiểu Thất nhưng không biết làm thế nào để nàg nhả ra, run rẩy không dám cử động. Tiểu Thất hét liếm liếm lại cắn cắn, cúi đầu chu miệng nói: “Không thể ăn, cắn không được.”

Tổng Lương Trác nghe vậy thì mồ hôi lạnh ứa ra, sợ Tiểu Thất say rượu thì biến mình thành tàn tật, nơi nào đó ở thân dưới thì lại hăng hái đứng lên.

“Muốn tướng công thoải mái.” Tiểu Thất nỉ non.

“Tiểu Thất hầu hạ tướng công.”

Đùi Tiểu Thất ngứa, đụng đến giữa hai chân Tổng Lương Trác thì không ngừng cọ. Khuôn mặt tuần tú của Tổng Lương Trác đỏ bừng vì ghen, muốn lật ngược lại, cả hai lần đều bị Tiểu Thất cứng rắn hết néo lại cắn bảo đi ra.

Tổng Lương Trác nhụt chí nằm yên, nắm lấy thắt lưng của Tiểu Thất chịu đựng, chỉ là lúc nàg ngồi xuống thì thẳng lưng để nơi nào đó có thể tiến thẳng vào.

Tiểu Thất run rẩy, mở to mắt nhìn phía trước, cổ run thật lâu. Đường như Tiểu Thất nhìn thấy cái gì đó thú vị, muốn đứng lên về phía trước, bị tay Tổng Lương Trác dùng sức kéo trở về.

Lần này Tiểu Thất run rẩy cả người, mềm nhũn cả người mà nằm úp lên ngực Tổng Lương Trác.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 48

Tối hôm qua làm đi làm lại thật nhiều lần.

Lần này Tiểu Thất say rượu, trừ bỏ lúc đầu làm âm ỉ, sau đó là ngoan hiền dị thường, thậm chí thỉnh thoảng còn phối hợp với động tác của Tổng Lương Trác.

Không biết là Tiểu Thất đã học hết các chiêu thức trong tập tranh trên giường, hay là do nương nỡ phụ nhân dạy dỗ thật tốt trước khi đi, cả đêm đều hết hôn rồi lại cắn Tổng Lương Trác. Lần thứ hai sau khi kêu khóc đạt đến đỉnh mây mưa, cuối cùng mệt mỏi toàn thân vô lực nằm xuống giường, nhưng trước khi ngủ còn không quên xoay người ôm lấy eo của Tổng Lương Trác.

“Kiểu con ve thật phiền phức.”

Đây là lời nói trước khi ngủ của Tiểu Thất. Tổng Lương Trác nhũ mảy suy nghĩ thật lâu, sau đó gương mặt tuấn tú khi hồng khi đen, cuối cùng là đen hoàn toàn, nâng tay lên xuống vài lần, cổ nén tức giận mới không nắm tay.

Tổng Lương Trác nghiêng răng nghĩ, từ nay về sau nếu để cho nhạc mẫu dạy Tiểu Thất những thứ lung tung này, hẳn sẽ không phải họ Tổng. Nhưng lại nghĩ lại, Tiểu Thất học thứ này nọ, dường như chính mình mới là người có lợi.

Tổng Lương Trác âm thầm khinh bỉ chính mình đáng khinh, ôm lấy Tiểu Thất nhưng vẫn hung hăng đánh lên mông nàng một cái.

Thế nhưng Tổng Lương Trác vẫn dậy trễ, nhanh chóng tẩy rửa thỏa đáng khi đi đến phòng ăn thì Tổng mẫu cùng Tổng Thanh Vân đã bắt đầu động đũa rồi.

Tổng mẫu thấy Tổng Lương Trác tiến vào, đến lúc nhìn thấy rõ mặt hắn thì cả kinh trừng lớn mắt, hít vào một hơi. Tổng Thanh Vân nhìn theo tầm mắt của Tổng mẫu, thấy môi Tổng Lương Trác chỉ là hơi sưng lên một chút, trên môi dưới có thêm vài dấu răng, cũng không thấy có gì không ổn, liền chỉ chỉ một bên nói: “Nhanh ăn cơm đi, sau khi ăn xong thì theo cha đi đến phủ nha một chuyến.”

Tổng Lương Trác ngồi xuống, tránh đi tầm mắt của Tổng mẫu, Tổng mẫu lại nhìn chăm chăm Tổng Lương Trác hỏi: “Miệng làm sao vậy?”

Tổng Lương Trác hơi xấu hổ ho nhẹ một tiếng, chuyển đề tài nói: “Nương, về sau cho Tiểu Thất ở tại phòng con đi, nàng sợ tối. Con đã nói cho tất cả hạ nhân trong phủ, về sau kêu Tiểu Thất là thiếu phu nhân.”

Tổng mẫu nhìn ra cửa nói: “Người vợ không hiểu chuyện của con đâu? Cũng không mời trà sáng, điểm tâm cũng không đi ra.”

“Tiểu Thất có chút nóng, uhm, ngủ không yên, vừa mới ngủ không lâu.” Tổng Lương Trác đỏ mặt nói dối.

Tổng mẫu híp mắt nhìn Tổng Lương Trác, lắc đầu thờ dài, bắt đầu ăn cơm.

Tổng Lương Trác khề ho, cân nhắc nói: “Nương, lễ vật kia đã tốn không ít tâm tư của Tiểu Thất, nàng làm việc gì cũng rất nghiêm túc.”

Tổng Thanh Vân vội hỏi: “[Thập Thất Thiếp] kia đâu? Đừng để bữa bãi, cẩn thận kéo bị ảm.”

Tổng Lương Trác cố nín cười nói: “Con vẫn chưa thấy, nhưng chỉ cần cha thu hồi lời nói tối qua, khẳng định nàng sẽ rất vui mừng hoan hỉ mà đưa trở lại đây.”

Tổng Thanh Vân lắc đầu thờ dài nói: “Không thể có cùng lúc cá và tay gấu sao? Ai, nói sau vậy.”

Tiểu Thất mơ thấy mộng xuân vô cùng kinh điển. Mơ thấy Tổng Lương Trác chẳng những như vậy như vậy, còn như vậy như vậy, cuối cùng còn tiến vào nàng từ phía sau, nàng khóc nàng kêu cầu xin tha thứ đều không thể ngăn cản hắn liên tục xâm nhập. Nàng bay bay trong đám mây, cuối cùng còn mơ hồ nghe thấy tiếng thờ dốc nặng nề của hắn cùng tiếng ngâm rất nhỏ.

Sau lại không biết vì sao, cảnh sắc trước mắt Tiểu Thất thay đổi, đột nhiên chuyển đến một bãi cỏ trống trải. Tiểu Thất vội vã tìm nhà xí, nhưng đưa mắt nhìn khắp nơi, ngay cả một gốc cây giúp bớt xấu hổ cũng không thấy. Tiểu Thất lo lắng ngồi xổm xuống, muốn giải quyết chỗ phình lên ở bụng ngay tại chỗ, vừa kéo quần ra vừa quay đầu lại, lại thấy một con gà trống với mào gà đỏ chói ngẩng đầu ưỡn ngực “Cục cục cục cục” thông thả đi qua, đối với cái mông trần của Tiểu Thất chỉ xem như một vật nhỏ.

Tiểu Thất giật mình mở mắt ra, thấy trước mắt là một nữ tử tóc dài đang nheo mắt của nàng. Tiểu Thất cả kinh trừng to mắt, lúc này nữ tử tóc dài kia mở miệng.

“Hừ, nguoi là heo à? Kêu thế mà vẫn ngủ như bất tỉnh!”

Tiểu Thất chớp mắt, cảm giác mắc tiểu tới run rẩy, cẩn thận xoay người xuống giường, kéo giày cong lưng đi ra khỏi phòng cũng không quay đầu lại.

“Nhà xí, nhà xí ở đâu?”

Giọng nói lo lắng của Tiểu Thất truyền đến, Ôn Nhược Thủy hít vào một hơi, lắc đầu nói: “Không có quy củ, khẳng định là cũng bị Tuyết đi mắng!”

Khi Tiểu Thất ủ rũ quay về, Ôn Nhược Thủy đã nằm chán đến hắt cằm hơn nửa ngày.

“Này, người đi nhà xí như thế nào mà lâu như vậy?” Ôn Nhược Thủy không vui chu miệng hỏi.

Tiểu Thất nhìn Ôn Nhược Thủy, nhớ tới vừa rồi thiếu chút nữa tiểu ra quần, còn không biết vì sao mà tiểu khó lại dính dính cái gì đó, nàng còn tưởng rằng là cái kia đến, hiện tại nghĩ lại, khẳng định là Tổng Lương Trác lên làm gì đó. Tiểu Thất lại nhớ tới mộng xuân kia, nhãn mặt nhãn mày, trên mặt cũng không tự giác mà hồng lên.

“Sao người trở về mà không tìm ta đi chơi? Còn ngủ đến trưa như vậy? Thực không có lòng!” Nhược Thủy oán giận.

Tiểu Thất bĩu môi ngồi đối diện Nhược Thủy, ngập một cái nói: “Sao người lại tới đây? Hôm qua ta vừa về tới đây.”

Nhược Thủy đảo mắt cười nói: “Người chuẩn bị một chút, ta mang người đi xem kịch, khẳng định là hay hơn so với nghe kể chuyện ở Thông Hứa.”

Tiểu Thất nhú mày lắc đầu, nhìn một vòng nghi hoặc hỏi: “Tổng tri huyện đâu?”

“Theo Tổng bá bá đi huyện nha, người nhanh rửa mặt, ta đi nói với Tuyết đi một tiếng, sau đó sẽ mang người đi chơi.”

Tiểu Thất suy nghĩ kỹ, cảm thấy tuy rằng nằm mơ khiến cả người đau nhức, nhưng ở nhà phải mất to trùng mất nhỏ với bà bà thì đi chơi vẫn tốt hơn. Tiểu Thất gật đầu nói: “Đợi lát nữa cùng nhau đi, ta cũng chưa qua thành an đây.”

Tổng mẫu đang tía hoa trong viện của mình. Thật ra thì mùa thu cũng không có gì để tía, đêm qua lại vừa có mưa, thật sự là không thích hợp để cắt sửa hoa cỏ. Nhưng bà muốn mượn kéo để bình phục tâm tình một chút, chỉ để tiếp nhận chuyện con mình trở nên không tốt mà thôi, thuận tiện xem thử con dâu này có thể ngủ đến bao lâu.

Bà nghe hạ nhân nói lại, chính con mình kiên quyết không chịu mà ôm con dâu trở về phòng, lại nhớ đến đôi môi hơi sưng của con, trong nháy mắt mặt của Tổng mẫu liền đỏ bừng lên.

Tổng mẫu nghĩ, sớm được ôm cháu cũng tốt. Tuy rằng con dâu không hiểu chuyện, nhưng so với việc con phải làm hòa thượng vẫn tốt hơn. Không hiểu chuyện còn có thể dạy dỗ, còn nếu làm hòa thượng, thì cháu trai làm sao có thể có chứ.

Nếu con đã che chở như vậy, chắc là cũng có chỗ không tệ đi. Nghĩ đến đây Tổng mẫu cau mày lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Không đúng, ánh mắt của Lương Trác cũng có vấn đề, nếu không đã sớm ẵm cháu rồi.”

Nhược Thủy kéo Tiểu Thất đi thẳng đến viện của Tổng mẫu, Tiểu Thất vội vàng nói: “Người chậm chút đi, nương có thể vắng ta hay không a?”

“M vắng cái gì? Người cũng không làm chuyện xấu, Tuyết đi sẽ đồng ý mà.” Nhược Thủy nghiêng đầu nói.

Tiểu Thất nhìn cửa viện còn có chớp chớp sợ, còn chưa chuẩn bị dũng khí đã bị Nhược Thủy kéo thẳng vào.

Tiểu Thất thấy Tổng mẫu đang tía cây, không biết đã cắt đi bao nhiêu, miễn cưỡng đưa ra gương mặt tươi cười theo Nhược Thủy đi qua.

“Tuyết đi, sao lúc này lại tía hoa? Lá đã rụng cả rồi.”

Tổng mẫu lại cắt thêm một cái, cái kéo phát ra tiếng răng rắc làm cho Tiểu Thất run lên, cả người nổi lên một lớp da gà.

Tổng mẫu như hoàn hồn lại, cười đưa kéo cho nha hoàn, “Nhược Thủy đến khi nào? Đã lâu rồi không ghé nhà chơi.”

“Ngày thường Tuyết đi bận như vậy, Nhược Thủy không dám đến làm phiền thôi. Nếu Tuyết đi muốn Nhược Thủy đến thăm, Nhược Thủy sẽ thường xuyên tìm Tuyết đi nói chuyện.” Nhược Thủy ôm tay Tổng mẫu quơ quơ, khiến cho Tiểu Thất như bị xôn mắt.

“Đứa nhỏ này, miệng con thật là ngọt.” Tổng mẫu khẽ búng vào thái dương Nhược Thủy.

Mắt Tiểu Thất như bị đau, Tổng mẫu lại đột nhiên nhìn qua nói: “Sao Tiểu Thất dậy trễ vậy?”

Tiểu Thất như bị đánh một cái, liền cúi đầu, ngập ngừng nói: “Ngủ, ngủ trễ.”

Tổng mẫu nhớ tới lời của Tổng Lương Trác, lại nhìn thấy bộ dáng nao núng của Tiểu Thất, bất đắc dĩ lắc đầu, nhẹ nhàng nói: “Chắc là do mệt mỏi, đã nhiều ngày chưa được nghỉ ngơi tốt, vài ngày nữa nương sẽ dạy con quy củ.”

Tiểu Thất chỉ ngây ngốc khẽ nhếch miệng nhìn chằm chằm vào Tổng mẫu, không tin mà xoa xoa hai mắt. Tổng mẫu cũng không chỉ trích, cười nói: “Tiểu Thất và Lương Trác thành thân cũng được nửa năm, buổi chiều mời lang trung đến đây bắt mạch xem.”

Tiểu Thất cuồng quyết lắc đầu, “Cám ơn nương, con không bị bệnh, con chỉ là, chỉ là ngủ quên.”

Tổng mẫu cười vô cùng hòa ái nói: “Ta không phải nói cái kia, nhưng Tiểu Thất cũng đừng quá áp lực, sau này cứ xem Tổng phủ như nhà của mình là được rồi.”

Tiểu Thất mờ mịt nhìn Tổng mẫu, không hiểu vì cái gì mà bà lại đột nhiên thân thiện với mình. Nhưng nụ cười trên mặt Tiểu Thất vẫn từ từ hiện lên, mang theo một chút e lệ mở miệng nói: “Nương thật tốt!”

“Tuyệt đi, con mang Tiểu Thất sang nhà con chơi được không? Nương của con cũng muốn gặp nàng đấy!”

Tổng mẫu gật đầu nhìn Tiểu Thất nói: “Vậy con đi sớm về sớm, gặp Tần đi thì nhớ thay mặt nương chào hỏi.”

Tiểu Thất ngoan ngoãn gật đầu, “Đã nhớ kỹ, con sẽ về sớm.”

Khóe miệng của Tổng mẫu co rút, “Sẽ về sớm” này không biết là bao lâu, ngoan ngoãn thế này thì hơi quá rồi.

Nhược Thủy lắc lắc tay của Tổng mẫu, rồi lại kéo Tiểu Thất đang ngây ngốc ra khỏi viện. Tổng mẫu nhìn theo bóng dáng của Tiểu Thất cảm thán, có chút ngốc, hy vọng cháu nội tương lai đừng giống nàng thì tốt.

Hâm mộ của Tiểu Thất với Nhược Thủy đã tăng thành ghen tị, nếu Ôn Nhược Thủy có thể ôm lấy tay Tổng mẫu một lát nữa, không chừng Tiểu Thất sẽ tăng lên thành hận mắt.

Đó là bà của nàng đấy, nàng cũng không dám ôm chầm. Không thể phủ nhận, Tiểu Thất có chút nhớ nương mỹ phụ nhân, nếu là nương, nàng đã sớm nhào đến vừa xoa vừa ôm lại lắc qua lại rồi.

“Ai!” Tiểu Thất thở dài nặng nề.

Ôn Nhược Thủy trừng mắt liếc Tiểu Thất nói: “Ngươi thở dài tức giận cái gì chứ, vừa ra khỏi cửa mà thở dài là điềm xấu.”

Tiểu Thất phùng má, lại thở dài nói: “Ta không qua nhà ngươi, ta sợ nương của ngươi. Nếu ngươi tốt với ta, mang ta ra ngoài một chút là tốt rồi.”

“Nương ta tốt, ngươi chưa gặp qua sau lại sợ?”

“Tổng tri huyện nói nương bà tốt, nhưng ta vẫn sợ. Hiện tại nương của ai ta cũng sợ.” Trừ bỏ nương mỹ phụ nhân của mình, Tiểu Thất chu miệng.

Ôn Nhược Thủy lên xe ngựa trước, suy nghĩ rồi nói: “Vậy chúng ta đi xem tiệm trang sức, ngươi đưa cây trầm cho ta, ta cũng lấy cho ngươi một cái.”

“Ta không cần, ta lại không dùng.”

“Vi sao ngươi lại không dùng? Cả ngày chỉ quán một kiểu tóc, nhìn rất già, một chút cũng không thấy xinh đẹp.” Nhược Thủy vẩy vẩy cây trầm trên đầu nói: “Nhìn xem, mặt trời chiếu lên rất sáng, rất đẹp.”

Tiểu Thất nhìn qua, chu miệng nói: “Đây không phải là của ta sao, vốn là rất tốt rồi.”

Ôn Nhược Thủy cũng không giận, hất hất cằm nói: “Nếu không, chúng ta đi từ lâu đi? Thành Nhữ Châu có rất nhiều thức ăn nói, lúc đầu ta cũng không biết, là Lư Hăng Chi dẫn ta đi ăn đấy!”

Tiểu Thất ái muội chớp mắt, cười tủm tỉm nói: “Người kia à, các ngươi có phải là tốt hơn không?”

Mặt Nhược Thủy đỏ bừng lên, bĩu môi nói: “Chỉ là một tên bại hoại, lúc nào cũng động tay động chân.”

Tuy nói là như vậy, nhưng biểu tình của Nhược Thủy đã có chút ngượng ngùng.

Tiểu Thất cười nói: “Chỉ động tay động chân với ngươi là được rồi, mẹ ta kể, đó là vì nhịn không được mà muốn thân cận với người mình thích đây.”

Nhược Thủy đỏ mặt lắc đầu, nhếch miệng cười cười hừ nói: “Nhưng là luôn rất thích động tay động chân, có cơ hội liền, liền... Còn không biết xấu hổ đến nhà của ta định ngày. Ta còn chưa đáp ứng đấy, chỉ có một mình hán quyết định thôi.”

Nhược Thủy vỗ vỗ gương mặt đỏ bừng nói tiếp: “Kỳ thật ta thích giống người nghiêm trang như Trác ca ca và đại ca của ta vậy, ở cùng một chỗ thực an tâm, Lư Hăng Chi thì rất biết dỗ dành người khác, ta không biết câu nào là thật câu nào là giả.”

Tiểu Thất bĩu môi nói: “Tổng tri huyện là của ta, ngươi thích đại ca của ngươi thôi, về sau không cần thích Tổng tri huyện.”

Nhược Thủy chu miệng, “Tiểu Thất thật nhỏ mọn!”

Tiểu Thất hừ mạnh một tiếng, trừng mắt nhìn Nhược Thủy không hé răng.

Nhược Thủy cũng hừ mạnh một tiếng nói: “Nhưng ngươi đừng nói trước mặt hán những lời ta vừa nói, ta cũng phải là thích loại này với Trác ca ca. Nếu hán hiểu lầm nhất định sẽ tức giận, khi hán tức giận thì sẽ rất đáng sợ. Tháng sau chúng ta đều phải thành thân nha.”

“Ồi chào?” Tiểu Thất kinh ngạc mở to mắt nhìn.

Ôn Nhược Thủy lại hừ một tiếng, kéo Tiểu Thất xuống xe ngựa, đi một lát lại không nhìn được cười, nói nhỏ vào tai Tiểu Thất: “Kỳ thật hán cũng tốt lắm.”

“Há?” Làn này miệng của Tiểu Thất cũng mở ra.

Nhược Thủy vờ như muốn néo mặt Tiểu Thất, nghiêng người thì ánh mắt lướt qua một thân ảnh tiêm gậy trước cửa Nghê Thường phường(*) đối diện, khuôn mặt nhỏ nhắn trong chớp mắt căng ra rồi trầm xuống.

(*)Nghê Thường phường: cửa hàng may quần áo

“Sao thế?” Tiểu Thất không nhìn thấy rõ, thấy nàng trừng mắt vào cửa hàng may quần áo, chu miệng nói: “Bọn họ may quần áo cho người không đẹp?”

Nhược Thủy đưa tay chỉ vào một nữ tử mặc áo màu phấn hồng đang quay lưng về phía các nàng xem vải, nói: “Người mặc quần áo màu hồng nhạt kia, thật đáng ghét, lại quay trở lại.”

Tiểu Thất cười khê, le lưỡi nói: “Có phải Lưu thiếu gia hay không...”

Nữ tử mặc váy màu phấn hồng quay đầu, câu nói của Tiểu Thất còn chưa dứt lời, còn đọng lại trong cổ họng, nụ cười trên mặt cứng đờ. Dường như nàng kia nhìn thấy nàng, hoặc là thấy Nhược Thủy, nở nụ cười duyên dáng dịu dàng với bên này, còn giọng khàn lụ trong tay vẩy lên chào.

Tiểu Thất chậm rãi hít mắt lại. Không biết vì sao, trong nháy mắt trong đầu lại nghĩ đến vô số kết cục cho quan hệ của ba người. Nhưng có một điều Tiểu Thất thực khẳng định, Tổng tri huyện là của nàng, nếu là giành không thành, hừ, đóng gói trói lại vẫn là của Tiền Tiểu Thất nàng!

Đối với người muốn giành Tổng tri huyện, tặng cho hai chữ ---- dứt đi!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Trong lòng Tiểu Thất kiên định thề, nhưng vai lại không cho nàng thể diện mà lại rụt lại.

Tiểu Thất biết, lời này chỉ là để an ủi chính mình, nếu thật sự có người cùng nàng tranh giành, nàng thật không biết nên làm cái gì bây giờ. Về mặt Tiểu Thất đau khổ nghĩ, nếu là như vậy, đối thủ còn chưa dứt đi, phòng chừng nàng đã bỏ đi trước rồi.

Ai, Tiểu Thất lắc đầu. Nam nhân không kiên định thì nhất định phải cương quyết dứt bỏ. Nương mỹ phụ nhân đã nói thế, còn cố ý dặn nàng đem thư hòa cách cất giữ cho tốt.

Hắc, thư hòa cách!

Vai của Tiểu Thất lại thẳng lên. Nàng sợ cái gì? Mới không sợ đây! Nàng là ai chứ? Tiền Tiểu Thất nha! Nương mỹ phụ nhân luôn nói, người thích Tiểu Thất rất nhiều, không cần phải hao tổn tâm cơ đi thuyết phục. Nương còn nói, nếu quả thật không thoải mái thì gửi thư về, trong nhà sẽ phái người tới đón.

Nhưng mà, Tiểu Thất thích không nhiều lắm à? Sao có thể nói thích liền thích được đây?

Nội tâm Tiểu Thất lúc này đang xung đột, nữ tử đối diện đã bước nhanh đến gần. Ôn Nhược Thủy không chút dè dặt, dùng khuỷu tay húc vào Tiểu Thất còn đang sững sờ, hừ nhẹ nói: “Tình địch của ngươi đến đây.”

Tiểu Thất nhìn nữ nhân chỉ còn vài bước nữa là đến trước mặt, xoay mặt nhìn Ôn Nhược Thủy nói: “Không phải mời ta ăn cơm sao? Ta đói bụng, điểm tâm còn chưa ăn đây.”

Ôn Nhược Thủy liếc mắt nhìn Tiểu Thất, khóe miệng cong lên, kéo nàng xoay người bước đi, Từ Tiêu ở phía sau lại bước nhanh đến phía sau, cười nói: “Nhược Thủy muội muội! Đúng là Nhược Thủy muội muội? Vài năm không gặp, cũng không nhận ra được muội muội.”

Nhược Thủy bĩu môi, quay đầu cười nói: “Ta nghe ca ca nói, ngươi đi Vương gia phủ hưởng phúc, sao lại quay trở lại?”

Nụ cười trên mặt Từ Tiêu có chút cứng lại, mắt lại hơi chuyển khiến cho người ta phải thương tiếc. Từ Tiêu lắc đầu nói: “Không nói đến chuyện không

vui nữa, muội muội đi chơi hay là đi ăn?”

Nhược Thủy kéo Tiểu Thất qua, bĩu môi nói: “Mang tiểu tẩu từ đến đây ăn cơm.”

Từ Tiêu cười nói: “Ôn thiếu gia cưới vợ? Chúc mừng!”

Nhược Thủy thần bí nghiêng người nhỏ giọng nói: “Chị dâu ta đang có thai ở nhà, đây là chị dâu nhỏ, chính thê của Trác ca ca. Nói không chừng còn có thai đây, vừa rồi Tuyết đi còn nói là muốn mời lang trung đến xem sao.”

Tiểu Thất cúi đầu nhìn bụng của mình, rất phối hợp mà tạo ra một vẻ dịu dàng thản nhiên vô cùng. Nàng còn chưa nghĩ đến là bụng sẽ có cục cưng đây! Thật tốt!

Trong nháy mắt, sắc mặt Từ Tiêu trắng bệch, khoe miệng miễn cưỡng cong lên một chút nói: “Nhược Thủy muội muội nói đùa, lần trước ta đi Tổng phủ, sao, sao không nghe Tuyết đi nhắc tới?”

Vợ chồng nhà người ta về cho tức chết người! Đáy lòng Ôn Nhược Thủy âm thầm đắc ý. Đã không thương ca ca nhà nàng, đã bỏ nay còn muốn lấy lại, nào có chuyện tốt như vậy hả?

Ba cô nương đứng trước cửa là chuyện rất đáng chú ý, Từ Tiêu nhìn người qua đường liên tục, cúi mắt dịu dàng nói: “Cùng nhau đi ăn cơm đi, tỷ tỷ mời, từ từ trò chuyện với... các muội muội.”

“Không được!” Nhược Thủy liền mở miệng nói: “Hai chúng ta đều không thích người, không cần cùng người dùng cơm.”

Mặt Từ Tiêu hết đỏ lại trắng, xoay mặt nói với Tiểu Thất: “Vị muội muội này, không thể ngờ là đã thành thân cùng nhị ca, tỷ tỷ cũng không biết. Tỷ tỷ cũng chưa chuẩn bị lễ vật gì...”

Tiểu Thất lắc đầu, “Ta không cần lễ vật của người, tướng công không muốn ta nhận đồ của người ngoài.”

Ôn Nhược Thủy túm tay Tiểu Thất nói: “Đi, không phải đói bụng sao? Đi ăn nhanh rồi ta sẽ dẫn người đi chỗ khác chơi.”

Tiểu Thất đi theo Nhược Thủy, lại nhìn không được quay đầu nhìn Từ Tiêu.

“Nhìn cái gì hả!” Nhược Thủy dùng sức xoay Tiểu Thất lại, bĩu môi nói: “Lư Hằng Chi nói, lúc này nàng trở về thực không bình thường, không biết có tính toán gì không đây.”

“Nàng trở về đã lâu?” Tiểu Thất kinh ngạc.

Nhược Thủy bĩu môi nói: “Hơn tháng rồi, nghe Lư Hằng Chi nói, đã đi sang nhà người một lần. Ta nói người nghe nha Tiểu Thất, lòng của nàng rất thâm sâu, người cần phải cẩn thận một chút.”

Tiểu Thất cũng bĩu môi theo, “Tổng tri huyện nói không cưới nàng, lòng nàng thâm sâu hay không cũng không phải chuyện chúng ta cần quan tâm.”

Nhược Thủy nghe vậy đắc ý nhún vai, ghé tai nhỏ giọng nói: “Nếu nàng dám khi dễ người, ta sẽ giúp người khi dễ nàng lại. Hắc hắc, biện pháp chính người của Lư Hằng Chi rất nhiều. Lần trước có người trộm túi tiền của ta, thế nhưng hắn có thể tìm lại, còn coi sạch người kia treo trong ngói miếu đồ nát cả đêm, ha ha, người không biết hắn lợi hại thế nào đâu.”

“Ha ha.” Tiểu Thất ngây ngô cười.

“Người cười cái gì?”

“Ha ha, hai người các người thực có tình ý.” Tiểu Thất lắc đầu tiếp tục cười.

Đồ ăn đã đem lên, Tiểu Thất cố gắng uống hết nửa chén canh rồi mới bắt đầu dùng bữa.

Ôn Nhược Thủy nâng cằm nhìn Tiểu Thất ăn cơm, bỗng nhiên cười nói: “Hắn theo đuổi ta, hắn nói về sau ta là lão đại, hắn là lão nhị, ha ha, hắn kiếm được bạc cũng sẽ đưa về cho ta quản. Hắn còn nói, về sau cái gì cũng vì ta mà làm, ta muốn đi chỗ nào chơi thì hắn sẽ mang ta đi. Ta muốn đi suốt tình nhân, Tiểu Thất đi không?”

Tiểu Thất hâm mộ nhìn Nhược Thủy, đảo mắt nói: “Quay về bảo hắn làm một văn tự, nói miệng không có bằng chứng!”

Nhược Thủy vỗ tay nói: “Đúng vậy đúng vậy, thiếu chút nữa đã quên, sẽ viết ngay.”

“Còn một điều nữa, nếu đối với người không tốt thì hừ phụ ngay, hắc hắc.” Tiểu Thất lắc đầu cười.

Nhược Thủy liên tục gật đầu, lát sau híp mắt lại nói: “Có phải người muốn cười nhạo ta hay không?”

“Không phải đâu! Ha ha!” Tiểu Thất che miệng cười, lắc đầu nói: “Mẹ ta nói, tốt nhất là phải có văn tự lưu lại.”

Lúc Nhượng Thủy mang Tiểu Thất đi ra ngoài thì rất vui vẻ, đến lúc Tiểu Thất về nhà thì bị gương mặt hạnh phúc lúc nàng dẫu môi kẻ lẻ đã khiến nàng cảm thấy thật u ám, thất bại.

Vì sao Tống Lương Trác lại không dễ dàng nàng như vậy? Cũng chưa nói sẽ đưa nàng đi chơi nơi nào, cũng không nói mỗi thời mỗi khác đều ở bên nàng. Tiểu Thất đếm ngón tay so sánh Tống Lương Trác cùng Lưu Hằng Chi của Nhượng Thủy, cuối cùng cũng nhoen miệng cười xác định Tống Lương Trác vẫn là tốt nhất.

Về phần vì sao tốt, hắc hắc, Tiểu Thất cảm thấy, chỉ có thể ý tứ không thể nói ra được!

Lúc Tiểu Thất cười tùm tùm trở về thì tiểu nha hoàn Thu Đồng đã chờ ở cửa, thấy Tiểu Thất trở về liền tiến đến hỏi: “Thiếu phu nhân đã về rồi, phu nhân bảo nô tỳ đến đây chờ thiếu phu nhân.”

Thần kinh của Tiểu Thất liền căng lên, vội hỏi: “Làm sao vậy? Có việc?”

Thu Đồng cười lắc đầu, “Chỉ là bảo thiếu phu nhân sang viện của phu nhân một chút.”

Trong lòng của Tiểu Thất không yên đi theo Thu Đồng vào viện của Tống mẫu, trong phòng âm thầm lo lắng xem có phải đã trở về trễ hay không? Tiểu Thất nheo mắt nhìn thấy trời vẫn còn sáng, lẩm bẩm: “Cũng không trễ a, ngày còn sáng đây.”

Thu Đồng dẫn Tiểu Thất đến trước cửa liền đứng yên ở đấy. Tiểu Thất nhìn Thu Đồng cúi đầu, lại có chút khẩn trương nhìn cửa phòng đã mở sẵn.

Tiểu Thất nuốt nước miếng, nhón chân đi vào, mắt quét qua phòng một vòng, cuối cùng thấy Tống mẫu đang ở bên bàn viết chữ.

Tiểu Thất rút đầu lại, khẽ thở hắt ra mới mở miệng lên tiếng: “Nương, con đã về.”

“Uhm, vào đi.”

Tiểu Thất nghe mấy chữ này cũng không nắm được gì, đành phải cúi đầu xuống bước từng bước sen vào trong.

Kỳ thật có việc mà chính Tiểu Thất cũng không biết, nàng vừa đi bước sen thì xoay hông, nhưng cũng không phải là xoay bình thường. Việc này cũng không phải do nàng, eo của nàng vốn nhỏ nhắn, lại đi truyền xương nhuyễn từ mỹ phụ nhân, mỗi bước đi lại lắc qua lắc lại, mỗi lúc hơi dừng lại tí, cái eo nhỏ kia sẽ không thể không chế được mà lắc trái lắc phải theo.

Lại nói, bước sen nhẹ nhàng này là do nàng xem kịch mà học theo, những đào kép đi đường là bước từng bước rồi lại xoay thất lưng, nàng không biết mà cũng học theo. Nếu Tiểu Thất có thể nhìn hông của mình bây giờ, khẳng định là xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt, từ đó sẽ không bao giờ đi bước sen nữa. Đáng tiếc, nàng không thể nhìn thấy. Những người đi đường thấy bước đi đoan trang này của nàng chỉ có thể cười, bao gồm cả nương mỹ phụ nhân cùng hai tỷ tỷ. Thật ra nàng cũng có hỏi qua, mỹ phụ nhân nói, đẹp, ha ha, đẹp kinh người.

Tống mẫu ngẩng đầu liền thấy Tiểu Thất đang lắc lắc eo nhỏ đi vào, mày không kiềm được mà cau lại, đảo mắt nhìn lên mặt bàn, trên mặt bàn là ‘Kế hoạch nuôi dưỡng con dâu hiền huệ’ của bà.

Tống mẫu nhìn lại một lần, hài lòng gật đầu nói: “Ngày mai Tiểu Thất theo nương học quy củ, khẳng định là sau này Lương Trác có tiền đồ hơn hẳn cha nó, Tiểu Thất phải học những cái này để không làm mất thể diện của nó. Tháng sau thành thân, phải gặp rất nhiều người có thể diện. Thừa dịp này thì Tiểu Thất nên học hết những cái cần học.”

Tiểu Thất nhu thuận gật đầu, trầm mặc một lát lại lên nhìn Tống mẫu, im lặng một lát lại chớp mắt nhìn trộm. Làm sao Tống mẫu lại không biết động tác nhỏ của nàng, ho nhẹ nói: “Nhìn người phải đường hoàng.”

“Oh.” Tiểu Thất ngẩng đầu nhìn thẳng vào Tống mẫu.

Tống mẫu lắc đầu than nhẹ, “Có việc?”

Tiểu Thất mím môi, cau mày nói: “Nương, hôm nay con gặp Từ Tiêu cô nương.”

“Ừ?” Tống mẫu gật đầu bảo nàng tiếp tục.

Tiểu Thất cắn cắn môi, “Con không muốn cho nàng làm thiếp.”

Tống mẫu thấy ngoài ý muốn liếc mắt nhìn Tiểu Thất, “Vì sao?”

“Tướng công là của con, con không muốn hán ngủ chỗ khác.”

Ánh mắt Tống mẫu đảo nhanh một vòng, “Con thực thích Lương Trác?”

Tiểu Thất cúi đầu, hồi lâu sau mới nói: “Dù sao hán cũng đã lấy con rồi.” Tiểu Thất lại ngẩng đầu, lúc này ánh mắt đã kiên định hơn rất nhiều. “Rõ ràng hán đã lấy con rồi. Con không muốn cùng người khác giành tướng công, một giường rộng bao nhiêu? Nếu ngủ ba người thì chật muốn chết!”

Tống mẫu tự nhận là tu dưỡng vô cùng tốt, nhưng nghe thế vẫn kinh ngạc mở to miệng. Bà sống hơn nửa đời người, đây là lần đầu nghe nói thế thiếp

cùng ngủ một giường với chồng. Nếu có ba vợ bốn nàng hầu, chẳng phải là ngủ một cái giường thật lớn, bằng không làm thế nào cùng ngủ?

Tổng mẫu bị ý nghĩ của mình làm cho cả kinh, rùng mình một cái, lại ho khẽ nói: “Cái này không cần lo lắng, ta cũng không cho Lương Trác lấy nàng.”

Tiểu Thất mừng rỡ bước lên hai bước, muốn ôm tay Tổng mẫu lắc lắc thể hiện cảm tạ của mình, nhưng nghĩ lại liền dừng chân ngay. Nàng sợ thoáng cái Tổng mẫu sẽ cho phép cưới, vậy thì không xong rồi.

Tổng mẫu đảo mắt nói: “Này, không cưới cũng được, Tiểu Thất phải nhanh có thai một chút mới được.”

Tiểu Thất cúi đầu nhìn bụng mình, đắc ý ngẩng đầu cười nói: “Mẹ con nói mong con lớn, rất dễ sinh đẻ.”

Tổng mẫu bị sắc ngay một ngụm nước miếng, đau sốc hông ho đến nửa ngày. Tiểu Thất đi qua vỗ nhẹ lên lưng, lo lắng hỏi: “Nương làm sao vậy? Có phải bị nghẹn cái gì không?”

Tổng mẫu thở hổn hển tựa vào bàn ngồi xuống, khoát tay nói: “Nghẹn, nghẹn... Ta chưa ăn gì cả. Ai, không phải. Về sau không thể nói chuyện thô tục lỗ mãng như vậy, nếu để người khác nghe được chẳng phải sẽ bị cười nhạo?”

Tiểu Thất le lưỡi, “Về sau không nói.”

Tổng mẫu phát hiện mình không thể nhịn được mà nhìn mông Tiểu Thất. Ai, nơi nào lớn? Chỉ là hơi vênh chút thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50

Lúc Tổng Thanh Vân cùng Tổng Lương Trác từ phủ nha trở về thì trời đã tối rồi. Tiểu Thất cùng Tổng mẫu tán gẫu cũng có thể xem là hài hòa, có thể xem như Tiểu Thất đã bỏ đi cách nói năng không suy nghĩ của mình.

Ăn cơm chiều xong thì Tổng Lương Trác trò chuyện cùng nhị lão, tối nay tự nhiên Tiểu Thất cũng cùng ăn. Dường như Tổng Thanh Vân cũng còn nhớ đến cuốn [Thập Thất Thiếp] kia, ngẫu nhiên có thể ngâm nói một câu nhắc.

Tổng Thanh Vân không nói thẳng, Tiểu Thất cũng tự nhiên không nghe ra được ẩn ý. Tổng Lương Trác lại làm như không biết, Tổng mẫu cũng không hiểu nghĩ gì, cũng làm như không biết chỉ lo nói chuyện phiếm.

Trên đường lúc Tổng Lương Trác nắm tay Tiểu Thất trở về viện nhưng cũng không nhìn được mà nở nụ cười. Cuộn tranh chữ kia, đoán chừng sẽ khiến cho lão gia tử nóng ruột nóng gan một thời gian.

Tiểu Thất nghiêng đầu nhìn Tổng Lương Trác cười, cũng híp mắt cười theo, “Tổng tri huyện, hôm nay ta gặp Từ Tiêu cô nương.”

Tổng Lương Trác ngừng cười nhìn Tiểu Thất. Tiểu Thất chu miệng nói: “Vì sao nàng lại kêu chàng là nhị ca?”

Tổng Lương Trác nghe vậy không nhìn được mà nhăn mày lại. Nhị ca? Xưng hô này quá mức xa xôi, lúc trước nghe cảm thấy nặng như là trách nhiệm cả đời, hiện tại lại cảm thấy nhẹ như lông hồng.

Tiểu Thất lắc lắc tay Tổng Lương Trác, bữu môi nói: “Tướng công tốt, về sau ta cũng gọi chàng là ca có được không?”

Tổng Lương Trác lắc đầu cười, “Học người khác làm gì? Là chính mình là tốt rồi.”

Tiểu Thất vui sướng hát cảm nhỏ lên, vốn muốn đắc ý khoe ra ước định về cưới thiếp với Tổng mẫu, nhìn sườn mặt Tổng Lương Trác lại nhìn xuống. Tiểu Thất nghĩ, loại sự tình này hẳn là thuộc loại chuyện mà nam nhân rất nhỏ nhen mà nương mỹ phụ nhân đã nói, không thể để lộ chân tướng. Nhưng là, việc sinh đứa nhỏ là cấp bách nha.

Tiểu Thất nhảy đến trước mặt Tổng Lương Trác, ngửa đầu nói: “Tướng công tốt, chúng ta về tạo em bé đi.”

Bước chân Tổng Lương Trác lão đảo, về mặt quái dị nhìn Tiểu Thất.

Hắn chưa từng nghe nói nữ nhân mười bảy mười tám tuổi lại giống như sói như hổ.

Mặc dù kích thích tới hôm qua làm cho hắn xúc động điên cuồng khó có thể tự kiềm chế được, nhưng hắn không thể không lo lắng, lại bị thêm cảm giác kích thích mãnh liệt như vậy vài lần, hắn có thể không dậy nổi nữa hay không. Nơi đó suýt bị Tiểu Thất cắn hỏng, đau âm ỉ cả một ngày, chạm vào quần áo liền làm cho hắn có cảm giác xấu hổ. Hắn cũng không muốn Tiểu Thất nhìn thấy cả người đầy vết hôn cùng vết cắn của mình, nếu thế thì thể diện của hắn để đâu đây?

Ai! Tổng Lương Trác không biết nên đáp lại ánh mắt sáng ngời của Tiểu Thất như thế nào, đành không nói gì ngẩng đầu nhìn trời.

Tiểu Thất cũng ngẩng đầu nhìn xem, lẩm bẩm nói: “Sao nhìn rất đẹp, nhưng mà tướng công, đi tạo em bé thôi.”

Tổng Lương Trác cảm thấy ngực lại có chút đau, còn chưa nghĩ ra đối sách gì thì Tiểu Thất đã đeo lên cổ hắn.

Tổng Lương Trác cuống quýt đỡ lấy, thờ dáo nói: “Về sau vào viện của mình hãy làm như vậy.”

Tiểu Thất ngoan ngoãn gật đầu, cầm mặt Tổng Lương Trác hôn lên hai má, đặt cằm lên vai hắn, khẽ nói: “Nương nói ngày mai sẽ dạy ta cách ngồi cùng cách đi đứng, ta sẽ học tốt cho chàng xem.”

“Tiểu Thất nguyện ý học?”

“Ừ, học thì đi sẽ có khí thế. Chàng nhìn nương xem, chỉ cách ngồi đã khiến ta phải sợ hãi, ta học tốt thì sau này khi ngồi xuống, con dâu ta cũng sẽ sợ ta. Hắc hắc, rất hứng thú!”

Khỏe miệng của Tổng Lương Trác rút lại, thì ra là muốn hai mươi năm sau dùng, tính cái này cũng quá lâu dài rồi. Tổng Lương Trác cúi đầu nhìn gương mặt trẻ con của Tiểu Thất, nghĩ gương mặt nàng không chút thay đổi, ngồi xuống ở chính đường, bàn tay nhỏ bé uy nghiêm đưa lên thì có chút muốn cười.

“Ai, tướng công tốt, hôm nay mệt chết ta. Đêm qua ta nằm mơ, ha ha, kỳ quái xấu hổ vô cùng. Ta mơ thấy cái này cái kia, hắc hắc, sao đó còn mơ thấy một con gà trống lớn cần nông của ta. Tướng công, thật là tò mò nha, từ nhỏ đến lớn ta mơ thấy con gà trống kia vô số lần, mỗi lần nó đều mổ mông của ta. Tướng công tốt, ta có thể không rửa mặt hay không?”

Tiểu Thất cứ lẩm bẩm liên tục những lời này, ánh mắt đã khép chặt đến không mở ra được nữa.

“À, tướng công, còn muốn sinh trẻ con đây.”

Tiểu Thất mê man nói thêm một câu, Tổng Lương Trác ôm Tiểu Thất lắc lư qua lại trong phòng một lát, chờ nàng ngủ say mới nhẹ nhàng ngồi đặt lên giường.

Nhiều ngày nay, số lần Tiểu Thất kêu Tổng Lương Trác là tướng công đã nhiều hẳn lên, Tổng Lương Trác cũng hiểu được sự thay đổi này. Hắn cảm thấy Tiểu Thất cũng vừa mới buông lỏng phòng bị với chính mình, mặc dù ngoài miệng nói không có, nhưng có lẽ lúc trước không hề tin nhiệm từ tận đáy lòng.

Tổng Lương Trác chăm chú nhìn Tiểu Thất ngủ say bĩu môi ngây ngốc thật lâu, trong đầu tự nhiên xuất hiện hình dáng của đứa nhỏ.

Trong lúc ngủ mơ cũng giống Tiểu Thất, hồn dỗi, nghịch ngợm lại có khi ngốc nghếch. Tổng Lương Trác lắc đầu nghĩ, trước có con gái cũng không sao, nhưng là chờ vài năm nữa cho Tiểu Thất trưởng thành hơn rồi hãy có con mới tốt.

Ngày hôm sau Tiểu Thất dậy sớm, ăn điểm tâm xong rồi tiễn Tổng Lương Trác cùng cha công công đi, trong lòng tràn đầy hứng khởi mà đi đến viện của Tổng mẫu.

Tiểu Thất hiểu học, điều này làm cho Tổng mẫu thực vui mừng.

“Lúc ngồi phải nhẹ nhàng, ổn định, bình tĩnh. Trước khẽ khép váy lại, sau đó ngồi xuống. Ngồi xuống bên trái thì đứng dậy cũng bên trái.”

Tiểu Thất liền nhẹ nhàng, thoải mái bước qua, chậm rãi kéo kéo váy, lại xoay mông một cái, ngồi xuống.

“Đáng vẻ, đáng vẻ phải thật tự nhiên, mặt phải mỉm cười. Hai vai để ngay ngắn thả lỏng. Hai tay giao lại đặt nhẹ lên đầu gối.”

Tiểu Thất đưa người ra để tay lên đầu gối.

“Uốn ngực ngẩng đầu. Hai đầu gối khép lại. Ngồi vào ít nhất là hơn phân nửa ghế, không thể dựa vào lưng ghế, cũng không thể khuynh người ra phía trước.”

Tiểu Thất chớp mắt, “Nương, không phải là nói mông chỉ có thể ngồi xuống một chút thôi sao?”

“Ai nói?”

“Trong phòng hát, các nàng chỉ ngồi có một góc. Con xem các nàng đều thấy mông đau cả lên.”

“Đó là đào kép, con là chính thất, sao lại so sánh như vậy? Chẳng phải bồi nhọ thân phận của mình hay sao?”

Tiểu Thất gật đầu.

“Tốt lắm, bây giờ làm liên tục một lần.”

Tiểu Thất đứng dậy, híp mắt lại làm theo yêu cầu của Tống mẫu một lần nữa.

“Ánh mắt, mở to.” Tống mẫu cảm thước chỉ chỉ.

Tiểu Thất trừng to mắt, tròn mắt như muốn rót ra ngoài, khoe miệng vẫn còn mang nụ cười cứng ngắc. Tống mẫu lắc đầu, dùng thước nâng cằm của nàng nói: “Tự nhiên, tự nhiên là tốt rồi. Đừng trừng mắt ra, cũng đừng hí mắt lại.”

“Uh, tốt lắm. Nhớ kỹ về sau không nhảy ba bước là được. Bây giờ học cách đứng cùng cách đi. Đứng thì đầu phải nhìn thẳng, hai mắt cúi xuống, cằm không thu vào, khuôn mặt bình thản tự nhiên. Uốn ngực, thu bụng, eo thẳng.”

Sự thật chứng minh, tuy rằng Tiểu Thất có chút chậm chạp, nhưng vẫn có tinh thần học tập. Học cả một ngày, tuy là có sức khỏe của tuổi trẻ, nhưng một câu mệt cũng chưa nói. Điều này khiến cho Tống mẫu có thêm vài phần hảo cảm với Tiểu Thất.

Sau khi ăn xong vẫn trò chuyện như trước, lần này Tống Thanh Vân cùng Tống Lương Trác trò chuyện chuyện trị thủy. Tống Lương Trác cố ý vô ý nói ra để cho Tiểu Thất nói ra những cách làm mình biết, được Tống Thanh Vân khen ngợi.

Tiểu Thất hưng phấn, vừa ra khỏi sân bên này liền ôm Tống Lương Trác, cả người đeo trên người hân. Lần này Tống Lương Trác không nói gì cả, chỉ là bước chân đi về viện của mình nhanh hơn.

“Tướng công, bà bà nói ta học tốt lắm.”

“Có mệt không?”

“Không mệt.” Tiểu Thất cười hi hi, “Ta nghĩ là ngồi lên ghế thì chỉ ngồi có một góc thôi, nương bà bà nói phải ngồi hoàn toàn. Ha ha, chỉ là ngồi thẳng lưng một lúc lâu thì hơi khó chịu.”

Tay Tống Lương Trác thực tự nhiên mà đưa đến sau lưng Tiểu Thất xoa xoa chỗ eo.

“Tướng công, chàng không ngủ sao?” Tiểu Thất thấy Thu Đồng mang hồ sơ vào thì mở miệng hỏi.

“Ừ, nàng ngủ trước đi, ta xem hồ sơ vụ án.”

“Vậy ta cũng không ngủ.” Tiểu Thất nhu thuận ngồi một bên, ánh mắt cúi xuống, hai tay xếp lại, váy ở chỗ đùi cũng kéo sang một bên.

Tống Lương Trác quay đầu nhìn Tiểu Thất, cười nói: “Ngồi trong phòng của mình thì không cần ngại ngần như vậy.”

Tiểu Thất ngẩng đầu, chớp chớp mắt hỏi: “Tướng công, nhìn được không?”

“Tốt.”

Tiểu Thất đắc ý nhảy dựng lên, trực tiếp ngồi lên đùi hân, chui vào trong lòng hân nói: “Hiện tại chàng là quan gì? Cũng phải xem này nọ sao?”

“Không là quan gì cả, Tiểu Thất ghét bỏ sao?”

“Mới không ghét. Tướng công không làm quan mới có thể mang ta đi chơi, có chức vị thì không có thời gian đi cùng ta.”

“Tướng công, vậy sao chàng còn đi theo cha công công phá án? Nhược Thủy nói muốn đi suốt tình nhân, suốt tình nhân là suốt gì, đẹp lắm sao?”

Tống Lương Trác bỏ hồ sơ xuống, nhẹ giọng nói: “Cha gặp án tử khó giải quyết, ta đi theo giúp việc vài ngày. Về suốt tình nhân, cũng chỉ là một cái suốt thôi. Nhưng theo truyền thuyết thì là nơi ước định chung thân của một đôi tình nhân, nơi thực hiện nguyện vọng, cũng là nơi mà nhiều nam nữ trẻ tuổi đến đính ước.”

Tống Lương Trác trầm mặc một lát, tay xiết chặt lại nói: “Chờ xong việc này đi, ta sẽ dẫn nàng đi xem.”

Tiểu Thất nghiêng đầu, hôn một cái thật kêu, “Tướng công tốt nhất.”

Tiểu Thất nhìn hồ sơ trên bàn, ngoan ngoãn ngồi im, “Tướng công xem tiếp đi, ta không phiền chàng.”

Tống Lương Trác khẽ cười, lại cầm lấy hồ sơ vụ án chậm rãi xem.

Tiểu Thất tựa vào gương mặt Tống Lương Trác, híp mắt nhìn theo một lát, bỗng nhiên kinh hãi kêu lên một tiếng: “Giết người?”

Tiểu Thất đưa tay lấy hồ sơ vụ án, Tống Lương Trác nhanh chóng để sang một bên.

Mặt sau có miêu tả hình dáng người chết, hân không muốn làm Tiểu Thất sợ.

“Ai giết người?” Tiểu Thất trừng mắt hỏi.

“Tiểu Thất đừng động vào.” Tổng Lương Trác ôm lấy Tiểu Thất xoay lại, làm cho nàng đối diện với chính mình nói: “Chỉ là vụ án giết người bình thường, Thông Hứa cũng có.”

Tiểu Thất ôm lấy cổ Tổng Lương Trác yên tĩnh một lát, lắc lắc cổ hần, rầu rĩ nói: “Tướng công, chàng đừng đi phía trước, đều là giết người, khẳng định là táng tận lương tâm, đừng để bản thân bị thương.”

Tổng Lương Trác nhéo nhẹ lên eo Tiểu Thất, suy nghĩ rồi cười nói: “Ta nói cho nàng biết, nàng nghe xong cũng đừng quá lo lắng. Đó đều là chuyện thường, Nhữ Châu to như vậy, có người tham lam rồi phạm pháp là chuyện thường.”

Tổng Lương Trác tận lực đơn giản hóa chuyện nói: “Phó gia đại công tử cường gian rồi giết một cô nương, là như thế đấy.”

“Không có?”

“Uhm.” Tổng Lương Trác gật đầu nói: “Gần đây đang tra xét xem trước đây hần có hành vi phạm pháp gì hay không.”

“Có không?”

“Ha ha, đây là bí mật, Tiểu Thất không nên biết.”

Tiểu Thất cọ cọ gương mặt của Tổng Lương Trác, nhú mày hỏi: “Người nhà hần rất lợi hại?”

“Tỷ tỷ nhà này là một phi tần trong cung, không cao không thấp, nhưng cũng có đủ quyền để giúp Phó Đức Giáp thoát hiểm.”

Tiểu Thất khăn trương ôm lấy mặt Tổng Lương Trác nhú mày nói: “Vậy làm sao bây giờ?”

“Xác định tội danh, tuân theo pháp luật mà xử trí.”

“Tướng công thật lợi hại.” Lời nói của Tiểu Thất lại có chút rầu rĩ, “Nhưng mà tướng công, nương nói nếu gặp đánh nhau thì phải tránh xa ra. Nếu chàng làm không được thì cũng tránh đi, đừng chống chọi. Những kẻ giết người đều không phải là người tốt.”

Tổng Lương Trác nở nụ cười nói: “Thật đúng là không nên để nàng nhìn thấy hồ sơ vụ án, vốn chỉ là chuyện bình thường, không duyên cớ lại làm nàng lo lắng.”

“Không phải à, nói không chừng ta còn có thể giúp chàng ra chủ ý giải quyết đây. Cha ta cũng quen rất nhiều người, vạn nhất có chuyện gì cũng có thể nhờ cha hỗ trợ. Về sau chàng gặp chuyện mạo hiểm cũng không được phép giấu ta nha!”

Tổng Lương Trác cười gật đầu, “Không giấu. Tiểu Thất cũng không thể đi một mình trên đường, có biết không? Nhữ Châu phức tạp hơn Thông Hứa nhiều, người quyền quý cũng không ít, hết thảy đều phải cẩn thận. Những lời nói lúc này cũng không được nói với người khác.”

Tiểu Thất gật đầu, dựa vào lưng của Tổng Lương Trác nhắm mắt. Tổng Lương Trác lại cảm hồ sơ vụ án xem cho hết, nhú mày suy nghĩ một lát.

Tổng Lương Trác tưởng Tiểu Thất đã ngủ, vỗ vỗ lưng rồi ôm nàng đứng dậy, Tiểu Thất lại mở to mắt hỏi: “Tướng công, có muốn ta viết thư cho cha hay không?”

Tổng Lương Trác kinh ngạc nghiêng đầu nhìn Tiểu Thất, thấy đôi mắt sáng của nàng đang lộ ra lo lắng, ngậm bực với bản thân không nên để nàng xem mấy thứ này.

“Không cần, đã gần kết án.”

“Ồ? Kết thúc?” Tiểu Thất kinh ngạc hỏi.

“Ừ, ta xem hồ sơ vụ án là muốn ghi lại cái kết án, hai ngày sau sẽ kết thúc sự việc này rồi.” Lần này Tổng Lương Trác không hoảng sợ, nói dối mà sắc mặt không hề thay đổi.

Tiểu Thất thờ phào nhẹ nhõm, lắc lắc chân nói: “Tướng công thật lợi hại.” Ngực khi lần này vui vẻ như thường.

Tổng Lương Trác ngoắc ngoắc khoe miệng, “Vài ngày nữa sẽ mang nàng đi chơi.”

Tiểu Thất vui mừng hôn lên môi Tổng Lương Trác, chu miệng nói “Tướng công thật tốt, thật tốt, thật tốt, thưởng cho một nụ hôn.”

Khoe miệng Tổng Lương Trác co rút, tâm tình sung sướng mà nhận thưởng của Tiểu Thất.

Người trẻ tuổi, đốt lửa tắt nhiên phải cháy rồi. Đêm nay là lửa nhỏ chậm chậm nấu, nhưng là nấu đến nổi cả người Tiểu Thất đều bay lên trời.

Tiểu Thất bị nấu chín quá liền mơ mơ màng màng ngủ, ngược lại, Tổng Lương Trác lại không ngủ được.

Án tử quả thật là đang làm, nhưng trước mắt còn chưa bắt người lại. Tổng Lương Trác biết, Tiểu Thất muốn đem tất cả tội danh của Phó Đức Giáp gom

lại, đem vụ án viết cẩn thận, sau đó trước lúc Phó gia vận dụng quan hệ thì bắt vào tù lao, hơn nữa là tiền trăm hậu tấu(*).

(*)tiền trăm hậu tấu; chém trước tâu sau; hành động trước, báo cáo sau

Tổng Lương Trác cũng biết, việc này cũng không dễ dàng gì. Phó gia cũng có chút thủ đoạn, nếu không cũng không thể có chuyện gây án mà không ai báo án, người nhà người bị hại cũng không thừa nhận trong nhà gặp chuyện không may.

Tổng Lương Trác nhũn mày suy nghĩ thật lâu, Tiểu Thất bên cạnh nói mê kêu tướng công. Mày đang giương cao của Tổng Lương Trác liền buông lỏng ra, nghiêng người ôm chăm lấy Tiểu Thất, một tay để lên bụng của nàng khẽ vuốt ve thật lâu, cảm thấy mỹ mãn mà nhắm mắt ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51

Dáng đi của Tiểu Thất không thể đi thẳng. Tổng mẫu phát hiện, chỉ cần làm cho Tiểu Thất đi với tư thế ngẩng đầu, ưỡn ngực, thu bụng lại, thì cái mông kia sẽ vênh lên.

Ôn Nhược Thủy từ sáng sớm đã đến xem huấn luyện của Tiểu Thất, lúc này đã cười nghiêng ngả đến không thờ nổi nữa rồi.

Tiểu Thất thực buồn bực, bị Ôn Nhược Thủy cười. Trong lòng buồn bực nhất là, dáng đi càng lúc càng quái đản rồi.

Kỳ thật, đi đường sợ nhất là bị người nhìn chăm chăm. Tiểu Thất muốn đi cho thật đẹp, lúc này lại đi thành cái dáng đi quái dị này. Từ đầu là eo tùy chân động, lúc này lại biến thành chân tùy eo động, ngay cả khoảng dao động của cánh tay cũng bị thay đổi.

Tổng mẫu bị bộ dáng kỳ quái của Tiểu Thất làm cho cả kinh, sắc mặt thay phiên nhau đổi, cuối cùng thờ dài nói: “Nghỉ ngơi một, nghỉ ngơi một chút lại luyện nữa. Ài, Tiểu Thất, đừng nhón mũi chân đi nữa, mông không được tự nhiên, đừng khấn trương. Bình thường đi thế nào thì cứ đi như thế, nhưng phải chú ý là eo phải thẳng, cầm thu lại, bước chân nhỏ một chút. Sao lại xoay qua xoay lại giống rắn thế? Còn có, cánh tay, cứ đánh theo bước chân như thế không khó chịu hay sao?”

Ôn Nhược Thủy vỗ bàn cười, ở một bên còn quay qua nói: “Tuyệt đi, Tiểu Thất còn có thể lắc qua lắc lại nữa, eo nhỏ như con thỏ vậy, nhìn thật tốt!”

Tiểu Thất hung tợn trừng qua, lớn tiếng nói: “Ngươi mới vừa là rắn vừa là thỏ đây!”

Nhược Thủy meo meo, thật đáng thương nói: “Tuyệt đi, nàng mắng chửi người kia!”

Tiểu Thất đứng lên, ánh mắt hung dữ, bất đắc dĩ cúi đầu chu miệng nói: “Ta không có mắng chửi người, ta chỉ chán ghét ngươi.”

“Được rồi, Nhược Thủy đừng cười nàng nữa, Tiểu Thất lại đây uống trà.” Tổng mẫu âm giọng nói.

Tiểu Thất xoay người thoải mái bước qua, lại chọc Nhược Thủy mở miệng cười. Mặt Tiểu Thất tức đến đỏ bừng, mũi thở hổn hển như muốn đứng bên bờ bùng nổ. Ôn Nhược Thủy sáng suốt ngậm miệng lại, ho nhẹ một tiếng nói: “Kỳ thật dáng đi của Tiểu Thất cũng đẹp lạ.”

Con tức trong mắt Tiểu Thất càng dâng lên cao hơn, nhưng lại ngại Tổng mẫu ngồi một bên nên không thể phát tác, cong môi cố gắng hít thở làm dịu cơn giận lại.

Nhược Thủy không cười nữa, ngồi xuống ngay ngắn mới mở miệng nói: “Tuyệt đi, mẹ con nói hai ngày nữa sẽ cùng đi thương lượng chuyện hôn lễ.”

“Làm sao vậy?”

“Nuông nói không bằng cùng nhau làm, nếu không thì cũng phải chúc mừng qua lại, nếu không thì hoặc là hôn lễ của con hoặc Tiểu Thất một làm sớm, một làm chậm một chút.”

Tổng mẫu cũng không kinh ngạc, bà cũng sớm biết Lưu Hằng Chi cùng Nhược Thủy có hôn ước, tuy rằng Nhược Thủy luôn kêu gào không cưới, nhưng cha mẹ hai bên đều không nói tiếng nào, thành thân cũng là chuyện sớm muộn thôi.

Tổng mẫu quay đầu nhìn Tiểu Thất, suy nghĩ rồi nói: “Bên này làm trước cũng được, chỉ là lễ nghi thì Tiểu Thất phải học nhanh. Ngày mai sẽ có người đến đo may hi phục, hi phục của Nhược Thủy chuẩn bị tốt chứ?”

“Lưu Hằng Chi nói hần chuẩn bị.”

Tổng mẫu không đồng ý lúc đầu, “Kêu thẳng tên tướng công con là không tốt.”

“Tiểu Thất còn kêu Trác ca ca là Tổng tri huyện đây.” Nhược Thủy nghiêng đầu trả lời.

“Vù” một cái, Tiểu Thất ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào Nhược Thủy, nghiêng răng kèn kẹt, hít thở sâu rồi nói: “Nương, đó là trước kia, là tướng công bảo con kêu như vậy.”

Ôn Nhược Thủy nói tiếp: “Cái đó cũng là do Lư Hằng Chi bảo con gọi, hần nói hần nghe thể thoải mái.”

Khóe miệng Tổng mẫu giựt giựt nói: “Đó là chuyện của bọn trẻ các ngươi, ta cũng mặc kệ, nhưng đừng trước mặt người khác mà làm mất thể diện của tướng công mình là được rồi.”

Nhược Thủy liên tục gật đầu, “Nếu không phải là Lư Hằng Chi không cho con mỗi ngày đều đến tìm Tiểu Thất chơi, con khẳng định sẽ theo Tuyết đi học quy củ.”

Xi! Thật đúng là đứng nói chuyện mà không đau thắt lưng, ruồi bọ bay quanh mông ngựa kêu vo ve. Bụng Tiểu Thất mỗi nhừ, còn hai chân thì run rẩy không ngừng âm thầm khinh bỉ Nhược Thủy trong lòng.

Ba người uống trà xong thì Tiểu Thất tiếp tục lắc mông tới tới lui lui. Tiểu Thất liên tục nhìn về phía sân, hận không thể làm cho Tổng Lương Trác đột nhiên rơi từ trên trời xuống ôm nàng rời khỏi đây.

Eo của Tiểu Thất đã bắt đầu bị chuột rút, lưng đau, eo đau, bụng cũng đau, ngay cả dạ dày cũng bắt đầu có cảm giác đau, cuối cùng nhịn không được mà cúi người nôn khan một tiếng. Về mặt Tổng mẫu thất bại, đang cảm thẹn vì bị tư thế đi đứng của Tiểu Thất đã kích liên ngắc đầu ngay, trong ánh mắt tràn đầy vui sướng nhìn Tiểu Thất, bước hai bước qua đỡ Tiểu Thất nói: “Buồn nôn?”

Tiểu Thất ợ một cái, một mùi vị chua xót liền dâng lên, nàng nhú mày khó chịu.

Tổng mẫu liền giúp nàng ngồi vào ghế, cao giọng gọi Thu Đồng đi vào.

“Thu Đồng, nhanh đi mời lang trung lại đây.”

Tổng mẫu ảo não nhú mày lắm bầm lâu bầu, “Không nên luyện tập tư thế đi, cái này cứ bỏ qua đã. Mấy ngày nay cứ học thêu hoa, thư pháp. Ai, vẫn là nên tổ chức lễ thành thân nhanh lên, bụng lớn thì sẽ khó mà giấu được.”

Bụng của Tiểu Thất thật sự bắt đầu đau, phía dưới càng thêm đau. Tiểu Thất xoa xoa bụng nói: “Nương, bụng con không thoải mái.”

Ý ngầm của Tiểu Thất là, con trở về ngủ một lát được không. Tổng mẫu lại khăn trương cảm tay Tiểu Thất, trấn an nói: “Tiểu Thất đừng sợ, không có việc gì. Có lẽ là do đi nhiều, ai, đều là do nương không tốt.”

“A?” Tiểu Thất không rõ gì cả.

Ôn Nhược Thủy đi một vòng quanh Tiểu Thất, kỳ quái hỏi: “Tuyết đi, nàng làm sao vậy?”

“Có thai.” Tổng mẫu chắc chắn.

“Ồ?”

“Ồ?”

Hai tiếng thành một. Tiểu Thất và Nhược Thủy cùng nhìn nhau, Tiểu Thất chớp mắt, sờ bụng hơi mơ hồ đau, về mặt đau khổ nói: “Nương, con gần đến cái kia.”

“Ồ?” Lần này đến lượt Tổng mẫu tròn mắt há hốc mồm.

Tiểu Thất ôm bụng dưới nói: “Nương, bụng con đau, có thể ngồi nghỉ một lát không?”

Tổng mẫu chớp mắt liên tục, không tin nhìn chăm chăm bụng Tiểu Thất trong chốc lát, “Thật sự là nguyệt sự?”

Tiểu Thất méo mào oan ức mở miệng nói: “Nương, không phải là con muốn lười biếng.”

Tổng mẫu sùng sốt một chút, bảo nha hoàn lại giúp Tiểu Thất, lo lắng hỏi: “Làm sao có thể đau bụng? Đây là thân thể bị lạnh? Không tốt chút nào!”

Rốt cuộc Tổng mẫu cũng không tin, chờ đáp án cuối cùng của lang trung. Lang trung nói, trong cơ thể Tiểu Thất có khí lạnh. Lang trung cũng là lang trung tốt, Tổng mẫu nói mình muốn ôm cháu, lang trung liền viết ngay một phương thuốc thật dài, nói là muốn trừ bỏ hàn khí, bảo dưỡng thân thể.

Lần này mặt của Tiểu Thất xanh ngắt, không phải đau, mà là bị dọa.

Tiểu Thất nằm bên trong nghe lang trung lắm bầm giải thích công hiệu của mỗi loại thuốc, mồ hôi lạnh tuôn ra không ngừng. Lang trung cứ nói không

ngừng, tới lúc Tiểu Thất cảm thấy mình muốn ngất rồi thì rốt cuộc cũng ngừng lại.

Tiểu Thất thờ phào nhẹ nhõm, giận dữ lau mồ hôi lạnh rồi nói: “Thối Nhược Thủy, chỉ biết cười lên ta, oa, tức chết ta.”

Nhược Thủy nhắc mông đầy đầy Tiểu Thất, ngồi lên mép giường thấp giọng hỏi: “Sao lại đau bụng?”

“Bị nguoi chọc tức.”

“Nguoi không muốn uống thuốc thì chờ Trác ca ca về năn nỉ Trác ca ca là được, cái kia có gì đâu mà sợ?”

Tiểu Thất đảo mắt, ôm chặt bụng hừ hừ nói: “Cũng đúng. Sao lần này lại đau như thế này? Lúc trước cũng chỉ đau một chút.”

“Chuyện tốt, không cần tập đi nữa. Nói không chừng Tuyết đi đau lòng nguoi, ngay cả luyện tập về sau đều được miễn. Ha ha, nhưng Tiểu Thất, đáng đi của nguoi thật sự tức cười, sau lúc trước ta lại không biết nguoi có đáng đi uyển chuyển thế a?”

Mặt Tiểu Thất vừa bình thường lại xanh trở lại, kéo chăn qua đầu. Nhược Thủy cười khanh khách, cười đã mới nhìn trên giường nói: “Không phải cười nguoi, ta cười là cười đáng đi của nguoi.”

A, đi không phải là việc của nguoi sao? Nói đáng đi của ta buồn cười chính là cười ta rồi. Tiểu Thất khẽ hừ.

Tiểu Thất giận đến nổi xông ra, nhất thời tức đến ruột gan đều đứng dậy, nhắc chân hung hăng đá nguoi đang quay lưng về phía nàng, cả nguoi Nhược Thủy bay đi, phải cầm lấy sàng đan mới không ngã xuống đất, tức giận đứng lên dè lên nguoi Tiểu Thất.

Tiểu Thất đá bay chân sang một bên, gờ chân đá mạnh lên gáy của Nhược Thủy. Hừ, bị chê cười cả một ngày, cuối cùng cũng có thể xả giận.

Nhược Thủy oa oa hai tiếng, đưa tay bóp cổ Tiểu Thất. Tiểu Thất học theo lời tiên sinh kể chuyện, đưa tay đến trước đánh vào bài son hải đảo (ngực), lại đánh thêm một cái hàng ma chương, sau đó vỗ lên đỉnh đầu của Nhược Thủy một cái, cuối cùng là thiết sa quyền, trong miệng lẩm bẩm tên của các chiêu thức.

Nhược Thủy bị bàn tay của Tiểu Thất đánh bất ngờ đến sững sốt, cười trên nguoi Tiểu Thất xem nàng đánh, không nghĩ là bị một quyền cuối cùng của Tiểu Thất đánh lên trán, cả nguoi không vững liền ngã ra phía sau.

“A ~” một tiếng thét chói tai, khiến cho Tống mẫu vừa đặt chân vào cả kinh lão đảo, thiếu chút nữa là ngã lên cửa.

....

Ngày hôm nay của Tiểu Thất quả thật có chút bi tráng, tiếng thét chói tai của nàng là do bị gãy ngón chân cái rồi, còn có, rõ ràng là Tống mẫu hoàn toàn không hài lòng.

Tiểu Thất lần này hoàn toàn tàn phế. Lần này không cần xoay eo đau chân nữa, trực tiếp nằm thẳng trên giường rồi.

Lúc Tống Lương Trác trở về vào chạng vạng thì Tiểu Thất đã ôm lò sưởi ngủ yên lành, Tống mẫu ngồi ở bên bàn điều chỉnh lại kế hoạch.

Bà nghĩ, chuyện đi đứng này đã thành thói quen hơn mười năm rồi, trong chốc lát cũng khó mà sửa được, theo cách học của Tiểu Thất, sợ là đến lúc thành thân cũng không đi được. Nếu muốn tổ chức hôn sự nhanh, trước mắt nên học kỹ xảo nói chuyện, thời gian còn lại thì tập viết chữ hoặc thêu khăn. Tội thiếu phải có một khả năng gì đó mới tốt, các phu nhân có đến thăm hỏi thì cũng có thể thuyết phục đây là con dâu của mình.

Tống mẫu thấy Tống Lương Trác bước vào, liền dọn kế hoạch trong tay lại nói: “Tiểu Thất thể hàn, bụng đau. Sao lại có bệnh này? Không phải nhà nàng rất giàu có hay sao? Chẳng lẽ còn bắt nàng giặt quần áo rửa rau vào mùa đông hay sao?”

Tống Lương Trác quay đầu nhìn nguoi trên giường, nhíu mày nói: “Lúc trước Thông Hứa bị lụt, Tiểu Thất vì con mà ngâm mình trong nước cả một đêm, sau đó lại sốt lên nhưng lại không xem nàng uống thuốc, có thể là bệnh do lúc đó?”

Tống mẫu nhìn gương mặt lo lắng của Tống Lương Trác, âm giọng nói: “Không cần lo lắng, chỉ cần ăn uống tốt với uống thuốc nửa tháng là được rồi. Nhưng đại phu nói hàn khí đã thâm nhập vào tử cung rồi, lần này thế nào cũng không thể để nàng không uống thuốc. Nếu thực là bị lạnh hơn nữa, nguoi chịu tội vẫn là nàng, đến lúc đó sinh đứa nhỏ thì cả đứa nhỏ cũng bị liên lụy. Mới vừa rồi uống thuốc còn muốn lừa ta ra ngoài để lên đồ đi đây, thật đúng là không hiểu chuyện.”

Tống Lương Trác gật đầu.

“Còn nữa, ngón chân vì đánh nhau với Nhược Thủy mà bị dè lên, thiếu chút nữa là bị gãy xương, buổi tối ngủ con nhớ cẩn thận một chút, đừng dè lên. Tốt nhất là tách ra ngủ.”

Tống Lương Trác liếc nhìn Tiểu Thất tóc rối bời một cái, híp mắt đưa Tống mẫu ra khỏi cửa.

Tiểu Thất cảm thấy phúc lợi sau khi bị thương rất lớn, như là có thể ăn cơm chiều trong phòng của mình. Nếu bên cạnh không có gương mặt đen như đáy nồi của Tống Lương Trác thì có thể tốt hơn nhiều lắm.

Lúc Thu Đồng bung chén thuốc vào thì Tiểu Thất lại nói thêm một câu – nếu không có cái chén thuốc đen như đáy nồi kia liền tốt ngay.

Thu Đồng để được xuống rồi đi ra ngoài. Tiểu Thất nhớ tới lời của Nhưc Thủy, cười tủm tỉm hôn Tổng Lương Trác một cái, nói: “Tướng công, bụng ta không đau.”

“Uh.” Tổng Lương Trác bung chén thuốc lên, dùng muỗng khuấy đều.

Uh? Nghe không hiểu? Tiểu Thất không ngừng cố gắng, lại hôn một cái cười nói: “Tướng công tốt, không đau thì sẽ không cần uống thuốc đi.”

“Uh.” Mặt Tổng Lương Trác không chút thay đổi đáp lời, vẫn đem thuốc đưa qua.

Tiểu Thất giận dỗi quay đầu đi, “Ta ghét uống thuốc, hơi lảm. Ở nhà ta chỉ ăn thuốc viên là được rồi.”

Mặt Tổng Lương Trác lạnh lại, nghiêm nghị nói: “Lúc trước cũng đau?”

Tiểu Thất trộm nhìn qua một cái, chu miệng nói: “Lúc trước không đau, mới đau đây thôi. Nhưng không cần uống thuốc, ta lấy tay làm ấm là được rồi.”

Tổng Lương Trác khề hừ một tiếng, “Uống.”

“Không uống.” Tiểu Thất tủi thân méo máo nói: “Nhưc Thủy chê cười ta cả ngày, ta không đi được, cả chàng cũng hung dữ với ta.”

Lời này Tiểu Thất không nói bậy, nàng là thật không đi được. Hiện tại cho dù chân không bị đau vẫn là không thể xoay eo được. Thất lưng cũng rất nhức, toàn thân không có chỗ nào là thoải mái.

Tổng Lương Trác ôm lấy Tiểu Thất đặt lên đùi mình, cúi đầu nhìn ngón chân cái bị vải trắng bao lại như một con nhộng lớn, nhũn mảy nói: “Đánh nhau sao có thể gây chân của mình? Nhưc Thủy tốt hơn không?”

Tiểu Thất đánh Tổng Lương Trác một cái, hừ nói: “Não nàng cứng như tảng đá vậy, nện xuống như là đá vào đá. Nàng cũng không tốt gì, gáy của nàng đều đỏ cả lên.”

“Uh, uống thuốc đi. Còn nữa, về sau không được phép đánh nhau.”

Tiểu Thất vùng vẫy muốn đi xuống, Tổng Lương Trác lại nhanh tay ôm chặt lấy.

“Thiếu gia, Lâm lão gia, Lâm thiếu gia cùng Lâm cô nương đến đây, lão gia mời ngài đi ra phòng ngoài.”

Tổng Lương Trác sừng sốt, xua tay bảo Thu Đồng ra ngoài, cúi đầu nói với Tiểu Thất đang trừng mắt to: “Đem thuốc uống, về sau sẽ không đau nữa.”

Tiểu Thất chớp mắt, “Trái mơ hông đến đây?”

Tổng Lương Trác không hé răng, tay vòng qua Tiểu Thất, để chén thuốc bên miệng nàng.

Tiểu Thất nhăn mặt lắc đầu liên tục, “Ta thực không đau, ta uống sẽ ói ra, trưa nay đã ói ra rồi.” Tuy rằng bị Tổng mẩu dọa một tiếng liền nuốt trở về.

Tổng Lương Trác cúi đầu nhìn cái miệng nhỏ đang nhếch lên, lại đưa qua nói: “Ta nếm rồi, không đắng, Tiểu Thất uống nhanh lên, lát nữa lại bị lạnh.”

Tiểu Thất khóc nói: “Ta hôn chàng hai cái, chàng còn ép ta uống thuốc, chàng thật không tốt. Oa, đều khi dễ ta, ta khó chịu, bụng ta đau, chân ta cũng đau, xương sống thất lưng cũng đau. Trái mơ hông tới làm cái gì? Chàng dám cưới nàng? Oa oa, chàng thực là dám cưới nàng?”

Cái này có chỗ nào liên quan đến nhau a? Tổng Lương Trác thở dài, vỗ vỗ má Tiểu Thất nói: “Đừng khóc, thân mình khó chịu hay là trong lòng khó chịu?”

“Oa oa, chỗ nào cũng khó chịu, ta không thích chàng gặp nàng.”

“Uống thuốc đi, uống thì ta sẽ không gặp.”

Tiểu Thất ợ một cái, hai mắt dầm lệ mông lung nhìn Tổng Lương Trác, “Thật sự?”

“Uh, trong vòng một tháng phải uống thuốc đúng giờ.”

Tiểu Thất nhìn chén thuốc, háp háp mũi nói: “Ta uống thuốc sẽ phun ra.”

“Nàng đừng nghĩ tới, bóp mũi uống như nước bình thường, sẽ không cảm thấy muốn ói ra.”

Tiểu Thất nhắm mắt lại, uống một ngụm nhỏ, đắng đến nước mắt rơi ra, còn cong lưng nôn khan một tiếng.

Tổng Lương Trác nhũn mảy, lấy mút hoa quả để vào miệng Tiểu Thất, chờ nàng nuốt xuống, liền uống một ngụm thuốc lớn rồi cúi xuống.

Không biết Tiểu Thất đang nghĩ cái gì, còn phối hợp nuốt xuống. Tống Lương Trác cũng không rời đi, hôn môi nàng thật lâu sau, đến khi hai má Tiểu Thất biến thành màu hồng nhạt mê người mới ngẩng đầu lên hỏi: “Còn buồn nôn?”

Tiểu Thất ngây ngốc lắc đầu, Tống Lương Trác lại nâng tay muốn uống thuốc, Tiểu Thất liền cầm lấy nói: “Ta tự mình uống, trị cái kia, nếu đến nguyệt sự thì làm thế nào bây giờ? Chờ ta uống xong rồi chàng hôn ta là được.”

Tống Lương Trác thất bại buông vai xuống, nhìn chăm chăm vào biểu tình bi thống(*) của Tiểu Thất lúc uống thuốc, hôn lên môi nàng thấp giọng nói: “Không phải là sợ ta uống thuốc mắc bệnh? Vậy trong miệng nàng cũng có thuốc thì làm sao bây giờ?”

(*)bi thống: bi thương, thống khổ

“Này, cái đó không giống. Nếu chàng bị đau bụng như vậy, ta cũng cho chàng uống thuốc như thế được không?”

Tống Lương Trác cảm thấy gáy bị đập mạnh một cái, bên tai nghe thấy tiếng chim kêu. Uống thuốc có thể thật sự thay đổi giới tính? Ai, thuốc là có ba phần độc, về sau vẫn là ít dính đến thì tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Bên này Tống Lương Trác ôm Tiểu Thất đặt lên giường. Tiểu Thất cắn nhai mãi về việc ban ngày bị Nhữc Thủy cười nhạo chuyện đi đứng, cuối cùng nói đến lúc đánh nhau cùng Nhữc Thủy còn cố ý khoe ra chương pháp tinh thông của nàng. Tay Tống Lương Trác đặt tại bụng nàng xoa nhẹ, chỉ cười hoặc là xen vào một câu quở trách.

Phía trên ánh nến chiếu nhu hòa, trên giường lộ ra tình ý nồng đậm.

Bên kia thì có khói lửa chiến tranh đang có chiều hướng tăng cao. Lâm lão gia chờ đến không kiên nhẫn, lúc Thu Đồng vào bắm một câu khiến cho Lâm lão gia hoàn toàn bạo phát.

Thu Đồng tiến vào, mặt mang theo nét cười mở miệng nói: “Hồi lão gia, phu nhân, thiếu gia đã ngủ cùng thiếu phu nhân. Thiếu gia nói, thân mình thiếu phu nhân không thoải mái, sẽ không đến bên này.”

Tống mẫu nhíu mày, “Đi ngủ rồi, vốn hôn ước này là do cha mẹ quyết định, nói cùng ta cũng là như nhau, không nhất thiết phải gọi Lương Trác đến đây.”

Lâm lão gia cũng không nhiều lời với Tống mẫu, trực tiếp quay sang Tống Thanh Vân nói: “Lúc trước là do Tống gia tới cửa đề cập tới hôn nhân này, hiện tại lại cười chính thất sau lưng Lâm gia, có thể thấy là có ý làm khó Lâm gia rồi. Ông thông gia phải có một lời cho tốt, đừng ý chính mình làm quan thì ức hiếp Lâm gia chúng ta.”

Trên mặt Tống Thanh Vân hơi khó coi, “Ông chủ Lâm, cô nương nhà ông năm đó vào cung thì cũng chẳng khác nào hủy bỏ hôn sự này, cô nương nhà ông gả thì thế nào cũng không có quan hệ với Tống phủ. Chẳng lẽ con ta còn phải không cưới mà chờ cô nương nhà ông không thành mà trở về?”

Tống mẫu quả thực vừa lòng với lời của Tống Thanh Vân, xem ra mấy đêm nay bà thổi gió bên gối cũng có hiệu quả.

Lâm đại thiếu gia không đợi Lâm lão gia mở miệng đã cười nói xen vào: “Chắc là Tống bá đã nghe những lời đồn đãi không tốt về muội muội ta? Tống bá yên tâm. Năm đó muội muội tiến cung là do bất đắc dĩ, nàng làm ra vẻ không cần cơ hội thành phi tần, muốn tìm biện pháp trốn tránh, rốt cục có thể chờ đến lúc ra khỏi cung là vì muốn cùng Lương Trác huynh nối lại duyên xưa. Hai năm nay Tiểu nhi cũng chịu không ít khổ, những khổ cực này đều là vì Lương Trác huynh, hay là cho Lương Trác huynh đi ra ngoài gặp thì tốt hơn.”

Tống mẫu liếc mắt nhìn Từ Tiêu vẫn ngồi ngay ngắn một bên không ngẩng đầu lên, khẽ hừ một tiếng trong lòng. Nếu năm đó Từ Tiêu nói ra những lời này, có lẽ bà sẽ tin. Còn bây giờ nói, bà cũng chỉ có thể cười mà nghe.

Ở nơi như trong cung, cái nhanh nhất chính là làm thay đổi con người ta. Nếu nàng cảm thấy ở trong cung trốn tránh không xuất đầu lộ diện, thì cũng không có chuyện bị thương cho Hạo Vương gia này. Tống mẫu không nghĩ nàng chịu không nổi, nhưng Tống mẫu vẫn kiên trì tin rằng, nếu là người thông minh, cho dù có muốn một chút thể diện, cũng sẽ không nhiều lần qua tay các nam nhân khác mà vẫn còn quay về tìm người đã từng thích sâu đậm.

Nếu muốn tìm một lý do để giải thích, thì phải là, hiện tại Từ Tiêu cũng không phải là nhớ thương gì Tống Lương Trác, chẳng qua là chỉ muốn có một thân phận cho chính mình, vì bản thân mà tìm đường lui thôi.

Tống mẫu chậm rãi mở miệng, “Hiện chất, cảm tình của Từ Tiêu cùng Lương Trác lúc đó ta cũng biết. Nhưng là ta nhớ rõ lúc Lương Trác đi tìm Từ Tiêu, nói gì thì ta cũng không rõ lắm. Không phải là ta bao che cho con mình, nhưng đứa nhỏ Lương Trác kia đã bị tổn thương không nhẹ, lại hợp lại,” Tống mẫu đáng tiếc lắc đầu, “Sợ là không thế nào.”

“Có thể bảo Lương Trác huynh đi ra một lát hay không?” Lâm đại thiếu gia mở miệng.

Tổng mẫu nhìn ra bên ngoài, “Kỳ thật ta đã sớm hỏi qua ý của Lương Trác, hẳn không có ý định lấy thêm.”

Lâm lão gia cả giận: “Vậy trong sạch của nữ nhi ta ai sẽ phụ trách?”

Tổng mẫu buồn cười nhìn Từ Tiêu ngồi một bên, câu môi nói: “Trong sạch của nàng sớm đã không còn, ai có thể phụ trách?”

“Tuyệt di, những gì Từ Tiêu trải qua quả không chịu nổi, nhưng cũng không thể để người khác nhục nhã như thế.” Từ Tiêu nước mắt lưng tròng ngẩng đầu lên, quay đầu nhìn Tổng Thanh Vân nói: “Tổng bá, cháu biết việc này đã làm Tổng bá thất vọng rồi. Từ Tiêu cũng không muốn, Từ Tiêu... Chỉ mong có thể ở bên cạnh nhị ca, không cần địa vị chính thể, chỉ mong, nhưng chỉ mong có thể gần nhau.”

Tổng Thanh Vân không đành lòng muốn mở miệng, Tổng mẫu lạnh lùng nói: “Lão gia, đường lui của nàng là do người an bài hay sao? Nhưng người có bản lĩnh đưa nàng về Hạo Vương phủ không? Người chỉ là quan tứ phẩm, còn con chúng ta là mấy phẩm? Hiện tại là bị để sang một bên, ngay cả thất phẩm cũng không phải. Chúng ta có thể trèo cao đến người như Hạo Vương gia kia hay sao?”

Lâm lão gia cả giận vỗ bàn: “Tổng phu nhân khinh người quá đáng!”

Tổng mẫu liền áy náy nói: “Nhìn miệng ta xem, nghĩ cái gì liền nói cái đó. Ai, lão Lâm, cũng chỉ là thích nói thật, ngài đừng để ý.”

Tổng mẫu cười giả tạo với Từ Tiêu: “Một thời gian không thấy, tu vi của Từ Tiêu cô nương cũng nhiều hơn. Co được dân được, biết tiến biết lùi, quả nhiên là cô nương tốt a, chỉ là con ta không có phúc này, không thể lấy được nữ tử hiểu chuyện như vậy.”

Từ Tiêu đứng bật dậy nói: “Ta không lấy chồng, cha, đại ca, chúng ta về. Ta không lấy chồng!” Nói xong khóc nức nở.

Lâm lão gia đứng dậy nói: “Ta để Từ Tiêu ở Tổng phủ, mong rằng ông thông gia có thể cho ta một tiếng, không cần làm mất thể diện.”

Lâm lão gia phát mạnh tay áo đi ra khỏi phòng. Lâm thiếu gia cũng chu toan cấp bậc lễ nghĩa, hành lễ rồi xoay người trấn an Từ Tiêu: “Muội muội chớ thương tâm, an tâm ở lại đây, chờ ngày mai gặp Lương Trác huynh thì tất cả đều tốt, đại ca đi về trước, hai ngày nữa sẽ quay lại gặp muội.”

Tổng mẫu nhìn xem trò an ủi kia rồi phát tay xuống, nói với Tổng Thanh Vân: “Đi nghỉ ngơi trước đi, đã mệt mỏi cả ngày. Bên này ta sẽ an bài.”

Quả thật Tổng Thanh Vân cũng không nghĩ chuyện lại lộn xộn thế này, gật gật đầu đi ra khỏi phòng. Tổng mẫu nhìn Từ Tiêu cúi đầu đứng như trước, cười nói: “Từ Tiêu ngồi đi, chúng ta cùng tâm sự. Nhưng điều kiện tiên quyết là Từ Tiêu phải ghi nhớ, nếu người thật sự như thế... Như thế... Tổng gia cũng không cần phải cho người danh phận. Nếu Từ Tiêu thật mong thế, cho người một danh phận cũng không có nghĩa là cho người thành thể thiệp của Lương Trác, chỉ là cho một danh phận rồi an bài đến biệt viện.”

Từ Tiêu ngẩng đầu, nhìn Tổng mẫu cười khổ nói: “Tuyệt di thật sự để ý hai năm Từ Tiêu rồi đi? Trong sạch của cháu vẫn còn nguyên, Tuyệt di không tin thì có thể...”

Tổng mẫu đưa tay đánh gãy lời của nàng, “Trong sạch của người không có quan hệ với Tổng phủ của ta. Người là người thông minh, lần này ngoại trừ trở thành nữ nhân của Lương Trác còn muốn cái gì? Vị trí thiếu phu nhân của Tổng phủ? Mong thì có thể, nhưng nếu làm thái quá thì rất khó xem đấy.”

Từ Tiêu nhú chặt mày, “Cháu sẽ nói rõ ràng với nhị ca.”

Tổng mẫu lắc đầu đứng dậy nói: “Người tới, an bài chỗ ở cho Từ Tiêu cô nương. Đây là người đến từ Hạo Vương phủ, chớ có sơ suất.”

Từ Tiêu nắm chặt tay, mím môi rồi theo hạ nhân đi ra ngoài.

Tổng mẫu thở dài thầm nói: “Sao lại thành tình tình thế này? Ai, đáng tiếc, cả một người thông minh cũng rơi vào tình thế này, ngay cả thể diện cũng không cần. Hừ, con ta cũng không phải là mệnh lau mỡ cho người ta, người tranh người giành cũng không sao cả, nhưng đừng tính kế trên đầu Tổng gia.”

“Ai, sao có thể nói chuyện thô tục như vậy? Không ổn, không ổn!” Tổng mẫu lắc đầu đi ra.

Tiểu Thất ngủ cũng không an ổn, không biết có phải là do ban ngày eo xoay quá nhiều, đến nửa đêm bụng lại đau, đau suốt. Tiểu Thất lăn lộn không ngủ được, nhưng mắt lại dính chặt lại không mở ra được, càng muốn ngủ càng khó chịu, nửa đêm nghẹn ngào khóc thút thít.

Tổng Lương Trác ôm cũng không được, không ôm cũng không được, bị dẫn vật đến sát đầu mép trán. Sau đó lại hôn, thiếu chút nữa là hôn đến bốc hỏa, Tiểu Thất mới giật mình mở mắt ra, cuống quýt vội vã đứng lên đôi giày, nằm xuống thì an ổn hơn.

Tiểu Thất nói, bị Tổng Lương Trác hôn đến máu cũng tràn ra ngoài rồi.

Tổng Lương Trác vô lực so đo với nàng xem việc hôn cùng bụng của nàng có liên hệ gì, chậm rãi gọi Thu Đồng thay đổi lò sưởi rồi lại ôm Tiểu Thất ngủ.

Khó được dịp Tổng Lương Trác không cần theo Tổng Thanh Vân đi phủ nha, nguyên nhân là do Tiểu Thất nằm trong lòng hắn ngủ thật yên ổn, tình lại cũng không thể rời giường.

Gian ngoài vang lên tiếng bước chân rất nhỏ của Thu Đồng, tiếp theo là giọng nói đê thấp truyền đến.

“Phu nhân nói thiếu gia không cần thỉnh an sáng sớm, lát nữa chờ thiếu phu nhân tỉnh lại thì mời lang trung đến xem.”

Tổng Lương Trác cúi đầu nhìn mí mắt trên của nàng hơi sưng, nhẹ nhàng đem đôi chân nhỏ hơi lạnh của nàng kéo đến đặt giữa hai chân ấm.

Lúc Tiểu Thất tỉnh lại đã là giờ Ty(*), Tổng Lương Trác nửa dựa vào đầu giường đọc sách, cả người Tiểu Thất thì dựa hẳn vào trên người hắn.

(*)giờ Ty: 9h – 11h

Tiểu Thất mở to mắt sùng sốt trong chốc lát, đánh Tổng Lương Trác một cái nói: “Cả người ta đều đau, về sau tướng công chàng ăn nhiều một chút đi.”

Tổng Lương Trác buông sách nằm xuống, ôm eo Tiểu Thất xoa xoa nói: “Còn đau không?”

“Hắc hắc, thần thanh khí sảng.”

Tổng Lương Trác nhìn mí trên sưng lên của nàng mà khóe miệng co giật.

Tuy rằng là tốc độ rất thông thả, nhưng Tổng Lương Trác vẫn nhận ra người Tiểu Thất từ từ ấm lại. Tiểu Thất khẽ cau mày, vỗ vỗ Tiểu Thất nói: “Dậy đi, lại lười nhác rồi.”

Tiểu Thất xoay xoay trong lòng Tổng Lương Trác một lát mới cười nói: “Tướng công dậy trước đi.”

Tổng Lương Trác hôn nhẹ lên trán Tiểu Thất, ôm nàng đặt xuống rồi nghiêng người bước xuống, ánh mắt chạm đến nơi nào đó toàn là máu đỏ tươi thì có chút 囧.

Tiểu Thất tự nhiên cũng thấy được, sợ hãi kêu lên một tiếng: “Tướng công, chàng thực sự đến cái kia? Thật thần kỳ, mẹ ta nói nam tử sẽ không có cái kia.”

Ầm ầm ù ù ~~~~ Tổng Lương Trác cảm thấy như có một đạo sấm sét đánh xuống, da đầu của hắn run cả lên.

Tổng Lương Trác có chút quần bách che lại phía dưới, trầm giọng nói: “Cái kia của nàng, có phải nên thay hay không?”

Tiểu Thất xóc chân lên nhìn nhìn, 囧 le lưỡi nói: “Hắc hắc, ta còn tưởng là máu của tướng công.”

Tổng Lương Trác không nói gì.

‘Chảy máu’ tại nơi mẫn cảm, lại không tiện cho Thu Đồng đi vào hầu hạ, liền nhảy xuống thay một cái áo mới mới quay ra bảo Thu Đồng vào giúp Tiểu Thất rửa sạch. Tổng Lương Trác không biết nguyệt sự của nữ tử hàng tháng là thế nào, nhưng quả thực là cảm thấy Tiểu Thất có chút nhiều hơn, không biết là có vấn đề gì với thuốc uống hôm qua hay không.

Tổng Lương Trác lại nghĩ, nhìn tư thế ngủ của Tiểu Thất xấu như vậy, có nên cho Tiểu Thất dùng đồ lớn hơn một chút, để phòng trường hợp thấm vào khắp nơi? Như vậy thì về sau mình mới an toàn hơn.

Ý niệm này vừa lóe qua trong đầu Tổng Lương Trác liền bị suy nghĩ này hù dọa cả kinh, ngay cả tay cũng run lên. Dường như tư duy của hắn càng ngày càng không bình thường, làm sao lại có thể nghĩ đến chuyện gì mà thấm ra bên hông? Tổng Lương Trác cảm thấy bản thân càng ngày càng lệch khỏi quỹ đạo của quân tử!

Hai người ở trong phòng ăn chút cháo, lần này Tiểu Thất ngoan ngoãn uống thuốc, cũng rất ngoan ngoãn mà phun ra tất cả.

Tiểu Thất nôn đến rớm nước mắt, Tiểu Thất ảo não đẩy chén thuốc sang một bên nói: “Về sau không uống nữa.”

Tiểu Thất cũng bất chấp khó chịu, vui mừng hôn hắn một cái thật mạnh, khóe miệng mang theo cháo, thuốc và nước mắt dính cả trên mặt Tổng Lương Trác.

Tổng Lương Trác cũng không tỏ vẻ ghê tởm, ôm lấy Tiểu Thất đã ngừng nôn nói: “Đổi thành thuốc viên.”

Mây Tiểu Thất vừa buông ra nay đã dính chặt vào nhau.

Đến lúc hai người chuẩn bị tốt để đi ra phòng ngoài thì cũng đã là buổi trưa.

Vì đầu ngón chân của Tiểu Thất bị gãy, chân phải mang một chiếc giày thật lớn của Tổng Lương Trác. Đi đường không được nên được Tổng Lương Trác ôm thẳng đến phòng ngoài.

Tiểu Thất thấy ngón chân bị gãy cũng khiến nàng vui lòng, khó mà có được dịp tướng công nhà mình không kiêng kị người ngoài mà ôm nàng đi cả đường. Tuy Tiểu Thất có chút xấu hổ nhưng vẫn bị sự đặc ý cùng hạnh phúc làm tràn ngập.

Đến ngoài phòng, Tống Lương Trác đang nghĩ muốn đặt Tiểu Thất xuống dưới, Tống mẫu ở trong lại cất giọng nói: “Trực tiếp vào đi, người một nhà mà sợ cái gì, trưa nay cha con không trở lại.”

Tống Lương Trác cũng chỉ sợ là ôm Tiểu Thất như vậy khiến Tống mẫu cảm thấy nàng không biết lễ nghi, nếu Tống mẫu đã trực tiếp mở miệng, liền không khách khí đi thẳng vào.

Tống mẫu đợi hai người ngồi xuống mới âm giọng nói: “Ban đêm lại khó chịu? Lang trung đã đến đây, ăn cơm xong để ông ấy xem một cái.”

Tiểu Thất đã thoáng nhìn thấy Từ Tiêu ngồi đối diện, cúi đầu bủi môi nói: “Cám ơn nương.”

Tiểu Thất liếc mắt nhìn Tống Lương Trác bên cạnh, thấy hắn cúi mắt không nhìn ánh mắt của Từ Tiêu, nhưng trong lòng vẫn có chút không thoải mái.

Trái mơ hồng!

Tiểu Thất nhắm mắt hít mát lại, trong đầu xuất hiện một trái mơ thật dài có gương mặt của Từ Tiêu. Tiểu Thất nuốt nuốt nước miếng, cau mày muốn lột vỏ của trái mơ, lại dùng vải bọc mắt của trái mơ lại, dùng dao xắt từng miếng nhỏ, đem phơi ngoài nắng để cho khô, sau đó dùng ngâm trong mật ong để làm mứt trái cây.

Ừc ~~~~ Tiểu Thất lại nuốt nước miếng.

Không đúng, phải ném tới chuồng heo đây, trộn thành cám. Nhưng là thật tiếc a!

“Còn có, sư phó may quần áo cũng đến rồi, ăn xong thì phải đo quần áo. Tiểu Thất thích kiểu dáng gì thì nói rõ với sư phó.”

Tống mẫu nhìn Tiểu Thất hai mắt ngây ngốc nhìn chăm chăm vào Từ Tiêu, hai tay thì hết xoay lại vắt, lại còn giống như cầm dao mà bấm tá lả, thỉnh thoảng còn nuốt nước miếng, nhũn mày kêu: “Làm sao vậy? Nói mê rồi? Tiểu Thất? Tiểu Thất?”

Thái dương Tống Lương Trác co giật, đưa tay chuyển tới sau lưng Tiểu Thất捏 mạnh một cái. Eo Tiểu Thất run rẩy cả lên, quay đầu nhìn Tống Lương Trác ngồi bên cạnh.

“Nương hỏi nàng đây.” Tống Lương Trác thở dài. Vợ của mình cũng quá ngây người, có biện pháp chinh người liền xuất hồn, quả nhiên là ngốc đến mức không thể một lòng hai ý hay sao?

Tiểu Thất vội quay đầu nhìn Tống mẫu, một bàn tay còn đưa lên như muốn hạ xuống một đao nữa, “Nương nói gì cũng tốt.”

Khóe miệng Tống mẫu co rút mạnh, ánh mắt liền chuyển nói: “Tốt lắm, vậy lát nương dạy con thêu hoa. Bây giờ thì uống thuốc đi.”

Tống mẫu vừa lòng thấy Tiểu Thất nhắm mắt lại ngay, Tống Lương Trác lại nói: “Nương, nàng quả thật không thể uống hết chén thuốc, lát nữa nói lang trung làm thuốc viên đi.”

Lần này khóe miệng Tống mẫu không khách khí mà run cả lên. Nàng chỉ là hù dọa Tiểu Thất thôi, phản ứng của đứa con này quả thật là quá nhanh. Cũng tốt, làm cho người đối diện nhìn xem, trong mắt con nàng đã không còn kẻ thấy người sang bắt quàng làm họ không thành lại quay đầu lại Lâm Từ Tiêu.

Ba người ngoài Tiểu Thất thì dường như không ai chú ý đến Từ Tiêu, nhưng mọi người đều biết, đôi mắt của Từ Tiêu vẫn khóa chặt trên người Tống Lương Trác.

Tống Lương Trác không biết vì sao Từ Tiêu lại xuất hiện trên bàn cơm nhà mình, cũng không muốn tìm tòi nghiên cứu. Nhưng cuối cùng không chịu nổi ánh mắt nóng bỏng bắn thẳng từ phía đối diện, ngẩng đầu chuẩn bị lên tiếng, thì Từ Tiêu ngay tại lúc hắn nhìn qua đã chảy hai dòng lệ, đôi mày hơi cau lại, run giọng gọi: “Nhị ca.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53

Đó là một tiếng kêu như thế nào hả! Chứa đầy mắt mắt cùng túi thân, bàng hoàng cùng bất lực, chua xót cùng khát vọng, ần ần cùng áy náy, phối hợp cùng gương mặt nghiêm trang cùng hai hàng nước mắt, một câu đau đớn đáng thương có thể bao quát hết?

Ba người đều có chút ngây người.

Không thể phủ nhận, Tống mẫu vẫn bị hành động hoàn mỹ này của Tử Tiêu thuyết phục. Tận đáy lòng thầm khen nàng không chế nước mắt thật tốt, nói rơi liền rơi. Tống mẫu vẫn chú ý nàng, biết trong mắt nàng đã tràn đầy nước mắt, nhưng có thể trong chớp mắt Tống Lương Trác nhìn qua mà có thể chảy mãnh liệt như thế thì thật là không dễ.

Tiểu Thất bị vẻ mặt đau xót của nàng làm đứng yên. Nhìn nàng khóc không tiếng động, hai cánh mũi cứ khép mở khép mở, có chút hối hận vừa rồi không dùng dao cắt nàng.

Tống Lương Trác ngây người là vì xấu hổ, hẳn thật sự không biết là nên bắt đầu nói chuyện sau gần ba năm này như thế nào, lại còn ở nhà mình với vợ cùng nương ngồi ở bên cạnh. Cũng tốt vì nhờ có hai người ngồi ở hai bên, bằng không Tống Lương Trác cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Tống Lương Trác quay đầu nhìn cả hai vẫn còn ngây người, ho nhẹ nói: “Nương, có phải nên dọn cơm hay không?”

“A.” Tống mẫu vội hoàn hồn, không nở mà thu lại ánh mắt trên mặt Tử Tiêu, rất có khí thế đưa tay lên nói: “Dọn cơm đi, vừa ăn vừa trò chuyện.”

Tiểu Thất vẫn còn lơ lửng, còn cọ cọ đến gần bên người Tống Lương Trác. Tống Lương Trác sợ nàng ngã, nhứu mảy dịch đến bên nàng, thấp giọng nói: “Làm sao vậy?”

Tiểu Thất còn nhìn chăm chăm Tử Tiêu, đầu lại lắc lắc. Không biết vì sao, nàng chỉ cảm thấy bản thân không phải là đối thủ của người trước mắt này.

Tử Tiêu một người rơi lệ không tiếng động thật lâu, cuối cùng cũng cầm khăn lụa lau mắt, cười khổ nói: “Nhị ca đã thật sự tìm được người trong lòng rồi sao?”

Tống Lương Trác xấu hổ, mím chặt môi nói: “Không biết Tử Tiêu cô nương đã đến phủ khi nào?”

“Nhị ca.” Mắt Tử Tiêu còn ngấn lệ ngừng đầu nhìn qua, “Nhị ca không thể lại kêu muội là Tử nhi sao? Sao lại trở thành xa lạ như vậy? Lòng của Tử nhi vẫn đặt ở nơi nhị ca, ước định năm đó của chúng ta, một khắc Tử nhi cũng không dám quên.”

Tiểu Thất nhìn chăm chăm Tử Tiêu, hai má phồng lên, Tống mẫu nhìn Tiểu Thất đang phình má mà có thể nhìn thấy cháu nội đáng yêu sau này. Thật sự là thích, nhìn không được mà dùng đũa đâm nhẹ, quả nhiên thấy khuôn mặt nhỏ nhắn liền mếu máo hẳn.

Tiểu Thất mếu máo quay đầu nhìn Tống mẫu, Tống mẫu cười cười nói: “Mẹ chồng nàng dâu chúng ta ăn cơm đi, để bọn họ trò chuyện đi.”

Tiểu Thất không vui cúi đầu.

“Nhị ca, có thật không..”

“Ọc ọc ọc ~~~~”

Bụng Tiểu Thất kêu rõ ràng rất vang, đem lời nói của Tử Tiêu chặn trở về. Tống Lương Trác quay đầu nhìn Tiểu Thất, “Đói bụng rồi, ăn cơm đi. Vừa nôn, đừng ăn quá nhanh.”

“Nhị ca!” Tử Tiêu lại khề gọi một tiếng.

“Ăn cơm đi, ăn xong nói sau.” Tống Lương Trác cũng không ngừng đầu lên thân nhiên mở miệng.

Hẳn thật sự không rõ Tử Tiêu, trước kia nàng làm gì hẳn cũng có thể hiểu được, nhưng bây giờ lại giống như đang đứng trong sương mù, không thể nhìn thấy rõ. Có lẽ là nàng thay đổi, có lẽ là hắn thay đổi, cũng có lẽ là cả hai đều đã thay đổi, Tống Lương Trác không xác định được. Nhưng có thể khẳng định một việc, cả hai đều không còn đứng tại chỗ đó nữa rồi.

Lúc trước không gặp, trong lòng còn có chút mong đợi cùng tưởng niệm, lại không biết khi nào gặp lại, lúc này thì tất cả những cái gì đẹp đẽ đều tan biến trong nháy mắt. Gặp lại không bằng hoài niệm mà.

Tử Tiêu sáng suốt im lặng, lại tự động ngồi vào một bên của Tống Lương Trác. Hành động của Tử Tiêu làm cho Tiểu Thất túm lấy tay của Tống Lương Trác, hận không thể kéo Tống Lương Trác sang phía bên đây.

Tống Lương Trác vỗ vỗ tay trấn an Tiểu Thất, thấp giọng nói: “Ăn cơm đi, một tay thì làm sao ăn canh?”

Tống mẫu suy nghĩ rồi nói sang chuyện khác: “Tiểu Thất, đối với hi phục có yêu cầu đặc biệt gì không?”

Tiểu Thất mông lung lắc đầu. Tống mẫu liếc nhìn Tử Tiêu với gương mặt dịu dàng đang gấp thức ăn cho Tống Lương Trác, lại quét mắt nhìn về vẻ tức giận không chút nào che giấu của Tiểu Thất, trong lòng thầm nghĩ, nếu nội tâm hai người có thể bù đắp một chút cho nhau là tốt rồi, cảm xúc của Tiểu Thất cũng quá rõ ràng đi.

Mắt của Tiểu Thất đều dừng lại ở Tử Tiêu ở bên cạnh Tống Lương Trác, tay nắm chiếc đũa vẫn chưa nhúc nhích.

Tống mẫu lắc đầu, thờ dài bắt đầu lê loi ăn cơm.

Trong lúc ăn cơm, mỗi khi Tử Tiêu e lệ cười gấp thức ăn cho Tống Lương Trác, Tiểu Thất bên này liền dùng đũa gấp thức ăn trong chén của hắn. Tống

Lương Trác bị đôi mắt to trong sáng của Tiểu Thất nhìn mà da đầu run cả lên, gấp thức ăn đưa qua, thấp giọng thúc giục: “Ăn cơm đi, không đói bụng sao?”

Tiểu Thất nhăn mày nghiêm mặt nói: “Tướng công, chúng ta trở về đi.”

“Ăn cơm đi.”

“Chúng ta trở về được không? A, bụng ta đau.” Tiểu Thất giả vờ giả vệt che bụng.

“Che sai chỗ rồi, xuống thêm chút nữa.” Giọng nói mang theo ý cười của Tổng mẫu vang lên.

Tiểu Thất chớp mắt, nghe lời mà dôi tay xuống.

Khóe miệng của Tổng mẫu co rút, con dâu này, có thể đấu qua Từ Tiêu mới là lạ.

Tổng mẫu liếc mắt nhìn Từ Tiêu nói: “Có chuyện này còn chưa nói, cô nương Lâm gia chỉ sợ là muốn ở trong phủ một thời gian.”

Tổng Lương Trác nhìn Tổng mẫu, thấy bà cũng không phải là đang đùa, tuy có chút khó hiểu, nhưng vẫn sáng suốt không nói lời nào.

Tổng mẫu nói lời này xong cũng không nói nữa, rất nhân hạ thoải mái nhìn ba người đang rối rắm.

“Nhị ca, dùng bữa đi, đã muốn nguội cả rồi.” Giọng nói thanh nhã của Từ Tiêu vang lên.

Lần này Tiểu Thất không gấp nữa, trực tiếp bung lấy chén cơm đã bị gấp đầy như một cái núi nhỏ của Tổng Lương Trác qua. Tiểu Thất đem chén cơm của mình qua, nói: “Tướng công ăn của ta.”

Tổng mẫu ngồi ở một bên cười đến muốn rút gân, nhưng vẫn giả bộ giận đặt chén cơm xuống nói: “Có quy củ hay không? Sao lại có thể đổi chén cơm được? Không biết đạo lý lương thực không dễ có hay sao?”

Tiểu Thất cúi đầu cúi đầu, cúi đầu gãy móng tay. Nha hoàn ở một bên đã nhanh nhẹn dọn dẹp chỗ hỗn loạn lại, lại đem một chén cơm mới đặt trước mặt Tiểu Thất.

Tổng Lương Trác đau lòng nhìn nàng đói bụng, mày nhíu chặt lại thành một hàng, rốt cục đứng dậy, ôm lấy Tiểu Thất nói với Tổng mẫu: “Nương, Tiểu Thất không thoải mái, chúng con về trước.”

Tiểu Thất chui vào lòng của Tổng Lương Trác, trong lòng vui mừng, nhưng nước mắt cũng chảy xuống theo.

Tổng mẫu nhìn theo bóng lưng của Tổng Lương Trác thật sau, chán nản vỗ bàn nói: “Không quy củ!”

Từ Tiêu dấu đi cảm xúc trong mắt, khóe miệng cong cong dịu dàng nói: “Tuyệt đi đừng tức giận, nhị ca không có ý chống đối.”

Tổng mẫu thâm hừ, thờ dài nói: “Quả thật là không hiểu chuyện. Ai, Từ Tiêu ăn đi, ta phải đi nghỉ ngơi đi.”

Kỳ thật Tổng mẫu có điểm chờ mong Tiểu Thất có thể cùng Từ Tiêu kia trực tiếp giao đấu, mặc kệ là ai thắng, Tổng mẫu đều có lợi.

Tiểu Thất thắng, Tổng mẫu tự nhiên cảm thấy vui vẻ. Nhưng Tổng mẫu biết, Tiểu Thất nhất định là không đấu lại Từ Tiêu, Tổng mẫu chờ Từ Tiêu để lộ âm mưu, một khi nắm được cái đuôi thì có thể quang minh chính đại mà đuôi người đi. Người mặt dày mày dạn đi vào phủ, người ta không nói đi, bà cũng thật không tiện mở miệng đuôi.

Từ Tiêu vẫn tìm cơ hội để ở cùng một chỗ với Tổng Lương Trác, đáng tiếc, từ khi Tổng Lương Trác ôm Tiểu Thất về viện cũng không đi ra ngoài, cơm chiều cũng là nói với Tổng Thanh Vân cùng Tổng mẫu, vợ chồng son ăn trong viện của mình.

Nhưng chân Tiểu Thất ngay cả tiểu viện của mình còn không tiện đi đứng, cửa viện liền lấy cơ đó mà đóng lại. Tổng mẫu cho rằng con dâu mình như vậy là không có tiền đồ. Hôm sau khi Tổng Lương Trác vừa ra khỏi cửa, Tổng mẫu đã bảo Thu Đồng đỡ Tiểu Thất sang viện của mình.

Tiểu Thất vẫn còn trong kỳ nguyệt sự, tâm tình có chút suy sút, gương mặt nhỏ nhắn như dài ra, miệng lại mím chặt. Tổng mẫu đợi nàng tiến vào thì không nhìn được mà nở nụ cười.

“Chân Tiểu Thất thế nào?” Tổng mẫu ho nhẹ một tiếng, nén cười.

Tiểu Thất gật đầu, “Cám ơn nương quan tâm, không đau nữa.”

“Bụng thế nào? Uống thuốc viên được chứ?”

Tiểu Thất lại gật đầu, “Nuốt được.” Dừng lại một chút rồi nói thêm: “Bụng cũng không đau nữa.”

Tổng mẫu bảo Đồng Mai đem khung thêu ra, âm giọng nói: “Tiểu Thất, trong lòng phải bình thản. Giống như thêu vậy, nếu trong lòng con muốn thêu cái gì đó, đừng chỉ dựa vào châm pháp giỏi, mà trong lòng cũng phải tĩnh lặng thì đường kim mũi chỉ mới có thể như bay được. Nếu chỉ nhìn chăm chú vào

một đóa hoa trước mắt, tỉnh tỉnh vội vã không nhìn kỹ xung quanh mà đã nhanh hạ chân xuống, ngược lại lại không thèm được đứng hình dáng của nó. Nếu con đem đóa hoa kia nhõ vào đầu để làm mờ đi vẻ đẹp của nó, mơ hồ sẽ đạt đến trình độ nhất định mà không làm mất đi ý vị vốn có của nó...”

Tổng mẫu dùng vật hóa cảnh, cảnh hóa vật nói hơn nửa ngày, quay đầu thấy Tiểu Thất đang trừng mắt lộ ra vẻ mặt mê mang, thờ dài nói: “Nghe không hiểu sao?”

Tiểu Thất thành thực gật đầu, “Nương muốn nói cái gì? Hôm nay phải học thêu hoa sao?”

Tổng mẫu trầm mặc một lát, “Nói như thế, Tiểu Thất chuẩn bị so chiêu với cô nương Lâm gia thế nào?”

Tiểu Thất meo máo cúi đầu, “Nương đã đáp ứng con không cưới nàng, rất nhanh con sẽ có cục cưng.”

“Nếu nàng bằng mọi giá đều quán quyết lấy Lương Trác?”

“Tướng công nói chỉ tốt với con.”

“Tiểu Thất này, về sau con đều muốn trốn trong phòng của mình ăn cơm? Để Lương Trác đi theo con mà tránh nàng?”

Tiểu Thất giương mắt nhìn Tổng mẫu, chớp mắt nói: “Nương đuổi nàng đi đi, nàng ở đây ăn nhiều chỉ tốn thức ăn của chúng ta.”

Tổng mẫu ngây người, rõ ràng là không theo kịp tư duy của Tiểu Thất. Dùng lại bất đắc dĩ lắc đầu ngồi vào trước khung thêu, vẫy tay đợi Tiểu Thất khắp khiêng đi qua, chỉ vào một bộ thêu mẫu đơn gọi là “Quốc sắc thiên hương” nói: “Tiểu Thất nhìn xem, đây là thành phẩm, có phải là ung dung, thom ngát, đẹp dễ hay không? Nương không mong chờ con có thể khoan thai như mẫu đơn, nhưng tối thiểu cũng phải có vẻ thanh tịnh của hoa quế. Tuy nhỏ, nhưng mùi hương lại lâu tan, phong cách lịch sự tao nhã nhưng độc nhất. Xử sự bình tĩnh, phẩm chất đó đủ để người ta lấy hương thuần.”

Lần này Tiểu Thất vui vẻ, che miệng cười cười, nâng cái cằm nhỏ nhắn nói: “Tướng công nói con là quế hoa trong trăm hoa.”

“Giải thích thế nào?”

“Không biết, tướng công nói là khen ngợi con.”

Tổng mẫu cân nhắc một lát, nhíu mày nói: “[Chá Cô Thiên]? A, thật ra Lương Trác rất coi trọng con, ngay cả lời này cũng đều nói ra. Tiểu Thất cũng phải cố gắng để xứng với lời khen ngợi này mới tốt.”

“Nương, rốt cuộc là có ý gì?” Tiểu Thất có chút hưng phấn, đặc ý hỏi.

Tổng mẫu lại nhướn mày nói: “Không văn hóa thật đáng sợ, tự mình đọc sách đi. Nếu cần thuận tiện thì chỉ cần tìm bài [Chá Cô Thiên] mà đọc, sẽ tìm được. Hai ngày, không, bốn ngày sau cho ta đáp án.”

Tiểu Thất cũng không cảm thấy áp lực, vui vẻ mỉm môi, “Ngày mai con sẽ đi tìm. Tướng công không nói thẳng, khẳng định là do nương ngừng đây.”

Tổng mẫu xoa xoa trán nói: “Sao lại bị con đòi chủ đề rồi? Tiểu Thất vẫn còn chưa nói, về sao ứng đối thế nào với cô nương Lâm gia, không thể vì nàng mà trốn tránh mãi thôi?”

Tiểu Thất đảo mắt, hí mắt lại cười nói: “Nương nói nên làm sao thì Tiểu Thất sẽ làm theo lời nương!”

Dường như Tổng mẫu cũng không làm khó nàng, lắc đầu nói: “Con mới là chủ tử của nơi này, không nên vì nàng mà trốn tránh. Đối với người thì trừng phạt lớn nhất chính là coi thường nàng, con càng trốn tránh thì ngược lại càng khiến cho nàng có cơ hội.”

“Nhưng con không muốn để tướng công nói chuyện với nàng.” Tiểu Thất meo máo.

“Nói cho thông suốt thì có gì không tốt? Con giữ chặt Lương Trác không cho nàng tiếp xúc, ngược lại cho nàng thêm ảo tưởng. Nàng sẽ cảm thấy trong lòng Lương Trác còn có nàng, mà con là vì sợ nàng tranh mất mà trốn tránh. Nếu là trong lòng Lương Trác có con, con có buông tay cũng sẽ không sao. Thứ nhất là để cho Lương Trác nói rõ ràng với nàng là hết thấy không có khả năng; thứ hai, con cũng sẽ biết địa vị của mình trong lòng Lương Trác nặng thế nào?”

Tổng mẫu vuốt vuốt bức thêu trước mắt, thờ dài nói: “Nói nhiều như vậy, rốt cuộc con có hiểu được vài phần không? Vì nương còn chưa từng lao lực dạy ai như thế này!”

Tiểu Thất gật đầu, “Đều đã hiểu. Thấy trái mơ hồng đó thì phải ngẩng đầu ưỡn ngực, xem như không nhìn thấy nàng. Uh!” Tiểu Thất khẳng định với bản thân, liên tục gật đầu, “Làm như không thấy nàng. Nàng cùng tướng công nói chuyện con cũng không quản, nhưng lúc tướng công trở về phải làm rõ ràng mọi chuyện, bằng không tóc hán không tha, đây là do nương con dạy. Nương, bình thường con nên làm gì tốt?”

Tổng mẫu như bị lạc vào trong sương mù, nhưng bề ngoài vẫn là bộ dáng đoan trang, dương dương tự đắc nhướn mày nói: “Học thêu, thư pháp, thi từ cho tốt! Hôm nay chỉ con mồi thêu ngang đơn giản nhất, ít nhất thì đến lúc thành thân cũng làm ra được một cái gì đi, lớn nhỏ đều được.”

Đông Mai ở một bên đã cố định tốt vòng trúc đem qua, Thu Đồng cũng dọn xong kim thêu, cười nói: “Ô tỳ sẽ chỉ thiếu phu nhân, thật ra cũng không khó, nói không chừng ô tỳ vừa nói thì thiếu phu nhân đã làm được rồi.”

“Đề Từ Tiêu chi Tiêu Thất muội muội đi, Từ Tiêu thêu cũng không tệ đâu.” Một giọng nói ngọt ngào truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Tiểu Thất cũng không quay đầu, chỉ ngẩng đầu nhìn Tống mẫu.

Về mặt Tống mẫu rõ ràng là không vui, Thu Đồng lúc trước đã từng hầu hạ Tống mẫu, biến hóa trong mắt Tống mẫu nàng đều hiểu được, đừng nói hiện nay là thay đổi sắc mặt. Lúc này liền bước vài bước đến bên cạnh tiểu nha hoàn bên người Từ Tiêu quát: “Viện của phu nhân thì người nào cũng có thể tùy tiện tiến vào hay sao? Nếu có sai lầm gì thì cần thận da của ngươi!”

“Hồi, hồi phu nhân. Người, người có nói qua, vị cô nương này là người của phủ Vương gia, phải, phải hầu hạ cẩn thận. Nô tỳ, nô tỳ không dám cản đường.” Tiểu nha hoàn chưa từng thấy Thu Đồng nổi giận, cũng chưa thấy sắc mặt Tống mẫu đen như vậy bao giờ, nhất thời bị dọa đến run cả người, nói chuyện cũng không rõ ràng.

Tống mẫu nghe vậy cũng bình tĩnh hơn, chỉ còn lại khinh thường. Tầm mắt Tống mẫu đảo qua Từ Tiêu, thấy nàng nghe thấy phủ Vương gia cũng chỉ là hơi nhún chân lại, trong nháy mắt ngay cả lòng xem thường nàng cũng đều không có.

Tống mẫu không chút dấu vết mà thu lại tức giận, thân nhiên nói: “Quên đi, lần này xem như bỏ qua, lần sau tái phạm liền trực tiếp đuổi đi.”

Lời này là nói cho Từ Tiêu nghe, nếu nàng lại đi qua đi lại như du hồn, thì cũng sẽ giống như tiểu nha hoàn này.

Tiểu nha hoàn này vốn vừa được chuyển từ bên ngoài vào nội viện. Có thể vào nội viện thì không dễ dàng gì, chẳng những tiền công nhiều hơn, nếu làm tốt như Thu Đồng và Đông Mai, có thể được Tống mẫu chú ý mà chọn cho nhà chồng tốt. Tiểu nha hoàn đã sớm nghe nói hầu hạ trong viện tốt, chẳng những việc nhẹ nhàng, phu nhân cũng là người rộng lượng, đối xử tốt, cũng không nghĩ chỉ vừa vào nửa tháng đã đến gần thế này, được Tống mẫu nương tay thì dập đầu tạ ơn, nom nớp lo sợ đi ra ngoài.

Tiểu Thất không hiểu vì sao Tống mẫu giận, nhưng cũng đại khái đoán được chủ viện này không phải ai cũng có thể vào. Giống như chủ viện của Tiền phủ, trừ bỏ vài nha hoàn cùng gia nhân được chỉ định, người ngoài cũng chỉ có thể vào lúc làm cỏ quét tước, nhưng cũng không được phép vào phòng trong.

Tiểu Thất nhìn Lâm Từ Tiêu đứng ngoài cửa vẫn lộ vẻ thân nhiên cười, kéo kéo lấy tay áo Tống mẫu dịu dàng gọi “Nương”.

Cảm xúc của Tống mẫu liền quay ngược trở lại, chỉ trong nháy mắt đã nở nụ cười nói: “Nếu đã đến đây thì ngồi xuống đi, lần sau nhớ rõ quy củ là được rồi.”

Từ Tiêu cười đi qua, “Nhưng đã quên quy củ này của Tuyết đi, Từ Tiêu nên phạt. Phạt Từ Tiêu thêu một cái chăn cho Tuyết đi được không?”

Tống mẫu không đáp, quay đầu nhìn Tiểu Thất hơi gật đầu nói: “Vậy Tiểu Thất thông thả luyện tập, đề nương đi Ôn gia một chuyến, bàn bạc chi tiết chuyện hôn sự cùng Tần di của ngươi. Đông Mai, Thu Đồng ở đây trông coi cho tốt, chân của thiếu phu nhân không tiện đi lại, tuyệt đối không để nàng ở trong phòng một mình.”

Tiểu Thất đáng thương hề hề nhìn chăm chăm Tống mẫu, Tống mẫu lại muốn cho nàng xem ví dụ thực tế để xem thường đối thủ, đi ra khỏi phòng cũng không quay lại nhìn.

Coi thường nàng! Coi thường nàng! Coi thường nàng!

Nhưng người ta đứng trước mắt thì làm thế nào để coi thường? Nương đã để nàng ở lại dạy người ta, người ta làm thế nào để coi thường! Có phải muốn giống nương, trước thì nổi giận rồi lại cười một cái? Tiểu Thất xoắn tay, suy nghĩ vất vả.

“Muội muội, lúc trước đã từng học thêu chưa?” Từ Tiêu dịu dàng mở miệng.

Tiểu Thất cắn môi, nhìn nữ tử xinh đẹp bên cạnh, làm bộ như đối mặt với người bình thường thì có tính là xem thường hay không?

“Muội muội, nhìn chăm chăm tỷ tỷ làm gì vậy? Có phải có chuyện gì muốn hỏi hay không?”

Tiểu Thất nhìn Thu Đồng, thấy nàng nháy mắt với mình, liền quay đầu nhếch miệng cười cười với Từ Tiêu, lắc đầu nói: “Vậy dạy đi.”

Từ Tiêu thùy mị ngồi xuống bên cạnh Tiểu Thất, tự mình lấy kim thêu, đưa tay so khung thêu lại nói: “Thêu cái gì thì tốt đây?”

Từ Tiêu khê thờ dài: “Ta thêu không ít thứ cho nhị ca, năm đó nhị ca thích nhất là hoa lan, cũng thích nhất bài “Thanh Phong điều thủy hoàn, lương lộ tích thương ngọc. Mỹ nhân hồ bất nhân, u hương ái không cốc(*)”. Nhị ca nói, hoa lan là thoát tục nhất, lại có chữ “Từ” giống như tên Từ Tiêu.”

(*)清风摇翠环, 凉露滴苍玉. 美人胡不纫, 幽香蔼空谷

Thu Đồng bĩu môi, cười nói: “Lâm cô nương, lúc trước thiếu gia có bảo nô tỳ ném một số thứ, bên trong hình như có hà bao(*), dây đeo cổ tay, dây cột tóc này nọ. Trí nhớ nô tỳ không tốt, nhìn không ra là lan hay là hoa đại màu tím, có thể là hoa lan cô nương thêu chăng?”

(*)hà bao: túi tiền, ta thấy đề nguyên HV thì thích hợp hơn

Tay Từ Tiêu đang thêu khê dừng lại, ngoắc ngoắc khoe miệng nói: “Chắc là Thu Đồng nhìn lầm rồi, nhị ca sẽ không đem bỏ đồ ta tặng.”

Tiểu Thất chớp mắt nói: “Tướng công nói hẳn thích hoa quế, nhưng chưa nghe hẳn nói là hẳn thích hoa lan. Buổi tối ta sẽ hỏi lại tướng công nhà ta xem.”

Thu Đồng cười cười, đưa một khung thêu cho Tiểu Thất, bắt tay vào đâm kim thứ nhất, rồi cúi người thấp giọng nói: “Thiếu phu nhân, mũi thêu ngang cũng rất đơn giản. Trước tiên thiếu phu nhân cứ chậm rãi kéo một đường chỉ theo nét vẽ này, đường may phải đều đều với nhau.”

Từ Tiêu rũ mắt xuống thêu kim đầu tiên rồi câu miệng nói: “Muội muội thông minh, nhất định có thể học được.”

Tiểu Thất cúi đầu nhìn khung thêu trong tay, cẩn thận châm, Thu Đồng ở bên cạnh nhìn chăm chăm, sợ nằng đâm vào bàn tay nhỏ bé nhìn thế nào cũng đều là bàn tay trắng mềm đã quen sống an nhàn, sung sướng, cái gì cũng chưa làm qua.

Từ Tiêu cúi đầu thêu thật thành thạo, trong chốc lát liền hoàn thành một cái lá cây. Kỹ thuật thêu độc đáo, chỉ là một lá cây nho nhỏ nhưng lại có nhiều màu sắc khác nhau xen kẽ, thoát nhìn rất sinh động.

Từ Tiêu buông kim xuống, ngăn người trong chốc lát, thờ dài nói: “Muội muội, ta kể chuyện xưa cho người nghe nhé?”

Bức vẽ con bướm trong tay Tiểu Thất đã thêu nửa ngày mà cũng không thể thêu vòng lại được, nghe thấy tiếng nói thì theo ý mà gật gật đầu.

Từ Tiêu lại thờ dài, “Năm đó đại ca trong nhà gạt ta báo danh làm tú nữ, nếu ta không đi, chính là khi quân, chính là tội lớn có thể chém cả nhà. Từ Tiêu không thể không đi, phải rời xa nhị ca mà vào cung. Ta ngày ngày đêm đêm đều nghĩ đến nhị ca, nhưng cũng không dám viết thư, sợ một khi bị người trong cung phát hiện sẽ liên lụy Tổng gia, liên lụy nhị ca.”

Từ Tiêu nâng tay lau nước mắt, nói tiếp: “Ta nghĩ biện pháp không bị Thánh Thượng chú ý, rốt cục sau đó bị ban cho Hạo Vương gia. Hạo Vương gia độ lượng, biết chuyện của ta cũng không làm khó ta, ngược lại còn thả ta trở về. Ăn diện của Hạo Vương gia Từ Tiêu không dám quên, đáp ứng hẳn khi trở về nói lại duyên xưa với nhị ca nhất định sẽ đến bái tạ hẳn. Nay cuối cùng cũng đã trở lại, còn có thể tái kiến với nhị ca. Mặc dù không thể làm thiếu phu nhân của Tổng gia, Từ Tiêu cũng không oán không hối.”

Lời nói của Từ Tiêu nửa thật nửa giả, cũng thật sự có vài phần thương cảm với chính mình. Từ Tiêu ngẩng đầu nhìn Tiểu Thất, thấy nàng đang chau mày cố gắng ứng phó với chỉ thêu, căn bản là nghe cũng không có nghe. Từ Tiêu híp mắt lại, tia sắc bén hiện lên thoáng qua trong mắt.

Thu Đồng nhìn qua, ánh mắt sắc bén mang theo đề phòng. Từ Tiêu giương mắt cười cười: “Muội muội chuyên tâm như thế, học cái này nhất định sẽ rất nhanh.”

Về mặt Thu Đồng không chút thay đổi nhìn nàng chăm chăm, cười lạnh một tiếng hạ giọng nói: “Có chuyện gì trực tiếp tìm phu nhân cùng thiếu gia, nói với thiếu phu nhân nơi này cũng vô ích. Lâm cô nương thông minh, sẽ không phải không biết là nên xuống tay nơi nào đi.”

“Hả?” Tiểu Thất vừa thêu thành một vòng thì ngẩng đầu lên, “Tìm nương và tướng công có chuyện gì? O, hồng, Lâm cô nương sao lại khóc?”

Thu Đồng nhận lấy khung thêu trong tay Tiểu Thất, cắt bỏ một đầu chỉ rồi lại khâu chỉ thêu, cười nói: “Lúc thiếu phu nhân thêu thì ngón út của tay trái hãy chọn điểm đâm kim vào, như vậy sẽ không bị bung lên. Lâm cô nương nhìn cảnh thu mà thấy buồn, chắc là nhớ đến chuyện thương tâm”

“Oh.” Tiểu Thất nhìn Thu Đồng, “Kỳ thật ta sẽ tự nói chỉ, chính ta còn thất nút, ta còn khâu bao cát nữa đây. Bao cát mà ta cùng Lục Liễu chơi chính là do ta khâu. Kim khâu này quá nhỏ, ta không biết cầm thế nào mới khâu không đẹp.”

Nói đến Lục Liễu, Tiểu Thất có chút nhớ nhà, nghĩ đến mình đã rời nhà cũng lâu rồi, cũng nên viết thư cho cả nhà. Tiểu Thất nhớ lúc trước nàng cùng Lục Liễu chơi đùa, cười nói: “Con người Lục Liễu rất tốt, chờ lúc nào nàng đến đây chơi ta sẽ giới thiệu cho Thu Đồng biết.”

Thu Đồng liếc nhìn Từ Tiêu đã bắt đầu thêu khăn, cười nói: “Thiếu phu nhân có lòng, nhất định Lục Liễu cô nương cũng là người đáng yêu.”

Tiểu Thất vui sướng gật đầu, “Không biết đã thành thân cùng Lục đại ca chưa, lát về ta sẽ viết thư hỏi thăm.”

Bỗng nhiên Tiểu Thất hiểu học, buổi tối bảo Thu Đồng mang sách vào phòng xem. Tổng Lương Trác hỏi Tiểu Thất, Tiểu Thất chỉ thần thần bí bí nhìn mũi nói: “Nương kiểm tra ta, ta phải tìm đáp án.”

Tổng Lương Trác thấy Tiểu Thất chỉ tìm tên [Chá Cô Thiên] mà xem, lắc đầu cười cũng không nói gì.

Tiểu Thất nhìn sách một lúc, lại bảo Thu Đồng chuẩn bị giấy và bút mực, lấy cây gỗ mà đầu đã được chuẩn bị tốt từ trước chấm vào mực, bắt đầu viết thư.

Tổng Lương Trác nhíu mày, cười nói: “Đây là bút gì?”

Tiểu Thất hí hóp mắt, “Tướng công không biết rồi, cha nói là ở bên kia biển mọi người đều dùng lông ngỗng để viết chữ. Lúc đầu ta cũng dùng, nhưng lông ngỗng dùng không tốt bằng đầu gỗ nhọn. Đầu gỗ còn có thể chấm mực đây, có thể viết ngay lập tức.”

Tiểu Thất đã chấm nước mực, nắm lấy thân gỗ trịnh trọng viết xuống hai chữ Lục Liễu.

Tổng Lương Trác buông sách trong tay xuống, ngồi xuống bên cạnh Tiểu Thất nhìn nàng viết chữ. Tiểu Thất dùng bút gỗ gõ miệng nói: “Tướng công có muốn nói gì với Lục Liễu không? Ta giúp chàng viết.”

Tổng Lương Trác suy nghĩ nói: “Tự ta sẽ viết, cũng nên viết thư cho cả nhà. Tiểu Thất muốn viết gì thì viết đi.”

Tiểu Thất không khách khí lấy tay che trang giấy lại, ra vẻ ghét bỏ khoát tay nói: “Đi thôi đi thôi, ta viết của ta, không được phép nhìn lên a, ta viết thư riêng cho Lục Liễu.”

Tổng Lương Trác cười khê, cũng lấy giấy ra viết.

Tổng Lương Trác viết thư rất nhanh, kể lại vài việc trong nhà, tình trạng thân thể của Tiểu Thất cùng chuyện hôn sự bổ sung vào tháng sau. Ân cần thăm hỏi nhị lão, nhân tiện viết thư cho Mạnh Vân Phi cùng Lục Lực Thừa, hỏi riêng chuyện đề cập cùng sức khỏe của Lục Lực Thừa.

Tổng Lương Trác thu dọn tốt cả, đêm cũng đã khuya. Ngẩng đầu thấy Tiểu Thất còn ôm giấy viết từng chữ một, Tổng Lương Trác tò mò liếc mắt qua nhìn nói: “Sao lại chậm thế? Viết bao nhiêu?”

Tiểu Thất cuống quýt lấy tay che lại, bĩu môi nói: “Không cho phép xem, không cho phép xem, tướng công đi ngủ đi.”

Tổng Lương Trác đưa tay ôm lấy Tiểu Thất, cười nói: “Khuya rồi, viết thư riêng cái gì nữa? Ngày mai viết cũng được, bây giờ nên ngủ rồi.”

Tiểu Thất ôm cổ Tổng Lương Trác kêu toáng lên, hai tay xoa mặt hấn kêu: “Đại phôi đàn, đại phôi đàn, tri huyện xấu xa, xấu hổ, xấu hổ quá đi.”

Tâm tình Tổng Lương Trác rất tốt mà ôm Tiểu Thất lên giường, xoa tai nàng nói: “Hôm nay thế nào?”

Tiểu Thất chớp mắt, che miệng cười nói: “Nương ra chủ ý cho ta rồi.”

“Chủ ý gì?”

Tiểu Thất tà liếc mắt qua, chu miệng nói: “Sẽ không nói cho chàng.”

Động tác chớp mắt của Tiểu Thất thật ra là bắt chước công phu mỹ nhân của mỹ phụ nhân. Mỹ phụ nhân thích khẽ nâng cằm liếc nhìn mọi người. Nhất là liếc Tiền lão đầu kia, khoe mắt câu lên mang theo ánh mắt dụ hoặc thật là khiến mọi người khuyh đảo.

Đáng tiếc gương mặt trẻ con của Tiểu Thất lại không có biểu tình quyến rũ như vậy, đôi mắt to của nàng vừa cong khoe mắt lên, quả thật có hiệu quả khiến người khác phải bật cười. Cực kỳ giống biểu tình của Ha Da khi nghiêng đầu nhìn bánh ngô có rải thịt vụn.

Tổng Lương Trác nhìn không được mà cười ha ha, Tiểu Thất không tha mà nằm lên người hấn hôn lên miệng hấn. Hai người cười đùa một lúc, trong chăn ấm lên rất là thoải mái, nhắm mắt ôm nhau khẽ nói chuyện với nhau.

Dường như Từ Tiêu thay đổi sách lược, im lặng vài ngày cũng không có ý nói gì nữa. Lúc Tổng Lương Trác ở nhà nàng tận lực vây quanh người Tổng Lương Trác, hoặc rót trà hoặc mài mực, cũng không nói nhiều, chỉ thỉnh thoảng kêu một tiếng nhị ca.

Tiểu Thất cũng thành công xem thường nàng, đem nàng trở thành một nha hoàn phụng trà.

Tiểu Thất cùng Từ Tiêu không so đo cái gì, Tổng Lương Trác cũng vờ như không phát hiện. Ân kiện bên kia đã bắt tay vào điều tra, hấn cũng không rảnh rỗi mà quan tâm việc nhỏ nhặt. Chỉ cần Tiểu Thất không ngại, hấn cũng lười cân nhắc chuyện gì, chỉ cần trong nhà không muốn cưới thêm một nha hoàn là tốt rồi.

Chân của Tiểu Thất trên cơ bản đã tốt rồi, thỉnh thoảng cũng đi dạo một mình trong sân.

Hoa sen trong ao của hoa viên Tổng phủ đã muốn khô cả rồi, nhưng Tiểu Thất cũng rất thích ao sen này. Đúng hơn mà nói, Tiểu Thất thích chính là đài sen khô trong ao sen.

Hạt sen bên trong tuy rằng đen tròn giống như là phân dê, nhưng sau khi dùng đá đập ra thì chính là hạt sen màu trắng. Dùng răng cắn vào thì có thể ăn được hương vị ngọt ngào chỉ hạt sen mới có.

Tiểu Thất vốn có sở thích này, đài sen trong ao sen của Tiền phủ đều được giữ lại để nàng từ từ ăn từ thu đến đông.

Lúc Tổng mẫu có việc, Tiểu Thất sẽ ôm một cuốn sách dày toàn là từ phú ngồi ở lương đình bên cạnh ao sen đọc sách, rảnh rỗi thì tiếp tục viết thư.

Lá thư thứ nhất của Tiểu Thất đã hoàn thành trong hai ngày, hiện nay là đang viết thư cho mỹ phụ nhân. Xem phong thư này như là ‘tác phẩm lớn’ của Tiểu Thất đi, Tiểu Thất viết, viết xong rồi nghỉ ngơi, trừ bỏ thời gian học thêm xem sách thì còn lại đều dùng để viết thư cho mỹ phụ nhân.

Tiểu Thất nhìn bảy tám bài thơ, thơ ca ngợi hoa quế thì có, nhưng lại không tìm được bài thơ ca ngợi hoa quế có [Chá Cô Thiên]. Dường như Tiểu Thất thích đọc sách, không cố ý đi tìm [Chá Cô Thiên] gì, thơ từ gì tới tay cũng đều xem qua một lần, cái nào thích thì xem một đường đến hết.

Đến một ngày trước kỳ hạn của Tổng mẫu đưa ra, Thu Đồng phụng mệnh đưa đến một quyển từ phú. Tiểu Thất theo quán tính mà lật lật xem tên, nhìn đến câu [chá cô thiên ám đạm khinh hoàng thể tính nhu](*) liền nở nụ cười.

(*) chá cô thiên ám đạm khinh hoàng thể tính nhu: k chắc lắm nhưng ta nghĩ là màu vàng nhạt của chá cô thiên thể hiện tính chất nhu hòa, mềm mỏng

Tiểu Thất lập đi lập lại, nhớ kỹ câu “Không cần màu đỏ nông cạn, nhưng lại là loài hoa quan trọng”, trong lòng có chút lâng lâng. Sau đó ôm bản từ phú này chạy về tiểu viện của mình, nhanh chóng viết hết nửa thư còn lại cho Mỹ phụ nhân, tỉ mỉ viết ngay ngắn từ trên xuống dưới.

Ở cuối thư Tiểu Thất cũng nói mình đã thích ứng với cuộc sống của nhà chồng, khen Tổng Lương Trác làm tướng công tốt, cuối cùng phân tích thái độ của Tổng Thanh Vân cùng Tổng mẫu. Tổng hợp những điều hỗn độn ở trên lại, qua bốn ngày viết ngẫu hứng, dài đến hai mươi mấy trang chỉ để tổng kết – Tiểu Thất quả thật là người gặp người thích, hoa gặp hoa thua. Cả nhà đều không thích trái mơ hồng kia, mỗi ngày tướng công cũng chỉ dỗ Tiểu Thất ngủ, lại còn giảng kinh thi cho Tiểu Thất nghe. Nương bà bà thỉnh thoảng cũng dữ với Tiểu Thất, nhưng không phải là dữ thật, chỉ là muốn đùa Tiểu Thất thôi. Cha công công còn nhớ đến tranh chữ kia, ngày hôm qua ăn cơm lại ‘kín đáo’ nói ra, lần này Tiểu Thất nghe ra vì cha công công nói ra ba chữ [Thập Thất Thiếp]. Tiểu Thất trở về lấy bao đựng dưới giường lên rồi, ngay cả tướng công cũng không biết.

Lúc này đây Tiểu Thất lại muốn mang ra ngoài, giấu ở dưới sàng là đơn thuốc dân gian lúc trước cùng mỹ phụ nhân thảo luận một phen.

Cuối cùng Tiểu Thất hỏi thăm đến cả chuyện của Mã lão đầu và Lưu đại thẩm nấu com trong bếp cùng với Sơn Từ giữ cửa, ân cần hỏi thăm một nhà già trẻ lớn bé chủ tớ hơn mấy chục người. Lấy câu ‘Tiểu Thất rất hạnh phúc, Tiểu Thất cũng nhớ cha mẹ cùng các tỷ tỷ’ làm kết.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 55

Dường như hết thảy mọi việc đều yên ổn, Tổng Lương Trác đã bắt đầu có chút hồ đồ. Tổng mẫu nói, Từ Tiêu là do người Lâm gia ném tới phủ nhờ giúp đỡ, chăm sóc, nhưng đã ở đây mấy ngày, Lâm gia cũng nên phái người tới đón.

Tổng mẫu không lên tiếng là vì đang đợi thời cơ, Tiểu Thất trầm mặc không nói là vì Tổng mẫu đã trấn an không cho nàng đề ý, Tổng Lương Trác cũng không thể cùng trầm mặc. Mặc kệ như thế nào, đó là người hấn đã thật tình thích qua, cho dù về sau có gì, hấn cũng hy vọng nàng có thể tìm được một nhân duyên tốt, mà không phải đặt tâm tư trên người hấn. Nàng muốn, nhưng hấn cũng đã không thể cho được rồi.

Tìm được thời gian và địa điểm thích hợp quả thật rất khó. Tổng Lương Trác suy nghĩ lại, vẫn là sau khi dùng điểm tâm, nói rõ ràng cho Tiểu Thất biết hấn có chuyện muốn nói cùng Từ Tiêu, thái độ kiên quyết bảo nàng theo Tổng mẫu đi chủ viện.

Từ Tiêu ngồi bên bàn cười thật dịu dàng, không đợi Tổng Lương Trác mở miệng đã lên tiếng trước: “Nhị ca đã lâu không nói chuyện với Từ nhi rồi.”

Tổng Lương Trác lựa từ nói: “Có phải Từ Tiêu cô nương cản trở về hay không? Ở lại Tổng phủ chung quy vẫn là tổn hại danh dự của ngươì.”

Từ Tiêu cười thật dịu dàng, “Đây là nhị ca lo lắng cho Từ nhi? Đối với Từ nhi thì danh dự cũng không bằng một câu của nhị ca.”

Tổng Lương Trác bị câu này của Từ Tiêu làm cho nghẹn cả nửa ngày vẫn không mở miệng được, trầm mặc một lát rồi thản nhiên nói: “Câu nói mà Từ Tiêu cô nương muốn ta không cho được, cũng không muốn cho. Từ Tiêu cô nương muốn người nhà tới đón hay là để Tổng phủ phái người trở về?”

Từ Tiêu cười khê một tiếng, nước mắt theo đó mà rơi xuống, chậm rãi đứng dậy, đi đến bên cạnh Tổng Lương Trác rồi vươn tay ra, ngửa đầu run giọng nói: “Nhị ca, muội đã không thể trở về, cũng không ai chăm sóc cuộc sống về sau của muội. Nhị ca thật sự để Từ nhi trở về chịu khổ hay sao?”

Tổng Lương Trác tránh đi bàn tay của Từ Tiêu đưa tới, bước ra cửa phòng quay lưng lại phía nàng nói: “Cuộc sống của ngươì phải do phu quân của ngươì đề ý. Từ Tiêu cô nương, dựa vào trí tuệ của ngươì, hấn là cũng biết mình không thích hợp lưu lại Tổng phủ. Ta đã cưới vợ, cho dù không cưới vợ, chúng ta cũng không thể quay lại. Từ Tiêu cô nương vẫn là nên trở về, đối với ngươì và hai nhà Lâm Tổng đều có ích, không có hại.”

Từ Tiêu nghiêng đầu, rung rung cười nói: “Nhị ca sợ cái gì? Nếu là trong lòng thật sự không có Từ nhi, còn sợ Từ nhi xuất hiện trước mặt nhị ca sao?”

Nhị ca chỉ cứng rắn nói thôi, trong lòng vẫn còn thương Tử Nhi đúng không? Muội đang đợi, đợi một ngày sau cơn mưa trời lại sáng(*).”

(*)vân khai kiến nhật xuất: mây tan trời sáng, ta nghĩ câu kia thuận Việt hơn ^^

Tổng Lương Trác thật nhúc đầu, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Tiểu Thất đang thò đầu ra từ phía sau cây sồi xanh. Tổng Lương Trác ngoắc ngoắc khoe miệng, lời nói ra cũng không mang theo lo lắng.

“Ta sẽ phái người đi Lâm gia gọi người, Tử Tiêu cô nương thu thập một chút, chờ người nhà tới đón.” Nói xong liền nhấc chân ra khỏi phòng.

Tổng Lương Trác cố ý thả chậm cước bộ, quả nhiên thấy Tiểu Thất khom lưng cong mông như mèo chạy ra sân bên ngoài, cũng không quay đầu nhìn Tổng Lương Trác.

Tổng Lương Trác cúi đầu đi ra ngoài, đến cửa viện thì vòng sang bên phải, chuẩn xác không hề làm lòi Tiểu Thất đang trốn phía sau cây thông ra. Tiểu Thất kêu lên, bụm mặt nói: “Đâm đâm, đau a.”

Tổng Lương Trác xoay người nâng cằm Tiểu Thất nhìn kỹ, quả nhiên thấy trên gương mặt trắng nõn như ngọc xuất hiện hai vết đỏ, dù không sâu, nhưng do làn da non mịn cũng hơi hơi ửng đỏ.

Tổng Lương Trác dùng ngón cái xoa nhẹ hai má của Tiểu Thất, cười nói: “Không phải đi theo nương học thêu sao? Sao lại quay trở lại?”

Tiểu Thất đảo mắt, hắc hắc cười gượng, “Kia, ta đánh mất vài thứ, quay trở về tìm xem.”

“Tìm được rồi?”

“Ừ.” Tiểu Thất gạt đầu qua loa, kéo tay Tổng Lương Trác đi về phía trước, “Tướng công còn ra ngoài sao?”

“Ra ngoài xem vài việc, hôm nay sẽ trở về sớm.”

Tiểu Thất kéo tay Tổng Lương Trác nói: “Ta tiễn tướng công xuất môn.”

Tổng Lương Trác không đáp, nụ cười chậm rãi xuất hiện trên mặt.

Tiểu Thất nắm tay Tổng Lương Trác đi đến tiền viện, nhìn trái nhìn phải, thấy không có người, liền túm lấy tay áo Tổng Lương Trác nói: “Tướng công, xoay người.”

Tổng Lương Trác không hiểu gì cả, thấy Tiểu Thất chỉ vào má của mình lại nghĩ chỗ bị đâm khi nãy bị đau, xoay người muốn nhìn kỹ xem sao, Tiểu Thất lại ôm lấy cổ của hắn, dùng lực đạo không nhẹ hôn lên môi của hắn.

Tiểu Thất làm càn cộ qua cộ lại, “choẹt” một cái hôn lên môi của hắn, buông tay ra cười tủm tỉm, nói: “Tướng công thật tốt, thường tướng công.”

Tổng Lương Trác nhìn đôi môi đỏ hồng của nàng, nhẩn nhẩn mà áp chế xúc động dưới đáy lòng. Tổng Lương Trác cười khổ, hắn cũng không phải là đứa trẻ, sao lại vì được đứa nhỏ Tiểu Thất này thương mà vui vẻ không thôi?

Tiểu Thất khoát tay, “Tướng công đi đi, Tiểu Thất muốn đi học thêu, chờ học xong sẽ thêu hà bao cho tướng công.”

Tổng Lương Trác đưa tay sờ môi Tiểu Thất, trầm mặc một lát mới lấy tay xuống, phất tay áo nói: “Trở về đi, đừng chạy loạn.”

Tiểu Thất thấy Tổng Lương Trác đứng im, xoay người đi viện của Tống mẫu. Đi được một đoạn thì quay lại thấy Tổng Lương Trác vẫn đang đứng nhìn mình, Tiểu Thất mỉm miệng cười ha ha, phất tay áo lên, nhảy một cái rồi biến mất sau hàng sồi xanh.

Ngoài dự kiến của Tổng Lương Trác, buổi chiều khi hắn về phủ, gia nhân đi Lâm phủ mời người chẳng những không mời được ai, còn mang về một bao quần áo. Gia nhân nói, đây là quần áo Lâm phu nhân chuẩn bị cho Lâm cô nương tắm rửa.

Tổng Lương Trác không nói gì, Tống mẫu khẽ xuy một tiếng nói: “Đưa đến chỗ của Lâm cô nương, dặn nàng đừng để khắp nơi, sớm muộn gì cũng phải đi, đến lúc đó không tìm được đồ của mình chẳng phải là khó chịu lắm sao?”

Chiến đấu tốt, chính là phản công ngay thời điểm kẻ địch buông lỏng. Hoặc là, cũng có thể nói, Tử Tiêu trầm tĩnh là để sát ngôn quan sắc(*), chuẩn bị để chiến đấu lâu dài.

(*)sát ngôn quan sắc: thăm dò ý tứ qua sắc mặt và lời nói

Không thể phủ nhận, thủ đoạn của Tử Tiêu quả thật không tồi, nàng có được tính nhẫn nại cùng kiên trì mà đối phương không có. Hiện tại trên bàn ăn, Tử Tiêu đã nghiêm nhiên thành một phần tử trong nhà, bỏ qua sự coi thường của Tống mẫu và Tiểu Thất cùng với lời nói lạnh lùng của Tổng Lương Trác.

Chỗ ngồi đã bị Tiểu Thất chinh lại, rốt cuộc Tử Tiêu không có cơ hội gấp thức ăn cho Tổng Lương Trác, trừ phi đá bay Tiểu Thất ở giữa hai người.

“Tống bá dùng bữa, Tử Tiêu đã tự tay làm cá hấp đây.” Tử Tiêu ngồi bên cạnh Tống Thanh Vân, dịu dàng mở miệng.

Tổng mẫu làm như không nghe thấy, giống như vô tình mà đưa đũa ngăn chiếc đũa của Tống Thanh Vân, quay đầu nói với Tiểu Thất ngồi bên cạnh Tống Lương Trác: “Ngày mai hi phục sẽ mang đến đây, Nhục Thủy cũng đến đây xem, hai người các con thương lượng với nhau, có gì không hài lòng thì sửa lại.”

“Cám ơn nương. Nương, con đã thuộc một bài thơ, khen ngợi hoa quế.” Tiểu Thất mân miệng cười.

Tổng mẫu thực kinh ngạc, đã nhiều ngày như vậy mà Tiểu Thất có thể dùng phương thức uyển chuyển như vậy để nhắc lại chuyện này, nhưng cũng rất phối hợp ‘à’ một tiếng. Thấy Tống Thanh Vân đã chuyển hướng sang gấp mớ tây xào thịt, tay không chút dấu vết mà chuyển sang gấp một đũa cái trắng, ngoắc ngoắc khoe miệng nói: “Nói thử xem.”

Tiểu Thất ho nhẹ một tiếng, ngồi thẳng lưng, mở miệng nói: “Ám đạm khinh hoàng thể tính nhu, tình sơ tích viễn chích hương lưu. Hà tu thiên bích thâm hồng sắc, tự thị hoa trung đệ nhất lưu. Mai định đồ, cúc ứng tu. Họa lan khai xử quan trung thu. Tao nhân khả sát vô tình tư, hà sự đương niên bất kiến thu. Ha ha, đã hết.”

Tiểu Thất đọc thơ rất tốt, nắm chắc bằng bằng trắc trắc, giọng nói du dương còn không tự biết mà mang theo sự êm ái. Xem ra nghe chuyện xem sách vẫn cho Tiểu Thất được nhiều cái lợi, tối thiểu thì quy củ nghiêm túc cũng có thể nhất thời mà dọa người.

Tổng mẫu nhướn nhướn mày, có ý hỏi: “Giải thích thế nào?”

“Nói là hoa quế là loài hoa đứng đầu trong các loài, hoa nào cũng đều kém hơn.” Tiểu Thất nhìn Từ Tiêu rồi nói tiếp: “Hoa lan cũng kém hơn.”

Tiểu Thất đắc ý lắc lắc đôi chân nhỏ, mắt nhìn một lượt những người đang ngồi, cuối cùng dừng lại ở Tống Lương Trác hỏi: “Tướng công nói có đúng không?”

Khoe miệng Tống Lương Trác mang theo nụ cười, gật đầu: “Sao lại thích đọc thơ từ vậy?”

“Nương nói không có văn hóa rất đáng sợ, ta cũng hiểu là rất đáng sợ.”

Tổng mẫu gật đầu, “Nếu như thế, về sau mỗi ngày Tiểu Thất đọc một bài thơ, dài ngắn đều được, nương sẽ kiểm tra lúc ăn cơm chiều mỗi ngày.”

Gương mặt nhỏ nhắn của Tiểu Thất đang đắc ý dào dạt thì suy sụp ngay, nhăn mặt nhăn mũi mếu máo cúi đầu.

“Lão gia, có mời Lưu lão tiên sinh hay không? Hoặc là chúng ta đi qua gặp mặt?” Tống mẫu nhẹ giọng hỏi.

Tống Thanh Vân cân nhắc một lát nói: “Thiệp mời cứ đưa qua, tiểu bối trong nhà phải gặp qua, sau đó chúng ta đi qua. Ý tứ Lương Trác thế nào?”

Tống Lương Trác gật đầu, “Đúng là nên đi thăm hỏi Lưu tiên sinh, cứ làm theo ý của cha.”

Tống Lương Trác vừa dứt lời, Từ Tiêu bên kia đã kêu khê lên. Chén trà rơi xuống đất, Từ Tiêu ôm mu bàn tay phồng đến đỏ bừng, khóc thút thít nói: “Tiểu Thất muội muội không thích tỷ tỷ cũng không nên làm như vậy, như vậy... Oa...”

Biến hóa quá nhanh.

Tiểu Thất ngây người nhìn Từ Tiêu túi thân đến vai run lên, lại cúi đầu nhìn chén trà vỡ vụn, lại nhìn mu bàn tay của mình cũng bị nước nóng làm đỏ lên, miệng giật giật, cái gì cũng nói không được.

Tống Thanh Vân mở miệng, “Làm sao thế? Mau mời lang trung!”

Thu Đồng vừa đi ra ngoài một chuyến, nghe thấy giọng nói mới vội vàng đi vào. Thấy thế liền hung hăng trừng mắt liếc tiểu nha hoàn đứng góc một bên, liếc nhìn tay của Tiểu Thất, không bị thương nặng mới cười nói: “Lâm cô nương theo nô tỳ đi rửa tay đi, cẩn thận kéo bị tàn tật.”

Từ Tiêu tức giận ngẩng đầu, trong nháy mắt lại uất ức nhìn Tống Lương Trác, “Nhị ca, nhị ca. Muội không có ý tranh với Tiểu Thất muội muội, muội cũng nói qua, muội sẽ yên lặng chờ nhị ca. Nếu Tiểu Thất muội muội nàng muốn gì thì cứ nói thẳng với muội, làm gì, làm gì...”

Tiểu Thất quay đầu nhìn Tống Lương Trác, Tống Lương Trác mím môi, đưa tay kéo tay Tiểu Thất lại, bị Tiểu Thất né tránh.

“Ta không có làm.” Tiểu Thất nhìn chén trà vỡ thành từng mảnh nhỏ, oan ức mếu máo, mờ mịt chớp mắt lại nói: “Ta đưa tay ra thì nó vỡ.”

Tống Lương Trác nheo mắt lại, thần nhiên nói: “Lâm cô nương đi bôi thuốc trước đi.”

“Nhị ca!” Từ Tiêu bước qua, vron bàn tay đã muốn sùng lên nói: “Nhị ca, thật sự muội có bị tàn tật nhị ca cũng không để ý? Muội chỉ muốn Tiểu Thất muội muội xin lỗi một tiếng, muội biết nàng cũng là vô tình.”

Tống Lương Trác quay đầu nhìn tiểu nha hoàn đang cúi đầu, hai vai run rẩy, trầm giọng nói: “Sao lại thế này? Nói rõ ràng!”

Giọng nói run rẩy của tiểu nha hoàn vang lên: “Nô, nô tỳ cũng không biết. Lâm cô nương bảo nô tỳ rót trà nóng, nô tỳ mang đến, Lâm cô nương nói là để cho thiếu phu nhân trước. Thiếu phu nhân đưa tay, chén trà liền hất vào Lâm cô nương. Nô, nô tỳ không nhìn kỹ.”

“Tiểu Thất...”

“Ta chán ghét ngươi!” Tiểu Thất đẩy bàn tay đang đưa ra của Tống Lương Trác, đứng dậy chạy đi. Chạy tới cửa thì quay đầu lại, đôi mắt to rung rung nhìn, cầm lên một đĩa rau trộn hắt lên người Tử Tiêu, quăng chén đĩa lên bàn rồi xoay người chạy đi.

Cũng chỉ trong chớp mắt đó, váy dài màu vàng nhạt trên người Tử Tiêu đã thành đủ màu sắc. Có màu xanh của ớt cùng rau thơm, hạt thông cùng hạnh nhân, một cộng đậu dài còn bay bay theo gió.

Tử Tiêu ngậy người chốc lát, ngay sau đó liền oanh oanh khóc lên.

“Ai, đừng khóc, đi bôi thuốc trước đi, thật là muốn để tay có sẹo sao?” Tống Thanh Vân thờ dài.

Ánh mắt sắc như dao của Tống mẫu bay đến, Tống Thanh Vân nghẹn họng, khoát tay nói: “Có án tử cần xem, ta về phòng trước.”

Tống Lương Trác gấp gấp nhìn về phía cửa, cuối cùng để mặc tiếng rên rĩ của Tử Tiêu mà ra khỏi phòng.

“Nhị ca!” Giọng nói thật thê lương, tay Tống mẫu đang cầm bát canh cũng khẽ run lên.

Tử Tiêu lau nước mắt nói: “Nhị ca thật sự che chở Tiểu Thất muối muối như thế sao? Tay của Tử Tiêu bị thương oan uổng?”

Tống Lương Trác cũng không quay đầu lại nói: “Tiểu Thất hắt đồ ăn vào ngươi là nàng không đúng, ta thay Tiểu Thất xin lỗi Lâm cô nương.” Nói xong liền đi thẳng ra khỏi phòng.

Tống Lương Trác tránh nói tới chuyện Tử Tiêu bị bỏng, trực tiếp cho thấy sự không tin tưởng đối với chuyện này.

Tử Tiêu nhìn thân ảnh của Tống Lương Trác biến mất trong bóng đêm, tức giận hung hăng cắn môi.

Tống mẫu bên này vẫn không thay đổi sắc mặt uống hết canh, nhìn Tử Tiêu vẫn còn đứng yên nhìn ra cửa nói: “Tử Tiêu nhanh đi bôi thuốc đi, đối với nữ nhân mà nói, làn da vẫn là quý nhất, phải có làn da tốt thì mới có thể tính tốt đường lui.”

Tử Tiêu cúi mắt, hít vào một hơi, dương dương tự đắc nâng cằm nói: “Tuyệt đi, ta vì nhị ca mà trải qua đau khổ mới về được, mặc kệ huynh ấy còn yêu ta như trước hay không, đều cần phải an bài tuổi già của ta thỏa đáng. Ta có cơ hội vào Tống gia, liền có cơ hội thu hồi tâm của nhị ca.”

Tống mẫu tức giận nhưng vẫn cười, khiến Tử Tiêu nghẹn nửa ngày mới tán dương tự đáy lòng: “Nói thật, Tử Tiêu, ngươi, thiên hạ vô song.”

Tống Lương Trác bước nhanh trở về viện. Hai lần hấn muốn nhìn tay Tiểu Thất đều bị nàng né tránh. Hấn rõ ràng là nhìn thấy có vài điểm đỏ, không biết bị thương có nặng hay không.

Trong phòng đèn đuốc sáng trưng, cũng không thấy bóng dáng của Tiểu Thất. Tống Lương Trác tìm một vòng, nhíu mày nhìn nha hoàn đứng ngoài cửa hỏi: “Thiếu phu nhân đâu?”

“Hồi thiếu gia, không nhìn thấy thiếu phu nhân trở về.”

Tống Lương Trác hít sâu, lại vội vàng bước ra cửa. Tống Lương Trác dọc theo đường đi đi một vòng quanh viện, cũng không thấy thân ảnh đang cuộn mình nào cả. Rốt cuộc kinh hoàng chạy ra cửa đại viện, hỏi thủ vệ trước cửa, xác nhận không có người ra khỏi cửa mới thở phào nhẹ nhõm.

Tống Lương Trác không muốn kinh động nhị lão, một mình cầm đèn lồng đi đến từng viện. Tống cộng có bao nhiêu viện đây? Hành động của Tống Lương Trác vẫn khiến Tống mẫu chú ý.

Tống mẫu liền hỏi ngay: “Tiểu Thất chạy?”

Tống Lương Trác lắc đầu, “Có lẽ vẫn còn ở trong viện, nhưng không biết trốn nơi nào.”

Đêm nay Tống mẫu giận cũng không ít, tính tình nóng nảy của Tiểu Thất lại chạy nhanh như chớp, không thấy bóng dáng khiến cho Tống mẫu bất mãn.

“Cũng quá tùy hứng đi. Người đó dùng kế là không đúng, nàng giận cũng đã giận, cũng hất thức ăn vào người đó, còn không hài lòng cái gì? Hơn nửa đêm còn nháo cái gì?”

“Nương giáo huấn là đúng.” Tống Lương Trác nhíu mày nói: “Con sẽ đi tìm.”

“Tìm cái gì mà tìm, tính tình trẻ con thật không chấp nhận được!” Tống mẫu giương giọng nói: “Tiểu Thất nghe cho kỹ đây, làm việc thì phải suy nghĩ, nếu con thích trốn bị đông lạnh cả đêm thì cũng không có người hiểu ý mà đau lòng con. Người khác đã làm sai, nếu con cứ cố chấp như vậy, cuối cùng cũng là cái sai của con. Sao, còn muốn cho cả nhà trên dưới không ai được ngủ sao?”

Giọng nói của Tống mẫu uy nghiêm mang theo tia trách cứ, nói xong lẳng lặng đứng đó chờ.

Tiểu Thất nằm dài trên cành của một cây táo già trong viện, trong đáy lòng cũng biết lời giáo huấn của Tống mẫu là có đạo lý, nàng không nên vì chính mình mà hại cả nhà không được ngủ. Nhưng là nàng rất là oan uất, từ nhỏ đến lớn chưa từng gặp người nào xấu xa như vậy, chính mình hắt chính mình

đi, lại còn hại Tiểu Thất nàng.

Còn nói nữa, ai bảo bọn họ đi tìm? Đi ngủ cả đi, để nàng nằm trên cây mà lạnh chết đi. Tiểu Thất oan ức chớp mắt, lại một dòng nước mắt rơi xuống.

Còn có Tổng tri huyện kia, một câu cũng không nói giúp mình. Tổng tri huyện lại muốn đánh nàng? Nữ nhân xấu xa như vậy! Tiểu Thất của hắn bị người ta dùng nước sôi làm phỏng hắn cũng không nói một tiếng. Oa oa, còn muốn túm tay nàng. Nàng biết là hắn muốn mắng nàng, nàng mới không cho hắn nắm lấy. Kề đáng ghét!

Tổng mẫu đợi nửa ngày không nghe thấy Tiểu Thất đáp lại, tức giận cao giọng nói: “Các viện đều treo đèn lồng lên, tất cả nha hoàn đi theo thiếu phu nhân ra đây quỳ cho ta, một khắc thiếu phu nhân không xuất hiện thì quỳ nửa canh giờ, nếu không ra thì quỳ đến hừng đông.”

“Nurong, con...”

“Trở về!” Tổng mẫu lạnh lùng đánh gãy lời của Tổng Lương Trác, liếc mắt nhìn người bên cạnh, Thu Đồng cùng vài tiểu nha hoàn khác liền quỳ xuống, xoay người trở về viện.

Tổng Lương Trác nhìn vào bóng đêm, suy nghĩ rồi cũng không vội vã, đi theo Tổng mẫu về viện.

Tiểu Thất trốn trong bóng tối, nhìn thấy vài người đang quỳ cách đó không xa, đi xuống cũng không được, không đi cũng không được. Ngay từ đầu là hối hận thời gian tự hỏi của mình quá dài, không lập tức đáp lời Tổng mẫu. Dần dần cảm thấy bị thương, cảm thấy ở Tiền phủ thế nào cũng không bị đối xử thế này, rốt cuộc bà bà cũng không bằng mẫu thân mỹ nhân, vừa viết thư nói nương bà bà tốt, bà liền trở về thành bà bà hung dữ.

Tiểu Thất nhìn bóng dáng của Tổng Lương Trác, lại cúi đầu nhìn thân cây tối đen như mực. Thử đưa ra chạm vào cây, không nghĩ chân lại rơi vào khoảng không. Tiểu Thất cố gắng nửa ngày, vội vàng bám vào cành cây trở về.

Lên cây dễ, xuống cây khó. Tiểu Thất chớp mắt, nhếch miệng “Oa” một tiếng khóc lớn lên.

Thanh âm bi tráng cao vút, ở trong bóng đêm khờ cùng có vẻ phá lệ to rõ.

Tổng Lương Trác nhìn sắc mặt của Tổng mẫu, một chữ cũng không nói, cũng không có ý đến đón người. Tổng mẫu thấy Tổng Lương Trác còn tiếp tục về, dừng chân cả giận: “Sao, còn không đem người trở về?”

Tổng Lương Trác lại nói: “Nurong nói có lý, lần này Tiểu Thất làm việc quá là không tốt, nên giáo huấn.” Nói xong cũng không quay đầu lại, đi về viện của mình.

Tổng mẫu hí hửng nhìn bóng dáng của Tổng Lương Trác biến mất, hừ một tiếng cũng về viện của mình. Bà không tin, bà so với hắn còn đau lòng Tiểu Thất hơn!

Tổng mẫu đi hai bước lại không đành lòng. Tiếng khóc của Tiểu Thất thật sự rất thê lương, vốn là tiếng to rõ nay đã từ từ khàn khàn rồi.

Tổng mẫu nhớ tới Hình Nguyệt trước đây, nghịch ngợm treo cây thì một chân bị kẹt vào trong cây không rút ra được, kéo cả ngày, thiếu chút nữa là đứt cả xương cốt. Khi đó cũng khóc thảm như vậy, sau đó còn vì khóc quá nhiều mà sốt cao một hồi. Sau đó chỉ một câu của Hình Nguyệt, bà liền sai người đem gốc cây già hơn mấy chục năm kia chặt đi.

Tổng mẫu nhủ mảy nghĩ, Tiểu Thất không phải đã uống thuốc hay sao? Không nói đến có thể khóc mà bệnh hay không, bị lạnh rồi bệnh cũng không ổn. Bà đường đường là tứ phẩm phu nhân, không để mẹ ruột Tiểu Thất cảm thấy bà ngược đãi khuê nữ của người ta mới tốt, lại nói hôm nay nàng quả thật là bị oan uổng.

Tổng mẫu cân nhắc nhiều lần, xoay người quay trở lại.

Dưới tàng cây đã có vài gia nhân cùng nha hoàn cầm đèn, cũng không dám có động tác gì cả. Thu Đồng ở một bên lo lắng cũng không dám tự tiện đứng lên, thấy Tổng mẫu quay lại liền dập đầu nói: “Phu nhân minh giám, quả thực không phải thiếu phu nhân muốn nhào, mà dường như thiếu phu nhân không thể xuống cây được.”

Cước bộ của Tổng mẫu dừng lại một chút, suy nghĩ rồi lướt qua Thu Đồng, đi qua.

Tiểu Thất ngửa đầu nhìn trăng lưỡi liềm mà khóc to hết sức bi thương, lúc đầu là vì oan ức mà khóc, còn bây giờ cũng không biết vì cái gì, chỉ là muốn gào khóc. Có chút mong muốn nhờ như vậy mà gọi Tổng Lương Trác quay lại.

Tổng mẫu đứng dưới tàng cây đứng thật lâu sau, chờ Tiểu Thất kiệt sức chỉ còn khóc thút thít mới khụ một tiếng nói: “Khóc xong rồi? Xong rồi thì xuống đây đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Tiểu Thất nghẹn ngào khóc thút thít, cúi đầu nhìn Tống mẫu, nghe lời dựa vào cây muốn đứng lên. Nhưng hai đùi ngồi trên cây đã lâu, huyết mạch hai bên đùi không thông, nhất thời không đứng dậy được.

Tiểu Thất tựa vào thân cây cố gắng nửa ngày, òa khóc nức nở mở miệng nói: “Oa, nương, động, không động dậy được.”

Ở một bên đã có gia nhân khiêng thang chờ, Tống mẫu khẽ gạt đầu liền nhanh nhẹn dựng thẳng cây thang lên, cẩn thận nâng chân Tiểu Thất lên khỏi thân cây, để chân nàng lên thang, chờ nàng trở lại bình thường thì nhảy xuống.

Tiểu Thất run run trèo xuống thang, nghẹn ngào khóc thút thít đứng yên bên cạnh Tống mẫu.

Tống mẫu nhìn chằm chằm Tiểu Thất một lát, khẽ hừ một tiếng nói: “Biết mình sai ở đâu không?”

Tiểu Thất gật gật đầu, lại khóc thút thít, chậm rãi thở dài ra, trong cổ họng còn theo quán tính mà nức nở một tiếng. Thật thích hợp với cái đầu nhỏ nhắn, gương mặt nhỏ nhắn mong chờ, nhưng lại khiến người ta đau lòng nhất.

Tống mẫu dịu dàng nói: “Có thể tùy hứng, nhưng không thể làm bậy. Có phải hành vi sai lầm của con làm cho Thu Đồng các nàng bị phạt quý?”

Tiểu Thất gật đầu, suy nghĩ rồi thành tâm thành ý nhỏ giọng nói: “Tiểu Thất không đúng, nương, tha, ừc, bỏ qua cho Thu Đồng các nàng, được, được, được không?”

Tống mẫu thấy Tiểu Thất kéo kéo rất đáng thương, nắm tay nàng đi trở về, đi qua Thu Đồng thì nói: “Thiếu phu nhân cầu tình cho các người, tha cho đứng lên, còn canh giờ kia thì sau này sai sót gì liền phạt ngay.”

Thu Đồng yên lặng đứng dậy, Tiểu Thất áy náy đưa tay kéo tay nàng. Thu Đồng thừa dịp Tống mẫu quay đầu liền le lưỡi với Tiểu Thất, đáy lòng của Tiểu Thất thoáng yên lòng.

“Nương biết con oan ức, nhưng Tiểu Thất ngẫm lại xem mình có làm đúng không? Lấy đồ hát người có đúng không? Nữ hài tử lại chạy ra leo cây có đúng không? Hại người nhà lo lắng cho con có đúng không? Lần này ảm ỉ, nếu có người cố ý truyền ra ngoài, nói là Tống gia chúng ta gia giáo không nghiêm, còn nhạo báng con đâu Tống gia không hiền thực? Chỗ nào có lợi cho con cùng Tống gia? Không công lại khiến người trong thiên hạ chê cười!”

Tống mẫu nhìn Tiểu Thất vẫn còn khóc thút thít, âm giọng nói: “Con tùy hứng quá, lần này tha, không trách con, lần sau có chuyện gì thì phải nghĩ hậu quả rõ ràng.”

Tiểu Thất nghẹn ngào mở miệng, “Nương, tưng, tưng công đâu?”

Tống Lương Trác vẫn đang tránh ở một góc bí mật nhìn phía bên này, thấy Tống mẫu nắm tay Tiểu Thất đi mới thâm thở phào nhẹ nhõm. Vừa muốn xoay người trở về, liền thấy Từ Tiêu đứng đối diện.

Tống Lương Trác nhú mày, trầm mặc một lát vẫn không nghĩ muốn nói gì cả. Tống Lương Trác lướt qua nàng đi về phía tiểu viện. Từ Tiêu lại ôm lấy cánh tay hắn khóc nói: “Nhị ca, muội biết là trong lòng huynh vẫn còn có muội phải không? Nhị ca, huynh có biết mấy năm nay của muội thế nào không? Huynh không thể không muốn muội. Từ nhi vẫn như lúc đầu a. Từ nhi không giận Tiểu Thất muội muội làm tay muội bị thương, muội không giận nàng. Muội chỉ muốn ở bên cạnh nhị ca là được rồi.”

Tống Lương Trác nhú mày muốn đẩy tay Từ Tiêu đi, lại bị nàng cầm chặt lấy. Từ Tiêu ngẩng đầu cười dịu dàng nói: “Nhị ca, huynh cũng nhớ Từ nhi, có phải không?”

Tống Lương Trác vừa muốn mở miệng, Tiểu Thất đã “Oa” một tiếng rồi bỏ chạy. Tống Lương Trác cảm thấy rất tức giận, nắm lấy tay Từ Tiêu hung hăng bỏ ra, vội vàng đuổi theo.

Tống mẫu liếc mắt nhìn Tiểu Thất vừa được tận tình khuyên bảo, dạy dỗ, trong chớp mắt lại kêu lên chạy đi, thở dài không nói gì, quay đầu lại thì mặt không chút thay đổi, ánh mắt sắc bén.

Tống mẫu nhìn chằm chằm Từ Tiêu không hề chớp mắt, Từ Tiêu thấy Tống mẫu bất động thì cũng không động, chỉ là rốt cuộc cũng không có tính nhẫn nại tốt như Tống mẫu, cuối cùng cúi mắt lại, trầm mặc một lát rồi xoay người rời đi.

Hiện giờ Tiểu Thất chỉ có một ý niệm trong đầu, phải về nhà, về Tiên gia, không bao giờ quay trở lại đây nữa.

Tiểu Thất chạy thẳng đến cửa chính, lại bị gia nhân ngăn lại. Tiểu Thất quay đầu nhìn thấy Tống Lương Trác đang bước nhanh tới, khóc rồi vòng hướng ngược lại mà chạy tiếp.

Tiểu Thất thật rất giận, hấn thế mà lại nắm tay của trái mơ xấu xa kia, trái mơ xấu xa còn nói này nọ. Nhất định là hắn ở thời điểm nàng khóc liền vụng trộm cùng trái mơ xấu xa kia.

Hoa tiền dưới ánh trăng tạm gặp lại

Khổ hận trở thông dong

Huống chi rượu tình mộng đoạn

Hoa tàn nguyệt mộng lung.

Bỗng nhiên Tiểu Thất nhớ đến một bài thơ nàng vừa đọc không lâu, lại nhớ đến ba chữ khiến nàng hận không thể giẫm, vắn, đập thành tan nát – kẻ nổi lòng!

Không phải Tiểu Thất thế nào cũng phải leo cây, nàng thật sự là không tìm thấy chỗ ẩn nấp nào khác. Chạy một vòng trong sân đã bị Tống Lương Trác tóm lấy rồi, Tiểu Thất lại chạy về bên cây táo già kia, ôm thân cây leo lên nhánh cây kia.

Tống Lương Trác tiến lên hai bước, tóm lấy chân của nàng, quát: “Còn trèo cây! Mau xuống dưới!”

Lời nói của Tống Lương Trác mang theo tức giận, Tiểu Thất bị Tống Lương Trác rống lên làm nước mắt chảy xuống, cổ họng đã la suốt cả đêm, mang theo âm thanh khàn khàn quát: “Ai cần ngươi lo, oa oa, chán ghét ngươi, đại sắc lang!”

Tống Lương Trác bị một cước của Tiểu Thất đá vào mặt, nửa gương mặt đều nóng đến đau rát, bực bội nắm lấy Tiểu Thất, lúc nàng ngã xuống liền văng vẳng ôm lấy. Nào biết Tiểu Thất nổi điên lên đánh hấn, một mặt còn khóc nói: “Tổng tri huyện, oa oa, đại sắc lang! Ngươi đi tìm trái mơ xấu xa đi, người cùng nàng ôm hôn đi, ngươi cùng nàng ngủ đi. Oa oa, ta muốn về nhà, ta muốn về nhà.”

Nha hoàn gia nhân đứng khắp bốn phía, sừng sốt cũng không biết hỗ trợ thế nào. Tống Lương Trác vừa ㄟ vừa tức, ôm lấy Tiểu Thất đang phát điên giãy dụa, đánh mạnh vào nòng nàng một cái.

Tay Tống Lương Trác vừa hạ xuống thì chính mình cũng sừng sốt, tiếng khóc của Tiểu Thất liền im bật đi. Tống Lương Trác không xác định để Tiểu Thất đứng vững, vỗ về hai má của nàng nói: “Ai đáp ứng ta không trèo cây, không đánh nhau? Sao lại chỉ có mấy ngày? Bây giờ lại ảm ỉ đến thế này?”

Hai mắt sưng đỏ của Tiểu Thất nhìn chằm chằm vào Tống Lương Trác, trong đầu như có gì đó xẹt qua trong nháy mắt. Tống Lương Trác thờ dài đưa cánh tay ra ôm nàng nói: “Ta không đúng, nếu Tiểu Thất không thích, chúng ta còn...”

Câu nói của Tống Lương Trác còn chưa dứt, đã bị Tiểu Thất dùng sức đẩy ra. Tiểu Thất nhìn chằm chằm vào Tống Lương Trác, yếu ớt nói: “Ngươi đánh ta, ngươi lại đánh ta.”

“Tiểu Thất...”

“Ngươi lại đánh ta! Oa oa, lại đánh ta!” Tiểu Thất nức nở khóc thút thít thối lui từng bước, “Ta muốn về nhà, oa, nương, ta muốn về nhà! Nương ~~~”

Tống Lương Trác tiến lên muốn ôm chặt Tiểu Thất, Tiểu Thất lại ôm tai hét lên một tiếng rồi chạy đi.

Tiểu Thất chạy đi một đoạn lại phát hiện mình không có chỗ đi. Nức nở mê man nhìn bốn phía, chạy sang bên phải vài bước lại quay về bên trái, chạy vài bước lại đứng yên, khóc đến không biết phải đi hướng nào.

Tống mẩu đi qua, kéo tay áo của Tiểu Thất đi về viện của mình, miệng mắng: “Con nha, đúng là cái đồ không có nội tâm. Sao lại khóc khỏe thế, cứ giãy vò bản thân giãy vò Lương Trác, ảm ỉ đến cả nhà không yên, lại khiến người khác vừa lòng. Những lời ta nói lúc trước đều là vô ích?”

Tống Lương Trác nhìn Tống nẫu mang Tiểu Thất đi, mỗi một che mặt lại, trầm mặc thật lâu sau, cuối cùng ngồi xuống dưới gốc táo già.

Nha hoàn gia nhân trong viện đều lặng lẽ rời đi, Thu Đồng để đèn lồng xuống gốc cây táo rồi cũng lui xuống.

Tống Lương Trác ngồi thật lâu sau, đến khi trước mắt không còn một bóng ma mới nâng mắt nhìn sang một cái.

Liếc mắt một cái cũng đủ! Tống Lương Trác mỗi một nhắm mắt lại.

Từ Tiêu ngồi xuống một bên của Tống Lương Trác, khẽ dựa vào hán thờ dài nói: “Nhị ca, đã bao lâu rồi chúng ta không được yên lặng mà nói chuyện như vậy?”

Tống Lương Trác không nói.

“Nhị ca, muội không có đường lui. Đại ca vì quyền thế mà đem ta vào cung. Nhị ca, huynh có biết muội bắt đắc dĩ thế nào không, muội rất vất vả mới quay lại được. Nhưng nhị ca huynh thì sao? Làm sao có thể cười người khác?”

Từ Tiêu cọ cọ mặt vào vai của Tống Lương Trác, tiếp tục nói: “Nhị ca, huynh thật sự yêu nàng sao? Cái gì nàng cũng không hiểu, đêm nay ảm ỉ còn chưa đủ sao? Người giàu có người ta lại có nữ tử không hiểu chuyện như vậy? Nàng để thể diện của nhị ca nơi nào? Làm sao nàng có thể nghĩ đến chuyện gì vì nhị ca? Muội nghĩ nàng đơn thuần thiện lương, lại không ngờ nàng lại làm ra chuyện làm phông muội. Nhị ca, huynh sẽ không thích nữ tử thô tục như vậy phải không? Huynh thích chính là thích nữ tử thanh nhã, huynh đã nói, nữ tử phải giống như phong lan, thanh u cao nhã.”

Tống Lương Trác nâng tay vịn lên đầu của Từ Tiêu đang tựa vào mình, Từ Tiêu kinh hi nhìn sang, sau đó lại bị Tống Lương Trác dùng sức đẩy ra.

Về mặt Tống Lương Trác không chút thay đổi đứng dậy, trong nháy mắt lại quét quét tay áo bị nâng cọ qua, đưa lưng về phía Tử Tiêu thản nhiên nói: “Người muốn cái gì?”

Tử Tiêu cắn cắn môi, cúi mắt nói: “Muội muốn nhị ca của muội, nhị ca đã hứa một đời một đôi với muội, muội muốn làm vợ duy nhất của nhị ca, đường đường chính chính làm thiếu phu nhân của Tống gia.”

Một chữ Tống Lương Trác cũng không nói, xoay người nhìn chằm chằm vào Tử Tiêu thật lâu sau, cuối cùng khước miệng câu lên, mang theo thất vọng cùng ảm đạm, phẩy tay áo bỏ đi.

Hắn biết, Tử Tiêu từng đơn thuần cười với hắn để về tranh này đã mất. Nàng sẽ không bao giờ vì một cành hoa đại hay là vì trăm gỗ mà cười hạnh phúc không hề che giấu, không bao giờ dùng ánh mắt thanh thuần nhìn mọi người mà cười ngọt ngào, tâm tình sung sướng mang theo nụ cười giáo hoạt mà dụ người, thình thoảng còn có chút bốc đồng, tự cho là đúng mà làm việc.

Hắn biết, hắn nên sớm biết không phải sao? Tất nhiên hết thảy cũng không còn quan hệ gì với hắn, hắn còn hy vọng cái gì? Cho dù nàng thanh lệ như trước, cũng không có chút quan hệ với Tống Lương Trác hắn. Tất cả những thứ cùng nàng có liên hệ, hết thảy đã sớm ném lại trong hồng thủy ở ao đầu thôn rồi.

Hắn muốn hỏi rốt cuộc nàng đã trải qua những cái gì, mà có thể làm cho một người hoạt bát lại trở nên lờ đờ, khôn khéo như vậy. Nhưng hắn biết hắn không thể hỏi, cho dù lòng của nàng đã bị tổn thương đến tan nát, hắn cũng không có nghĩa vụ cùng nàng lực vì nàng mà may lại.

Thời gian, là vũ khí không thể chống cự nhất. Không ai có thể trải qua nó mà vẫn có thể trong sáng như trước, có người cũng không thể. Hiển nhiên, Tử Tiêu thuộc loại người sau.

Tống Lương Trác đi thẳng về viện của mình, liếc mắt thấy Thu Đồng đứng trước cửa viện liền nói: “Đi hầu hạ thiếu phu nhân đi, đêm nay còn chưa uống thuốc.”

Mặt Thu Đồng không chút thay đổi, mở miệng nói: “Phu nhân bảo nô tỳ giữ ngoài viện.”

Tống Lương Trác hơi tức giận, này là muốn đề phòng hắn cùng người lên gặp mặt hay sao?

Thu Đồng thấy sắc mặt hắn không tốt, cúi mắt thản nhiên nói: “Đây là ý của phu nhân. Phu nhân nói, gần đây trong phủ thường có du hồn lui tới, phải cẩn thận bát tự không mạnh sẽ bị đeo bám, các viện đều phải cẩn thận đề phòng.”

Tống Lương Trác chán nản, vậy là hắn sẽ bị nhìn chằm chằm thời thời khắc khắc đi, hắn là người không đáng tin như vậy sao?

“Thiếu gia muốn nghỉ ngơi sao? Đêm nay thiếu phu nhân nghỉ ở chỗ của phu nhân.”

“Không cần hầu hạ ta, người canh chừng du hồn đi.” Tống Lương Trác thản nhiên nói.

Thu Đồng nhìn bóng dáng của Tống Lương Trác, mím môi trộm cười, quả thật giương cao giọng nói: “Phu nhân bảo, viện của thiếu gia chỉ có người trong nhà mới được phép tiến vào. Các người phải chừng to mắt mà xem cẩn thận, nếu ngay cả người nhà cùng người ngoài cũng không phân biệt được, vậy thì mất chén cơm cũng không oan uống.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chạm Đã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Lần này Tiểu Thất khóc như mưa, thiếu chút nữa làm ngập cả phòng của Tống mẫu.

Tống mẫu đuổi Tống Thanh Vân sang phòng bên cạnh ở, ngồi đối diện với Tiểu Thất đang nghẹn ngào khóc thút thít mà phân tích cho nàng nghe nguyên nhân không nên khóc.

Tống mẫu nói “Tiểu Thất, con có nhìn thấy Lương Trác chạm vào nàng? Ta chỉ nhìn thấy nàng túm lấy tay Lương Trác không buông nha?”

Tiểu Thất nấc một cái, nghẹn ngào mở miệng, “Hắn, đánh, đánh, ách, đánh con.”

“Hắn đánh con ở chỗ nào?”

“Oa oa, mặt, đánh, đánh mặt.”

Tống mẫu nâng gương mặt Tiểu Thất lên nhìn trái nhìn phải, chỉ thấy Tiểu Thất khóc đến môi cũng sưng, nhũn mảy nói: “Thực đánh? Ngày mai nương mạng con đi đánh lại.”

Đông Mai vắt khăn ướt cười nói: “Hình như thiếu gia giận, đánh vào mông thiếu phu nhân một chút.”

Tổng mẫu than thở, “Đừng khóc, khóc đến đầu óc cũng không tốt nữa rồi. Đến độ ngay cả mông cùng mặt cũng không phân biệt được sao?”

Tiểu Thất đẩy tay Tổng mẫu ra, nức nở nói: “Liên, liên, oa, liên...”

Tiểu Thất nắc liên tục, cả nửa ngày cũng không nói được đầy đủ. Tổng mẫu cười nói: “Chỉ là đánh mặt?”

Tiểu Thất gật đầu, “Không, không đấy, ách, Nhược Thủy. Hấn, đánh, đánh con.”

Hiển nhiên là suy nghĩ của Tiểu Thất đã quay về lần đầu tiên bị đánh, khi đó nàng bước lui lại, dưới chân không vững liền ngã sấp xuống, oan ức trong lòng vì bị mất trí nhớ vẫn còn nghẹn lại, thật vất vả mới nhớ đến, lúc trước không khóc thì nay trí nhớ trở lại liền khóc òa lên.

Tổng mẫu như lọt vào trong sương mù nghe không hiểu, nhìn Tiểu Thất oan ức như thế lại không giống như giả vờ. Còn nói nữa, Tiểu Thất cũng không có khả năng diễn trò.

Tổng mẫu rối rắm, dù cho nàng là người có tâm tư kín đáo, nhưng làm gì có người sinh ra mà lại không phân biệt rõ mông và mặt.

Đông Mai dùng khăn ướt lau mặt cho Tiểu Thất, khi lau đến tay nàng thì cả kinh “A” một tiếng.

Tay Tiểu Thất vào lần liễu lĩnh treo cây thứ hai đã bị cọ xát rách da, sau đó lại bị Tổng Lương Trác dùng lực mạnh túm lại, toàn bộ cổ tay cùng bàn tay đều bị cọ rách da, kẽ hở giữa hai móng tay cũng bị gãy, chảy một ít máu, móng tay còn bị gãy.

Nếu nói lúc trước Tổng mẫu còn tức giận vì Tiểu Thất không phân biệt hoàn cảnh cùng thời gian mà khóc nháo, hiện tại cũng chỉ còn lại thương tiếc.

Nhưng Tổng mẫu nhìn thấy bàn tay bị tróc da của Tiểu Thất mới thật giận, tay kia trừ bỏ bàn tay cùng cổ tay bị cọ xát, trên mu bàn tay còn bị phỏng mà đỏ lên, nghiêm trọng hơn là còn có chỗ bị nổi bọt nước. Bọt nước lớn như hạt đậu xanh, bọt nước so với mu bàn tay của Tử Tiêu bị sưng đỏ không là gì, nhưng tính chất lại không giống như vậy.

Lần này Tổng mẫu cũng không sợ làm phiền người khác không được, vỗ bàn quát: “Người tới, đi phá cửa của Lâm gia, nói cô nương Lâm gia hại thiếu phu nhân của Tổng phủ bị đứt gân mạch, bảo bọn họ đến thỉnh tôn phật này về.”

Tổng Thanh Vân vẫn chưa ngủ, nghe thấy Tổng mẫu gào lên liền khoác y bào vào rồi sang xem, liếc mắt nhìn Tiểu Thất vẫn còn khóc hỏi: “Sao? Bị thương rồi?”

Tổng mẫu hừ một tiếng cũng không nói nhiều, nói nhỏ vào tai của Đông Mai cái gì đó, Đông Mai đáp ứng rồi đi ra ngoài.

Tổng Thanh Vân đi xem tay của Tiểu Thất đặt trên bàn, hít vào một hơi nói: “Tốt tốt, không nên âm ỉ, đã thành bộ dáng như vậy.”

Tổng mẫu khẽ nhủ mảy nói: “Lão gia luôn tin vào trung dung chi đạo, tốt nhất là tiếp tục tin thờ đi, miễn nói khiến cho hai nhà đều sợ mặt. Hoặc là ông cứ ở trong mà ngủ đi.”

Tổng Thanh Vân lắc đầu nói: “Lười cùng các ngươi tranh cãi âm ỉ. Nữ nhân nha, chỉ có bản lĩnh đem việc nhỏ hóa to, việc to lại làm lớn như trời.”

“Hừ, biết biến hóa khôn lường cũng là một bản lĩnh. Chỉ biết chuyện lớn hóa thành chuyện nhỏ, đó gọi là cổ hủ.” Tổng mẫu nói xong liền kéo tay Tiểu Thất đi tiễn thính.

Đêm nay là không nghỉ được.

Tiền viện hậu viện của Tổng phủ đèn đuốc đều sáng trưng, nhà hoàn gia nhân thật quy cũ mà đứng hai bên hành lang, làm cho Lâm lão gia cùng Lâm phu nhân vừa bước vào cũng căng thẳng, có chút không yên.

Lâm phu nhân nhủ mảy thầm nghĩ, chẳng lẽ nữ nhi thật sự đã chặt đứt tay của con dâu Tổng gia? Nói thế nào cũng là người nhà quan, lần này xem như hỏng mất rồi.

Trong đại sảnh cũng đốt nến, có thể thấy được sáng như ban ngày. Tổng Lương Trác cũng bị ngăn lại, không cho gặp Tiểu Thất, cũng không biết rốt cuộc vì sao mà phải hưng sư động chúng(*).

(*) hưng sư động chúng: kêu gọi nhiều người

Lâm lão gia dẫn đầu bước vào đại sảnh, thấy Tử Tiêu cùng Tổng Lương Trác, hừ một tiếng nói: “Không biết con rể này đêm hôm khuya khoắt đi gõ cửa nhà ta là vì chuyện gì?”

Tổng Lương Trác không vui nhủ mảy, xoay lưng đi qua một bên cũng không nhiều lời.

Lâm lão gia nhìn tay của Tử Tiêu bị vải trắng băng kín, cả kinh nói: “Đây là làm sao vậy? Kẻ nào lớn mật làm con bị thương?”

Từ Tiêu rung rung, mềm mại lắc đầu, “Cha, là nữ nhi không cần thận, không có quan hệ với Tiểu Thất muội muội.”

Lâm lão gia đang muốn quở trách, Tổng mẫu đã hừ mạnh một tiếng, kéo bàn tay cùng cánh tay đều bị bọc kín của Tiểu Thất lại.

Tiểu Thất vừa tiến vào liền mang theo một mùi thuốc nồng nặc, Tổng Lương Trác đứng một bên cả kinh, cảm thấy căng thẳng. Mới vừa rồi ở trong bóng đêm, cũng không nhìn đến vết thương của nàng làm sao, nhìn bộ dáng này cũng là không nhẹ.

Tổng Lương Trác không tin nhìn mặt Tiểu Thất. Toàn bộ gương mặt của Tiểu Thất đều sưng lên, oan ức mà mím đôi môi sưng lại, thấy Tổng Lương Trác thì khóe miệng cúi xuống, nước mắt lại rơi.

Tổng Lương Trác cảm thấy đau xót, chân không khống chế được mà bước qua.

Tiểu Thất mím môi trốn phía sau, làm cho lòng của Tổng Lương Trác cũng khó chịu mà co lại. Tổng Lương Trác đưa tay qua, giống như sợ Tiểu Thất kinh hãi, mở miệng thật dịu dàng, “Lại đây, bị thương thể nào?”

Đôi mắt sưng to của Tiểu Thất vẫn còn đọng nước, nhìn trái nhìn phải, đến khi thấy Từ Tiêu thì cả người căng cứng lại, giống như bị chấn kinh mà run lên một chút.

Tổng mẫu vừa lòng nhắm mắt, nhìn Tổng Lương Trác cẩn thận ôm Tiểu Thất vào trong ngực, ngồi sang một bên mới mở miệng nói: “Lâm lão gia, Lâm phu nhân thật là khó mời, bây giờ cũng đã giờ Tý(*) rồi, lại khiến cho cả nhà chúng ta phải ngồi chờ.”

(*)giờ Tý: 1h đêm – 1h sáng

Lâm lão gia hừ nói: “Bà thông gia nói lạ, hơn nửa đêm đi đập cửa Lâm gia là có chuyện gì?”

Tổng mẫu hừ một tiếng, đi đến chủ vị ngồi xuống, cũng không vội mở miệng, khẽ nhấp một miếng trà mới ngẩng đầu lên liếc nhìn Từ Tiêu một cái, lạnh lùng mở miệng nói: “Lâm lão gia, Lâm phu nhân dường như còn chưa thấy được, tay của con dâu nhà ta thiếu chút nữa đã bị phé đi, tất cả đều nhờ bản lĩnh tốt của cô nương Lâm gia.”

Từ Tiêu kinh ngạc nhìn hai tay duỗi thẳng của Tiểu Thất, miệng há to, cuối cùng sáng suốt mà che miệng khóc anh anh lên.

Lâm phu nhân đi qua kéo Từ Tiêu, cả giận: “Bà thông gia...”

“Ồi chào?” Tổng mẫu buông chén trà nói: “Lâm phu nhân chậm đã, một ngày Tổng gia không mở miệng, hai nhà chúng ta cũng không gọi là thông gia. Lâm phu nhân luôn hiểu rõ đại nghĩa, sẽ không giảng đạo lý giống như Lâm lão gia đi!”

Lâm phu nhân ㄟ đồ bùng mặt, cắn cắn môi nói: “Nữ nhi nhà ta không phải người như vậy. Tổng phu nhân đừng thấy nữ nhi nhà ta dễ khi dễ, cố ý gán cho một tội mà muốn đuổi nàng ra ngoài!”

Tổng mẫu cũng không nói nhiều, nâng nâng cằm nói: “Lâm cô nương, có lời gì muốn nói sao?”

Từ Tiêu chưa hiểu được tình trạng, nhìn Tiểu Thất cùng Tổng Lương Trác vẫn cúi đầu nhìn nàng, nuốt nước miếng mà không biết nên nói từ đâu.

“Từ Tiêu, có cái gì thì nói, cha cùng nương là chỗ dựa cho ngươi.” Lâm lão gia cao giọng nói.

Tổng mẫu khẽ xuy một tiếng, cúi mắt sờ sờ chén trà trong tay.

Từ Tiêu mím môi khóc nói: “Com chiều hôm nay, nhị ca cùng Tuyết đi, Tổng bá bàn việc, Từ Tiêu bảo nha hoàn rót trà nóng. Từ Tiêu nghĩ, có cái gì cũng nên tặng cho Tiểu Thất muội muội trước, bảo nha hoàn bưng trà cho Tiểu Thất muội muội, ai ngờ, oa ~ chắc là Tiểu Thất muội muội không thích Từ Tiêu, nàng lại đem trà nóng hắt lên tay Từ Tiêu. Cha, nương, Từ Tiêu, oa, oan uổng a ~ Tiểu Thất muội muội còn, nàng còn hắt cả đĩa thức ăn lên người Từ Tiêu, Tuyết đi, Tuyết đi các nàng, các nàng...”

Từ Tiêu khóc đến không thở nổi, một bàn tay bị băng giống như bánh chưng khê nâng lên che miệng, bộ dáng thật là đáng thương.

Lâm lão gia đang muốn mở miệng chất vấn, Tổng mẫu đã tức giận vung tay ném chén trà xuống. Tiểu Thất cả kinh khẽ run lên nhìn Tổng mẫu, thấy vẻ mặt căng cứng của bà nhất thời có chút vô thố. Tiếng khóc của Từ Tiêu cũng im bật, khuôn hoảng nhìn Tổng mẫu như vậy.

Tay Tổng Lương Trác ôm Tiểu Thất vẫn không buông ra, cũng không nghe người hai bên âm ỉ cái gì, trong mắt chỉ toàn là gương mặt trẻ con đã khóc sưng cả lên của Tiểu Thất. Tổng Lương Trác thấy thân thể của nàng cứng đờ, lại còn xoay mặt sang một bên, là vì đang ghi hận cái tát kia của mình, cũng bất chấp nhiều người, nhìn không được mà cúi đầu khẽ chạm vào mặt nàng nói: “Đừng khóc, ta không tốt, về sau sẽ không làm thế nữa.”

Tiểu Thất giương mắt nhìn Tổng Lương Trác, miệng mím lại, nước mắt chảy xuống, làm cho mắt đã sưng nay lại đau không mở ra được. Tiểu Thất rên rí: “Đau...”

Tổng Lương Trác đau lòng muốn đưa tay xoa lên cánh tay bị bọc vải trắng của nàng, lại không dám xuống tay, chỉ có thể ôm chặt Tiểu Thất, đem mặt của nàng áp vào ngực mình vỗ nhẹ.

Chén trà của Tổng mẫu rơi xuống làm Lâm lão gia ngậm miệng, Lâm phu nhân cũng khăn trương nhìn Tổng mẫu, có chút vô thố.

Dù sao khí thế của Tống mẫu cũng rất mạnh mẽ, ánh mắt sáng rõ đảo qua đại sảnh khiến cho vài nha hoàn bùm một tiếng, quỳ xuống.

Thu Đồng chỉ vào một tiểu nha hoàn đang quỳ nói: “Tiểu Hồng, Tống phủ cũng không dưỡng loại ăn cây táo, rào cây sung gì cả, đem chân tướng sự việc nói cho rõ ràng, nói sai một việc cũng đừng mong ở lại Tống phủ mà kiếm cơm ăn.”

Nha hoàn bị kêu là Tiểu Hồng kia đúng là người dâng trà, lúc này đã quỳ xuống lễ lên vài bước, liên tục dập đầu nói: “Phu nhân minh giám, không phải là nô tỳ đem nước trà hắt lên tay của thiếu phu nhân, nô tỳ là nghe lời của Lâm cô nương mới bung trà cho thiếu phu nhân.”

Tống mẫu hừ lạnh nói: “Chậm rãi nói cho người Lâm gia nghe, chớ để thiếu sót cái gì.”

Tiểu Hồng lau nước mắt nói: “Nô tỳ nghe lời của Khả Hương mới bung trà qua. Nô tỳ theo phân phó mà rót trà cho Lâm cô nương, nhưng Lâm cô nương lại bảo nô tỳ bung cho thiếu phu nhân. Đường như là thiếu phu nhân không biết gì cả, cũng không nói gì liền đưa tay ra cầm, lúc đưa tay ra thì Lâm cô nương cũng đuổi tay ra. Nô tỳ, nô tỳ chỉ nhìn thấy tay của Lâm cô nương giật giật, trà kia, trà kia liền đổ. Nô tỳ đáng chết, không phải nô tỳ muốn làm phông thiếu phu nhân.”

“Khả Hương, sao lại dâng trà nóng? Hừ, ta không nhớ ra là trong phủ có quy định này!” Tống mẫu hừ nhẹ.

Khả Hương im lặng quỳ gối phía sau Tiểu Hồng, cúi mặt nói: “Hồi phu nhân, là Lâm cô nương bảo nô tỳ mang lên. Lâm cô nương nói, gần đây dạ dày của nàng không thoải mái, trong lúc ăn cơm muốn uống một chén trà Phổ Nhĩ làm ấm dạ dày, còn đặc biệt dặn dùng nước nóng pha trà. Nô tỳ chuẩn bị trà tốt rồi bảo Tiểu Hồng mang lên.”

Tống mẫu hừ cười một tiếng, “Vài năm không gặp, thật không biết Lâm cô nương lại có thủ đoạn như vậy. Lâm lão gia, Lâm cô nương vốn đã không có quan hệ cùng Tống phủ, tuy nói tay con dâu ta gặp nguy hiểm, cũng may là không bị phế bỏ. Xem việc hai nhà còn chút giao tình, Lâm lão gia nên mang Lâm cô nương về để tự mình xử trí đi.”

Từ Tiêu cười châm biếm, liền túm lấy vài trắng trên tay. Vì động tác thô lỗ, da cùng bọt nước trên mu bàn tay đều bị kéo xuống. Từ Tiêu khóc nói: “Tuyệt đi có thể trộn mắt nói dối như vậy sao, là Tiểu Thất muội muội hắt làm Từ Tiêu bị thương, sao lại đổ ngược lên người Từ Tiêu? A, hai cánh tay của Tiểu Thất muội muội bọc lại rất đẹp, thật không biết là phía dưới bọc cái gì đâu.”

Tống mẫu cũng cười một tiếng, ngoắc tay bảo Đông Mai dẫn lang trung vào. Lang trung chào Tống mẫu một cái, lại quay đầu nhìn Từ Tiêu, gật đầu nói: “Bị phông quả thật không nên bọc, vị cô nương này vẫn là nên để vết thương khô, để lão phu thoa ít thuốc mỡ cho cô nương.”

Từ Tiêu ngoắc ngoắc khoe miệng, lập tức lại tủi thân mà dựa vào đầu vai của Lâm phu nhân khóc nức nở.

Lâm lão gia cười nhạo nói: “Lời nói dối của Tống phu nhân quả thật không suy nghĩ, không phải lang trung đã nói bị phông không thể bọc lại sao? Nữ nhân kia lại bọc thành như vậy, có thể thấy được là không phải bị phông.”

Lòng Tống Lương Trác chậm rãi bình tĩnh lại, ước chừng nghe được lời nói của hai bên. Cẩn thận ngẫm lại lúc trước mình nhìn thấy, tay Tiểu Thất cũng không bị thương như vậy. Có khả năng sẽ có vết thương nhưng cũng không nguy hiểm như lời của Tống mẫu.

Tống Lương Trác nhìn người trong lòng, lại nhìn cánh tay kia, khẽ nhíu mày lại.

Lang trung lắc đầu nói: “Vị lão gia này không biết, bị phông cũng chia nhiều loại. Vị cô nương này bị thương mu bàn tay, lại nổi bọt nước, đương nhiên là phải để thoáng mà dưỡng thương. Vị thiếu phu nhân này lại bất đồng.”

Lang trung chậm rãi đi qua, chỉ vào tay Tiểu Thất nói: “Vị phu nhân này cũng bị thương mu bàn tay, nhưng là nổi bọt ít, đa số đều sưng lên.”

“Ha ha, buồn cười, có thể thấy là bị thương không nặng.” Lâm lão gia cười nhạo.

Tựa hồ lang trung không vui khi lời của mình bị người khác đánh gãy, trầm mặc một lát mới nói tiếp: “Vị lão gia này dường như là người nhà của cô nương này, ngay cả lời của lão phu đều muốn chặn lại.”

Lâm lão gia hừ một tiếng, quay đầu sang một bên.

Lang trung nói tiếp: “Trên tay của vị phu nhân này là bị sưng, nhưng đầu ngón tay lại bị thương. Mọi người đều biết, móng tay hấp nóng rất nhanh, một khi bị nước sôi làm phồng, khí nóng đi vào không có chỗ thoát ra, khả năng móng tay bị vỡ ra cũng rất lớn. Vị phu nhân này đã chảy máu ở khe của ba ngón tay rồi, lại còn có một móng tay bị gãy. Tay đứt ruột xót, tự nhiên lại bị nặng hơn nhiều.”

Lúc trước Tống Lương Trác vẫn chưa hoàn toàn tin, nay lại trắng mặt. Trong Hình đường có hình phạt dùng nan tre kẹp ngón tay, cũng không đoán được là Tiểu Thất lại chịu loại đau đớn này.

Tống mẫu hừ lạnh rồi nói tiếp: “Lâm cô nương dùng thủ đoạn làm con dâu ta tức giận, mới có việc hắt đồ ăn kia. Con dâu ta tâm địa thuần lương nên dùng thức ăn nguội mà hắt, nếu là đồ thành người khác, hừ, không phải là canh nóng tạt vào người thì đúng là không thể hả giận. Con dâu ta chịu oan khuất thương tâm không thôi, sau khi rời khỏi đây lại hoảng không biết đi lối nào, vài lần té ngã, cọ đến toàn bộ cánh tay đều bị rách da, cổ tay sưng nề bị bẻ gãy. Chuyện này, có phải nên tính hết lên người Lâm cô nương hay không?”

Từ Tiêu kinh ngạc trừng to mắt, nhất thời quên cả khóc. Trầm mặc một lát mới khóc òa lên, chỉ vào Tiểu Thất nói: “Căn bản là nàng không bị thương, oa

oa, nữ nhi, nữ nhi oan uổng a.”

Lâm mẫu nhìn mu bàn tay của Tử Tiêu bị rách da, chảy nước thì đau lòng không thôi, hốc mắt ảm ướt nói: “Thông gia... Tổng phu nhân cần phải có chứng cứ rõ ràng, cho chúng ta nhìn xem tay cô nương kia mới đúng, ai biết có phải là nói xấu khuê nữ chúng ta hay không?”

Tổng mẫu khoát tay, lang trung đi qua nâng cánh tay bị phỏng của Tiểu Thất, cẩn thận coi bỏ. Mỡ được một nửa băng gạc thì mờ hồ nhìn thấy nước vàng cùng máu chảy ra, Tổng Lương Trác nhìn mà trong lòng xiết chặt lại, không đành lòng nhìn mà nhắm mắt lại.

Lang trung mờ đến lớp cuối cùng thì ngừng lại. Lang trung nhìn Tiểu Thất một hồi nằm trong lòng Tổng Lương Trác ngủ, ho nhẹ một tiếng nói: “Cánh tay bị trầy da nghiêm trọng, dính vào da thịt, sợ là không thể kéo mạnh, nếu các người muốn nhìn thì nhìn móng tay gãy cùng mu bàn tay bị phỏng là được rồi.”

Tổng Lương Trác cắn răng mở mắt ra, nhìn cánh tay kia, trong nháy mắt ngực giống như bị đâm một nhát, đau đến ngay cả hô hấp của hắn cũng đình chỉ trong chốc lát.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58

Mu bàn tay của Tiểu Thất không biết vì sao, tất cả đều sưng lên, dưới ánh nến mờ nhạt nhìn như là không có da. Trên mu bàn tay lại có các bọt nước bị bể, bởi vì sưng mà da kéo căng ra, lộ ra thịt hồng hồng bên trong, còn có nước vàng đang chậm rãi chảy ra. Toàn bộ cổ tay cùng cánh tay đều dính băng gạc, nước vàng cùng vết máu thấm ra hai lớp băng gạc không ngừng.

Tầm mắt Tổng Lương Trác dời về phía đầu ngón tay của nàng, thấy trong khe móng tay đều là vết máu, một móng tay còn bị gãy ngang, bên trong lộ ra thịt hồng hồng, chung quanh móng tay cũng có vết máu đã khô.

Tay Tổng Lương Trác run rẩy khẽ chạm vào tay Tiểu Thất, nhìn thấy lòng bàn tay thì hô hấp lại bị ngừng lại. Bàn tay nhỏ bé mềm mại kia đã không còn đáng yêu mềm mại như cũ, bàn tay bị sưng, lại còn dính máu.

Tổng Lương Trác không cách nào hình dung được tâm tình của mình lúc này, so với lần trước Tiểu Thất ngấm mình trong hồng thủy thì chỉ có hơn chứ không kém. Đó là một loại đau lòng làm cho người ta không thở nổi.

Lúc trước hắn còn hoài nghi lời của Tổng mẫu, lúc này nhìn thấy thảm trạng thì lại không thể không tin, càng hối hận mình không đuổi theo lúc nàng vừa chạy đi.

Lâm gia nhị lão nhìn tay Tiểu Thất đều há hốc mồm, Tử Tiêu lại kêu lên: “Đó là giả! Tất cả đều là giả! Căn bản là nàng không bị phỏng! Nàng, nàng lấy nước sôi hắt ta, ta mới là người bị thương, vết thương trên tay nàng là giả!”

Lâm lão gia há to mồm, lại không thể nói cái gì. Tử Tiêu nhìn nhị lão, lại quay đầu nhìn Tổng mẫu, bước nhanh qua muốn coi bỏ lớp vải trắng trên cánh tay Tiểu Thất, bị Tổng Lương Trác nhanh tay đẩy mạnh một cái.

Tổng Lương Trác ra tay vừa nhanh vừa mạnh, ‘bốp’ một tiếng làm cho cả mu bàn tay của Tử Tiêu đau đến chết lặng. Tổng Lương Trác bảo lang trung băng tay lại cho kỹ lưỡng, quay đầu nói với Lâm lão gia: “Ông là cha của người ta, lại có thể làm ra việc bức bách nữ nhi thân sinh đi vào cung, đã là một người cha xằng bậy. Nay lại vì tư tâm mà đem nàng ăn nhờ ở đậu ở Tổng phủ việc này không thể tha thứ.”

“Năm đó...”

“Không có năm đó!” Tổng Lương Trác lạnh lùng đánh gãy lời của Lâm lão gia(*), không mang theo cảm tình gì mà liếc nhìn Tử Tiêu đang ngây người, “Đừng có ý đồ làm cho ta vì thương tiếc mà cho nàng danh phận, ta sẽ không cho! Cho dù ông có lấy danh dự của Tổng phủ bức ta, cho dù ông ném nàng tới Tổng phủ không quản, nàng vẫn là Lâm cô nương, vĩnh viễn cũng không thể đổi thành Tổng thiếu phu nhân!”

“Nhị ca?” Tử Tiêu mềm mại hô lên.

Tổng Lương Trác ôm lấy Tiểu Thất, cúi mắt nói: “Lâm cô nương đã có tâm lực như thế, nên sớm dùng tài cán này mà tìm một mối nhân duyên tốt cho chính mình, cần gì đây? Nên nói ta cũng đều nói qua, Lâm cô nương tự giải quyết cho tốt!”

Tử Tiêu chạy tới chắn trước mặt hắn, quát: “Tất cả đều là giả! Không phải nhị ca giận nhất là bị người khác lừa hay sao? Nàng lừa gạt huynh, căn bản là nàng không bị nóng, muội đều nhìn rành mạch! Nhị ca, huynh phải tin muội! Nàng, nàng cùng nương của huynh hợp lại để lừa gạt huynh!”

Tử Tiêu ngừng lại, Tiểu Thất đang ngủ say mà run rẩy lên, mắt cố gắng hơn nửa ngày mới khẽ mở ra, động tác này khiến cho mắt nàng đã đau, nay lại không chịu được. Tiểu Thất thấp giọng rên rĩ, “Đau, mắt đau.”

Tổng Lương Trác xiết chặt tay, cổ nén tức giận, lạnh lùng mở miệng nói: “Từ nhi, lần cuối cùng kêu ngươi là Từ nhi, trả lại cho ngươi hết thảy những thứ đã gây cho ta. Cũng là lần cuối cùng nói cho ngươi biết, ngươi và ta lúc đó đã sớm không thể quay lại. Không cần nói nữa, quá khó để chịu đựng rồi!”

Mặt Từ Tiêu đầy nước mắt, đưa tay ra nắm tay Tổng Lương Trác, Tổng Lương Trác mặt không chút thay đổi tránh ra, đi ra khỏi đại sảnh.

Từ Tiêu khóc hô: “Nhị ca, các nàng cùng nhau lừa gạt ngươi, ngươi phải tin ta a!”

“Lâm lão gia!” Giọng nói uy nghiêm của Tổng mẫu lại vang lên, “Lần trước Lâm lão gia không nói một lời đã đem cô nương nhà mình gửi ở Tổng phủ, Tổng phủ nhiệt tâm đãi khách, ngồi cùng bàn dùng cơm, còn phái người hầu hạ, cũng không bạc đãi nàng. Cũng không ngờ nàng lại mơ tưởng vị trí thiếu phu nhân của Tổng phủ, dùng thủ đoạn hại con dâu mới của Tổng gia. Nếu con dâu ta lần này phải chặt đứt cánh tay, Lâm cô nương chính là cố ý làm thương tổn gia quyền của quan gia, cần phải hỏi tội!”

Lâm lão gia tức giận run rẩy cầm, miệng mở ra đóng lại mấy lần nói: “Cái gì gọi là đãi khách? Đây vốn là con dâu của Tổng phủ các người! Tổng phủ cũng có thể diện, còn muốn lật lọng hay sao?”

Tổng mẫu cười nhạt, “Lâm lão gia không nghe hiểu ý tứ của Lương Trác? Ta đây nói lại lần nữa, vợ của Lương Trác chỉ có một. Hai ba năm trước đây, có khả năng là cô nương nhà các người, hai ba năm sau không nhất định phải là cô nương nhà các người. A, Lâm lão gia có phải đã nhầm ngày hay không? Đây là hai ba năm sau, không phải hai ba năm trước.”

Lâm mẫu giận đến mắt rung rung, run giọng nói: “Tổng phu nhân, nữ nhi nhà ta là vì Lương Trác nhà bà mà chịu trăm cay ngàn đắng trở về, Lương Trác cưới vợ không nói, các người còn như vậy, như vậy... Là vì Lâm gia chúng ta suy tàn, muốn hủy bỏ hôn nhân này? Từ Tiêu nhà ta vì Lương Trác mà khổ thủ ba năm, mới đến tuổi này, bằng không sao phải lo không có người cầu hôn?”

Tổng mẫu lắc đầu nói: “Lâm phu nhân cũng là người thông tình đạt lý, chớ bị hai người một là nữ nhi cùng người bên gối của người che mắt. Còn nói nữa, thà làm vợ người nghèo cũng không làm thiếp nhà giàu, thiếp cùng tỷ nữ không khác nhau. Cho dù Tổng gia nguyện ý cho nàng vào cửa cũng chỉ có thể là thiếp, người thật nguyện ý cho nàng đến Tổng phủ làm nô làm tỳ sao?”

Lâm mẫu quay đầu nhìn Lâm lão gia xin trợ giúp, Từ Tiêu lại cười nói: “Mặc kệ là thê hay là thiếp, Lâm Từ Tiêu ta đã gả định rồi.”

Tổng mẫu nhăn mày, hừ nhẹ nói: “Lâm Tổng hai nhà đã sớm không có hôn ước, Lâm cô nương là muốn gả cho ai làm vợ làm thiếp?”

Từ Tiêu ngoắc ngoắc khóe miệng, “Nếu nhị ca thú ta, Tuyệt di làm thế nào ngăn lại được?”

Tổng mẫu lắc đầu cười, “Lâm cô nương luôn thích nằm mơ.”

“Tuyệt di, nếu ta thật sự vào được cửa của Tổng gia?” Từ Tiêu nâng cằm nói.

“Vậy đó cũng là bản lĩnh của ngươi.”

Từ Tiêu kéo kéo tay áo, nhìn tay của mình bị thương, câu miệng nói: “Tuyệt di chờ xem là được rồi.”

Tổng mẫu lắc đầu, “Nhân phẩm Lâm cô nương còn khiếm khuyết, vẫn là về nhà học tập lại, chờ khi nào học xong thì hãy quay lại đánh đố với ta đi.”

Mặt Từ Tiêu run cả lên, che miệng nở nụ cười thật sâu. Lại ngẩng đầu, mặt đầy ý cười nói: “Vậy mấy ngày sau Từ Tiêu lại đến, đến lúc đó nhất định sẽ hảo ~ hảo ~ phụng dưỡng bà mẫu cùng tướng công.”

Tổng mẫu cười sang sảng, cười xong lại nhắc nhở nói: “Lâm cô nương quả thật là thích mộng, ảo giác không ngừng nha. Dường như ta vẫn chưa đáp ứng cho Lâm cô nương vào cửa đây. Cho dù trời giáng mưa đỏ, bất hạnh mà thủ đoạn của Lâm cô nương thực hiện được, thành thiếp của Tổng phủ, cũng nên xưng hô là ‘phu nhân’ cùng ‘thiếu gia’ mới đúng.”

Từ Tiêu nheo mắt lại, cười cười nói: “Vậy, Từ Tiêu nhất định, trở về phụng dưỡng phu nhân.”

“Từ Tiêu!” Lâm mẫu kích động quát một tiếng, bước lên kéo tay nàng nói: “Từ Tiêu, chúng ta không cần như vậy...”

Từ Tiêu lạnh lùng đẩy tay Lâm mẫu ra, xoay người rời đại sảnh.

“Tiễn khách!” Tổng mẫu nói rồi cũng không nhìn mấy người còn trong đại sảnh, đỡ tay Đông Mai rồi đi ra ngoài.

Đi ra ngoài một đoạn, Đông Mai mới lo lắng thấp giọng nói: “Phu nhân, cô nương Lâm gia kia tâm địa không đơn giản, nếu nàng thật sự dùng thủ đoạn gì thì làm sao bây giờ?”

Tổng mẫu mặt mày xoa xoa thái dương, hừ nói: “Chỉ là tiểu nhân! Vốn dĩ không có lần sau!”

Tiểu Thất quả thật mệt mỏi, cứ như vậy được Tổng Lương Trác ôm thẳng về viện, lại chủ động lau mặt cho nàng, mà nàng ngay cả động cũng không hề động.

Tổng Lương Trác ngồi vào ghế bên giường, nhìn chăm chăm vào người ngủ trên giường, ngay cả trong mộng cũng khóc thút thít, lắc đầu cười khổ.

Tỉnh táo lại đi xem hai cánh tay bị bọc như kén tằm của Tiểu Thất, Tống Lương Trác cũng chỉ biết cười khổ. Lần này hẳn căn bản là không cần nhìn lại vết thương đáng sợ kia, hẳn mười phần khẳng định, vết thương kia, hơn phân nửa là giả.

Tống Lương Trác giận nhất là bị người khác lừa gạt, không thể để người lừa gạt bên cạnh mình, nhưng Tiểu Thất lại làm cho hắn ngay cả khí lực để tức giận cũng không có.

Tống Lương Trác nhìn chăm chăm vào Tiểu Thất thật lâu, cuối cùng thở dài nằm xuống, cẩn thận đỡ cánh tay của nàng lên, ôm lấy eo nàng thở dài: “Bắt nàng làm thế nào mới tốt bây giờ?”

Ban đêm Tiểu Thất liên tục gặp ác mộng, mỗi lần đều là nhìn thấy cảnh Tống Lương Trác giơ tay lên muốn đánh mình, còn có, ánh mắt chán ghét làm cho nàng mỗi lần nhìn thấy đều đau đến cả người phát run.

Trong đầu Tiểu Thất ong ong vang, có tiếng khóc kêu của mình, còn có tiếng Tống Lương Trác tức giận khiển trách cùng tiếng khóc của Ôn Nhược Thủy. Trong mộng, Tiểu Thất khóc kêu, ta không kêu, người gạt ta, người thế mà lại gạt ta! Một chút người cũng không thích ta! Vì sao người lại muốn cầu hôn? Ta không lấy chồng, ta tình nguyện không lấy chồng!

Cãi nhau hỗn loạn càng ngày càng kịch liệt, đầu óc đau đến muốn vỡ ra. Không biết vì sao, trong mộng đột nhiên nàng lại hung ác đánh về Nhược Thủy đứng một bên. Đó là muốn đánh nàng đi, mang theo tuyệt vọng, sau đó...

Thân thể Tiểu Thất run lên, sợ hãi tỉnh lại, mắt lại không mở ra được, lại có thể cảm giác được nước mắt không ngừng chảy ra.

Có người nói chuyện bên tai nàng, hắn nói: “Đừng sợ, ta ở đây. Đừng khóc, mắt khóc đến muốn hỏng rồi.”

Là giọng nói làm cho nàng trầm mê đây.

Tiểu Thất muốn hỏi vì sao hắn không tiếc mà đánh nàng? Nàng chờ hắn hai năm, chờ đến nản lòng thoái chí, chờ đến tuyệt vọng, nhưng hắn lại ngay lúc nàng nghĩ không thể đợi được nữa thì cho nàng một lời hứa. Hắn không biết nàng vui vẻ như thế nào đâu, ôm lấy lá thư mà hắn gửi tới cao hứng đến nỗi một đêm không chợp mắt.

Nàng chờ hắn vén cửa kiệu hoa đỏ thắm nâng vào cửa, hắn xốc khăn voan nàng liền đi ra ngoài, chỉ vì Nhược Thủy bên kia quá âm ỉ. Nếu hắn không thích nàng, vì sao lại muốn cưới nàng? Nếu không phải hắn làm ra chuyện như vậy, có lẽ nàng đã quên đi chuyện hai năm kia, bây giờ còn vui vẻ ở trong Tiền phủ mà bất kiến đập hạt sen, sau đó kéo tay Lục Liễu đi dạo phố tìm tướng công đây.

Nước mắt Tiểu Thất lại chảy ra, môi nhịn không được mà run lên.

“Ai, đừng khóc, sẽ không bao giờ như thế nữa. Ta không tốt, sẽ không bao giờ làm thế nữa. Tiểu Thất không vui, chúng ta liền rời đi.”

Có đôi môi kè sát, Tiểu Thất muốn tách ra, lại nhìn thấy ác mộng không thể nào di chuyển. Tâm trạng gầy dựa lại mơ mơ màng màng mà ngủ đi.

Tiểu Thất ngủ không an ổn tới buổi trưa hôm sau, giống như đã chết một lần, cả người đều đau nhức ngồi dậy xuống giường.

Thu Đồng nghe thấy động tĩnh liền chạy nhanh vào, cười nói: “Thiếu phu nhân tỉnh? Rửa mặt rồi gọi lang trung vào đổi được.”

Mắt Tiểu Thất bị sưng rất nhiều, khó khăn mở ra thì nước mắt lại chảy ra. Tiểu Thất híp mắt nhìn Thu Đồng, há mồm nhưng lại không phát ra âm thanh.

Thu Đồng bưng canh thông cổ qua, giúp Tiểu Thất uống xong rồi nói: “Cô hòng thiếu phu nhân bị khản giọng rồi, đừng lo lắng, từ từ sẽ không sao.”

Tiểu Thất lại há to miệng, cố gắng nửa ngày mới phát ra một âm thanh nhỏ đến không thể nghe thấy. Tiểu Thất hiểu được, đây không phải là khản giọng mà là bị mất giọng rồi. Nàng nhớ mang máng trước đây cũng có xảy ra, cũng là khóc quá nhiều lại bị cảm mạo mà mất giọng, từ đó về sau người trong nhà không dám để nàng khóc quá nhiều.

Không biết vì sao, trong lòng Tiểu Thất lại có chút chua xót.

“Thiếu phu nhân,” Thu Đồng nhanh nhẹn lau mặt và cổ cho nàng, cười nói: “Thiếu gia vẫn luôn ở bên cạnh người, mới vừa đi viện của phu nhân, lập tức sẽ trở lại. Còn có Nhược Thủy cô nương cũng ở bên kia, phải khuyên mấy lần mới không làm phiền thiếu phu nhân ngủ.”

Tiểu Thất chớp mắt, trầm mặc cúi đầu không hé răng.

Thu Đồng nhìn Tiểu Thất, dịu dàng nói: “Nhưng không ngủ tốt sao? Ăn một ít cháo cho ấm bụng, lát sau thì đi ra ngoài một chút đi, nằm nhiều dễ đau đầu lắm.”

Tiểu Thất nghe lời, im lặng ăn cháo, lại uống thuốc viên, giờ cánh tay không cách nào nhúc nhích của mình mà há miệng thở dốc.

Mày của Thu Đồng nhíu chặt lại, nâng mặt Tiểu Thất lên nhìn một lát, không xác định hỏi: “Thiếu phu nhân không thoải mái nơi nào?”

Tiểu Thất đưa tay chỉ yết hầu, lại lắc lắc cánh tay, muốn nàng đem vải đang băng tay tháo ra.

Thu Đồng cẩn thận đỡ cánh tay của Tiểu Thất, ngoắc tay bảo tiểu nha hoàn lại, nói nhỏ gì đấy vào tai, tiểu nha hoàn vội vã cuống quýt chạy ra ngoài.

Chỉ chốc lát sa, Tống Lương Trác tiến vào như gió, theo sau chính là Nhược Thủy. Tống Lương Trác đỡ tay Tiểu Thất từ tay Thu Đồng, Tiểu Thất lại đứng bật dậy lùi sang một bên, ánh mắt nhìn về phía Nhược Thủy cũng mang theo sự đề phòng.

Tống mẫu tiến vào phía sau, há mồm hỏi: “Làm sao vậy? Cổ họng sao lại bị hồng rồi?”

Tống mẫu giương mắt nhìn tư thế của mọi người cũng có chút ngây ngốc. Tay của Tống Lương Trác còn đang đưa ra giữa không trung, Nhược Thủy cũng nghiêng đầu nhìn Tiểu Thất, biểu tình ngây ngốc. Tiểu Thất lại trốn phía bên kia bàn, cố hết sức thu nhỏ chính mình lại, đã nhỏ càng nhỏ hơn.

Tống mẫu quét mắt nhìn một vòng, nhíu mày hỏi: “Đây là làm sao vậy?”

Dường như Tiểu Thất ý lại Tống mẫu, nhìn Tống Lương Trác mà chậm rãi đi đến bên người Tống mẫu, cuối cùng rõ ràng là đứng yên trốn phía sau người Tống mẫu.

Tống mẫu nghi hoặc nhìn Thu Đồng, Thu Đồng nhìn về mặt bình tĩnh của Tống Lương Trác, khẽ lắc đầu.

Tống mẫu nở nụ cười, nói: “Tiểu Thất nhớ ta? Đi thôi, đi viện của nương ngài.”

Tiểu Thất yên lặng đi theo Tống mẫu ra ngoài.

“Tiểu Thất!” Tống Lương Trác mang theo bất an hô lên một tiếng.

Bước chân của Tiểu Thất dừng lại một chút, nhưng vẫn không quay đầu lại, tiếp tục bước ra khỏi viện.

Nàng không phải là không muốn dựa vào hấn làm nũng, nhưng là nàng không biết nên đối mặt với hấn thế nào. Tới gần hấn nàng sẽ rất vui vẻ, trước sau như một, nhưng là hấn lại nhẫn tâm đánh nàng. Trong đầu nàng nhớ đến ánh mắt chán ghét lúc ấy của hấn liền đau lòng đến phát run.

Tiểu Thất nói với chính mình, đều đã trôi qua, hiện tại hấn với nàng thật sự rất tốt. Nhưng là nàng chỉ muốn tách rời khỏi hấn, thậm chí nàng còn muốn chạy trốn về nhà. Nương mỹ nhân là tốt rồi, ít nhất có thể giúp nàng ra chủ ý.

Trong đầu Tiểu Thất kêu loạn lên đi theo Tống mẫu đến chủ viện. Lang trung đã đợi ở đây, bỏ đi vãi trên tay Tiểu Thất, cẩn thận đem da giả cùng máu rửa sạch, lại rửa sạch sẽ chỗ bị thương rồi thoa thuốc lên.

Mu bàn tay của Tiểu Thất vẫn còn sưng, Lang trung nói, “Sưng này sẽ từ từ xẹp xuống, thiếu phu nhân đừng lo lắng, không ngứa không đau. Thiếu phu nhân há mồm, lão phu nhìn yết hầu xem sao.”

Tống Lương Trác chậm rãi đi vào, nhìn thấy hai tay Tiểu Thất thoa đầy thuốc mỡ thì khẽ nhíu mày. Tiểu Thất ngay cả mí mắt cũng không nâng, nghe lời của Lang trung thì phối hợp mà há mồm kêu a.

“Trong cổ họng sưng lên, thiếu phu nhân có bị qua bệnh trạng này?”

Tiểu Thất dờ dẫm gật đầu.

“Bị cảm sao?” Tống mẫu lo lắng hỏi.

“Phu nhân đừng lo lắng, uống thuốc thì ngày mai có thể nói ra tiếng một chút, sẽ từ từ khôi phục.”

“Nàng không quen uống thuốc.” Tống Lương Trác mở miệng.

Lang trung khó xử chà chà tay, “Thuốc kê lúc trước có thể ngừng lại, nhưng trị cổ họng này thì vẫn là uống thuốc thì tốt hơn, bằng không cũng không biết sẽ mất bao lâu mới hết được.”

Lang trung nhìn Tiểu Thất, cười hỏi: “Thiếu phu nhân có thể chịu đựng một chút không? Thuốc này không cần uống thường xuyên, hai chén là được rồi.”

Tiểu Thất lại gật đầu.

Đồng Mai cầm đơn thuốc đi bốc thuốc, Lang trung dặn vài câu rồi cũng rời đi. Tống mẫu chưa từng thấy qua Tiểu Thất không có biểu tình nào trên mặt, trong trí nhớ của bà, từ lúc Tiểu Thất đến phủ đến nay, mặc kệ là e lệ, đề phòng, tức giận, vui vẻ, mỗi ngày trên mặt đều là tràn đầy sức sống. Người trước mắt trầm tĩnh, giống như là đã thay đổi vậy.

Tống mẫu nhíu mày suy nghĩ nửa ngày, nhìn Tống Lương Trác đứng bên cạnh ánh mắt luôn khóa chặt trên người Tiểu Thất cùng Nhược Thủy không dám nói lời nào, cười nói: “Nhược Thủy cùng Tuyệt đi đi xem hi phục của Tiểu Thất, lát nữa thuốc sắc xong thì để Lương Trác giúp uống.”

Nhược Thủy gật đầu đi theo Tống mẫu ra ngoài, vừa quay đầu lại đã thấy Tiểu Thất đuôi sát theo. Nhược Thủy bị dọa kêu lên một tiếng nhảy sang một bên, vịn vào khung cửa nói: “Ngươi, ngươi rốt cục là làm sao vậy? Không khóc cũng không cười, ngươi, ngươi đừng dọa người chứ!”

Tống mẫu quay đầu, nghi hoặc nhìn Tiểu Thất. Tiểu Thất cũng cúi đầu không có động tác gì.

Tổng mẫu lắc lắc đầu lại đi trước, Tiểu Thất chạy đuổi theo. Tổng mẫu dừng lại, Tiểu Thất liền dừng lại. Chỉ là từ đầu đến cuối cũng không ngẩng đầu, cũng không liếc mắt nhìn Tổng Lương Trác càng lúc càng bất an một cái.

Tổng mẫu liền quay lại kéo tay Tiểu Thất cười cười, nói: “Thật là bá m người, giống y như Hinh Nguyệt trước đây. Được, đi, mẹ con ta cùng nhau đi xem Tiểu Thất không biết đâu, hi phục lần này là do Vân Thường phùng lâm, sợi tơ cùng thợ thêu đều đứng đầu, đây là bộ tốt nhất của Nhữ Châu này, ha ha, nương nhìn là thích ngay.”

Tổng mẫu quay đầu nhìn Tổng Lương Trác vô lực rũ vai xuống, tầm mắt lại đảo qua Nhược Thủy không dám đuổi theo, môi khẽ nhấp nháy, trong lòng còn đang tính toán.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59

Quả nhiên Tiểu Thất uống thuốc không thuận lợi, nhưng mỗi lần Tổng Lương Trác muốn tự mình dứt, Tiểu Thất liền cúi đầu ngậm miệng, thân mình cương cứng không nhúc nhích.

Tổng Lương Trác thờ dài đứng ngoài cửa, nhìn nàng uống thuốc vào lại ói ra, lại uống tiếp, cuối cùng là Tổng mẫu bóp mũi của nàng mà đổ vào, lập tức bỏ một miếng gừng vào miệng nàng, nắm chặt cằm của nàng, sống chết cũng không buông tay.

Hắn nhìn cổ nàng co rúm lại, cảm thấy trong lòng thật đau.

Nhất định là hắn đã làm sai cái gì, chính là trong lúc hắn không ý thức được.

Tổng mẫu để Thu Đồng hầu hạ Tiểu Thất nằm lên giường, còn mình thì ngồi canh giữ bên giường trong chốc lát, chờ Tiểu Thất mơ mơ màng màng ngủ đi mới dẫn Nhược Thủy vào im lặng đi sang phòng cách vách.

Tổng Lương Trác ngồi ở bàn bên cạnh mà nhìn người đang ngủ, chân lại không chịu nổi mà bước qua. Tổng Lương Trác quý ở đầu giường nhìn gáy Tiểu Thất có chút ngáy ngời, trong trí nhớ của hắn, phương thức biểu đạt bất mãn của nàng chỉ có dẩu môi, liếc mắt, oán thán và đem đối thủ sửa lưng trong đáy lòng. Mặc kệ là loại nào, cũng đều sinh động đáng yêu, im lặng như vậy lại khiến cả người nàng tan ra đau thương, khiến hắn vô thố lại đau lòng.

“Tiểu Thất đang giận cái gì?” Tổng Lương Trác thì thảo mở miệng, nâng tay vuốt nhẹ tóc nàng, thờ dài.

Tổng mẫu thực trực tiếp, vừa vào phòng đã hỏi: “Lương Trác vì con mà đánh Tiểu Thất?”

Nhược Thủy chớp mắt, kéo dài nửa ngày mới gật gật đầu, lập tức bổ sung: “Con đã tạ tội với Tiểu Thất, sau đó nàng nói không ngại, còn tặng trâm hoa cho con.”

Tổng mẫu thờ dài, “Vì sao đánh nàng?”

Nhược Thủy cẩn thận nhìn chằm chằm vào Tổng mẫu đang ngồi một bên bàn, ngập ngừng nói: “Con, con chạy tới Thông Hứa tìm Trác ca ca, làm ầm ĩ, náo loạn lễ đường của hắn, lại giả bệnh quán quýt lấy Trác ca ca không cho hắn đi động phòng.”

Nhược Thủy nhìn nhìn Tổng mẫu, sợ hãi nuốt nước miếng, “Ngày hôm sau, con hẹn Tiểu Thất đi đến bên giếng, sau đó, ách, liền ‘ùm’ một tiếng. Trác ca ca rất tức giận...”

“Nàng đẩy con xuống?” Giọng nói của Tổng mẫu mơ hồ mang theo tức giận.

Nhược Thủy nín môi khóc nói: “Không phải, Tuyệt di, khi đó Trác ca ca không động phòng nàng cũng cười rất dịu dàng, con cảm thấy nàng cùng Tử Tiêu kia giống nhau, đều là tình cảm giả tạo, con sợ nàng làm tổn thương Trác ca, con nghĩ là muốn đuổi nàng đi, oa oa...”

Tổng mẫu buồn bực hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói: “Con khóc cái gì? Sau đó con tự mình nhảy xuống? Lương Trác đâu? Hắn làm sao có thể tùy ý đánh người?”

Nhược Thủy khóc đi đến phía trước, sợ hãi túm lấy góc áo của Tổng mẫu, nghẹn ngào thút tha thút thít đáp: “Tuyệt di, di không biết. Nàng, nàng lúc đó lại không phân rõ trái phải, Trác ca ca cũng chỉ trừng mắt nhìn nàng thì nàng liền khóc. Trác ca ca chỉ nói một câu bảo nàng xin lỗi, nàng liền mắng Trác ca ca lừa nàng, nói Trác ca ca làm thanh quan mà lại lừa tiểu cô nương nàng, nói nàng không cần gả, muốn từ hôn. Nàng mắng thật nhiều, càng mắng càng dữ, mọi người trong viện đều nhìn, tay của Trác ca ca đều giật run lên. Sau đó, sau đó nàng còn muốn nhào lại đánh con, nàng, mắt của nàng giống như xuất huyết... Con sợ hãi. Trác ca ca, Trác ca ca liền, liền đánh nàng một cái.”

Tổng mẫu thờ dài, “Sau đó thế nào?”

“Trác ca ca không dùng chút lực nào, thật sự, nhưng Tiểu Thất té ngã. Nàng không bị thương, ta thấy nàng còn mở to mắt nhìn Trác ca ca một lát, sau đó còn nở nụ cười mới nhắm mắt lại. Trác ca ca liền ôm nàng về phòng mời lang trung, lúc đó Trác ca ca còn xoa đầu cho nàng, khẽ xoa hơn nửa ngày, chờ lang trung nói qua là không có việc gì mới đi thư phòng. Nàng vừa ngủ dậy liền hòa hảo với con, còn nói không nhớ rõ chuyện lúc trước, muốn đem Trác ca ca tặng cho con.”

“Thật không nhớ rõ?”

Nhược Thủy đã tự động ngừng khóc, túm lấy tay áo Tống mẫu ngồi xuống, suy nghĩ rồi nói: “Hình như là không nhớ rõ, sau đó nàng mang con đi chơi, đều không tìm được nơi nào, còn phải nhờ Lục Liễu dẫn.”

Nhược Thủy lắc lắc tay áo của Tống mẫu, “Tuyệt đi, Tiểu Thất làm sao vậy? Giống như ma ám vậy. Nàng sau đó đã thay đổi rất nhiều, cũng không cười giống như Từ Tiêu kia nữa. Muốn cười liền mở miệng cười, hoặc là sẽ cười đến nổi cả da gãi.”

Nhược Thủy nhăn mặt, “Một chút cũng không giống thực nữ. Nhưng Tuyệt đi, Tiểu Thất tốt lắm, nàng nói mang con đi chơi, còn cho con câu cá chép của nàng, lúc đó con liền quyết định thích nàng.”

Tống mẫu thở dài, vỗ vỗ tay Nhược Thủy nói: “Mấy ngày nay ở chỗ của Tuyệt đi đi, chơi đùa với Tiểu Thất, chờ cho trong lòng nàng quên đi thì tốt rồi.”

Lâm Từ Tiêu đi rồi, không khí của Tống phủ cũng không tốt hơn, ngược lại càng bị đè nén hơn. Tiểu Thất đột nhiên không thể mở miệng nói chuyện, trong đại sảnh liền im lặng hơn rất nhiều.

Trong lúc ăn cơm, Tống mẫu thử nói với Tiểu Thất để thay đổi biểu tình của nàng, đáng tiếc Tiểu Thất vẫn cúi mắt, nhiều nhất cũng chỉ gật đầu. Nhược Thủy ngồi cạnh Tiểu Thất, thỉnh thoảng lắc lắc tay của nàng, vốn có rất nhiều chuyện muốn nói với nàng, nhưng một phản ứng Tiểu Thất cũng không cho, Nhược Thủy nhụt chí cúi đầu ăn cơm.

Hai tay của Tiểu Thất đều quấn vai nên chỉ có thể cầm thìa mà ăn cơm. Tống Lương Trác rất muốn tự mình dứt nàng, lại nghĩ đến kháng cự lúc ban ngày của nàng thì chỉ có thể từ bỏ.

Tống Lương Trác vẫn lưu ý Tiểu Thất, nhớ cổ họng nàng không thoải mái, chỉ gấp những thức ăn mềm, nhặt gấp vào trong chén của nàng, thấy nàng múc ăn liền được vui đòi tiên, trực tiếp gấp vào muống của nàng. Tống Lương Trác ra về tùy ý nhìn nàng, thấy nàng ăn thức ăn trong muống cũng thăm thò phào nhẹ nhõm trong lòng.

Tuy động tác cong khoe miệng của Tống Lương Trác nhỏ, nhưng vẫn không tránh được mắt của Tống mẫu. Tống mẫu thăm thò dài trong lòng, nghĩ là con mình từ trước tới giờ đều là người ôn hòa, thế nào cũng không làm ra chuyện đánh người. Kể trong cuộc thì mê, khi đó hần hần là có cảm giác với Tiểu Thất mới yêu cầu cao hơn so với người ngoài, nhưng chung quy cũng không đủ yêu, mới có thể tát một cái như vậy. Nếu là thật sự không thích, lấy cá tính của hần, căn bản là sẽ không cưới, cho dù là dùng bạc hay dùng đao kẻ cổ hần thì hần cũng sẽ không cưới.

Tống mẫu âm thầm lắc đầu, con trai nàng sao lại ngốc đến mức dùng lý do mượn bạc mà lấy có cầu hôn chứ? Nếu là xác thực dùng tâm mà đến, chỉ một cái này cũng đủ cho Tiểu Thất dùng cả đời bồi rồi. Quả thật là càng ngày càng ngốc, đúng là chân truyền của lão gia tử mà!

Tống Lương Trác chờ Tiểu Thất ăn xong, cười cười vươn tay nói: “Về đi, một lát nữa là tới giờ uống thuốc rồi.”

Tiểu Thất nhìn bàn tay đưa ra của Tống Lương Trác, nhìn rõ từng ngón tay, thon dài lại hơi thô ráp. Lòng bàn tay với vết chai kia lúc rời đi Thông Hứa, đã nắm tay nàng khiến cho nàng thực an tâm. Nhưng là hần đối với nàng có bao nhiêu phần là thực tâm?

Tiểu Thất nhíu mày, lắc đầu nhìn Tống mẫu.

Tống mẫu cười cười nói: “Lương Trác lo lắng cho con cả một ngày, trở về sớm đi.”

Tiểu Thất nhìn Tống mẫu đứng dậy, cũng vội đứng lên. Tống mẫu đảo mắt đi ra cửa phòng, quả thực thấy Tiểu Thất liền đuổi theo. Tống mẫu đi nhanh nàng cũng đi nhanh, Tống mẫu chậm nàng cũng chậm.

Tống mẫu quay đầu nhìn con mình đang đứng ngoài cửa đại sảnh nhìn, thò dài kéo tay Tiểu Thất ra ngoài, oán giận nói: “Con đuổi theo ta làm gì chứ? Không lẽ muốn ngủ cùng giường với ta và cha con chứ? Lương Trác nó rất lo lắng cho con, con không thấy nó ăn một lát lại ngừng nhìn con ăn, hầu như là không động đũa? Lúc trước là nó không tốt, nương tìm cách phạt nó có được không?”

Tiểu Thất dứt khoát chôn mặt trong tay áo của Tống mẫu, dán vào cánh tay nàng mà đi về phía trước.

“Được rồi, được rồi, sẽ thu lưu con một đêm. Con nói con xem, có tướng công thương con, làm ấm chăn cho con, còn chen chúc với lão thái bà ta làm gì? Thế này ngủ không được cũng không có người nói chuyện phiếm cùng con a, ta bị giày vò khổ lắm rồi, phải bổ sung cho thật tốt đây.”

Tống mẫu quả có năng lực đoán trước, Tiểu Thất quả thật không ngủ được. Lúc trước không dựa vào người Tống Lương Trác thì chính là có Ha Da nằm trong lòng, ngủ không được còn có người dỗ dành nói chuyện phiếm, đột nhiên chỉ có một mình trong chăn lạnh thì đúng là có chút không thích ứng.

Tiểu Thất chớp mắt nhìn mạn giường, nghe tiếng hít thở nhẹ nhàng của Tống mẫu bên cạnh, nhớ lại từng việc từng việc từ lúc quen biết Tống Lương Trác cho tới bây giờ. Cố gắng nghĩ là hần đối với mình tốt, nhưng ánh mắt mang theo căm ghét kia, giống như một cái đinh đóng vào ngực nàng, chỉ cần nàng nhớ lại sẽ đau đến muốn khóc lớn lên.

Tiểu Thất xoay người, đem bàn tay bị băng lại đặt bên miệng, lại mút mút ngón tay cái. Đã lâu nàng không làm động tác này, mỗi khi khản trương, cô đơn, hoặc là có chuyện hơi thương tâm một chút đều làm như vậy. Tiểu Thất từ từ nhắm mắt lại, nhủ mảy mút một lát, cuối cùng ‘chặt’ một cái rồi rút ra. Tiểu Thất theo thói quen muốn chui vào ngực Tống Lương Trác, khoa tay múa chân nửa ngày nhưng cái gì cũng không đụng tới.

Tiểu Thất mở mắt ra, duỗi thẳng tay sờ vào vách tường lạnh như băng, miệng mở ra đóng lại, có chút đau lòng. Tiểu Thất tủi thân thút tha thút thít, Tống mẫu lặng lẽ mở mắt, nhưng một câu cũng không nói.

Tiểu Thất thút tha thút thít nửa ngày, nắm chặt chăn rồi nhắm mắt. Tống mẫu chờ Tiểu Thất ngủ say mới mệt mỏi ngáp một cái. Bên ngoài cửa có tiếng nói chuyện, sau đó là Đông Mai nhẹ tay nhẹ chân đi tới, nhìn hai người trên giường, dịch dịch chăn cho tốt, nhẹ nhàng buông mạn giường xuống.

Tống mẫu nhắm mắt thấp giọng hỏi: “Chuyện gì?”

“Là thiếu gia, vẫn đứng ngoài sân ngắm trăng, vừa rồi nha hoàn tiến vào nói một tiếng, bảo là không cần nói cho thiếu phu nhân.”

Tống mẫu ừ một tiếng, “Đều ngủ sớm đi, bảo hán xem lại đi.”

Đông Mai đáp ứng rồi bước nhẹ ra gian ngoài, quả thật Tống mẫu không còn dư tinh lực, mệt mỏi xoay người rồi ngủ.

Tiểu Thất tỉnh dậy tựa hồ như sống lại, mặc dù không thể nói chuyện, nhưng trên mặt đã bắt đầu cười, tuy chỉ là thỉnh thoảng cười một cái, vẫn khiến cho Tống Lương Trác kinh hi không thôi.

Nhưng Tiểu Thất vẫn còn trốn tránh hán, điểm này vẫn không thay đổi. Cũng may Tiểu Thất đã bắt đầu vui vẻ đi theo Thu Đồng học thêu. Nhưng hiện tại thêu, là Thu Đồng thêu cho nàng xem.

Thỉnh thoảng Tiểu Thất cũng xem thơ từ, chỉ là bộ hi phục kia đến giờ cũng không muốn mặc vào.

Đã qua ba ngày, một câu Tiểu Thất cũng không nói qua, bị Tống mẫu làm cho nóng nảy liền mím môi ngồi bất động. Lang trung đã đến xem vài lần, cũng nói là tốt lắm, chỉ là Tiểu Thất không muốn mở miệng, ai cũng không có biện pháp.

Quan hệ của Tiểu Thất cùng Nhược Thủy đã từ từ tốt trở lại, tuy rằng Tiểu Thất không nói lời nói, nhưng lúc Nhược Thủy lái nhái một mình cũng thỉnh thoảng gật đầu hoặc là cười cười theo. Trước khi đến Nhược Thủy có chuẩn bị mà đến, mang theo một cây chùy thủ nhỏ cùng một cái vòng sắt. Đó là do nàng tìm đến mà hù dọa Từ Tiêu gì đó, cũng không nghĩ nàng đến thì người kia đã đi rồi.

Nhưng vì tỏ vẻ ủng hộ Tiểu Thất tuyệt đối, Nhược Thủy vẫn đồng ý cùng nàng đi chơi, Tiểu Thất ngồi bên cạnh ao sen lấy tay đã được tháo vải, trên tay đều là vảy, đem hạt sen đã đập được ra khoe một phen.

Đã liên tục mấy ngày Tống Lương Trác cũng không đi qua, Tiểu Thất vẫn còn chưa quay lại bên cạnh hán. Buổi tối theo Tống mẫu đi ngủ, cơm nước xong thì bỏ ra ngoài, hoặc là đọc sách, hoặc là chạy đến bên ao sen lột hạt sen.

Hôm nay Ôn Minh Hiền cùng Lưu Hằng Chi đến Tống phủ. Lưu Hằng Chi vừa vào cửa đã thấy Tống Lương Trác không thích hợp. Người thì vẫn là người kia, nhưng so với lúc ở Thông Hứa thì chỉ thấy tiêu tụy hơn. Lưu Hằng Chi lại là người khôn khéo, lúc Tống Lương Trác không yên lòng dẫn bọn họ đến ngồi ở lương đình gió lạnh đầu mùa đông thổi vù vù này, đã biết hán cùng Tiểu Thất nhất định là đã xảy ra vấn đề gì.

Lưu Hằng Chi thăm dò nhìn Tiểu Thất đang đưa lưng quay lại phía bọn họ không biết đang làm gì, lại liếc mắt nhìn Nhược Thủy đối diện bọn họ đang nói gì đó đến nước miếng bay tứ tung, cười cười nói: “Lương Trác huynh gặp chuyện khó xử gì? Nói ra không chừng tiểu đệ có thể giúp được.”

Tống Lương Trác lắc đầu, tầm mắt lại không tự chủ mà chuyển đến Tiểu Thất. Nàng đã ba ngày không mở miệng, cũng đã ba ngày không cho hán chạm vào, cho dù là nắm tay cũng vậy. Hán muốn nhìn vết thương trên tay nàng, muốn hỏi nàng có phải rất đau hay không, muốn nhìn bộ dáng nàng giống như mèo mà chui vào lòng mình, nhưng mỗi lần nàng đều trốn nhanh hơn thỏ.

Hán cũng đã hỏi qua mẫu thân, mẫu thân muốn hán từ từ nghĩ. Nghĩ ngày nghĩ đêm, lờ mờ đoán ra là chuyện gì, nhưng lại càng không có dũng khí nhắc tới. Hán có chút sợ nàng sẽ hỏi, hỏi hán xem lúc đó có phải không thích nàng hay không?

Lúc trước nàng có hỏi qua, hán hoặc là không đáp hoặc là cười cười không nói, hiện tại lại không dám làm có lệ như vậy. Tống Lương Trác không xác định nếu hán nói ra, sẽ mang đến kết quả gì? Nếu nàng đột nhiên biến mất không thấy đâu? Nếu nàng viết một phong thư hừ hừ hừ hừ thì sao? Hán biết, nàng có thể làm ra loại chuyện khiến hán giận đến nghiêng răng nhưng lại không có chỗ phát tác.

Tầm mắt Tống Lương Trác vừa chuyển qua, thấy bóng dáng nàng lui lại, trong lòng lại càng thêm đau.

“Lương Trác huynh, tẩu tử không giống là người mang thù. Huynh làm chuyện gì đại nghịch bất đạo thế, nghe Nhược Thủy nói ba ngày nay nàng đều không nói chuyện?”

Tống Lương Trác thu hồi tầm mắt, lắc đầu cười khổ, chuyển sang chuyện khác nói: “Khó có được ngày cả ba chúng ta tề tựu, trưa nay phải ở lại?”

Lưu Hằng Chi nhướng mày hỏi: “Ra ngoài ăn?”

“Ở nhà.” Tống Lương Trác nheo mắt.

Lưu Hằng Chi nhướn mày cười, “Tẩu tử thật có biện pháp, làm cho huynh phải cẩn thận như vậy rồi.”

Ôn Minh Hiền quét mắt nhìn Lưu Hằng Chi một cái, “Lương Trác, có chuyện gì cứ nói thẳng ra mới tốt. Đệ muội không phải là người có thể nghiền ngẫm tâm tư của người khác, huynh buồn bực một mình, chung quy nàng cũng không biết huynh muốn cái gì.”

Lưu Hằng Chi cười quái dị nói: “Đúng vậy, không giống tẩu tử của nhà Minh Hiền huynh, chỉ một ánh mắt của Minh Hiền huynh, nàng nhìn là có thể hiểu được thâm ý ngay.”

Lưu Hằng Chi chỉ vào thái dương, “Tẩu tử cùng Nhược Thủy giống nhau, chỗ này không đủ dùng.”

Tổng Lương Trác cười khê lắc đầu.

“Cho nên a, cái gì cũng phải nói thẳng. Các mẹo vặt thì rất đa dạng, đầu của Nhược Thủy kia nhỏ thế không hiểu lắm nhưng, chắc chắn, nhưng thật ra đồ rất nhanh.”

Lưu Hằng Chi còn chưa ‘chặt’ xong, đã bị ánh mắt không chút cảm tình của Ôn Minh Hiền quét qua mà ghen trở về.

Nhược Thủy vung vẩy cái vòng sắt trong tay khoe ra, vì nàng và Tiểu Thất quả thật đang rất hòa hảo, thực hưng phấn hét lên: “Tiểu Thất, ta chuẩn bị cái này cho người đối phó với trái mơ hồng kia, không ngờ nàng lại đi rồi. Người có biết cái này dùng thế nào không?”

Nhược Thủy quơ quơ vòng sắt kêu ‘vù vù’, dọa Thu Đồng đứng một bên cao giọng nói: “Nhược Thủy cô nương mau dừng lại, đừng tự làm mình bị thương.”

Thu Đồng vừa dứt lời, vòng sắt kia quả thật đánh lên cổ của Nhược Thủy. Tốc độ không nhanh, cũng không xem là đau. Nhược Thủy ho khan cười xuống, cười gượng nói: “Hắc hắc, đây là làm gương cho trái mơ hồng đó, để cho nàng biết lợi hại của dây dả cầu.”

Tiểu Thất liếm liếm hạt sen trong tay, chớp mắt nghi hoặc nhìn Nhược Thủy.

Nhược Thủy đắc ý nâng cằm, “Cái này người không biết đâu, lúc ta đọc sách có nhìn thấy, dây dả cầu này có thể quấn quanh người, lực đạo lớn còn thể đánh bay người. Còn có chiêu gì gọi là “Đao đầu thiêm huyết”, có thể dùng để dọa người. Có một đoạn viết là một thư sinh yếu nhược bị người xấu chặn đường, thư sinh liền trực tiếp liếm liếm đao, lại dùng ngón giữa bắn vào sống đao, ‘keng keng’ hai tiếng, dọa người xấu tè ra quần.”

Nhược Thủy lắc lắc chùi thủ trong tay, rút ra quơ quơ cạnh thái dương, Tiểu Thất bị ánh sáng phản xạ chiếu vào mắt mà phải híp mắt lại.

Thu Đồng vội nói: “Nhược Thủy tiểu thư đừng bắt chước theo, đao không có mắt.”

Nhược Thủy cũng không thèm để ý, cầm dương dương tự đắc, nàng đã xem qua trong sách, lại còn nhìn thấy trên đường nữa. Cũng là một cô nương, trên bím tóc có gắn một bông hoa đại, lại vòng một vòng trên cổ, đưa đầu lưỡi liếm liếm đao, làm cho quần chúng xem phải trầm trồ khen ngợi.

Nhược Thủy nhìn chùi thủ, lại tìm một chỗ thoải mái, như cười nói mà khoe ra ý kiến mới lạ: “Nếu trái mơ hồng kia nếu ở đây, ta sẽ liếm như vậy...”

Nhược Thủy quả thật liếm, nhưng liếm rồi thì nửa câu sau không nói ra được. Nhược Thủy cảm thấy đầu lưỡi tê rần, sau đó là đau rát.

Nhược Thủy đưa đầu lưỡi cho Tiểu Thất xem, thấy nàng quên cắn hạt sen, trừng to mắt nhìn nàng, Thu Đồng phía sau lại há hốc mồm, mắt cũng tròn lại. Nhược Thủy chớp mắt, bỗng nhiên trên tay có chút ẩm áp, Nhược Thủy cúi đầu, thấy trên mu bàn tay dính vài điểm hồng, sau đó lại một giọt rồi một giọt, dọa đến nước miếng cũng quên nuốt, yết hầu căng ra hét thảm lên một tiếng.

Lúc nàng đưa đao thì Lưu Hằng Chi đã chạy vòng qua ao sen, tiếng kêu của Nhược Thủy vừa vang lên, Lưu Hằng Chi đã ra roi thúc ngựa chạy tới, khăn trương ôm nàng hô: “Ôi, tiểu thê tử ngu ngốc của ta, ôi trời, sao lại để đao lên lưỡi của mình chứ, ôi trời!”

Nhược Thủy nuốt nước miếng kiên cường, tui thân đưa lưỡi ra xin Lưu Hằng Chi giúp đỡ. Lưu Hằng Chi nhìn kỹ, thờ phào nhẹ nhõm nói: “Tiểu thê tử đàn độn, nàng cứ gọi là ta sẽ tới ngay, cứ khoa tay múa chân ở lưỡi của ta thì sẽ bớt đi nhiều việc, còn có thể đặt ngay đầu lưỡi.”

Thu Đồng đã tỉnh táo lại, nhìn Tổng Lương Trác đang đi tới, lại nhìn Tiểu Thất đã tỉnh lại, cúi đầu đập hạt sen mà khê thờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 60

Nhược Thủy bị Lưu Hằng Chi ôm trở về hậu viện để kiểm tra đầu lưỡi xem sao, Ôn Minh Hiền nhìn Tổng Lương Trác vẫn khóa mắt trên người Tiểu Thất, cũng lắc đầu rời đi. Thu Đồng lấy áo choàng trên tay đưa cho Tổng Lương Trác, cười nói: “Nô tỳ vừa định đi xem canh nhuận hầu của thiếu phu

nhân đang nấu, nô tỳ đi xem một chút.”

Tổng Lương Trác nhận lấy áo choàng, trầm mặc thật lâu sau mới đi qua, ôm lấy Tiểu Thất vẫn còn đang ngồi trên mặt đất, đặt lên một cái ghế đá dài bên cạnh. Liếc mắt nhìn thấy trong tay nàng vẫn còn cầm hòn đá, xoay người đem đài sen đã bị đập nát đem qua, ngồi đối diện Tiểu Thất, Tiểu Thất vẫn không nói một lời cầm hòn đá trong tay, bắt đầu đập hạt sen.

Tổng Lương Trác cũng không buồn hé răng ngồi đập hơn nửa ngày, đợi cho lọt sạch hết rồi, cầm một đồng hạt sen trắng đưa qua. Tiểu Thất giương mắt nhìn Tổng Lương Trác, bàn tay nhỏ bé đưa qua.

Chỉ là đuổi ra thì không rút về được. Tổng Lương Trác đặt hạt sen vào bàn tay có nhiều vảy máu của nàng, một đôi bàn tay to bao lấy nàng, nhìn chăm chăm vào Tiểu Thất, dịu dàng hỏi: “Giận cái gì?”

Giận cái gì? Tiểu Thất im lặng đã ba ngày, hiện tại ngay cả chính mình cũng không biết là đang giận cái gì.

Nương bà bà nói, có một số việc trôi qua thì cứ để nó qua, thời gian bất đồng thì tâm tình cũng bất đồng. Nương bà bà còn nói, trong lòng giận thì cũng có thể phát ra, nhưng cũng phải tín nhiệm hần, học cách kìm vai đứng cùng hần ở một chỗ. Nương bà bà còn nói, không phải mỗi người đều có thể dễ dàng tha thứ cho lỗi mà hần gây ra, gặp nàng là phúc khí của hần. Nhưng cũng không phải mỗi người đều có thể giống hần mà bao dung cho tùy hứng của nàng như vậy, hần thật tình đối xử với nàng, đó chẳng phải là may mắn của nàng hay sao?

Phải nói là hần may mắn, mà nàng cũng may mắn, Tiểu Thất cảm thấy rồi rấm.

Chưa có lúc nào nàng muốn nhìn thấy nương mỹ phụ nhân hơn lúc này. Nếu là nương mỹ phụ nhân ở đây, nhất định có thể trò chuyện cùng nàng, phân tích từng cái từng cái, sau đó lại cho nàng một cái kết luận, chứ không phải giống nương bà bà, không tổng kết, chỉ đưa ra những điểm cho nàng tự suy nghĩ.

Đầu óc Tiểu Thất đã bay mất rồi. Tổng Lương Trác đi đến trước mặt, vỗ về hai má của nàng nói: “Ta biết vì sao nàng tức giận, lúc trước, lúc trước... Ai, là ta không đúng. Ta tưởng rằng, đã lâu như vậy, nàng sẽ hiểu được.”

Tiểu Thất đẩy tay Tổng Lương Trác ra, tiếp tục suy nghĩ. Tổng Lương Trác khẽ nhếch môi, trầm mặc một lát lại trực tiếp ôm lấy Tiểu Thất ngồi xuống, đem Tiểu Thất đặt trên đùi mình mà ôm chặt lấy. Tổng Lương Trác vui đầu vào tóc nàng, tham lam ngửi lấy mùi hương thân nhiên khiến cho lòng hần yên ổn mà đã nhiều ngày hần chưa từng được chạm vào này.

Tiểu Thất nghĩ, có lẽ giống như là quả cầu đen vậy, lớp vỏ bên ngoài xấu xí nhưng mong chờ có người đập ra để thấy được ruột trắng bên trong. Cảm tình của hần đối với nàng có phải cũng giống như quả cầu đen này không?

Lúc trước không tốt chính là lớp vỏ cứng, nếu muốn xem lớp ruột trắng noãn kia, hòn đá dùng để đập đang nằm trong tay của Tiểu Thất nàng. Tuy rằng quá trình đó phải cố hết sức, nhưng nếu nàng đập vỡ liền có thể chiếm được cái gì đó mà mình muốn. Nhưng quả cầu đen giữa bọn họ không phải là quả cầu đen bình thường, để chọc thủng lớp vỏ này thì còn khó hơn đập vỡ cái gì khác. Còn có một khả năng khác, nếu đập vỡ rồi mà lại phát hiện bên trong là hạt sen bị hư thì phải làm sao bây giờ?

Nếu là mỹ phụ nhân nhất định sẽ nói cho nàng biết, mặc kệ là tốt xấu đều phải đập. Nếu là tốt thì cất vào túi để giữ lâu, còn nếu không tốt thì lập tức nấu nhừ cho rùa ăn đi.

Đáng tiếc, với cái đầu nhỏ của Tiên Tiểu Thất, vừa mới thông suốt ra chuyện này đã làm cho nàng hết sạch tinh thần khí lực rồi, tự nhiên cuối cùng tổng kết ra một câu không đầu như vậy.

Tiểu Thất cầm chặt hạt sen trong tay cắn mạnh một cái, giương mắt nhìn qua, không thấy thân ảnh của Tổng Lương Trác. Tiểu Thất thất vọng dịch chuyển móng, cảm thấy rất mềm liền dừng lại, sau đó lại phát hiện cánh tay của người khác đang ôm quanh eo của mình.

Tiểu Thất nghiêng mặt nhìn Tổng Lương Trác đang tựa vào vai nàng, vừa xoay đầu như vậy liền cọ lên bờ môi của hần. Tiểu Thất liền lùi người lại một bên, nhìn Tổng Lương Trác đang cụp mí mắt xuống có chút khó hiểu. Hần cũng không vui sao?

“Tiểu Thất.” Đôi môi đang mím chặt kia khẽ mở, mang theo chút khản cầu mở miệng, “Có thể hay không, có thể không tức giận nữa hay không?”

Tiểu Thất chớp mắt, thờ dãi, khàn giọng nói: “Ta muốn về nhà.”

Đây là lần đầu tiên Tiểu Thất mở miệng nói chuyện, mặc kệ nội dung là gì, đều làm cho Tổng Lương Trác vui sướng không thôi. Tổng Lương Trác khàn trương nắm chặt tay lại, cười nói: “Tốt, làm xong hôn sự liền trở về.”

Nhưng là nàng không muốn làm hôn sự, nàng muốn quay về tìm nương mỹ nhân bàn bạc rõ ràng. Tiểu Thất nghĩ như vậy, nhưng vẫn nhẫn nhịn không nói. Mỗi ngày nương bà bà đều nói về chuyện hôn sự với nàng, nàng biết, nương bà bà cái gì cũng chuẩn bị tốt, chỉ chờ ngày đó đến. Nương bà bà đối với nàng tốt như vậy, nếu đột nhiên nàng bỏ chạy thì nương bà bà sẽ làm sao bây giờ?

Tiểu Thất im lặng ngồi trong lòng Tổng Lương Trác, Tổng Lương Trác cũng không nói gì nữa, cứ ôm nàng như vậy thì trong lòng đã cảm thấy thỏa mãn dị thường.

Tiểu Thất vẫn đeo bám Tổng mẩu như trước, đêm nay cũng ngủ ở chỗ của Tổng mẩu. Có đôi khi ý niệm trong đầu giống như một con rắn, một khi đã tìm thấy cái đầu, nó sẽ không chịu khống chế mà mạo hiểm đưa đầu ra ngoài.

Ý niệm về nhà của Tiểu Thất càng ngày càng mãnh liệt, tuy rằng trong lòng không muốn cho Tống mẫu thêm phiền toái, nhưng chính là không quản được bước chân, mỗi ngày đều đi qua đi lại ở cửa đại viện.

Nhược Thủy thực hào sảng, bị thương nhưng cũng kiên trì đến với Tiểu Thất, chẳng qua Lưu Hằng Chi đã nói, nếu còn cầm vũ khí mà khoa tay múa chân trên người thì sẽ dùng băng gạc mà quấn lấy đầu lưỡi của nàng. Nhược Thủy nhớ lại đầu lưỡi đã bị hấn quán giống như kén tằm hơn nửa ngày, thực không có cốt khí liên cuồng quyết đáp ứng.

Nhược Thủy vẫn còn nói hơi ngọng, vì để ngừa đầu lưỡi ma sát với vòm họng trên nên cố gắng ít nói. Nàng thấy Tiểu Thất đổi địa điểm hoạt động từ ao sen đến gần cửa đại viện, thực thông minh đưa lưỡi ra mà hỏi: “Muốn đi chơi sao? A, ta mang người đi xem diễn? Nghe đồn, ách, hát hôm nay là cái mà ngày đó ta đã nói.”

Ở đâu ra? Đào đầu thiêm huyết? Thu Đồng đứng bên cạnh nhủ mảy, sao nàng lại chưa từng nghe qua loại diễn trò này?

Con mắt Tiểu Thất cuối cùng cũng sáng lên, nhếch miệng cười, nhả ra một chữ, “Tốt.”

Một chữ, liền bù vào nỗi mất mát mà những ngày Nhược Thủy đi cùng mà không có thành quả. Nhược Thủy vui vẻ kéo Tiểu Thất ra ngoài, hét lên: “Người đã nói chuyện, ôi, đau~, ta còn sợ Trác ca ca cười một người câm điếc.”

Thu Đồng cuồng quyết đuổi theo, “Đã giờ này rồi, thiếu phu nhân ra ngoài chơi vẫn phải nói với phu nhân một tiếng, phải gia nhân đi theo mới tốt.”

Nhược Thủy vẫy vẫy tay bảo không sao cả, “Lưu Hằng Chi bên kia có một túr lâu, chúng ta mệt thì sẽ đi tìm hấn.”

Thu Đồng không có cách nào, phân phó thủ vệ vài câu rồi vội vàng đuổi theo.

Ngã tư đường Nhữ Châu là lần đầu tiên Tiểu Thất đi qua, nhớ đến, từ lúc nàng đến Tống phủ còn chưa đi dạo phố đây, thật sự là việc lạ! Tiểu Thất vừa ra khỏi Tống phủ, tham lam nhìn lên bầu trời, cứ như đứa nhỏ mà ôm lấy cây cổ thụ ẩm ỉ, rồi rấm trong lòng trong nháy mắt đã phai nhạt đi rất nhiều.

Nhược Thủy nắm tay Tiểu Thất chạy dọc theo ngã tư đường, một quẹo hai quẹo đi ra phố xá sầm uất. Nhược Thủy chỉ về phía ngã tư cuối đường nói: “Từ nơi này đi thẳng đến phía trước, lại rẽ qua khúc ngoặt kia là phủ nha, phòng chừng hiện tại Trác ca ca đang ở đó. Đau ~”

Nhược Thủy hít hít khí lạnh, le lưỡi nói: “Hai ta đi uống trà lạnh đi, đầu lưỡi của ta lại đau.”

Tiểu Thất nhìn bộ dáng của Tiểu Thất, nhăn mặt nhủ mảy, che miệng cười.

“Ai. Người muốn cười cứ cười, cần gì phải che miệng, lại không thiếu răng cửa!” Nhược Thủy lâm bầm.

Tiểu Thất lấy tay xuống, mân miệng cười, thấy khóe miệng Nhược Thủy giật giật. Nụ cười của Tiểu Thất từ từ thoải mái hẳn lên, bắt đầu là lộ hai cái răng, sau đó là há miệng cười to. Nhược Thủy bị cười đến sừng sốt, sau đó cũng vui vẻ cười rộ theo.

Hai người ngây ngốc nhếch miệng cười hồi lâu, đột nhiên chạm vào tay đều ngừng cười. Nhược Thủy chớp chớp mắt thần bí, thấp giọng nói: “Chúng ta đi chỗ của Lưu Hằng Chi ăn đi, không cần bạc.”

Tiểu Thất chớp chớp mắt đến gần, cũng thấp giọng nói: “Có kể chuyện hay không?”

“Bảo Lưu Hằng Chi kể đi, đau ~~~ hấn nói nghe cũng được.”

“Ta chỉ muốn nghe chuyện, vừa ăn trưa xong nên cũng không đói bụng.” Tiểu Thất kéo tay Nhược Thủy đi tìm một quán trà lớn, Thu Đồng thở phào nhẹ nhõm cũng vội vàng đuổi theo.

Quán trà thì rất nhiều, nhưng lại không có kể chuyện. Nhược Thủy cùng Tiểu Thất đi liên tục mấy quán, lại đều là xướng khúc, cuối cùng cũng không thể không tùy ý đi tìm một nhà đi vào, ngồi ở cửa của một chỗ nghe hát nghỉ chân.

Tiểu Thất nhìn khắp nơi, bĩu môi nói: “Sao ở đâu cũng không có kể chuyện đây?”

Thu Đồng mím môi cười cười, nói: “Túr lâu lớn có chỗ biểu diễn riêng, cũng có tiên sinh nổi tiếng kể chuyện lịch sử. Thu Đồng có nghe phu nhân nói qua, còn đi cùng phu nhân đến đây nghe qua, chẳng qua là không phải ngày nào cũng có.”

Người hầu trà cầm theo ấm đồng lớn, bưng chén trà đi tới, đặt các chén trà trên tay giống như xiếc ảo thuật, Tiểu Thất còn chưa kịp thì đã rót xuống ba chén.

Ba người đều tròn mắt, há hốc mồm nhìn hấn, người này lại cười nói: “Ba vị cô nương chậm rãi dùng.”

Nhược Thủy là người phản ứng trước nhất, kích động vỗ tay nói: “Thật lợi hại, thật lợi hại, so với kể chuyện còn lợi hại hơn.”

Trong lòng Tiểu Thất còn sợ hãi, thở hắt ra, nghiêm mặt nhìn cánh tay của hấn, thấy tay áo sạch sẽ, một chút nước cũng không có, cảm thán tự đáy lòng: “Thật là lợi hại.”

Người hầu trà cười nói: “Cô nương muốn nghe kể chuyện? Cách tửu lâu không xa có một sân kể, nhưng chỉ buổi sáng mới có. Đầu đường có một lão khát cái, cũng có tài kể chuyện, có khi hán còn ở đó, nếu tâm tình tốt thì có thể kể một hồi, nếu cô nương không chê và có vận khí tốt, nói không chừng có thể gặp hán.”

Người hầu trà nói xong liền cầm ấm đồng với cái vôi dài đi tiếp các khách nhân khác, để lại ba vị cô nương vô cùng bội phục mà trừng mắt to nhìn. Cách đó không xa, có một vị nam tử kinh ngạc nhìn bên này mà thâm lắng đầu.

Vận khí của Tiểu Thất luôn luôn tốt. Ba người uống trà xong thì đến đầu đường liền thấy dưới gốc cây hòe già có một lão nhân râu tóc màu bạc đang ngồi viết chữ, ở ba vòng trong là những đứa nhỏ lớn nhỏ ngồi, bên ngoài là người lớn hoặc ngồi hoặc đứng.

Thu Đồng nhìn xem sắc trời, dặn Tiểu Thất cùng Nhục Thủy không chạy loạn, còn mình thì đi về mượn xe ngựa.

Lão khát cái đang kể một chuyện xưa mà mọi người đều biết – Ngưu lang Chức Nữ, lúc này đang ngay ngắn ăn bánh bao mà khách đưa qua, lại há mồm hỏi rõ ràng, “Các người nói xem, Ngưu lang kia có xem là quân tử hay không?”

“Hán vốn không phải là quân tử, là một người chăn trâu mà thôi.”

Phía sau Tiểu Thất có người nói chuyện, giọng nói rất quen thuộc.

“Ồ?” Lão khát cái vuốt râu liếc mắt nhìn người nói, cẩn thận nhìn một lát lại nói: “Nhìn tướng mạo, vị này chính là người cực kỳ phú quý, ha ha, mời nói rõ hơn.”

Tiểu Thất quay đầu, nhìn thấy nam tử liền ngăn người. Nam tử cười cười với nàng, nói: “Rất đơn giản, từ xưa đến nay, quân tử chỉ có mấy loại như vậy --- quân chủ, người có tài đức xuất chúng, có phụ chi phu. Nói đến Ngưu lang, chỉ là thủ hạ tiểu tòng của thiên đế, không đức không tài, lại còn hại Chức Nữ bị phạt quay về phía Đông của sông ngân, sao có thể xưng là quân tử?”

Tiểu Thất ngây người chớp mắt, lại quay đầu nhìn lão khát cái. Lão khát cái cười, ăn hết bánh bao, “Vị công tử này, ta cũng nói Ngưu lang này không phải quân tử, là quân tử thì phải biết thiên Y của Chức Nữ là không phải dễ dật, nên biết là nếu làm cho Chức Nữ xao nhãng việc dật sẽ có hậu quả thế nào. Thật ra lão hủ hoài nghi, hán là kẻ hết ăn lại nằm, trộm thiên y của Chức Nữ đi đổi thành tiền. Bằng không hai người lại ân ái, cũng nên có thời gian dật vài mới đúng.”

Lão khát cái liu lười, “Ai, lòng người khó dò a. Nếu là như vậy, thiên đế hạ lệnh cũng là để cứu Chức Nữ, làm giảm bớt tai họa.”

Dường như lão khát cái đã ăn no uống tốt, vỗ bụng thỏa mãn rồi đứng dậy, vỗ vỗ mông quay người đi.

Ôi? Tiểu Thất chớp chớp mắt, cũng còn chưa nghe đây, sao lại đi rồi?

Mấy đứa nhỏ cười đùa chạy ra, Tiểu Thất nghe đứa nhỏ nói mới biết, trước đó lão khát cái đã kể chuyện thần thú thời thượng cổ. Thật đáng tiếc, Tiểu Thất nhắm mắt nhắm mũi.

Mọi người đã tản đi hết, Thu Đồng vẫn chưa trở về. Tiểu Thất nắm tay Nhục Thủy đứng lại chờ, nam tử cũng cười nhạt đứng chờ.

Nhục Thủy liên tục nhìn về phía nam tử, nói khẽ với Tiểu Thất: “Sao đến đây cũng có thể gặp người này?”

Tiểu Thất cũng liếc mắt nhìn nam tử một cái, tầm mắt còn chưa thu hồi thì thấy nam tử cười hỏi: “Sao Tiểu Thất cũng đến Nhữ Châu?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Gặp ở bên ngoài quê hương, cảm giác vẫn không giống như gặp ở Thông Hứa. Cho dù không phải người quen, Tiểu Thất vẫn có một cảm giác tha hương gặp bạn cũ.

Tiểu Thất nhìn ngã tư đường, chớp mắt hỏi: “Sao người cũng ở đây?”

“À, ta đi du ngoạn, chẳng lẽ chúng ta đi cùng một đường tới? Tiểu Thất cùng vị cô nương này, lúc trước chẳng phải là ở Thông Hứa hay sao?”

Nhục Thủy nhìn Tiểu Thất, lại nhìn Trần Tử Cung, hí mắt nói: “Chúng ta sống ở đây a, sẽ không phải là người đi theo chúng ta chứ!”

Khỏe miệng Trần Tử Cung co rút, “Bản... Ta không có sở thích đi theo người khác. Nhưng nói lại, phong cảnh của Nhữ Châu cũng không tệ, đáng tiếc, thời tiết không thích hợp lắm.”

Tiểu Thất nhớ tới hừng đông ở suối nước nóng, có chút hoài niệm sờ sờ hai má.

Trần Từ Cung nhìn quanh, nói: “Tìm chỗ ngồi đi, khó có thể đi đến nơi nào cũng có thể gặp nhau.”

Ở đâu cũng đều có thể gặp được không chỉ có ba người bọn họ, còn có Lâm Từ Tiêu vừa về nhà không lâu. Tiểu Thất chớp chớp đôi mắt nhìn thấy Lâm Từ Tiêu từ đối diện đi tới thì cúi đầu xuống. Mục tiêu của Lâm Từ Tiêu hiển nhiên không phải Tiểu Thất, gương mặt đảo qua Tiểu Thất, lại đảo mắt nhìn người đứng một bên của nàng là Trần Từ Cung thì thân mình khẽ cứng lại một chút.

Nhược Thủy cũng thấy người ở phía bên này, chớp mắt liền hung hăng dẩu môi. Trần Từ Cung theo tầm mắt của hai người nhìn qua, mày hơi nhíu lại, một câu cũng chưa nói.

Bàn tay của Lâm Từ Tiêu trong tay áo đã nắm chặt lại, nhìn Trần Từ Cung mà miệng khẽ mở, Trần Từ Cung không đợi nàng mở miệng liền quay đầu cười nói: “Đi thôi, đi trà lâu đối diện ngồi, không để các người lỡ mất vị cô nương vừa đi mới này đâu.”

Nhược Thủy hung hăng trừng mắt liếc Lâm Từ Tiêu một cái, kéo tay Tiểu Thất đi theo Trần Từ Cung vào trà lâu.

“Đáng ghét, vẫn còn đi lại, có Lưu Hằng Chi ở đây là tốt rồi, đau ~~~ để cho hán thu thập nàng.” Nhược Thủy tức giận bất bình.

“Sao? Các người có cừ oán?” Trần Từ Cung đưa quạt cho tùy tùng phía sau, mở miệng hỏi.

Nhược Thủy nhăn mặt nhăn mày, “Người không biết nàng ta là người đáng ghét thế nào đâu. Từ lúc trở về từ Hạo Vương phủ thì bám dính Trác ca ca, hại tay của Tiểu Thất thiếu chút nữa là bị phê đây.”

Trần Từ Cung nhíu mày nhìn về phía Tiểu Thất, Tiểu Thất vẫn còn đang nhìn Từ Tiêu ở phía đối diện. Nàng vẫn còn đứng ở đó, nhìn đoàn người bên này có chút ngại người, trên mặt không biểu tình gì, nhưng Tiểu Thất lại cảm thấy bị thương không giấu được.

Lâm Từ Tiêu đứng lặng giữa đường lớn trong chốc lát, làm như cười khở mà quay người đi. Tiểu Thất cũng thu hồi ánh mắt, mếu máo nói: “Trách Hạo Vương gia kia đi, người của mình còn quản không được, so với Ha Da còn ngốc hơn.”

Nhược Thủy nghe vậy liền há miệng cười, người tùy tùng phía sau Trần Từ Cung nhíu mày, có chút tức giận, Trần Từ Cung khẽ đưa tay lên, cười hỏi: “Ha Da là ai?”

“Ha ha, Ha Da không phải người, là con chó nhỏ mà Tiểu Thất nuôi, nhưng rất xinh đẹp đây.” Nhược Thủy đắc ý vênh vao, ngón tay còn làm động tác gọi chó.

“Làm càn!”

Người phía sau Trần Từ Cung hét lớn một tiếng, nháy mắt liền dọa Tiểu Thất cùng Nhược Thủy ôm nhau đứng một chỗ. Tiểu Thất chớp chớp mắt, nuốt nước miếng, khó khăn mở miệng hỏi: “Kia, Ha Da nhà ta cần người?”

Thái dương của Trần Từ Cung giật giật, hít một ngụm khí vậy tay với người phía sau, nghiêng răng nói: “Người có biết không, còn chưa có người có can đảm...”

“Hớ?” Tiểu Thất chớp mắt.

Trần Từ Cung nhìn hai người đang ôm nhau, xoa xoa trán nói: “Tùy tùng kia của ta sợ chó, không thể nghe từ ‘chó’ được.”

Tiểu Thất cùng Nhược Thủy thoáng nhìn nhau, thờ phào nhẹ nhõm buông nhau ra. Tiểu Thất nhìn người ngồi một bên bàn, nhỏ giọng nói: “Nhìn không ra là người nhất gan như vậy, sao lại sợ chó?”

Trần Từ Cung nghe thấy từ ‘chó’ kia thì thái dương lại co giật, cố gắng kiềm nén mới bình thân mà nói: “Ta nghe nói cô nương kia cùng Tổng tri huyện từng có một đoạn tình cảm, sao có thể nói là đeo bám? Lại nói, Hạo Vương gia là người lớn như vậy, nếu là vợ của hán sao có thể dễ chạy loạn trên đường? Nói không chừng chỉ là một nha hoàn của Hạo Vương phủ thôi.”

Nhược Thủy buồn cười gõ gõ bàn, “Vương gia kia ngay cả nha hoàn của hán chạy đi hán cũng không biết, còn không phải là một Vương gia ngốc, đau ~~~ ngay cả nha hoàn nhà mình đều không giữ được. Nhà không thể tề, làm sao mà trị quốc bình thiên hạ?”

Ai nha nha, những lời này quả nhiên rất có trình độ, nàng quả nhiên là học rộng. Nhược Thủy nói xong liền quay qua nâng nâng cằm của Tiểu Thất.

Trần Từ Cung thật là có chút giận, nhưng Tiểu Thất đã nghiêm trang phản bác nói: “Không thể nói Vương gia là ngốc như vậy.”

Trần Từ Cung vừa nghe vậy thì tâm tình tốt hơn, khóe miệng chậm rãi cong lên, nụ cười còn chưa hình thành thì lại nghe Tiểu Thất nói: “Không phải nói là người đó được ban cho Hạo Vương gia sao? Khổng định Hạo Vương gia là một lão nhân mục nát, gầy ốm như một cây gậy, cả thân chỉ toàn là da bọc xương, lưng cũng không thẳng, vừa đi ba bước đã không ổn. Có thể là người nọ không nghĩ gả cho một lão nhân như vậy, liền lên chạy trốn về.”

Hình tượng Tiểu Thất miêu tả sống động như là con sâu trong miệng của tiên sinh kể chuyện vậy. Tiểu Thất cảm thấy lão nhân đáng khinh chính là như vậy, tròn tròn giống như Tiên lão đầu thì có phúc khí, lại là phụ thân tốt, hòa ái. Cha công công thì vừa vắn ở giữa, không mập không gầy, cho nên cũng không xem là hòa ái, cũng không gọi là không tốt.

Da mặt Trần Từ Cung run lên, hừ một tiếng nói: “Hai người các ngươi là đang bảo chữa cho Tổng tri huyện, ruồi bọ không cắn cũng không đẻ trứng, có thể thấy thân hình của hân chính là một quả trứng bị hỏng rồi.”

“Ngươi mới là trứng thối, ngươi mới là trứng thối!” Tiểu Thất trừng mắt, căm tức nhìn Trần Từ Cung, thờ hỏn hển kéo Nhược Thủy đứng dậy, hừ một tiếng nói: “Tướng công nhà ta là tốt nhất, chán ghét ngươi.”

Trần Từ Cung nhìn bóng dáng hầm hừ của Tiểu Thất, miệng giương lên a vài tiếng quái dị mới miễn cưỡng khôi phục bình tĩnh.

Vị trí này cách phủ nha không xa, cũng không cách thời gian Tổng Lương Trác hồi phủ nhiều lắm, cân nhắc nhiều lần, Thu Đồng vẫn xoay người, trực tiếp đi vào phủ nha. Đến lúc dẫn Tổng Lương Trác tìm lại, cũng vừa lúc thấy Tiểu Thất nắm tay Nhược Thủy đi ra khỏi trà lâu. Bên trong là một nam nhân mà Thu Đồng không biết, nhưng Tổng Lương Trác chỉ nhìn thoáng qua thì sắc mặt có chút không tốt.

Một người nam nhân nhiều lần xuất hiện bên cạnh Tiểu Thất như vậy quả là làm người ta không vui, huống hồ mỗi lần đều là cùng xuất hiện.

Mặt Tổng Lương Trác đen lại, nghiêm mặt ôm lấy Tiểu Thất đang đâm đầu chạy đến, mặt không chút thay đổi nhìn lại Trần Từ Cung. Trần Từ Cung nhú mày, bỏ qua buồn bực vừa rồi, tâm tình rất tốt mà bụng chén trà lên mời Tổng Lương Trác.

Tổng Lương Trác mím chặt môi, mắt híp lại, nắm vai Tiểu Thất rồi xoay người rồi đi.

Lúc Tiểu Thất tiến vào lòng của hân liền biến trở về thành con mèo nhỏ im lặng, bị cánh tay của Tổng Lương Trác giữ lại, không thể không cứng người đi theo về phía trước.

Tổng Lương Trác đi vài bước rồi quay đầu nói với Thu Đồng: “Ngươi mang Nhược Thủy về phủ trước, lát sau chúng ta sẽ trở về.”

Thu Đồng tươi cười hờ hờ đáp ứng, Nhược Thủy không vui dẫu môi nói: “Đau~~ Trác ca ca muốn dẫn nàng đi ăn món ngon sao?”

Tổng Lương Trác nhú mày, Thu Đồng bị giọng nói quái dị của Nhược Thủy chọc cười, kéo tay Nhược Thủy cười nói: “Nhược Thủy cô nương cùng Thu Đồng về trước đi, không phải chàng vạng ngày nào Lưu thiếu gia cũng đến quý phủ xem lưỡi của cô nương sao? Đừng để Lưu thiếu gia đợi lâu.”

Nhược Thủy chớp mắt, nghĩ đến không chừng Lưu Hằng Chi còn mang theo thứ gì tốt, lại nhìn Trác ca ca cùng Tiểu Thất vô cùng thân thiết mà đi, trong lòng cũng nhớ đến hân. Nói xong, đầu lưỡi của nàng lại bắt đầu đau dữ dội, đều là do vừa rồi nói nhiều. Nhược Thủy lại “Tê” một tiếng, hút một ngụm khí lạnh, cảm thấy đầu lưỡi thoải mái hơn, đảo mắt nhìn Tổng Lương Trác cùng Tiểu Thất, bĩu môi làm bộ như không tình nguyện mà theo Thu Đồng lên xe ngựa.

Tổng Lương Trác nhìn Tiểu Thất vẫn đang cúi đầu, nắm tay nàng chậm rãi đi về phía trước, đi được một đoạn cố gắng hết sức mà nói rất dịu dàng: “Người kia, sao lại ở cùng một chỗ?”

Tiểu Thất giương mắt nhìn nhìn Tổng Lương Trác, cúi đầu nói: “Đụng phải.”

“Về sau, đừng đi cùng hân nữa.” Tổng Lương Trác ghen nửa ngày mới phun ra một câu như vậy.

“Oh.”

Hân muốn làm cái gì đây? Rốt cuộc là hân muốn làm cái gì đây? Tổng Lương Trác kéo tay Tiểu Thất vẫn trầm mặc đến cửa nha môn, nhìn xem ánh nắng mặt trời lặn, lại ngẩng đầu nhìn sư tử đá ở cửa nha môn mới nhớ đến, hân muốn dẫn nàng đến ngắm cảnh.

Tổng Lương Trác thăm thở dài, mỗi lần thấy nàng ở cùng nam nhân kia thì luôn thực dễ dàng mà tức giận, dù biết Tiểu Thất nhiều lắm cũng chỉ xem hân như một người bình thường mà thôi.

Tổng Lương Trác nắm tay Tiểu Thất, trực tiếp đi vào hậu hoa viên của phủ nha, nơi đó có một cái Phong lâu dùng ngắm cảnh. Lúc hân cùng nàng trở về Như Châu đã nghĩ đến sẽ dẫn nàng đến Vọng Tung Lâu được mệnh danh là Giang Bắc đệ nhất lầu, nơi này chính là nơi có dấu vết trưởng thành của hân.

Khi hân cùng người nhà vừa đến đây, Vọng Tung Lâu vẫn còn là một tòa lầu, chẳng qua chung quanh có một cái hồ, một Thạch Lâm, một rừng trúc mà thôi. Mặc dù nơi này không cho người khác tùy ý ra vào, nhưng hân là đại thiếu gia của tri phủ, vẫn được hưởng thụ đặc quyền nhất định.

Trong bốn năm đó, nơi này chính là thiên đường của hân. Về sau Tổng Thanh Vân lên chức, người một nhà lại chuyển đến nơi khác, không nghĩ đến sau đó vẫn trở lại nơi này. Đã qua nhiều năm như vậy, rừng trúc nhỏ lúc đó đã thành một biển trúc, còn có Thu Lâm, cầu đá cùng nhà thủy tạ.

Hân nhìn thấy hậu hoa viên tươi tốt, cũng muốn cho nàng nhìn thấy nơi đã cùng hân trưởng thành này.

“Uhm.” Tiểu Thất kéo kéo tay, nhẹ giọng hỏi: “Đi chỗ nào vậy?”

“Đi đến một chỗ ngắm cảnh rất đẹp, so với vườn trong nhà còn đẹp hơn. Nếu là vào ngày xuân, liền tốt rồi.”

Tiểu Thất nhìn xem sắc trời, nhú mày nghiêm mặt nói: “Trời đã tối rồi.”

Tổng Lương Trác quay đầu bình tĩnh nhìn Tiểu Thất, nâng tay xoa xoa gương mặt trẻ con đang nhăn lại của nàng, ngoắc ngoắc khóe miệng nói: “Thật là

đôi bụng? Ta đã bảo người chuẩn bị điểm tâm trên lầu.”

Hừ, vậy là thế nào cũng phải đi, không đi cũng không được, cũng không hỏi người ta có nguyện ý đi cùng người hay không. Tiểu Thất cúi đầu oán thăm.

Tổng Lương Trác nắm tay Tiểu Thất, tiếp tục đi về phía trước, bước qua cầu đá, đi vào đường mòn trong rừng trúc.

“Tiểu Thất, sông này chính là sông nhỏ ngoài thành kia, xuyên qua phủ nha chảy ra ngoài thành. Nước rất trong, mùa xuân sau mực nước sẽ tăng cao. Bên bờ có hoa rơi vào nước, còn có thể thấy người bơi qua bơi lại trong biển hoa. Khi ta khoảng mười tuổi, thỉnh thoảng có lên chạy tới, dùng một cái bình sứ miệng to mà sâu, nhét vào đó mấy cái bánh bao để bắt cá về chơi.”

Tiểu Thất dừng bước, quay đầu nhìn cái sông nhỏ kia, nhin không được hỏi: “Bắt thế nào? Bình sứ cũng có thể bắt cá sao?”

Tổng Lương Trác nhìn ánh mắt sáng ngời của Tiểu Thất, nắm tay nàng đi trở về, ngồi lên chiếc ghế đặt bên cạnh bờ sông gần như bị cây trúc cao cao che lại mất, ôm nàng vào trong ngực dịu dàng nói: “Là bình sứ. Nhưng cũng đủ to, bên trong tốt nhất không phải là màu trắng. Lúc trước ta dùng là bình sứ men xanh. Đem bánh bao bỏ vào, cầm miệng bình, đứng ở chỗ nước cạn đem miệng bình để hướng vào đáy sông, phải cẩn thận đừng để bánh bao trôi đi, bằng không cá nhỏ ăn no liền không muốn đi vào tìm thức ăn.”

Tổng Lương Trác dừng một chút, Tiểu Thất ngồi trong lòng hắn quay đầu nói: “Sau đó đâu?”

Tổng Lương Trác mừng rỡ xiết chặt cánh tay, “Sau đó ta liền tránh sang một bên, nhìn một đàn cá nhỏ vây lại quanh bình sứ, chờ chúng tham ăn chui vào, ta đột nhiên chạy đến che miệng bình lại, cầm bình đi ra.”

Hai chữ ‘đột nhiên’ của Tổng Lương Trác như cán vào tai Tiểu Thất mà nói, Tiểu Thất bị luồng không khí ám áp thổi vào khe ‘a’ một tiếng, sò sò lỗ tai, cười ha ha hỏi: “Chàng chạy tới nó sẽ không chạy đi sao? Cá nhỏ cũng rất tinh à!”

“Lúc sau chúng nó chạy, liền che bình lại không ra được. Có con lá gan lớn, trực tiếp chạy theo hướng dòng sông mà bơi ra khỏi miệng bình, nhưng ít nhiều cũng bắt được mấy con.”

Tổng Lương Trác khẽ hôn lên mặt Tiểu Thất, khẽ sát mặt nàng, cười nói: “Khi đó, ta thích nhất là bắt cá nhỏ để bà vú chiên cho ăn. Ha ha, thật sự là kỳ quái, lúc đó muốn ăn cá gì cũng có thể mua được, nhưng lại cố tình muốn ăn cá do chính mình bắt. Một chút thịt cũng không có, chiên giòn rồi có mùi giống như là bánh quai chèo vậy.”

Tiểu Thất háp háp nước miếng, “Bánh quai chèo ăn cũng ngon lắm a.”

Tổng Lương Trác cười khẽ.

“Ta cũng có bà vú, đối với ta rất tốt.” Tiểu Thất chớp mắt, “Ta nhớ bà vú.”

“Qua việc này rồi chúng ta sẽ về nhà một chuyến.”

Tiểu Thất sững sờ nhìn sông nhỏ trước mặt một lát, quay đầu hỏi: “Bà vú của chàng đâu? Sao ta lại không gặp?”

“Sau khi chúng ta rời khỏi, bà vú nói luyến tiếc trong nhà nên về nhà. Vốn là cách Nhữ Châu không xa, nhưng khi chúng ta trở về, bà vú lại không biết đã đi nơi nào. Nghe láng giềng của bà nói, đã đi theo con buôn bán ở tỉnh ngoài.”

Tiểu Thất gật gật đầu, nhắm mắt hít vào một hơi, mở mắt liền thấy hình ảnh Tổng Lương Trác miêu tả. Một Tổng Tổng phiên bản nhỏ đang cuốn ống quần chạy đến bờ sông cầm lấy cái chai, sau đó nghiêm trang chấp tay sau lưng, đứng ở đó không xa nhìn hoa rơi rục rở, nhàn nhã làm bài thơ bắt cá. Đột nhiên cá nhỏ chui vào, vội vàng chui vào rồi lại chui ra khỏi bình sứ. Đang cầm bình sứ ngồi xôm bên bờ, vênh mông đếm xem có bao nhiêu con cá nhỏ.

Ha ha, thật là kỳ quái, người cả ngày nghiêm mặt cũng sẽ bắt cá.

Hình ảnh trong đầu Tiểu Thất vừa chuyển, liền xuất hiện hình ảnh tiểu Tổng Tổng cầm cá nhỏ bỏ vào miệng, dường như còn nhìn thấy vẻ mặt say mê của tiểu Tổng Tổng.

Gi? Vẻ mặt say mê của tiểu Tổng Tổng là thế nào đây?

Tiểu Thất nghi hoặc quay đầu nhìn chằm chằm vào Tổng Lương Trác, cứ theo ý nghĩ của mình mà đưa tay kéo chân mày của hắn xuống, lại kéo khúc miệng lên, cuối cùng sững sờ một chút, đem mi tâm đẩy lên trên.

Nôn, quá xấu!

Tiểu Thất le lưỡi, vuốt vuốt mi tâm của Tổng Lương Trác rồi nhìn về sông nhỏ.

“Tổng tri huyện, ta cũng muốn bắt cá, dùng bình sứ bắt cá.” Giống như lần đó hắn mang nàng đi bắt cá, thật ra nàng cũng rất vui vẻ.

Tổng tri huyện sao? Thần sắc của Tổng Lương Trác có chút âm trầm, hôn lên hai má Tiểu Thất nói: “Chờ trời ấm, ta sẽ mang nàng đi bắt.”

Tiểu Thất nhếch miệng cười không tiếng động, nhìn xem cảnh sắc đã hoàn toàn tối tăm, lại nhìn ánh trăng đã bắt đầu xuất hiện. Lặng im thật lâu sau, lại quay đầu, lúc này trong mắt đã xuất hiện một lớp sương mù.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chạm Đã!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Tiểu Thất bình tĩnh nhìn Tổng Lương Trác thật lâu sau bàn tay nhỏ bé túm chặt lấy ngực hắn, nước mắt đọng lại trong mắt rồi cuộc cũng nhịn không được mà rơi xuống.

“Tổng tri huyện...” Theo giọt nước mắt rơi xuống, Tiểu Thất yếu ớt lên tiếng.

Tổng Lương Trác xiết chặt cánh tay, cảm thấy trong lòng thật đau đớn.

“Tổng tri huyện, rốt cuộc chàng có vài phần thích ta hay không?”

Hốc mắt của Tổng Lương Trác có chút nóng lên, cong môi cười cười, nói: “Tiểu Thất, ở trong lòng của nam nhân mà hỏi câu hỏi này, thật sự là rất ngốc.”

Tiểu Thất méo máo, nước mắt chảy càng nhiều hơn.

“Ta biết, ta biết chàng vẫn ghét bỏ ta ngu ngốc đúng không? Hức, ta khi đó, đã quyết định không thích chàng, vì sao, vì sao chàng còn đi cầu hôn? Chàng cưới ta, nhưng lại không thích ta, chàng, chàng còn đánh ta. Chàng không biết, chàng không biết, ta khó chịu đến chết, hức, đến muốn chết.”

Hai tay Tổng Lương Trác càng xiết chặt hơn, giống như là muốn đem Tiểu Thất nhập vào thân thể của chính mình.

“Tiểu Thất, Thất nhi, ta khi đó, ta không biết... Có thể đã quên, có thể đã quên nơi này hay không?” Tổng Lương Trác đặt tay Tiểu Thất lên ngực mình, dịu dàng nói: “Về sau, nàng đều ở nơi này, có thể khiến nàng không khổ sở nữa hay không?”

Tiểu Thất khóc nhìn Tổng Lương Trác, trong bóng đêm có chút nhìn không rõ ràng. Tiểu Thất chớp mắt, trầm mặc chốc lát lại nói: “Còn có ai ở đó? Có phải là rất chật hay không? Ta không thích chen chúc ở cùng một chỗ với người khác!”

Tổng Lương Trác cười dịu dàng, khẽ hôn lên mắt nàng nói: “Còn có thể chứa được ai nữa? Chỉ có một mình nàng là đủ rồi.”

Tiểu Thất lại trầm mặc một lát, túm lấy vạt áo của hắn hỏi: “Vậy chàng, rốt cuộc là có thích ta hay không?”

“Sao lại còn muốn hỏi?”

“Cho tới bây giờ chàng cũng chưa từng nói qua là thích ta.” Tiểu Thất cúi đầu, hồi lâu lại nói: “Chàng không biết, nương nói, làm nữ hài tử phải rụt rè, nhưng ta vừa thấy chàng thì đã thích chàng rồi. Nương không cho ta đến cửa nhà môn đợi chàng, nhưng lại muốn chàng nhìn thấy ta. Nương nói, tuy rằng ta thực thông minh, nhưng cũng thật ngốc, việc ta đuổi theo tình cảm mà không có tổ chức gì là điều không tốt. Ta không biết cái gì gọi là tổ chức, chỉ là thích chàng mà thôi. Ngày đó ta mới đột nhiên cảm thấy, cảm thấy mỗi ngày đều là ta đuổi theo, còn chàng thì chạy đi. Ta chạy, ta chạy, chạy đến chân cũng bị chật đứt, nhưng chàng đều không quay đầu liếc mắt nhìn ta một cái... Cho dù là liếc mắt nhìn ta một cái.”

“Tiểu Thất!” Tổng Lương Trác đau lòng ôm sát người trong lòng. Hắn biết hắn thiếu nàng, vô số lần trong lúc hắn vô ý mà không nhìn thấy nàng, mỗi lần đều là đã thương người đến đau lòng. Nếu trái lại, hắn phải rơi vào hoàn cảnh mỗi ngày đều chờ Tiểu Thất quay đầu, cả người hắn đều đầy thương tích mà còn có thể kiên trì đợi hai năm hay sao?

“Chàng không quay đầu liếc mắt nhìn ta một cái.” Tiểu Thất thấp giọng, “Ta đã nghĩ là, ta không chạy, đáng người ta thấp, chân lại ngắn, chạy cũng chậm, ta đuổi không kịp chàng, ta liền, ta liền...”

“Đừng nói nữa! Ta không tốt, ta sẽ không bao giờ như thế nữa!” Tổng Lương Trác chôn mặt vào gáy của Tiểu Thất, không có dùng khí nâng lên.

“Tổng tri huyện, rốt cuộc chàng có thích ta hay không?”

Tổng Lương Trác hôn mạnh lên môi Tiểu Thất, lại càng ôm chặt người trong lòng hơn. Đầu lưỡi đảo qua đầy hàm răng ra, dừng lại một lát rồi ngang tàng mà đi vào.

Động tác mãnh liệt, lại không thiếu sự dịu dàng. Tổng Lương Trác tham lam muốn gọi lại tình cảm của Tiểu Thất, chạm đến mỗi một chỗ đều hết sức dịu dàng. A, hắn dịu dàng. Mà đến khi lưỡi của Tiểu Thất quấn lại, không biết vì sao mà ngực của hắn đau xót mãnh liệt, nhịn không được mà rơi lệ.

Phảng phất giống như nàng vẫn luôn đứng ở nơi đó, mặc kệ hắn lấy thái độ gì đối đãi, nàng đều ở đó. Lúc trước hắn chưa từng nghĩ nếu nàng rời đi thì sẽ như thế nào, nhưng lúc này nghĩ đến, từng chút từng chút này, đều là thâm tình mà vĩnh viễn hắn không thể hoàn lại được. Hắn có thể làm gì bây giờ? Cho dù đem một lòng nguyên vẹn giao phó, cũng đã chậm nhiều bước lắm rồi.

Yêu sớm không phải là tội, nàng không nên chịu khổ hai năm kia. Hắn là may mắn cỡ nào a, chậm chạp quay đầu lại vẫn còn có thể nhìn thấy nàng đang đứng nơi đó.

Người khóc không chỉ có hắn, còn có Tiểu Thất càng thêm tuyệt vọng kia.

Nàng luôn không khống chế được chính mình, hắn vừa chạm vào nàng đã muốn thuận theo. Giống như hiện tại, hơi thở của hắn dường như đang thông qua môi của nàng mà nhập vào, làm tràn đầy lòng của nàng, nàng vẫn khát vọng điều này, muốn bỏ nhưng lại không thể bỏ được. Có phải nàng, có phải hay không rất...

“Tiểu Thất.” Tổng Lương Trác hôn nhẹ trán an lên đôi môi nàng, một chút lại một chút, “Lần đó nàng ngâm mình trong nước, ta chỉ biết, trong lòng ta chỉ còn lại có nàng. Không cần lại hỏi ta có thích hay không, lúc trước, là ta sai, nàng nguyện ý chờ ta, là may mắn của ta. Về sau, sẽ là ta chờ nàng được không? Nếu không ta để nàng chạy trốn, chân của ta dài, ta sẽ đuổi theo nàng.”

Tiểu Thất anh anh khóc, “Ta cũng không muốn chạy đâu.”

Tổng Lương Trác nắm tay nàng hôn lên, “Ta công nàng chạy, được không?”

“Hớ?” Hai mắt Tiểu Thất đầm lệ, mờ mịt nhìn Tổng Lương Trác, “Chạy chỗ nào?”

Tổng Lương Trác cười khẽ, “Chạy về nhà, chạy đi bắt cá, chạy đi xem những thứ mà Tiểu Thất thích. Tiểu Thất muốn đi nơi nào, chúng ta liền chạy đi chỗ đó.”

Tiểu Thất chớp mắt, “Chàng thích ta, có phải không?”

Tổng Lương Trác có chút 囧, chẳng lẽ hắn nói còn chưa rõ sao? Tổng Lương Trác mím chặt môi, nâng mặt của Tiểu Thất, trầm mặc một lát rồi hôn thật mạnh lên, khàn giọng nói: “Thích.”

Trong lòng Tiểu Thất có chút ngọt ngào, mềm mềm ngọt ngọt, “Thích bao nhiêu?” Nương mỹ nhân nói phải rèn sắt khi còn nóng đây.

Tổng Lương Trác ngửa đầu nhìn bầu trời đêm, ôm sát Tiểu Thất, dịu dàng nói: “Nhìn ánh trăng kia xem, Tiểu Thất chính là ánh trăng kia. Lúc trước Tiểu Thất là sao, về sau ta làm sao, canh giữ bên cạnh nàng có được không?”

Tiểu Thất nhìn bầu trời đêm, tim đập loạn thật lâu, hít sâu nói: “Nhưng ta thích làm sao.”

“Vi sao?”

“Sao đẹp, còn nhiều hơn cả trăng.” Lời nói của Tiểu Thất như là đương nhiên.

Tổng Lương Trác nhẩn nại cười, “Vậy nàng chính là ngôi sao sáng nhất là được.”

Tiểu Thất nhếch miệng cười, “Tướng công, về sau chàng phải đối tốt với ta, nếu không trong lòng ta sẽ rất khó chịu.”

“Được.”

“Không được mắng ta, không được trừng ta, không được đánh mông của ta, không được bức ta uống thuốc, không được nói chuyện cùng trái mơ hồng kia, không để cho nàng chạm vào người chàng.” Nương mỹ nhân nói, phải thừa thắng xông lên.

“Được.”

“Phải yêu ta, dỗ ta, ôm ta ngủ.” Tiểu Thất đột nhiên nhớ tới mấy ngày hôm nay đầy tủi thân, mếu máo nói: “Ban đêm ta không thấy chàng, đều ngủ không tốt.”

Ai có thể ngủ tốt? Tổng Lương Trác cười khổ.

Tiểu Thất vội vàng mút ngón cái, lại lau ở trước ngực Tổng Lương Trác, thỏa mãn xoay xoay đầu trong lòng hắn.

“Tướng công, ta còn sợ.” Tiểu Thất rầu rĩ mở miệng.

“Sợ cái gì?”

“Không biết.” Tiểu Thất ôm lấy eo Tổng Lương Trác, nhắm mắt.

Tổng Lương Trác thở dài, “Đừng sợ. Chỉ cần nhớ rõ, mặc kệ như thế nào, ta đều là tướng công của nàng, đều luôn ở cạnh nàng. Mặc kệ như thế nào,

nàng đều là thể tử của ta, thể tử duy nhất của ta, người mà ta muốn bảo vệ cả đời.”

Đêm nay nói nhiều lời tâm tình, Tiểu Thất có chút bay bổng, lại mang theo một chút chua xót. Nếu nàng đi thật, hẳn có thật sự đuổi theo hay không?

Đêm đầu mùa đông thực lạnh, Tổng Lương Trác đưa tay xoa xoa lỗ tai của Tiểu Thất, âm giọng nói: “Lạnh không? Về nhà chứ?”

Tiểu Thất lắc đầu, “Tướng công nói mang ta đi xem cảnh.”

Tổng Lương Trác buông Tiểu Thất ra đứng dậy, lại ôm Tiểu Thất đặt lên ghế trúc, xoay người đưa lưng về phía nàng cho nàng treo lên. Trên đường mòn chỉ có ánh trăng chiếu xuống, không đến mức không thấy rõ đường.

Bước chân của Tổng Lương Trác vững vàng, công Tiểu Thất chậm rãi đi lên phía trước, suy nghĩ rồi hỏi: “Đói sao?”

Tiểu Thất ghé vào bên tai Tổng Lương Trác lắc đầu, “Tướng công, Tiểu Thất thực thích chàng, thực thích thực thích. Nếu tướng công không thích Tiểu Thất sẽ không kể chuyện xưa cho Tiểu Thất, sẽ không dỗ Tiểu Thất ngủ, sẽ không cho Tiểu Thất uống thuốc, đúng không? Tướng công cũng thích Tiểu Thất, Tiểu Thất sẽ học để đứng bên cạnh tướng công. Nương bà bà nói, cần phải sống vai đứng cùng một chỗ. Tướng công, Tiểu Thất không cao, có thể không sống vai đứng mà đứng hàng một được không?”

Hốc mắt Tổng Lương Trác nóng lên ẩm ướt, “Tốt, Tiểu Thất muốn sống vai, ta liền ôm Tiểu Thất. Tiểu Thất cứ thế là tốt nhất, không cần phải cố gắng gì nữa.”

Tiểu Thất cười ha ha, ghé vào bên tai Tổng Lương Trác, thổi mạnh một hơi. Mặt của Tổng Lương Trác đều cảm thấy nóng lên, lo lắng dừng chân lại, sửa thành ôm Tiểu Thất ở trước ngực.

“Lạnh rồi, hai má đều lạnh.” Tổng Lương Trác cau mày nhẹ giọng nói.

“Tướng công ôm, không lạnh.”

Tổng Lương Trác nhắm mắt, ôm càng chặt, ôm chặt Tiểu Thất bước nhanh đến Vọng Tung Lâu. Bậc thang rất cao, Tổng Lương Trác ôm Tiểu Thất leo được một nửa thì toàn thân đều là mồ hôi.

Tiểu Thất lau trán cho Tổng Lương Trác, đột nhiên cảm thấy hai người có điểm giống hai vợ chồng son đang gặt lúa. Chàng thì gặt lúa, thiếp lau mồ hôi. Tiểu Thất cười hì hì, đá chân nói: “Tướng công thả ta xuống đi, ta muốn đi một lát.”

Tổng Lương Trác suy nghĩ, thả Tiểu Thất xuống, nắm tay nàng đi lên. Đến lúc lên đến lầu, dùng thân thể che gió lại, chỉ chỉ phía bắc nói: “Hương này có thể nhìn Tung Sơn, hướng tây có thể thấy Không Động, đáng nói là hướng nam có thể thấy sông Nhữ chảy về hướng đông. Đợi ngày nào có năng sẽ dẫn Tiểu Thất đến đây xem.”

Tiểu Thất nhìn ngã tư đường cách đó không xa, những ngọn đèn đường như những đốm nhỏ, làm cho người ta cảm thấy vạn phần an tâm.

“Như vậy là tốt rồi.” Tiểu Thất chỉ chỉ ngã tư đường phía dưới thành: “Có giống sao trên trời không?”

Tổng Lương Trác cười khẽ, “Giống.”

“Tướng công, không phải chàng nói chuẩn bị điểm tâm cho ta sao?”

Tổng Lương Trác nắm tay Tiểu Thất đi đến phòng nhỏ ở một bên, nương vào ánh trăng mà đốt đèn lên, cười nói: “Ăn một chút lót bụng, lát về sẽ uống canh nóng.”

Tiểu Thất tự động ngồi vào trong lòng Tổng Lương Trác, cầm một miếng điểm tâm nhìn đẹp mắt rồi chậm rãi ăn.

Đến lúc Tổng Lương Trác công Tiểu Thất ra khỏi phủ nha, đã là giờ Tuất(*), Tiểu Thất khoác một cái áo choàng bằng bông thật dày, dựa vào lưng Tổng Lương Trác, theo động tác của hắn mà nhẹ nhàng lắc lư qua lại.

(*)giờ Tuất: 7h – 9h tối

Tiểu Thất ngáp một cái, kéo áo choàng lên bao lấy đầu vai của Tổng Lương Trác.

“Muốn ngủ thì ngủ đi.” Tổng Lương Trác nhẹ giọng nói.

Tiểu Thất chớp mắt, “Tướng công, Tiểu Thất thích chàng.”

Tổng Lương Trác quay mặt hôn nhẹ lên khóe môi của nàng, dịu dàng nói: “Ta biết, chắc chắn sẽ không phụ nàng!”

Từ phủ nha về Tổng phủ cũng không phải là gần, Tổng Lương Trác lại công Tiểu Thất ngủ trên lưng bước từng bước một về. Về đến nhà thì trời cũng không còn sớm nữa, Tổng gia nhị lão ngồi chờ trong đại sảnh, thấy hai người đều ôn hòa trở về thì thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Tổng mẫu nhìn Tiểu Thất trên lưng Tổng Lương Trác, cười nói: “Đúng là tốt lắm, về sau cứ tốt thế này, đừng để hiểu lầm nữa.”

Sắc mặt Tống Lương Trác nhu hòa, “Cảm ơn nương.”

“Hài tử ngốc, có cái gì mà phải tạ ơn, mau quay về ngủ đi.”

Tống Lương Trác mím môi, gật gật đầu cổng Tiểu Thất trở về tiểu viện. Đường như Tống Thanh Vân nhìn Tống Lương Trác có chút xúc động, nhất thời nhìn có chút ngây người.

Tống mẫu đẩy đẩy tay Tống Thanh Vân, hừ nói: “Thế nào? Nhìn hành động công vợ của người ta có gì không ổn? Lão học giả!”

Tống Thanh Vân lắc đầu, “Cũng không phải là chưa từng công qua, thật là!”

“Là cái gì? Sao ta lại không nhớ là ông có công qua ta?” Tống mẫu cười khê.

“Năm ấy bà bị trẹo chân, không phải là ta công bà hồi phủ sao?”

“Xì, năm nào? Sao ta lại không nhớ rõ? Còn nói nữa, chân của Tiểu Thất chắc chắn là không bị trẹo. Ông có dám công ta lại hay không?”

Trên mặt Tống Thanh Vân có chút hồng, khụ một tiếng rồi cúi lưng đi về trước, “Lão thái bà, đi nhanh về ngủ.”

Không ngờ Tống mẫu ‘ôi’ một tiếng, dựa vào Thu Đồng mà không đi.

“Bị trẹo chân rồi!” Tống mẫu nhủ mảy nghiêm trang.

Tống Thanh Vân há hốc mồm không biết nói gì. Thu Đồng cười nói: “Lão gia đỡ tay phu nhân, nô tỳ còn phải chuẩn bị nước ấm cho thiếu gia, thiếu phu nhân đây.”

Tống Thanh Vân nhận lấy tay, trừng mắt liếc Tống mẫu, hạ giọng nói: “Giả vờ! Đúng là giả vờ, già rồi còn giả vờ!”

Tống mẫu đắc ý cười, “Công hay là không?”

“Khụ, kia, bao nhiêu hạ nhân đang nhìn.”

Tống mẫu cũng không nói nhiều, trực tiếp muốn ngồi lên. Tống Thanh Vân vội giữ chặt lại, đi lên vài bước, cong lưng nói: “Công, ai, già rồi còn muốn đuổi theo trào lưu. Đây là chuyện của người trẻ lắm, chúng ta là ông lão bà lão cả rồi còn muốn làm gì?”

“Xì, xem như ta đã suy nghĩ cẩn thận rồi. Không cho ông công vài lần, đời này ta thiệt thòi quá rồi. Ông nói thử xem, bao nhiêu năm nay, ông đã mang ta đi chơi đâu? Ông xem Tiểu Thất người ta xem, nghe Tiểu Thất nói, khi trở về, Lương Trác suýt nữa là mang nàng đi ngắm tám danh cảnh của Nhữ Châu rồi, còn nơi xa nhất mà ông dẫn ta đi là Vọng Tung Lâu ở phủ nha kia, hoặc là cùng ông đi chiêu đãi các nhà quyền quý.”

“Sao bà có thể so với con dâu? Bà nhìn hiện tại bà nở nang, một cái đầu... Ồi!”

Tống mẫu hung hăng nheo eo của Tống Thanh Vân một cái, Tống Thanh Vân bèn đổi cách nói: “Ha ha, nở nang, cũng không phải là nói bà béo.”

Tống mẫu cười ha ha, Đồng Mai đi phía sau không xa cũng hé miệng cười vụng trộm.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63

Tiểu Thất lại là Tiểu Thất trước kia, mỗi ngày tâm tình vui vẻ cùng Nhược Thủy chơi đùa.

Kế hoạch vĩ đại nhằm bồi dưỡng con dâu hiền lương của Tống mẫu cũng bởi vì biến cố lúc trước mà bị mắc cạn lại. Tống mẫu nghĩ, như vậy cũng không sao, sau này có cái gì không đúng thì tùy thời điểm mà đề cập cũng được, trước mắt quan trọng nhất chính là tổ chức hôn sự này, nhanh chóng sinh cháu nội ra trước.

Nhược Thủy đã ở Tống phủ được mười ngày, Ôn phủ bảo người đến đón, nói thế nào cũng không quay về, nàng thế nào cũng phải chứng kiến hôn lễ của Tiểu Thất từ đầu đến cuối.

Tiểu Thất cũng vui mừng vì có bạn ở cùng, Tống Lương Trác thì không vui lắm. Vốn là hai người vừa hòa thuận, Tống Lương Trác cũng vẫn cảm thấy

trong lòng không an ổn lắm, ban ngày Tiểu Thất luôn chạy khắp nơi cùng Nhược Thủy, hẳn không có cơ hội cùng nàng ở một chỗ. Nhưng đến buổi tối, Tiểu Thất lại nhiệt tình dị thường, mỗi lần mây mưa qua đi còn muốn ôm hân, kể cho hân nghe những chuyện thú vị mà trong hai năm chờ hân ở nha môn đã xảy ra.

Ngày cưới cũng đã đến, rốt cuộc Tiểu Thất mặc giá y đỏ thắm ngồi trong khuê phòng cũ của Hinh Nguyệt hưởng thụ niềm vui sướng lập gia đình. Tống Lương Trác không nói được tâm tình của mình, chỉ một từ cao hứng căn bản không thể biểu đạt được.

Nhược Thủy dựa vào lóp tơ lụa màu đỏ trên bàn xem Tiểu Thất trang điểm, chờ Tiểu Thất búi tóc cao lên, cài vào các xuyên châu(*) thì nhin không được mà vỗ tay xuống nói: “Tiểu Thất đáng ghét, ta đã biết ngươi trang điểm vào thì nhìn đẹp hơn hân. Bình thường ngay cả trâm cũng không cài, trông như là nha hoàn, thì ra là bỗng nhiên muốn trở nên nổi bật đây.”

(*)Xuyên châu: trang sức cài đầu của tân nương

Thu Đồng mân miêng cười, “Nhược Thủy cô nương dùng từ thật tốt, thiếu phu nhân mặc trang phục này thật là càng thêm xinh đẹp, ngày thường cũng rất đẹp.”

Nhược Thủy sờ sờ mặt mình, đảo mắt chu miệng nói: “Kỳ thật ngày thường không trang điểm, ta nhìn cũng đẹp.”

Tiểu Thất cười khanh khách, “Ngươi nhìn đẹp hơn ta.”

Nhược Thủy đẩy đẩy vai của Tiểu Thất, ngượng ngừng sờ sờ hai má, “Luu Hằng Chi cũng nói như vậy.”

Nhược Thủy nói lời này khiến cho mọi người trong phòng đều bật cười, bao gồm cả Tống mẫu vừa bước vào. Tống mẫu chỉ chỉ vào trán Nhược Thủy, nói: “Không biết xấu hổ, đúng là muốn lập gia đình lắm rồi.”

Bên này vui sướng, trước cửa tiền viện thì bận rộn. Nguyên nhân là trừ bỏ những người quen biết đã lâu đến từ sớm để chúc mừng, đột nhiên lại có một đội xe ngựa xuất hiện, mười mấy xe chở lễ vật được treo tú cầu đỏ thắm, hoa hoa lệ lệ dừng đến hơn nửa con phố. Quản gia của Tống phủ đứng trước cửa đón khách cũng sững sờ nhìn đội xe ngựa.

Trước hết là một phu nhân xinh đẹp bước xuống từ chiếc xe ngựa lớn nhất đi đầu. Chỉ thấy nàng ló đầu ra nhìn cửa Tống phủ trước mắt, mới giẫm chân xuống ghế nhỏ bước xuống xe ngựa. Theo sau bước xuống là một béo lão nhân không cao lắm. Béo lão nhân vừa ưỡn bụng xuống xe liền oán giận, “Đuổi theo gấp như vậy, chút nữa là đã muộn rồi.”

Quản gia thấy hai người mặc dù có vẻ mỗi một, nhưng khí thế cũng không phải bình thường, liền chấp tay hành lễ, cười nói: “Không biết hai vị...”

Quản gia còn chưa nói xong thì mỹ phụ nhân đã muốn bước nhanh vào sân, dường như cảm thấy có chút không ổn, liền quay trở lại nói: “Ta là nương của Tiểu Thất, ngươi an bài xe ngựa này, ta đi vào trước.”

Dường như quản gia không tin thiếu phu nhân nhà mình lại có nương trẻ tuổi như vậy, trừng mắt nhìn nàng đi vào hậu viện có chút ngây ngời. Béo lão nhân đuổi theo phía sau, chỉ là lúc bước qua người hân thì ánh mắt u ám đảo qua một cái.

Quản gia giật mình hoàn hồn. Hân cũng không phải là có ý tứ gì, chỉ là không tin, không tin mà thôi.

Đường rất dễ tìm

Mỹ phụ nhân tiến vào hậu viện liền đi theo hướng của nha hoàn bụng quả hồng hi khô, đến lúc nghe thấy trong phòng có tiếng cười, bước nhanh vài bước mà đi vào.

Tống mẫu quay đầu trước tiên, nhìn thấy một phụ nhân xinh đẹp như vậy, phản ứng đầu tiên trong lòng chính là nợ đào hoa mà Tống Thanh Vân gây ra! Phản ứng thứ hai, lão không có gan cũng không có đủ mị lực, chỉ một cái ‘Tử viết’(*) là có thể đè lên lưng lão rồi.

(*) Không Tử

Nhưng trong nháy mắt Tống mẫu liền cười, vỗ vỗ tay Tiểu Thất nói: “Tiểu Thất nhìn xem ai tới?”

Tiểu Thất ngồi đối diện với gương mà nhìn thân ảnh kia đến mê mẩn, sợ quay lại sẽ không thấy. Nghe Tống mẫu nói thế liền quay đầu nhìn, những sợi tua của mũ phượng liền vang lên một tiếng vang nhỏ, gương mặt nhu mì xinh đẹp của Tiểu Thất được che lại nhưng vẫn nhìn thấy nụ cười xinh đẹp hiện lên.

Mỹ phụ nhân tình tứ nhìn nhìn, cứ đứng như vậy mà vỗ vỗ tay. Tiểu Thất quả nhiên chạy qua, vui đầu vào lòng mỹ phụ nhân. Cọ cọ hồi lâu mới nén nước mắt, ngẩng đầu lên hỏi: “Nương a, sao người lại đến đây?”

Mỹ phụ nhân khẽ nhủ mảy lều, “Đưa hạ lễ, tất nhiên phải làm chính thức, tự nhiên cũng muốn gặp mặt thông gia.”

Mỹ phụ nhân nói xong nhìn về phía Tống mẫu, Tống mẫu cười nói: “Là ta sơ sót, chỉ gửi thư, sớm phải phái người đi đón mới đúng.”

Mỹ phụ nhân lắc đầu cười, “Bà không đi tiếp, không phải chúng ta cũng đã đến? Thông gia không ghét bỏ là tốt rồi.”

Thu Đồng vừa dâng trà lên, Tống mẫu thấy Tiểu Thất dán dính lên người mỹ phụ nhân cười hạnh phúc, cười nói: “Vây muội muội cùng Tiểu Thất từ từ

nói chuyện, dù sao bây giờ cũng còn sớm, ta đi nhìn xem bên Lương Trác thế nào, trễ chút sẽ cùng muội muội trò chuyện nhiều hơn.”

Mỹ phụ nhân đưa Tống mẫu ra khỏi cửa, chờ bọn nha hoàn cũng đi theo ra ngoài mới xoay người ôm lấy Tiểu Thất ước chừng, cọ cọ trán của nàng hỏi: “Thất nhi ngoan, ở đây có được không?”

Tiểu Thất kéo Mỹ phụ nhân ngồi vào bên bàn, tự tay rót trà cho nàng, chớp mắt hỏi: “Nương, sao người đến đây?”

“Nhớ con. Đúng rồi, bà bà đối xử với con có tốt không? Nhìn là một người rất thẳng thắn.”

“Tốt lắm, cũng đối xử tốt với con như nương.” Tiểu Thất cúi đầu, im lặng một lát nói: “Nương, tướng công cũng thích con.”

Mỹ phụ nhân xoa khoeo mặt cười, “Nương biết, nếu hấn không thích con, nương mới không cho hấn cưới tâm can của nương đâu.”

Tiểu Thất hé miệng cười cười, gầy gầy ngón tay nói: “Nương, con chuẩn bị trở về.”

Mỹ phụ nhân nheo nheo hai má Tiểu Thất, nhũ mày hỏi: “Làm sao vậy? Không vui? Họ Tống đối với con không tốt?”

Tiểu Thất lắc đầu, giương mắt nói: “Nương, hấn nói hấn thích con, con cũng thích hấn. Nhưng có một người luôn muốn gả cho hấn, con đánh không lại người kia, con có chút sợ nàng, con muốn đi về trước, để cho tướng công đi tìm con.”

Tiểu Thất lại cười nói: “Nương, nếu tướng công đã nói thích con, con tin tưởng hấn sẽ đi tìm con. Như vậy con sẽ hiểu được hết thấy đều tốt cả, tướng công cũng phải đuổi theo con một lần, ha ha, như thế sẽ công bằng chứ?”

Mỹ phụ nhân nâng mặt Tiểu Thất nhìn nhìn, “Gầy, vẫn là phải chịu uất ức. Thất nhi à, nghĩ thông suốt là tốt rồi, lúc trước có cái gì nương cũng không hỏi, nghĩ Tống Lương Trác cũng biết làm thế nào. Thất nhi muốn làm cái gì thì cứ làm, nương khẳng định sẽ không ngăn cản. Chỉ là có một chút, nếu đã xác định lòng của mình thì đừng trốn cũng đừng giấu, cho dù rồi đi cũng phải cho hấn biết tâm tư của con. Nói yêu hay không yêu đi, cảm thấy có chỗ chưa xót, nhưng thực cũng phải nói tiếp, thật đúng là chà trách người trước người sau, hai năm kia của Tiểu Thất cũng thật vui vẻ, có phải không?”

Mỹ phụ nhân kéo Tiểu Thất đến trước mặt mình, khẽ trán nói: “Con đuổi theo hấn đã lâu rồi, sẽ cảm thấy mệt. Nhưng chờ đến khi mình có được cái mình đã chờ đợi, cái mệt đó cũng không tính là gì. Nghe Thất nhi nói, chỉ biết là Thất nhi đã giải quyết việc tốt đẹp rồi. Đã nói rồi, trong nhà ta, Thất nhi thông minh nhất. Nhưng nếu tiêu tam(*) kia đuổi theo sát quá, Thất nhi trước chạy trốn cũng tốt, lấy lùi để tiến, ha ha. Ta không cần cùng nàng cứng đối cứng, người thanh cao vẫn luôn thắng kẻ xinh đẹp mà.”

(*)tiêu tam: kẻ thứ ba

Tiểu Thất ngồi trong lòng mỹ phụ nhân làm nũng, lăm lăm hồi lâu liền ngượng ngùng liếm liếm môi nói: “Con chỉ là muốn đá trái mơ hồng đó đi, hi hi, lừa tướng công đi, chờ sinh một đứa nhỏ mập mập thì trở về, nương đừng nói với tướng công nha.”

Mỹ phụ nhân cười khẽ, ôm Tiểu Thất khẽ xoay, lát sau mới nói: “Thất nhi à, khẳng định là lúc đầu chịu khổ, nhưng vẫn trưởng thành không ít. Ai, không nên để con đi một mình đến Nhữ Châu.”

Tiểu Thất mếu máo ngắt đầu, “Nương à, về sau con sẽ không làm nương lo lắng nữa.”

Mỹ phụ nhân đau lòng sờ sờ hai má Tiểu Thất, thở dài nói: “Khi nào thì đi?”

Tiểu Thất le lưỡi, “Đang đợi thời cơ, con muốn ở bên tướng công thêm mấy ngày.”

Mỹ phụ nhân thở dài, nắm lấy chiếc cằm nhỏ nhắn của Tiểu Thất mà đau lòng không thôi.

Hôn lễ thực náo nhiệt, người người tới đây rất náo nhiệt.

Từ Tiêu cũng trang điểm xinh đẹp rồi mới đến, dung mạo kia so với Tiểu Thất chỉ có hơn chứ không kém. Vì là ngày mừng, người đến kẻ đi, Tống phủ cũng không ngăn cản khách. Tống mẫu cũng có quyết định của riêng mình, nếu Từ Tiêu lại ra chiêu mới, trực tiếp vạch trần, cản trở nàng, ở trước mặt mọi người mà quang minh chính đại cắt đứt quan hệ, cũng để người này không đi qua đi lại Tống phủ nữa.

Từ Tiêu cùng Lâm lão gia được an bài ở phía sau bàn trước, không đến mức ở trong góc, nếu có công kích thì cũng dễ dàng khống chế.

Nhược Thủy cho chính mình là phù dâu, ăn mặc trang điểm xinh đẹp đi bên Tiểu Thất đến chính sảnh. Vì trái có bà mối, phải có em gái của Tống Lương Trác là Hinh Nguyệt đỡ, Nhược Thủy đi theo bên kia rõ ràng là dư thừa. Vừa nhìn thấy Lưu Hằng Chi liền quyết đoán lựa chọn bỏ Tiểu Thất, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Lưu Hằng Chi.

Hôn lễ lần này được cho là viên mãn, trường bối hai bên đều ở đây, lại mở tiệc chiêu đãi rất nhiều khách, náo nhiệt hơn lần trước không biết bao nhiêu lần. Tiểu Thất khăn trương đến bàn tay nhỏ bé trong tay Tống Lương Trác đều hơi đỏ mề mề.

Tống Lương Trác dựa vào gàn, thấp giọng nói: “Đừng khăn trương, đều là người trong nhà.”

Lưu Hằng Chi cao giọng cười nói: “A a, đây cũng không phải là lúc thì thầm nói chuyện, nhanh chóng kết thúc lễ rồi vào động phòng nói sau!”

Khách khứa được một trận cười, Tống Lương Trác cũng cong môi cười khê. Lúc tầm mắt đảo qua Lâm Từ Tiêu, nhìn thấy ánh mắt có thể xem là đa tình của nàng, một cái chớp mắt cũng không dừng lại, cũng nhắm mắt ngăn chặn lại.

Tống Lương Trác nghe lời người chủ trì mà chiếu cố động tác hành lễ của Tiểu Thất, đến lúc vợ chồng đối bái thì Tiểu Thất có chút ngây người, đến lúc Tống Lương Trác khom lưng cúi xuống thì mới vội vã cuống quýt gạt đầu thật mạnh, vừa vịn dụng vào Tống Lương Trác đang nâng đầu lên.

Vì động tác của Tiểu Thất quá nhanh, đụng vào đầu mình mà có chút choáng váng. Trong chớp mắt Tống Lương Trác đụng phải nàng liền đưa tay nâng lấy gáy của nàng, còn tay kia thì ôm eo của nàng, động tác theo bản năng này lại chọc cả phòng cười đùa ầm ĩ.

Chính xác là Tống Lương Trác ôm Tiểu Thất vào động phòng. Thu Đồng đã sớm chờ sẵn ở cửa tân phòng, thấy tân lang ôm tân nương từ đến, liền dẫn theo nữ tử trong Tống gia có một gia đình hạnh phúc nhiều con đi vào trước.

Nữ tử tiến đến giường rải tảo đỏ, hạt sen, lạc (đậu phộng) cùng nhãn, miệng thì chúc nhiều con nhiều cháu, phúc thọ khôn cùng.

Tiểu Thất nghe thấy mới lạ, len lén xốc một góc khăn voan lên nhìn, bị Tống Lương Trác cúi đầu dùng một bên mặt che lại.

“Lúc này giờ khăn voan không tốt.”

“Ha ha, ta chỉ muốn nhìn một chút.” Tiểu Thất đá đá chân cười duyên.

“Lát nữa hãy nhìn.” Giọng nói của Tống Lương Trác thật dịu dàng.

Dường như người kia không nghĩ tới tân lang cùng tân nương từ đã tự trò chuyện rồi, xong việc liền quay đầu đi, trên mặt mang theo một nụ cười ái muội.

Tống Lương Trác đỏ mặt vì thẹn, ôm Tiểu Thất đặt lên giường. Đứng đó một lúc lâu rồi nói: “Tiểu Thất ngồi trước, ta sẽ trở lại ngay.”

Tiểu Thất ngẩng đầu, cách khăn voan nói: “Trưởng công đừng đi có được không?” Lúc này nàng không nhìn thấy người, cảm giác không được tốt.

Tống Lương Trác nhìn Thu Đồng, Thu Đồng thức thời mang mọi người lui ra ngoài trước.

Tống Lương Trác ngồi xuống bên cạnh Tiểu Thất, cầm bàn tay nhỏ bé muốn gỡ khăn voan lên của nàng, cười nói: “Cũng phải ra mặt một chút, bằng không khẳng định là Hằng Chi bọn họ sẽ đến đây nháo động phòng.”

Tiểu Thất lắc lắc đầu, khiến cho tua bông trên khăn voan đung đưa qua lại trong rất đẹp mắt. Tống Lương Trác đỡ lấy gáy của nàng, cách khăn voan mà xoa xoa trán nàng, “Có đau hay không?”

“Ai nha, đau quá đau quá, trưởng công đừng đi ra ngoài, ta mệt nhọc, muốn đi ngủ. Đầu ta đụng vào thành mớ hồ rồi.” Tiểu Thất cọ cọ vào ngực của Tống Lương Trác.

Tống Lương Trác cười một lát, xoa bóp tay cho nàng nói: “Chỉ một lát, chỉ lộ mặt một lát sẽ trở lại.”

Thật ra Tiểu Thất vẫn thấy hôn lễ này rất mệt, bởi vì tuy rằng hôn lễ náo nhiệt, nhưng nàng ở trong khăn voan thì cái gì cũng không nhìn thấy. Tiểu Thất nghĩ, vì sao tân lang lại không cần đội khăn voan chứ? Nếu là Tống Lương Trác đội khăn voan, nàng dẫn tay hắn, nàng có thể nhân cơ hội này mà thoải mái nhìn xung quanh. Trên thính đường chắc chắn là giống như quần áo mà có nhiều điều mới lạ để xem đây, không biết ngày mai có còn hay không.

Tiểu Thất khê xốc một góc khăn voan lên, nhìn nhìn bài trí trong phòng thì nở nụ cười. So với lần đó trong trí nhớ thì đẹp hơn nhiều, trên bàn có hai con búp bê bằng sứ, mặc yếm hồng, bàn tay nhỏ bé đẩy thịt vỏ vỏ lên lá sen trông thật đáng yêu.

Tiểu Thất định đứng dậy nhìn kỹ hơn, Nhược Thủy đã đẩy cửa mà nhảy vào, ôm lấy cánh tay của Tiểu Thất kéo nàng về giường, chính mình lại lần qua lần lại trên giường nhặt trái cây trên giường cười hớ hớ nói: “Luu Hằng Chi bảo ta đến để lấy dính không khí vui mừng, hắc hắc, cho ta nhặt một ít, không được nói không đấy?”

“Ôi, không cho phép nhặt nhiều quá, đây là phúc khí người ta cho ta.” Tiểu Thất túm lấy Nhược Thủy, Nhược Thủy nhanh tay lượm lấy một nắm nhét vào lòng.

Nhược Thủy chụp lấy tay đang mở ra của Tiểu Thất, quyết bừa môi nói: “Keo kiệt, ta chỉ lấy có một ít!”

Tiểu Thất bừa môi, “Chờ lúc nguoi thành thân, ta cũng sẽ đi lấy!”

Nhược Thủy ăn một trái nhãn, nhún vai cười khặc khặc, “Ta bảo Luu Hằng Chi để một đồng trên giường, grừ grừ, cho nguoi tùy ý mà lấy.”

Tiểu Thất tưởng tượng đến cảnh nhãn, lạc, hạt sen đầy trên giường, ở trên là Nhược Thủy đang cười âm trầm đến rợn người, cảm thấy gáy vừa mới đụng khi này lại bắt đầu đau, đau từng chút, từng chút.

Tống Lương Trác vừa bước ra phía trước thì Luu Hằng Chi đã reo ầm lên: “Tân lang đã tới rồi, trốn ở trong lâu như vậy, phải phạt rượu, phạt rượu!”

Tống Lương Trác thân nhiên bước qua, nhận lấy chung rượu từ tay của người phụ trách lễ mời mỹ phụ nhân cùng Tiền lão đầu trước, sau đó đi đến kính rượu vài bản rồi giả vờ say mà dựa vào người Luu Hằng Chi, thấp giọng nói: “Huynh giúp ta mời rượu, ta về trước.”

Lưu Hằng Chi chớp mắt, “Trong đầu chỉ có một chữ sắc!”

Tổng Lương Trác chỉ ngoắc ngoắc khoe miệng, môi không cử động mà khẽ nói: “Vây lúc huynh cùng Nhượng Thủy muội muội động phòng có muốn sống yên ổn hay không?”

Lưu Hằng Chi đau khổ nhủ mặt, tính chất của hắn và Tổng Lương Trác không giống nhau. Người ta là tái hôn, hắn là kết hôn lần đầu, ngay cả một chút có lợi hắn cũng còn chưa được chạm tới đây, nếu Tổng Lương Trác thật sự chuốc say hắn trong tiệc cưới của hắn, động phòng hoa chúc mà hắn đợi vài năm nay, khẳng định là sẽ bị lừa mất.

Lưu Hằng Chi dắt Tổng Lương Trác đi vào một góc, nhìn thấy người quen liền cười ha hả chỉ vào Tổng Lương Trác đang say nói: “Uống rượu, ha ha, ta dẫn hắn đi xối nước lạnh, quay lại sẽ mời rượu tiếp.”

Lưu Hằng Chi dắt Tổng Lương Trác đến phía trước, chán ghét buông tay ra, lắc lắc hừ nói: “Quân tử không chấp nhặt với tiểu nhân, nhờ quan hệ của tâu tử cùng Nhượng Thủy, tha cho người một lần.”

Mắt của Tổng Lương Trác cũng không thèm nâng lên liếc lấy một cái, xoay người đi hậu viện.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chạm Đã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64

Tổng Lương Trác rời khỏi bữa tiệc thì trong lòng mọi người đều rõ ràng, có vài người trẻ tuổi thân nhau ồn ào muốn đi nháo động phòng, bị một câu nói của Lưu Hằng Chi cản lại.

Lưu Hằng Chi thần bí hề hề nói, “Người ta là bỏ hôn, tâu tử có thai, không thể nháo!”

Sao? Có thai! Mọi người há mồm kinh ngạc, Lưu Hằng Chi u buồn im miệng.

Lưu Hằng Chi nhìn Nhượng Thủy đang cầm mấy quả khô chạy tới, trong mắt đột nhiên tưởng tượng ra Nhượng Thủy đang mang thai. Lưu Hằng Chi lắc lắc đầu, ngẫm bực việc định ngày thành thân trẻ, thành thân đã không trước Tổng Lương Trác, đứa nhỏ lại có trẻ hơn người ta, chẳng phải là không được làm lão đại hay sao? Khoanh tay ngồi nhìn đứa nhỏ của Ôn Minh Hiền sinh ra rồi, bên này khẳng định cũng sẽ nhanh thôi, nhà bọn họ không lẽ lại làm thứ ba hay sao?

Tiểu tam đấy! Biểu tình của Lưu Hằng Chi thật đau khổ mà thờ dài.

Rời khỏi bữa tiệc còn có Lâm Tử Tiêu. Nàng vừa rời đi thì Tổng mẫu liền bảo Đông Mai đi theo ngay.

Từ Tiêu tránh khách mời cùng hạ nhân, đến thẳng chỗ cổng trong ngăn lại Tổng Lương Trác mặt đang tràn ý cười. Dường như Tổng Lương Trác có chút say, thấy Lâm Tử Tiêu lại cười cười, chỉ là tươi cười này lại không ấm áp, tràn đầy tình cảm như lúc này, có chút lạnh của tháng mười một.

Từ Tiêu cũng cười cười, “Chúc mừng nhị ca.”

Tổng Lương Trác bước lùi vài bước, nhìn tiểu viện ở bên cạnh hậu viện sáng trưng đèn đuốc, thần nhiên mở miệng nói: “Lâm cô nương gọi ta là Tổng thiếu gia được rồi.”

Từ Tiêu cười cười tự giễu, lấy ra một túi hương đưa ra, “Nhị ca, đây là túi hương Từ Tiêu tự tay khâu cho huynh, vẫn là mùi hoa lan mà nhị ca thích nhất.”

Tổng Lương Trác cũng không quay đầu, giống như lười nhiều lời, cất bước đi về phía trước.

“Nhị ca!” Từ Tiêu đuổi lên phía trước, “Một lần cuối cùng, muội đã hiểu được lòng của nhị ca, về sau sẽ không dây dưa nữa.”

Tổng Lương Trác kinh ngạc quay đầu, nhìn tay nàng đưa ra, suy nghĩ rồi nhận lấy, nói: “Cảm ơn hạ lễ của cô nương, ta sẽ chuyển cho Tiểu Thất, mời Lâm cô nương trở về đi.”

Từ Tiêu cười cười, “Mượn một ít thời gian của nhị ca là được rồi. Nhị ca, muội đã nghĩ qua, quá chờ đợi một cái gì cũng không tốt, đuổi theo thì chi bằng là buông tay trước, nói không chừng sẽ có khả năng xoay chuyển.”

Tổng Lương Trác nhủ mày, “Lâm cô nương muốn nói cái gì?”

Từ Tiêu nhìn Tổng Lương Trác cười mà không nói, thấy Tổng Lương Trác lại xoay người đi mới nói: “Nhị ca, không cảm thấy Từ Tiêu xinh đẹp như

trước sao?”

Trước mắt Tống Lương Trác hơi choáng váng, trong người cũng nóng lên. Tống Lương Trác lắc lắc đầu, hít vào một ngụm khí lạnh, lại không thể giảm bớt cảm giác khẩn trương trên người.

Đồng Mai bước nhanh lên chạy tới, ngăn cách hai người, nói với Tống Lương Trác: “Thiếu gia trở về phòng đi, thiếu phu nhân còn đang chờ.”

Từ Tiêu đẩy Đồng Mai một cái, Đồng Mai giật mình ôi một tiếng, cao giọng kêu hai gã gia nhân lại, chỉ vào Lâm Tử Tiêu nói: “Vị cô nương này đi làm đường, mang cô nương này đi lên phía trước.”

Bước chân của Tống Lương Trác yếu ớt đi về phía trước, tiện tay đem túi hương Lâm Tử Tiêu tặng ném vào chậu hoa bên đường.

Thu Đồng bước nhanh ra đón, thấy Tống Lương Trác bước đi không vững liền đưa tay ra đỡ, Tống Lương Trác đứng tới tay nàng mà không chế không được, theo bản năng mà bỏ ra. Tay của Thu Đồng giống như là khối băng, làm giảm bớt khô nóng trên người hắn, lại khiến trong lòng Tống Lương Trác rất sợ hãi, bước chân nhanh hơn tiến vào trong tiểu viện.

“Thiếu gia làm sao vậy?” Thu Đồng lo lắng bước nhanh đuổi theo, hỏi.

“Nước, chuẩn bị nước lạnh!” Tống Lương Trác thờ ơ gấp, “Ta muốn tắm rửa.”

Thu Đồng kỳ quái nhìn Tống Lương Trác, nương theo ngọn đèn mà thấy hai má hắn đều đỏ bừng lên, cũng không dám trì hoãn, chạy nhanh báo nha hoàn đi chuẩn bị nước, chính mình thì cách hắn không xa không gần mà đi theo.

Tống Lương Trác vừa vào động phòng thì bảo người nói lễ nghi đi ra ngoài, ngồi xuống bàn rót ngay một chén trà uống.

“Tướng công?” Tiểu Thất ngồi đến mờng đầu, cười tủm tỉm lên tiếng, sờ soạng cảm lấy một trái táo ăn, vừa nhai vừa nói: “Ta đói bụng, Thu Đồng nói chàng trở về còn phải uống rượu, ta không thích ăn sừng, có thể chỉ ăn điểm tâm thôi hay không?”

Tống Lương Trác lại uống một chén trà lạnh, ngẩng đầu nhìn về phía Tiểu Thất. Trước mắt chỉ thấy một mảnh màu đỏ bay qua bay lại, Tống Lương Trác nhìn thật lâu mới nhìn thấy Tiểu Thất đã cởi giày, ôm gối ngồi ở đầu giường. Tư thế không đúng, nhưng khăn voan vẫn hoàn hảo, không bị dòi đi.

Tống Lương Trác cười cười, hít vào một hơi cảm lấy xúng can(*) đi qua, giờ khăn voan của nàng lại lui về.

(*)xúng can: cái cây dùng để giờ khăn voan trong phim TQ

“Tiểu Thất tự ăn trước đi, ta đi tắm trước.”

Tiểu Thất lê giày đi đến bên bàn, nâng gương mặt đỏ bừng của Tống Lương Trác lên liền giả vờ cá giận nói: “Tướng công đã uống bao nhiêu rượu?”

Về mặt tức giận này của Tiểu Thất thật sự rất là đáng yêu, bữu môi nhăn mặt lại, khóe mắt lại mang theo ý cười vui vẻ. Tầm mắt của Tống Lương Trác quét qua môi của nàng thì không rời đi được, vốn đã dùng trà lạnh áp chế đi một ít dục vọng nhưng bây giờ lại bùng lên như lửa cháy.

“Tướng công?” Tiểu Thất xoa xoa về mặt kỳ quái của Tống Lương Trác, nhủ mày.

Tống Lương Trác nuốt một ngụm nước miếng, liền ôm lấy Tiểu Thất mà hôn thật mạnh.

Thực mềm, thực mát, thực...

“Ai nha!” Tống Lương Trác còn chưa cảm thán xong thì đã bị tiếng kêu sợ hãi của Thu Đồng đang cúi đầu đánh gãy.

Tống Lương Trác lưu luyến rời khỏi đôi môi kia, chôn đầu vào hõm vai Tiểu Thất không lên tiếng.

“Cái kia, thiếu gia, còn, tắm rửa không?” Thu Đồng không xác định hỏi.

“Không tắm, không phải ban ngày đều đã tắm qua sao!” Tiểu Thất khoát tay, rất có khí thế của thiếu phu nhân mà thay Tống Lương Trác quyết định.

Thu Đồng nhìn Tống Lương Trác vẫn không ngừng đầu, suy nghĩ rồi vẫn để lại một chậu nước lạnh, nghe theo mà đi ra ngoài. Một lát sau lại cách cửa phòng nói: “Thiếu phu nhân nhớ rõ nói với thiếu gia uống chén rượu giao bôi.”

Tiểu Thất đẩy Tống Lương Trác ra, ngẩng đầu nhìn nhìn hắn, mặt nhăn lại, nghiêm mặt nói: “Chàng thật sự là đại sắc lang, không phải hôm nay ta chỉ xinh đẹp hơn một chút sao?” Tuy rằng mỹ phụ nhân nói có thể kích thích cho tướng công là chuyện đáng để kiêu ngạo nhất, nhưng nàng vẫn cảm thấy không ngọt ngào bằng nói lời tâm tình ngọt ngào đến vui sướng kia.

Tống Lương Trác xấu hổ khụ một tiếng, nhăn nài nén dục niệm xuống, buông Tiểu Thất ra, đứng dậy rửa tay, lại lấy nước lạnh để lên mặt đã nóng bừng. Trong lòng bàn tay có chỗ đã biến thành màu đỏ, đụng vào một chút liền cảm thấy làn da như bị khát. Tống Lương Trác nhủ mày, liền mang cả trường bào đã chạm đến túi hương kia ném qua một bên.

“Sao tướng công lại cởi quần áo?” Tiểu Thất có chút không hiểu nổi, dù bọn họ đã ân ái, nhưng không thể nào vừa vào cửa liền không nói hai lời mà hắc

hưu hắc hưu rồi, chẳng lẽ nam nhân vào động phòng đều thế này sao?

Cởi trường bào thì càng không thể che giấu, Tống Lương Trác dứt khoát đi đến bên giường kéo chăn ra nằm, yên tĩnh xoa thái dương chờ cho nhiệt khí tản đi.

Tiểu Thất vừa ăn điểm tâm một bên vừa liếc nhìn Tống Lương Trác, vừa nghĩ vì sao động phòng hoa chúc không giống với lời kể của tiên sinh kể chuyện? Không phải tướng công phải đưa tình cùng uống rượu hợp cần với thể tử, sau đó lại đẩy tình cảm mà tháo trang sức cởi áo của thể tử, sau đó lại này nọ này nọ hay sao?

Tiểu Thất nhớ Thu Đồng đã cố ý dặn qua là phải ăn sừng, mặc dù không muốn nhưng vẫn cắn một miếng.

“A, sống!” Tiểu Thất kinh ngạc nhỏ ra, “Sao lại không nấu chín?”

Tiểu Thất trộm dò xét nhìn Tống Lương Trác, thấy vẻ mặt kia giống như là đang khó chịu. Không biết Tiểu Thất nghĩ tới cái gì, qua quýt ăn hết điểm tâm trên bàn, uống một ngụm trà liền bỏ nhào vào trong lòng Tống Lương Trác.

Tống Lương Trác vội vàng đưa tay tiếp được, trên mặt còn mang theo chút quần bách. Khóe miệng Tiểu Thất vẫn còn dính vụn bánh, kề sát vào môi Tống Lương Trác mà cọ cọ. Dục vọng mà Tống Lương Trác vừa mơ hồ áp chế được thì nay lại nổi lên.

Tống Lương Trác hít một ngụm khí, đỡ Tiểu Thất đang lộn xộn ra, ầm giọng nói: “Đi, rót hai chén rượu lại đây.”

Tiểu Thất chớp mắt, dường như là không hài lòng với việc phá hỏng không khí này, bữu môi đấm Tống Lương Trác một cái mới nhảy xuống giường đem chung rượu lại.

Tống Lương Trác kỹ lưỡng nhìn Tiểu Thất.

Thật ra Tiểu Thất cũng không cần trang điểm, làn da đã trắng, chẳng qua chỉ thoa một ít son môi. Mắt chỉ vẽ thêm một ít màu nhạt, lông mày là thay đổi nhiều nhất, lúc đầu là mày nhạt lại bị vẽ thành hai hàng lông mày đen dài nhỏ như tóc mai.

Tống Lương Trác thích mày nhạt như nàng lúc đầu, nhưng không thể phủ nhận, sau khi vẽ mày như thế thì cả người lại xinh đẹp lên không ít. Đi cùng với bộ dáng chu miệng của Tiểu Thất, có vẻ, ách, càng dụ hoặc.

Tống Lương Trác nâng tay vuốt vuốt mày của nàng, lúc ngón tay lướt qua vành tai nàng liền dừng lại, mím môi nói: “Uống rượu hợp cần, hai hợp làm một, vĩnh viễn cũng không chia cách.”

Tiểu Thất nhìn tơ hồng ngắn giữa chung rượu, lại nhìn rượu trong trong chung rượu nhỏ, hấp hấp mũi uống một ngụm. Tiểu Thất chặc chặc miệng nói: “Vì sao phải để hai chén gần nhau? Giống như có hương hoa.”

Tiểu Thất quay đầu nhìn bàn đang được đặt tạm ở giữa phòng, đặc ý lắc lắc đầu nói: “Chàng chờ một chút, ta lại đi lấy.”

Trước lúc nàng có động tác, Tống Lương Trác đã nắm eo của nàng đặt ở dưới thân, khẽ hôn xuống đôi môi hồng đang chu ra của nàng, hỏi: “Còn đói sao?”

Tiểu Thất nhìn mắt của hắn đầy sưng mù mới sừng sốt chớp mắt, dưới hạ thân của mình khẽ chạm vào chỗ lửa nóng kia, cong người bò ra ngoài, một bên còn nói ồn ào: “A nha nha, đói chết, ta muốn tìm cái gì ăn.”

Tống Lương Trác nhin không được cười nói: “Không cho ăn, ngày mai lại ăn.”

“Ai nha, chàng đáp ứng không bắt nạt ta... A...”

Tiểu Thất tránh hồi lâu, càng tránh quần áo càng ít, cuối cùng thân mình không chịu nổi mà càng lúc càng yếu, cuối cùng yếu đến nằm úp lúi vào trong lòng Tống Lương Trác.

“Ách...”

Đã lâu như vậy, nhưng Tống Lương Trác tiến vào vẫn khiến cho Tiểu Thất có chút không khỏe.

Tiểu Thất hơi ngửa đầu, nâng tay đẩy đẩy ngực Tống Lương Trác, “Tướng công, nhẹ, nhẹ...”

“Tiểu Thất.” Tống Lương Trác thở phào nhẹ nhõm, khàn khàn kêu khẽ một tiếng.

“A, tướng công, chúng ta, chúng ta về Thông Hứa, được không?” Tiểu Thất cảm thấy lấp đầy sự trống rỗng của mình rồi mới nghĩ rõ ràng được.

“Được!”

Tiểu Thất khẽ nhắm mắt, lại cảm thấy bóng dáng của hai người dặt tay nhau trên bờ đê thật dài với hoa đào hai bên, Tiểu Thất hí mắt nhìn thấy hai bé gái phía sau. Ha ha, muốn một trai một gái. Con gái dùng để chơi cùng, con trai giúp nàng chăm sóc con gái.

Dường như là muốn trừng phạt nàng không chuyên tâm, người ở trên đã cắn một cái không nhẹ không nặng trên môi nàng. Thấy Tiểu Thất hoàn hồn lại, đôi phương mới dừng lại, lúc nhanh lúc chậm, lúc nông lúc sâu, đến lúc Tiểu Thất khẽ kêu lên một tiếng, lại thấy được bờ đê dài đầy hoa đào trong ánh sáng chói chang.

Tiểu Thất cắn vai Tổng Lương Trác khi bước lên đám mây, cái gì đó cảm trong tay liền ‘rắc’ một tiếng, vỡ ra.

Tiểu Thất nâng tay lên, mơ màng nhìn, cau mày im lặng một lát rồi nói: “Tướng công ăn nhân đi, đã lột hết rồi.”

Tổng Lương Trác nhìn nhân trong tay nàng đã da thịt chia lìa, mới nhớ tới trên giường có những cái này. Tổng Lương Trác liền ôm nàng ngồi dậy, kéo hi phục vừa đặt dưới thân khi nãy ném xuống giường, nhìn phía dưới có gì đó liền ngấm bực mà đưa tay phui xuống, xoa xoa lưng Tiểu Thất hỏi: “Còn đau không?”

Tiểu Thất muốn nói, chàng cắn đau, nhưng lại không nói ra khỏi miệng mà chỉ xấu hổ cười khanh khách.

Tổng Lương Trác nương theo ánh nến mà phui sạch những thứ trên giường, lại ôm Tiểu Thất nằm xuống. Tiểu Thất kéo chăn lên đầu của hai người, tựa vào ngực Tổng Lương Trác nói: “Tướng công nói cho ta về Thông Hứa nha, không được nói mà không giữ lời.”

Tổng Lương Trác cười khẽ, “Chờ án tử bên này kết thúc đi.”

“Còn có án tử nữa sao?” Tiểu Thất nghi hoặc.

Tổng Lương Trác tránh không đáp, kéo chăn xuống nói: “Lục Thừa huynh và Lục Liễu đã đi phương Bắc.”

“Hả? Sao chàng biết? Nhà không phải là ở phương Bắc sao?”

Tổng Lương Trác đưa bàn tay vẫn còn nóng ra khỏi chăn, miễn cưỡng bình tĩnh lại nói: “Cha mang thư tới. Lục Thừa nói, Lục Liễu cô nương nghe một lang trung giang hồ nói, bệnh sốt rét nếu đến nơi rét lạnh ở một quý thì có thể khỏi hẳn. Lục Liễu cô nương nắn ni hán hơn nửa tháng, tháng trước đã bắt đầu khởi hành, nếu thuận lợi đi, phỏng chừng lúc này đã qua Hoàng Hà.”

“Ai, sao ta lại không nghĩ tới? Côn trùng sợ lạnh, người cũng sợ lạnh. Đem côn trùng cho chết cóng là được rồi.” Tiểu Thất chu miệng, vẻ mặt ảo não.

“Nàng xác định là côn trùng khiến cho bị bệnh?” Tổng Lương Trác cười khẽ.

Tiểu Thất quay đầu, “Sao lại không phải? Nếu không làm sao có thể vào trong thân thể người ta khiến người ta bị bệnh đây?”

Tiểu Thất run rẩy, mang theo tia hoảng sợ nhìn Tổng Lương Trác, “Chàng nói, con sẽ là từ cái gì dài mà đi ra? Sẽ không phải là côn trùng đi! Ngao ~~~~~ Ừm bò ~~~~~”

Vấn đề này hẳn không trả lời được. Tổng Lương Trác nhún mày vuốt vuốt lưng tròn bóng của Tiểu Thất, “Nàng là cạp hay là bò?”

Tiểu Thất thay đổi giọng nói, “Meo meo ô ~~~”

“Con mèo con không buồn ngủ?”

Tiểu Thất mở to mắt lắc đầu.

“Vậy, chúng ta, chậm rãi tìm tòi nghiên cứu.”

Tiểu Thất vừa mới muốn hỏi thì đã phát hiện ý tứ của cái gọi là tìm tòi nghiên cứu của Tổng Lương Trác, vừa muốn mở miệng kháng nghị, đã bị Tổng Lương Trác dùng môi ngăn lại.

Được rồi, trước lúc Tiểu Thất ngủ say liền mơ hồ nghĩ, sâu này có chút lớn, cảm giác không tốt lắm. Tiểu Thất lại nghĩ, chỉ biết chàng là người có đuôi sói, chàng còn không thừa nhận. Không thừa nhận thì thôi đi, còn muốn giả làm cừu nhỏ. Trong đầu Tiểu Thất liền xuất hiện hình ảnh Tổng Lương Trác giả làm cừu, trên đầu còn có hai cái sừng dài cong cong.

Tiểu Thất đưa tay sờ đầu của Tổng Lương Trác, từ từ nhắm mắt cười khanh khách, một môi chui vào lòng của Tổng Lương Trác chen chúc mới không tình nguyện mà đi vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Nơi nào trong nhà có không khí tân hôn? Vì Tiểu Thất tham ngủ, Tống Lương Trác gọi hai lần cũng không đánh thức được, cuối cùng thấy nàng mệt đến mắt cũng không mở nổi liền dứt khoát ôm nàng nằm xuống. Tống mẫu cùng mỹ phụ nhân cũng lười chờ bọn họ đáng trả, cùng nhau đi dạo hậu hoa viên, để lại hai lão nhân câu có câu không tán gẫu.

Tay của Tống Lương Trác hơi sưng lên, lòng bàn tay hồng hồng nhìn thật quý dị. Trong lúc ăn cơm Tống mẫu hừ nói: “Đây là để răn đe người nào đó, không thể tùy tiện cầm đồ gì của người ngoài.”

Mỹ phụ nhân cũng cười đáp lời, “Tuyệt tình vào lúc nên tuyệt tình, trong lòng còn thương hại thì chỉ làm hại chính mình, mà còn liên lụy cả người nhà.”

Tiểu Thất nghe cũng không rõ, cầm tay của Tống Lương Trác thối thối nói: “Có phải tướng công chạm vào da thú không? Về sau đừng chạm vào nữa! Có đau hay không?”

Tống mẫu cùng mỹ phụ nhân nghe vậy cùng lắc đầu than nhẹ, Tống Lương Trác 攥 cầm lấy bàn tay xoa bóp của Tiểu Thất cũng không nhiều lời.

Hết thấy đều diễn ra như cũ, giống như hôn lễ kia chỉ là một hồi pháo hoa, qua rồi liền qua. Chỉ là để cho vợ chồng son Tống Lương Trác hai người bọn họ nhớ đến là được rồi. Tống gia mời người trong tộc chứng kiến việc thêm tên Tống Tiền thị vào gia phả, trong lúc vô ý đã khiến cho bảo bối mà Tiểu Thất cất giấu là thư hòa cách mất đi tác dụng.

Nương mỹ phụ nhân cùng béo lão nhân một chút cũng không có cảm giác sống tại nhà người khác, cặp vợ chồng này không cần đợi người tiếp đón liền lấy Tống phủ làm tiêu điểm mà bắt đầu tìm tòi cảnh đẹp lớn nhỏ cùng đủ loại mỹ thực của Nhữ Châu. Mỗi ngày đều là sáng sớm rời khỏi cửa, đến chạng vạng mới một trước một sau hoặc là sánh vai trở về.

Tống mẫu bị kích thích không nhẹ, bắt đầu tiến hành cải cách giáo dục hà khắc với Tống Thanh Vân. Tống Thanh Vân ứng phó đến sứt đầu mẻ trán, sau vài lần ám chỉ nói rõ với béo lão nhân là sinh ý trong nhà quan trọng nhất nhưng không có kết quả, rốt cục đáp ứng Tống mẫu, kết thúc án tử trước mắt này liền mang bà đi ngâm nước nóng, mang bà đi Vân Đài Sơn xem thác bang, lại mang bà đi trèo núi Nhất Đẳng.

Đồng ý cũng không mất bạc, vẫn còn trọng chức trên người không cách nào có thể rời đi, hiển nhiên Tống mẫu cũng biết việc này. Nhưng với hứa hẹn này vẫn ôm hy vọng được thực hiện, vẫn là để thỏa mãn sự so sánh nho nhỏ của chính mình thôi.

Tống Lương Trác lại bắt đầu bận rộn, nhưng mỗi ngày cùng Tiểu Thất đều ngọt ngào như mật. Tiểu Thất cũng không nghĩ trốn chạy trước, muốn chờ Tống Lương Trác xong án tử thì hai vợ chồng son sẽ ngọt ngào mà quay về nhà. Nhưng Lâm Từ Tiêu lại có hành động.

Tiểu Thất đem Tiểu Sơn Tử từ bên người béo lão nhân, bảo hắn đi cùng Tống Lương Trác tới lui giữa Tống phủ cùng phủ nha. Tiểu Sơn Tử nói, đã không phải một lần cô gia ngẫu nhiên gặp vị cô nương xinh đẹp kia.

Tiểu Thất hí mắt nhìn hắn, Tiểu Sơn Tử vội vàng thay đổi cách nói, nghiêng răng nghiêng lợi tràn đầy cảm phẫn nói, không chỉ là một lần cô gia gặp nữ nhân xấu xa kia.

Gặp được, gặp được a! Tiểu Sơn Tử liên tục cường điệu.

Tiểu Thất mếu máo, cân nhắc nhiều lần cũng là lấy ra một phong thư đựng thư hòa cách kia. Tiểu Thất sửa rồi lại sửa, lại để thư riêng cho Tống mẫu, mỹ phụ nhân, Nhược Thủy cùng Tống Lương Trác mỗi người một lá thư, sau đó thay nam trang đeo một bao y phục xuất môn. Đương nhiên, là để cho người nhà yên tâm, vẫn mang theo Tiểu Sơn Tử lén lách.

Thu Đồng là người đầu tiên phát hiện không thấy Tiểu Thất đâu, nguyên nhân là đến chạng vạng cũng không thấy bóng dáng của Tiểu Thất, sau đó lại phát hiện gia phả mà Tiền lão đầu mang đến cũng không thấy. Thu Đồng quay lại phòng của Tiểu Thất, lấy ra mấy phong thư đặt trên gối đầu mới thật sự hoảng cuồng tay chân.

Thu Đồng vô cùng lo lắng cầm thư chạy tới chủ viện, thấy Tống mẫu liền nói: “Phụ nhân, không thấy thiếu phụ nhân, cả ngày nay đều không thấy người. Nhưng cũng không phải là bị bắt đi?”

Tống mẫu đang uống trà đọc sách, nghe vậy thì ngậm trà vừa uống vào liền phun ra.

Bắt đi? Nói giống như là nơi rừng núi thâm sâu vợ bị lừa đi bán.

Tống mẫu cũng bình tĩnh, xoa xoa khóe miệng, nhận lấy thư từ tay Thu Đồng, tìm được thư viết cho chính mình liền mở ra đọc, khóe miệng co rút nói: “Không mất được, trước không cần đi tìm.”

“Ồ?” Thu Đồng kinh ngạc.

Tống mẫu đáng tiếc lau lá thư đã bị phun ướt, thở dài nói: “Cũng tốt, ta cũng đang suy nghĩ nên cho bọn họ rời đi một thời gian. Hành động mạnh mẽ, nhưng cũng cảm thấy không tốt; để cho nàng tự đến tận nơi đi, nhìn cũng chóng mặt. Lương Trác lại rời đi một năm rưỡi, để hoàn toàn chặt đứt ý niệm của Lâm gia, bớt phải đuổi đi ruồi bọ mãi không chịu đi này.”

“Nhưng thiếu phụ nhân các nàng có an toàn hay không?”

Tống mẫu cười nói: “Cái này để cho thiếu gia các người quan tâm. Nhưng nha đầu Tiểu Thất kia cũng không phải người trêu ghẹo người lạ, cảnh giác với người ngoài vẫn đủ. Nhưng không biết nói thế nào với vợ chồng Tiền lão gia cho tốt.”

Phản ứng của Tiền lão đầu cùng mỹ phụ nhân nằm ngoài dự kiến của Tống mẫu, lúc hai người bọn họ ăn uống no đủ quay lại thì Tống mẫu đem tình huống nói rõ, vừa nói xong mỹ phụ nhân liền nở nụ cười, xem ra rất vui vẻ.

Mỹ phụ nhân nói: “Kể ra thì nha đầu nhà ta rất ngốc rồi, vất vả lắm mới khai thông được mấu chốt, muốn đi chơi thì đi chơi đi. Tỳ tỳ yên tâm, Tiểu Thất rời khỏi nhà cũng không phải chịu khổ, Tiểu Sơn Tử đi cùng cũng rất thông minh.”

Đang nói thì Tống Lương Trác cùng Tống Thanh Vân đi đến, Tống mẫu cùng mỹ phụ nhân liếc nhau, rất ăn ý mà kéo dài mặt.

Tống mẫu thờ dãi nói: “Không thấy Tiểu Thất, án tử rất quan trọng sao? Lương Trác vẫn là nên về Thông Hứa tìm người trước đi.”

Tống Lương Trác ngây người, nhưng dĩ nhiên là không tin lời của Tống mẫu, tối qua hai người còn thân thiết bàn bạc vấn đề được gọi là hài tử, cuối cùng thương lượng là đến hôn lễ của Nhược Thủy sẽ trộm nhiều phúc khí trở về, Tống Lương Trác tiếp ứng, Tiểu Thất hành động. Hôn lễ của Nhược Thủy lập tức sẽ diễn ra, làm sao mới có một ngày đã không thấy người?

“Con không tin?” Tống mẫu ném thư qua, “Đây là thư đưa cho con, tự mình xem đi.”

Tống Lương Trác nhìn bốn vị cha mẹ vẻ mặt đang đè nén, mở phong thư ra nhìn nhìn, vừa mở phong thư đã biết giấy kia là gì, trên mặt liền hiện lên vẻ buồn bực.

Tống Lương Trác đem cùng cách thư bỏ vào bao lại, u ám nghiêm mặt nói: “Cha mẹ nói chuyện, con về phòng trước.”

Tống mẫu nhìn theo bóng lưng của Tống Lương Trác nói: “Con đuổi theo nhanh, nói không chừng có thể đuổi kịp nàng đây.”

Mỹ phụ nhân cười ha ha, nhún mày nói: “Không biết là thấy cái gì, mặt thật đen a! Chắc chắn, xem ra sẽ không đuổi theo ngay.” Quay đầu lại hỏi Tống Thanh Vân: “Là án tử gì? Rất khó giải quyết sao?”

Tống Thanh Vân gật đầu, “Mấy ngày gần đây quả thật cần hẩn hỗ trợ, nhưng cũng rất nhanh sẽ chấm dứt.”

“Kia cũng không có gì, làm xong chính sự vẫn quan trọng hơn, Tiểu Thất cũng sẽ không cố tình gây sự.” Mỹ phụ nhân cười đáp.

Về mặt Tống Lương Trác đen lại đi thẳng về phòng ngủ, bực bội đi tới đi lui mấy lần mới rút lá thư cùng với thư hòa cách kia ra khỏi bao. Tống Lương Trác hít vào một hơi, sợ hãi mở lá thư hòa cách kia ra, nhưng khi mắt nhìn thấy thì lại cười phì.

Tiểu Thất lại sửa lại thư hòa cách, chẳng những thêm vài chữ, còn thêm một câu ở dòng cuối cùng.

Cảm tình của Tống Lương Trác cùng Tiền Tiểu Thất tan vỡ, là giả không sai;

Trao đổi hòa cách, không có kết quả không đúng!

Kèm theo: phải chạy nhanh đến Thông Hứa tìm ta thảo luận đi, ta chờ chàng ở viện của chúng ta!

Tống Lương Trác thờ phào nhẹ nhõm, nằm trên giường nhìn thư của Tiểu Thất. Chữ cũng được xem là đẹp, viết cũng thật là nghiêm túc.

Trên thư viết, “Tướng công, chàng nói chuyện không giữ lời mà, lại gặp mặt trái mơ hồng kia, còn cùng nàng nói chuyện, nhưng Tiền Tiểu Thất ta là người hào phóng, tha thứ cho chàng. Còn bức tranh chữ tặng cho cha công công, ta giấu dưới sàng. Chàng nhanh chóng tới tìm ta đi, chân ta ngứa, đi cũng không nhanh. Nếu tướng công bận rộn nhiều việc, thì nhanh chóng giải quyết xong việc, xong thì đến tìm ta nha. Tiểu Thất đi không xa, đến lúc đó Tiểu Thất lại xoa xoa thái dương giúp tướng công giải lao. Ta mang theo Tiểu Sơn Tử cùng đi, tướng công đừng lo lắng! Nhớ rõ là nhanh chóng tới tìm ta đây!!!”

Cuối cùng còn vẽ một gương mặt đáng yêu của Ha Da, ngang đầu ngoác ngoác đuôi với hẩn. Một bên còn vẽ dấu móc, lời bộc bạch – Tống tri huyện trở về đi, ta không cợt lỏng lên người người nữa, gầu ~

Không thể phủ nhận, mặc dù chữ của Tiểu Thất không tròn, nhưng bức tranh cũng che mắt đi. Nàng chỉ vẽ vài nét lên giấy mà đã ra được tiểu Ha Da tròn như viên gạo nếp, le lưỡi ra trông rất đáng yêu. Chỉ là một đoạn ngắn ngủn, nhưng có vài chỗ rõ ràng là đã ngừng bút, ngừng lại đột ngột khiến cho mực rơi xuống từng giọt từng giọt. Tống Lương Trác nhìn nhiều điểm trên giấy viết thư, giống như nhìn thấy bộ dáng đang suy nghĩ khó khăn mà cắn cây bút gỗ tự làm.

Trong lòng Tống Lương Trác đột nhiên dâng lên một nỗi xúc động muốn vẽ tranh cho Tiểu Thất. Trên thực tế hẩn cũng làm như vậy, nhưng lúc cầm bút lên thì lại không biết nên vẽ như thế nào. Tiểu Thất rất sinh động, Tống Lương Trác cảm thấy có vẽ ra sao thì cũng là vật tĩnh, mặc kệ thế nào cũng đều không đáng yêu bằng người thật.

Tống Lương Trác im lặng một lúc rồi lại đặt bút xuống, Tiểu Thất của hẩn, vẽ cũng không thể vẽ ra được đâu!

“Sao có thể xác định là ta sẽ đuổi theo?” Tống Lương Trác lẩm bẩm.

Tống Lương Trác lại trở về giường nằm một lát, cúi người xuống giường lôi cái bọc gì đó ra, mở thẳng ra rồi cầm lấy đầu gối gậy gộc trong đó ném ra ngoài cửa.

Tổng Lương Trác lắc đầu mỉm cười, thấp giọng, “Thật đúng là tiểu ngu ngốc.”

Đêm nay không có Tiểu Thất ở bên cạnh, Tổng Lương Trác ngủ cũng có thể xem là ngủ an ổn. Trước lúc ngủ liền nghĩ đến khả năng trở về Thông Hứa đáp đề, lại nghĩ nếu có đứa nhỏ thì nên để người nào mang. Tiểu Thất là người đầu tiên bị loại trừ, bởi vì Tổng Lương Trác đã hỏi qua nàng có muốn có đứa nhỏ hay không. Tiểu Thất hưng phấn gật đầu nói muốn sinh cục cưng ra để chơi. Một từ ‘chơi’ đã khiến Tổng Lương Trác cả kinh, xoa xoa lỗ tai của nàng tới hơn nửa đêm, một lần lại một lần nói, đứa nhỏ không phải là để chơi, mà là phải nuôi dưỡng thật tốt.

Tổng Lương Trác nghĩ đến cảnh Tiểu Thất ôm đứa nhỏ xem như là chó con, mèo con mà đùa giỡn, miệng liền không nhịn được mà cười rộ lên, lúc ngủ thì là bộ dáng mơ thấy mộng đẹp.

Còn Tiểu Thất ở khách điểm thì có chút mất ngủ, một người ngủ không thể có được sự ấm áp của hai người, không có người để ôm, cũng không có người để nói chuyện. Cảm giác thực không tốt!

Tiểu Thất nằm úp, nằm nghiêng, ngồi, cố gắng đến nửa đêm mới vỗ vỗ gối đầu, xem nó như là Tổng Lương Trác mà ôm vào trong ngực ngủ. Ngày hôm sau trời vừa sáng đã thức dậy, ăn mặc cho tốt liền đi đập cửa phòng của Tiểu Sơn Từ ở bên cạnh.

Tiểu Sơn Từ ngáp mở cửa, Tiểu Thất liền nói ngay: “Người ăn cơm nước xong thì hồi phủ xem ở phủ thế nào.”

Tiểu Sơn Từ vịn vào cửa làm động tác trượt chân, nhăn mặt lại nói: “Tam tiểu thư, mới có một đêm, chờ cô gia có động tĩnh thì phu nhân sẽ phái người đến nói cho biết.”

Tiểu Thất ngẫm lại cũng đúng, bĩu môi xuống lầu. Dưới lầu đã có khách ăn điểm tâm, Tiểu Thất cũng tìm được một chỗ không bị nhìn thấy thì ngồi xuống, vừa ngồi chờ Tiểu Sơn Từ xuống ăn cơm vừa cầm chiếc đĩa về vẽ vòng tròn trên bàn.

Một đĩa thịt nướng thơm ngào ngạt liền xuất hiện trên bàn, Tiểu Thất không thèm nâng mí mắt, “Ta chưa có gọi món ăn đây.”

“Ta mời.”

Tiểu Thất ngẩng đầu, chu miệng lên, không vui mở miệng nói: “Sao ta luôn gặp người!”

Vấn đề này Trần Từ Cung cũng cảm thấy kỳ quái, đại để là gặp nhau nhiều thì sẽ chú ý hơn, trong thành này cũng là nơi rộng lớn, nhưng chỉ cần hai người đều xuất môn thì sẽ có cơ hội gặp.

Trái lại Trần Từ Cung tự ăn một xâu thịt, “Thịt này xâu còn kém một chút, cũng không phải là thịt nai, chủ quán đúng là lừa người.”

Tiểu Thất nâng mắt nhìn, “Vây mà người còn ăn.”

“Ồ thành nhỏ này không có thịt nai ăn cũng là bình thường, dù sao ăn cũng là việc vui. Tiểu Thất đây? Sao lại ở khách điểm? Tướng công tốt tốt đình của người không cần người sao?” Trần Từ Cung nhướng mày cười.

Tiểu Thất lại vẽ một vòng tròn, liếc mắt nhìn Trần Từ Cung một cái, nói: “Ta có chuyện xuất phát trước, chờ tướng công nhà ta đuổi theo ta đây.”

Tiểu Thất nói ra lời này nhưng trong lòng lại có chút không chắc, không xác định làm như vậy là đúng hay sai. Tổng Lương Trác thích nàng, nàng khẳng định, nàng cũng khẳng định là hắn sẽ đến tìm nàng, nhưng nàng không xác định như vậy có được không. Ngay từ đầu cảm thấy là tốt, cảm thấy cũng là biện pháp tốt để đánh lui trái mơ hồng đó, nhưng một mình ở cả đêm qua lại cảm thấy không tốt. Một đêm không ôm hắn ngủ, thật đa cảm a!

Tiểu Thất rồi rầm nhũ mảy, lẩm bẩm nói: “Người nói, ta có phải không nên chạy đi hay không?”

“Người nói xem, ta giúp người ngẫm lại.” Trần Từ Cung nhận lấy cháo cùng thức ăn sáng tiểu nhị đem lên, nói với Tiểu Thất: “Ăn đi, lát nữa giao phó cho ta là được.”

Tiểu Thất nhìn đồ ăn trên bàn đột nhiên không có khẩu vị, rầu rĩ không vui, mở miệng nói: “Tướng công ta có trái mơ hồng, trái mơ hồng này luôn quấn lấy hắn, ta muốn rời đi trước, để cho tướng công quay về Thông Hứa, như vậy có thể ném trái mơ hồng đó đi.”

“Tướng công người không được phép cưới nàng?” Trần Từ Cung có chút kinh ngạc mở miệng.

Tiểu Thất híp mắt liếc hắn, “Tướng công ta chỉ thích một mình ta. Cái lão đầu kia thật đáng ghét, thê tử của mình cũng không giữ được!”

Trần Từ Cung thờ dài, gần đây hắn bị mắng cũng không ít. Trần Từ Cung nghĩ nghĩ, hỏi: “Có phải mỗi ngày người đều mắng Hạo Vương gia?”

Tiểu Thất thành thực lắc đầu, “Cũng không phải mỗi ngày đều mắng, chỉ khi nào thấy mơ hồng mới mắng. Ta mắng chủ người cũng không tàn nhẫn, thật là tiện cho hắn a. Thật là, nếu đã đưa người ta về nhà rồi sao không chăm sóc người ta cho tốt? Nhiều như vậy thật không tốt.”

Trần Từ Cung xoa trán, “Người, nữ tử này thật lớn mật.”

Tiểu Thất lui lui người lại, liếc nhìn Trần Từ Cung hỏi: “Bằng hữu sợ chó kia của người đâu?”

Trần Tử Cung bị nghẹn đầu phụng trong cổ, ho hồi lâu cũng không ho ra, ngược lại lại nuốt thẳng xuống. Trần Tử Cung khó chịu kéo kéo áo, thờ phỉ phò, mở miệng nói không hòa khí lắm, “Bạn việc khác rồi.”

Trần Tử Cung uống một lượt hai chén trà mới mở miệng nói tiếp: “Không phải là người muốn chạy sao? Sao lại ở khách điểm gần Tổng phủ?”

Tiểu Thất thật tự nhiên mà khinh bỉ Trần Tử Cung một phen, dương dương tự đắc, nâng cằm nói: “Ta muốn chậm rãi đi, bằng không tướng công ta không đuổi theo kịp.”

Trần Tử Cung lại bị sắc nước trà vào mũi, chặt vật dùng khăn che miệng lại mà khụ một trận. Chậm rãi nhìn qua Tiểu Thất, thông minh ngậm miệng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Một ngày nhàm chán.

Tiểu Thất ăn xong điểm tâm rồi quay về phòng ở khách điểm nằm lăn qua lăn lại, cuối cùng dứt khoát búi tóc lại, dẫn Tiểu Sơn Tử về nhà.

Tiểu Thất về nhà cũng xem như là quang minh chính đại, chỉ là khom lưng dựa người vào tường hồi lâu. Gã thủ vệ cũng làm như không phát hiện, còn cố ý ngáp một cái rồi làm lệch cửa.

Tiểu Thất điểm mũi chân nhẹ nhàng đi vào, một đường đi thẳng về viện của Tổng mẫu. Tiểu Sơn Tử thì thoải mái quẹo vào phòng bếp, ý vào thân phận khách nhân của mình mà lấy được thức ăn ngon. Mỹ phụ nhân lại cùng Tiền lão đầu ra ngoài tìm mỹ thực, để lại một mình Tổng mẫu nhàm chán ngồi trong phòng may quần áo cho cháu tương lai.

Tiểu Thất dựa vào khung cửa nhìn lên Tổng mẫu, che miệng cười trộm mới phui phui tay áo, chấp tay phía sau đi vào. Tổng mẫu ngẩng đầu, nhìn quần áo nam trang của Tiểu Thất, nhíu mày nói: “Tiểu thiếu gia nhà ai? Sao dám chạy đến hậu viện này? Phải đánh!”

Tiểu Thất cười hắc hắc phe phẩy đi qua, ôm lấy cánh tay của Tổng mẫu quơ quơ, nũng nịu mở miệng nói: “Nương a, tướng công đi đâu vậy?”

“Đi phủ nha. Tiểu Thất đi hơi sớm, nếu chờ bọn hán xử án tử xong thì con đi chân trước thì nó đã đuổi kịp phía sau.” Tổng mẫu nhìn nhìn bụng Tiểu Thất, “Không chừng còn có, ngoan ngoãn chờ ở khách điểm, đừng chạy loạn.”

Tiểu Thất sờ sờ bụng, cười tủm tỉm nói: “Con nhớ nương rồi, một mình ngủ không được.”

Tổng mẫu điểm điểm thái dương Tiểu Thất, cười trách mắng: “Vậy mà còn chạy loạn? Không ở nhà cho tốt, hử?”

“Kế hoạch của con phạm sai lầm thôi.” Tiểu Thất khó khăn mở miệng, “Nương a, người nói, con có thể quay về ở hay không? Đi ra ngoài rồi mới phát hiện rất nhớ tướng công đây.”

“Tốt, Lương Trác trở về liền thấy, a, vợ chạy trốn đã tự quay lại, án tử cũng không cần vội giải quyết.”

Tiểu Thất cười, suy nghĩ một lát nói: “Nương, trước mắt con ở khách điểm được rồi, nhớ nương sẽ quay lại chơi. Bằng không mới vừa đi đã quay lại thì thật mất mặt a.”

Tổng mẫu cười khẽ, “Buổi trưa ăn cơm với nương, hai người kia cũng không trở về nhà.”

“Vâng!”

Tiểu Thất ăn trưa cùng Tổng mẫu, lại quay về phòng mình ôm chăn lăn qua lăn lại, ngửi đủ mùi của Tổng Lương Trác mới dẫn Tiểu Sơn Tử chuồn ra khỏi phủ.

Lúc Tiểu Thất về khách điểm thì lại ngoài ý muốn thấy một người đang từng bước từng bước lên lầu trước nàng.

Một nữ nhân, người mà nàng đang chuẩn bị ném đi. Tiểu Sơn Tử tự nhiên cũng thấy được, sờ sờ cảm nghi hoặc.

Tiểu Thất chớp mắt đi theo phía sau, thấy Lâm Tử Tiêu ngừng lại trước gian phòng thứ hai ở phía đông, hẳn là được đáp ứng liền đẩy cửa đi vào.

Chẳng lẽ, trái mơ hồng cũng trốn nhà? Tiểu Thất chớp mắt vụng trộm dựa qua, Tiểu Sơn Tử thông minh đứng canh gác ở đầu cầu thang.

Nghe lên chuyện của người khác là không tốt! Không được, thật sự không tốt! Tiểu Thất trong lòng thì đấu tranh kịch liệt nhưng lại không không chế được chân mình mà đi về phía trước, đến lúc dán bên khe cửa nghe thấy tiếng nói bên trong thì đôi mắt to của Tiểu Thất sáng bừng lên.

Bên trong không phải ai khác, chính là Trần Từ Cung liên tiếp gặp Tiểu Thất. Buổi sáng Tiểu Thất ăn cơm xong liền vỗ vỗ bụng lên lầu, cũng không nghĩ hai người lại ở cùng một tầng. Bọn họ hẳn là chưa nói được mấy câu, lúc Tiểu Thất dựa vào cũng chỉ mới nghe Trần Từ Cung lười biếng mở miệng, “Có việc?”

Tiểu Thất nghĩ, trái mơ hồng này nhìn cũng không tệ, kết đôi với nam nhân hoa đào này, đưa nhỏ về sau khẳng định cũng rất được.

“Gia...” im lặng thật lâu sau, “Gia, sao lại đến Nhữ Châu?”

Lại là lặng im. Tiểu Thất dẫu môi, hai người kia nói chuyện thật là hao sức, hồi lâu cũng không nói câu nào. Tiểu Thất thấy có một cái ghế nhỏ bên cạnh, khom người qua, chuẩn bị tốt ngồi ở cửa, nâng cằm cho dễ nghe bí mật của trái mơ hồng.

Hai người trong phòng lại không có hưng trí như vậy, nhìn bộ dáng là một người thì vội vàng, một người thì chán đến chết.

“Gia, Tổng thiếu gia hẳn không muốn thú...” Hiển nhiên là Từ Tiêu không biết tự xưng thế nào, mím môi hồi lâu mới lại nói, “Gia, Tổng thiếu gia hẳn không nguyện ý cưới Từ Tiêu.”

Trần Từ Cung nhủ mảy, sờ sờ cằm nói: “Đường như từ lúc ngươi ra khỏi Vương phủ, chuyện của ngươi liền không có quan hệ với bốn vương. Đó là chuyện riêng của ngươi, không cần báo lại với bốn vương, bốn vương cũng không có hứng thú xen vào chuyện của các ngươi.”

Từ Tiêu nhìn Trần Từ Cung đang lười biếng dựa vào giường, “Không phải gia thích Tiền cô nương sao? Cho Từ Tiêu rời phủ, chẳng lẽ không phải là muốn Từ Tiêu phá hư các nàng, gia từ giữa...”

Trần Từ Cung buồn cười lắc đầu, “Bốn vương không có hứng thú với người đã có chồng.” Trần Từ Cung đảo mắt nhìn Lâm Từ Tiêu một cái, “Đối với nữ nhân tự động lên giường của gia càng không có hứng thú.”

Mặt Từ Tiêu trắng bệch, nghẹn hồi lâu mới nói: “Vậy vì sao gia lại nhắc lại với Từ Tiêu về tình cũ cùng Tổng thiếu gia, lại có ý nói cái gì, Tiền cô nương kia là người thú vị thế nào?”

Trần Từ Cung ngồi dậy, một chân cong lại đánh giá Từ Tiêu, nhủ mảy nói: “Tiểu Thất cô nương là người thú vị, ngươi cùng Tổng Lương Trác cũng quá thật là có tình cũ, bốn vương chỉ là hỏi một câu thôi. Sao, ngươi lại có thể nghiền ngẫm ra được cái gì đây?”

Lâm Từ Tiêu thờ ơ gấp, lệ trong mắt nhịn lắm mới không rơi xuống.

“Gia, vậy vì sao lúc trong cung lại cười với Từ Tiêu? Vì sao lại nói như vậy với Từ Tiêu? Nếu không phải, nếu không phải... Từ Tiêu cũng tuyệt không đáp ứng đi Vương phủ. Nhưng Từ Tiêu vào Vương phủ lâu như vậy, ngược lại gia lại làm như ngày ngày không nhìn thấy.”

Trần Từ Cung không rõ hỏi lại, “Bốn vương đã nói cái gì?”

“Gia nói ta xinh đẹp, còn hỏi tên của ta.” Cảm xúc của Từ Tiêu có chút kích động, vội vã bước lên phía trước vài bước, run giọng nói: “Nếu ta ở trong cung, dù là làm cung nữ của Vệ nương nương, cho dù không chịu nổi việc đồ dạ hương, cũng tốt hơn kết cục hiện nay. Người nhà không muốn gặp, người xung quanh cũng không đặt vào mắt. Sao Vương gia có thể, sao có thể...” Từ Tiêu nói đến mặt đỏ bừng, cuối cùng nén lại những lời cuối.

Trần Từ Cung nhủ mảy, “Cảm tình của ngươi với Tổng Lương Trác...”

Lâm Từ Tiêu che mặt khóc, nói: “Không nói đến hẳn, trước đó ta đã xin lỗi hẳn vào cung, cũng không nghĩ tới sẽ trở về tìm hẳn. Vì sao ngài lại gọi lên niệm tường của ta? Lại bỏ ta ra ngoài?”

Trần Từ Cung liu lười, “Lâm, gọi ngươi là Lâm cô nương. Lâm cô nương có chút làm lẫn a. Bốn vương không nhớ rõ đã gặp ngươi trong cung, vào trong phủ cũng không thấy ngươi. Bốn vương thấy ngươi khổ cực tìm kế, trong lúc vô tình biết ngươi từng có đoạn tình cũ, tự nhiên biết thời thế mà để ngươi đi, như thế nào? Bốn vương làm sai?”

Từ Tiêu kinh sợ nhìn Trần Từ Cung, “Ngài không nhớ rõ ta? Làm sao có thể không nhớ rõ ta? Vậy vì sao lại nguyện ý cho ta vào vương phủ?”

Trần Từ Cung cũng không muốn nhiều lời, gập một cái, nói: “Hoàng huynh thưởng xuống, vào thì vào thôi, cũng chỉ thêm một người.”

Từ Tiêu giận đến môi run lên, hồi lâu mới cúi mắt hỏi: “Nói như vậy, căn bản là Vương gia không biết Từ Tiêu thế nào, vào Vương phủ cũng không phải Vương gia xin Hoàng Thượng ban người?”

Trần Từ Cung gật đầu, “Tứ nữ hàng năm nhiều như vậy, bốn vương liếc mắt một cái chỉ là lời nói hữu tình, nếu nói như vậy thì Hạo Vương phủ cũng phải xây thêm phủ đệ cho ba ngàn giai lệ rồi.”

Từ Tiêu nghe vậy cười khẽ, dần dần lại thành nhún vai cười to. Thanh âm the thé lạnh lạnh, dường như không phải phát ra từ miệng của một nữ nhân. Lần đầu tiên Trần Từ Cung nhìn thấy một nữ tử không giữ hình tượng như vậy, giật mình ngồi ngay ngắn lại, Tiểu Thất ngoài cửa thì sợ run lên té trên ghế xuống đất.

Tiểu Sơn Từ khom người muốn đỡ nàng đứng lên, thấy Tiểu Thất ngây người thì khó hiểu. Trong phòng lại truyền ra tiếng khóc cười của Từ Tiêu.

“Thì ra, thì ra đều là do một mình ta đa tình a! Vương gia ngài cảm thấy phải thì nói một câu, một câu kia cũng có thể không nói, vì sao lại nói để cho Từ Tiêu nghiền ngẫm một mình? Hôm nay ta đã diễn vở hài kịch không công cho mọi người cười chê rồi, thì ra, ha ha, chỉ là một câu của ngài, ta cần gì phải xem là thật!”

Trần Từ Cung nhú mày, “Bỏn vương nói ra còn phải cân nhắc như châu ngọc? Chỉ là một câu, sao lại có thể dẫn đến nhiều chuyện như vậy?”

Từ Tiêu đắm ngực nói: “Đúng vậy, gia liếc mắt nhìn ta một cái, khiến cho Vệ nương nương có ý định đem ta ban cho gia. Ta nghĩ gia thích ta, ta đây thả rằng đi hầu hạ người thích ta, ta cũng thích người. Chỉ là một câu của gia, ta lại ngây ngốc muốn đền bằng cả đời. Ta là vì cái gì? Vì vui vẻ của Vương gia...”

Trần Từ Cung đưa tay đánh gãy lời của Từ Tiêu, “Không cần nói đường hoàng như vậy, nếu là ta đoán đúng, ngươi là phải mưu tính cho nửa đời sau của mình, mặc kệ bốn vương là gì. Đừng đem chuyện đáng khinh nói thành hoa sen trắng cao thượng. Cho dù là hoa sen, ngươi cũng chỉ là một cây đã dính búng.” Trần Từ Cung ngoáy lỗ tai, “Trách không được là nghe không lọt tai.”

Từ Tiêu nhìn chằm chằm Trần Từ Cung thật lâu, Trần Từ Cung tự châm trà nhấp một ngụm, thấy Lâm Từ Tiêu còn đứng ở đó, nhú mày nói: “Còn có việc?”

Từ Tiêu cười lắc đầu, “Gia vĩnh viễn đều là như vậy, gặm đạp tình cảm của người khác thành bùn.”

Trần Từ Cung vui vẻ, nở nụ cười nhìn Từ Tiêu thật lâu sau mới nói: “Ánh mắt của gia vốn tốt, không hoa không mù, biết cái gì là thật cái gì là giả. Làm phiền Lâm cô nương rồi, còn đến bàn chuyện tình cảm đại sự của gia.”

Thần sắc của Từ Tiêu mờ mịt, gương mặt nhìn bốn phía, lẩm bẩm nói: “Ánh mắt của gia là tốt, liếc mắt một cái khiến cho ta mê muội. Ánh mắt của gia thật là tốt, không nghĩ muốn thấy liền làm như không thấy. Ai, ta khờ nha, nếu là mưu tính cho tuổi già, còn nói cảm tình làm gì?”

“Nếu không phải người treu đùa ta, cũng sẽ không cho Vệ nương nương có cơ đưa ta ra ngoài. Nàng ghen tỵ sắc đẹp của ta, sợ ta có một ngày sẽ đi lên trên đầu nàng. Vừa khéo a, một câu treu đùa của gia ngài đã giải được đại hận trong lòng Vệ nương nương. Được rồi, ta cũng đi Vương phủ đi, ta cũng lười tranh đấu cùng nhiều nữ nhân trong hậu cung như vậy, có lẽ ngài còn có thể có chút thích ta. Cũng không nghĩ, vào Vương phủ chính là vào lãnh cung, ngay cả mặt của Vương gia cũng khó gặp. Ta cũng là nữ nhân a, ta cũng muốn tìm một chỗ dựa cho chính mình, chỉ là ta có ý tiếp cận gia thì có cái gì sai?”

Từ Tiêu cười khổ với Trần Từ Cung, “Ta thành công, Vương gia cũng muốn ta. Gia đi ra ngoài chơi một chuyến lại muốn cho ta tiếp nối tiền duyên lúc trước. Gia có hỏi qua ta có nguyện ý trở về hay không? Gia có thể tưởng tượng được một nữ tử không còn trinh tiết như ta trở về là có kết cục như thế nào? Ta không muốn như vậy, ta cũng là người thường a. Nếu không thể nắm được vận mệnh lúc trước của mình, có phải nên vì chính mình mà tính kế một chút? Ta vì mình mà tính kế thì có cái gì không? Vương gia có nghĩ đến nữ nhân mỗi ngày đều mơ tưởng đến địa vị Vương phi hay không?”

Trần Từ Cung nhú mày, “Cho nên nàng mới có thân phận mà không có cơ hội làm Vương phi. Muốn giống nhau nhiều lắm, chỉ là cuối cùng đều là chui đầu vào rọ.”

Từ Tiêu cười lạnh, nhìn chằm chằm Trần Từ Cung nói: “Vương gia cũng là người đáng thương, bên cạnh người, có người nào là thật tâm yêu gia? Tất cả đều chỉ đến địa vị của Hạo Vương phủ thôi. Vương gia không nhìn thấy sao? Tiền cô nương rất đơn thuần, nhưng tâm của người ta vĩnh viễn cũng sẽ không ở trên người Vương gia. Vương gia nói không có hứng thú với người đã có chồng? Chỉ là tự...”

Trần Từ Cung lạnh lùng liếc mắt qua, “Ngươi có thể lựa chọn vĩnh viễn không thể mở miệng nói chuyện.”

Từ Tiêu ngừng lại, nhìn Trần Từ Cung một lát, hừ cười một tiếng rồi xoay người kéo cửa ra. Từ Tiêu liếc mắt nhìn Tiểu Thất đang ngồi ngồi ngây người trước cửa, nhú mày cười nói: “Nhị ca đối đãi với ngươi thành tâm thành ý, không nghĩ ngươi lại chạy đến nơi này vụng trộm cùng Vương gia.”

Nụ cười của Từ Tiêu cũng xem là dịu dàng, nhưng Tiểu Thất nhìn liền sinh ra cảm giác âm trầm, dọa đến ôm lấy chân của Tiểu Sơn Từ không dám nhìn lại.

“Ha ha, tình nhân của Tiểu Thất muội muội thật không ít đây, vị này lại là người nào?”

Gương mặt Tiểu Sơn Từ đỏ bừng, giọng lên muốn đánh người, thấy Trần Từ Cung bên trong thoáng đảo mắt qua liền cười hi hi nói: “Mắt của Lâm cô nương thật tốt, tiểu nhân quả thật là ca ca chứ không phải là tỷ tỷ.”

Từ Tiêu quay đầu nhìn về mặt không biểu tình, hơi nhếch môi đi xuống lầu.

Thì ra nàng lại lần nữa ký thác hy vọng vào nam nhân, nàng trả giá hết thảy để tìm một nơi dựa vào, nhưng cũng chỉ là cánh trong mơ mà mình dệt ra. Nàng tưởng rằng mình không thể tìm được chỗ dựa vào, rốt cục cũng chỉ là quân cờ, nhưng không ngờ, ngay cả quân cờ nàng cũng không được làm. Thì ra cảm tình của Lâm Từ Tiêu nàng từ đầu đến cuối cũng chỉ là trò cười cho mọi người, là một nữ tử không thể không buông tha cho tình cảm lưu luyến đầu đời, lại đem tình cảm ký gửi sai người.

Sẽ không ai vì nàng mà tính, nàng chỉ có thể tranh thủ vì chính mình. Dù gì nàng cũng chỉ muốn một danh phận, cũng tốt hơn ở Lâm gia nô tỳ cũng không phải, chủ cũng không, bị người ta ghét bỏ, cũng tốt hơn bị đại ca trong nhà ép đi làm thiếp cho một lão già.

Mặt Trần Từ Cung không chút thay đổi nhìn Tiểu Thất, Tiểu Thất dựa vào đùi Tiểu Sơn Từ cũng không ngăn đầu.

Tiểu Sơn Từ cười ha hả nói: “Vương gia tha lỗi, chúng ta đi ngang qua, hắc hắc, đi ngang qua, chỉ thế thôi!”

Tiểu Sơn Từ kéo tay Tiểu Thất, bị Trần Từ Cung ngăn lại, Trần Từ Cung ngồi xuống, mơ hồ mà nói ra, “Tiểu Thất cũng sợ bổn vương?”

Tiểu Thất ngẩng đầu lên, nhìn trái nhìn phải thăm dò, không thấy thân ảnh của Lâm Từ Tiêu mới thở phào nhẹ nhõm. Tiểu Thất lại quay đầu nhìn gương mặt bị phóng đại lên, bị dọa khẽ kêu một tiếng muốn ôm chân Tiểu Sơn Từ, Tiểu Sơn Từ nhanh nhẹn bước tránh ra, xoay người trừu mến sờ sờ đầu gối nói: “Tam tiểu thư, để cho cô gia nhìn thấy là muốn chặt đứt chân của nô tài.”

Tiểu Thất ôm cũng không thể ôm, kéo ghế ôm vào ngực, chớp mắt nhìn thấy người gần như úp sấp lên mặt nàng, hằm hừ nói: “Ngươi dọa người, mặt lớn như vậy!”

Khỏe miệng Trần Từ Cung co rút, đưa tay muốn kéo Tiểu Thất đứng lên. Tiểu Thất nhìn tay kia, chính mình tự đứng lên.

“Thì ra ngươi chính là lão già kia?!” Tiểu Thất bĩu môi hừ giận, “Người xấu, ngươi lừa gạt tình cảm của trái mơ hồng lại không cần nàng, nàng đã gả cho ngươi, về sau sao có thể lập gia đình a.”

Trần Từ Cung hừ lạnh, “Ngươi quản hơi nhiều.”

Tiểu Thất thờ phỉ phỉ phình má nói, “Ta xem ngươi là người tốt mới nói cho ngươi nghe, nếu là người khác ta mới không thèm nói. Hừ, chán ghét!” Tiểu Thất ôm ghế quay về phòng mình.

Tiểu Sơn Từ nhìn sắc mặt tồi tệ của Trần Từ Cung, cười ha hả nói: “Kia, hắc hắc, vương gia tha lỗi, tam tiểu thư nhà ta nói chuyện thẳng thắn, nhưng cũng không phải nặng chữ người.”

Về mặt Tiểu Sơn Từ nghiêm túc, giờ tay thè sắt sơn nói: “Ta thề!”

Hừ, không mắng chửi người? Vậy mắng hán lâu thế tính là gì? Lại nói hán không phải là người? Sắc mặt của Trần Từ Cung rõ ràng là đen hơn.

Tiểu Sơn Từ thấy sắc mặt liền biết vượt mông ngựa(*) không thành, đổi thành vỗ lên đùi ngựa, gương mặt rồi rầm nhừ đầu nói: “Phải đi tiểu ngay, ôi a, phải đi tiểu ngay! Vương gia, tiểu nhân đi trước một bước!” Nói xong liền cong lưng chạy liền một mạch không thấy.

(*)vượt mông ngựa: nịnh nọt

Trần Từ Cung bực bội hừ một tiếng, xoay người “Oành” một tiếng đóng sầm cửa phòng.

Tiểu Thất dựa vào bàn có chút không vui. Xem ra Trần Từ Cung chính là Hạo Vương gia kia, hán cùng trái mơ hồng kia đã này nọ rồi, nếu đã thế sao lại không đường luôn? Hán nói trong nhà có ba ngàn giai nhân, cũng không kém trái mơ hồng tý nào! Ba ngàn lẻ một với ba ngàn thì có nhiều hơn bao nhiêu com? Nhà Vương gia sao lại không có một chén com như vậy.

Thật ra Tiểu Thất cũng không chán ghét Trần Từ Cung, dù sao cũng gặp nhiều như vậy, cho dù chỉ quen mặt, trong lòng cũng đem hán xem như là một nửa người quen. Nhưng lại đột nhiên phát hiện nam nhân hư hồng này có đến ba ngàn người để ngủ cùng, lại là nam nhân hư hồng không phụ trách, trong lòng liền có điểm không thoải mái.

Tiểu Thất sờ sờ thất lưng của Tổng Lương Trác đã trộm mang đến, nói thầm: “Vẫn là tướng công tốt, chỉ có một mình Tiểu Thất. Tiểu Thất nhớ chàng. Chàng mau làm xong án tử rồi đến tìm ta a!”

Giống như là vì tệ ngã lúc này, trong bụng Tiểu Thất mơ hồ có chút không thoải mái, liền đi ngủ sớm. Ngủ một giấc ngủ an ổn, mở mắt ra cũng đã qua giờ Mẹo(*). Tiểu Thất nằm ở trên giường hồi lâu cho hết choáng váng mới rời giường.

(*)giờ Mẹo: 5h – 7h sáng

Tiểu Thất không biết, sau một đêm ngủ say, cũng đủ để nhiều chuyện phát sinh rồi. Nếu Tiểu Thất biết, khẳng định sẽ không chạy ra khỏi Tổng phủ, sẽ bớt làm cho Tổng Lương Trác lo lắng. Nhất định sẽ ngoan ngoãn nằm trong lòng hán mà nói chuyện, lại ở cùng hán thêm một ngày, dù là một ngày thì cũng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

Từ Tiêu đã chết. Tổng Lương Trác bị ngồi tù, mang tội danh giết người.

Có nhân chứng, có vật chứng, quá mức ngoài dự đoán của mọi người, ngay cả Tổng Lương Trác cũng hoang mang. Tất nhiên là Tổng Thanh Vân không

tin, nhưng lại không thể không tin chứng cứ đã tìm được trước khi hấn vào đại lao. Hết thấy những cái này đều diễn ra trong một đêm đó.

Ngày hôm sau, Tiểu Thất chuẩn bị về nhà ăn cơm trưa cùng Tống mẫu, trước lúc nàng xuất phát thì mỹ phụ nhân đã tự mình đến.

Mỹ phụ nhân gặp mặt liền cười hớ hớ giữ chặt Tiểu Thất nói: “Đừng đi trở về, cùng nương về Thông Hứa chờ trước đi.”

Nhìn thấy mỹ phụ nhân thì tất nhiên Tiểu Thất rất vui mừng, quay đầu nói: “Vì sao phải đi về trước? Án tử của tướng công xong rồi sao?”

Mỹ phụ nhân xoa xoa gương mặt của Tiểu Thất, cười dịu dàng, “Không có, nhưng là nương phải trở về chiếu cố nhị tỷ của con, lúc này bụng của nương càng lúc càng lớn, dù sao cũng phải có người hiểu ý ở cùng. Thất nhi trở về cũng tốt, giúp nương chăm sóc. Thất nhi yên tâm, tướng công nhà con à, sẽ cùng cha con trở về sau, khẳng định sẽ không chạy đâu.”

Tiểu Thất mím môi cười, bước qua cọ cọ cánh tay của mỹ phụ nhân làm nũng, cười nói, “Nương a, con muốn chờ tướng công cùng nhau đi. Con đã nói sẽ đợi hấn, không thể nói chuyện không giữ lời.”

Mỹ phụ nhân cười điểm trán của Tiểu Thất, “Ồ đâu chờ mà không phải là chờ? Là tướng công con muốn con đi về trước. Nói cái gì ở khách điểm cũng không phải biện pháp tốt, sẽ phải chịu uất ức, cho con về Thông Hứa trước, hấn sẽ nhanh chóng làm xong việc rồi đuổi theo.”

Tiểu Thất chớp mắt, “Sao tướng công biết con ở khách điểm?”

Mỹ phụ nhân giật mình chớp mắt, thờ dãi nói: “Ài, nếu Thất nhi không muốn đi cùng nương, trên đường đi ngay cả người nói chuyện nương cũng không có đây.”

Tiểu Thất thấy mỹ phụ nhân có chút rầu rĩ, suy nghĩ rồi không tình nguyện lắm mà gật đầu, “Con sẽ viết phong thư cho tướng công.”

Tiểu Thất ở lại một ngày viết thư, mỹ phụ nhân sợ nàng đa tâm nên không dám thúc giục, nhưng cả ngày đều ở khách điểm cùng nàng, tìm cơ không cho nàng ra ngoài phố.

Đêm nay mỹ phụ nhân cũng ở lại khách điểm cùng Tiểu Thất, buổi tối Tiểu Thất ngủ không yên, có người ở bên ngủ cùng nhưng cũng ngủ không an ổn. Không biết vì sao, trong ngực buồn bực khó chịu. Thật vất vả mới ngủ, nhưng chỉ một lát liền thấy ác mộng mà bừng tỉnh.

Tiểu Thất mơ mơ màng màng xoay người, ôm lấy cánh tay của mỹ phụ nhân, cũng không dám ngủ sâu nữa. Mỹ phụ nhân cũng không ngủ, hai người nói qua nói lại đến nửa đêm mới có cảm giác buồn ngủ.

Hôm sau Tiểu Thất cũng là tỉnh dậy từ trong mộng.

Không tính là ác mộng, nhưng là vẫn trong cảnh sương mù, không nhìn thấy rõ gì cả. Tiểu Thất nghe thấy giọng nói của Tống Lương Trác, nhưng thế nào cũng không nhìn thấy hấn. Tiểu Thất cứ chạy rồi lại chạy, mệt đến đầu đầy mồ hôi, sương mù lại càng thêm dày đặc, không có một chút nào là sẽ tan đi.

Ngủ một đêm, lại mệt như là đã chạy một đêm. Tiểu Thất mệt mỏi dựa vào giường không muốn nhúc nhích, mỹ phụ nhân tự thu thập mọi thứ cho tốt, chờ Tiểu Sơn Từ đưa tin trở về liền thu xếp khởi hành.

Tiểu Thất phờ phạc đi theo mỹ phụ nhân xuống lầu, đúng lúc lại gặp Trần Từ Cung đang bước hơi vội vàng lên lầu. Cả một ngày hai người không chạm mặt, tức giận của Trần Từ Cung vui đi cũng không ít, nhìn thấy Tiểu Thất mặc nam trang lại cầm theo một bao y phục, không khỏi kinh ngạc hỏi, “Ngươi phải đi?”

Tiểu Thất ngáp một cái, ôm cánh tay của mỹ phụ nhân gật gật đầu, “Ta về nhà trước.”

“Ngươi có rảnh thì nói chuyện cho tốt với mơ hồng đi, nàng đã là người của ngươi, ngươi phải dưỡng nàng cả đời. Ta xem ngươi như một nửa bằng hữu mới nói thế này với ngươi, hình như là nàng đã làm sai chuyện, nhưng biết sai mà cải thiện thì tốt hơn a. Đây là tướng công ta nói.” Tiểu Thất giương mắt nhìn Trần Từ Cung, rất nghiêm túc mà nói.

Trần Từ Cung mím môi, “Tống Lương Trác, hấn...”

Mỹ phụ nhân nói xen vào: “Vị thiếu gia này là bằng hữu của Tiểu Thất? Chúng ta phải trở về Thông Hứa rồi, ngươi có thời gian thì phải đến Thông Hứa chơi.”

Trần Từ Cung chuyển mắt nhìn mỹ phụ nhân, thấy trên mặt nàng mang ý cười, nhưng ánh mắt lại lạnh lẽo nhìn thẳng vào mắt hấn. A, cũng tốt, chuyện nhà của người khác, hấn cũng không xen vào.

Trần Từ Cung gật đầu, mỹ phụ nhân kéo tay Tiểu Thất bước xuống lầu, Tiểu Thất đi đến dưới lầu lại quay đầu nói: “Ngươi phải đi tìm trái mơ hồng nha, ngươi là tướng công của nàng, không thể không trông nom vợ của mình a.” Sau khi nói xong thì quay đầu nhìn khách trọ ngồi quanh, bước chân dừng lại một chút mới vẫy vẫy tay đi theo mỹ phụ nhân ra khỏi khách điểm.

Trần Từ Cung có chút ngây người nhìn theo lưng kia.

Lúc đầu hấn nghe nói Từ Tiêu cùng Tống Lương Trác có qua lại, sau khi trở về liền sinh ra ý tưởng đưa Từ Tiêu ra khỏi Vương phủ thành toàn cho bọn họ. Nói là thành toàn cho bọn họ, chẳng qua là hấn muốn xem náo nhiệt, muốn nhìn xem nữ nhân kia rốt cuộc có bao nhiêu khát vọng địa vị cùng quyền

lợi, cũng làm cho nàng nếm thử tư vị tranh giành mà không được. Đồng dạng cũng muốn xem loại nữ tử không nội tâm như Tiểu Thất, có đầu qua nổi với loại người thâm sâu như Từ Tiêu không.

Lúc Từ Tiêu rời khỏi, hắn cố ý nhắc tới Tiểu Thất, về phần tâm lý gì, chính hắn cũng không nói rõ ràng. Hôm qua hắn nghĩ, nếu là thật sự Từ Tiêu không còn đường nào đi, còn có thể cho nàng vào phủ dưỡng nàng cả đời, Hạo Vương phủ không đến mức không nuôi nổi một nữ nhân. Chỉ là nếu nàng đã có tâm trí dùng mê hương với hắn, có thể dù nàng không chết, nàng cũng nên vì chuyện đã làm mà phải trả giá đại giới, cứ cô độc sống cả quãng đời còn lại tại biệt viện.

Không nghĩ đến chỉ trong một đêm, tất cả đều thay đổi. Nàng thế nhưng đã chết!? Người giết nàng lại là người nàng từng yêu?!

“Có lẽ, có âm mưu gì cũng không chừng.” Trần Từ Cung lắc lắc đầu, thờ dài trở về phòng.

Tiểu Thất ngáp liên tục, nghiêng ngả dựa vào xe ngựa, lại có chút không yên lòng.

Đã là mùa đông, Tiểu Thất ngồi liền cảm thấy lạnh. Mỹ phụ nhân lôi ra một tấm thảm thật dày cho nàng bọc lại, lo lắng sờ sờ trán của nàng hơi nóng, nói: “Chẳng lẽ là có? Sao lại mệt mỏi thế này?”

Tiểu Thất ngây người cúi đầu, sờ sờ bụng cười nói: “Thật sự nha, con còn cảm thấy bụng là lạ, tưởng là ăn nhầm rắn rồi đây.”

Mỹ phụ nhân cười cười, “Chính là mang thai cũng sẽ không có cảm giác nhanh như vậy, Thất nhi chỉ nói đùa.”

Tiểu Thất cười ha ha, búng vào một góc cửa kính xe nhìn ra bên ngoài, chu miệng nói: “Nhược Thủy chuẩn bị lập gia đình, không phải là hôm nay nên phát thiệp hồng trên đường hay sao?”

Mỹ phụ nhân há hốc mồm lại không biết phải giải thích thế nào.

Tiểu Thất lại sờ sờ bụng, cười nói: “Con nói muốn giành phúc khí của nàng cũng không giành được, thật đáng tiếc. Tướng công còn nói canh gác cho con, ai, nương à, con nghĩ không nên đi trước, con nên cùng tướng công.”

Tiểu Thất cười miễn cưỡng, cuối cùng cũng chải tóc, dán mặt vào thùng xe, nhắm mắt lại.

Xe ngựa chậm rãi chạy tới cửa thành, Tiểu Thất vẫn nhìn không được mà thấp giọng nói: “Nương a, tướng công còn nói cái gì?”

Mỹ phụ nhân ngạc nhiên, “Thất nhi...”

Tiểu Thất giương mắt, ánh mắt lại kiên trì chưa bao giờ có, “Nương, có phải tướng công đã xảy ra chuyện hay không? Từ nửa đêm hôm qua con đã bắt đầu khó chịu, trong lòng khó chịu. Người trong khách điểm nói cái gì mà thiếu gia quan gia giết người, nương, đó là nói tướng công sao?”

Mỹ phụ nhân ngồi qua, ôm Tiểu Thất nói: “Lương Trác không muốn con lo lắng, hắn nói nhất định sẽ tốt lành mà đi ra rồi tìm con, hắn không có giết người.”

Nước mắt của Tiểu Thất trong chớp mắt liền chảy xuống, “Con muốn ở cùng hắn.”

“Hắn là đau lòng cho con, Thất nhi nên tin tưởng hắn, rất nhanh thôi, hắn sẽ không có việc gì.”

“Con muốn ở cùng hắn.” Tiểu Thất cố chấp lặp lại.

“Thất nhi...”

“Con muốn ở cùng hắn.” Tiểu Thất nhắm mắt dựa vào thân xe, “Nương, chúng ta trở về đi, nếu không con sẽ khó chịu, trong lòng rất buồn, buồn đến không thở nổi. Con không khóc, cũng sẽ không ảm ỉ. Nếu hắn không muốn con biết, con sẽ không nói. Oa, đừng làm cho con cách xa hắn mà. Nếu có chuyện gì, con cũng không phải là người đầu tiên được biết.”

Mỹ phụ nhân ôm lấy Tiểu Thất vỗ vỗ, “Đừng khóc, chúng ta đều là người đại phú đại quý. Lại nói, trong chuyện này chắc chắn là bị hãm hại, luôn luôn có cách phá vỡ.”

Tiểu Thất lau nước mắt, quật cường nâng cằm nói: “Tướng công của con mới không giết người.”

Mỹ phụ nhân thờ dài, nhìn mắt hơi sưng của Tiểu Thất, suy nghĩ rồi vẫn là quay lại Tổng phủ. Nếu Tiểu Thất có thai, như vậy sẽ không chịu nổi mười ngày đi đường mệt mỏi rồi.

Không khí trong Tổng phủ nặng nề, Tiểu Thất vừa xuống xe ngựa lập tức chạy thẳng vào trong, bị mỹ phụ nhân giữ chặt lại. Mỹ phụ nhân nhìn bụng Tiểu Thất, Tiểu Thất giật mình, vỗ nhẹ vào bụng rồi chậm rãi bước vào. Tiểu Thất nhìn thấy Tổng mẫu liền cười nói: “Nương, con trở về chờ tướng công.”

Mắt của Tổng mẫu sưng lên, đúng là đã khóc, thấy Tiểu Thất cùng mỹ phụ nhân trở về thì có chút kinh ngạc. Mỹ phụ nhân chỉ chỉ Tiểu Thất, bảo Thu Đồng đi mời lang trung.

“Nương đừng sợ, tướng công không có việc gì, con cũng cảm thấy không có việc gì xảy ra, cho nên nhất định sẽ không có chuyện.” Tiểu Thất cứ thế

nói, sờ sờ ngực nói tiếp: “Nương bà bà người hãy hỏi nương con xem, trực giác của con trước giờ rất chuẩn.”

Mỹ phụ nhân cười cười, “Tỷ tỷ có thể tin Thất nhi một lần, trực giác của nàng chưa bao giờ sai.” Tuy rằng nàng chưa bao giờ gặp qua.

Tổng mẫu miễn cưỡng cười cười, “Kiếp nạn này phải có, nếu qua được thì tốt.”

Lang trung chân mạch, chỉ nói dường như mạch tượng là mang thai, nhưng vì ngày còn ít quá, cũng không dám chuẩn đoán chính xác, nhưng Tiểu Thất ngừng nguyệt sự là chuyện không cãi được. Tiểu Thất không để ý, nhưng Thu Đồng vẫn lưu ý, lúc này nhắc tới thì nàng là người đầu tiên xác định Tiểu Thất có thai.

Mọi người đều tự động đem ‘dường như’ chuyển thành ‘nhất định’, tin tức này cũng mang đến không khí vui mừng cho Tổng phủ. Cùng lúc đó, ở đại lao của phủ nha, thì lại là một cục diện khác.

Ngoài dự đoán của Tổng Lương Trác, người ở trên đến rất nhanh. Người đến là Lý tuần phủ, nghe nói đã sớm ra kinh tuần tra, nhưng là lại đứng díp đi đến Nhữ Châu như thế, càng thêm xác hoài nghi trong lòng của Tổng Lương Trác — bị kịch này, hơn phân nửa là không thể thoát khỏi quan hệ cùng Phó gia Phó Đức Giáp.

Lý tuần phủ vừa đến Nhữ Châu liền nghe thấy thiếu gia của quan viên tứ phẩm giết người, đến thẳng phủ nha. Lý tuần phủ vừa đến, Tổng Thanh Vân vì tránh tị hiềm liền ngừng chức, vì liên quan đến giam giữ phạm nhân trong nhà giam, ông cũng không có quyền tự tiện đi vào.

Tình trạng của Tổng Lương Trác thực không tốt, vốn là ở nhà giam bình thường, Lý tuần phủ tiếp nhận liền đổi thành tử lao. Động tác này của hắn không thể không làm cho Tổng Lương Trác hoài nghi, người này cùng Phó gia, hoặc là nói cùng Quý tần có quan hệ gì đó.

Lý tuần phủ tự mình thăm vấn, địa điểm còn ở trong tử lao. Tổng Thanh Vân bị cản trở bên ngoài, trên trán đều là mồ hôi. Không ở kinh thành, nếu là có gì ngoài ý muốn, ngay cả cơ hội thỉnh cầu kịp thời hắn cũng không có.

Tổng Lương Trác bị trói trên khung sắt, lạnh lùng nhìn người ngồi trước mặt.

Ngón giữa của Lý tuần phủ khẽ gõ lên tay vịn của ghế dựa, chậm rãi mở miệng: “Tùng là Trang Nguyên lang, Huyện lệnh được dân chúng Thông Hứa kính yêu, là con trai độc nhất của quan to tứ phẩm, thế nhưng lại phạm tội giết người, không sợ liên lụy người nhà sao?”

Tổng Lương Trác thần nhiên nói: “Ta không có giết người.”

Lý tuần phủ gật gật đầu, “Ngươi có cơ hội biện minh. Nhưng là nhân chứng vật chứng đều đủ cả, cũng không để ngươi ngụy biện. Những người đó đều được bản quan thẩm tra qua, thống nhất là thấy ngươi cùng người chết trước đó đã phát sinh tranh chấp. Hơn nữa, nhân chứng cũng nói, nhìn thấy ngươi cầm chủy thủ đâm vào ngực của người chết, nhìn thấy người đi qua mới kích động buông tay, đây là sự thật?”

“Không đúng.” Tổng Lương Trác cúi mắt, “Hoặc là nói, chỉ là ý kiến. Trong lúc đó ta đã bị người ta đánh ngất, đến khi tỉnh lại thì phát hiện... Người đã chết. Ta chỉ kiểm tra miệng vết thương một chút, chuẩn bị ôm nàng đi tìm lang trung.”

Lý tuần phủ vuốt râu cười, cười xong rồi nói: “Nhưng bản quan lại nghe đến quá trình phạm tội của ngươi. Ngươi cùng người chết có một đoạn tình cảm khúc mắc, sau đó bị người chết vứt bỏ mới buồn bực bỏ đi thi khoa cử tìm công danh. Trong lúc làm quen thì mới quen với thể tử hiện nay của ngươi là Tiền Tiểu Thất, nhưng tình cảm với nàng lại không sâu đậm. Sau khi ngươi quay lại Nhữ Châu, cũng không nghĩ lại gặp người đã chết. Người chết muốn quay lại với ngươi như cũ, ngươi lại ngại Tiền gia tiền thế không dám hưu thê, hoặc là nói, ngươi muốn dùng phương pháp đó làm cho người chết nằm tử tử bị vứt bỏ.”

Lý tuần phủ đứng dậy, chấp tay sau lưng đi vài bước rồi nói tiếp: “Án mạng xảy ra đêm đó là khi người chết chặn lại ngươi trên đường, muốn ngươi cho một câu trả lời rõ ràng thuyết phục, ngươi kiên trì không cho. Người chết đau khổ muốn nhờ, sau đó ngôn ngữ bất hòa xảy ra xung đột. Ngươi căm ghét sỉ nhục nâng mang đến cho ngươi năm đó, lại giận nàng mặt dày muốn xoay chuyển dòng nước, dưới sự tức giận đã dùng chủy thủ giết người ngươi vừa hận vừa yêu này. Ngươi nói, bản quan nói thế có phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 68

Tổng Lương Trác nhú mày, “Đại nhân, ngài là quan nhị phẩm, nên biết là dù ta có chết, cũng sẽ có một ngày việc này sẽ kinh động lên triều đình, đến lúc đó Thánh Thượng truy cứu xuống, việc ngài làm mà không truy cứu rõ ràng này, chỉ sợ cũng không chỉ đơn giản là mất chức quan của ngài đâu.”

Lý tuần phủ gật gật đầu: “Xuyên tạc, bịa đặt sự thật thì tự nhiên có hậu quả nghiêm trọng, nếu đã có chứng cứ vô cùng xác thực như vậy, con nhà quan gia phạm tội thì càng phải nghiêm trị.”

Tổng Lương Trác cười cười, “Nếu phán tử hình, có phải nên báo lên hình bộ chờ phê duyệt? Lý tuần phủ ngấm lại cho rõ ràng, đừng vì manh mối nhất thời hỗn độn mà làm mất chức quan của mình.”

“Đa tạ Tổng thiếu gia nhắc nhở. Người tới, tội phạm thật miệng lưỡi, muốn trốn tránh chịu tội, dựng hình!”

Tổng Lương Trác sầm mặt, “Đường như Lý tuần phủ vẫn còn chưa xem xét hiện trường, cũng không kiểm tra xem người chết có gì khả nghi hay không, hành động như vậy là muốn vu oan giá họa?”

Lý tuần phủ cũng không nói nhiều, khoát tay thì thấy nha dịch mạng roi da tiến vào. Nha dịch này Tổng Lương Trác chưa từng gặp qua, lúc này nhìn lại xung quanh toàn người xa lạ, Tổng Lương Trác có một loại dự cảm không tốt.

Khi roi đầu tiên hạ xuống, Tổng Lương Trác mới giật mình thấy chuyện này cũng không đơn giản là tuần phủ đi tuần tra như vậy. Có lẽ bắt đầu từ lúc bọn họ bắt đầu sưu tập chứng cứ của Phó gia, Phó gia cũng đã bắt tay vào an bài vãn cờ này, Từ Tiêu cũng trở thành một quân cờ của bọn họ, một thế cờ chết.

Tiếng roi da lạnh lẽo vang lên từ trong lao, một tiếng rồi lại một tiếng, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng kêu rên của Tổng Lương Trác. Trong lòng Tổng Thanh Vân hoảng loạn đi qua đi lại, lúc nhìn không được muốn đi vào, thì lại bị người bên cạnh Lý tuần phủ cản lại. Tổng Thanh Vân tâm phiền ý loạn đi qua đi lại, đột nhiên nhớ tới cái gì liền chạy trở về, bảo người chuẩn bị xe quay về phủ. Ông muốn viết tấu chương, nghị biện pháp trì hoãn bên này, trước khi sự việc trở nên tồi tệ hơn, trình tấu chương lên.

Trong tử lao, Tổng Lương Trác đã sớm bị đánh đến da tróc thịt bong, Tổng Lương Trác chống đỡ hết nổi, cúi đầu ngất xỉu.

Lý tuần phủ khoát tay, người hành hình lập tức thu tay lại, bưng nước lạnh hắt lên người Tổng Lương Trác. Tổng Lương Trác run run mở mắt ra, nghe thấy tiếng khê xuy của Lý tuần phủ rơi vào tai.

“Nghe nói, người thu thập chứng cứ Phó gia cấu kết với quan viên trong triều mua quan bán chức, chứng cứ ở nơi nào? Giao ra đây thì có lẽ bản quan có thể sẽ giúp đỡ người tra xem án giết người này có phải là do người cố ý vu oan hay không.”

Tổng Lương Trác nghe vậy liền nhắm mắt lại.

“Người trên còn có song thân, lại có thể nhi. A, nói không chừng còn có con. Sao có thể vì mình đắc tội mà liên lụy người nhà? Bản quan khuyên người đưa tất cả đây, cũng miễn cho da thịt phải chịu khổ.”

Tổng Lương Trác ngẩng đầu, “Trong tay ta nắm giữ cũng chỉ là chứng cứ Phó Đức Giáp giết người, chẳng lẽ Lý đại nhân có phát hiện khác?”

Lý tuần phủ nhíu mày, Tổng Lương Trác lại nói: “Cũng còn không biết là có mua quan, xem ra, Phó gia thật là, khó thoát khỏi chịu tội a.”

Khóe miệng Lý tuần phủ co rút, đợi người đem bản nhận tội qua, hừ cười nói: “Đồng ý đi, giết người thì đền mạng, biết pháp lại phạm pháp thì càng phải xử phạt nặng.”

Tổng Lương Trác cười khổ nhìn tờ giấy kia, loại tình huống này, nhận hay không nhận cũng không phải chuyện hần có thể quyết định. Có người túm mạnh lấy tay hắn, Tổng Lương Trác nắm chặt nắm tay lại.

“Nếu chủ động nhận án, nói không chừng bản quan có thể cân nhắc một chút mà xử phạt nhẹ tay.”

Tổng Lương Trác nổi giận, nhấc chân đá văng nha dịch đứng bên cạnh, lại bị đá một cước thật mạnh lại. Tổng Lương Trác đau hồi lâu mà không thể kéo thẳng thắt lưng, nha dịch liền kéo tay hắn lau trực tiếp lên ngực, dính vết máu liền ấn dấu tay.

Tổng Lương Trác hơi nhếch môi, lúc lâu sau mới nhìn qua cả giận: “Lý đại nhân phán tội khinh suất, chung quy, cũng sẽ khiến người ta hoài nghi.”

Lý tuần phủ gật đầu, “Đa tạ đã chỉ điểm. Tổng Lương Trác giết người mà không nhận tội, lần này lấy chức quan của cha mà muốn uy hiếp bản quan, ầu đã với nha dịch có ý đồ đào thoát, ba ngày sau xử trảm.”

Tổng Thanh Vân ở bên này vừa viết xong tấu chương bảo người ra roi thúc ngựa đưa thư đến tay của Triệu thừa tướng trong kinh thành, ngay sau đó liền nhận được bản án tử hình cùng dấu tay trong giấy nhận tội của Tổng Lương Trác. Ngày xử trảm được định là ba ngày sau.

Ba ngày, cho dù đem con ngựa tốt nhất cũng không thể kịp quay lại. Tổng Thanh Vân nhận được bản án thì cả kinh ngồi trên ghế, lần này ông có thể kết luận, hàng năm Phó gia chuyển đi rất nhiều bạc, hơn phân nửa, hoặc là toàn bộ, đều vào túi của Lý tuần phủ này.

Tiểu Thất làm như không có chuyện gì, ngay người nghe nha dịch đọc bản án, nhìn Tổng mẫu khiếp sợ đến quên cả khóc, cong khóe miệng cười nói: “Không có việc gì, cha mẹ yên tâm đi.”

Tiểu Thất mờ mịt đi ra ngoài, bị mỹ phụ nhân giữ chặt lại, “Thất nhi đi đâu?”

“Con đi xem...” Xem ai đây? Chính cha công công của mình còn bị ngăn lại ngoài lao, làm sao nàng có thể đi vào. Tiểu Thất mơ hồ nhìn về phía mỹ phụ nhân, hồi lâu về mặt mới bình thường lại một chút. Tiểu Thất cười cười, nói: “Con đi tìm Trần Từ Cung, hắn có biện pháp. Tướng công lại không giết người, khẳng định là sẽ không có việc gì.”

Mỹ phụ nhân quay đầu nhìn Tiền lão đầu, thấy hần cũng đã hết đường xoay sở, tâm tình không khỏi rơi xuống đáy cốc theo. Quan nhất phẩm muốn ép chết người, mấy năm trước khi Tiền lão đầu ra biển có quen vài vị quan lớn, nhưng nước xa khó cứu được lửa gần, ba ngày, chẳng lẽ bọn họ chỉ có thể ngồi chờ hành hình?

Tiểu Thất đẩy tay mỹ phụ nhân ra, “Con đi tìm Trần Tử Cung, hần sẽ có biện pháp.”

Trần Tử Cung vẫn còn ở phòng kia trong khách điểm, thấy Tiểu Thất dẫn theo Tiểu Sơn Tử đến cũng không có kinh ngạc lắm. Tiểu Thất im lặng ngồi bên cạnh bàn, cố gắng mấy lần mới có thể hết run, miễn cưỡng bình tĩnh mà mở miệng, “Tướng công của ta là bị oan uổng, hần sẽ không giết người.”

Trần Tử Cung nhú mày. Tiểu Thất đem theo những chứng cứ mà trước đó Tống Thanh Vân đã thu thập để trên bàn, “Cha công công muốn ta mang theo đưa cho người.”

“Sao cha công công của người không tự mình đến?” Trần Tử Cung câu môi cười, “Còn nữa, người nói Tống Lương Trác là bị oan uổng thì hần sẽ bị oan uổng hay sao? Bỏn vương sao có thể tin lời nói của một bên?”

Tiểu Thất kinh ngạc nhìn Trần Tử Cung, “Tướng công của ta bị oan...”

Trần Tử Cung lắc đầu cười, “Ta quen nhàn tản rồi, mặc kệ việc trong triều, sợ là người đã tìm sai người.”

Tiểu Thất khề nhếch môi, ngồi bên bàn, ngay cả yết hầu cũng không chuyển động.

Trần Tử Cung đọc sách thư giãn một lát, một mời thì quay trở về giường nằm, lúc tỉnh lại thì thấy Tiểu Thất vẫn ngồi bên bàn với tư thế cũ.

Trần Tử Cung thở dài, rót một chén trà đưa qua, còn chưa mở miệng thì Tiểu Thất đối diện đã “Oa” một tiếng rồi khóc òa lên.

“Tướng công bị oan, người, nữ nhân trong phủ của người, chết, đã chết, sao người có thể không quan như thế? Oa oa, nếu không phải người thả nàng đi, mới, mới không có việc hôm nay.”

Trần Tử Cung che tai lại, nhú mày nói: “Người nữ tử này, khóc cũng không thể giải quyết vấn đề. Bỏn vương nói mặc kệ chính là mặc kệ, đừng làm hỏng tâm tình đi du ngoạn của ta.”

Tiểu Thất nén khóc, quạt cường lau nước mắt nói: “Tâm tình tốt của người? Người, trái mơ hồng của người đã chết, người còn nói là tâm tình tốt. Ta thật sự là...”

Tiểu Thất nuốt xuống mấy lời muốn nói, nhìn bên mặt đã đen đi rất nhiều của Trần Tử Cung, chớp mắt nói: “Người cũng không nghĩ như vậy, đúng không? Có phải tâm tình của người không tốt hay không? Người đừng khổ sở, trái mơ hồng chết cũng không phải là điều ai muốn.”

Tiểu Thất ngừng nói, vốn nàng định nói là nếu nàng không nửa đường ngăn cản Tống Lương Trác thì sẽ không phải chết, nhưng cảm thấy như vậy thì có vẻ oán giận nàng gây họa cho tướng công của mình. Đầu đã chết, cũng không có gì để so đo, các nàng vốn không có tử cừu, một người đang sống như vậy liên biến mất, Tiểu Thất chỉ nghe thế, trong lòng liền run một trận.

Trần Tử Cung uống chén trà, râu rí mở miệng nói: “Ta có ý định dưỡng nàng lúc về già, cũng cho người không cười nhạo là Hạo Vương phủ không nuôi nổi một nữ nhân.”

“Người nói, vì tìm người để dựa vào, chính là lý do để giở thủ đoạn hay sao? Nếu nàng an an ổn ổn, sao lại có kết cục hôm nay.” Trần Tử Cung giương mắt nhìn Tiểu Thất ngơ ngác, hừ cười một tiếng nói: “Nói cái gì với kẻ ngốc như người chứ? Nếu giống như người chỉ cần ăn no không đói bụng là được, thiên hạ này đã đại đồng.”

Tiểu Thất cúi đầu xuống, lát sau mới nói: “Ta cũng không chỉ biết ăn, ta cũng muốn người nhà tốt. Lúc trước trái mơ hồng đó sống tại nhà của nương bà, ta cũng thực chán ghét nàng, hận nàng không thể biến mất vĩnh viễn không thấy nữa mới tốt.”

Tiểu Thất áy náy gãi ngón tay, “Nàng thật sự biến mất, ta lại cảm thấy, cảm thấy, lúc trước không nên rửa sau lưng nàng như vậy.” Tiểu Thất nhìn nhìn Trần Tử Cung, “Nhưng là, tướng công ta, hần sẽ không giết người.”

Lại là tướng công! Trần Tử Cung buồn bực ném chén trà xuống, dọa Tiểu Thất co rụt vai lại, ngồi bất động.

Trần Tử Cung vỗ xuống mặt bàn, hừ một tiếng rồi đứng dậy ra khỏi phòng.

Tiểu Thất không hiểu tình trạng hiện nay, nhìn chén sứ vỡ nát, bung khay quỳ trên mặt đất nhặt sạch sẽ từng mảnh từng mảnh vỡ một. Tiểu Thất nghĩ, có lẽ hần đi ra ngoài một vòng trở về, thấy tất cả đều sạch sẽ sẽ vui vẻ mà đi chủ trì công đạo.

Tiểu Thất lại nghĩ, có phải nàng nên quỳ xuống cầu hần hay không? Hần là Vương gia, nàng chỉ là một dân thường nhỏ nhoi, sao có thể cùng ngồi ăn đây? Tiểu Thất ảo não cắn môi, khẳng định là nàng không hiểu quy củ, chọc Vương gia tức giận.

Tiểu Thất nhìn một vòng, tự giác mà quét tước những chỗ không sạch trong phòng hần, sau đó im lặng ngồi bên cạnh bàn, tiếp tục chờ người trở về.

Nàng nghĩ tốt lắm, lúc hần trở về nàng liền quỳ xuống cầu hần, hần hần là Vương gia tốt đi, bằng không cũng sẽ không nói nhiều như vậy với kẻ vô dụng như nàng.

Quả thực Tiểu Thất đã làm như vậy, chờ Trần Từ Cung đi dạo một vòng ngoài đường quay lại. Lúc Trần Từ Cung đẩy cửa vào liền quỳ xuống, bộ dáng cúi đầu rụt người lại. Tức giận của Trần Từ Cung vừa giảm xuống thì nay lại bốc lên, so với lúc trước thì chỉ hơn chứ không kém.

Trần Từ Cung nghiêng răng nghiêng lợi đi một vòng quanh Tiểu Thất, hừ mạnh một tiếng rồi nằm bất động trên giường. Tiểu Thất liếc mắt nhìn Trần Từ Cung đang đưa lưng về phía mình, vừa há miệng thở dốc thì nghe Trần Từ Cung nói: “Ngươi là người đã có chồng, ở trong phòng nam tử khác, là hành vi không ôn.”

Tiểu Thất chớp mắt, xoay người quỳ lại, thấp giọng nói: “Ngươi là người tốt, sẽ không mặc kệ án oan.”

“Lý đại nhân kia, hần trực tiếp phán hình, nói, nói ba ngày sau xử trảm. Cha công công của ta nói, nói sẽ không kịp đi mời người hình bộ lật lại bản án.” Tiểu Thất nghĩ đến bản án kia, cũng không nhận được mà rơi lệ.

Trần Từ Cung ngồi dậy, cau mày nói: “Là sao? Bản... Ta vì sao phải giúp ngươi?”

Vì sao? Tiểu Thất ngạc nhiên, hồi lâu mới ngập ngừng nói: “Ngươi, chúng ta, chúng ta là người quen.”

Trần Từ Cung khề xuy, “Ta không biết chúng ta là người quen đây, nhưng ngươi máng ta cũng không ít.”

Tiểu Thất há mồm còn muốn nói gì, bị Trần Từ Cung đưa tay đánh gãy, “Ngươi đứng lên, lại đây nói chuyện.”

Tiểu Thất đứng dậy, nhưng động tác nhanh như vậy thì hơi choáng váng, phải tựa vào bàn trong chốc lát mới chậm rãi bước qua. Trần Từ Cung nhìn đôi môi tái nhợt của nàng hỏi: “Nếu là Tổng Lương Trác chết?”

“Hần sẽ không chết.” Tiểu Thất sầm mặt.

“Nếu sẽ chết thì sao?”

“Hần sẽ không chết!” Tiểu Thất tức giận, trừng to mắt lên.

“Sẽ không chết, ngươi còn đến tìm ta hỗ trợ làm gì?” Sắc mặt Trần Từ Cung cũng không tốt.

Tiểu Thất quật cường cúi đầu, muốn quay đầu rồi đi, nhớ lấy lời dặn dò của nương mỵ nhân nên vẫn nhìn xuống.

Tiểu Thất đưa tay áo lên lau nước mắt, “Tướng công không muốn để ta biết hần bị bắt vào tù, hần muốn ta rời đi trước, nói qua một thời gian sẽ đi Thông Hứa tìm ta. Hần nói đi tìm ta thì nhất định sẽ đi tìm ta, tướng công chưa bao giờ gạt ta.”

Trần Từ Cung có chút ghen tỵ, nếu có một ngày hần bị bắt vào tù, không biết hai nữ nhân đang nhìn chăm chăm vào vị trí Vương phi như hỏ rình mồi kia, có người nào chỉ thuần túy vì tình cảm mà bỏn tẩu vì hần.

Tiểu Thất nhìn nhìn Trần Từ Cung, chỉ chỉ vào khay trên bàn, bĩu môi nói: “Ta đã quét sạch sẽ, phòng ở cũng dọn lại. Ngươi có muốn giặt quần áo hay không?”

“Hả?” Trần Từ Cung ngây người.

“Ngươi có muốn giặt quần áo hay không? Ta giúp ngươi giặt sạch.” Tiểu Thất trừng mắt nói.

Trần Từ Cung hơi híp mắt, “Sau đó đâu?”

“Sau đó ngươi đi cưỡng chế người xấu kia đi, cha công công của ta nói, chỉ cần kéo dài thời gian là ông có thể tìm được chứng cứ. Cha công công đã bắt tay vào đi tìm nhân chứng.” Tiểu Thất nói như đương nhiên.

Trần Từ Cung xoa trán, nhìn gương mặt trẻ con của Tiểu Thất cùng ánh mắt tinh thuần, nhìn không được mà nâng cầm nàng trên đùi, “Nếu ngươi gả cho ta, ta liền cứu tướng công của ngươi ra.”

Tiểu Thất đẩy tay của Trần Từ Cung ra, giận đến gương mặt nhỏ nhắn đã biến sắc

“Sao, ngươi không muốn? Bao nhiêu nữ tử muốn vào Vương phủ còn không vào được đây!” Trần Từ Cung không kiềm chế được mà nhíu mày.

Tiểu Thất khó thở, thở hổn hển, nghẹn hồi lâu mới nói: “Ta có cục cưng rồi, không làm vợ của ngươi. Ngươi đã có ba ngàn vợ rồi, cũng không cần ta.”

Khóe miệng Trần Từ Cung co rút, lắc đầu nói: “Xem ra cũng không có sống chết vì Tổng Lương Trác, ta thật hoài nghi tình cảm của ngươi là giả.”

Tiểu Thất nghiêng đầu, đảo mắt nói: “Vậy, ngươi nói là thật?” Nàng cứu người ra trước, sau đó lại bỏ đi cũng không sao.

Trần Từ Cung bĩu môi, “Bốn vương không nói hai lần, nếu vừa rồi ngươi cự tuyệt, sẽ không có cơ hội nữa.”

Tiểu Thất cười hắc hắc, hất tay vỗ xuống giường một cái nói: “Đã biết là người gạt ta, người sao có thể đùa như vậy? Đi thôi, đi cứu tướng công của ta.”

Trần Từ Cung giật mình, nghĩ Tiểu Thất này căn bản là không hiểu được thân phận của hắn. Hắn là Vương gia, nhưng mỗi lời nói lại bị nàng chủ động xem như rắm mà bỏ qua. Không đúng, rắm còn nghe tiếng động, còn người thấy mùi thối, còn hắn nói căn bản cái gì cũng không kịp lưu lại đã bị nàng tự động xem nhẹ.

Trần Từ Cung hí mắt nhìn Tiểu Thất, Tiểu Thất đi đến trước, “Đi đi?”

Trần Từ Cung có chút buồn bực, xoay người nằm xuống. Tiểu Thất sốt ruột kéo kéo sàng đan, run giọng nói: “Tướng công của ta, sắp, sắp chết.”

Trần Từ Cung gật đầu, nhìn Tiểu Thất ác ý mở miệng nói: “Được, ngày mai ta hồi kinh, người cũng về đi.”

Tay Tiểu Thất đang nắm lấy sàng đan liền xiết chặt, ánh mắt đang sáng ngời liền bị tĩnh mịch thay thế. Nàng vẫn cảm thấy Tổng Lương Trác sẽ không gặp chuyện không may, nhưng chẳng lẽ chỉ dựa vào một vị Vương gia như vậy, nếu hắn thật sự mắc kẹt, nàng còn có cái gì để dựa vào?

Môi Tiểu Thất run run nhìn Trần Từ Cung, chỉ biết roi lệ, nhưng một câu cũng không nói nên lời. Trần Từ Cung bực bội kéo chăn, lạnh lùng nói: “Đã trễ, Tiểu Thất cô nương về đi.”

Tiểu Thất cúi đầu roi lệ không tiếng động hồi lâu, dựa vào giường mà ngồi bệt xuống đất.

Tổng Lương Trác sắp chết, ngay từ đầu nàng vẫn cảm thấy đó là không có khả năng, nhưng hiện tại nàng cảm thấy tự tin lúc đầu của nàng chỉ là vọng tưởng. Lại nói tiếp, người trước mắt cùng nàng dường như cũng không tính là người quen, nàng chỉ gặp vài lần, nói chuyện vài lần, nhưng nàng chưa từng làm cái gì vì hắn, hắn dựa vào cái gì mà phải giúp nàng?

Không đúng, không đúng! Hắn là Vương gia, sao hắn có thể gặp án oan mà cũng không quản đây? Đó là con dân của hắn, cha công công cùng tướng công đều vì bọn họ mới làm quan tốt, tướng công còn vì đắp đê mà không ngủ, không ngừng tìm cách mượn bạc khắp nơi. Hơn nữa, người chết đó là nữ nhân của hắn, sao hắn có thể vô tình như vậy chứ? Vì báo thù cho trái mơ hồng đó thì hắn cũng nên tìm ra người xấu!

Tiểu Thất cũng không biết dừng khí từ đâu, đứng bật dậy, túm lấy cổ áo của Trần Từ Cung, nghiêng răng đến vang lên tiếng kéo kẹt kẹt. Trần Từ Cung chờ nắm đầm hung mãnh của nàng nhưng Tiểu Thất đã nhắm mắt ngã quy trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

Trần Từ Cung đợi hồi lâu cũng không thấy Tiểu Thất đứng dậy, hồn dôi một mình một lúc lâu, cuối cùng thờ dài đỡ Tiểu Thất đứng lên. Trần Từ Cung thấy Tiểu Thất khó chịu mới nhìn kỹ gương mặt đã tái xanh liền hoảng hốt, chân tay luống cuống nhảy xuống giường, ôm Tiểu Thất khê đặt lên giường, vỗ vỗ gương mặt Tiểu Thất kêu vài tiếng, chờ nàng khê phun ra một hơi mới nhẹ nhàng thở ra.

Tiểu Thất mơ mơ màng màng mở mắt ra, thấy rõ người trước mắt thì lại muốn nhào về phía trước. Trần Từ Cung xoa xoa trán, trấn an nói: “Ta thấy người đã không khỏe rồi, thông thả mà nghỉ ngơi đi, đừng gây chuyện nữa.”

Một giọt nước mắt trong suốt chảy xuống từ khóe mắt, môi Tiểu Thất run rẩy một hồi mới thấp giọng nói khó có thể nghe: “Tướng công của ta, sẽ không giết người. Hắn, hắn...”

Trần Từ Cung hừ một tiếng ngồi xuống cạnh bàn, tìm đồ để đốt đèn, nhưng tìm cả buổi cũng không thấy, bực bội quát: “Chu Thương, đi vào đốt đèn.”

Tùy tùng đẩy cửa đi vào, nhanh nhẹn đốt nến lên, liếc mắt nhìn người nằm trên giường, thấp giọng nói: “Gia, vị cô nương này...”

Trần Từ Cung liếc mắt nhìn Tiểu Thất đang nhắm mắt một cái, hừ nói: “Người Tổng gia sao có thể không biết nàng tới đây? Xem bốn vương như là kẻ ngốc mà đùa giỡn! Lại để nàng ở trong phòng bốn vương qua đêm!”

Trần Từ Cung bực bội mở quyển sổ ra, vừa nhìn liền hừ tức một tiếng, quăng lên bàn. Cuối cùng lại nâng tay lên để vào trong ngực, đứng dậy nói: “Đi đốt đèn phòng của người lên.”

Chu Thương khó hiểu nhìn Trần Từ Cung, thấy sắc mặt của hắn đen lại, suy nghĩ rồi xoay người ra khỏi phòng.

Trần Từ Cung bước đến bên giường, thô lỗ kéo chăn đắp cho Tiểu Thất, đứng một lát, thờ dài rồi cũng rời khỏi phòng.

Trần Từ Cung vừa ra khỏi cửa liền thấy một béo lão nhân như phật Di Lặc, béo lão đầu cười hớ hớ, cúi người hành lễ với Trần Từ Cung, “Hạo Vương gia, thảo dân Tiên Vạn Kim bái kiến Vương gia.”

Trần Từ Cung vô lực rũ vai, xoa xoa thái dương rồi nâng bước đi đến phòng của Chu Thương, béo lão nhân nhìn cửa phòng đã đóng chặt, sờ sờ cái cảm nhân bóng rồi xoay người đuổi theo.

Trần Từ Cung ném quyển sổ trên bàn, thật ra cũng không cần xem, theo hành động của Lý tuần phủ thì có thể nhìn ra được, ở trong nhất định là có ẩn tình.

Tiền lão đầu cười ha ha, “Mười năm trước khi thảo dân ra biển có cơ hội gặp được Tăng Hoàng Tăng đại nhân, trong lúc mạo phạm đã đề cập đến Hạo Vương gia, Tăng đại nhân nói, Hạo Vương gia từ nhỏ đã là người nhân từ trí tuệ, tương lai nhất định sẽ là một Vương gia được vạn dân kính ngưỡng. Không nghĩ là có hữu duyên được gặp mặt Hạo Vương gia, thật sự là vinh hạnh của thảo dân.”

“Thái phó?” Trần Từ Cung kinh ngạc nhíu mày.

Tiền lão đầu cười nói: “Đúng vậy, khó có thể gặp được một đại nhân ủng hộ kinh thương như vậy. Tăng đại nhân từng nói, cho thảo dân đi để biết rõ kinh thương thật sự, xoay chuyển kinh thương một phen. Ha ha, mười năm trôi qua, coi như thảo dân cũng không phụ sự mong đợi năm đó của Tăng đại nhân.”

Mặt Trần Từ Cung không thay đổi, ra ý bảo Tiền lão nhân ngồi, thần nhiên nói: “Hôm nay tìm bốn vương có việc gì, không cần ngại, cứ nói thẳng.”

Tiền lão nhân lắc đầu cười, “Thảo dân cũng không dám lừa gạt Vương gia, kia chính là con rể chịu oan của ta. Ha ha, cũng không biết Vương gia cùng Tiểu Thất nhà ta là có quen biết. Xem ý tứ của Vương gia, chắc là đã chuẩn bị nhúng tay vào. Thảo dân không có ý gì khác, chỉ là về sau Vương gia có việc cần đến thảo dân, thảo dân nhất định sẽ không chối từ.”

Trần Từ Cung bị người khác nhìn thấu tâm tư thì xấu hổ, xoay qua một bên, khẽ ho nói: “Bốn vương tự nhiên sẽ vì Thánh Thượng mà phân ưu, gặp phải án oan giả dối, làm sao có thể làm như không thấy.”

Tiền lão đầu gật đầu nói: “Vương gia quả thực như lời Tăng đại nhân đã nói, yêu dân như con, hiền lương ngay thẳng. Tiểu Thất có thể quen được bằng hữu như Vương gia cũng là phúc khí của nàng. Nữ nhi ngọc của ta đang mang thai, đến lúc đầy tháng của cháu ngoại ta, rất hân hạnh mời Vương gia đến uống một chung.”

A, vừa đâm vừa xoa, chỉ sợ hấn cứu con rể, bắt cóc nữ nhi đi! Khóe miệng Trần Từ Cung giật giật, phối hợp nói: “Nhất định.”

Tiền lão nhân cười đứng dậy, chấp tay nói: “Vậy thảo dân thay con gái tạ ơn Vương gia. Tiểu Thất có thai nên không khỏe, thảo dân có thể mang nàng về phủ không?”

Trần Từ Cung khoát tay, Tiền lão nhân lại cười ha ha, chấp tay lui ra khỏi phòng.

Trần Từ Cung nhìn ngọn nến thất lâu sau, thở dài đi đến bên giường nằm xuống. Chu Thương đẩy cửa tiến vào, cúi đầu nói: “Gia, Tiền lão gia đã mang Tiền cô nương đi.”

Hồi lâu sau, Trần Từ Cung mới hừ một tiếng.

Chu Thương không hiểu được ý của Trần Từ Cung, nhưng cũng không thể đứng ở cửa cả một đêm, nuốt nước miếng, cổ lấy dũng khí nói: “Gia, trở về phòng ngủ thôi.”

Buồn bực của Trần Từ Cung như bị đánh thành từng mảnh nhỏ, khóe miệng co rút thật lâu mới chống mép giường ngồi dậy. Trần Từ Cung vẫy vẫy tay với Chu Thương, trên mặt là nụ cười vô hại.

Chu Thương khăn trương nuốt một ngụm nước miếng, “Gia người ngủ nơi này cũng được, chỉ là giường của nô tài không sạch lắm, sợ làm bẩn gia.”

Trần Từ Cung tiếp tục cười ngoác. Chu Thương khăn trương đi chậm qua, Trần Từ Cung đứng dậy đi ra phía sau hấn, đá một cái vào mông của hấn.

“Ngai gia chiếm giường của người, hử?”

Chu Thương ngã sấp xuống giường như chụp ếch, lâu sau cũng không dám đứng dậy. Trần Từ Cung đá đá chân của hấn, “Đứng lên thu dọn những thứ trên bàn cho tốt, đánh mất cái nào thì người sẽ biết.”

Ngày hôm sau, trời vừa sáng thì Tống Thanh Vân đã mang theo vài nha dịch trung thành đợi ở khách điểm, thấy Trần Từ Cung xuống lầu liền phát tay áo quỳ xuống, mọi người đều ngạc nhiên. Tống Thanh Vân dập đầu rồi mới cao giọng nói: “Cung nghênh Vương gia!”

Tiểu nhị trong điểm là người đầu tiên phản ứng, cuống quýt vung khăn rồi quỳ xuống. Tiếp theo là khách trọ cùng thực khách, quang cảnh như vậy rồi cũng qua đi.

Tống Lương Trác cần trường hợp thế này. Mặc dù Trần Từ Cung không muốn, nhưng cũng biết là bộc lộ thân phận trước sẽ miễn trừ rất nhiều phiền toái không cần thiết. Vì thế không tình nguyện mà bày ra gương mặt cao ngạo, chấp tay sau lưng, ừ nhẹ rồi bước ra khỏi khách điểm.

Tống Thanh Vân đứng dậy đuổi theo, chờ Trần Từ Cung lên xe ngựa mới lên xe ngựa ở phía sau.

Không khí trong phủ nha thật trầm lắng, nguyên nhân là người này vừa xuất hiện, vài người thỉnh thoảng ngày thường hay tới giải quyết những tranh cãi nhỏ nhất cũng tránh đi. Lâm lão gia vẫn đứng trước cửa nha môn, bởi vì bị nha dịch ngăn cản nên không thể đi vào nhìn thi thể của Lâm Tử Tiêu một cái. Thấy Tống Thanh Vân bước xuống xe liền nổi giận nhào lên, hung hăng nói: “Tử Tiêu đâu? Các người, Tống gia các người khinh người quá đáng, đã chết mà ngay cả thi thể cũng không cho gặp là sao?”

Tống Thanh Vân thở dài, “Lâm lão gia nén bị thương.”

Mặt Lâm lão gia đỏ lên, hồi lâu cắn răng nói: “Ác giả ác báo, Tống Lương Trác hẳn cuối cùng cũng gặp báo ứng, ha ha, cuối cùng cũng gặp báo ứng.” Không ngờ vừa nói xong thì hốc mắt đỏ lên.

Tống Thanh Vân lắc đầu thở dài, thoáng lướt qua, đưa lưng lại với Lâm lão gia rồi bước vào phủ nha.

Trần Tử Cung trực tiếp đi vào tử lao, trên đường có người cản lại, đều bị Chu Thương lấy lệnh bài Như Ý trên thắt lưng cản lại.

Trong tử lao ẩm ướt âm u, tuy lạnh lẽo như băng, nhưng vẫn có thể ngửi được mùi máu tươi. Có người thấp sáng cây đuốc đi trước, Trần Tử Cung chờ mắt thích ứng với ánh sáng được mới đưa mắt nhìn người trong lao.

Tống Lương Trác tựa vào một góc, nghe thấy có tiếng động người tiến vào cũng không cử động. Tống Thanh Vân nhìn quần áo trên người Tống Lương Trác đã bị máu nhuộm thành màu tím đen, thất thố cầm lấy cửa lao mà rơi nước mắt.

Tống Lương Trác nghe thấy tiếng khóc bị đè nén mới hơi hơi giật giật, có chút bối rối vụng về xoay người lại, nâng tay áo cẩn thận lau mặt mới quay đầu nhìn về phía cửa lao.

Cửa lao mở ra, bước chân của Tống Thanh Vân lao đảo bước qua, nhìn Tống Lương Trác mà không dám đưa tay ra đỡ.

Tống Lương Trác cười cười, miệng mở ra mấy lần mới nói: “Cha đến đây, con tốt lắm.”

Tống Thanh Vân lau nước mắt, xoay người quỳ trên mặt đất nói: “Vi thần làm quan hơn hai mươi năm, dám dùng đầu người này cùng mũ ô sa trên đầu ra đảm bảo, con ta, Lương Trác hẳn, tuyệt đối không có giết người. Mong Vương gia minh xét!”

Tống Lương Trác nhìn theo hướng mà Tống Thanh Vân quỳ sụp xuống, nhìn thấy Trần Tử Cung, mày khẽ nhăn lại khó thấy.

Trần Tử Cung thở dài giúp Tống Thanh Vân đứng lên, xoay người nói với Chu Thương: “Đỡ quay về.”

“Vạn vạn không thể!”

Lý tuần phủ ở Vọng Tung Lô, nghe nha dịch báo lại liền chạy như bay tới, mạo hiểm chặn lời của Trần Tử Cung lại.

Trần Tử Cung nhíu mày, đảo mắt nhìn Lý tuần phủ nói: “Lý đại nhân, đã lâu không gặp đây.”

Lý tuần phủ quỳ xuống hành lễ, cao giọng nói: “Tử tù Tống Lương Trác đã cung khai nhận tội, lúc đó lại ẩu đả với nha dịch, vi thần đã phán xử trăm Vương gia không thể qua loa thả người.”

Trần Tử Cung gật đầu, “Lý đại nhân nói có lý. Hôm nay có người chặn bốn vương lại kêu oan, bốn vương có khẩu dụ của Hoàng Thượng, trong lúc du ngoạn có gặp phải kẻ làm xằng bậy, ngang ngược, có thể lập tức xử quyết, tiền trăm hậu tấu. Bốn vương đang lo lắng không tìm được người giúp đỡ, vừa khéo, Lý đại nhân đi tuần đến Nhữ Châu. Không biết Lý đại nhân có hứng thú giúp bốn vương tra một cái án tử đặc biệt không?”

Lý tuần phủ lau trán, cuống quýt nói: “Vi thần muôn lần chết cũng không chối từ.”

Trần Tử Cung vui vẻ, “Lý đại nhân quả nhiên trung tâm. Bốn vương nghe nói công tử Phó gia ý vào thế của Vệ nương nương trong cung, làm xằng làm bậy, xem nặng người như cỏ rác. Nếu nói lên trên, nữ nhi này của Phó gia cũng chỉ là nhận Vệ đại nhân làm cha nuôi mới có hôm nay. Tổ họ cũng cấp bán, Phó gia này lại thuận lợi được vinh quang như vậy, quả thật là một người đặc đạo, gà chó thắng thiên nha. Một khi Lý đại nhân đã trung tâm như vậy, vậy giúp bốn vương tra lại việc mất tích của hai cô gái trẻ vô tội ở Nhữ Châu đi, bốn vương nghe nói là hai người đó mất tích ở chỗ của Phó gia, quả thực quý đi.”

Chu Thương đưa đơn cáo trạng qua, Trần Tử Cung lại nói: “Vụ án Tống Lương Trác giết người còn chờ bàn lại, đợi người từ Hình bộ đến thẩm tra lại lần nữa, Lý đại nhân tập trung vào tra án kiện Phó gia đi.”

Lý tuần phủ khẽ cắn môi nói: “Tử tù Tống Lương Trác đã nhận tội, hẳn...”

Trần Tử Cung đánh gãy lời nói của hắn, sờ sờ cằm, nhíu mày nói: “Bốn vương không nhớ rõ là Lý tuần phủ có quyền tiền trăm hậu tấu, hưởng hồ đối tượng lại là quan viên đang đợi chức.”

“Thần... Nếu thật sự là có nguyên nhân, cũng có thể.”

Trần Tử Cung gật đầu, chuyển hướng, có chút trêu đùa nói với Tống Thanh Vân: “Tống đại nhân, mấy ngày tới bốn vương sẽ ở lại Vọng Tung Lô. Trước khi người của Hình bộ tới, giao cho Tống đại nhân trông giữ nghi phạm. Về phần chuyện bốn vương muốn Tống Lương Trác giúp đỡ kiểm chứng, chờ án tử này kết thúc rồi nói sau.”

Tổng Thanh Vân vội nói: “Hạ quan tạ ơn Vương gia đã xử lý theo lẽ công bằng.”

Trần Từ Cung dừng lại rồi nói: “Tổng đại nhân cũng giúp đỡ Lý đại nhân tra rõ án giết người của Phó Đức Giáp. Vương tử phạm pháp cũng đồng tội như thứ dân, huống chi hắn chỉ là một thảo dân.”

Lý tuần phủ liên tục lau mồ hôi, Trần Từ Cung có lòng tốt nói: “Lý đại nhân nóng? Đi ra ngoài hóng gió cũng tốt, mặc dù ẩm áp hơn so với tù lao này, nhưng cũng không đến mức làm người ta bức mình.”

“Thần, thần, tạ ơn Vương gia thương cảm. Chỉ là không biết, không biết... Thần cả gan hỏi một câu, không biết Vương gia muốn nghi phạm Tổng Lương Trắc kiểm chứng việc gì?”

Trong một lát liền từ từ biến thành nghi phạm, cũng xem như thức thời. Trần Từ Cung nhướn nhướn mày nói: “Sự tình gì? Lúc trở về ta sẽ hỏi Hoàng Thượng xem có thể lộ bí mật hay không, đến lúc đó sẽ nói lại cho Lý đại nhân biết.”

Đầu của Lý tuần phủ đầy mồ hôi, vội quỳ xuống cúi đầu nói: “Thần không dám, là Hoàng Thượng hạ chỉ, thần không dám hỏi đến.”

Trần Từ Cung thở dài, “Xem ra là chỉ thị của bốn vương thi người liền dám hỏi đến, Lý đại nhân cũng thành thực.”

Lý tuần phủ cứng lưỡi, Trần Từ Cung không được như ý mà ra khỏi tù lao.

Trần Từ Cung nhìn thấy Tổng Lương Trắc ở nhà tù bình thường. Tổng Lương Trắc đã thay quần áo dính máu, rửa sạch mặt, nhìn thấy Trần Từ Cung tiến vào cũng chỉ ngồi ngay ngắn, không có ý quỳ xuống. Trần Từ Cung cũng không trách tội, cũng đứng ở cửa nhà lao mà hai mắt nhìn nhau.

Ánh mắt của Tổng Lương Trắc bình tĩnh như nước, lát sau liền mở miệng trước, nói: “Đừng nói chuyện ta bị thương cho Tiểu Thất.”

Trần Từ Cung nhìn vào nhà tù, thấy chỉ có Tổng Lương Trắc ngồi trên giường kia, chắc là cố ý thả lỏng. Trần Từ Cung ngồi vào cuối giường, cười nói: “Sao người biết nàng không rời đi? Sao biết nàng tìm được ta?”

Trong mắt Tổng Lương Trắc hiện lên chút dịu dàng, cúi mí mắt nói: “Ta hiểu nàng.”

Trần Từ Cung lắc đầu, “Ta đúng là có chút ghen tị.”

Trần Từ Cung nhìn thấy mắt Tổng Lương Trắc hiện lên vài phần dịu dàng, nở nụ cười nói: “Tiểu Thất cầu ta cứu người ra ngoài, nàng nói, nếu ta làm được nàng sẽ gả cho ta.”

Hai tay Tổng Lương Trắc đặt bên người xiết chặt lại, mày cũng nhíu chặt lại, nhưng chỉ một lát liền chậm rãi buông ra. Tổng Lương Trắc thản nhiên cười, “Nàng sẽ không.”

Trần Từ Cung nhíu mày, “Người tự tin như vậy?”

“Ta hiểu nàng.”

Hừ! Trần Từ Cung khinh thường mím môi.

Tổng Lương Trắc ngẩng đầu, “Chỉ sợ Lý tuần phủ có liên quan đến án mua bán chức quan, có lẽ không chỉ có Lý tuần phủ. Lúc trước bởi vì không tìm được chứng cứ mua quan bán chức, mới chậm chạp không động thủ. Lại không biết Phó gia đã xuất chiêu như vậy.”

Trần Từ Cung khẽ xuy, “Rắc rối quan trường khó gỡ, một thất phẩm nhỏ nhoi như người cùng một tứ phẩm có thể điều tra rõ sao? Bước cờ này của Tổng đại nhân quả rất liều.”

“Mua quan không phải vì quyền thì là vì tiền, bạc mua quan cuối cùng cũng tính lên trên đầu của dân chúng, khối u ác tính này nếu không trừ, dân chúng thiên hạ khó mà an cư lạc nghiệp, tất sẽ có tai họa ngầm. Không bằng lúc đầu điều tra rõ, xử lý nghiêm khắc, cắt đứt hậu hoạn về sau.”

Trần Từ Cung từ chối cho ý kiến, chuyển sang việc khác nói: “Kết thúc việc này là người phải về Thông Hứa?”

Tổng Lương Trắc lấy làm kỳ quái liếc mắt nhìn Trần Từ Cung, “Ta chuẩn bị thỉnh chỉ xin tiếp tục làm tri huyện Thông Hứa, đề kia, vẫn là khản trương xây dựng thì mới tốt.”

Trần Từ Cung im lặng một lát rồi thản nhiên hỏi: “Người kia, trước khi chết, có nguyện vọng gì?”

Tổng Lương Trắc thở dài, im lặng rồi mới nói: “Là ta sơ sót, lại không điều tra nhanh bị người đánh xui trên mặt đất, tỉnh lại liền... Nguyện vọng của nàng, chỉ là có thể tìm người để nàng an tâm dựa vào mà thôi.”

Trần Từ Cung nghĩ, nữ nhân có thể chia làm hai loại, một là cây tử đằng hoặc là cây quế hoa. Người trước thì phải leo lên người khác mới có thể sinh tồn, người sau thì may mắn từ nhỏ, không cần cố gắng leo lên ai cũng có thể độc lập cùng an ổn, còn có thể dùng sức lực nhỏ bé của mình mà khiến cho cả phòng đều thơm ngát. Từ Tiêu là dây tơ hồng, chẳng những quần nhanh, còn muốn hấp thu máu của ký chủ, tuy đẹp nhưng lại khiến người ta nhìn thấy thì muốn lảng tránh.

Trần Từ Cung thảm thán, tội của nàng không đến phải chết, thà rằng gặp một người hồ đồ, hết thầy cũng khác đi. Hoặc là nói, nếu sinh ra ở một gia đình khác, hết thầy cũng sẽ hoàn toàn khác đi.

Hai người im lặng thật lâu sau, Trần Từ Cung hít vào một hơi rồi đứng dậy. “Viết giao dịch đi.”

Tổng Lương Trác nhú mày, lẳng lặng nghe Trần Từ Cung nói xong, câu môi cười nói: “Ta còn là kiếm được rồi.”

Trần Từ Cung cũng câu môi cười, “Ngươi là vì mình, ta là vì thiên hạ, theo nhu cầu thôi, cũng chưa nói tới ai lời ai lỗ.”

Tổng Lương Trác gật đầu, “Cho ta năm năm, thủy vận của Sa Hoàng nhất định sẽ phồn vinh!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70

Mỹ phụ nhân bắt đầu thu xếp trở về, người trong nhà bàn bạc cho Tiểu Thất về Thông Hứa ở trước, chờ cho mọi chuyện bên này chấm dứt hết thầy sẽ đi đón người. Hôn phần nữa là ý của Tổng Lương Trác, hắn muốn bồi nàng thật tốt, chứ không phải để nàng từng khắc từng khắc lo lắng cho an nguy của hắn.

Tiểu Thất không gặp Tổng Lương Trác, không phải là không muốn đi, Trần Từ Cung nói, nếu nàng đi thăm hắn thì sẽ đuổi người về từ lao. Vốn là Tiểu Thất còn đang do dự có nên cho Tổng Lương Trác biết chuyện mình không rồi đi hay không, hiện nay bị Trần Từ Cung làm phiền đến thế, liền chặt đứt ý niệm muốn gặp hắn trong đầu, nghĩ chờ trước khi hắn ra thì nàng cùng mỹ phụ nhân về quê trước, nếu hắn đi theo thì có thể rời đi nơi này một thời gian, cũng làm phai nhạt chấn động do cái chết của trái mơ hồng đối với hắn.

Hôn sự của Nhược Thủy cứ lùi ngày lại, lùi đến đỉnh đầu của Lưu Hằng Chi bốc khói. Lưu Hằng Chi biết được tin Tổng Lương Trác từ từ lao chuyển đến nhà tù bình thường liền gây áp lực để thực hiện hôn sự nhanh chóng. Nhược Thủy thì sống chết đòi đợi Tổng Lương Trác ra mới nói, Lưu Hằng Chi nói, cái Tổng Lương Trác căn chính là không khí vui mừng, tranh thủ thành thân xung hỉ, nói không chừng lúc bọn họ thành thân thì Tổng Lương Trác đã được ra khỏi ngục rồi. Nhược Thủy nửa tin nửa ngờ, trong mơ mơ hồ hồ mà bị gạt đến Lưu gia làm Lưu Ôn thị.

Trời đột nhiên có tuyết rơi, Tiểu Thất cầm theo chân bông đi vào phủ nha, vừa tới Vọng Tung Lô đưa cho Trần Từ Cung thì bị chặn lại.

Mục đích của Trần Từ Cung rất đơn giản, chỉ là muốn thực hiện chuyện lúc trước Tiểu Thất đã đồng ý hoàn thành mà thôi. Trần Từ Cung chọn quần áo đã thay ném qua, lại thấy vẻ mặt không muốn của Tiểu Thất thì hỏi: “Ngươi nói giúp ta giặt quần áo, hiện nay sao lại đưa ra về mặt không muốn?”

Tiểu Thất bĩu môi nhận lấy, “Đây là áo bông của ngươi, ta giặt không được đồ dày thế này, ngươi tìm cái gì mỏng hơn cho ta đi.”

Trần Từ Cung nhú mày, “Nếu không, ngươi giặt cái khăn tay?”

Tiểu Thất liên tục gật đầu, cười nói: “Thế là tốt nhất!”

Trần Từ Cung nhìn nàng đang cười híp mắt, hừ một tiếng xoay người, quả thực lục ra mấy cái khăn tay. Chu Thương bảo người đổ nước ấm rồi bung vào, lại bảo người ta để vào góc, đóng cửa lại đi ra ngoài.

Tiểu Thất cảm lấy một cái ghế đầu ngồi xuống trước cái chậu gỗ, đem cái khăn tơ tằm mềm mại để vào trong nước rồi lấy ra, cọ xát vài cái rồi dùng lực chà xát. Trần Từ Cung ngồi đối diện nhìn, trong mắt hiện lên một loại cảm xúc không nói nên lời.

Khăn lụa không thể bị chà xát, Tiểu Thất lại nhúng vào nước rồi lấy ra, thì phát hiện cái khăn đã bị chà xát khiến cho sợi tơ thành một khối nát ra, xem ra là phải bỏ rồi.

Tiểu Thất xấu hổ cười, “Khăn của ngươi thực không rắn chắc, ta sẽ đưa cái mới cho ngươi.”

Trần Từ Cung hừ nhẹ, “Ngươi nữ tử này, ngay cả việc ấy cũng làm không tốt, ai cưới ngươi cũng xui xẻo.”

“Đúng rồi, đúng rồi.” Tiểu Thất lắc đầu đắc ý nói: “Tướng công ta nguyện ý xui xẻo thì thế nào?”

Trần Từ Cung hừ mạnh một tiếng, nhận lấy cái khăn đã không còn ra bộ dáng khăn được giặt qua từ tay nàng, vắt nước ra rồi khoát lên lưng ghế dựa.

Tiểu Thất chớp mắt hỏi: “Đều đã bị hư, ngươi còn dùng sao? Ngươi không phải Vương gia sao? Sao lại keo kiệt thế? So với cha ta còn keo kiệt hơn!”

Trần Từ Cung vui vẻ, “Cha ngươi cũng không keo kiệt, lúc ông ấy rộng rãi thì rất nhiều.”

Tiểu Thất cười cười, cầm vật áo lau khô tay nói: “Qua hai ngày nữa ta sẽ trở về, trước đến nói lời từ biệt với ngươi. Về sau ngươi chính là bằng hữu của ta, nếu có đi Thông Hứa chơi thì phải đến đến tìm ta, ta sẽ lo ăn lo ở cho ngươi, cũng không thu bạc à.”

Khỏe miệng Trần Từ Cung giật giật, “Vậy ngươi cũng được lời quá rồi, tìm một Vương gia là bằng hữu, là chuyện mà mấy đời của người khác cũng không cầu được.”

Tiểu Thất chu miệng, “Làm Vương gia cũng không nhiều hơn người khác một con mắt hay một cái mũi, không phải là hai tay hai chân, một mũi một miệng hay sao.”

Trần Từ Cung giật mình, cười khò lắc đầu nói: “Nếu là tất cả mọi người đều nghĩ như vậy, thì cũng rất có ý nghĩa.”

“Cũng không phải. Nếu mọi người đều nghĩ như vậy, sẽ không có người sợ ngươi, tướng công của ta cũng không thể lật được án.” Về mặt Tiểu Thất buồn rầu nhìn lại, “Làm cho người ta sợ cũng có cái thiết yếu, lúc cần thì có thể lấy ra dùng.”

Trần Từ Cung cười, “Có phải ngươi muốn nói là, trên quan trường thì muốn người khác kính sợ, còn trong cuộc sống thì ngang bằng hay không?”

Tiểu Thất cười nói: “Đúng vậy, kỳ thật ngươi cũng rất thân thiện, gần gũi.” Tiểu Thất suy nghĩ rồi lại hỏi: “Sao ngươi luôn ra ngoài đi chơi? Người nhà ngươi không nhớ ngươi sao?”

Trần Từ Cung lắc đầu, im lặng một lát lại gật gật đầu, “Nhớ đi. Nhớ là nhớ quyền thế trong tay ta, ai có thể nói cho rõ ràng đây, ngay cả chính ta cũng cảm thấy hồ đồ rồi.”

Tiểu Thất chớp chớp mắt, nhìn chăm chăm vào vẻ mặt có chút âm trầm của Trần Từ Cung mà ngẩn người, nhưng chỉ trong chớp mắt lại cười nói: “Nhớ ngươi chính là nhớ ngươi, sao ngươi có thể nghĩ là nhớ đến quyền thế của ngươi? Cái đó lại không thể ăn không thể uống. Ngươi vẫn là về nhà đi, đã sắp đến năm mới rồi, thế từ ngươi khẳng định là đang chờ đến tâm đều lạnh.”

Tiểu Thất lại nhớ tới Lâm Từ Tiêu đã mất, lại trải qua chuyện Tống Lương Trác bị phán tử hình này, bỗng nhiên trong lòng có cảm giác mạng người thật ra vô cùng yếu ớt. Tâm tình Tiểu Thất hơi nặng nề, cúi mi mắt nói: “Ngươi không biết, hiện tại ta mới cảm thấy cả đời người kỳ thật rất ngắn. Ta chờ tướng công ta hai năm, hiện tại nhớ lại cũng chỉ là công sức trong nháy mắt mà thôi. Ta lại nháy mắt, khẳng định là hai năm nữa sẽ trôi qua. Thời gian qua rất nhanh đấy, chúng ta nên đối xử tốt với người bên cạnh, bằng không về sau sẽ hối hận. Người lớn trong nhà nói nữ nhân rất thông minh, nhưng ta cũng thực thông minh a, nhưng cha ta cũng rất thích nương. Nương ta cũng có rất nhiều điểm không tốt lắm, mỗi ngày đều bắt nạt cha ta rất nhiều, nhưng cha ta sẽ không buồn.”

Tiểu Thất nhìn Trần Từ Cung, nghiêm trang nói tiếp: “Ngươi cảm thấy phiền là vì ngươi cưới nhiều lần, ba ngàn người, một năm chỉ có ba trăm sáu mươi lần ngày, nhưng ngươi luân phiên một ngày bởi một người, các nàng đương nhiên sẽ cảm thấy không vui rồi. Tướng công ta nếu một ngày không ở cùng ta, ta liền không vui. Nhưng mặc kệ ngươi có cưới bao nhiêu, ngươi đều phải đối tốt với các nàng, cả đời các nàng cũng chỉ có thể đi theo ngươi.”

Tiểu Thất muốn nói, nhìn trái mơ hồng xem, ngươi chỉ tùy tiện liền không muốn nàng, kết quả là ngay cả cơ hội vẫn hồi cũng đều không có. Nhưng là nghĩ lại vẫn không nói ra khỏi miệng. Nương mỹ nhân nói người đi thì phải nhìn về phía trước, cái gì đã qua thì cho nó qua là tốt rồi.

Tiểu Thất gãi gãi má, nhíu mày nói: “Ta muốn nói cái gì đây? Ngươi đã hiểu chứ?”

Biểu tình của Trần Từ Cung thật quái dị mà gật đầu, “Nói chung là đã hiểu, chỉ là đạo lý nước quá trong thì ắt sẽ không có cá. Còn nữa, không ngờ chớp mắt của ngươi lại dọa người vậy, về sau bớt chớp mắt, ngươi chớp thêm vài lần thì chúng ta đều tóc bạc da mồi cả rồi.”

Tiểu Thất cười khanh khách, nhảy dựng lên chớp mắt nói: “Ta nói là so sánh, cũng không phải là thật sự, ngay cả cái này ngươi nghe cũng không hiểu! Ngươi xem ta chớp ta chớp, ngươi cũng không già đi hay sao?”

“Ngươi là người đang có thai, đừng cứ một chút là nhảy lên, cũng nên có bộ dáng của mẫu thân.” Trần Từ Cung theo bản năng đỡ lấy Tiểu Thất, khẽ quát nhưng lại mang theo dịu dàng không dễ phát hiện.

Quả thực Tiểu Thất đứng vững, sờ sờ bụng nghiêng đầu nói: “Ta đi đây, lúc rời khỏi Nhữ Châu cũng sẽ không đến cáo biệt.”

“Hử?” Trần Từ Cung kinh ngạc ngẩng đầu, “Ngươi đi thì sẽ không gặp Tống Lương Trác?”

“Không gặp, không phải ngươi đã nói không cho gặp sao. Hơn nữa,” Tiểu Thất lắc lắc đầu nói tiếp: “Ta đã nói cho hấn là đã về Thông Hứa, đột nhiên xuất hiện khẳng định là sẽ dọa hấn hồng luôn.”

Khỏe miệng Trần Từ Cung hung hăng co rút. Nàng thật đúng là đem Tống Lương Trác thành kẻ ghét rồi, chuyện chạy trốn cũng có thể đem ra để đùa vui thì thật không đúng là người bình thường.

Tiểu Thất bước ra ngoài, Trần Từ Cung đưa nàng ra khỏi phủ nha, chờ nàng lên xe ngựa, một mình đứng trong tuyết thật lâu. Trần Từ Cung nhìn ngã tư đường đã trắng xóa, cùng với cây khô ở hai bên đường, câu môi cười cười thâm nghĩ, có lẽ Tiểu Thất nói rất đúng, hấn, cũng nên về nhà. Hạnh phúc, có đôi khi phải hồ đồ một chút mới có thể đến.

Quả thật Tiểu Thất đã cùng mỹ phụ nhân và Tiền lão đầu đi trước, còn mang theo Thu Đồng mà Tống mẫu yêu cầu đem theo. Đoàn người chậm rãi đi về Thông Hứa, đến lúc về thì tuyết đầu mùa đã ngừng rơi.

Sau khi Tiểu Thất rời đi mười ngày, Tống Lương Trác mới ra tù. Không ai nói cho hắn chuyện Tiểu Thất mang thai, hắn cũng không hỏi đến, sau khi vết thương tốt hơn thì liền đi theo người của Hình bộ bắt đầu điều tra chuyện mua quan.

Tiểu Thất ở Thông Hứa thật quá tốt, trừ bỏ có chút nhớ nhưng Tống Lương Trác. Cũng may cứ cách mười ngày nửa tháng sẽ có tin từ Nhữ Châu đưa tới, xem thư, lại cẩn thận hồi âm đã trở thành việc vui vẻ nhất lúc này của Tiểu Thất.

Đã gần đến cuối năm, Trần Từ Cung cũng gửi một phong thư từ kinh. Trong thư nói, trong nhà cũng không phải là lạnh đến không chịu được, nói chờ hắn tìm được cái mình muốn, sẽ đi Thông Hứa tìm nàng đi chơi.

Tiểu Thất xem xong thì có chút cho là không đúng, nghĩ hắn đường đường là một Vương gia, trong nhà tự nhiên sẽ không lạnh, không nói cái khác, khẳng định là than củi vẫn đủ dùng.

Tiểu Thất thuê một gian ở trà lâu gần cửa thành nhìn nghiêng qua phòng nhỏ của cửa thành, mỗi ngày đều ngồi xe ngựa đến đây ngồi vài canh giờ, nhân nhả nhảm chán thì ngồi kế bên chậu than mà nướng hạt dẻ ăn.

Án mua quan tra hơn một tháng, dính dáng đến hai quan viên trong triều, Lý tuần phủ cũng ở trong đó. Hoàng Thượng tự mình hạ chỉ tước quan lưu đầy, Vệ nương nương cũng vì vậy mà mất đi danh hào quý phi. Phó gia vì dính dáng đến án giết người cùng mua quan, nên bị tịch thu hết tài sản.

Hết thấy đều được đặt một dấu chấm tròn xuống, dường như Tống Thanh Vân được khai thông, mượn cơ hội lấy thân thể có bệnh mà từ quan, Tống Lương Trác thì lại trở về làm tri huyện thất phẩm.

Lần này là người cả nhà cùng nhau về Thông Hứa, viện bên Nhữ Châu vẫn giữ lại. Tống mẫu nghĩ, chờ cho đám cháu lớn lên chút thì có thể dẫn bọn chúng đến Nhữ Châu chơi, đến lúc đó ở nhà của mình thì vẫn tốt hơn ở khách điểm nhiều. Tống mẫu nhớ Tống Thanh Vân lúc trước đã đồng ý, liền đi suối nước nóng ngâm bình minh trước nên sẽ đến sau. Tống Lương Trác thì vội vã đi đến Thông Hứa, lúc đến thì đã là hai mươi lăm tháng chạp.

Hôm nay Tiểu Thất vẫn ngồi xe ngựa đến trà lâu ngồi như trước, trong phòng đốt hai chậu than, bên ngoài thời tiết cũng sáng sủa hơn, mở cửa sổ ra cũng tình cảm ấm áp đến tan chảy.

Tiểu Thất vừa ngồi thì đã cảm thấy mệt rã rời, miệng ăn điểm tâm nhưng vẫn ngáp liên tục. Thu Đồng thấy mặt Tiểu Thất đã tròn lên không ít, liền dọn hết điểm tâm trên bàn, chỉ chừa lại mứt. Dường như Tiểu Thất cũng không đói, cầm mứt vẫn ăn vui vẻ như thường. Cuối cùng thật nhàm chán, dứt khoát lại dùng cái kim mang theo để đập hạt dẻ nướng trong chậu than.

Lúc Tống Lương Trác cưỡi ngựa xuất hiện ở cửa thành thì Tiểu Thất liền giật mình một cái mà cổ đuổi con sâu ngủ đi, tinh thần hưng phấn mà dựa vào cửa sổ vẫy vẫy tay hướng cửa thành. Cũng không biết Tống Lương Trác nghĩ gì, vừa vào thành liền quét mắt nhìn qua cửa sổ lầu hai của khách điểm cùng trà lâu ở hai bên trái phải cửa thành, thấy Tiểu Thất đang vẫy tay liền nở nụ cười.

Tống Lương Trác đã chạy điên cuồng một đường nhưng lúc này lại không vội, khễ đá vào bụng ngựa chậm rì rì đi đến. Tiểu Thất dựa vào cửa sổ mở miệng cười đến không thấy mắt, chờ Tống Lương Trác đi vào trà lâu không thể nhìn thấy thân ảnh của hắn nữa mới quay đầu nhìn về phía cửa.

Thu Đồng đã sớm cười mở cửa, chờ Tống Lương Trác tiến vào liền đóng cửa đi ra ngoài. Tiểu Thất chỉ lo cười, cười ngây ngô hồi lâu cũng không nói câu nào. Tống Lương Trác cũng nở nụ cười nhìn nàng thật lâu mới phát hiện đối mặt nhau mà cười thế thì có chút ngại thẹn, liền đi qua bên kia ngồi xuống bàn.

Tiểu Thất xoay người lấy hạt dẻ trong chậu than ở góc ra, để lên bàn cho nguội bớt mới nói: “Ăn ngon lắm, tương công có đói bụng không?”

Tống Lương Trác không đáp, đưa tay ôm Tiểu Thất vào trong lòng, cười nói: “Thật nhi ăn béo lên rồi.”

Tiểu Thất khẽ xoay người, đỏ mặt hôn một cái thật mạnh lên khoe miệng Tống Lương Trác, đi qua ngồi lên đùi hắn rồi nói: “Mẹ ta nói ta không phải một người nữa, mà là ba người. Ba người thì đương nhiên nặng hơn một người rồi.”

Tống Lương Trác nhú mày, không hiểu.

Tiểu Thất dẫu môi, gãi gãi ngực Tống Lương Trác, “Nương không nói cho chàng.”

Tống Lương Trác lắc đầu.

Tiểu Thất chu miệng lẩm bẩm nói: “Ta có cục cưng.”

“À?”

“À?” Tiểu Thất kinh ngạc nhìn Tống Lương Trác, chưa từ bỏ ý định nói: “Nương mỹ nhân của ta nói là hai cục cưng, nàng nói bà cố của ta chính là song thai.”

Tống Lương Trác lại ngơ ngác ‘À’ một tiếng.

Tiểu Thất bức bối đánh Tống Lương Trác một cái, tủi thân cau mày nói: “Chàng còn ‘À’, chàng không thích cục...”

Lời còn chưa nói thì đã bị môi Tống Lương Trác che lại. Tống Lương Trác hôn không hề có quy cách, mũi mắt miệng đều hôn loạn lên, cuối cùng dùng

lại trên miệng của Tiểu Thất mà cắn, ôm chặt Tiểu Thất, tựa vào vai nàng mà nhắm mắt. Xem bộ dáng thì vẫn là rất bình tĩnh, bỏ qua khóe miệng hằn đang cong lên cùng đầu ngón tay khẽ run không nói.

Tiểu Thất được tự do, vuốt vuốt đôi môi hơi nóng của mình mà đỏ mặt. Cắn cũng mạnh quá đi, hơi có chút đau đây.

Tổng Lương Trác vuốt vuốt bụng của Tiểu Thất, im lặng cảm thụ hồi lâu. Cuối cùng cảm thấy cách áo bông dày vẫn chưa đủ, một tay luồn vào sát bụng của nàng, cảm thụ hồi lâu mới nói: “Trách không được béo lên, là muốn ăn nhiều hơn. Nhưng là, sao vẫn bằng phẳng như vậy?”

Tiểu Thất bĩu môi, “Nương nói là hơn bốn tháng mới thấy đây. Cũng không phải là bằng phẳng, cũng hơi nhô lên một chút.”

Tổng Lương Trác cười ha ha, “Ta nghĩ là hai đứa thì phải lớn hơn nhiều.”

Tiểu Thất nghe vậy cũng cảm thấy kỳ quái mà cúi đầu nhìn bụng của mình, hai người cùng nhau nhìn chăm chăm vào bụng thật lâu mới bình thường lại.

Tiểu Thất nhìn chăm chăm mặt Tổng Lương Trác mà có chút si mê, thấy nụ cười trên mặt hắn càng lúc càng lớn, mím môi nheo nhẹ hai má của hắn, đảo mắt nói: “Tướng công còn thiếu đồ cho ta đây.”

Tổng Lương Trác cọ cọ vào đầu Tiểu Thất, “Thiếu nàng một con dê với hàng hoa đào thật dài, chờ cho đứa nhỏ có thể xuống đất chạy đi, chúng ta sẽ cùng nhau đi xem hoa đào nở đầy trên dê.”

Tiểu Thất mím môi tưởng tượng cảnh một nhà ba người, không, là một nhà bốn người chơi rượt đuổi trên dê hoa đào, còn chưa nghĩ ra ai sẽ chạy đến trước nhất thì đã bị Tổng Lương Trác ôm chặt lấy.

Tiểu Thất khẽ a lên một tiếng ôm lấy cổ của Tổng Lương Trác, Tổng Lương Trác cười nói: “Về nhà, sẽ không bao giờ đi nữa.”

Tiểu Thất đá đá chân cười híp mắt. Thật tốt, sẽ không bao giờ đi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71

Từ lúc Hoàng Thượng hạ chỉ nạo vét Sa Hoàng đến nay, năm năm, thủy vận ở Sa Hoàng đã bắt đầu đi vào quỹ đạo. Hai kênh đào của huyện Thông Hứa cùng vài bến tàu thủy cũng bắt đầu lộ vẻ quy mô.

Năm năm qua, Tiểu Thất cùng Tổng Lương Trác cũng rất ít khi cãi nhau, nhưng là cũng không tránh được những tình huống đặc thù. Tỷ như...

Ái, cũng không trách Tổng Lương Trác lại đen mặt nữa. Trần Từ Cung lại đến Thông Hứa chơi, còn ở tại Tổng phủ. Những lúc Tổng Lương Trác không biết, thế nào Tiểu Thất cũng mang theo hắn đi ra dê dài chơi một ngày.

Lúc này dê đã có hình ảnh dê dài với hoa đào như trong mộng của Tiểu Thất, chỉ là cây đào hai bên còn chưa đủ lớn. Tiểu Thất vô cùng hạnh phúc nói với Trần Từ Cung, đây là tướng công làm cho nàng, sang năm là có thể nở hoa rồi, đến lúc đó mùa xuân có thể đến đây ngắm hoa đào ở hai bên bờ sông.

Tiểu Thất mang Trần Từ Cung đến bụi cỏ lau bên bờ sông lượm trứng vịt hoang, thật hào phóng cho Trần Từ Cung hai quả, còn lại giữ cho nàng và Tổng Lương Trác, còn có hai người nhỏ bé kia, mỗi người một quả.

Lúc Tiểu Thất vui rạo rức cầm trứng vịt hoang cùng Trần Từ Cung một trước một sau hồi phủ, đã thấy gương mặt của Tổng Lương Trác đang đứng đợi ở cửa phủ thật lâu, mặt hắn đã biến thành băng trên Vân Đài Sơn rồi.

Tâm tình Trần Từ Cung thật tốt mà vỗ vỗ mông trở về kinh, để lại một mình Tiểu Thất đối mặt với người mà sắc mặt vẫn không hề chuyển biến lại Tổng Lương Trác. Kỳ thật, thời gian năm năm đã để lại một chút dấu vết trên gương mặt của hắn, càng làm cho gương mặt tuấn lãng của hắn thêm thành thực mê người. Si mê của Tiểu Thất với hắn chỉ có tăng chứ không giảm, thỉnh thoảng còn nâng cằm mê luyện nhìn hắn vẽ tranh viết chữ.

Chỉ là trước mắt, mặt của Tổng Lương Trác đã đen hơn hai ngày. Tiểu Thất muốn lấy lòng mà bày ra tâm trạng si mê nâng cằm nhìn hắn đọc công văn, ngày thường nàng làm sai việc thì chỉ cần làm như vậy mà theo dõi hắn, hắn sẽ tự động giải đông mà kéo nàng vào trong lòng.

Tiểu Thất từ làm bộ si mê đến thật sự si mê, cuối cùng hoàn hồn lại, tiếp tục giả vờ si mê, mắt trừng đến đau, Tổng Lương Trác lại không có một chút phản ứng nào cả. Nhưng cái công văn kia, ngay cả một trang cũng chưa lật qua.

Tiểu Thất cào cào bàn, mày Tổng Lương Trác khẽ cau lại. Bàn tay nhỏ nhắn của Tiểu Thất điểm điểm qua lại trên bàn, khóe mắt Tổng Lương Trác nhú nhú. Cuối cùng Tiểu Thất nhìn không được mà bước qua, giờ tay hắn lên mà chui vào trong lòng hắn, thế nhưng Tổng Lương Trác lại đổi tay, tiếp tục nghiêm túc ‘xem’ công văn.

Tiểu Thất có chút buồn bực, túm lấy công văn trên tay hắn ném lên bàn, bữu môi nói: “Sao tướng công lại không để ý tới ta?”

Tổng Lương Trác giương mắt nhìn Tiểu Thất, nàng không giống hắn, hắn đang chậm rãi già đi, nhưng nàng lại càng ngày càng xinh đẹp. Lúc trước hắn cảm thấy nàng là hoa quế, vàng xanh nhạt, nhưng bây giờ mới thấy được, nàng hẳn phải là mẫu đơn.

Lúc đó vừa cưới nàng, nàng vẫn chỉ là một nụ hoa, co chặt lại, ngưng đọng nhưng lại không lộ ra chút quyến rũ. Năm năm sau, nàng mới là nửa hé nửa đóng, không nở rộ rực rỡ, bùng bùng ra như mẫu đơn, cũng không giấu được vẻ mềm mại đáng yêu, càng lúc càng mê người của nàng, xen lẫn đó là bản tính đơn thuần của nàng, đó là một loại hỗn hợp của hoa quế thanh thuần cùng mẫu đơn diễm lệ đầy mị hoặc.

Tổng Lương Trác nâng tay sờ gương mặt đã bớt vẻ trẻ con của Tiểu Thất mà càng lộ vẻ dịu dàng, lại quay đầu cảm lấy công văn, Tiểu Thất đã nhanh nhẩu nhảy lên đùi hắn, ôm lấy cổ hắn.

“Tướng công tốt, sao chàng lại không để ý tới ta!”

“Ta không không để ý tới nàng.” Tổng Lương Trác ôm lấy Tiểu Thất đang trượt trên chân mình, nhú mày nói: “Đang suy nghĩ chuyện gần đây.”

“Suy nghĩ hai ngày?” Tiểu Thất trừng mắt.

Tổng Lương Trác gật đầu.

“Vẫn chưa nghĩ xong?”

“Nghĩ xong rồi.” Tổng Lương Trác thân nhiên mở miệng. Thật ra hắn biết rất rõ, Trần Tử Cung cũng sẽ không làm gì với Tiểu Thất, nhưng là biết một người nam nhân khác để tâm đến thể tử của mình, trong lòng không thoải mái, cực kỳ, cực kỳ không thoải mái.

Tiểu Thất chỉ chỉ vào ngực Tổng Lương Trác, rầu rĩ nói: “Chàng có phải không thích Trần Tử Cung hay không? Hắn cũng không sai, năm đó...”

Tiểu Thất nhìn nhìn Tổng Lương Trác, đảo mắt cười nói: “Trần Tử Cung sắp có việc vui rồi.”

“Hử?”

Tiểu Thất đắc ý lắc lắc đầu nói: “Chàng không biết, ha ha, ta quả thật là người đầu tiên được biết. Hắn nói đã gặp được người trong lòng, muốn cưới chính phi.”

Tiểu Thất kéo kéo cánh tay của Tổng Lương Trác, “Chàng nói, Hạo Vương phi này có bộ dáng như thế nào? Trần Tử Cung đã đủ đào hoa rồi, hi hi, ai gả cho hắn không thể mỗi ngày đều lo lắng mình xấu hơn hắn, thật kỳ quái.”

Trâu già gặm cỏ non! Tổng Lương Trác oán thăm, nhưng vẫn mỉm môi cười cười nói: “Ai biết được, Hạo Vương thích là được rồi. Còn nữa, một khi đã như vậy, nàng bảo hắn ít đến đây đi, lãng phí lương thực của chúng ta.”

Tiểu Thất gật đầu, “Cũng đúng, hắn cũng chưa bao giờ trả tiền com.”

Gương mặt Tổng Lương Trác đóng băng đã hai ngày cuối cùng cũng tan ra, khoe miệng cong lên, khiến cho Tiểu Thất lại thất thần. Tổng Lương Trác đưa tay xoa cổ của Tiểu Thất, bàn tay ấm áp khiến cho mặt của Tiểu Thất hồng lên. Tổng Lương Trác nhe răng cười, tim của Tiểu Thất cũng nhảy theo vài cái.

Tiểu Thất đến sát vào, thấp giọng, “Tướng công, sao, sao lại cười đẹp như vậy chứ?”

Tổng Lương Trác cúi đầu, đôi môi ấm áp đảo qua cổ của nàng, còn làm như vô tình mà dán vào hõm vai của nàng thờ ra. Tiểu Thất bị nhiệt khí thổi cho run rẩy, ôm cổ Tổng Lương Trác hồi lâu rồi lẩm bẩm nói: “Tướng công, chúng ta có thêm một đứa nhỏ được không? Ta vẫn chưa có người để chơi.”

Tổng Lương Trác hôn nhẹ lên cổ nàng hỏi: “Không phải đã có Du nhi cùng Dịch nhi?”

Tiểu Thất mắt hứng dầu môi, “Dịch nhi già trước tuổi, nói chuyện giống như nói với cha công công. Du nhi lại quậy phá như vậy, luôn lấy sâu dọa ta sợ.”

Tiểu Thất ôm cổ Tổng Lương Trác, khẽ lắc: “Ta muốn nữ nhi, ta muốn làm tóc cho nàng để chơi. Nhược Thủy cũng đã có nữ nhi, ta cũng muốn. A a, ta còn chưa có người để chơi.”

Cái này cũng có thể so sánh? Tổng Lương Trác nhú mày.

“Tướng công tốt.” Tiểu Thất dán vào môi của Tổng Lương Trác, “Tướng công tốt, cho ta một đứa con gái đi, ta thật đáng thương nha, Tiểu Thất thật đáng thương. Trong nhà có bốn nam nhân, chỉ có ta và nương bà bà là nữ nhân.”

Cái này cũng không phải nàng muốn là hắn có thể cho, nếu là có thể có, hẳn là đã sớm hoài thai rồi.

“Tướng công!” Tiểu Thất bắt mắt cắn lên môi Tổng Lương Trác một cái.

Tổng Lương Trác nâng lưng Tiểu Thất lên, nhẹ giọng hỏi: “Không sợ đau?”

Tiểu Thất đảo mắt, “Đã quên. Nhưng Nhược Thủy năm năm sinh ba, chúng ta cũng không thể ít hơn.”

Khỏe miệng Tổng Lương Trác co giật, cái này mà cũng so sánh! Lần trước gặp thì Lưu Hằng Chi thật là buồn rầu, không vui khi có đứa nhỏ chiếm hết thời gian hiếm có của hai người, nhìn hắn cùng Tiểu Thất mà hâm mộ đến đỏ mắt.

“Tướng công a ~”

Kỳ thật, có thêm nữ nhi cũng không tệ, không có một khuê nữ giống Tiểu Thất thì thật là tiếc nuối. Tổng Lương Trác nhìn cửa phòng đóng chặt, không xác định hỏi: “Ban ngày?”

Đôi tay nhỏ bé của Tiểu Thất đã lên vào trong vạt áo của Tổng Lương Trác, đưa lên ngực của hắn mà xoa xoa gãi gãi, Tổng Lương Trác hít vài ngụm khí rồi bắt lấy tay Tiểu Thất, không cần nhiều lời, dứt khoát ôm người trong lòng đi vào trong.

“Nurong ơi, khắc khắc ~” một giọng nói trẻ con đầy tức giận bay vào, Tổng Lương Trác nhìn người trong lòng, giật mình mím chặt môi rồi quay trở lại.

“Nurong ơi, khắc khắc, ca ca lại sắp bầy rồi!” Tổng Du đứng trong viện xoa thắt lưng hướng tới Tổng Dịch vì bị đập vào bầy của nó đào mà té trên đất mà nhún vai cười khắc khắc.

“Ấu trĩ!” Dịch nhi vỗ vỗ mông đứng lên, liếc mắt nhìn Tổng Du nói: “Cha nói, lập bầy sau lưng người khác đều là tiểu nhân.”

Tổng Du nâng cằm nhỏ lên, “Nurong nói, lúc đánh không lại kẻ địch thì phải biết đánh lên.”

Tổng Dịch ra vẻ khinh thường chơi với nó, kiêu ngạo chấp tay sau lưng mà quay đầu bước đi.

Hừ, lại không chơi cùng đệ! Tổng Du chu miệng, đẩy nó từ sau lưng một cái. Bước chân của Tổng Dịch không vững liền ngã lăn ra.

“Ha ha ~ đại ngu ngốc!” Tổng Du xoa thắt lưng cười đắc ý, chỉ là cười hồi lâu mà không thấy người ngẩng đầu lên, ngừng cười ngồi đầy đặn Tổng Dịch hỏi: “Làm sao vậy? Bị ngã đau?”

Lông mày cong cong dày đậm như sâu lông của Tổng Du nhấn lại một chỗ, bĩu môi nói: “Thực không bị đụng. Đứng lên thôi, đệ sẽ vù vù cho huynh hết đau.”

Tổng Dịch vẫn không nhúc nhích. Tổng Du cảm thấy như có chuyện lớn xảy ra, lại gãi gãi trán, nhanh chân chạy vào trong phòng. Tổng Dịch chờ hắn chạy xa mới ngẩng đầu, tao nhã đứng dậy phui phui đất trên người, khề hừ một tiếng, tay nhỏ bé chấp sau lưng rồi ngẩng đầu đi.

Lúc Tổng Du đẩy mạnh cửa phòng vào, Tổng Lương Trác đang đoan chính ngồi đọc sách, Tiểu Thất thì ngồi ở một bên cắn hạt dưa.

Tổng Lương Trác thấy con trai nhỏ chạy vào, nhú mày nhìn Tiểu Thất, giống như nói, vì phu luôn luôn dự kiến được.

Tiểu Thất dẫu môi, liếc Tổng Lương Trác một cái rồi quay đầu nhìn con.

Tổng Du thờ hồn hèn nói: “Nurong, ca ca ngã hôn mê.”

Tiểu Thất nghe vậy liền đứng dậy chạy ra ngoài. Tổng Lương Trác lắc đầu, nhấp một ngụm trà. Hai mắt Tổng Du nhắm lệ mờ mờ nhìn Tổng Lương Trác, nói cùng một câu, cùng một âm điệu: “Cha, ca ca ngã hôn mê.”

Tổng Lương Trác nhú mày, “Nó giả vờ.”

“Hả?” Tổng Du chảy nước mũi há to miệng.

Tổng Lương Trác bế Tổng Du ngồi lên đùi, lau khô nước mũi của hắn rồi nhú mày nói: “Bình bắt yểm trá(*). Nhưng nó chỉ dùng có một chiêu, có thể lừa con hai năm, con à, có phải con cần kéo dài trí nhớ hay không?”

(*)bình bắt yểm trá: làm quân sự thì phải biết lừa địch

Đầu tiên là Tổng Du ngăn người, sau đó miệng liền cong lên, gio nắm tay nhỏ lên, hung hăng đánh vào giữa tay kia. Tổng Lương Trác cười khẽ, “Đừng học nurong của con, về sau Du nhi đi theo gia gia nhiều nhiều học chút bản lĩnh đi.”

Tổng Du giương mắt nhìn Tổng Lương Trác, chớp mắt nói: “Con muốn đi theo cha, gia gia không giảng trị thủy.”

Tổng Lương Trác nhìn gương mặt nhỏ nhắn giống y như mình, đưa tay nhéo nhéo gương mặt của hắn nói: “Ngày khác đi đề chơi, bây giờ là mùa vịt hoang đẻ trứng...”

Tổng Du không đợi hắn nói xong đã ồ ồ nói: “Tốt tốt, Du nhi muốn ấp vịt con.”

Tổng Lương Trác nhớ tới năm hắn đem trứng vịt hoang đẻ trong ổ chăn, ngày hôm sau đứng lên đã đem thân hình mập mạp của mình đè nát lên, thờ dài

nói: “Du nhi, Du nhi, có phải tên này không tốt hay không, sao lại không biết thông minh theo tình huống. Còn có tình thích gây sự nhất, nhưng mỗi lần thấy con làm gì cũng không thông minh.”

Tổng Du che miệng cười hi hi. Ai nói hán không thông minh, hán có thể ngồi trong lòng phụ thân lâu nhất, còn có thể khiến phụ thân công đi dạo đi, đại ca chỉ có thể tự mình chạy.

Tiểu Thất vội vã cuống quýt tìm một vòng, cuối cùng tìm thấy Tổng Dịch đang chơi cờ với Tổng Thanh Vân trong viện của Tổng mẫu. Tiểu Thất thờ phào nhẹ nhõm, kéo gương mặt của Tổng Dịch nhìn thật lâu mới chịu buông ra. Gương mặt này chính là phiên bản nhỏ của Tổng Lương Trác, nàng rất đau lòng nếu nó bị thương.

Tổng Dịch bình tĩnh chờ Tiểu Thất buông tay ra liền tiếp tục chơi cờ. Tiểu Thất dựa vào phía sau nhìn một lúc lâu, rốt cục nhìn thấy một nước cờ có thể đi liền kích động sờ sờ đầu Tổng Dịch hét lên: “Con con, đi nơi này, đi nơi này!”

Mặt Tổng Dịch không chút thay đổi liếc nhìn Tiểu Thất, chu miệng chậm rãi nói: “Nhìn cờ không nói mới là quân tử.”

Tiểu Thất nghẹn nghẹn, không thú vị gãi gãi cằm, nếu cứ như vậy mà đi, thật sự là mất mặt, còn không đi, lại không thấy con mình. Tiểu Thất cũng học bộ dáng liếc mắt của Tổng Dịch, bàn tay giật dỗi quét lung tung qua bàn cờ hai cái, nâng nâng cằm nói: “Ta không nói, ta chỉ động thủ mà thôi.”

Tổng Dịch cùng Tổng Thanh Vân liếc nhìn nhau, cùng lắc lắc đầu thờ dài. Tiểu Thất nhìn xem con mình đã biết, bảo bối này là con trai lớn của nàng, đã lệch khỏi quỹ đạo mà nàng mong muốn một cách nghiêm trọng, trở thành đứa con không đáng yêu, không khỏi cảm thấy đau lòng, về mặt uể oải quay trở về viện của mình.

Tổng Thanh Vân thu thập quân cờ nói: “Dịch nhi lại thua rồi, phạt chép ba lần Thi tập.”

Tổng Dịch nghiêng răng đấm mạnh lên bàn, cá giận: “Gia gia xấu lắm, nếu gia gia mở miệng thì nương cũng không dám hủy ván cờ.”

“Ha ha.” Tổng Thanh Vân cười khôn khéo, “Nhìn cờ không nói là quân tử, gia gia là quân tử.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72

Nhược Thủy gọi thư nói, vài ngày nữa thì cả nhà sẽ đến Thông Hứa xem dòng cá ở Hoàng Hà. Tiểu Thất nhận được thư thì bắt đầu bảo Vương thúc dùng nhánh liễu để làm rỏ nhỏ.

Tiểu Thất đã tính toán qua, cho hai đứa con trai trong nhà mỗi đứa một cái, một cái lớn cho nàng. Ba đứa nhỏ nhà Nhược Thủy thì mỗi đứa một cái, tuy rằng đứa nhỏ nhất vẫn còn chưa chạy được, nhưng mấy đứa lớn có, cũng không thể kỳ thị đứa nhỏ được. Còn có tiểu tướng thối cùng con nhóc con nhà Lục Liễu.

Vương thúc tết mấy ngày, tết đến mắt mờ, hai tay co rút, cuối cùng dưới sự vây xem của Tiểu Thất cùng Tổng Du, Tổng Dịch mà hoàn thành nhiệm vụ. Vương thúc thờ phào nhẹ nhõm rất nhiều, dùng những cành liễu còn lại để làm hộp thức ăn nắp đậy rộng khoảng nửa thước cho hai huynh đệ Tổng Du đem điểm tâm theo khi đi chơi.

Sợ của Vương thúc cũng đã tết xong, Tiểu Thất ở nhà chờ thật sự rất nhàm chán, Tổng Lương Trác mấy năm gần đây lại có tình hạn chế nàng ra khỏi nhà một mình, Tiểu Thất nhàm chán chỉ có thể bám theo hai đứa con không rời.

Hôm nay hai đứa con còn rất ngoan, lại phá lệ cùng nàng chơi trò trốn tìm. Tiểu Thất là người tìm, bọn nó trốn, chỉ như thế thôi mà trong lòng Tiểu Thất vui mừng như nở hoa.

Từ lúc con hai tuổi thì đã không đeo bám nàng nữa, lúc mới đầu Tiểu Thất còn nghĩ là có đồ chơi tốt thì có thể dụ bọn họ đi theo chơi trong chốc lát, nhưng sau đó thì hầu như không còn dính bên người Tiểu Thất nữa, trong đáy lòng của Tiểu Thất có chút mất mát. Hôm nay hai con lại chủ động mời người mẹ là nàng chơi trốn tìm, thật sự là đại sự đáng chúc mừng.

Lúc này viện đã không còn giống năm đó, lớn hơn rất nhiều, phía trước còn dẫn đến một bức tường hoa để không, đem viện ngăn cách thành ba chỗ riêng. Tổng mẫu cùng Tổng Thanh Vân sẽ ở chủ viện ở sau cùng, Tiểu Thất bọn họ thì ở sườn viện phía sau. Ở giữa thì chia ra thành viện dùng để chiêu đãi khách nhân.

Viện ở giữa rất đẹp, cái khung ở dưới cây tử đằng là nơi mà ba người đều thích. Tiểu Thất thích ngồi dưới bóng mát mà cắn hạt dưa, hai tiểu tử thì thích chui vào cạnh cây sồi xanh mà trốn tìm. Hiện tại thì một lớn hai nhỏ đều đứng phía dưới cây tử đằng, Tiểu Thất che mắt chờ Tổng Dịch Tổng Du trốn cho tốt.

Tổng Du vừa chạy vừa quay đầu kêu, “Không cho phép nương nhìn lén, con nhìn thấy mắt của người.”

Tiểu Thất xiết chặt ngón tay, nhưng vẫn thông minh mà chưa ra khe hở, Tiểu Thất cười nói: “Ta không nhìn thấy, cái gì cũng đều không nhìn thấy.”

Tổng Du chui vào một gốc cây sum xuê dưới cây kim ngân, dùng cành roi xuống mà che mình cho tốt. Tổng Dịch thì không nhanh không chậm đi đến bên nguyệt môn, liếc mắt nhìn Tiểu Thất một cái nói: “Được rồi.” Vừa dứt lời liền vọt đến phía sau nguyệt môn, trực tiếp chạy đến viện của Tổng mẫu.

Tiểu Thất dựa vào khe hở ngón tay mà quét trước một vòng, xác định vị trí của Tổng Du, mới vừa rồi cũng nhìn thấy hương chạy của Tổng Dịch. Trong lòng âm thầm cân nhắc, vẫn là bắt đũa lớn trước là tốt nhất. Đũa lớn giao hoạt, nói không chừng lát nữa liền chạy mất dạng đây.

Tiểu Thất buông tay ra, híp mắt nhìn đường, nhắm chặt mắt lại nói: “Dịch nhi đừng chạy, nương bắt con trước.”

Tổng Dịch nghe thấy tiếng nói, thu hồi bàn tay nhỏ bé sau lưng, liền đốc sức chạy đi.

Tốc độ của Tiểu Thất cũng rất nhanh, hướng hồ nàng còn nhìn thấy vị trí của nguyệt môn, nhắm mắt chạy lại càng nhanh. Nhưng là lúc nào cũng xuất hiện sai lầm, hướng chỉ cái người nhìn ra khi nhắm mắt lại đã nhảy ra ngoài.

Lúc Tổng Lương Trác dẫn cả nhà Lư Hằng Chi cùng gia đình Lục Lực Thừa bước vào, cũng vừa vặn thấy Tiểu Thất chạy đụng phải tường.

Tiểu Thất đang chạy lên lại đụng vào tường, cái mũi cọ lên tường rồi té lăn ra đất. Tổng Lương Trác cả kinh hít vào một hơi, cũng bắt chập hình tượng, nhắc chân chạy nhanh qua.

Lư Hằng Chi nhìn Nhượng Thủy đang ngây ngốc há miệng thật to bên cạnh, vẻ mặt u buồn thấp giọng nói: “Vi phu đối với bảo bối thật sự là tốt lắm tốt lắm, yêu cầu cũng không nhiều. Nhìn xem, tẩu tử bị Lương Trác huynh bức đến đụng vào tường rồi. Bảo bối, về sau có tức giận cũng đừng cào mặt vi phu đi?”

Bị ngây ngốc không chỉ có mình Nhượng Thủy, còn có Lục Liễu đang dắt con mình. Lục Liễu túm lấy tay của Lục Lực Thừa, nhíu mày nói: “Tiểu thư cãi nhau với cô gia? Chưa từng nghe người nói qua a!”

“Khắc khắc ~” Lục Sùng Hề há miệng cười, chỉ vào Tổng Du đang trốn dưới cây kim ngân cách đó không xa nói: “Di di chơi trốn tìm, chạy nhanh quá bị đụng vào tường!”

Mọi người nhìn theo hướng của Lục Sùng Hề chỉ, thấy đỉnh đầu Tổng Du đang ló ra nhìn, đồng loạt lắc đầu than nhẹ.

Tiểu Thất bị ngã có chút mơ hồ, bị Tổng Lương Trác ôm lấy cũng có chút không rõ phương hướng, nhưng trên mũi lại bị nóng đau mãnh liệt khiến Tiểu Thất không thể không tỉnh táo lại. Tiểu Thất nhìn xem tường cao bên cạnh, lại nhìn người ôm mình, miệng mếu máo mà đưa tay muốn sờ mũi, vừa nâng tay lên đã bị Tổng Lương Trác cầm lại.

“Ngoan, không đau a, đừng khóc, Nhượng Thủy các nàng đều đang ở đây.” Tổng Lương Trác bị cái mũi tróc da đến hồng lên của Tiểu Thất dọa nói năng lộn xộn, thấp giọng dỗ nàng ngồi xuống.

Tiểu Thất quay đầu nhìn một đám người kia, xấu hổ buồn bức đến cả tai đều đỏ, nước mắt đã bắt đầu chuyển vòng trong mắt, nhưng lại cố gắng nhịn xuống.

Tổng Lương Trác muốn xoa bóp cái sống mũi của nàng, nhưng nhìn cái mũi trơn không da kia thì lại không dám xuống tay, đưa mắt lên thấy đôi mắt đã ngập nước của Tiểu Thất, trong lòng như bị kéo lại, ôm lấy nàng trực tiếp đi vào hậu viện.

Vừa bước qua nguyệt môn thì Tiểu Thất liền há miệng khóc òa lên. Đau, thật sự là rất đau. Nhưng là vừa khóc, nước mắt rơi xuống cạnh mũi thì lại càng đau. Lúc khóc thì da ở xung quanh cũng đau. Tiểu Thất vừa khóc vừa cân nhắc, rốt cục cũng tìm được một tư thế không quá đau, về mặt thừa ra khẽ nhếch miệng mà khóc thút thít.

Tổng mẫu cùng Tổng Thanh Vân ở chủ viện nghe thấy tiếng khóc liền bước nhanh ra, cùng với Tổng Dịch nửa đường trốn chạy, Tiểu Thất xấu hổ chôn mặt vào trong lòng Tổng Lương Trác. Tổng Lương Trác sợ nàng lại cọ lên mũi, cong người rồi xoay lưng nói với bọn họ: “Đừng nhìn, lát nữa sẽ nói tường tận cho cha mẹ.”

Tổng Dịch nhìn cha mẹ hai người biến mất ở sau cửa, quay đầu kéo kéo tay Tổng Thanh Vân nói: “Gia gia, Dịch nhi gặp rắc rối rồi, người giúp Dịch nhi tránh đi, là người gọi Dịch nhi đi chơi cò.”

Tổng Thanh Vân xoa tay của cháu trai, “Không trách Dịch nhi, nhưng chúng ta trốn ở chỗ kín chút.”

Tổng mẫu liếc mắt nhìn hai ông cháu kẻ xướng người họa, vẫy tay bảo nha hoàn đi mời lang trung.

Tiểu Thất ôm cánh tay Tổng Lương Trác chui vào trong ngực hắn, sống chết cũng không ra, lang trung đứng đó thật sự là không có việc gì, liền chuyển ghế đến trong viện thảo luận thực tâm đặc về vấn đề dưỡng sinh với Tổng Thanh Vân. Bên này Tổng Lương Trác đỏ mặt mà không thấy ngượng đâu, cứng rắn đưa tay kéo đi, người trong lòng liền khóc đến tê tâm liệt phế khiến cho người ta đau lòng.

Tổng Lương Trác không có cách nào, ôm Tiểu Thất đi đến sau bình phong. Lúc này Tiểu Thất mới ló ra, hé ra gương mặt nhỏ nhắn đã ngạt đến đỏ bừng. Tổng Lương Trác nâng gương mặt đã trộn lẫn bùn đất, mồ hôi và nước mắt, đã sớm bản đến không nhìn không ra mặt mũi. Nhìn qua phía trước, bên cạnh mặt một lượt, thấy mũi cũng chỉ là tróc da, cũng không có bị lệch mới thờ phào nhẹ nhõm.

Đôi mắt sung đỏ của Tiểu Thất nhìn Tống Lương Trác, nức nở nói: “Nhược, Nhược Thủy sẽ chê cười ta, không, không cho xem!”

“Không xem, ta dùng màn che lại, ai cũng không được xem.” Tống Lương Trác ưng thuận.

Tiểu Thất thật sự đã khóc đến mệt mỏi, liền cứ như vậy ngồi trên đùi hắn, nhắm mắt tựa lên vai hắn. Tống Lương Trác chờ tiếng khóc thút thít mất hẳn mới ôm nàng nhẹ nhàng đặt lên giường. Tống Lương Trác nhìn cái mũi hồng hồng rướm máu, vừa đau lòng vừa buồn cười. Một người hơn hai mươi tuổi, chơi trốn tìm với bọn nhỏ lại có thể để mũi của mình bị đụng thành như vậy, thiên hạ này, sợ là cũng tìm không ra người thành thật như vậy.

Dường như bên ngoài lang trung cùng Tống Thanh Vân đã nói chuyện xong rồi, chờ hỏi Tống Lương Trác về tình huống rồi mới theo hắn vào bắt mạch.

Lang trung nhìn mũi của Tiểu Thất trước, lắc đầu nói: “Thật sự là kỳ lạ, trẻ con thường hay ngã, nhưng là cũng chưa gặp đứa nào có thể bị cọ thành như vậy.”

Tống Lương Trác ho nhẹ một tiếng tỏ vẻ không vui, Tống mẫu ở một bên hạ giọng nói: “Lang trung xem có thể để lại sẹo hay không, xử lý thế nào mới tốt?”

“Rửa sạch để nó tự kết vảy đi, chỉ là tróc da, nửa tháng sau là có thể tróc vảy. Hắn là sẽ không có sẹo, nhưng lúc vừa tróc vảy thì sẽ rất khó coi, từ từ rồi sẽ tốt hơn.” Nhân tiện lang trung cũng bắt mạch, chỉ là thời gian bắt mạch có chút dài, Tống mẫu cùng Tống Lương Trác nhìn mà đều khẩn trương.

Lang trung nhíu mày lại đổi cánh tay để chẩn mạch lại, nghi hoặc nói: “Xem mạch giống như là có thai, nếu ta không chẩn sai, đã muốn có ba tháng, sao lại để người ta ngã thành như vậy?”

Tống Lương Trác nghe vậy có chút không tin, bọn họ bắt kê cái gì cũng chưa từng bỏ lỡ, đêm trước còn nhiệt tình như lửa làm đi làm lại đến hơn nửa đêm, nhưng lại không thấy Tiểu Thất có chỗ nào không khỏe. Tống Lương Trác nghĩ lại, đại khái, dường như, là đã lâu không thấy nguyệt sự của nàng.

Tống mẫu cũng không truy đuổi đến cùng, ánh mắt sáng rỡ nói: “Lại là song thai?”

Tống Lương Trác sờ sờ mũi có chút lo lắng, hai đứa thật sự là không tốt lắm. Tiểu Thất vốn không cao, lúc mang thai lần đầu đến tháng thứ tám thì đã không thể tự mình xoay người, mỗi đêm đều là Tống Lương Trác nâng bụng của nàng mới có thể khó khăn mà xoay người. Khoảng thời gian đó của Tiểu Thất thật sự vất vả, mỗi khi Tống Lương Trác nhớ tới, đau lòng đều nhiều hơn vui sướng.

Lang trung lắc đầu, “Nào có nhiều song bào thai như vậy? Lần này là một đứa, nhưng là một bé gái. Như vậy cũng tốt, có nam có nữ.”

Tống mẫu vui vẻ bước qua bước lại, vội vàng dặn dò: “Lang trung nhìn kỹ lại xem, có một cháu gái thì rất tốt.”

Lang trung đã thu tay lại, nhìn nhìn mũi Tiểu Thất nói: “Nếu lão phu nhìn sai bé trai bé gái, chiêu bài này sẽ tự mình hủy. Nhưng cái mũi là lão phu rửa hay là để Tống đại nhân tự mình rửa?”

Tống Lương Trác mím môi, “Ta tự mình làm.”

Lang trung gật gù đầu, “Đừng không làm, nhớ rõ là rửa sạch lớp bụi, nếu là còn ở trong da thịt thì sẽ lại sẹo. Phải dùng nước nóng rửa, sau đó đem rửa qua bằng rượu để ngừa bị viêm, sau đó lại rắc thuốc bột lên, lát nữa lão phu sẽ đem thuốc cho nha hoàn. Miếng vết thương này đừng lo, nhưng trước lúc tróc vảy đừng để dính nước, miễn cho bị nhiễm trùng.”

Lần trước sinh đứa nhỏ, thân thể của Tiểu Thất quả thật rất mệt, với lại nhiều năm như vậy cũng không có động tĩnh, Tống mẫu vừa ôm hai cháu trai cũng thỏa mãn, từ từ cũng không có ý muốn tăng thêm dân số. Đột nhiên được thông báo là sẽ ôm cháu trai, không, là cháu gái, nhất thời Tống mẫu thật vui vẻ. Dặn Tống Lương Trác vài câu rồi bỏ đi từ đường dâng hương.

Nha hoàn nhanh nhẹn đem khăn đã nhúng nước sôi cùng nước ấm đến, lại bỏ xuống một chén rượu nhỏ rồi đi ra ngoài. Tống Lương Trác lại không biết làm thế nào, cái mũi này, làm sao rửa cho sạch đây?

Tống Lương Trác tựa vào đầu giường hồi lâu, cắn răng một cái rồi bế Tiểu Thất đứng dậy. Tiểu Thất mơ mơ màng màng mở mắt ra, chu miệng nói: “Đừng để cho Nhược Thủy các nàng thấy.”

“Không cho xem, rửa sạch trước, bằng không sẽ để lại sẹo.”

Tiểu Thất ngoan ngoãn nhờ sức của Tống Lương Trác mà nằm lên đùi hắn. Kỳ thật rửa mũi thì trừ bỏ đụng tới nước thì cũng không xem là đau, động tác của Tống Lương Trác nhẹ nhàng giống như lông chim, trước tiên là đổ nước lau xung quanh mũi rồi mới vẩy nước lên mũi để rửa sạch bụi. Ở chỗ bụi dính nhiều nhất, cũng chỉ dùng khăn lau từng chút từng chút một, từ đầu đến cuối Tiểu Thất cũng không cảm thấy đau một chút nào. Lúc này Tống Lương Trác mới thừa dịp mà để chén rượu lên mũi nàng thì Tiểu Thất mới kêu thảm một tiếng mà nhảy dựng lên.

Tống Lương Trác ôm chặt Tiểu Thất, cầm lấy mặt của nàng vội vàng nói: “Tốt lắm tốt lắm, lần này thôi, làm tốt, làm sạch một lần thì sẽ không đau nữa.”

Tiểu Thất khóc oa oa lên, hồi lâu mới tạm ngừng mà nức nở nói: “Chàng, chàng, đáng ghét, ta ngủ cùng nương.”

Tống Lương Trác đau lòng cau mày, còn bác bỏ ngay, “Đã nói qua, về sau không cho chia phòng.”

“Oa oa, ta ngủ cùng Dịch nhi Du nhi.”

“Cũng không được!” Lúc trước vừa mới có cục cưng là giống như có gì rất hiếm lạ, cả ngày ôm cùng chơi, lạnh nhạt với hân lâu như vậy còn chưa đủ sao?

Tiểu Thất há miệng hít một ngụm khí lạnh, hồi lâu lại nức nở nói: “Ta đây không ngủ, oa oa, chính chàng ngủ đi.”

Tổng Lương Trác cũng không nói lời vô nghĩa, ôm Tiểu Thất như ôm đứa trẻ mà dỗ hồi lâu, chờ nàng từ từ ngừng khóc mới âm giọng nói: “Thất nhi muốn ta đều cho, nếu Thất nhi có con gái rồi, cũng không cho phép lại ôm không buông tay như vậy.”

Về mặt của Tiểu Thất không thay đổi lắm, hé mặt ra trừng hân.

Tổng Lương Trác suy nghĩ rồi lại nói: “Thất nhi có thai, về sau đừng chạy loạn với Du nhi nữa.”

Tiểu Thất chớp mắt nhìn gương mặt nghiêm nghị mà cười, bộ dáng kia thật quái dị đến không nói nên lời.

“Tướng công, muốn gọi cục cưng là gì?”

“Thất nhi nói đi?” Tiểu Thất nói chuyện thay đổi càng lúc càng như vó ngựa chạy, Tổng Lương Trác cũng thích ứng rồi, cũng không biết là suy nghĩ của nàng nhanh chóng thay đổi.

“Tổng, Thập Lý Đào Hoa!”

Khóe miệng Tổng Lương Trác co rút, “Đào hoa nhất thốc khai vô chủ, khả ái thâm hồng ái thiên hồng?” Lấy một chữ “Thiên” đi, đơn giản.”

“Tổng Thiên? Đưa Tiền?” Tiểu Thất trừng mắt suy nghĩ một lát, “Đưa tiền cũng được, chỉ cần gặp người tốt, grừ grừ.”

Tổng Lương Trác không rõ, nhưng ánh mắt ái muội của Tiểu Thất đã bay đến trên người hân.

Ba ngày liên tục Tiểu Thất đều ăn cháo, ăn đến mặt đã trắng bệch. Chờ cho đến lúc vảy trên mũi kết dày lại, rốt cục cũng có thể chậm rãi ăn bánh bao, nhưng động tác quá mạnh vẫn khiến mũi của nàng đau đến chảy nước mắt.

Tiểu Thất vẫn không để cho người khác nhìn thấy cái mũi của nàng, ra khỏi cửa thì mang một cái khăn che mặt, ăn cơm thì ngồi ở trong phòng cho Tổng Lương Trác dứt. Nhưng là khăn che mặt cũng có lúc không chắc, giống như hiện tại, Tiểu Thất vừa để mũi vào trong miệng thì không cẩn thận kéo khăn che mặt xuống, mấy người trước mặt liền hóa đá trong nháy mắt.

Lục Lực Thừa là người đầu tiên phản ứng, dùng ánh mắt chặn đứng lời của Lục Liễu muốn nói ra, làm bộ như không phát hiện mà chuyển sang hướng khác. Mắt Nhược Thủy mở to không chớp, nhìn chăm chăm vào mũi của Tiểu Thất, Lưu Hằng Chi thì ngậm một miệng đầy trà, che miệng cố gắng nín cười thật thống khổ.

Tiểu Thất cũng chỉ làm như không phát hiện, dù sao Tổng Lương Trác cũng nói là nhìn tốt lắm. Nhưng là, nhưng là, Lục Sùng Hề cùng đứa lớn nhà Lưu gia thì lại ôm bụng cười ha hả.

“Ha ha, yêu quái mũi hồng!” Lưu Mộ Thủy nhảy lên cười.

Một câu của đứa nhỏ không thể nghi ngờ là đã châm ngòi nổ, cuối cùng Lưu Hằng Chi cũng không nén được mà vỗ bàn cười ha hả, Tiểu Thất tức đến nước mắt tràn ra. Hai huynh đệ Tổng Dịch cũng không vui, liếc nhau liền bước đến phía Lưu Mộ Thủy.

Một cơn cuồng phong khiến lá rụng làm cho Lưu Mộ Thủy ngã lăn ra, tiếp theo là Tổng Du vĩnh viễn ngồi lên bụng của Lưu Mộ Thủy, còn ác ý lắc qua lắc lại hai cái, khiến cho Lưu Mộ Thủy gào như lúc mới sinh. Tổng Dịch chấp tay sau lưng nhìn xuống từ trên cao, rất có điểm của người lớn, “Không cho phép nói nương ta, nếu tái phạm sẽ có đại hình hầu hạ.” Nói xong thì kéo Tổng Du đứng lên, thừa dịp người lớn chưa có phản ứng thì một trái một phải kéo Tiểu Thất chạy về hậu viện.

Tiểu Thất lại trốn trong phòng, lần này trốn là trốn nửa tháng, thẳng cho đến khi mũi tróc vảy. Nhưng cái ngoại hiệu ‘Yêu quái mũi hồng’ đã được đặt. Vì thế Tổng Dịch luôn tao nhã dẫn theo nhị đệ khai chiến cùng tiểu tử Lưu gia, đào chiến hào bố trí cạm bẫy, ngay cả Tổng mẫu ra khỏi cửa cũng phải cẩn thận dưới chân.

Sau khi tình hình chiến tranh của hai huynh đệ Tổng Dịch cùng tiểu tử Lưu gia chuyển thành tình bằng hữu, cũng là lúc Lưu Hằng Chi chuẩn bị dẫn Nhược Thủy trở về.

Rất nhiều năm sau, khi Lưu Mộ Thủy giới thiệu Tiểu Thất với tiểu muội của mình còn nói như vậy, “Muội a, đây là di mũi hồng của ta ~” o(∩_∩)o ~

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chạm Đã!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73

Người so với người, tức chết người, lời này là ai nói ấy nhỉ?

Không quan tâm là ai nói, nhưng đó đúng là chân lý, Luru Hằng Chi than thở.

Hắn nghĩ đứa nhỏ nhà mình tốt xấu gì cũng là đứa thứ ba đi, ai biết người gan không nhỏ nhà Tổng Lương Trắc kia, trong bụng lại có đến hai đứa. Như thế rất tốt, con hắn chỉ có thể tranh vị trí lão Tứ.

Mỗi ngày Luru Hằng Chi đều a đi đà phạt bốn hướng đông tây nam bắc, cầu nguyện Ôn gia sinh đứa thứ hai chậm một chút, Tống gia cũng chậm một chút sinh đứa thứ hai, Luru gia thì nhanh nhanh mà sinh đứa đầu tiên. Tên hắn đều đã chuẩn bị tốt, sinh con trai thì gọi là Luru Mộ Thủy, con gái thì gọi là Luru Tư Nhục, nhưng là, nhưng là nữ nhân của hắn a, sao vẫn còn chưa có?

Từ lúc Luru Hằng Chi nhận được thiệp mời đầy tháng từ Thông Hứa, ánh mắt nhìn bụng của Nhục Thủy lại liên trở nên nóng bỏng khác thường. Nhục Thủy bị Luru Hằng Chi không phân biệt ngày sáng đêm tối mà ép buộc cần cù cày cấy đến không mở mắt ra được, thông minh mà trốn vào viện của Luru mẫu ngu bù.

Nàng nghĩ tốt rồi, về sau hắn có lấy cái gì vui vẻ để dỗ nàng thì nàng cũng không quay về viện kia. Loại chuyện này nếu không ngăn lại, chịu thiệt chính là nàng.

Trời nóng nồm sấp, nóng đến bức mình. Nhục Thủy bảo người để nước đá ở bên cạnh tiểu tháp mới miễn cưỡng ngủ được. Luru Hằng Chi đi ra ngoài rồi, Nhục Thủy khó có được một giấc ngủ an ổn, lúc mở mắt ra thì mặt trời đã nghiêng về phía tây.

Tiểu nha hoàn Hồng Diệp thấy nàng tỉnh ngủ, liền dùng khăn đã ngâm nước giếng để nàng lau mặt, nhỏ giọng nói: “Thiếu gia đã sai người đưa hấu đến, vẫn còn trong hầm băng, hiện giờ thiếu phu nhân có thể ăn một chút.”

Nhục Thủy vuốt tay chân rồi lại nằm trở về, hồi lâu mới vuốt eo đã to lên không ít, không vui mà mở miệng nói: “Không ăn, ta đã béo rồi. Muốn đi gặp Tiểu Thất, khẳng định là sẽ bị nàng chê cười.”

Luru mẫu bước ra từ phòng trong, cười nói: “Ta cũng không nhìn thấy béo lên, Hồng Diệp đi cắt một ít đến đây, mẹ con ta ăn một chút lót bụng.”

Lúc đưa hấu được cắt đem lên, Nhục Thủy nuốt nuốt nước miếng, vẫn là nhịn không được mà ăn hơn nửa khay. Nhục Thủy ăn xong liền hối hận, nắm tai mình mà thâm thê, tối nay mà ăn cơm thì chính là con chó nhỏ.

Cơm chiều vẫn làm đồ ăn mà Nhục Thủy thích như cũ, Luru Hằng Chi còn đem món tôm bóc vỏ cuốn cùng rau trộn mà Nhục Thủy thích ăn nhất từ Phong Trạch Lâu về. Luru Hằng Chi thấy Nhục Thủy xiết chặt đùi mà mắt đảo qua đảo lại, âm giọng nói: “Ăn no mới có sức khỏe, thê cái gì thì lúc này cũng không dùng được. Lúc này Bò Tát thánh thần gì cũng đang ăn cơm, cũng không nghe thấy lời nói của người ở nhân gian đâu.”

Luru mẫu phụ họa, “Đúng vậy đúng vậy, người là sắt cơm là thép, không ăn một bữa sẽ đói đến luống cuống. Nhục Thủy ăn hết mình đi, nương bảo lang trung cho con chút trà lá sen tan mỡ là được.”

Nhục Thủy nhìn cánh tay tròn trịa của mình, dầu mỡ có chút không vui. Phải làm tan mỡ, có thể thấy là đã béo không ít.

Nhưng là, lúc Luru Hằng Chi để một con tôm thật to đã bóc vỏ qua, Nhục Thủy vẫn thành con chó nhỏ, hơn nữa còn chủ động tiếp tục làm con chó nhỏ.

Sau khi ăn xong, Nhục Thủy chạy chậm một bước, vừa bước ra cửa đã bị Luru Hằng Chi giữ lại. Lần này Luru Hằng Chi thực đứng đắn mà nắm tay nàng nói, “Sau khi ăn xong thì đừng chạy loạn, sẽ bị đau bụng. Vì phu mang nàng đi hậu hoa viên một chút.”

Nhục Thủy nghĩ, đi thì đi, một lát về phòng thì kiên quyết không lên bàn không lên giường là được.

Hôm nay Luru Hằng Chi thực dịu dàng, nắm tay Nhục Thủy lắc qua lại như hai vợ chồng già, ngay cả nói chuyện cũng lộ ra dịu dàng đầy ý vị.

“Thủy Thủy, ta đã nghĩ qua, vẫn là chúng ta không đi Thông Hứa.”

Nhục Thủy không vui liếc nhìn Luru Hằng Chi, “Ta nhớ Tiểu Thất, nàng đã viết vài phong thư cho ta, chàng không đi thì ta đi một mình, cũng không phải là chưa từng đi!”

Luru Hằng Chi nắm vai của Nhục Thủy, cười hi hi, “Thủy Thủy nói chúng ta phải đi, lúc này chẳng phải là đang bàn bạc sao. Ai, đi cả một ngày, cũng mệt mỏi, chúng ta trở về phòng đi.”

Nhục Thủy hồ nghi nhíu mày, “Chàng mới nói là muốn tản bộ.”

Luru Hằng Chi gạt đầu, chỉ vào sân nghiêm trang nói: “Đã đi từ phòng ăn đến cửa viện của chúng ta.”

“Chàng nói là đi hậu hoa viên!” Nhục Thủy có chút tức giận.

Lưu Hằng Chi đưa tay vỗ giữa không khí một cái nói: “Chắc chắc, thật là nhiều muỗi, Thủy Thủy không cảm thấy cả người đều ngứa sao?”

Lưu Hằng Chi vừa dứt lời thì Nhược Thủy đã cảm thấy cổ ngứa ngứa, vội kẹ cổ nói: “Trở về trở về, ta muốn tắm rửa.”

“Hắc hắc, tuân mệnh!” Lưu Hằng Chi cúi xuống ôm lấy Nhược Thủy bước vào viện.

“Nói trước cho tốt, không cho phép tắm cùng ta, nếu chàng dám thì ta sẽ cào mặt của chàng.” Nhược Thủy nhăn mặt đưa tay làm động tác cào tường.

“Không tắm cùng, ta đi sang phòng cách vách tắm.”

Quả thật Lưu Hằng Chi nói được làm được, chẳng những nói được làm được, còn ngoan ngoãn lên giường nhắm mắt.

Khi Nhược Thủy dùng quần áo bao quanh thật kín bước ra sau bình phong, Lưu Hằng Chi đã ngáy nho nhỏ. Nhược Thủy hồ nghi chần chừ bước qua nhìn, thấy Lưu Hằng Chi mặt nhắm nói: “Ngủ đi, hôm nay đã mệt muốn chết rồi.”

Nhược Thủy nhìn giường nhỏ, lại nhìn giường trước mắt. Tiểu tháp ngủ cũng tốt, nhưng lại không có giường màn. Mùa hè nàng sợ nhất là muỗi, chẳng may nửa đêm bị côn trùng cắn thì làm sao bây giờ? Vẫn là ngủ giường đi, xem ra kẻ địch đã mệt mỏi đến sức đề kháng cũng đã không có. Nhược Thủy nhìn móng tay của mình, nếu kẻ địch hành động, nàng nhất định sẽ không chút luyến tiếc, nhất định sẽ cào hắn.

Nhược Thủy đem chậu nước đá đầy đẩy đến trước giường, lúc vào trong màn thì lại có chút không ngủ được. Nhược Thủy thờ phỉ phỉ nghĩ, đều là do kẻ xấu này đây, hại mình ngủ cũng không được rồi.

Một bàn tay đưa lại gần, Nhược Thủy nắm chặt vạt áo nói: “Chàng làm sao? Không phải là chàng mệt hay sao?”

Lưu Hằng Chi mơ màng tròn mắt ừ một tiếng, lẩm bẩm nói: “Che kín như vậy làm cái gì? Sẽ bị nổi sảy, còi ra đi.”

Lời nói của Lưu Hằng Chi một chút cũng không có ái muội, động tác cũng cực thuần khiết, Nhược Thủy nghĩ cũng đúng, vừa nãy lạnh như vậy thật là mát mẻ, nhưng nửa đêm nóng mà tỉnh dậy thì cũng là mình chịu tội, trong lúc cân nhắc thì đã bị Lưu Hằng Chi đưa tay mò mẫm mà cởi quần áo.

Lưu Hằng Chi kéo một góc chăn nói: “Đến che bụng lại, đừng để cảm lạnh.”

Nhược Thủy nghe lời nhích đến, tròn to mắt nói: “Hôm nay chàng đừng ôm ấp ta, ta ngủ không được.”

“Không làm phiền.”

Tay Lưu Hằng Chi dùng sức kéo Nhược Thủy vào trong lòng, dán vào sau gáy nàng, nói: “Ngủ không được sao? Nói chuyện đi?”

Nhược Thủy nghĩ nghĩ nói: “Chàng nói, hai cục cung sẽ không làm bụng nứt vỡ ra sao? Tiểu Thất ở Nhữ Châu thì tốt rồi, ta có thể nhìn xem bụng có hai cục cung là như thế nào.”

Lưu Hằng Chi phối hợp mà xoa xoa bụng nàng, dịu dàng nói: “Sẽ không bị nứt vỡ, tương lai Thủy Thủy nhìn chính mình chẳng phải là sẽ biết hay sao?”

“Đó sao có thể giống nhau, Tiểu Thất là hai đứa đây.”

“Ta cũng là hai đứa!” Lưu Hằng Chi không phải không tức giận mà nghĩ.

Theo lời nói của Lưu Hằng Chi vừa rơi xuống, một bàn tay liền hướng phía trên đi vào cái yếm của Nhược Thủy, môi dán vào lưng của nàng cũng bắt đầu di chuyển.

“Chàng làm sao?” Nhược Thủy đưa tay đẩy đi.

“Sau khi ăn xong thì làm vận động, tốt cho thân thể.”

“Thân thể của ta tốt lắm!” Nhược Thủy giận, đưa tay cào mặt Lưu Hằng Chi, bị hấn nhanh tay lẹ mắt cầm lấy đặt ở hai bên người.

Nhược Thủy nóng nảy, đá giường nói: “Chàng nói chuyện không giữ lời, này này, chàng đừng sờ ta.”

“Bảo chàng chó có sờ ta! Đừng...”

“Chàng chàng chàng... Thôi... Đừng... Chàng, bàn tay thôi! Nếu làm một lần nữa sẽ không đề ý đến chàng, ách... Đau!”

Có một số việc, không phải người không nghĩ sẽ làm nó phát sinh thì nó sẽ không phát sinh. Hướng chi thời điểm nó phát sinh người còn không nhìn được mà rơi vào cảnh đẹp của nó. Nhược Thủy cảm giận đến căng cứng cả người, cắn lên cái mũi của Lưu Hằng Chi, hung hăng nghĩ, ngày mai ta lại nằm trên giường thì ta không phải họ Ôn.

Cái mũi của Lưu Hằng Chi xuất hiện hai dấu răng, hai dấu răng nằm thực khéo. Lưu Hằng Chi cứ mang theo cái mũi đã được nạm lên hai dấu răng thật khéo kia mà đi từ lâu như thường, bộ dáng lại còn rất vui tươi hơn hờ.

Hôm nay cũng rồi đi sớm như hôm trước, người quản lý tửu lâu có chút bất mãn, Lưu Hằng Chi nói thật thành khẩn, “Sinh đứa nhỏ là đại sự, không có đứa nhỏ này thì tửu lâu sẽ không có tương lai. Vì tương lai của tửu lâu này, ông chủ của các người là ta cũng phải ngày ngày phấn đấu, hàng đêm cày cấy. Là chuyện cao thượng cỡ nào chứ!”

Lưu Hằng Chi bước ra khỏi tửu lâu trong sự xem thường của quản lý, ngâm nga một điệu hát dân gian trong suốt đoạn đường về nhà.

Sau bữa cơm chiều, Nhược Thủy cố ý lưu lại ở viện của Lưu mẫu chờ thật lâu, đến khi sắc mặt của Lưu phụ có chút không vui mới dẫu môi quay về viện của chính mình.

Lưu Hằng Chi đang ngồi bên bàn tính toán sổ sách, bàn tính vang lên lách cách. Thấy Nhược Thủy vào thì cười cười nói: “Thủy Thủy nói chuyện với nương rất vui về sao? Tắm rửa nghỉ ngơi đi.”

Nhược Thủy khẽ hừ một tiếng, “Ta muốn đọc sách, ban ngày đã ngủ đủ rồi. Còn nữa, ta ngủ giường nhỏ, bảo Hồng Diệp qua treo màn.”

Lưu Hằng Chi nghe vậy thì ngẩng đầu nhìn thấy nhiều hơn một cái màn, gương mặt không chút biểu tình đưa ngón nền qua một bên, khẽ ngón đèn dầu nói: “Xem một lát thôi, đừng để mắt bị mờ.”

Nhược Thủy dẫu môi liếc hần một cái, tùy ý lấy một bức tranh đã sử tựa vào bàn mà xem. Trong sách không nhiều tranh minh họa lắm, Nhược Thủy chỉ lật qua lật lại, trong chớp lát đã xem xong rồi. Ngẩng đầu thấy Lưu Hằng Chi vẫn đang chuyên tâm làm sổ sách thì có chút không thú vị.

Lưu Hằng Chi vừa gảy bàn tính vừa giống như vô tình mở miệng nói: “Lúc trước có bảo người ta làm một cây trâm ngọc ‘Phượng cảnh như cổ’ bằng vàng, hôm qua vừa lấy về, thủ công rất đẹp, là cái duy nhất ở Nhữ Châu.”

Từ lúc Nhược Thủy cầm cây trâm thủy tinh của Tiểu Thất thì cũng thích thu thập trâm cài, nghe vậy mắt liền tỏa sáng, Lưu Hằng Chi lại chuyên tâm sao chép sổ sách không nói thêm gì nữa.

Nhược Thủy cười lấy lòng hỏi: “Chàng để ở chỗ nào thế?”

Lưu Hằng Chi nhíu mày suy tư, “Vốn là để trong tay áo, hôm nay tìm lại thì không thấy. Nếu không phải ở trên giá áo thì là ở trên giường.” Nói xong lại chuyên tâm gảy bàn tính.

Nhược Thủy mở to mắt nhìn Lưu Hằng Chi, thừa dịp hần còn đang sao chép sổ sách thì nhón nhón chân đi qua giá áo bên cạnh. Nhược Thủy đi hai vòng quanh giá áo, ngay cả quần áo vừa thay hôm nay cũng lần lượt lật ra, cũng không thấy cái gọi là trâm ngọc bằng vàng. Không có trên mặt đất thì khẳng định là trên giường, Nhược Thủy do dự một chút, vẫn là bước nhanh đến bên giường, không phát hiện người nào đó sau lưng đang cười tà đến run vai.

Lưu Hằng Chi gạch một dấu chéo thật to trên giấy, muốn phản giường ngủ, thì phải trả một giá thật lớn.

Nhược Thủy nhanh nhẹn xóc chăn lên, ánh mắt lướt qua một vòng nhanh như chớp nhìn trên giường vài lần. Nhược Thủy thấy trong giường có cái gì sáng sáng liền vui vẻ, bò lên giường đi tới, nhưng lúc bàn tay nhỏ bé vừa đưa qua thì đã bị người phía sau ôm lên.

Nhược Thủy sững sốt một chút, liền chỉ trong chớp mắt như vậy mà quần áo trên người đã bị cởi hết. Nhược Thủy ôm lấy yếm của mình kêu ngoa ngoa, “Chàng là đồ xấu xa, lại gât ta!”

“Nhưng ta không nở lừa gât Thủy Thủy, chẳng những có ‘Phượng cảnh như cổ’, còn có ‘Diên long đảo phượng’ đây, mỗi cái đều rất xinh đẹp.” Lưu Hằng Chi thuần thực cắn lên điểm nắn cảm của Nhược Thủy qua cái yếm.

“A, chàng là tên lừa gât! Ta muốn tìm Tiểu Thất, ta muốn đi Thông Hứa, ta muốn... Ách... Chàng lại cắn lại cắn! Chàng lại cắn nữa thì ta sẽ cào chàng!”

“Ta thực, thực... Cào... Ách, chàng lại liếm, đừng...”

Ai cào ai đây?

Đêm nay chẳng những diên long đảo phượng, cuối đêm yên tĩnh còn ngêngh đón ba lần nằm sấp quan trọng nhất. Nhược Thủy bị ăn đến xương cốt cũng không còn nằm trong lòng Lưu Hằng Chi, rốt cục cũng có cơ hội cào mặt Lưu Hằng Chi, chỉ là tay kia, đã run rẩy giống như lá trong giá thu, lác lác qua lại không có chút khí lực.

Lúc gió lạnh theo khe cửa sổ nhẹ tiến vào trong màn, Nhược Thủy nghiêng răng nghĩ, ngày mai ta trở lên giường, ta sẽ không họ Ôn!!

Kế hoạch cũng không ngăn được biến hóa đi, đây là lẽ thường. Nhược Thủy cũng không họ Ôn, nàng đã sớm là Lưu Ôn thị.

Đêm nay Nhược Thủy chủ động lên giường, không phải nàng trở lại bình thường, mà là nàng thật sự, thật sự thật sự không mở mắt ra được, ngủ một ngày còn cảm thấy rất mệt.

Cơm chiều Nhược Thủy cũng chưa ăn, mơ mơ màng màng chờ Lưu Hằng Chi bỏ nhào đến đây, sau đó nhấc chân đá vào chỗ quan trọng nhất của hần. Nàng đã thiết kế tốt lắm, ngay cả góc độ cũng rất tốt. Lần này không đá hần ngã lăn ra, nàng sẽ không họ Ôn, hừ hừ!

Quả thật Lưu Hằng Chi đi đến bên giường, nhưng là đứng ở bên đầu giường Nhược Thủy. Nhược Thủy khóc không ra nước mắt, bĩu môi nói: “Sao

chàng không đứng ở chân giường? Chân ta không nâng cao như vậy được!”

Lưu Hằng Chi nghe lời đi đến đứng sát giữa giường, để cho Nhược Thủy đá một cái đến, ‘A’ một tiếng ngã xuống đất. Hồi lâu mới ôm bụng tựa vào mép giường nói: “Thủy Thủy đá thực tàn nhẫn, sao Thủy Thủy không ăn com chiều?”

Trên người Nhược Thủy vừa đau lại thêm lười, yếu đuối không có sức lực, tui thân chớp chớp mắt, nhin không được khóc nói: “Chàng luôn muốn yêu tình đánh nhau, ta ngủ không được, ban ngày ngủ thì miệng đắng, oa oa oa oa...”

Lưu Hằng Chi ngồi vào bên giường ôm lấy Nhược Thủy, vỗ nhẹ lên lưng nàng nói: “Ta không tốt, nếu không Thủy Thủy lại đá thêm một cái.”

Nhược Thủy khóc thút thít nhấc chân lên, Lưu Hằng Chi chạy nhanh thả người xuống dưới chân nàng, nhưng phối hợp quá mức tích cực, chân Nhược Thủy vừa động thì đã có người gục. Nhược Thủy a miệng không biết là khóc hay là cười, hồi lâu mới đề tiếng ‘oa oa’ cùng ‘ha ha’ hợp với nhau thành ‘khặc khặc hắc’ âm ỉ.

Bên này đang âm ỉ, Lưu mẫu đã ho nhẹ dẫn lang trung đẩy cửa tiến vào, Lưu Hằng Chi đứng lên nháy mắt với Nhược Thủy, đưa tay chỉnh áo của Nhược Thủy lại cho kín.

Lang trung là khách quen của Lưu phủ, từ nửa tháng sau khi Nhược Thủy vào cửa đã bắt đầu luôn chạy đến cửa Lưu gia. Nhìn xem vẻ mặt kia, giống như không mang nhiều hy vọng lắm.

Lưu Hằng Chi cũng không để ý lắm, dù sao không có đứa nhỏ cũng rất tốt, chỉ cần trước lúc Ôn gia cùng Tống gia có lần nữa mà mang thai là được rồi.

Có câu nói thế nào ấy nhỉ, hy vọng càng nhiều thì thất vọng càng nhiều, không có hy vọng thì sẽ không có thất vọng. Có lẽ Lưu Hằng Chi a di đã phạt quá nhiều, có lẽ hấn vát và cùn cùn cây rất cục cũng có kết quả, có lẽ là ông trời cũng không muốn đứa nhỏ Lưu gia làm đứa thứ năm đi, nói tóm lại, lang trung vuốt vuốt chòm râu bảo tin vui.

“Nhưng xem như có, mấy ngày này cẩn thận chút đi.”

Lưu mẫu kích động hỏi: “Hai đứa?”

Lang trung kinh ngạc nhíu mày, “Nhà các người từng có song thai?”

Lưu mẫu hơi thất vọng, nhưng suy nghĩ lại, một đứa cũng không tệ, sinh thêm vài lần thì cũng đủ rồi. Hơn nữa, sinh đứa nhỏ cùng làm đồ bằng ngọc cũng không khác nhau lắm, một thai mà hai đứa khẳng định là tạo hình không đủ, đứa nhỏ không đủ tinh tế tí m. Một thai một đứa mới là mại dâm tinh tế, đi ra đều là tinh phẩm. Nghĩ như vậy, Lưu mẫu liền thấy vui vẻ.

Lưu Hằng Chi có chút đơ hình, ôm chân Nhược Thủy đá vào mình một cái, ngo ngoe ngồi xuống chân giường. Lưu mẫu nắm lỗ tai của hắn, quát: “Về sau chú ý chút, đừng âm ỉ ngày đêm nữa! Còn không dỗ vợ con nhanh lên, sao mắt lại ngấn nước đây.”

Lưu Hằng Chi cười hắc hắc ôm Nhược Thủy ngồi dậy, cũng không ngại Lưu mẫu liền hôn mạnh một cái. Lưu mẫu nhếch miệng, nghiêng răng mà trừng mắt liếc Lưu Hằng Chi một cái rồi đi ra phòng ngoài.

Lưu Hằng Chi sờ sờ bụng Nhược Thủy nói: “Con trai thì lớn nhanh chút mới có thể đánh nhau với hai tiểu tử Tống gia kia, như vậy đánh sẽ không mệt. Nếu là con gái thì làm mê chết hai đứa nhỏ của Tống gia, hừ hừ, ai bảo bọn họ đi ra trước!”

Vài năm sau, lúc Tống Du dưới sự chỉ huy của Tống Dịch cười trên người Lưu Mộ Thủy làm các loại uy hiếp cùng đe dọa, lúc hai tiểu tử Tống gia đối diện với khuê nữ nhà mình lộ ra các vẻ khinh thường, Lưu Hằng Chi bị ai phát hiện, sinh sớm một năm, thật sự, thật sự thật sự rất khác nhau a. Tiểu tử Lưu Mộ Thủy đáng thương kia, ai, cả đời đều phải bị ức hiếp.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chậm Đã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 74

Người một nhà ở cùng nhau thì có rất nhiều điểm lợi, tỷ như lúc nào mỹ phụ nhân nhớ cháu ngoại hoặc là muốn tìm Tống mẫu nói chuyện phiếm, lập tức ngồi xe ngựa là được ngay, lúc nào Tiểu Thất muốn quay về Tiền phủ, đi bộ cũng có thể đến được.

Nhưng là quan hệ quá mức chặt chẽ thì vẫn có vấn đề xuất hiện, giống như lúc này, mỹ phụ nhân ôm một bó hoa hồng đỏ thắm do Tiền lão đầu tự tay hái cho bà hôm qua mà ngồi chỉnh sửa lại những lá cây dư thừa, khiến cho Tống mẫu cùng Tiểu Thất ôm nữ nhi ngồi đối diện ao ước đến đỏ mắt.

Mỹ phụ nhân quay đầu lại nói: “Bé lão đầu nói đây là thói quen của người nước ngoài, tặng hoa hồng tiêu biểu cho tình cảm thâm hậu. Ha ha, tỷ nói xem, đều là vợ chồng già, còn nói cảm tình hay tình cảm gì, thật là khác người!”

Trên mặt mỹ phụ nhân có vẻ hơi xấu hổ, ‘cạch’ một tiếng cắt một cành hoa xuống, khiến cho trái tim của Tống mẫu ở đối diện cũng đập nhanh một chút.

Mỹ phụ nhân đưa một đóa quạ, bĩu môi ra nói: “Tỷ tỷ nhìn hoa hồng này xem, tuy nói là rất giống hoa hồng, thế nhưng so sánh với vẻ đẹp của hoa hồng thì lại không bằng. Lão đầu đã tự mình cắt hoa nửa nở nửa khôn, tỷ xem nụ hoa này xe, có phải rất được hay không? Người nọ còn để sương sớm vương trên mặt, ha ha, luôn thích tìm những cái mới lạ mà chơi.”

Tống mẫu bước đến nhìn xem hai phía, cười có chút miễn cưỡng, “Muội muội thật là có phúc, đã lớn tuổi như vậy mà vẫn còn có chuyện thú vị như thế.”

Mỹ phụ nhân hơi nhú mày lại, hơi hơi dẫu môi nói: “Ông ấy thích những cái này. Đưa cho muội cái nhẫn ngọc gì đó mà còn giấu ở trong hoa, cũng không nói thẳng là trong đó có cái gì, còn bảo muội tự mình đoán. Ha ha, có một lần không biết từ đâu mà mang về một viên trân châu lớn như hạch đào, cứ thế mà nhét vào trong hoa. Muội nói sao đóa hoa kia phát triển có thể không tự nhiên như vậy chứ, nhìn cũng không giống như có nhiều lớp, muội vừa đẩy ra nhìn, ôi hay, bên trong đóa hoa đều đã bị vết sạch, nhét một hạt châu lớn như vậy.”

Mỹ phụ nhân chắc chắn, “Vậy mà ông ấy cũng nghĩ ra được.”

Tống mẫu liếc mắt nhìn Tiểu Thất đang bĩu môi, cười nói: “Muội muội cùng muội phu đúng là rất ân ái.”

Mỹ phụ nhân cười duyên, lại lấy hoa trong tay Tống mẫu về, áy náy nhìn nàng nói: “Cái này tổng cộng có ba mươi ba đóa, lão đầu nói là tam sinh tam thế, ha ha, nếu tỷ tỷ thích thì muội muội có thể hái cái khác, hoa hồng trong hoa viên cũng vừa vặn đang nở đấy.”

Tiểu Khả Tâm trong lòng Tiểu Thất nhìn thấy một đồng hoa hồng của mỹ phụ nhân trước mặt thì cắn tay, càng cắn càng hăng say, chẹp chẹp đến chảy nước miếng. Nói đến tên Khả Tâm này, thật ra là còn một đoạn chuyện cũ, Tiền gia cảm thấy ‘Tống Tiền’ này không tốt, Tống mẫu cảm thấy Tống Thiên nghe lại bất nhã, cuối cùng thiếu số phục tùng đa số, liền đem Thiên Thiên làm nữ danh.

Tống mẫu khẽ lắc đầu, đón lấy cháu gái từ trong tay Tiểu Thất, nhìn thoáng qua miệng Tiểu Thất đã phồng lên thành miệng bánh bao mà mở lời nói: “Tiểu Thất đã ngồi lâu thế thì có mệt hay không? Chúng ta cũng đã ở một đêm, không bằng hôm nay trở về đi.”

Tiểu Thất gật đầu, liếc nhìn bình hoa hồng lớn mà mỹ phụ nhân đang cẩn thận cắt lại rồi cắm vào, nhẩn mặt nhú mày nói: “Tướng công con cũng tặng hoa cho con đây.”

Mỹ phụ nhân vui vẻ, “Đó là chuyện tốt đấy, sao lại có vẻ mặt đau khổ như vậy.”

Bởi vì đó là giả a ~ a ~ a ~, Tiểu Thất cảm giận nghĩ, nương thật đáng ghét, rõ ràng là đang khoe khoang thôi.

Trên đường trở về cả Tống mẫu cùng Tiểu Thất đều có chút rầu rĩ, đặc biệt lúc đến Tống phủ, phát hiện Tống Thanh Vân không đi ra chào đón, mặt Tống mẫu liền đen thêm một phần.

Tiểu Thất cũng không quản Khả Tâm đang ê ê a a tìm nương, bước chân nhanh như gió, thở phì phì thẳng một đường về tiểu viện, khiến cho nha hoàn ôm đĩa nhỏ phải đuổi theo thật mệt. Tiểu Thất kéo ra một cái vại chuẩn bị cho tốt, bĩu môi ngồi ở bên mép vại mà sinh hồn dỗi. Tiểu Thất nghĩ tốt lắm, nếu Tống Lương Trác không hái cho nàng một bó hoa lớn thì nàng sẽ không tha cho hắn. Nàng vậy mà lại không nhận được hoa tươi đây, nhớ tới liền cảm thấy tủi thân.

Tống mẫu thì đi thẳng một đường về hậu viện, quả nhiên thấy ba ông cháu đang đánh cờ vui vẻ. Tống mẫu đứng một bên một lúc lâu, Tống Thanh Vân chờ Tống Dịch thua một thành lũy mới ngừng đầu, cười nói: “Đã về rồi.”

Tống mẫu bĩu môi, hừ một tiếng xoay người vào phòng.

Tống Thanh Vân khó hiểu, Tống Dịch chấp tay sau lưng, làm ra vẻ thờ dài, “Khẳng định là bà ngoại lại khoe ra bảo bối gì, ông nội phải bình tĩnh, phải đuổi kịp và vượt qua ông ngoại.”

Tống Du vỗ vỗ đầu gối của Tống Thanh Vân, ngẩng đầu nhỏ nói: “Ông nội cũng có bảo bối, đáng về cháu cùng ca ca giống nhau như đúc đây, cháu chính là bảo bối của ông nội. Nhà bà ngoại sẽ không có ai giống như đúc.”

“Tiểu phản đồ!” Tống Dịch nghiêng qua liếc mắt một cái, “Lần trước còn nói là bảo bối của bà ngoại.”

Tống Du chen vào trong lòng Tống Thanh Vân, túm túm râu của ông nói: “Ông ngoại, Du nhi có phải là tiểu phản đồ hay không?”

Tống Thanh Vân sờ sờ đầu của hắn, “Không phải, chúng ta cũng không sinh ra phản đồ.”

Tống Du đắc ý nâng nâng cằm nhỏ với Tống Dịch, bị Tống Dịch kiêu ngạo ngửa đầu, lựa chọn không nhìn.

Ông nội làm cho cháu trai thất vọng rồi.

Không phải ông không muốn đuổi kịp và vượt qua, mà là ông không biết làm sao mới đuổi kịp và vượt qua được. Dùng xong com nước thì Tống mẫu vẫn không cho ông một vẻ mặt hòa nhã, lúc này con cái đã trở về phòng, gương mặt Tống mẫu vẫn là lớp băng mùa đông khắc nghiệt, không hề có dấu hiệu tan chảy.

Tống Thanh Vân thờ dài, chủ động chuyển ghế ngồi xuống bên cạnh bà hỏi: “Không vui?”

Tổng mẫu cười lạnh một tiếng, liếc mắt nhìn Tổng Thanh Vân nói: “Từ trước đến nay, ông vẫn chưa bao giờ tặng hoa tươi cho ta?”

Tổng Thanh Vân về râu nhứ mày nhớ lại, “Không tặng qua sao?”

“Có tặng sao?”

“Có tặng!” Tổng Thanh Vân gật đầu khẳng định.

Tổng mẫu nhứ mày lại. Tổng Thanh Vân cười cười chỉ lên búi tóc của bà nói: “Năm đó lúc bà mang thai Lương Trắc, không phải là ta đã tặng trăm hoa cho bà?”

Tổng mẫu nhứ mày, “Chuyện gì mà nhỏ như hạt gạo, sao ta không nhớ rõ? Ta chỉ nhớ là cả ngày ông đều bận việc thôi, chưa bao giờ nghĩ tới việc đi cùng ta cho tốt.”

“Này là do không rảnh thôi. Bà nói xem, lúc trước còn bà chê ta không ở nhà, nay lại rảnh rồi, bà lại chê ta cứ qua lại trước mắt. Ta không thông dong, còn nói ta chê bà lớn tuổi sắc suy. Bà nói xem, đều đã hơn nửa đời người, sao có thể chú ý nhiều như vậy?”

Tổng mẫu tủi thân, chỉ vào Tổng Thanh Vân mà ghen hồi lâu, ghen đến không nói ra được thì nước mắt lại chảy ra. Điều này khiến cho Tổng Thanh Vân hoảng hốt, Tổng mẫu rất ít khi khóc, đột nhiên gặp như vậy thật đúng là dọa người.

“Ông, ông, ta muốn hoa hồng, màu đỏ, ta muốn chín mươi chín đóa!” Tổng mẫu khóc thút thít, nhưng thật ra lại có vẻ giống trẻ con lắm nũng.

Tổng Thanh Vân đỡ khóc đỡ cười, nhẹ giọng dỗ nói: “Già rồi lại đi học trẻ con khóc, lúc trẻ cũng chưa thấy được vài lần bà chảy nước mắt. Hoa, thứ này không phải có nhiều ở hậu hoa viên sao? Toàn bộ hậu hoa viên đều là của bà.”

Tổng mẫu đẩy Tổng Thanh Vân ra, cá giận: “Ta muốn ông tặng, hái cho tốt rồi đưa cho ta. Người ta đưa hoa đại biểu cho tam sinh tam thế, ông được lần, một đóa cũng chưa có, ông có phải rất mong kiếp sau sẽ trốn ta rất xa hay không!”

Tổng Thanh Vân đưa tay xoa trán, lại bị Tổng mẫu đẩy xuống.

“Còn nữa, ông còn nói ta già nữa thì ta liều mạng với ông!” Tổng mẫu trừng to mắt mím chặt môi, tay nắm thành quyền, bộ dáng rất bị xúc phạm.

Tổng Thanh Vân cả kinh há miệng, hồi lâu mới khép lại nói: “Tặng, tặng, ngày mai ta sẽ đi tìm. Có bao nhiêu đưa bấy nhiêu. Ta chỉ có thể nhiều hơn chứ sẽ không ít hơn người ta.”

Dường như Tổng mẫu cảm thấy lớn như vậy còn khóc lóc ầm ĩ như nàng dâu trẻ thì có chút mất mặt, trên mặt hơi hơi hồng lên, nhưng cũng lau mặt mà kiên trì nói: “Phải thành tâm thành ý, không thành tâm thì ta không cần.”

Tổng Thanh Vân gật đầu, “Thành tâm thành ý. Hôm qua ta đi dạo hậu hoa viên, thấy hoa tường vi đã sắp đến lúc nở rồi, đang cân nhắc hôm nào đó sẽ hái cho bà đây.”

Tổng mẫu không tin nhứ mày, về mặt Tổng Thanh Vân lại vô cùng chân thành tha thiết kéo tay bà nói: “Nghỉ ngơi đi, khóc đến mắt sưng lên, làm sao ngày mai gặp tiêu bôi?”

Tổng mẫu truy hỏi: “Ông thật muốn tặng cho ta?”

Tổng Thanh Vân lại gật đầu, tự đưa tay cởi quần áo nói: “Thật muốn.” Từ ngày có con dâu này cùng nương của nàng, hết thầy gia đều trở thành sự thật.

Trái lại Tổng mẫu có chút ngượng ngùng, cọ cọ vạt áo, bĩu môi nói: “Ta không có ý rống ông, chỉ là gần đây không kiếm được mà nóng nảy quá.”

“Ừ, ta biết, chắc là trời dần nóng rồi, tình tình cũng không tốt. Qua vài ngày nữa chúng ta đi lên đê xem một chút, nhìn xem cây đào đã phát triển thế nào.”

Tổng mẫu cười gật đầu, “Cũng không phải ta muốn so sánh, ta là rất muốn. Hoa hồng lớn như thế, nhìn rất thích.”

“Khác màu có thích hay không? Ta chẳng những có đỏ, còn có vàng và hồng đấy.” Tổng Thanh Vân cân nhắc hoa hồng đỏ ở hậu hoa viên thế nào cũng không đủ chín mươi chín cành.

“Không cần, chỉ cần đỏ, nhìn đáng vui.” Tổng mẫu vui tươi hơn hờ ngồi vào bên giường, chờ Tổng Thanh Vân nằm xuống mới buông màn.

Này, ai, xem ra là không nên nói.

Tổng Thanh Vân kéo Tổng mẫu nằm xuống, tay xoa xoa cánh tay của bà hỏi: “Thực không cần hồng và vàng?”

“Ha ha, không cần. Ai nha, ông cái lão không xấu hổ...”

Hoa hồng dẫn đến tranh chấp, nhưng thật ra lại dẫn đến một đêm hoàn mỹ cho Tổng Thanh Vân cùng Tổng mẫu, trong màn nhanh chóng hiện lên ý xuân

trần đây.

Ở sườn viện thì Tiểu Thất vẫn tức giận ngồi bên mép vại mà hờn dỗi. Tổng Lương Trác ôm Khả Tâm dỗ ngủ, chờ nữ nhi ngủ say mới đặt lên giường nhỏ ở một bên, đưa tay qua ôm Tiểu Thất đang bĩu môi.

“Nương cho nàng xem cái gì?” Tổng Lương Trác tự mình khẽ lay động phía sau Tiểu Thất.

Tiểu Thất mếu máo, “Hoa.”

Tổng Lương Trác nhủ mảy, “Sau đó thì?”

Sau đó ta muốn đánh chàng! Tiểu Thất cãi vờ, nhưng miệng vẫn không chịu thua kém mà nói: “Ta cũng muốn.”

Tổng Lương Trác vạn phần dịu dàng mà cứ lắc lư như vậy ôm Tiểu Thất đến bên giường, cắn lỗ tai của nàng nói: “Nàng nhiều hoa hơn so với nương, hoa này cũng đáng tức giận sao?”

“Sao?” Tiểu Thất quay đầu, gặp đúng ngay môi của Tổng Lương Trác. Tiểu Thất nhìn ánh mắt mỉm cười của Tổng Lương Trác, đỏ mặt xoay lại, chu miệng nói: “Ta nào có? Cha đưa cho nương ba mươi ba đóa hoa hồng đỏ thắm, nói là đại diện cho tam sinh tam thế. Tướng công, chàng cũng chưa tặng hoa cho ta.”

Tổng Lương Trác ôm Tiểu Thất trên giường, cắn cổ của nàng nói: “Hoa hồng có thể đại diện cho tam sinh tam thế sao? Sao ta lại nghe nói hoa đào mới thật sự là tam sinh tam thế? Nương có nhiều hoa hơn Thất nhi sao? Hoa đào của Thất nhi là mười dặm có thừa.”

Những lời này Tổng Lương Trác nói chậm rãi, lại khiến cho Tiểu Thất nghe được giống như là ăn bánh phù dung mà cả người đều thoải mái.

Tiểu Thất bĩu môi đào mắt, không nhịn được mà cười ha ha nói: “Quả thật là của ta nhiều, một gốc hoa đào của ta cũng có trăm ngàn đóa hoa.”

“Đúng vậy, nếu Thất nhi muốn, cái gì lại không có? Về sau đừng khiến chính mình buồn bực như vậy, hử?” Tổng Lương Trác hôn cổ Tiểu Thất, thấp giọng.

“Ha ha, kìa...” Tiểu Thất khó chịu đẩy Tổng Lương Trác, hồi lâu đầu óc mới quay lại nói: “Đó là trên cây, nương, là, là cha tặng, um... Một cành thật dài, cũng rất nổi...”

Tiểu Thất bất mãn chống tay chặn Tổng Lương Trác đang chặn miệng của mình, ngay sau đó lại không tự kìm hãm được mà ôm sát thân người trên, còn tích cực dâng môi mình lên. Tiểu Thất choáng váng nghĩ, cái vại sứ kia đâu? Nàng đã cố sức kéo ra, nhưng cũng không thể kéo lại chỗ cũ nha.

Tổng Thanh Vân dậy thật sớm, giấu một cái kéo trong tay áo, bên hông lại cột một cái túi rồi đi ra hậu hoa viên. Tổng Thanh Vân nghĩ, dù sao ở nhà ông càng ngày càng không có hình tượng, cũng không sợ người ta cười, nhưng là một ông lão đi hái hoa? Ài, ông vẫn cảm thấy có chút khó khăn đấy, có thể trốn thì trốn chút đi.

Tổng Thanh Vân chấp tay sau đi tránh đi hạ nhân dậy sớm dọn dẹp mà đi vào hậu hoa viên, đi thẳng đến hoa viên hoa hồng. Tổng Thanh Vân đem túi treo lên một cây hoa hồng, nương theo nắng sớm mà nhanh nhẹn cắt hoa hồng đỏ.

“Cha?” Tay Tổng Thanh Vân run lên, thiếu chút nữa đã cắt vào tay mình.

“Cha dậy thực sớm.” Tổng Lương Trác đi tới chào hỏi, thấy Tổng Thanh Vân giấu kéo một bên cùng với hoa rơi trên mặt đất thì cười nói: “Cha sửa hoa sao? Con nghe Tiểu Thất nói, nương cũng thích hoa hồng, chỉ là hình như phải có cành thật dài, nghe nói là muốn cắm trong bình hoa.”

Tổng Thanh Vân khịt một tiếng, làm bộ như không có việc gì tiếp tục cắt hoa, chỉ là thông minh mà để lại cành hoa dài.

“Nương con nói, muốn cắm một bình hoa, ta ngủ không ngon, liền giúp bà ấy hái vài đóa.”

Tổng Lương Trác gật đầu cười, đi qua đi lại vài cái giữa bụi hoa hồng, chọn một cây hoa hồng có đóa hồng có nụ hoa lớn nhất, cành khỏe mạnh thì cắt xuống.

Tổng Thanh Vân nghe thấy tiếng kéo vang lên thì tay lại run lên một chút, hoa hồng đỏ trong viện vốn không nhiều, con cũng một phần, ông phải đi chỗ nào để có đủ chín mươi chín đóa đây? Chẳng lẽ phải chạy đến hậu viện của huyện nha mà trộm sao?

Cũng may Tổng Lương Trác chỉ cắt một đóa, sửa lại rồi bỏ đi hai cái lá, gật gật đầu với Tổng Thanh Vân rồi rời đi. Tổng Thanh Vân thở phào nhẹ nhõm, để ngửa Tổng Lương Trác quay lại giành, tay đưa xuống như bay mà cắt tất cả các màu hoa gom vào trong túi.

Lúc Tổng Thanh Vân mang theo một gói hoa hồng to trở về phòng, Tổng mẫu vừa mới tỉnh dậy. Tổng Thanh Vân lung tung đặt hoa lên trên bàn, chọn màu đỏ sang một bên, đếm đi đếm lại cũng chỉ có hai mươi bảy đóa, hơn nữa hồng vàng một bên, tổng cộng cũng chỉ có năm mươi bảy đóa, trong đó còn có hai đóa mình cắt xấu.

Tổng Thanh Vân đem các màu hoa đặt cùng một chỗ, ngẩng đầu thấy Tổng mẫu đi tới thì đầu óc xoay chuyển nhanh, ho nhẹ một tiếng nói: “Ngủ thất, ngộ thôi(*)! Có ý nghĩa hơn nhiều với chín mươi chín.”

(*)Ngũ thất, ngô thê - 五七, 吾妻 – mình không chắc lắm nhưng mình nghĩ là đồng âm. Ngô thê là vợ ta.

Tổng mẫu nhìn vạt áo ông ướt đầm sương sớm, liếc mắt trách móc ông nói: “Ông đúng là đi cắt thật, ta cũng đã nói, đều đã lớn rồi, thật là có thể cùng so sánh với người khác sao?”

Tổng Thanh Vân tức cười, hồi lâu mới lau trán nói: “Ta thật là muốn tặng, phu nhân cắm vào bình đi.”

Sắc mặt Tổng mẫu lại thêm vài phần vui vẻ, đem ba màu hoa chia thành ba phần, vui vẻ gọi nha hoàn tìm ba bình hoa, ngồi bên bàn mà cẩn thận sửa lại. Hoa nở thì cắt bỏ vài cánh, còn nụ chưa nở thì cắm ở giữa bình để làm đẹp, cuối cùng cũng được ba bình hoa, một màu đỏ thắm rực rỡ ở đầu giường, trên bàn là một bình màu hồng, trên bàn trang điểm là một bình hoa vàng.

So sánh với nhau, Tổng Lương Trác có vẻ cao mình hơn cha hẳn rất nhiều. Tổng Lương Trác chỉ lấy một cành vè, cành trong tay của hắn này, không cần hỏi cũng biết là một cành vừa nở trong toàn bộ hậu hoa viên. Cho dù Tiểu Thất có chạm mặt với Tổng mẫu, cũng có thể lấy một cành này đánh bại nửa túi của Tổng Thanh Vân. Huống chi, hoa tươi này là tặng trong tình huống mà Tiểu Thất không đoán trước được.

Tổng Lương Trác xúc màn lên, đem hoa đặt bên gối Tiểu Thất, thế này mới ôm lấy Khả Tâm vừa tỉnh đi ra ngoài tản bộ. Khả Tâm đã sớm dưỡng thành thói quen sáng sớm đi dạo một vòng với hắn, mỗi ngày cha và con gái hai người, một người ê ê a a, một người ngâm thơ, đã trở thành cảnh độc đáo nhất của Tổng phủ.

Tổng Lương Trác cùng nữ nhi đối đáp xong quay về, Tiểu Thất đã ngồi ngây ngô cười hờ hững với cành hoa hồng đỏ. Tổng Lương Trác ôm Khả Tâm đi qua, khước miệng cong lên nói: “Đừng ngồi cười mãi, đi rửa mặt nhanh, Tâm nhi cũng đã đói bụng.”

Tiểu Thất nhảy dựng lên lấy một bình hoa dài nhỏ từ trên kệ, đem nước rửa mặt đổ vào trong, lại ngửi hương thơm một hơi thật dài mới luyến tiếc mà đổ hoa vào, sau đó đặt bình hoa lên bàn trang điểm. Tiểu Thất nhìn trái nhìn phải lại cảm thấy không tốt, lại cầm đặt lên bàn thấp đầu giường, nhìn trong chốc lát lại cảm thấy không tốt, muốn đứng lên đổi, đã bị một bàn tay của Tổng Lương Trác nắm lại.

“Đặt ở trong này là tốt lắm, ngủ còn có thể ngửi thấy mùi thơm.” Tổng Lương Trác cười mở miệng.

“Thật sao?” Tiểu Thất cười ngắc đầu.

“Thật.” Khả Tâm trong lòng có chút không yên, Tổng Lương Trác lại ưỡn lên cao, cảm lại bị Khả Tâm cắn một cái dính đầy nước miếng. Đường như Khả Tâm cảm thấy không thể hút ra sữa, không vui mà a miệng kêu lên.

Tổng Lương Trác cũng không cho, xoa mặt Tiểu Thất ý bảo nàng rửa mặt, còn mình thì ôm Khả Tâm đi qua đi lại trong phòng. Nữ nhi này thực đáng yêu, Tổng Lương Trác cũng là người ôm nhiều nhất. Trước đây hai con trai còn nhỏ thì hơn phân nửa là bị Tổng mẫu cùng mỹ phụ nhân ôm đi, còn nữ nhi này lại là do hắn chăm sóc từ đầu tới đuôi. Càng chăm sóc thì càng thêm yêu thích, cũng càng phát hiện ra sự ranh mãnh của con gái này.

Tỷ như, lúc tiểu Khả Tâm gào khóc đều là nhăn mặt nhũn mày nhũn mắt quan sát, cũng không thật sự chảy nước mắt; tỷ như, Khả Tâm thích tóm lấy tai của người cha này, tóm lấy bỏ vào miệng ngậm; tỷ như, lúc con bé đá dầm thì lại ngoan khác thường, còn có thể cười khanh khách với Tổng Lương Trác đang đổi tã; tỷ như, lúc hắn đọc thơ, con bé liền ê ê a a mà ngâm phụ họa, trong tai Tổng Lương Trác nghe vào thì có chút cảm giác như là tiết tấu bằng bằng trắc trắc.

Tóm lại, Tổng Lương Trác cảm thấy, nữ nhi này chẳng những có tướng mạo của Tiểu Thất, có nghịch ngợm cùng đáng yêu của Tiểu Thất, còn có trí tuệ cùng lanh lợi mà Tiểu Thất không có, tương lai nhất định sẽ là một quý ranh ma độc nhất vô nhị.

Tiểu Thất nhanh nhẹn rửa mặt sạch, cười tủm tỉm ngồi xuống bên giường, Tổng Lương Trác thực ấn ý mang Khả Tâm qua đặt lên đùi nàng, lại giúp nàng cõng bỏ áo yếm, chờ Khả Tâm một bên bú sữa một bên nghiêng mặt nhìn hắn mới cười nói: “Phòng chừng là hậu hoa viên đã bị hủy.”

“Sao?” Tiểu Thất không hiểu ý.

Tổng Lương Trác cũng không giải thích nhiều, đưa một ngón tay cho Khả Tâm nắm, im lặng chờ đứa nhỏ ăn no rồi lại đón qua, một tay giúp Tiểu Thất cột quần áo cho tốt nói: “Uống bát canh nóng trước, một lát nữa thì ăn cơm.”

Tiểu Thất đảo mắt, nghe lời đem canh táo đỏ mà nha hoàn vừa đem vào uống, lau miệng rồi chạy ra hậu hoa viên. Tổng Lương Trác lắc đầu nhìn bóng dáng Tiểu Thất, đảo mắt thấy hai con trai đang sóng vai đi vào, khước miệng cong cong ôm nữ nhi đi ra ngoài đón.

“Phụ thân, cho con nhìn muội muội.” Tổng Du túm lấy tay áo Tổng Lương Trác, khẽ lắc.

Tổng Lương Trác sờ sờ đầu Tổng Du, “Đi thiện thỉnh trước, muội muội vừa ăn no, lát nữa sẽ chơi với Du nhi.”

Tổng Dịch liếc mắt nhìn tay mập mạp nhỏ bé của Khả Tâm đang quơ quơ, “Nương chạy đi làm cái gì?”

“Xem cảnh đi.”

Tổng Lương Trác xoay tay lại sờ sờ lên đầu Tổng Dịch, Tổng Dịch ra vẻ không thích, nhưng cũng không có né tránh.

Bên đại sảnh này, Tổng Du kéo tay Khả Tâm không buông, Khả Tâm lại nhìn chăm chăm vào gương mặt không biểu tình của Tổng Dịch mà ê ê a a. Tổng Du nhìn Tổng Dịch nói: “Muội muội thích ca ca, ca ca sờ sờ nàng.”

Tổng Dịch mếu máo, đi lên vài bước xoa bàn tay nhỏ bé của nàng.

Tổng Lương Trác đỡ Khả Tâm ngồi lên đùi của mình, độ cao như vậy vừa vặn đôi mắt cùng Tổng Dịch. Tổng Dịch nhìn vào đôi mắt to, đen như mã não đen của muội muội bảo bối, ánh mắt còn chưa thu lại thì đã bị Khả Tâm nghiêng người bẹp một cái trên mũi.

Tổng Dịch ngạc nhiên, chờ đến lúc khoe miệng Khả Tâm kéo lên, nước miếng chảy dài cười cặc cặc thì hoàn toàn hóa đá. Tổng Lương Trác dùng khăn lau khô mũi cho hắn, cười nói: “Tâm nhi muốn cùng con chơi đấy, Dịch nhi không thể nể mặt muội muội.”

Tổng Lương Trác vừa dứt lời, Tiểu Thất đã tiến vào như một con gió, vừa thấy Tổng mẫu cùng Tổng Thanh Vân bước vào từ bên kia thì vội nói: “Cha, nương, hậu hoa viên của chúng ta bị người ta đánh cắp.”

Khoe miệng Tổng Lương Trác co giật, Tổng Thanh Vân xấu hổ không thôi, Tổng mẫu thì ho nhẹ một tiếng nói: “Nói bậy cái gì, ai sẽ trộm hoa viên của con.”

Tiểu Thất chỉ vào bên ngoài nói: “Một đóa hoa cũng không có, ngay cả nụ hoa cũng chỉ còn lớn như đầu ngón tay như vậy.”

Tổng mẫu nhìn Tổng Thanh Vân lộ ra vẻ xấu hổ, buồn cười khẽ chạm vào cánh tay của ông, “Ta đi xem.”

Tiểu Thất hăng hái dẫn Tổng mẫu đi hậu viện, Tổng mẫu thấy bồn hoa hồng đã bị người hái sạch, vậy mà lại nhìn không được cười ra nước mắt. Tổng mẫu nghĩ, hết sạch thì hết sạch đi, dù sao thì mỗi tháng hoa hồng đều nở. Có câu là ‘Có hoa thì cần phải hái đi, đừng đợi đến lúc không hoa mà hái’ không phải sao?

Tiểu Thất chu miệng nói: “Nương, ai trộm vậy?” Nàng còn muốn mỗi ngày hái một đóa đây, thế này thì tốt rồi, một đóa cũng không có.

Tổng mẫu lau khoe mắt, cười hờ hờ nói: “Mỗi tháng đều nở, tháng tháng đều có hoa ngắm. Như vậy cũng rất tốt, rất tốt.”

Tiểu Thất phòng mả nhìn theo Tổng mẫu ra khỏi hoa viên, tầm mắt vừa chuyển liền thấy một nụ hoa rất to bị bỏ quên dưới một tán lá cây sum xuê. Tiểu Thất cẩn thận đem nụ hoa giấu phía dưới cho tốt, vỗ nhẹ lên lá cây nói: “Các người bảo vệ cho tốt, chờ ngày nở thì ta sẽ bảo tướng công đến cắt à.”

Năm ngày sau Tiểu Thất đi đến kiểm tra, nhìn thấy dưới lá cây um tùm là rổ tuếch, tức giận ngửa mặt lên trời gào một tiếng. Buổi chiều hôm đó đi phòng của Tổng mẫu, Tiểu Thất nhìn thấy bình hoa trong góc là một cành hoa hồng đỏ thắm, cũng nhìn trên bàn thấp, bàn trang điểm cùng trên bàn là những bó hoa tươi thật lớn, Tiểu Thất sùng sốt một lát mới hiểu được.

A, mùa xuân của nương bà bà muốn đến!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chạm Đã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75

Kể chuyện ở kinh hay hơn so với Thông Hứa, Trần Từ Cung nhìn võ sinh đầu đội nón sắt, chân mang ủng dày, cầm trường thương trong tay trên đài cao, theo tiếng chiêng trống mà múa trường thương, trong lòng bắt đầu âm thầm cân nhắc, nếu nói là kể chuyện, nói một đoạn truyện nổi tiếng nào đó cũng có thể giải thích được, lần trước cùng Tiểu Thất nghe, rõ ràng là do tiền sinh kể chuyện kia tự mình kể lung tung, cái truyện như vậy cũng có thể làm cho Tiểu Thất nghe đến say mê như vậy?

Trần Từ Cung đứng nhìn một lát, tùy ý tìm một chỗ không người ngồi xuống, còn chưa bày ra tư thế thoải mái, cánh tay đã bị một cánh tay nhỏ bé kéo nghiêng qua.

Ta không có nhu thước hoa(*) để lấy đầu, Trần Từ Cung nhủ mảy nghĩ. Nhưng tay kia cũng không có vừa chạm vào liền sờ soạng, hiển nhiên là không phải tìm nhu thước hoa, trước mắt chỉ là cầm lấy cánh tay hắn quơ quơ rồi cũng không làm gì thêm.

(*)nhu thước hoa: một loại thức ăn vặt

Trần Từ Cung nghi hoặc, từ khi nào thì thiếu niên ở kinh thành cũng trở nên thích động tay động chân như vậy? Chẳng lẽ là hắn già đi, đã không hiểu yêu thích của thiếu niên hiện nay?

Trần Từ Cung nhìn theo bàn tay trắng nhỏ kia mà nhìn sườn mặt của thiếu niên, quả thật là một thiếu niên anh tuấn, tuy có giữ lại ria mép, nhưng tuyệt không ảnh hưởng đến sự tuấn tú của hắn. Lúc thiếu niên kia hơi nghiêng người về phía trước, chiêng đồng trên đài vang lên một tiếng thật lớn, thiếu niên kẹp cổ lại hơi run lên. Trần Từ Cung nhìn về phía sân khấu kịch, võ sinh kia vừa trở mình nay đã đứng vững lại trên đất.

Chiêng trống dần dần gấp gáp hơn, võ sinh lộn ngược một cái từ hậu trường ra ngoài, khiến cho quần chúng phía dưới vang lên tiếng khen ngợi trầm trồ. Thiếu niên rút tay lại vỗ tay bốp bốp, gương mặt kích động mà hơi hồng lên.

Trần Từ Cung nghĩ, Tiểu Thất năm đó cũng không kích động như vậy, nhớ lại những kẻ sách lúc trước khiến cho hắn phải vui đầu xấu hổ. Đang nghĩ ngợi vậy mà bị thiếu niên kia bắt lấy tay hắn, sôi nổi lắc lắc nói: “Thúy Nhu Thúy Nhu, sao ngươi trở về đúng lúc thế? Mau nhìn mau nhìn, Liên Phiến đang bốn người đánh một kia.”

Chen lẫn trong tiếng hoan hô lúc này, Trần Từ Cung thế nhưng lại nghe ‘Thúy Nhu’ thành ‘Lục Liễu’, không khỏi quay đầu lại nhìn thiếu niên bên này, vừa lúc thiếu niên cũng quay đầu lại nhìn, bốn mắt nhìn nhau, ánh sáng nhu hòa trong mắt Trần Từ Cung không kịp che giấu, thiếu niên lại như có mây, ném vỏ dưa hấu lên bàn mà đẩy tay của Trần Từ Cung ra.

Chưa bao giờ bị đối xử như rác, nhưng xem như là dựa vào tùy tùng của hắn cũng gọi là Lục Liễu, Trần Từ Cung vẫn quyết định là sẽ tha thứ lúc này. Ai biết thiếu niên này lại xoay qua, thanh thanh cổ họng nói: “Mới vừa rồi đã đem huynh đài nhảm thành gã gia nhân của ta, nhất thời không biết mới có thể nắm nhảm tay huynh đài, đã hiểu được tội, hy vọng huynh đài thứ lỗi.”

Tầm mắt Trần Từ Cung chuyển đến râu của tên kia, khoe miệng nhin không được mà run run. Thì ra hắn không phải là nam nhi, mà là một mỹ nhân yêu kiều. Trần Từ Cung cố nén xúc động muốn cười mà nghiêng người chỉ chỉ vào râu dính lại khoe miệng của nàng nói: “Rớt.”

Giả nam trang nâng tay sờ sờ râu, đưa lưỡi liếm liếm ngón tay, để nước miếng dính lên mép môi trên, lại đem râu dán chặt lên, sau đó mới ôm quyền, mặt không đổi sắc nói: “Đa tạ huynh đài.”

Mặt Trần Từ Cung run rẩy. Đây là tiểu thư khuê các sao? Xem quần áo cũng rất sang trọng, nhưng nhìn động tác cũng không dám khen tặng. Trần Từ Cung đang muốn hỏi tên họ của nàng, diễn kịch trên đài đã chấm dứt, nữ tử nhìn sau lưng hắn rồi vội vàng ngoác, đợi một nha hoàn trong trang phục của gia nhân chạy tới gần, một câu cũng chưa nói, chỉ ním môi liếc mắt với nha hoàn kia một cái, kéo nha hoàn đi lướt qua Trần Từ Cung rồi rời đi.

Vốn chỉ là tướng mạo thanh nhã, chỉ là liếc mắt một cái, nhưng lại giống như là đi vào trong lòng người, dịu dàng lại mang theo chút oán trách.

Trần Từ Cung nhủ mảy nghĩ, so ra thì cô nương này cũng là một người hoạt bát.

Ai, cảm thán như vậy sao lại liền cảm thấy mình đã già đi đây? Thông Hứa gửi thư nói, Tiểu Thất sinh lần đầu liền sinh hai con trai, Tống Lương Trác kia thật đúng là vận cứt chó, cưới Tiểu Thất không nói, còn lập tức sinh ngay hai người con. Trần Từ Cung có chút tức giận nghĩ, nếu hắn gặp người hợp ý, nhất định phải sinh một tiểu thế tử trí tuệ tuyệt thế, không thể hơn được số lượng, liền dùng chất lượng áp đảo mạnh mẽ.

Hoàng đế thiết yến, lại mời hắn tiến cung tụ họp. Nói là tụ họp, chỉ là lại biến tướng thành xem mặt nữ nhân. Hoàng đế nhân rồi kia, quốc gia yên ổn liền theo dõi chuyện nhà của hắn, khiến cho Trần Từ Cung hận không thể đi huyện trấn nào đốt một ngọn đuốc nhắc nhở, khiến cho hoàng huynh tự mình tiếp tục chú ý chuyện quốc gia đại sự.

Lần này nói là con gái út của nhà Triệu thừa tướng, ngay cả hoàng tẩu cũng khen ngợi không ngớt, nói đó là cô nương thông minh cỡ nào, độ lượng, hiểu chuyện lại còn có tri thức hiểu lễ nghĩa, Trần Từ Cung nghe xong thì ngoại trừ một môi chỉ là vô lực.

Thật không biết người hoàng thất cười nhiều như vậy làm gì? Lãng phí lương thực trong nhà không nói, còn chiếm dụng phòng ốc, cảm tình không tốt thì cảm thấy mắc nợ, cảm tình quá tốt thì cảm thấy dối trá. Trái tim của một người lớn bao nhiêu, sao có thể sắp xếp phù hợp với nhiều người như thế? Hắn cũng hiểu được là cả đời chỉ là có hai người là đáng quý, hiểu được có đôi khi một người, còn hơn nhiều người rất nhiều.

Cô nương ngồi ở giữa bàn kia thật là nhu thuận, nếu không phải Trần Từ Cung nhớ rõ ràng, rành mạch là mấy ngày trước có gặp qua một lần, căn bản sẽ không tin nữ tử trung quy trung củ(*) này chính là người giả làm thiếu niên dùng nước miếng dán râu. Nàng kia dường như cũng không muốn thừa nhận, từ đầu đến cuối cũng không ngẩng đầu nhìn Trần Từ Cung một cái. Hoàng hậu cười nói: “Mặt nhi nương ngừng ư, cũng không dám liếc mắt nhìn Từ Cung một cái.”

(*)trung quy trung củ: hành động theo đúng quy củ

Hừ hừ, sao nàng lại ngưng ngưng? Là sợ hắn chỉ ra nhược điểm của nàng đi.

Trần Từ Cung hừ nhẹ trong lòng, còn thuận ý hoàng tẩu mà mang nàng đi dạo ngự hoa viên. Mộc Nhĩ này đều im lặng cả đường đi, Trần Từ Cung không mở miệng thì nàng cũng kiên quyết không mở miệng nói ra chữ đầu tiên.

Mộc Nhĩ quả nhiên đủ cứng! Trong lòng Trần Từ Cung đã lập nên một cái biệt danh kỳ quái, đi ở phía trước cũng không bận tâm Triệu Mạt đang vội vàng đuổi theo thật miễn cưỡng. Chẳng những không bận tâm, có lẽ còn có chút nhìn cô nương nhà người ta gặp khó khăn cũng không chừng.

Triệu Mạt đuổi theo đến trán cũng đầy mồ hôi, đối với bóng lưng của Trần Từ Cung trước mặt mà muốn giơ chân giẫm một cái thật mạnh, nếu không phải hắn, nàng mới không cần mang cái đầu có thể đè chết người này đến cái gì yên, ăn không ngon, uống không tốt, còn bị đè đến đau cổ.

Triệu Mạt nghiêng răng vẫn còn chưa ngừng, cũng không ngờ người vẫn luôn mãi mê bước phía trước đột nhiên quay đầu lại.

Miệng Triệu Mạt há ra quá lớn, nhất thời không thể khép lại, chân cũng thu hồi lại chậm một bước. Nhưng là bất luận như thế nào, nàng lại trở thành Mộc Nhĩ đoan trang khéo léo kia.

“Mộc Nhĩ?” Trần Từ Cung nhíu mày.

“Gia phân phó.” Triệu Mạt nhu thuận cúi đầu.

“Mộc Nhĩ đi không mệt?”

Xi, hỏi lời này! Đi không mệt? Sao không hỏi là nghỉ ngơi một chút hay không?

Triệu Mạt thân nhiên đáp lời, “Hỏi gia, không mệt.”

“Được, từ nơi này đến cửa nam đều là phong cảnh tao nhã, chúng ta cũng không ngại đi qua xem.” Trần Từ Cung vừa dứt lời liền nhắc chân đi nhanh ra ngoài.

Triệu Mạt trở mặt cho một cái xem thường, kéo vấy lên lại đuôi theo. Đi thẳng đến khi mặt trời nghiêng về phía tây, mặt Triệu Mạt bị phơi nắng đến đỏ bừng, cô áo đều ướt mồ hôi, nhưng vẫn không nói một lời dư thừa.

Trần Từ Cung lại nói: “Đông môn có một cái tháp cao, cảnh sắc trên kia...”

“Ngươi muốn như thế nào!” Triệu Mạt bắt buộc mình bỏ qua miệng đã khô nước miếng mà khó khăn mở miệng. Thật sự rất khác, nàng hận không thể nhảy đến trong hồ nước mà uống một cái thật no.

“Mộc Nhĩ nói ta muốn thế nào?” Trần Từ Cung nhún mày.

Triệu Mạt cố gắng nghiêm mặt, run rẩy rồi thì lễ nói: “Triệu Mạt có chỗ mạo phạm, mong Vương gia tha thứ, cha mẹ trong nhà đã chờ rất lâu, Triệu Mạt có thể về trước hay không?”

Trần Từ Cung nhìn gương mặt nàng đã bị phơi nắng đến đỏ, mím môi nói: “Mộc Nhĩ xem qua hí kịch?”

“Hỏi gia, không có.”

“Mộc Nhĩ thích dán râu giả trên đường?”

“Hỏi gia, không vui.”

“Mộc Nhĩ nói dối rất giỏi?”

Mặt Triệu Mạt lại đỏ thêm vài phần, cắn răng nói: “Hỏi gia, không tốt.”

Trần Từ Cung à một tiếng, sờ sờ mũi nói: “Xem ra là gặp tiểu tặc giả dạng thành con gái út của nhà Triệu thừa tướng, bọn vương định truy nã thiên hạ, đem tiểu tặc làm bại hoại khuê dự của Mộc Nhĩ bắt về bỏ tù. Thiên kim của thừa tướng là ai mà có thể giả sao? Đó là tội mất đầu.”

Trong lòng Triệu Mạt ‘lộp bộp’ một tiếng, im lặng hồi lâu mới giật mình nói: “Triệu Mạt đột nhiên nhớ tới, dường như mấy ngày trước có ra khỏi cửa, chắc là gặp phải Vương gia.”

“À ~” Trần Từ Cung nhắc chân tiếp tục đi về phía trước, đi ra ngoài một đoạn cũng chưa thấy người đi cùng, quay đầu thấy người đang cắn môi âm thầm tức giận, tâm tình thật tốt mà cười nói: “Đi thôi, ta đưa ngươi ra cung.”

Triệu Mạt nắm tay kêu rang rắc. Chân của nàng đều bị hành hạ đến mềm nhũn ra rồi, còn phải đi từ thâm cung to lớn này ra cửa cung, cái này không phải là muốn đòi mạng người hay sao?

Mặc dù nàng không có hảo cảm với Hạo Vương gia này, nhưng lại không đoán ra đây là một tên vô lại a. Cái này rất tốt, bị người ta nắm đuôi, bị khi dễ lại không thể phát tác. Phụ thân gốc kia của nàng, sao lại nhẫn tâm để cho nàng đến chịu khổ?

Triệu Mạt khắp khiêng cúi đầu đi phía trước, bước đến bên người Trần Từ Cung thì không kiêu ngạo không siểm nịnh mà ngẩng đầu thân nhiên nói: “Cha ta là trung thần, vì giang sơn này mà cúc cung tận tụy. Vương gia đừng lấy chuyện ta ra phủ mà áp chế ta, ai lại quy định tiểu thư của Thừa tướng gia không thể ra khỏi cửa? Ta chỉ là ra ngoài xem diễn, cũng không làm chuyện mưu phản gì. Ta không chuẩn bị gả cho Vương gia làm chính phi, Vương gia cũng không cần tốn tâm tư đem ta như người ham muốn quyền thế mà khi dễ. Ta đi rồi, nếu Vương gia lại uy hiếp thì sẽ không có khí độ của Vương gia.”

Triệu Mạt nói xong còn có chút chột dạ, kiên trì bước qua được vài bước thì quay đầu nhìn thấy Trần Từ Cung đuôi theo thì bỏ chạy, ngay cả đau nhức trên chân cũng quên mất. Rốt cuộc là một môi không có khí lực, chạy được một đoạn ngắn thì đã bị Trần Từ Cung tóm lại.

Triệu Mạt không tránh được, da đầu bị dọa mà run cả lên, hướng về người cách đó không xa mà kêu lên: “Công công công công, mau bảo ca ca ta đến đây đón ta.”

Trần Từ Cung buồn cười vấy tay với tiểu thái giám đang sững sờ kia, đợi hán đến gần thì khụ một tiếng nói: “Nàng nhuyển kiệu đến đây, đưa Triệu tiểu thư hồi phủ.”

Triệu Mạt nhếch miệng không hé răng, hai người lại yên lặng đứng giữa trời, Triệu Mạt cảm thấy bàn tay nắm lấy mình có chút nóng, nhưng rút ra vài lần cũng không được, không khỏi có chút hậm hực. Chờ nhuyển kiệu nâng đến, Triệu Mạt hành lễ rồi cúi đầu chui vào kiệu.

Trần Từ Cung cũng không nói nhiều, khoát tay bảo cổ kiệu rời đi.

Đại đế là người quen biết đều dễ dàng gặp phải, giống như lúc gặp nhau ở Thông Hứa với Tiểu Thất. Từ đó đến nửa năm về sau, kỳ quái là Hoàng thượng không nhắc lại chuyện bảo Trần Từ Cung cưới phi, Thừa tướng phủ cũng không nhắc đến, Trần Từ Cung lại thường gặp Triệu Mạt trên đường. Vẫn như trước, khi thì vẻ mặt phẫn chấn, khi thì thanh tịnh như nước, có khi là đi cùng con trai trưởng của Thừa tướng, có đôi khi là mang theo nha hoàn tròn tròn kia.

Nếu không phải đối diện giáp mặt, hai người cũng không chào hỏi, thậm chí Triệu Mạt còn trốn tránh hắn. Trần Từ Cung buồn cười nghĩ, sợ là còn ghi hận chuyện lần đó vào cung. Nghe nói là hai bàn chân đều bị tróc da, mấy ngày không thể xuống giường.

Nửa năm sau, hai người đã dần dần có thể cùng ngồi một chỗ mà xem kịch, thỉnh thoảng cũng sẽ đi du ngoạn. Nhưng kỳ quái là, Trần Từ Cung không nói cưới, Triệu Mạt cũng không nói gả, hai người giống như là băng hữu, nhớ tới thì gọi đối phương đi dạo một vòng, muốn thì đều tự đi qua.

Mặc dù Triệu Mạt không nói gả, nhưng toàn bộ triều đình vẫn xem nàng như là Hạo Vương phi mà đối đãi. Chính Triệu Mạt cũng băn khoăn, nàng muốn là tình cảm duy nhất, nhưng nếu là thực thích người kia thì nhất định không thể cho nàng duy nhất, chỉ có thể là nàng nhượng bộ.

Bốn năm, nàng cũng đã hai mươi tuổi. Ngày hôm sau sau khi cùng Trần Từ Cung uống qua rượu chúc mừng sinh nhật thì Triệu Mạt bỏ đi, đi thẳng đến Thông Hứa. Sau đó nàng thấy trước mặt là cả gia đình nắm tay nhau đi trên đê dài, không cần hỏi nhưng nàng chỉ biết, người nữ tử cười tươi như hoa kia chính là chủ nhân của tiểu hồng mã trong tay Trần Từ Cung.

Không biết nam nhân nói gì đó, chọc nàng kia chui đầu vào ngực hắn giẫm chân cọ qua cọ lại, hai đứa trẻ giống nhau như đúc, một đứa thì ôm chân nam nhân kêu ầm ĩ, một đứa thì chấp tay sau lưng nhìn bọn họ náo nhiệt.

Triệu Mạt có chút thoải mái, vô luận như thế nào, nữ tử này đối với Trần Từ Cung mà nói đều là quá khứ. Cũng như Trần Từ Cung nói, chưa bao giờ có bắt đầu, làm sao nói chấm dứt.

Lúc Triệu Mạt hồi kinh, đi đến những nơi mà Trần Từ Cung đã nhắc tới chơi một lần. Dù sao mặc kệ là nàng đi chỗ nào, đều có người đến trước chuẩn bị thật tốt, Triệu Mạt nghĩ, cũng nên gả đi, chờ đợi nữa thì hẳn cũng còn có hai sườn phi không thể rời đi kia, mà nàng thì lại sẽ già đi.

Một năm sau, Hạo Vương gia có thể một biệt viện ngoài ngoại ô kinh thành, nha hoàn gia nhân làm việc đi lại bên trong rất là náo nhiệt, chủ nhân thì chỉ có một, đó chính là chính phi Hạo Vương vừa cưới.

Có người nói, Hạo Vương cực sủng ái Vương phi này, xây riêng cho nàng biệt viện này, thời tiết đầu xuân, còn có thể thấy Vương gia cùng Vương phi vác cuốc đào măng mùa xuân ở một rừng trúc cách phủ không xa.

Có người nói, nơi này là ‘lãnh cung’ ngoài phủ của Hạo Vương phủ, bên trong là con gái út thất sủng của Triệu thừa tướng.

Rất nhiều năm sau, Trần Từ Cung ôm trong lòng một đứa, tay nắm một đứa, lúc một nhà bốn người mặc đồ màu xanh nhạt đi dạo hoa đăng đoán đồ đèn, lại khiến cho mọi người thảo luận ồn ào.

“Xem, đó chính là sủng thi ở dân gian của Hạo Vương gia.”

“Không phải chứ, cứ thế, phi tử lớn nhỏ ở vương phủ cùng biệt viện đều thất sủng.”

“Đã sớm thất sủng, một người trong nhà đó cũng hoàn toàn không được, chỉ bằng hai hài tử này, nữ tử này đã được sủng ái hơn Hạo Vương phi.”

“Triệu thừa tướng có thể đồng ý sao? Gả con gái út đi lại thành một mình trông phòng.”

“Ài, cái này người không hiểu, Hoàng thượng vì trấn an Triệu thừa tướng, đã ban thưởng trăm mẫu ruộng tốt, gia quan tiến tước đấy!”

“Không hiểu phải không, người nói xem, vì sao Hạo Vương gia lại bỏ qua tiểu thư khuê các không cưới, lại cố tình cưới một thôn cô?”

Triệu Mạt nghiêng mắt liếc Trần Từ Cung, nhận lấy nữ nhi trong lòng hắn, Trần Từ Cung thì xoay người ôm con lên.

“Khi nào thì cha gia quan tiến tước?”

Trần Từ Cung cười, “Ta cũng không nghe nói đấy.”

Triệu Mạt khẽ hừ một tiếng, “Còn nữa, ta rất giống thôn cô sao?”

Nữ nhi Hòa Hòa trong lòng cũng phụ họa cất giọng nũng nịu hỏi: “Nương, thôn cô là gì?”

Con trai bên kia không đợi người khác giải thích liền cướp lời mở miệng nói: “Chính là nữ tử trên đầu có quần vải hoa.”

Hòa Hòa gật đầu, vừa thấy một tiểu cô nương bốn năm tuổi quần vải hoa màu lam trên đầu chạy tới, chỉ vào tiểu cô nương đang liếm kẹo hồ lô kia mà kinh hỉ mở miệng nói: “Nhìn, thôn cô!”

Chương 76

Từ nhỏ Lưu Mộ Thủy đã thích bám theo Tống Dịch, khi còn bé theo Nhược Thủy đến Thông Hứa, một khi có cơ hội liền đi theo sau mông Tống Dịch mà kêu Dịch ca ca này Dịch ca ca nọ, lớn lên chút nữa thì mỗi lần đến Thông Hứa đều sống chết không muốn về, thế nào cũng phải ở lại Tống phủ một thời gian mới rời đi. Hơn mười năm qua, thì đã tạo được một quan hệ hữu nghị thâm thiết với Khả Tâm, nhưng lại không thể khiến cho Tống Dịch luôn ngưỡng mộ kia nhìn bằng ánh mắt khác.

Trong nháy mắt đã trở thành một cô nương trưởng thành, Lưu Mộ Thủy vẫn thích ở Tống phủ như trước, lại bắt đầu trốn tránh Tống Dịch. Nàng có thể cười nói với Tống Du cùng Lục Sùng Hề, nhưng lại không thể mặt không đỏ sẫm với Tống Dịch dù chỉ trong nửa khắc. Nàng nhìn thấy hắn thì luôn khẩn trương, khi còn nhỏ cũng khẩn trương, nhưng cũng không khẩn trương như bây giờ. Cũng không biết vì sao, mỗi lần thấy Tống Dịch vừa đứng chấp tay sau lưng trước mặt, nàng sẽ không biết vì sao mà lại thấp hơn ba phần.

Lưu Mộ Thủy bị ai nghĩ, đời này cũng không thể sống vai cùng hắn. Dịch ca ca của nàng luôn cười thân thiện, sự tình gì cũng không làm khó được hắn, cho dù việc lớn thế nào thì khi đến trước mặt hắn cũng trở thành việc nhỏ. Dịch ca ca trong lòng nàng chính là thần đầy, nàng khiến chính mình tình thông cảm kỳ thi họa, nhưng cũng cảm thấy không xứng với hắn.

Tống Dịch đã mười chín, so với Tống Lương Trác khi còn trẻ thì còn anh khí hơn một phần, chỉ là tính tình có chút khó chịu, sự tình gì cũng là đáng về không để vào mắt. Tống Du thì hoàn toàn tương phản, cùng gương mặt, nhưng lại khiến người ta chỉ liếc mắt đã nhận rõ. Mỗi ngày Tống Du đều lộ ra vẻ tươi cười, mặt vừa đỏ thì lại có một phương pháp gì mới xuất hiện.

Tống Du không thích thi cử, một lần vào trường thi, thấy một đề mình đã biết, liền quăng bút đi tự phong cho mình là Trương Nguyên lang, sau đó đi theo Tiên lão đầu học việc buôn bán. Dường như Tống Dịch cũng không thích khoa khảo, ngay cả trường thi cũng không đi vào, mỗi ngày đều vẽ tranh, mua bán một vài bức thư pháp này nọ.

Lúc trước khi Tống Dịch mở phòng trà theo cái gì đó, Lưu Mộ Thủy thích đứng ở một bên bưng trà đưa nước, đưa khúc gỗ lấy cái đỉnh, nhưng hiện tại nàng đã lâu không đi vào viện của Tống Dịch.

Nhưng nàng càng sợ hắn, càng nhìn thấy sắc mặt của hắn không tốt. Sắc mặt hắn càng không tốt, nàng càng thêm sợ hắn, cũng lại càng ít bước vào viện của hắn.

Lưu Mộ Thủy đến Thông Hứa chơi, vẫn mời hai tiểu tử Lục gia đến như trước. Các huynh đệ gặp nhau sẽ khó tránh không tụ hội uống một bữa, dù cho là Tống Dịch ngày thường biểu tình cũng không quá phong phú cũng sẽ phóng túng mà tham gia náo nhiệt một phen.

Lưu Mộ Thủy cùng huynh đệ Lục gia kẻ vai sát cánh đi Tiên gia tìm Tống Du, Tống Dịch thì tiễn bọn họ rồi cửa liền xoay người tính về viện, quay đầu lại thấy Trương Thuần đứng cách đó không xa. Hắn thường thấy nam nhân này, mỗi lần Lưu Mộ Thủy ở lại Tống phủ thì hắn thích qua lại ở cửa.

Tống Dịch nhìn cái trán nhăn nhui của hắn mà nghĩ, đảm bảo là qua mười tuổi sẽ hỏi đầu, một con vịt trực đầu, sao có thể xứng đôi với Lưu Mộ Thủy?

Trương Thuần cười cười với Tống Dịch, Tống Dịch nhíu mày. Trương Thuần đi tới hỏi: “Tống huynh, không biết Lưu Mộ Thủy cô nương có ở trong phủ không?”

Tống Dịch nhíu mày, “Có việc?”

Trương Thuần nhìn nhìn vào trong phủ, cúi mặt cười cười nói: “Ta có một phong thơ muốn giao cho Lưu Mộ Thủy cô nương, không biết có tiện...”

“Ta giúp người giao cho nàng.”

Hả? Trương Thuần ngạc nhiên, nháy mắt lại cười nói: “Ta là hỏi có thể tự mình hay không...”

“Hiện giờ nàng không có ở nhà.”

Trương Thuần gãi gãi trán, suy nghĩ rồi đưa thơ qua, “Làm phiền Tống huynh, xin đưa cho nàng, ta sẽ chờ nàng ở Phong Trạch Lâu.”

Tống Dịch nhận thơ cũng không lật đầu, Trương Thuần lại dặn: “Nhất định phải bảo nàng đọc thơ, xác định là ta sẽ chờ nàng đến đây.”

Tống Dịch không nói một lời vào phủ, đi qua trường đình, trực tiếp ném thơ vào trong bồn hoa sen. Đi được hai bước lại cảm thấy không ổn, mang một tảng đá mà đè lá thư xuống đáy nước một cách thật chính xác.

Rõ ràng là Tống Dịch đã xem thường nghị lực của Trương Thuần, khi Lưu Mộ Thủy cùng hai huynh đệ Lục gia và Tống Du trở về, lại là chính mồm nói

với Tư Nhục: “Thiếu gia Trương gia kia nói đợi muối muối ở Phong Trạch Lâu có chuyện muốn nói, muối muối đi nhanh về nhanh. À, đúng rồi, nói là còn có một phong thơ, muối muối có nhận được?”

Tư Nhục sờ mặt lắc đầu, liếc mắt nhìn Tống Dịch không biểu tình nói: “Không phải muốn ăn cơm ở nhà sao? Muối còn muốn giúp Tiểu Thất đi đi chuẩn bị món ăn nguội đây.”

Lưu Mộ Thủy đảo mắt nhìn Tống Dịch một cái, cười nói: “Hắn nói vẫn chờ muối, ta xem là muối muối vẫn nên đi nói một tiếng. Kỳ thật con người của Trương thiếu gia kia cũng không tệ đâu, chỉ là không thích cũng không thể để người ta đợi lâu, đó là lễ phép tối thiểu.”

Tư Nhục đầu môi, “Ca ca đừng nói hồ đồ.”

“Ha ha, ta không nói, muối muối nắm chắc đi, đi nhanh về nhanh để còn ăn cơm chiều.”

Tư Nhục nghĩ nghĩ, nhìn vấy trên người đã bị nước bắn tung tóe nói: “Muối đổi quần áo, sẽ đi về rất nhanh.”

Khả Tâm chớp mắt với Lưu Mộ Thủy, cũng đi qua nói: “Muối giúp tỷ đổi.”

Lúc Tư Nhục trở ra, đã đổi thành một bộ có nếp gấp màu vàng nhạt, tóc cũng búi lại lần nữa, còn cài thêm trâm cài. Kỳ thật trên mặt không có đánh má hồng, nhưng vì ánh mắt nhìn thẳng của Tống Dịch bắn tới, gương mặt đã hồng nhạt lên.

Tư Nhục tránh đi tầm mắt của Tống Dịch, bất an kéo kéo tay áo nói: “Cái kia, muối đi ra xem trước, sẽ trở lại.”

Tống Dịch thần nhiên mở miệng, “Hắn nói là giờ Tuất(*), Tư Nhục nên ăn cơm chiều rồi hãy đi.”

(*)giờ Tuất: 19h – 21h

Hà? Tư Nhục nhìn về phía Tống Dịch, thấy hắn vẫn là vẻ mặt thần nhiên như cũ, mím môi nói: “Ca ca nói là đã đến, muối đi nói rồi sẽ trở lại, ngồi không lâu.”

“Hắn nói giờ Tuất, lúc đó ta bảo gia nhân đi cùng muối.”

Tống Dịch cũng bất kể nàng đồng ý hay không, nghiêm mặt lại đi hướng thiện thính. Lưu Mộ Thủy vỗ bụng nhếch miệng, cười to không tiếng động, Lục Sùng Hề cong khoe miệng thấp giọng nói: “Người tính kế hắn như vậy, khẳng định về sau sẽ chịu khổ.”

“Mới không sợ.” Khả Tâm chạy tới, thần bí nói: “Đến lúc đó Mộ Thủy ca chính là anh vợ của đại ca, làm sao huynh ấy dám khi dễ?”

Lục Sùng Hề cười dịu dàng, “Thiên Thiên nói có lý.”

Khả Tâm tránh đi ánh mắt của hắn, xem nhẹ sự dịu dàng trong mắt hắn, dương dương tự đắc nói: “Muội là ai? Thiên Thiên mà, ít cũng nhiều mà nhiều cũng ít, không gì có thể làm khó được muối.”

Trong bữa cơm vô cùng náo nhiệt, Tống Dịch khó mà chủ động đi đưa ra từ lệnh, còn thần nhiên nhìn lướt qua Tư Nhục cùng Khả Tâm, “Thiên Thiên cùng Tư Nhục cũng chơi đi.”

Nam tử trong bữa cơm đều có chút ngây ngời, nhưng chỉ một lát đã cười ầm. Tiểu Thất không biết làm thơ, vòng thứ nhất đã thua hai chén, đã bắt đầu có dấu hiệu gấp nhằm thức ăn. Tống Lương Trắc nửa ôm lấy nàng, bắt lấy tay nàng không cho nàng lộn xộn, lại một vòng qua thì lại là Tiểu Thất bị phạt rượu. Ánh mắt Tống Lương Trắc nhìn qua Tống Dịch có chút không thân thiện, Tống Dịch nhủ mà chuyên tâm ứng đối những người khác.

Tiểu Thất uống xong ba chén đã bắt đầu lảm bảm “Tướng công tướng công”, Tống Lương Trắc liếc mắt nhìn Tống Dịch một cái rồi ôm Tiểu Thất về phòng.

Người thua kế tiếp chính là Tư Nhục, từ lúc Lưu Mộ Thủy nói một câu nhắc nàng về cuộc hẹn ở Phong Trạch Lâu, nàng thua rượu bắt đầu dồn dập thay đổi từ ba bốn vòng một lần thành một vòng ba bốn lần. Dần dần mọi người cũng phát hiện, chỉ cần là đến lượt Tư Nhục, Tống Dịch liền ra về trên rất khó mà đối được.

Mấy nam nhân bên này đã nhìn cười đến muốn nội thương, Tư Nhục bên kia cũng choáng váng say xin đến mềm nhũn trên ghế.

Tống Dịch quét mắt nhìn Tư Nhục đã choáng váng đến ngồi nghiêng trên ghế, tay cũng không động đậy, khẽ hừ một tiếng rồi tiếp tục đầu rượu với mấy nam nhân đối diện, chờ cho thêm hai người nằm úp sấp xuống mới thần nhiên mở miệng nói: “Nên nghỉ ngơi, ngày mai lại uống tiếp.”

Lưu Mộ Thủy mơ mơ màng màng lắc lắc Tư Nhục đang nửa tỉnh nửa ngủ, “Tỉnh tỉnh, còn có người chờ muối đấy.”

Trong đầu Tư Nhục vang lên ong ong, dạ dày cũng đang khó chịu, bị Lưu Mộ Thủy đẩy liền nằm đó mà ói ra.

Lưu Mộ Thủy ghét bỏ khoát tay, thấy mặt Tống Dịch lại đen thêm một phần, cười hớ hớ rồi lắc lư bỏ đi. Lục Sùng Hề cũng tự động tiếp nhận nhiệm vụ đỡ Khả Tâm, thấy nàng đi khó khăn, dứt khoát mà ôm đi.

Tống Dịch nhìn Tư Nhục đang lăn qua lăn lại mà hừ hừ đau đầu, cùi áo khoác đã bị nàng nôn vào, rót cho nàng một chén trà đậm mới ôm người đặt

lên giường nhỏ ở một góc thiện thính. Tống Dịch dùng khăn trải giường quấn lấy nàng, khoe miệng cong cong nói: “Muốn đi gặp mặt? Tìm tướng công sao? Có thể tỉnh lại thì đi tìm đi.”

Lưu Mộ Thủy cùng lão nhị Lục gia và Tống Du ghé tai lên cửa sổ bên ngoài thiện thính mà che miệng cười đến không thở nói, thấy Tống Dịch ôm Tư Nhượng đã bị quấn thành kén tằm đứng dậy, vội vàng cong lưng mà khập khiễng chạy ra.

Tống Dịch liếc mắt nhìn người trong lòng đang từ từ nhắm mắt mà vẫn còn hừ hừ, nhủ mày nói: “Ồ trong Tống gia mười mấy năm, còn muốn rời khỏi? Nên đi từ lâu rồi?”

Tống Dịch ôm lấy người đi thẳng đến viện của mình. Bên cây sồi xanh bên này lại có một người đi ra, vừa đi ra liền ngồi đầm xuống đất mà cười ha ha, sau đó lại có hai người đi ra, ngã trái ngã phải mà ngồi xuống cười ha ha cùng một chỗ.

Hồi lâu sau ~

“Người nói xem, đại ca sẽ không thừa dịp Tư Nhượng say rượu mà làm thành chuyện thực luôn đi?”

“Ha ha, không biết, xem ra giống thế.”

“Nếu không, tiếp tục đi nghe vách tường?” Lưu Mộ Thủy lau khoe mắt cười hớ hớ mở miệng.

Lục Sùng Quang nhủ mày, “Đừng nói người làm ca như vậy chứ!”

Tống Du ngừng lại hít một hơi vào nói: “Quên đi, bị đại ca biết còn không lột da ta sao? Ta vẫn là chạy nhanh...”

Tống Du vừa nói thì thấy người đứng sau Lưu Mộ Thủy mà dạ dày co rút lại. Lưu Mộ Thủy thì lại như ong lỏng mảy mà đưa ra kế mới: “Có hai chữ có thể khái quát sự tinh tú của đại ca – rối loạn! Hắc hắc, thích còn không nói, cả ngày vờ thâm trầm, giống như làm bán tiên.”

Khoe miệng Tống Du co giật liên tục, Lục Sùng Quang nói tiếp: “Quả thật là quá buồn bực, ha ha ha, tứ ca nói quá đúng.”

Tống Du nhủ mắt lại, mặt nhăn như bánh bao. Kỳ thật Lưu Mộ Thủy có chút choáng váng, thấy vẻ mặt của Tống Du liền lắc đầu nói: “Người bị táo bón?” Nói xong lại đầm xuống đất mà cười ha ha.

Tống Du vỗ trán, đứng lên miệng nói không rõ: “Đại ca đến đây? Ta say đến đứng, đứng, đứng, đứng cũng không nổi.” Nói xong Tống Du liền lắc lư thông dong đi.

Vốn đang quanh quẩn dưới trời đêm mà cười to liên im bật, tiếp theo liền vang lên tiếng kêu khúc khúc, một tiếng cao một tiếng thấp, nghe vẫn thú vị. Đúng lúc Lưu Mộ Thủy lại đập tay xuống, cười ‘khắc khặc’ quái dị, mắt nhắm lại liền nằm thẳng xuống.

Lục Sùng Quang gãi gãi mặt, đứng đưa qua lại đứng lên nói: “Này, này này, nhà vệ sinh ở nơi nào?”

Lục Sùng Quang đảo mắt một vòng xung quanh, ngón tay chỉ vào cổng viện, “À, ở nơi này!”

Lưu Mộ Thủy nghe tiếng bước chân của Lục Sùng Quang xa dần, đáy lòng đã mắng hấn đến ngay cả cái quần cộc cũng không chừa. Sao có thể không nói nghĩa khí như thế, dù thế nào cũng phải khiêng người ngã đi chứ? Grừ, thật lạnh nha, có sâu cắn đó, trời ạ, cái gì đang bò trên đùi hấn vậy?

Một khắc sau ~

Người đi đi, ta van cầu người, người là ca của ta, là đại ca nhà ta! Lưu Mộ Thủy kêu rên.

Hai khắc sau ~

Ta rầu rĩ, ta rầu rĩ lại bí hơi, đại ca người đi ngủ đi thôi! Lưu Mộ Thủy thấy mặt đáng đang chảy ngược, trong lòng đều cảm thấy đáng.

Một lúc lâu sau ~

Thèm vào, trời là mền đất là chiếu, ta cũng không tin ta không ngủ được!

Nửa canh giờ sau, Tống Dịch nhìn người đang lên xuống theo hô hấp khẽ đều đều cùng tiếng ngáy thật vang, khẽ hừ một tiếng rồi xoay người rời đi.

Tống phủ xuất hiện hai việc lạ, thứ nhất, quan hệ của Tư Nhượng cùng đại thiếu gia Tống gia lại chuyển tốt lắm, bọn hạ nhân lại thấy cái đuôi nhỏ kia của Tống đại thiếu gia.

Thứ hai, lúc hạ nhân quét tước vườn vào sáng sớm, ở đường mòn đá thì phát hiện đại thiếu gia Lưu gia đang ngủ mơ mơ màng màng. Chờ đến lúc bị lay tỉnh, người lại không đứng dậy. Sau đó lại nghe người ta nói, đại thiếu gia Lưu gia đến tuổi kết hôn có dục vọng không thể giải, uống nhiều rượu mà có tư xuân với bầu trời đêm.

Trên lưng Lưu Mộ Thủy vì ngủ trên đá mà bị xanh tím khắp nơi. Hơn mười ngày sau, lúc bọn hạ nhân nhìn thấy Lưu Mộ Thủy, hấn đều phải cong lưng như con tôm luộc, về mặt đau khổ.

Sau đó nghe Lưu Mộ Thủy tổng kết nói, ngủ nơi nào cũng không thể ngủ trên đường đá, đắc tội ai cũng không thể đắc tội với lão hồ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thất, Chạm Đã!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.